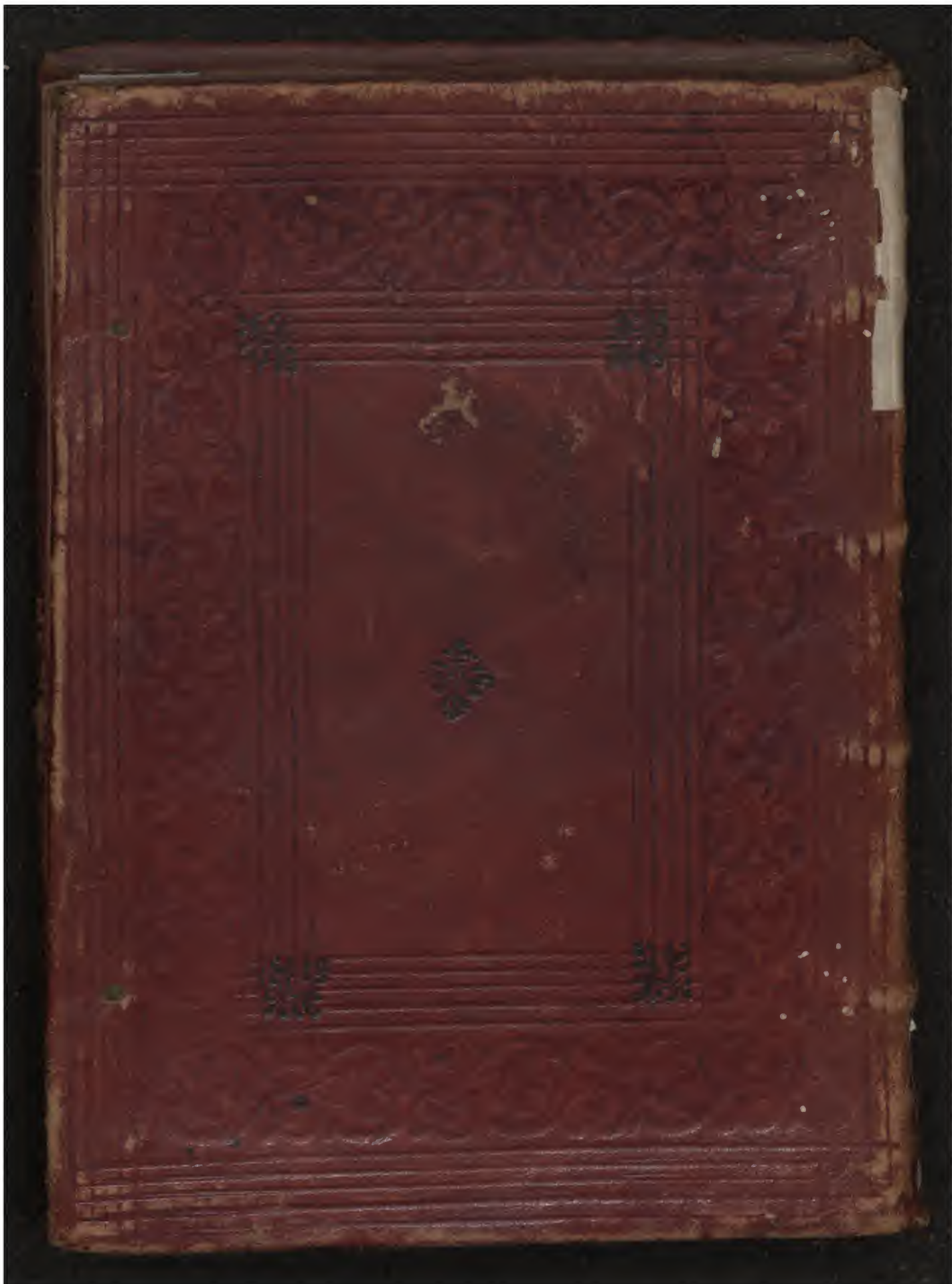
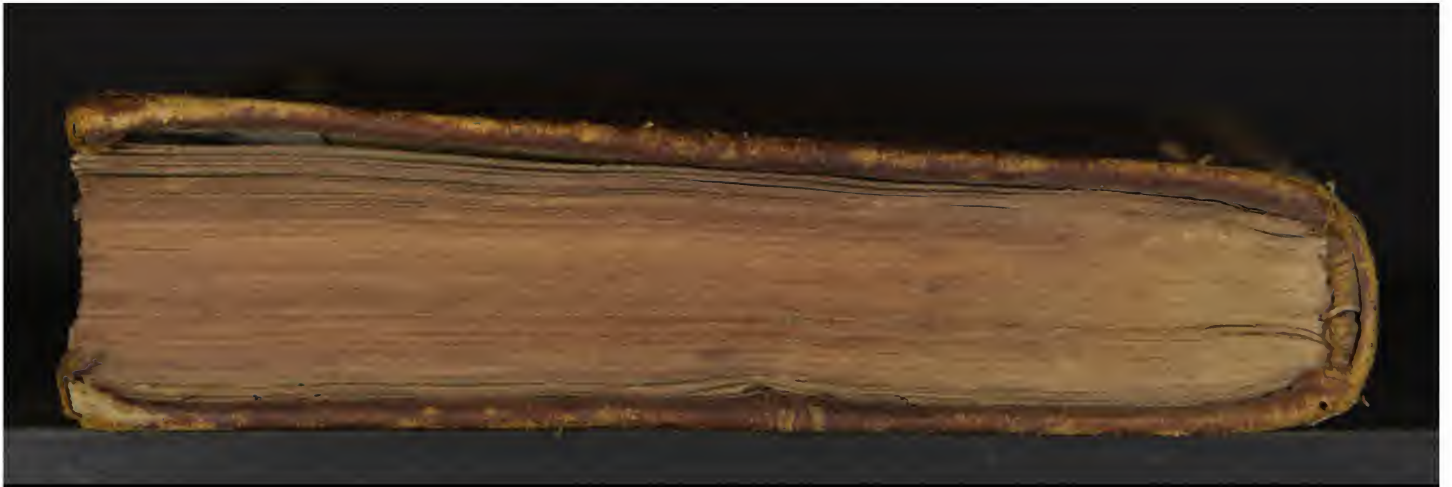

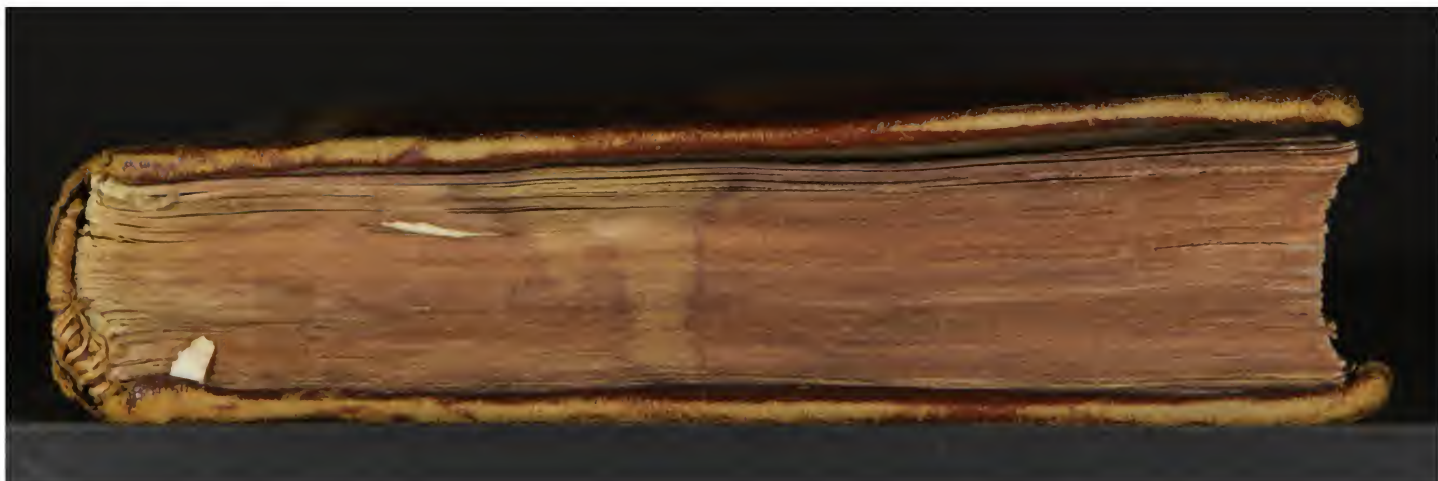

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.6.10

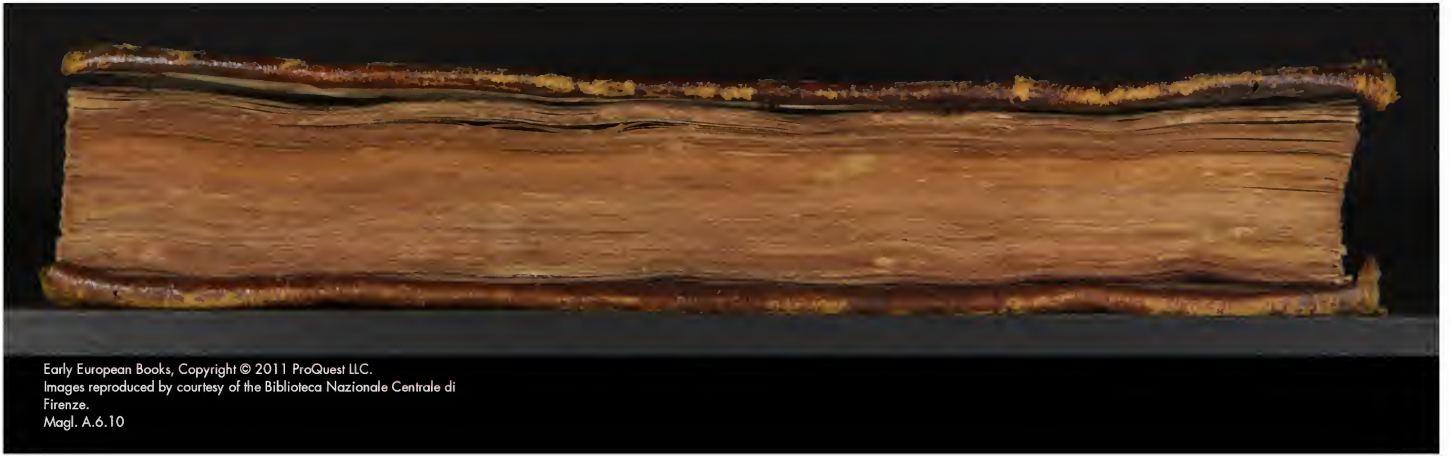

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.6.10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.6.10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.6.10

INCUNABULI

A

6

10

Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

A. 6, n. 10.

R

A

Am. 1. 1. 1.

Am. 1. 1. 1.

לְהַגִּיד מִתְּחִלָּה
כִּי הָיָה בְּיָמֵינוּ

הָיָה נֶחֱדָה אֶתְּמִין וְעַתָּה
עֲבָדָה לְרַבֵּנוּ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
אֵלֵינוּ עֲבָדָה כְּהֵנָּה נֶחֱדָה
שֶׁכֶּן עַד שֶׁלֹּא כָּהֵנָּה נֶחֱדָה
כְּנִסְיָנוּ וְכִינִיּוֹתֵינוּ
כְּהֵנָּה נֶחֱדָה
מִיָּד עַד
כְּנִסְיָנוּ
כְּנִסְיָנוּ
כְּנִסְיָנוּ

כִּי מִיָּד עַד שֶׁכֶּן יִנָּק וְלֹא
יִנָּק אֵם מִיָּד כְּהֵנָּה נֶחֱדָה
כְּהֵנָּה נֶחֱדָה יִנָּק וְלֹא
וְלֹא כִּי אֶתְּמִין וְעַתָּה
כְּנִסְיָנוּ חֲנוּכָּה הַדְּרִישָׁה

romani

אברהם מלכות עמי יצחק יעקב יצחק מלכות עמי יעקב

חטוב. ירש. וצדק. יצחק. מלכות

יבוק. יום. רשע. יצחק. מלכות

השנה. עמי. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

יצחק. מלכות. יצחק. מלכות

והוא שיהיה שם המלך
בשם המלך ויהיה שם המלך
בשם המלך ויהיה שם המלך
בשם המלך ויהיה שם המלך
בשם המלך ויהיה שם המלך
בשם המלך ויהיה שם המלך

והוא שיהיה שם המלך

שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו

שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו

שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו

שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו

שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו
שנה ברכה ונתן לך ה' אלהינו

ויהי כהנימו לדבר דבריו בעלם מעיני ולא רחיקיו בקשתיו לא מצאתיו ובהיותי בעומק
הסערה משוטט אחרי אולי אמצאנו משכתי מיעורתי וזכריו את הדברים אשר ראיתי בחזק
כבעתי וגורתי וחרדתי לנפשי ומשנת הבלי ריקנותי ואף ידי לכתוב מהשמעתי וראיתי
הריצותי לא הסדתי ולא הוקדתי בכל כחי והאלדים אשר הוא שמחת גילי צור עיני מחסי
ומכסחי המכסחי עלי שדי אמו ומכטן גחתי ערב עלת שוחי וכלבות נדיבי עמו יערוק
כמטר לקחי ויהיו דברי על לוח לבותם כרשמים ולא אהיה כמנגן אל המתים וכצועק אל
הצלמים והנני יודי לשמים פרוצת טבל עוד נשמתי כי אוכה ללמוד וללמוי לשמור ולעשות
ובאחריתי יהיה חסד אלדים תומך בימיני וסוער יותן בכור מנוחתי אשר טע אועד עם
מצדיקי הרבים בכוכבים לעולם ועד (כן יהי רצון אמר)

ותשלם כל מלאכת ספר זה הנקרא מחברת עמנוש על ידי צעיר המחקקים גרסם מחמיקקי
בן החד"מסה זל דע ישראל איש טוגצ'נו ותהי הסלמתי פה בריסה אשר תחת ממלכת השירה
מוני'יה ירה היום יום טט בטבת כ"ו לחדש מרחשון שנת חמשת אלפים ורנ"ב לבריאת
עולם וה' ברחמינו יזכנו להתחיל ולהשלים שאר ספרי קדש מעולפים ספרים בתורת אלדיה
ולהרכיז תורה בישראל באות נפשינו ויטמחנו בבנין ארואל עם כל ישראל אמן

גבר בעמב סחיו ומעני' ובעצות לשונו והנחיותיו על כל אשר היו לפניו. את אשר מכרך יבונך
ואשר יחור יואר. ואשר לא יסאך בלשנו איננו משואר. ואין כמו אכסד ירקח. כי יעניו כאש
יתלקח וכן הסיר הנמרץ ובעצד בלשון עברו ובלשון נכרי ובלשון ערב וכל ז' לא יקרב. לו יר
המל' מרת לקרב. חרוב יחרב. והוא יעשה בחרב נוראות ובעצות פלאי פלאות. אשר לא תשבע
עין לראות ירעיש כל מלכי גוים כלם. וכל רוחי ארץ אשר מעולם. בעצות יעשה בה כפלאות
לעושים. ועצמותו חרבו על פניהם. הוא סוכב כיתל והבלל אדום ואשר. וכנמר על דרך
ישור. הוא סיבב כחלת מצרים וצבר בשור. ולחמת הודו כמות צדה עלי שור. טחוק כמות
החן לצומתו. ועורנו מחוק בתומתו. חמדתו השדים והמלכים. ופארתו הנפכים ולפני
מלכים ותייבב כל יתייבב לגני חפזים. פחת חילי הארץ מיראת חיי לשונו. ומצרת. אחרי
בתבי ומחר גאונו. שיה עם מלכים והנאזים ויכל. ועצמותו לפניו כפתי' ומתג. הסיכל.
ובראתו כי כל חילי הארץ יתברכו בשמו יקח לארצו ויחמול על עמו. ועמד בפרץ כנגד כוגרי
בגד. וישלך את נפשו מנגד. הוא הלך כפירי כנח אל אלה מנחאל. ודבר טוב על ישראל.
פוא על חילי הארץ ישא מפלו. ועל ככדיה ירעם בקולו. וכמלכים יתק'ם ורואים משחק לו
היה בהיותו פניהם משחרי לרמיון הסוחר. נתן דברי נבירים. ולקח כסף. הם ונבירים יצא לו טס
בגוים. ויכא בערי ערבים. הוא כלחם מלחמת ה' ותורתו כשירים. עם נביאי הב על והנחמרים
. וכסכלו ערוס יערים. טעמוהו חשים והודה להם טעמיהם. הוא הראה במלכותו החמודות
כי לישראל בכל חמה עשר ודות ולכן כתע לו מהלכים בעולם המלאכים. ויהי אחרי כן
ויאמר אלי דניאל איש חמורות. התחפץ לראות חפזות נכבדות. אשר לגאוני עולם מיעדות.
ואען ואומר חייך חפצתי לראותם ועתה הראיתי הדרתם ויראני חופית ספיר גורתם וכל
אבן יקרה מסוכתם. תלאיה הלשונות לתאר יפעתם. והחמודות אשר סביבות גבעתם ואומר
אל ארנוני למי חמודות ה' אשר אני הנא. ויאמר אלי בן בדבר והבן במראה החפזות ה' אל
החמודות והנביאים עולם פלוסל' מאורכיו אשר מעשה ה' ראוי ואת פעלו הביטו ואספו כל המדו'
החמודות יבס מדובר נכבדות. ואמרה אשר בה וכו' על זאת המצלה המהוללה. הוא היות להם
ל' הרלי המלה שמעו בקעת הדל' ולא החרישו. וריחמו הגו' ופניהם לא הובישו. וכל עדומי הם
הלכישו. עשו בענין הצדק פלאי פלאות. וכנדיבות ה' עשו נורא. להם הבית הפתוח לרונחה
והיד להתנבב פתוחה. ונפיל לקבל האביוני בשמחה. כמה יתמות השאיו וכמה אמת לראו טוב
כביאו וכמה חסידים כטוהרת הוציאו. וכימי רעבון עשו כמה צדקות. והטביעו נפש טוקקות
וברכת אבות עליהם תבוא ולכן אין להפליא אם יש להם בהיכל המבוא. ויהי בהיותם
במעמד ההוא הנכבד. ויאמר אלי דניאל איש חמורות חייך. בד טוב אותך ה' וכדי כאשר הראך
מן העבר ומן העתיד דברי נורא. וראית במעמד הקדושי והנביאי. אשר בעדן נ' ל' נוכחיהם
ומעמד הרשעים אשר ירדו פלחי. וכפס בתוך לבאי יהו אף ככאי. ולא הראוך מן השמים כל
זאת רק למען ידעו בני העולם הקורות אשר עליהם באית. ולכן שמו- לך את כל הדברי אשר
ראית וכתבתם על ספר לזכרון. וסמטם מצד הארון למען ידעו אותם דור אחרון. ועתה בעוד
החיים חיותך קרא בגרון והכדע לאנשי דורך את אשר ראו עיניך. ואשר שמעו אזניך. ואני דניאל
אשר יצאני להסבילך בינה בחולית תחנניך חפיד את רוחך ביד קינך. והיא למען חסדי
יהא לך מנין. ואתה פנה לך ל' השא' ל' א' שומן. ולך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימים

ואקבל את כל האדם בשמחה : כמה מקרים עברו עליו : אשר לספרם הזמן יאריך : על הכל
אמר יהי טעם המכור : לא התקצף על מקרי הזמן : ובכל הכל מחבת האל הנאמן : טעם ביתו
ביתו וועד לחכמים : ויבן מקדש כמו רמס : ודבריו נחמדים מזהב ומסן רב : ועם שמים כל
יתערב : נתן לו האל את בריהו טלס ואיש חשב לרמות במדותיו חלס חלס : הוא יחון הדלים
ומכרתו יעניקם : וספרת העניים והאביונים לרממה יקם : וריון מדטן ביתו ומחל עדניו יטק
ובעבור הינתו מעיל צדקה עוטה וכבד בוגרי מעדה : תהיה ברכת ה' בכל אשר לו בבית ובשדה
: ומן השמים יעלו לו מרפא ואחכה : ויעזו לברכה : והחופה השנית אל הנכבד פלוגי טר הכבד
: אשר קנה לו חיי העולם הבא : כאשר עמד בסרץ בעד עש ח' : הוא כבדו טעם לחשמונאי
הוא הכה את טעם אריאל : והסיר חרפה מעל ישראל : לגטס בטלטה הגבורים ולו השופים
האביונים וכאשר אל מלחמת הפוטט : ישומם חללים מדוקרי וכל העם ישוכן אחריו אך לפטט
ומסלל אויביו המערימי ישראל יקטט : יחרוד צירים ויכלע עצתם : וירדוף אויביו וישגשג ולא
ישוכ עד כלותם : יצו האל לו מלאכיו לשמרו בכל דרכיו : סן תגוף באכן רגלו : ונגע לא יקרב
באלו כיצא אשר לו עט הגבורה : הנדיבות הגמורה ולו הבית השתיח לרומחה איז ספרץ כביתו
ואין יוצאת ואין צנוחה : לאין אונים פ'ח קוח : יש הרביעו היעפים ומצאו להם מנוח : וטס יסחוו
יגיעיטם טס כל מרי גטס יצאו לדויה : וטס יומצאו אכילה עתיה ולויה : לו הדיבור הערב : כל
עובר וטס יאסוף הכיתה ויקרב : לו סכר הפני היסות : ונתן כטי ביתו לרקחות ולטכחות ולאופות
להשכיע בצחצחות הנפשות השואפות : אשר ברעב מתעטשות : ומלוח עלישיח קוטשות ומה
כאמר מאטטו האנימה : אשר היא לכל הלנים ככל קורתה לאמה : היא הדלים מרחמת והאביוני
מחוננת : ולכל עובר וטס היא אס ואומנת : יטלס הפעלה בתוך סאר החסידות והנביאות : ותיה
מסכרתה טלמה מעט ה' צבאות : והחופה השלישית אל הסר ד' פלוגיטס כלבכך : אשר אהכך
הרברך : יעץ אשר כפטו ככפו : ונהס ככפיר ואחו טרפס : ורעטה הארץ מקצטו : והטיב אחר
צרי יהודה וכנימן מסה ומסה : עד אשר עמד יס התלאות מוצט : הוא עשה לישראל הצלות איז
מספר : תיטכנה לה' משוך פר : לא תאמין כי יטוסר : הוא העבד גילוליס מן הארץ ואס כל
הטמא בארץ : ויעץ בהיותו דורס טוב לעמו : יהיה אלדיו עמו : ויצליחהו בכל דרכיו ועלילותיו
דסרהו וידכחו מאכנותיו : וחיוה רביעאה דווי לבר אלהין : ולעלות אל חס המצללות יחון : ולו
החופה הרביעית הנוראה : הוכנה לו מעת הברואה : הוא המשכול פלוגי בר פלוגי : טעולה כ
במדרגת הסולס : עד אשר יטלח ידו ולקח גס מיעץ החיים ואכל וחי לגולס : וכו כככרת מדוכר
קרי וטעי וסבר : עלת הנדיבות בראש הנמיות תקרא כלטוכה : לאמר זה יצא ראשונס : וייד כל
כדיבי עמים באחרונה : וקורא לו גדר סרץ הקהל : ומחזק את כדק ביתי לתשחרת לטס
לתהלה ביתו לתהלה ולתעודה לאהל מועד : והיה כל מבקש הש' יועד : ואכני חידוע ועד
ולכן יהיה עט מדוקי הרבים כככבים לעולס ועד : הוא העתיק מפס' יוסף קצת באהבתו אנות
סס אותם : על לבו הותס : ולא יטקט ולא יכוח עד יעתיק שאריתס : ויטכיל ויכין לאחייתס :
ויראה ויעשה כתכניזס : והחופה החמישית אל המשכול ד' פלוגי מעיר פלגית אשר חסכיה
חסידי הזמן כסידיו אשר דראנו : ובאו לידינו והכאנו : עלת לשמים טיא : וממעל למסרדיו
הזמן טס כסאנו : לאו מסרדיו תכל לעשות טר במוהו : ולא יכלו עשוהו : וטכטו לו מאטס ותוה :

כחצו יוצא מחופתו ובראשו עטרת זהב גדולה וכוהנו אל החברה שמחה ונהלה ואחר עשר
אחיו לחברתו הכבוד בכבודו והצעיר בצעירותו ובראשו כהן משה החברה הנאותה השתחוה
במוסר ועבודה ויאמר שלום לך משה איש האלהים בבית הכנסת רענן שלום לך היושב בסתר
עליון ובצל שדי תלונן ופלו לכל החברה אשר בצדקה תכונן ויאמר אליו משה בוא יבא בריכה
ציון כן הקודש והעדות ראשון לחכמה ולענוה ולחסידות שלום לך שלום אשריך ואשריך
ושלום לאחריך הנמשכים אחריך ויסף יוסף כה וכה ויראני ויאמר אלי חי אני זה הוא האיש
אשר בפיתונו וזכרני ונתן בראשי כתר מלכות כאשר דן אותי בדבריו לזכות וכתב ממני
וממעשי טבח באריכות ושלח ידו ויחזק בי ויאמר שלום לך איש כלבבי ואען ואומר צבאות
השלום ילנו עליך תפארת החסידים המבאר כל סתום ומדבר נגידים ויאמר אלי יוסף חי אני
כי לראותך עתה באתי ולעשר את פניך יאמתי ביען כך כבודות מדובר כלביא תקום וכארי
תתגבר ואין יום אשר לא יספור בערך מאורותיך ושלח נשענעט בחידותיך למן היום אשר
בא בצל קורתנו ר' אליה מודעתך וספר לנו שירותיך ומליצותיך ובפיתום אומרים הכליכי גברה
יד סכלך בטירוס ובמליצות והם לכרם כבי לכל הארצות והיוטירי וולתך כאבני גיר מנופצות
לא נכרו בחוצות הכל המה מעשה תעתיעים ועתה חזק הדוד הנעים כי אהנו תהיה יום ויום
טעמונים ויהי בהיותנו במעמד ההוא הכבוד ראינו עשר חופות בגלומי תכלת וארגמן מ
מחפפות ומפנימה זהב מופז מצופות וכל אבן יקרה מסובבתם ספיר גורתם ושמה ישבן כסאות
כסאות כסא מסולאות ומסובבים זהב ובדשים ממולאות ועטרות יקרוז הס הד והדרינגרס
אוד השמש קדר ואומרה למי החופות היקרות והכסאות והעטרות ההדורות ויאמר אלי דניאל
איש חמדות חייך אלה הם לעשרה הרבי מלכה ואומרה ואיה איפה הם ונשחר כיום את פניה
ויאמר דניאל כסעו מזה עש השר מיכאל ועמס רבינו הקדוש ושמאל והם כורעים ומתחנני
לפני האדון האלדי ישאל ומתפללים בעד השארית הנמצאה להצמיח לה גואליהי ראו את
עוני ישראל ויאמר מורה ולא יתנו דומי לו עד רוח ממרוס יערה לקרב קץ הגאולה ועד
יבונן ועדישים את ירושלם בארץ תהלה ויוסף עוד דבר אלי דניאל איש חמדות ויאמר
התחפז לראות חמש חופות וכבודות אשר לחמשה רעיק אשר הם חיים עדנה מועדות
ואען ואומר בחיי אחפז מי יתן ותראני הדרתם ויפעתם ויקרתם ואם תודיעני סגנות
ובמה גדול כחם או אתנחם ויאמר אלי טא נא וראה ובין בדבר והבן במראה האיש עני
ואראה והנה חמש חופות כוראות יסית המראה והבראות ועטרות מפז ומיהל נחמדות
ויאמר אלי אלה החסות הנכבדות היא כחלת עבדי ה' וצדק'ם אשר הם על לוח לב המון חותם
החופה הראשונה אשר שפן ושמחה בה ימצא אל השלם פלוני מפירושא כגורל תצא בך
החילו ופועל ידיו תרצה ביען כל השלמות בו עד צואר יחצה מן הראש עד לעומת העצה
מכריו מן הקצה אל הקצה ולכן לפני ה' ירצה זה האיש אין לתלותיו חקר והגדולה טבהם
סלא אמר לעולם סקר נאמן במעשה וכדבור וראש למשתפס בצרת הצבור ברת ברית
לציניו ולא התכונן על בתולה ולא הצ' לעולם משיו דבר נבלה סא המחליקת וממנו ברח
אם הוא למצרכ הוא למורה ועם פועלי און לא ארח ולכן כבוד ה' עליו ירח וישרש ויצן
וישרח הוא קיים מצות לא תעור ולא תקום וראש למתנדבים בכל יתקום ביתו פתוח לרונתה

בזה המפרט ומי הוא זה ואיזה הוא אשר אותי מזה המעמד יגרם ויאמר אלי ברוך ה' אשר
הבואך הלום ועתה הלום לך הלום ואצן ואומר שלום ס' ואזרחא אשר הגיעני אל זה
המעלה הנשא לראות בעוד בחיים חייתי אשר עין לא ראה ויאמר מה מאד כבדתי בפי
ספרי ובמה שכתבת בראש הספר ובסופו המצאת למחלת המפרטים צרי כי כאשר נטות מטה
פירושיך על מעשה המרכבה שמת יס השפיקתו לחרבה ונבקעו כל מעיינות תהום רכה ועבר
בני ישראל העדה הקדושה בתוך ימי החכמה ביכסה עוד זה מדבר והנה ירמיהו משמאלו
אלישע ומימינו אליהו אחריהם ברוך כן כריהו וינשט ירמיהו אלי דני ויאמר ברוך שחלק לך
מכבודו ויאצל עליך מהדו חי אני כי עטרה לראשי עבדתך ונותם על לבי ועל זרועי כחתי
בפירושיך אשר פירשת בטרם אצרך בבטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם הקדשתיך לאן מפרטי
הזמן להסיב פירושו ואתה גלית ענשו ושרשו והאכלת הרעבים אל דבר אמת צושו ודכשו
עור זה מדבר והנה יסעיהו הנביא בא ויאמר אלי שלום לך המפרט אשר בתוך נבואים נבא
ובסיבת פירושיך קנית חיי העולם הבא כמה עלו לבי בפרטך ספרי ואכלת צוסי ויערי וארית
בשמי ומורי היו דבריו בעיני המפרטים לאין עד שקמת והיו בפירושיך מחמד כל עין ולכן אין
לתמונה אס כוכב דודיך מיון חי אני אני אהיה לך למליץ ולמושיע וכל לשון תקום אתך למשפט
ארישע ובחצרות ביתי עס הנשמות העליונות תרגיע ויעלה לשמים ש אך וראשך לעב יגיע
יען אשר חטא רבים נשאת ולפוסעים תפגוע כמה מעלתך בעיני יקרה בפרטך על מה תוכו
עוד תוסיף טרה כאשר עס לכבי ולא הגיע לפרשו כלעדיך חכם או נביא עודנו
מדבר והנה המלך שלמה על טוב יזכר שמו ולקחת הנביאים מחברי המקרא עמו ובראיתם
אותי למרחוק הכירוני וכמלא פיהם שחוק וכשעה ברכוני ויאמרו בוא יבוא ברינה נשוא
אלומות התבונה אשר מדי פרשו ספרינו גלה תפוחי זהב אשר עמנו במשניות כספיו או
השתחוית אליהם כמנוסר וכעבנה כאשר ואנן וברכתי בשם ה' צבאות ויקחוני ויעלוני במעלות
הערן הגבוהים ויביאוני אל אהל משה איה האלהים או בראותי כי קרן עור פניו החלו עיני ל
להיות כהים ואומרה אין זה כי אס בית אלרים או נתן משה על פניו מסוה והייתי בעיני
בגן רזה אינני חסר לנפשי מכל אשר יתאוו ויאמר אלי משה איה האלדים אשריך נטוי פשע
נשוי חטאה מי שמע כזאת או מי ראה איה כמך בעל נפש נבאלה ומוראה יפרט כהיום ספרי
נבואה לא בצדקתך ובישר לבכך אתה בא לרשת חיי עולם רק בצדקת פירושיך? המבארים
כל נעלם תבוא אלי קבר בכלח ופרית נפשו מני שחת וחיתך מעבור כסלח ובפרטך ספרי
הוא ספר איוב פרצת עליך פרץ ועשית לך שם כשם הגדולים אשר בארץ כיהנת פאר כחת
בפרטך סיד בהמות ולויתן אשריך טובית לעמוד בסודם ולא קדמך כס ארס או אמר
שלמה בחיי אני מאד נפלא איך יכולת לקצור פאוקי ספר משלי וכתבת בפרשת אשת חיל מי
ימצא נוראות וכסיר השירים חרשת פלאי פלאות אשר לא תשבע עין לראות ובפסוק צאינה
וראיה בנות ציון כמלך שלמה בצערה שעיטרה לו אחי לאוכל חכמי הזמן לרעת כונתי ולא
מצא חידתי עד שקמת ונחמה וכבה יספת והור סורו על האמת הוספת ובספר קהלת לא
ראו מפרסי הזמן בו תועלת וחשבו האוילים קצת דבריו אוולת עד בואך מלך קצו ויער
כדמילנו ואחרי נחמך גאולה תהיה לו עודנו מדבר והנה יוסף הצדיק כבוד מנוח צו והוא

ספרי
והנה
אשר
ומימינו
האל
ספרי
תקנו
בא
הס
לח
ספרי
והנה
נשוא
אשר
הש
ואמר
לבי
עני
יבין
התבונה
והש
ובחצרות
ואחרי
הח
החיל
ומכירת
סלח
לעיני
אס
וישר

מלאים ומפיקים איך שבנו מטרה לחצי הקרובים והרחוקים ונגליתו כהגלות נגלות אחד הרקים
אווה לכפשי העונה כי היה לי לשפוט מעילי הגאווה ולחטום רסן הגאווה וללבוש מחלצות
היראה והענוה ולהתחנך לפני יוצרי להסיר מעלינו האף והחרי' לא להשיף על קנייני
ולספות עוד על חרון אף ה' והנכי בוש מאבותי בכל צד אשר אני וזכר מעלת אבי עליו ובקדושת
והחריצות אס זכרתי ובכהלתי ואחז בשרי פלצות כי מעשרה קבים של פריצות סירדו בעולם
תשעה בטלו בני ביקי לגרלם ואחר כל העולם ואחי ידי לשמים פרושות שפלוני בני יוכה
ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולנצח לא יוח מעבודתי וישמור בריקו ודתו וידעתי כי אהבה
עזה אהבתו וכפי היכולת למדתו והוכחתו אחלי לפניך לזר במוסר ובהכמה וידעתי כי כל
תוכל ולא יבצר ממך מזימה בשמעי דבריו ולג עיני דמעות ואומרה אליו אדוני אל יבולך
השמועות והנני נשבע לך שבעי שבעות כי הזמיה האל לך ישועות ולכן אל תפחד ואל ת
תחרד כי חדלו הקולות והברר ופלוני כנך עם קדושים נאמן ועם אל רר ועתה כוד הזמן
צביל כל חרצות לך ופתחת השק מעל מתניך והלבט אותך מחלצות כי כי נשבעתי אס
לא תשים הכנף הטמור על ראשך ואס לא תעדה עדי זהב על לבושך לעולם עם פלגיו כנך
לא אתחבר וסי אל פח לא ידבר ויהי בראותו אותי מתאמץ לנחמו עשה את אשר לא שאלתי
מעמו וישם בתי מלכות בראשו ויעדה עדי זהב על לבושו ויאמר ברוך אתה להכי נחמתי
ותחת הייתי מתאבל טמא ונבל שמתחני חי אני לא ארפך ולא אצובך כוד הימים כי כל
יטעו וכל חפצי לראות הכבוד אשר יכבדוך החכמים אז הינו שלטתיו ברחובות הערן משוטטים
וכל הנצבים שם אחרינו מביטים וקול נשמע עד למרחוק לאמר בא עמנו הכה ועת לשחוק
וישמע דוד כי באתי הלום וירץ לקראתי ויקדמני לשלום והכינור וכל עשר בידו והארץ
האירה מכבודו ועמו אסף והימן וידותיו בנכלים ובכורות ובני קרח מתכזרים בחצרות
ויאמר דוד אלי ברוך הבא כסס ה' האתה הוא המצבי חלודה מעל פני פניי ויחבקני וינשקני
ויכאשר ידבק האור על מתני אשכך וידבקני ויאמ' ג' אתה כבודתי במה שפירשתי ספר תהלות
והראית בפירושך מעלותי המהוללות ובארת מליצותיו אשר היו עד כה בתולותי ואיש לא
ידעס חי אני אחרי אשר דעת לנפשו ינעס ככד אכבדך מאד בדיבור וכמעשה וכל אשר
תאמר אלי אעשה וישלח דוד ביד אש מן העומדים שם לקרוא לכל המפרשים אשר פירשו
ספר תהלות ולהבי' פירושם ויבואו כלם במצות דוד המלך ודוד קמחי בראשם וצבואם כרעו
לפני דוד המלך וקדמוהו לשלומים וישתחוו ארצה סבע פעמים ויאמר דוד אל המפרשים
העומדים לפני' ואמר כל אחד מכם מוזמר יקח אלהים ויפזו אויביו וינצחו מסנאיו מסנת
וינלה מפסונו וננייניו כאשר תראה עיניו אז קמו ואחז כל אחד מהם דרכו זה אומר בכז
וזה אומר בכז ויאמר דוד זה אומר זה שרטי זה חידושי ואין בכס מנחם משיב נפשי אז
קם דוד ונשקני על ראשי ויאמר ה' היא צרור המור זה חשק סוד זה המזמור ולא כשאר בו
רמו וסוד מקירות הסיון ועד היסוד שהיא לא גילהו הוא החל לכארגו והוא בלה ויבויני לאות
לפני בולם ש' המזמור וכן עשיתי לא העלמתי דבר ולא כיסיתי' כשמעם פירוש ומעלתם
חשבו לאל מילתם אז צה דוד אל המפרשים לכבדני ויכבדוני וכאלו הייתי מלכם וממחה
כן עבדני עודם מדברים עמי והנה יחזקאל הכביא פלגה לי כלבוא ויאמר עשר ידות

למחר . והדום אשר לרגליו . ארכו וסוליו והתלהקו חמליו . והתאויתי לטבת עליו . ואומרה
בי אדוני למי הכסף הכבוד והגעים . ולמי ההדום מעטה צעצועים ויאמר אלי חייך הכסף . וא
לאכיר הרועים מעותד ולני יהיה . הוא יהודה גור אהיה . אשר גבר באחיו . וההוד וציציו ופרחיו
הוא למחוקק לא יסור מבין רגליו . ואתה תהיה יושב עלת . והיית קרוב אלמי . ויהי בשמימי
זרתי מעלת דניאל אחי . אשר הנחני בדרך אמת ויוסר את אחי . ואשר קרב אלי בברחי .
ציץ כור הקודש אשר על מצחי . חיי בשרי ונשמת רוחי . ופרשת גדולתי וכדובותי ומעלתי . וסכלו
וכינתו . וענותו וזדקתו . ואשר מללה אפסי הארץ תהלתו . ואומרה אל האיש התימר
ביועני . בי אדוני . הראני מקום דניאל אחי ותחנננו . ואיזה בית אשר תבנו לו ואיזה מקום
מנוחתו . ויאמר אלי דע אל נכון כי גדלה מאד מעלתי . ומלאו אפס הארץ תהלתו . ואף כ
מעלתך קצרה עדיו מהגיע . כי הוא הטון רבים נשא ולפסו יס ופגיע . בעבור אשר ידע
החכמה העליונה כי הוא כלעדריך לא יסקוט ולא ירגיע . העמידה אצל סוכתך סוכו ואף כיעריך
מך מערכו . בידעה כי יחיה לו כחכרתך טעטוע . והוא יהיה למטה ואתה תהיה לו ליהנע .
ולמבן יאמרה הכל כאשר יאמר נפשותי כס יתאחדו יתלכדו ולא יתפרדו . הילכו שנים יחדו כליו
אם נעדרו . או איך לחמיה אם צמח גילי . וידעתי כי בנעיומיס נפל חבלי . בידעתי כי בסכרו
גאולה תהיה לי ואמרה אל האיש חייך אדוני הראני את הוד נסאו אשר טס ירגיע . כי ידעתי כי
יעלה לשמים שיאו וראשו לעב יגיע . ויאמר אלי האיש בוא עמי ואראך את שמחתו . ואתכבוד
מנוחתו . והלך אחיו כמטך ונסמך . עד אשר הביאני אל אהל אהליאב בן אחיסמך . וסם היה
בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה . וכל הנשיאים בעדה . ובני אלויס היו מרבים להביא מדי
העבודה . וארבים היפות נעיומיס והדוריות כזהר הרקיע מזהירות . כל אבן יקרה מסוכתס
ספיר גורתס . ושלחנות . ומנורות וכסאות ועטרות . אל הנפשות טהורות . וסם ראינו כסא טע
גדול זהב מצופה . ניתן היום למזבחו ולכל בשרו מרשא . ואבני נזר עליו מסבססות צבדי תכלת
וארגמן וקולעת טגי עליו פרוטות . וכעין נחשת קלל כוצצות . צבי הס לכל הארצות . ועל ראשי
הכסף עטרה מטקלה ככר זהב ואבן יקרה . לא ניתן סוגי תחתיה ולא יסקל כסף תחירה . וקול
אומר קרא . כי ליטבס לסני הסחרה . ויאמר האיש הדובר כי הראיתי העטרה . והכסף הנשא .
אשר אהוד דניאל עליו כלביא יקום וכארי יתנשא ואת מנוחת . עדי עד ופה יסב יעץ אשר לדבר
היקטב זאין כמוהו בכל הארץ חכה והושב . או נתתי לאלו טבח ותהל' אשר הגיעהו אל המנוחה
ואל הנחלה . ואומרה ברוך ה' אחד ואין עמי אשר לא עזב חסרו ואמתו מבס אדוני
וכאשר עלינו במעלית הערן הגבוהים . ראינו דבר להיות תמהים . כי ראינו טס אנשים היו
בחייהם סרצו חיות . דעים לשמים ורעים לבדיות . מתו ברשעים ממותי חלליס . טסך דמס
סומס ולחומה ככל לויס . ובראותי אותי מזהירים כזהר הרקיע . יעלה נשמים שיאס וראטס לעב
יגיע . אמרתי כלבי יכה האל כשא ולפסועים יפגיע . ואשאלה האיש הדובר כי לדעת הסיבה
אשר בעבורה . זנו אל המעלה ההיא היקרה . ויאמר אלי אלה האנשים חטאו עופשעו . ועל
חטאס כל א עחס גוועו ואמריו טבעו . כי נסלו בידי אכזרים ונסלו חלליס מדיקריס . במצנות
אריות וכדורי נמרים . ונעזבו יחדו לעוף השמים ולעית הרים . וכאשר על מרדיות המות הגיעו

וסם יוסף בן גוריון וסם ר' הנינא בן תרדיון וסם ר' יהודה הנשיא אשר חיבר המסנה' וסם ר' מ
 מחברי התלמוד רב אשי ורבינא וסם אביו וסם רבא וסם ר' יהושע וסם ר' עקיבה וסם רב
 וסמואל וסם הלל וסמאי וסם ר' שמעאל וסם רבן שמעון בן גמליאל וסם ראיתי המנוח ר'
 שלמה ידידיה ושלמה בנו וסם היטש ר' יהודה הדיוקאל ידימינו וסם החסיד ר' טבתי ברבי
 מתתיה והרב ר' יואב חתנו וסם יצחק המנוח ר' שמואל חנוי וסם בועז וסם כעמי וסם הצדקת
 ינטטה אחי וסם מרת ברוגיטה חמותי החסידה אשר האירה הארץ מכבודה וסם היה הרב ר'
 בנימין רבי ואלופי אשר למדני תורה בימי חרפי וסם הרב ר' צדקיה העניו ושלמה בכיו וסם
 החסיד ר' מנחם הרופא העניו וסם הצדיק ר' יצחק הרופא ובנו ר' בנימין וסם ר' מנחם בוציקן
 ור' טבתי בנו מימין מעתדים לעמוד לגורלם לקץ הימין וסם הרב ר' טבתי החסיד ליון ואחיו
 ר' מנחם וסם ר' יהודה הפרנס וסם אלחם וסם ה' אברהם ואחיו ר' מושלם וסם כל צבא ה
 החסידים מימינו ומשמאלם וסם בת פרעה מלכה אור יען אשר מפתה את משה מן היאר'
 וסם אשכול ועיר וסם אבנר בן נר' וסם התנאים והאמוראים וסם כל בני הנביאים וסם
 נחמיה בן חכליה ועזרא הסופר וסם מן החסידים הראשונים כחלום אשר לא יגד ולא יספר
 עומרים וצטרותיהם בראשם ובגדישם ומעיל צדקה על לבושם עומדים בששון ובשמחה
 ובגילה וריכה ונהנים מזון טבירה ויהי בהיותנו ברחובות העדן משוטטים ומעלת אכסני ה
 החכמה מביטוס ראיתי אנשים מלאים הוד וחדר וליפס שמס וירח קדר נתנו להם מהלכו
 בעולם המלאכים ולא הכרתי איש מהם ואשאלה האיש הדובר כי לרעת אודותיהם ויאמר
 אלי אלה הם חסידיו אומות העולם אשר גברו בחכמתם ושלם ועלנו כמדריגות שלם החכמה
 כשיכלתם ולא היו טאבותם דור סודר ומורה וחקרו בשכלם מי היוצר ומי הכורא אשר ב
 בחסדו המציאם ומאין אל יש הוציאם ואל העולם הזה הביאם ומה התכלית אשר בעבורו
 בראם וכאשר שאלו אבותיהם והקבוצנו בתשובותיהם וידענו כי ערומים הם בוא אל אמונת
 וכווננו לחקור אמונת וולתם ונאשר חקרו כל האמונות ומצאו כל אחד מהם
 לחזק וסודותיה יריה אמונות ואמונת וולתם מגנות לא אמרו נעמוד על אמונותינו כי היא
 קבלה בידינו מאבותינו אך בחרו מכל האמונות הדיעות אשר צדקו ועליהם אכסני החכמה
 לא נחלקו וסם אחוז וסם דבקו וכל הדברים אשר כל האומות יגנו אליהם עויף ולא פנים
 פנו ובענין האלדים יתאמרו לקרוא לו וסם לבבנו יחדד ויפחד כי כל עס ועס יקראנו בשם
 נומחד ואלו הומרים יהיה שמו חשייה אכסנו מאמינים אל הכמא הראשון האמתי
 והמחיה אשר היה והוא ויהיה אשר ברא העולם בעת שנגזרה חכמתו הנעלם ממנו לחזק
 חראיתו אשר לא ייעף ולא ייגע ואין חקר לתבונתו החומל על יצוריו והמטריש כרועה
 ודעה עדדיו אשר יקראנו אליו בסופינו וכבודו יאשפנו ונאשר במעלות
 העדן עלינו נוראות ראינו כי שמה ישבו כסאות רמות וניסאות היו בעיני פלאי פלאות לא
 קטבע עץ לראיתו וכתובס כסא מלכה הארץ מזהרו ויהי שמעשה לבנת הספיר ובעצם השמים

ואין כוונתו כו' ש' הנפשות הנחירות אשר בצדדי החיים צדקות וצדקת הרקיע מוסדות
והיו למאורות ש' נפשות אביונים נקיים ש' החיים נצחיים ש' השפ' התמידים והשמה ב'
בלתי פוסקת ש' שרה יצחק כנה חובקת ש' רבקה את יעקב נושקת ש' רחל אל יוסף
מתפסקת ש' לאה דליות כניה דוסקת י' ש' אברהם אבינו ראש שמחציו הדר זקנינו וצטר'
תפארתנו ש' משה ואהרן ש' הלויים כסאי הארון ש' דוד תהלות קורא כגרון ש' מלכי
האורה עובדים לפניו ככני מרון ש' אדם הראשון וש' חיה המצונגה והנאה ש' מרדכי וש'
הדסה ש' עתניאל וש' עכזה ש' אבנר וש' עמשא וש' אסף יטור במשא ש' יהושפט
וש' אשה ש' מויכיהו בן ימלה וש' אלישע בן שפט מאכל מחולה וש' השוכמית אשה גדולה
וש' אשכנז כנסת הגדולה ש' מיכה המורסתי וש' סכני אשר הכזאת חלשתי ש' צפניה
בן כנזי וש' נחום האלקסי ש' זכריה בן ברכיה בן עידוא ש' ישעיה הנביא וחזקיהו מלך
יהודה ש' יאשיה אשר מת במגדו ש' גר החנוה וש' ערוה ש' יהושע וש' דמיה וש'
צירך בן נריה וש' נחמיה בן חבלה וש' רות המואבית ש' חנוך וש' נח וש' שמעון בן
מנח' ש' עמשא אשר היה בנוקדים מתקוע וש' יהונתן אשר בהר הגלבוע וש' רחב הוינה
בן העומדים ההם מחלבים י' עין אשר החביאה את המלאכים ש' מרים הנביאה וש' תולע
בן שוא י' ש' אליהו בן ברכאל הכנזי ש' ר' יהודה הלוי ור' יהודה חריוני ש' הרב רבינו משה
בן מימון עבד ה' ש' מתתיהו כהן גדול וחשמי נאי ש' נעים רחמניות ש' שפרה ופיעה ח'
המילדות העבריות ש' יעל אשת חבר הקיני ש' אהר בן גרא בן יואכי ש' שלמה ידידיה
ש' יהושפט וש' עובדיה ש' יהידע הכהן הגדול וכנו זכריה ש' רעואל וחובב ויתרו ש' ג'
גרעון ופנאה נערו ש' חרבונה הדיו והמואמי אשר אמר גם הכה העץ אשר עשה המן ש' ש'
ויפת אשר שמו השמלה על ש' עכש עניהם ויכסו את ערות אביהם ש' ידלגבאיל פסח ותרין לשון
אלם ש' מלכי דק מלך טלם ש' פנחס בן אלעזר תחת אשר קנא לחלדיו ועוז אור וש'
ומרי בן סנא וכת צור התאבד ש' ש' כל טכני ישראל ש' חנה וש' שמואל ש' טכניה בן יחיאל
מכני עולם ש' אשר היה ראש למתוודים אל עזרא על מעלם ש' אשר השוכו נסים כשרות ו'
ופוחות ויחמר חס י' מקיה לישראל על זאת ש' בצלאל בן אורי וש' כניהו אשר גול את
החנית מיד המצרי ש' כלב בן יסונה ש' אלדר ומידר מתנבאים במחנה ש' עבד אברהם
אשר נצב על עין המים ש' אליהו אשר עלה בסערה השמים ש' תמר אשר יטבה בפתח
עיונים ש' יהודה בן מבאי הגבור ש' עבד מלך הכישי אשר העלה את דמיהו מן הכור י'
ש' ידותן והימן ואיתן האורחי ש' אליפ' התימני וצופר הנעמתי וכלרד השחי ש' אל יטבע
בת עמינדב ושאר החסידות וש' דבורה אשה נביאה אשת לפידות ש' חנניה מישאל ועזריה
וש' הושע ויחאל ועמוס ועובדיה ש' יונה ומיכה ונחום וחבקוק וצפניה ש' מלאכי חגי נזכרות
י' ש' כורם מלך פרס ש' אשר ש' ככל כמדבר ועריון הרם ש' שמעיה ואבטליון

וכבר חדלה התורה מתקן ודמנה עד סקמת והחזרת עטרת המקרא לישנה מצורף אל זה החזק
 במדות חמורות נעשך ומעביר ולא היית לעולם נוקם ונוטר אם חטא לך איש מיד שכחתו ואם
 הטיב לך לבצח וזכרתו ולא טקטת ולא נחת עד אשר גמלתו היית כנצחת המן ולא הקצפת אל
 מקרי הומן ועל הטוב ועל הרע ברכת ואל הרחמן וזוה בנית לך בעולם המלאכים בית נאמן
 לא מניעת לעולם טוב מבעלין ולא התחכר איש עמך אשר לא חזלת מהורך עליו לא היית
 מהכמתך טילי ולכל מתנדב לסאול אמרת כל מחסורך עליי מי לה' אלו היית אוהב נאמן
 ואח חומל ורחמן לא סמעת לעולם איש וזכר השם לפי תומו שלא אמרת ברוך הוא וכריך ט
 טמו וכחית חבירך והאנשים אשר בבליך לועגים עליך ואוכלים וגו' (חובבים) טוחטו באן
 ובקר הורגים ובתענוגי קבל ובחמוריה מתענגים היו רעיוניך על אפיקימי התורה כאילו ע
 עורגים לא נחא טינה לעינוך ולפעפעפיד תגומה עד אשר אכפת כל פניני החכמה ושכבת
 אותם בטרוש תורת ה' תמימה וקמה בידך ממלכת המפרטים כי לא הנחת דקדוק המלות ו
 נפטטים וחידושים וסודות נצלמות וחידות נפלאות אשר לא תחייבה בספרך מוכזת עד אשר
 היו דבריך דברי נבואות הסכחת והזנחת שמות שאר המפרטים עד אשר בראיתם שירושך
 ככלמים ובושים וחרדו אל מאמריך גם הכהנים הנגשים כמה שמח ישעיהו הנביא כאשר
 פירשת ספרו חי אני כי בראותו פירוש על מה תוכו נטבע כתצרו כי כאשר פירשת כן כוון כ
 במאמרו נדר להיות לך לפה ולמליץ ולהטביע כצחצחות כשך וצמחותך יחליץ ולו ידעת
 כמה עלו שלמה מלך ישראל כאשר אמר לו מיכאל פדע ספרך עמנואל וכמה התפלל בעד
 שלומך אל האל או ידעת כי יש לך סיקליט טוב וגואל חייך כי שמע שפירשת פתך אכלת
 תקיאכה מגורת וכי יסתה אמר עת לשחוק וסער פיו לכלי חוק והקול נשמע עד למרחוק
 וישבע כי כך היתה כוונתו ולא ראה מפרש הבין מליצתו רק אותך לדרך משח הומן שחן משחח
 קרושטו וכאשר מן התוספת נעלה פנינו ואל הערך נשים פנינו וצלנו לבו בקרבנו עם הנה
 הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו וסע תקבל מן התפארת והכבוד אין משפר חייך לא
 תאמין כי יסופר וסע קשיג שאון ושמחה קומה וכלכה כי לא זאת המנוחה ואען ואומר כי
 אדוני עשה כדברך משכני ואנכי אחריך כי לראות באלה לא נוסיתי הוציאני מעמק הסגור
 כי החליתי ויאמר אלי האיש החזק ככנף מעילי ותהיה רח ונשכר אל תבט אחריך ואל תעמוד
 בכל הכבר אז שמנו לדרך שעמינו והפקדנו ביד האל רוחינו ונשמתינו

ויהי כאשר יבאנו מן התופת ועשנוני אוכדות ופניהם וכנפיהם פרוות ולבנת אל הערך
 היו פנינו מועדות תקב אשר מהתופת נסענו אל ראש סולם מוכב ארצה וראשו מגיע
 תממימה תבענו וכאשר היינו כמצלותיו הגבוהים טס נגלו אלי האלדים וסע ראינו שמי' חרשי
 וארץ חדשה אך טס נחנה יבאשה רק ארץ מטהרה ומרושה ומצללות הוכנו אל הנפשים ס
 הקדושים תחתים פנינו וסלישים טס הארץ הגמור אשר קראוהו החכמים אור סכצעים כאר
 סכצעת הימים כי מה יוסיו ומה טוכו אין עף

ומי זה רופא אשר יעמוד לפניו ומי ישיב אחר ימינו ומי יכאנו כה דבר אשוקרם וכה ענה
גליאנוס ואם לא תאמינו בנו לא תאמינו והשתאם עליהם ישענו ולא ידענו אלה השכלים
כי ברוך חלומות והכלים אשר המה מהכלים נפש המה חובלים נחשבים אלה האשמים
במעשיהם שופכי דמים וקצתם לא השתתפו בצרת הצבור לא כמעשה
ולא בדבור אחריו מה לנו ולצרה האל יורם ויעזר והם לא יקראו לבסוף מה שיקרא ולכן עי'
מות יגירם פקוד והחרם וריחוק והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואחרית הישעים תהיה ל'
לאחרית יצוורה על נביהם גפירת וקצתם לשקר נשבעו ואחרים נאשמים קבעו ולכן כיון מצולת
התופת טבעו וזמירותם טבעו כי השקר לפני האל ית' נצטב ונאלח ולכן חץ שתאזכ כבדס
יסלח וקצתם טעו עיניהם מדאגת והראו כי כוונתם טובה ועיניהם לשמים נשואות עשו
להם בחציהם ובטירותם מקוואות כדי לשכב עם הנשים הנכסאות ולכן נתנו למחריות
בעברת הצבאות וקצתם היו נכלים וכלאים לא נדבדו רוחם אותם להחיות לב נדבדו
ולכן תחת היות ישעים ירדו סלאים ושפסם במקום רחוק ונפסם בתוך לבאים וקצתם
טג כורה נחבקו חיק נכריה ולזה אשת חזקת פגוריה יסגן כרואה פקן פליליה ולכן יר' ה'
בהם היתה וקצתם רדפו אחר האריות וישנו להם חן הגאונה עטרות היו לשניהם הנכונים
לדאגה וללעב וקלם בעיניהם אגסו השפלות והצננה לכן היו למשל ולטניכה ולעצה ויהי
בזמני דברי דניאל איש חמורות וקול כאקוית הנשפית היוקדות וקול כהי הנשמוצ המתנפפות
על לבביון וסופדות ובראותי פגרי האנשים השישים עבטו פרודות היו עיני מיד יורדות
ונשחכות אוכדות ימירתי פן במותי ישנו בי שפטים יתיה כפטי בתוך לבאים אשכנה לוהטי
וכראותי כי עונותי עברו ראשי ואין מנוס לפני יבראות דניאל איש חמורות כי נכחלתי
בעמקי הדאגות כללתי וקרני בעפר עוללתי ונזרי לארץ חללתי ולראות טוב עוד לא סללתי
מהיום אשר יולדתי כן קללתי ואמר אלי מה לך נכחל ומה איתך רנאה כי אתה חמת ה' מלא
עמדת מעתה האם בראותך נקמת המאויב קללה ואעץ ואומר חיד נזר הזמן קדושי
עונותי אשר עברו ראשי אזכרם ואשפכה עלי נפשי כי ידע עבדך
את אשר הריעותי וכבודי בקלן המירותי כאשר לבי אחרנית הסיבותי
היתה לי נפש טהורה וטמאציה במעשי ולא אמרתי איה אלוה ענושי ואם ידענו כי כמפצלי אנו
לי כי הייתי רננה אוילי ושמתי והב כסלי הייתי לדמיון העליקה האומרת הב הב אשר עוד
בקשה נאחזכי לכן נחצרות ודי והב והרבתי אשמי וזדוני מכל אשר היו לפני ואחרי אשר
הטאתי ועויתי ופשעתי צדיק הוא העל כל אשר יביא עלי כי אמת יעשה ואני הרעתי
ואמר אלי דניאל איש חמורות הסר כעס מלכך נאל תלבש חרדות כי כך מדובר נכבדות
ולא יגע בד רעבאשר חשבת יען אשר למצות האל הקשבת ואין ספק כי הטאת ועוית ופשעת
והאלרים ואנשים קבעת וקלן מכבוד טבעת אמנם במה שיגעת ופירטת ספרי הנכונה
ובעמים עוץ הודעת ונפלחות כס השמעת עשית לך טס כסס הגדולס אשר בארץ ונסטך
השעת ואין יסכול העולם שתקח בשנת וכבר

וקצתם קרבו כתמו לבס בארבע וזהו אשר למעצבה הסביבה והוא מה שחשדו אחרים
במה שלא היה כס' ולכן חרבה תבא בלבס וקצתם שמו תפילין בראשם וציצית
בבגד' להיות יוקמים בהם בני האדם' עשו מהמצות הנכבדות' והחקים והעדות' רשתות
ומצודות' ולכן פניהם אל הרע מועדות' וקצתם לא נתנו פרוטה לאמללים וכדבא'ם
רק' במ קהלות ובמקום רואים' אך במקומות אשר האנשים לא ראו' פנים יכריחוץ מעליהם
ופנים בדבריהם ידבא'ם' ולכן פקודתם על נהר הערבים ישא' וקצתם ללמד
אחרים לבס לא ערב' למען אשר איש ד לא יקרב' להקרא ראו רב יספיק אליהם שיחשבו
בעיני רואיהם חכמי' בין אם יהיה בדבריהם אמת ותמי' בין אם הם אילולים אילמים
וכמה גדול אילולת איש ישמח בלבבו' כאשר ישכחוהו כמה שאין בו' ולו היה המושכח כמה שאין
בו חכם וכבן' יוסף השבח ההוא דאבן נפש ועצבון' יחשוב השבח ההוא מן המשבח עלבון'
ויתיר ויבקש בכל לב השבח' שיתאמת מה שיחשבו האנשים ממנו' ולא יסקוט עד אשר
יציאנו לפועל וישלימו' וקצתם היו לעצמם סיבה' כאשר היו מוצאי דיבה' כי
הרבה אשר מלבס בדאחוז נחשבה עליהם כאילו עשאו' וקצתם כחש' כי
ניאמרו לא הוא' ולא כל המקום אשר יהיו שם הרשעים שם יהוא' לא יפחדו מהעונש האלוי
ולא ירה' ואחר האל ואחר חסידיו לא יתנו' כי מהשכיל לבנותם ועיניהם כהו' כאלו עשו
עם שאל חוזה ועם המות ברית ברעו' ולכן נמחה שם מתחת השמים ומאריך חיים נכרתו'
וקצתם היו עירי שקר וכזב' נתנו בשקריהם ובפחזותם בתי אך זיב לא כזב' חשבו
כי האל ית' את הארץ עוב' לא ידעו כי הורק נחשב כמוש' ואחוז העור כמפשיט' ולכן
התורה הנאמנה' יד העדים תהיה בו בראשונה' כדי שידעו הכל כי המעיד על איש כמה שאין
בו' הוא כאלו הרגו בחיבו' וקצתם היו חסירי מוח' לא חשבו אלא לאכול ולשתות
ולשמוח' לא נתנו אל לבס דבר מדברי החכמות' ולענו לכל אנשי שמוץ וקראו בשמותם עליו
אדמות' ולכן איך לתמוה אם סביבותם אימות' וקצתם בשקר נבאו' ותוריות וחוקים
מלבס בדא' לא דבר ה' להם וכשמו קראו פסיו אשר לא שמעו ולא ראו' למדו לשונם וקצתם
דבר שקר הצוה כלאו' נואלו ונשאו' ולכן מן הארץ נבאו ונשאו עצמותיהם לא ראו
וקצתם היו הסבועות במצאות תמיד בפיהם' סבועי סבועות להם' ומדוב אשר הסבועות ב
בלבבותם נקבעו' כאשר יוכיח מוכיח על סבועה נשכחו' יסכעו שלא נשכחו ולא ידעו'
וקצתם היו מציאים שם שמים לבטלה' ומזידים אותו לכל דבר נבלה' כזכור אחד מן
הדברים אשר איך להם קדושה ומעלה' וכן רבצה בס כל האלה' וקצתם היו יושבי
קרנות' והיו משפירים רק קירות המלכים וקצת מדינות' ונחלמות והכלים ודברים הרבה אשר לא
יכלו להמנות' ולכל דבר חכמה וכלא' ודברי נבואה אמרו הנה מתלאה ויען אשר מנעו מ
מנסותם התבונות' ומרעיוניהם זמרת האמונית' נחשב להם הסגנות כודנות' וכאילו שמים
את הגרנות' וקצתם היו רופאי איל' ולהם היה הסכלות כליל' לא ידעו דבר משפיר
הרפואות' והיו בהבליהם לבות החולים ודוכאות' אמת מי כמוני ומי יועידנו ומי

ולכן אין לתת זה אש אשר כלב יקראו ונחשבו כי הרג נפש אחד הרב רבים כי אשת הנרצח נכנס
בהיותם נואמים ובראונתם כי סר כלם מנליהם גבנו גם כחשו וגם שמו בכליהם ונאשר מ
מעשיהם אל האנשים נדעו ונגלו קצתם למרחקים גלו וקצתם על העץ כתלו ואשר נגב
מהם הממוץ עשו אבל גרו וכבר כמסד הדרימוץ בן טבריימוץ וסביב אש העוני והחוסר קטיל
המוץ ועבירה אחת גוררת כמה עבירות ולכן אין לתמוה אש וכלן הרשעים ליום עברות
ויכשם כמים לים מכסים צרות כירעת חטוא רבה ולחטאים גדולים וכבדים סבה
וכאשר משם נסענו ראינו שחיות עמוקות וסם צרות ומנוקות ואש אוכלה אש אשר
כל רואיהם מראות עוד טוב יתיאם ומשפטים ממאששים טוים ומלאכי מות אכזרים כיענים
והם שופטים יושבים על מדין ידיו החוטאים בארבע מיתות בית דין אין טם מרחש וחומל
ולא תראה טם רק לב אהל ולא תשמע טם רק קול בכי ויללה וצרה כמכירה וקול כחלה
וקול כאקת חללים ולב גוע ונפש חללים תמוע צועקים מכאב לב ומשבר רוח יליליו ומסד
מר יגדילו לקולם כללו האונים ותולדה דמעות העינים ובראותי אותם רעדה אחזני
תעה לבכי פלגות כיעתני בעויתי משמוע כהלתי מראית הקירות אשר כפשות החוטאים
מוצאות נאומה אל המלאך הדובר בי אדוני במראש נהפכו עלי צורית ולא עצר עוד כח
לכבי לראית כל קפס ונפש בפרט ומאששה אשר עליה כחרטו אמנם אחרי אשר ראיתי בפרט
קצת מזהרם חפצתי שתודיעני בכלל חטאות החטאים האלה בנפשות למען יהי המה
נקורתיים מוסר אל הדורות הבאים אחריהם ויאמר האיש צדקת במאמריך אנכי אגשה
כדברך ועתה אים לך לכל הדברים אשר אדבר אליך וישר בהם לבות האנשים הזוכים
במלאך דע בני כי אלה האנשים אשר תראה באלו הצרות קצתם
לקחו מן החכמות והתורות מחשבות נכריות ודנות ועמוקות וסברות לרמוץ בהם האנשים
ולשילס בפח יוקשים באלו התורות והחכמות הם רשעות וכלים לרמות ועל כן הגיעו ל
לאותם המהומות וקצתם ערלה אונם וטמנו בחוכם ענם והיו רעים וחטאים
במחשבותם הראו הושר והצדק והענוה בכל ענינם כדי שיתלו האנשים בהם בטחונם ויפקידו
בידם הונם ובאחריו בגור יבגדו הציבו משחית אנשים ילכו וקצתם
משדי חכמתם אחד לא הניקו חשבו כי תחשך חכמתם כאשר עם אחרים סוד ימתיקו
טבח כי אש ימלאו העבים גשם על הארץ יריקו והתאכלים על אחרים מהודש והענק יעניקו
כאילו מנר אל כר ידליקו וקצתם לא רצו שיחשך אחר בעולמם
משחדם פן יגרל טם אים על שמה ולכן היה כגללים לחמם ונכרתו הנפשות הצונות מקרב
עומם וקצתם כונו לדרוש במקלות ולהנצים קול בתפלות להכנס
כלב היצלות ותבטחנה בו הצביות לא ידע כוונתיהם הנכריות רק הכוון לבות וכליות
וקצתם עם פועל אונן ארחו ואף על פי שלא עשו ראוי ושמחו
והיה בידם למחות ולא ימחו ולכן מארץ החיים כמחו וכשלים בכל חטאותיהם לקחו

וכאשר בא לידם מומן אחרים בזהוהו' ודברו על אנשים צדיקים שקר מלכס בדאיהו' אשר לא
 שמעוהו ולא ראוהו' לא ידעו אלה השומעים כי עיני ה'מה בכל הארץ משוטטים ויבחרו בנשמות
 הרע לפחדם וזן האנשים ויראו עצמם קדושים' והמה קדושים' (ומן הבוחן לבנות וכלית אל
 עולם אשר אין דבר ממנו נעלם' אשר מן העולם הזה יוצאים' ואשר אחרי מותם למשפ' יביאם
 לא כזהו ולא כשמרנו לא פחדו מחימתו ופיו מרו' על כן עיניהם מבכי חמרמו' משם
 נסענו חשים' וראינו בתופת' אנשים חסידים בשכר קדושים' מפני שהסליכו מנגד נפש' וקדשן
 את הקדושים' ונעשו מבוסס ובה ועולה ולא נמצאת בשפתיהם עולה' ונפלאותי בראיתי אותם
 בעניין רע' ונשאלתי האיש הדובר כי על זה המאורע' ויאמר אלי אלה האנשים נמצאת בהם ח
 חובה כי כמו שהיה להם לקבל המות האכזרית מאהבה' והות בעיניהם מתיקה ועריבה' ולומ'
 אשריכו מ' טוב חלקינו' ומה נעים גורלינו' כי הגענו אל זה הנסיון היום כוכה להסות בשתר
 עליון' היום נבא העמק הבבאי' ונעמוד על הכרעה' עש עשרה הרוגי מלכה' היום נראה
 קדשתנו' ומה יפה מאד ירושתנו' היום ננחל חיי עולם ארוך' היום ננצל מן העופת אשר
 לרשעים ערוך' כן התקצפו באחרונה על כפשותם האכזריות' ונתנו על הראשונות' ואברו ה
 הראשונות והאחרונות באמרם שמרנו משמרת ה' והלבנו אהורנית' ומה בצע כי שמרנו וכי לנכנו
 קדונית' על כן הדביקתם הרעה' והיה רק זועה הבין שמועה' וכאשר משם נסענו ראינו
 מקצה בחבורת' מחבת נחשת מלאה בדיל ועשורת' ובתוכה איש בחסיד חנוש' אובד מבלי לבוש
 ינאס תמיד חוקר תחתיה לא תבכה' מדורתה אס ועצמים הרבה' ואצל המחבת שמה עמוקה
 וצרה' מלאים מהקרח הכורא' ומלאכי זעם ועבר' ויצאיהו מן האש הור' ובתוך הקרח יקברוהו
 וימץ הקרח אל תוך המחבת ישליכוהו' כה יעשויס יוס להבלי' ולא יתנו דמי לו' ואשאלה
 האיש הדובר כי לדעת אודותיו' נסבת חרדותיו' ויאמר אלי זה האיש הכליעל' מעל בה'
 מעלי' וכאף עש אשה בעלת בעל' ולכן רבצה בו האלה וכוש וחסר' כי דבר ה' בזה ואת מצותו
 הישר' וחטא כאשר למד אשת רעהו לכאף עש אחרים' ולטגות בורים' והולידה מהם ממורים'
 ובעלה בחושבו' כי אינס בנתי' העלים מהם עיניו' ומהשגיח עליהם הסתיר פניו' ולא למדס
 חכמה ומיסר' והס בראותם כי צלם מעליהם סר' אחוז דרך רע וברעתם המוג' פעם ודו פעם
 טגבו' עד אשר לכסוף הרגו ונהרגו' וכאלו זה הנואף הרג כלס בחרבו' כן חטא כלס תלוי בו'
 לא ידעו פריצי חיות' כי חטאים גדולים בחטא אחד תלויות' לא ידעס רק בוחן לבנות וכליות'
 הסליא עצות הגדיל תושיות' כי מרעה קטנה סכרעות' תמשכנה כמה מאורעות' וכבר
 בחרו אנשי התבונות כי אין להביט לקטנות העונות כי כשנביט לגדולת המצוה הארץ' יטוה
 השוגג לאיש מדון' העושה בזדון' וכאשר משם נסענו ראינו
 איש חסך מהרר תארו' וצמר על עצמו עורו יפשיטו עורו מעליו ועל העץ יתלוהו' וכחשים
 צפעוניס סס יאכלוהו' ובראותי כוז' נבעתי' ואימות מות נפלנו עלי' וכמטע נצמתי'
 ואשאלה האיש הדובר כי לדעת הסיבה אשר בעבורה הגיעה לאיש שהוא הרעה' הדיא הרבה'
 ויאמר אלי זה האיש שפך דם נקי' ולכן

והראו הכונה בכל המילות והבנייה והדתת מהחל עד לכלות והכריעה הגמורה עד שיתקקו
כל חוליות טבסדרה ובעת התבדדותם בטירותם וכחציהם לא נראית תפלה בפיהם רק
שוטטו בחוצות קוביות וכתמו אל לבם חטאם העמיקו שחתן בימי הבבליה לפתוח פה
ברצח ולהרוס קול בתרועה ולעשות חנוף ולדבר אל ה' תיעה התחדו בימי אנשי דורם ולכל
דבר פשע יצאו נצבים ערצות ואבירים סכחו ויצרם ביצרם והעידו בקלון יקדם על כן אף
ה' בהם התאסף ולא השאיר להם שורש וענף משם נסענו והנה בורות מלאות נחש ושרפים
מעופפים ואריות וכמרים טורפים למאות ולאלפים וסביבם מלאכי מות חרבות טולטים
וורס מים כבירים טוטפים לב רחוקה חוטפים ואומרה למי אלה אשר להשחית שואפים ויאמר
אלי אלה הם למנחשים ולמכשפים ולבעלי אוב וידעוני וקסם און ותרפי המהג' והמצפפים
אשר בעצרת הדופים בדבר המלך הצבאות יצאו דחופים יעץ אשר באעשיהם הארץ חנוף
תחנף ולכן אף ה' בהם התאסף משם נסענו וכחציהם במקום ה' תפלה והנה מביאים
ראינו אנשים אשרים ברהטים לקוחים למות ולהרג ממים ומלאכי מות ידברו אתם מעטמים
ישרוס בעקרבם ובאשפים וכאשר התבוננתי בצורתם הכרתים ונפלאותי בראותי אותם כ
נברתים כי הו' מתעבי אפרתים נחשבו בעלי מוסר ועונה וקשכתי כי תהיה להם אחרית
ותקוה בעבור מה שסכלו בחייהם אלה האנושים מאכידת הממון ומיתת הבנים ואשאלה
האיש הדובר בי אל אודותם לדעת מי השילם בשחיתותם ויאמר אלי אלה האנשים כאשר
מצאם רע אמרו נקינו לא בפשעינו ובחטאותינו לקינו ואשר סכלנו מאכידת הממון והבנים
אמרו כי הוא מתולדת הזמנים ואשר באט מצער גופם וחליים לא אמרו כי הוא בעבור מרד
ולכן אפי' מאכידת הבנים קרבו כפרה להתקצץ ולהטיח דברים כלפי מעלה הוא כפירה
גמורה אמנם החדר אל דבר ה' והנה אל טובו לא יתקצף בעת יגדל כאבני אך יחשוב אותו
לתבוא לשוב ויקבלנו ברצון ואהבה ואז יחשב לו לעולם נדבה ואם יחשב הו' יחשוב כי
האל ית' יקבל פקדנו ולא יתקצף בתנו את הפקדון אשר הפקד את יודע כי בעוד שהון בידו
לפקדון חייב לעשות ממנו מצוות המפקיד וכאשר השלים חובתו בו והחזירו לבעליו יראה
השפוע בלבם ובחליו ויכוין להיטיב פעליו לא יחשוב כי לקחו דבר מדינו רק הוא כחזון
פקדונו וכאשר משם נסענו ראינו אנשים בחטאתם נזקים כי בקקום בוקקים
חשבתים בחייהם אנשים צריקים פנים על העץ וקיעים ופנים כשסע את הגדי יספצים
ופנים בכף הקלע יקלעו ואומרה אל האיש הזומך בימינו בי אדוני אלה האנשים מעולם
לא חטאו וזמון אחרים לא בטאו ועתה מדוע לראות כזאת הובאו ויאמר אלי בן אדם
אלה האנשים אשר תאמר בעדם כי לא חטאו מעולם ודבר אין להם עם אדם הוא בעבור
טלא עליה הדבר בידם אמנם מחשבתם היתה מחשבת רעה ולעשות חוטא ולדבר תיעה
הראו עצמם ונשים ולבם ער שוער וכאשר הקנאה והתאווה בוער וכאשר עלה בידם לעשות

וכאשר

רע בסתר עשאוה

דבריו לא בהשכל יחיד לא בנא לשלוח לפני מלך מלכי המלכים כל עמא לנפש ואיש תככים
אשר העין כחבלי האור נושטים יקריבום כל לפחתם יורצה או יפנה אל מנחתם והנה אם
יהיה להם דבר לפני שר או נגיד או טפסר יבחרו איש בעל מוסר יועץ וחכם חרסם יליץ
בעדם להצילם מפח ופסקים ואיך יבחרו מן העם יעבד ירביעם יעמוד לפני הארון כנפישם
יחן לתמונה אם תגשו ותקרום בעדם הרעה וההירק וזעה הבין שמועה וכאשר
משם נסענו ראינו בני אדם יחטך האור בעדם ישמשם וירחם קדר לא תואר להם ולא הדר
יעמדו במקום חושך ואפילה והיו עם ממלכה שפלה אפשים משברי מות ויבעתום כסלי בליעל
כאלו כחשו לאל ממעל ובראותי אותם בין מצולת היגון טבעים כארץ אשר אלדים ואנשי
קובעים שאלתי לדעת משפלותם ומה הדבר אשר לראות כזאת הביא אותם ויאמר אלי אלה
השוככים לומדו תורה נביאים וכתובים ומשנה וגמרא וסיפרי וספרא ותוספות וסידורים
ולקייטות וחדושים אלא שישנו מן התורה והחכמות יעשרות יקדרו וזנות עטרת להתגדל בהם
וקורדוס לאכול מהם לא אהבו התורה והחכמה למעלתם ולקר תפארת גדולתם רק
עשאו כלום להגיע בס אל אלתם חשבו בדעתם החסירה והסגומה כי לרבים אשר יגיעו
בסיבתם אליהם מעלה רמה מאשר לתורה ולחכמה ולא ידעו כי התורה והחכמה היו כאניות
סוחר והמכוון הוא להגיע אליהם ופניהם לשחר ולמעלת חיות כושף ובומר לא לכוון להגיע
באמצעותם אל דבר אחר כי הם אשר ישימונו לאל קרובים ולשכונ בינות לרובים ולכן מי
פיתכוון להגיע באמצעות התורה והחכמה שהם דברי אדם חיים לדבר מן הדברים הגשמיים
או להתפאר בין החיים חלם חלום ולא ידע דרך שלום ולא יהיו מעשי רצויים כי הם
החיים העצמיים וכן אמר עליהם כי מוצאי מוצא חיים לא אמר מוצאי מוצא דבר שבסיב ו
יזכה אליהם רק מוצא החיים כי חיים הם למינאיהם וכאשר משם נסענו ראינו אנשי
חמסים ברגלי סוסי אש נרמסים יכסו עליהם צרות כמים לים מכסים ואומרה מי אלה אשר
רבה בם האלה ועשה המשפט בהם כלה אך נבהלה ויאמר האיש אלה הם בני עולה אשר
סקדו בפתחי בית הטבילה לראות הנשים המתקדשות מטומאתן בבואן וכצאתן הלכו אחרי
ההכל וההכלו ואיש אל אשת רעהו יצאלו יכבדו פיהם ולדעת אודותיהן ישאלו ולכן תחת
טובה התגלגלו והרעה הרביקתם כאשר גאות החשק ענקתם וכמה מן הנשים הצנועות
בסיבתם מלטבול היו כמנעות וכלו עיניהם בדמעות ונשאו עיניהם לשמים לפרוע בהן פ
פרעות לא ידעו אלה הסכלים כי נפש המה חובלים כי יש מהם אשר מונעו מלטבול א
אז כשכלם ולא זכו לטבול לעולם ולכן אמר לבהלם משם נסענו
וראינו אנשים אסורים בזקים נתונים בפי אריות ודובים שוקקים יעשו בהם כלה אך נבהלה
וכאשר התכוננתי בצורתם האמולה ראיתי כי הם היו ראשי הקהילה נתונים בכל עמי הארץ
למש ולתהלה ואומרה איך המשפט יעשה עם צדיקי הדור כלה ואלה אשר היו לבני דורם ס
כגולה איך יגיעו לריק וילדו לבהלה ויאמר האיש הדובר כי אלה האנשים האדורים וכאשר ה
התפללו בפני אלדים אחרים היתה תפלתם כתפלת יום הכפורים וכריעותיהם והשתחויותיהם
היו מאה ועשרים

אולי אכירנו מאותותיו ויאמר האיש הדובר בו אלי זה האיש החל בגנות וביזוי ומהל אשר נדר
בימיו דבר לא קיים היתה האמונה בעיניו למינות והשקר והכזב חמיה והתכונות עשה מ
מדברי תורף קדומות ולא למד רק לרמות ולהערים ערמות אמר נכל כלכו עשיתי לי מ
משיא ודבר כזב צערותי ומלאכה היא לעולם לעולם לפסול טמרות לא הפקדו אתן סודות אשר
לא הקיזם והוציא על דריקים ממנו דבות מלכו בדאש ואם הגיעו לידו תמינות אחרים ב
בזאם היה פריץ היות רע לשמים ורע לברות בעל נפש רחבה ככלעם חרפת אדם ובזוי
עם חטא והחטיא כירבעם הוא לדוד מדואג האדומי חלוק ונרגז מפריד חלוק עקש לב מ
מתקש ואויב והדר בעור אחת עמו כנפשו מתחייב כ אשר יזכיר האדם משאן מומת ודכס
הוא כטיפה מן היס כי הוא חקף כל הרפה וגנות וזדונות לא במסכנות ואין לו חלק בנאמנות
ואם תחפון לרעת איך הוא אכזר כיענים במדבר ותועבותיו וניאצותיו כמדובר ואיך בריחי
השכל אכזר ושיכר ועל ה' ועל משיחו התעבר והוא בר דלא בר פוק חזי מאי עמא דכר
ואחזיו ובית אביו בידע כי הוא איש חמסים חשבונו מן האנשים אשר הגרנות טמסים ולא
הראו לו לעולם הפנקסים ולא טלחוהו אל הארגזים והעלימו ממנו סוד הגנויים ומיראתם
פן יתנס למשיסה ולכחזים כתנו אוזרותם בעזבונם ולא העמידוהו לעולם על חשבונם פן
יגנוב טבר רעבונם ולכן חין לתמוה אם האיש ראשו בצלצל ופרי אדמתו וכל יגיעו יידש
הצלצל אחרי כל אשר טאלו עיניו מהם לא אצל ומהונו על מרי נפש לא אצל ומעשות כל ט
טוב התעצל חו אני כזאת וזאת יקרנו או יבא יומנו או היפנו ובשחת זו תהיה תחנותיו ויקח
מיד הכסלום בכל חטאתי כשמעני דברי האיש הכרתי חיל בית האלי מאותותיו וידעתי כי
לא על חנם נלכד בשחיתותיו ובאמת הוא ראוי לאותו מקום ואותו המקום ראוי לו ולרשעים
אשר בגילו ואין לתמוה אם נפשו עליו תאכל ובשרו עליו יבאב כי הוא בן מככל אב נכריא
להיות משחית לחבל ולכן הרע מאת האלדים יקבל וכאשר משם נסענו ראינו כמו
מאה וחמשה אנשים בכחי התופת מקשים וכאשר התבוננתי בצורותם הכרתי כי הם ראשי
בית אבותם וגפלאתי הפלא ופלא על עוצם רעתם בזכרי מעלתם ויפעתם ומעשיהם ה
טובים וזרקותם וכי היו ראשי המדברים בכל הזקומות כבונים וידועים אנשי שמות וישאלתי
האיש הדובר בו לרעת אודותם ומה הדבר אשר סבב רעתם ויאמר אלי אלה היו גדולי הדור
וכמו שהיה להם כלב ולב לעדור לחזק את בדם בית ה' ופרצותיו לגדור כן טלחו לפניה
להתפלל כל איש סובא וזלל אשר קודם החלל ולפני העמים ית זלל ובהיותו מדבר בתפלה
בעיניו קורן וברגליו מולל חמור ספרים גלל רסע על תאות נפשו הלל ירוס קול חילות
יחולל לא ידע אם יבדך או יקלל ואיש ישמע תפלתו ויאמר דרך גבאי מה קול הכאן הזה ב
טאזני וכמי שהיה להם לבחור חן מזיו חממותיו מלאים ומשיקים מן אלון יהיו פיו ולבו ט
סוים ורעוניו אל הקוים איננו מהעם המתאנים לא גדל על אהבים ולא פנה אל רחבים
ורא את ה' וסד מרע כן בחרו כאיש חוף ומרע ובגחזי המצורע ואיך ראוי להיות טלוח ציבוי
איש בור בעצבים חבור ובקברות התאזה קבור לא יבין מכל אשר יאמר דבור אשר לא
צמדו אבותיו כהר סיני וכוזע בך כחץ ה' יום לח לפני נגיד ואמר כל איש לא בדעת ידכאר

וזה אומר אני אֶפְלָל בְּיוֹם הַכַּפֻּרִים וְהָאָמֵר אֲנִי אֶקְרָא הַמְּגִלָּה בַּפּוּרִי אֲמֵר אֶלֶּה הַכִּלְיִים
 הַיִּתְכַּן שְׁהִימֵר אֶין כְּמוֹךְ כְּשֶׁלֶג רְגֵלִים הַיְהוּדִים הַמְּלָלִים וְיִמִּי יִשְׁלַם חֹמֶשׁ בְּיוֹם שְׁמַחַת תּוֹרָה
 יִרְק אֲנִי הַעֲצוֹם וְהַזֵּדֶה וְיִמִּי יִתְפַּלֵּל בְּיוֹם שַׁבַּת וְשָׁדֵשׁ רֶק אֲנִי קוֹדֵשׁ וְיִמִּי יִאֲמֵר חֹן יִשְׁבִּיחַ
 בֶּן חֲמוּץ רֶק הַמֶּשֶׁרִים חֲמוּץ וְיִמִּי יִתְפַּלֵּל בְּתֵם הַסַּעֲנָה רֶבֶב רֶק אֲנַחְנוּ בְּנוֹ הַעֲוֹלָם הַבָּא
 וְיִמִּי יִתְפַּלֵּל בְּחַב הַמְּצוֹת רֶק גְּדֵרֵי הַפְּרָצוֹת אֲשֶׁר הֵם צְבִי לְכָל הָאֲרָצוֹת וְיִמִּי יִתְפַּלֵּל בְּחִנּוּם
 וּבְמוֹעֲדִים רֶק אֲנִי הַאֲבוֹת הַעֲוֹמְדִים עַל הַפְּקָדִים וְאֵם לֹא נִשְׁמָע הוֹד קוֹלָנוּ בְּמַקְדִּילֵת
 בְּנוֹעֵם הַיּוֹצֵרֵת וְהַתְּפִלּוֹת מִתִּי תֵּשׁ יַעֲנֶה קוֹלָנוּ הַיְּבִלּוֹת וּבְתֵהֵם כְּעֶמֶד עַל רִאשֵׁינוּ עֲטֻרוֹת אֵם
 לֹא בְקִרְוֹא בְּחֻגֵּם וּבְמוֹעֲדִים בְּנוֹעֵם הַהֲעֻרֻת כֹּזֶת וְכֹזֶת אֲמֵר הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה מַעֲוֹדֵם
 חֲסִבּוֹ כִּי זֹאת תּוֹרַת הָאֵלֶּם וְיִעַן אֲשֶׁר הִגְדִּיתִּי עֲנֻקָתָם הֲרַעַת הַזֹּאת הַדְּבִיקָתָם וְכֹאֲשֶׁר
 מִשֶּׁם נִסְעָנוּ וְאִינוּ אֲנִי עֲרִיצִים בְּהַגְנוֹת וְדִיקָה וְרִבְלִיָּהם מְקוֹצֵצִים תְּלִיִּים עַל הַעֲצִים וְהַעֲוֹף
 אֲכַלֵּאת בְּשֶׁרֶם מַעֲלִיָּהם וְעִרְבִי כָחַל וּבְנוֹ כֶּסֶר יִקְצֹר אֶת עֵינֵיהֶם יִמְשִׁרוּ עֲלֵיהֶם בִּרְדָּה וְאֵם
 מִתְּלַקַּח יִשְׁמִידוּ פְּרִי מִמֶּעַל וְשִׁרְיָהֶם מִתַּחַת וְכִרְאִיתִי כֹחַם כְּדוֹנָה לְבִי וְלִרְבִּית אֲדוֹתֵם שְׁלֵמִי
 הָאֵם הַדּוֹכֵר כִּי וְיֹאמֶר אֵלֵי אֵלֶּה הַאֲנָשִׁים עַלֶּה עִסָּן הַסְּכָלוֹת בְּאִפְסֵי וְאֲמֵר רוּחַם וְהַקָּשׁוֹת עֲרַשֶׁם
 וְהַזֶּה כְּכַפֻּרִים וְאֲחֻזָּה עֲרַשֶׁם וְלִכָּן חֲסִבּוֹ כּוֹכְבֵי כֶּשֶׁשׁ עֵשׂ הָיוּ וְהַאֲרִצוּ יִצְחָר וְכֹאֲשֶׁר יִצְחָר
 לְלִקֵּט וְלֹא מִצְאִי חֲמֵדוֹ שְׂדֵה וְגִלְגֹּל וּבְתֵים וְכִשְׁאֹף פִּרְקוֹ עוֹלָם מַעֲלִיָּהם כִּי צוֹרֵרוֹם הֵם בִּי
 בְּכִלְיָהֶם גִּבְּוֹם בִּישׁוֹנוֹת שְׁמוֹ בְּכִלְיָהֶם לֹא מִאֲדָר תֵּת לָהֶם וְלִקְטוֹן רֶק אֲוִרְחוֹת יַעֲבֹטוּן
 וְהַמּוֹלֵל שְׁלֵמֶה אֲדָר יִשְׁפֹּטוּן וְלִכָּן הִכּוֹן בְּאִיגָעוֹן וּבְעִירֻקֹן וְאִפְסֵי שְׁלֹחוֹת וְשִׁכְרִי לִחוֹת מוֹנִחִים
 בְּאֲרֹן לֹא יִהְיֶה לְאֵלֶּה בְּהִיכָל הַחֶלֶק וְיִזְכְּרוּ כִּי עֲלָה לְגִירְלָם מִשְׁתָּה שִׁכְרוֹן וְמִשְׁתָּה שִׁכְרוֹן
 וְכֹאֲשֶׁר מִשֶּׁם נִסְעָנוּ רִאשֵׁינוּ עֲבָרָה וְעֵשׂ וְצָרָה בְּרִאשׁוֹתֵינוּ אֲנָשִׁים יַעֲבִירוּם כְּמִלְכָּן וְיִשְׁדּוּ אוֹתָם בִּי
 כְּמִגִּירָה וְנִסְיָהֶם כְּעוֹלֵי קְדִירָה וְיִצְקוּן מִכֶּסֶּם לֵב וְיִשְׁכַּר רוּחַ יִלְלֵנוּ וְיִשְׁכַּר מִרְיָנוֹ וְכִרְאִיתִי
 עוֹצֵם רַעֲתָם אֲשֶׁר לִלְתִּי כְּעִירֻתִי מִשְׁמוֹעַ וּמִרְאִית כְּהִלְתִּי וְכִמְעַט אֵל הָאֲרֶץ נִפְלִי וְיֹאמֶר
 אֵלֵי הָאֵם הַדּוֹכֵר כִּי הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה תַּעֲנוּ מִכֶּסֶּן וּמִרְחַס דָּרִי אֲבָדָה תִּקְוָתָם וּמִאֲרֶץ חַיִּים כְּגִירִי
 כֹּאֲשֶׁר עַל נִפְשׁוֹתָם הַתְּאֻכְרוּ וְלִהְיוֹב עֲצָמָם עֲנוּ אֲזִינוּ וְלִכָּן עֲצָמוֹתָם אֵל פִּי שְׁחֹל כְּשִׁדְרִי וְיִמִּי
 גִּיר וְגִירָתִי וּמִרְאִית טוֹב הַתִּיֵּאֵס וְאֵם אֲכַלֶּה אֵם יִרְשֵׁנוּ חֲסִבּוֹ כְּדַעֲתָם הַחֲסִירָה כִּי בְּמוֹתָם כִּי
 נִזְכְּלוּ מִכָּל צָרָה וְעֲבָרָה לֹא יִדְעוּ אֵלֶּה הַכְּבִיָּאִים כִּי מִרְעָה אֵל רַעֲהָ הֵמָּה יוֹצִאִים כִּי אִזּוּ יִצְאֵן
 אֶף ה' בָּהֶם וְיִקְצֹרוּ פְּרִי מַעֲשֵׂיהֶם וְכֹאֲשֶׁר מִשֶּׁם יִצְאֵנוּ וּבְתַחֲתִית הַתְּעִפֶת בָּאֵנוּ רִאשֵׁינוּ
 שְׁחַת מַטְוִיָּה לְרַעֲהָ מַחְבְּרָתִיָּה וְלֹא הַלְּסוֹנוֹת לְשֶׁשׁ אֲדוֹתֵיהֶם שֶׁם גִּחְלִי רִתְמוֹם וְחִצִּים שְׁכִינִים
 שֶׁם חֲמַת חֲנִים וְרֹאשׁ פְּתִינִים שֶׁם נֶחֱשׁ שֶׁרֶף וְעֶקְרֵב וְחֲמַת יַעֲבֹב שֶׁם כָּל חֵלִי וְכָל מַכָּה אֲשֶׁר
 לֹא כְּתִיב שֶׁם הַעֲלִי וְהַרְיִפּוֹת וְשֶׁם חַיּוֹת אֵם טוֹרְפוֹת וְשֶׁם לְהַבּוֹת אֵם טוֹרְפוֹת כְּמַעֲט לֵב יוֹאִיהֶם
 זִיטְפוֹת וְאֲשֶׁלֶּה כְּעַד הַעֲלִי וְהַרְיִפּוֹת לְרַעֲתָהּ טוֹבֵם וְהֵם הַדְּבָר אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה שֶׁם בֶּסֶם וְיֹאמֶר
 אֵלֵי הָאֵם זֶה הַשְּׁחַת נִקְרָא שְׁחַת כְּלִי הִכּוֹן מִרְאִיתָ לְכָל בְּנוֹ רוּעָה אוֹיְלִי וּבְשִׁרְטָה לְחִיָּל בֵּית
 אֵלֵי יִשְׁחָנוּהוּ טַבַּע פְּעָמִים בְּיוֹם בְּמַכְתָּשׁ בְּתֵךְ הַרְיִפּוֹת בַּעֲלִי מִלְכָּד מֵהַ שִׁיעָנוּ בְּנוֹ הַחֲמַת הַ
 הַטוֹרְפוֹת כָּלֶה וְהֵם שִׁיעָנוּ בְּנוֹ הָאֵם אֲכַלֶּה וְאֲשֶׁלֶּה כְּעַד חִיָּל לְרַעֲתָהּ אֲדוֹתֵינוּ אֵלֵי

והחכמות המהוללות גדול מכל בניבות וביולות יראו שכל עירוש ולא יבסוהו ומהאות דבר
טוב יביסוהו ויאמרו כי זה הדבר אשר יבסוהו בקהלת כתוב מצאנו והוא כי מה האדם
שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשהו כי אחרי אשר אין יכולת באדם להגיע אל תורת האדם
המעלה טוב להשאר במדרגת השפלה ולא יגיע לריק ולא ילך לכהלה לא ידעו כי מי שלא
יוכל להיות מלך טוב להיותו משנה מהיותו במדרגת האיש אשר הוכל יפנה וימי שלא יוכל להיות
משנה טוב להיות קצין או פרט מהיותו נגר או חרט ומי שלא יוכל להיות קצין טוב להיות נגר
מהיותו פרט או נגר וטוב להיות נגר ואמרכל מהיותו סוחר או רוכל וטוב להיות סוחר
או רוכל מהיותו טבח או אופה וטוב להיות טר הטבחים מהיותו מחזר על הפתחים וטוב ל
להיות דיין או סופר מהיותו ארג או תופר או בוכים וקבירות חופר וטוב להיות כורף מהיות
אבן שה וכלב עורף וכן מי שלא יוכל להיות כמשה לא ידבנו לבו להתק כמשה רק וישרל
להיות כהן וטוב מי שישכח האל ואם אין זאת יהיה כשמואל ומי שלא יזכה להיות כאלהו
יהיה כאלישע ולא יהיה ככרשע ומי שישכח את אלהים וישכח את אלהים וישכח את אלהים
כברוך בן נריה ולא כאחז בן יותם בן ענוה ולכן אלה אשר היה להם לעלות משם בבולס
החכמה ולא עלו מהיכל המלך הצבאות גלה יגלו וכשת זן כלכדה רגלם ונפלו וכאשר
משם נסענו ראיו איש יד ימינו ולטנו חתוכות שמוהו מטרה לחצי קשתות נחשה דרוכות אשר
מיררתו לארץ טופכות פשע על מחבת ברזל יקלנוהו ופעם במי מרה יטבעוהו ופעם על העץ
יתלוהו ופעם באבנים יטקלנוהו ואשאל האיש הדובר כי לדעת אורותיו וסבת הפלגת צרותיו
ויאמר חלי זה האיש היתה לו לשון מדברת גדולות אף בלב פעל עולות קלל אביו ורק בסכנו
ורץ אליו כזאב בעצי גבי מגיניו והכהו פעם ופעמים עד אשר עלתה טוועת אביו השמים
ולכן בא באש ובמים ונעה הבו את אשר זמם והוא וריעיו לא יזכרו עוד בשמים כי ה אלרינו
הדמים איך לא עלה אל לבו זה המקולל רשע חלל כי המקללים אבותם ואמם אשר האכילום
חלבם והשקום דמם תהיה יד ה' בהם להומם מקרב המחנה עד תומם שכח זה הנכלס כי
באמצעות אביו ואמו יבא לאויר העולם ולכן אין לתמוה אם לו חרפת עולם ויען אשר אביו
קלל חתנו לטנו ויען אשר הכהו גרעו את ימינו למען אשר לא ישמע עוד על החן וישר קולו
ולא יטה לארץ מכלל מלבד טאר חרדותיו ושרדותו שסוכל על פי מהותו וכאשר משם
נסענו ואל מקום אחר מהתופת הגענו ראינו אנשים עבריים בלשונותם תלומם יבכו עליה
אנשים מורים בקשת למען ענות יורם וחוץ פתאום היו מכותם וכאשר נפלאתי הפלא ופלא
על עונם רעתם אמר האיש הדובר כי אל תפלא על אכידתם ועל רוח אלדים רעה אשר
מבעיתם כי אלה האנשים לא היו כאבותם אשר היו על לוח לב הומן חותם רק היו שוככים
על מטות טן וסרוחים על ערסותם וכל ימי החול היו ימים עד ארבע שעות בתוך התכריכים
אמרו כל ישראל בנימלכים אך בשכנות ובחדשים ובמועדיה המקודשים אמרו נחנו נחלץ
חוסים כי מי כמונו ומי יעידנו ומי זה רוצה אשר יעמוד לפנינו ובטלם פצמים בשכיקימו
לחטאת ראשונה וכיום הכסורים באשמות הבקר יקומו ולריב ולמצה יצומו יאמרו אין איש
יידע טען עמק אוימתה כהם רחם ירושה להם מאבותיהם יריבו על המקומות ויקראו בגרון
ויאמרו כי הם ראויים לשבת אצל הארון

סמוך תכליתם : לאסוף ולכנס הון עד תכליתם : אמרו כל הון הזה אשר הטינונו בכח ידינו
 עשינו ובחכמותינו כי נכונותינו : ובעת ראו העניים אשר לבקש נכלמו : מעיניהם נכלמו :
 וסורו טמא קראו לנו : שגאו הדלים אשר מכל טוב חסדים : כמנחת הישמעאלים את החוררים :
 ובנוץ החץ את בני הנזירים : וחתולים את העבכרים : לא כחלג על סכר האמללים : אשר ב
 בעידום ובחסר כל גולים : ובעת האביון יתחנן לפנייהם : יברחו ממנו כמלוא עיניהם : ולכל
 עני ואביון יאמרו מה זה סבלת : כאשר כל מה סירפת מאביוןך אכלת : לא נתנו לעולם לננו
 פרוטה : שלא היתה בספה חרטה : להיות בזעם פנים ותרועה : והיה רק ועה הכין שמועה
 כאשר ישמעו כי איש ירד מכסיו : יאמרו זה גרמו לנו מעשיו : שלא צמצם כמנונו : ולא הקים
 סדר במעשיו כאשר הקימונו : העלימו עיניהם מן האמללים : והסתירו פניהם מאות גולים :
 כל קרוב ורחוק מבית ירחק : ואם יראו הלך יגערנו כונס ממרחק : והענק תצניק לנו מאפרס
 נמחק : יאמרו כי שלח לחאך על פני המים : כסו פנים ופנים עכרוב המים לא מצאנו ולכן
 מספרם מחקנו : ויהי ידם אמונה : בפסוק תן חלק לשכנה וגם לשמנה : יאמרו כי הטוב
 שבפירותים לחלק חלק עוף לשכנה וגם לשמנה : ולא לחלוק עוף בין שנים כאשר יעשו
 הטפלים : ודרשו פנים תפתח את ירך לנו : לפתוח חמם אכזבנות היר ולהכותם בפני העני ל
 להכילו : אחרי שהאלרים אתר לכהלו : ואחד מהם נאכזב ביוצרו : ובתוכם בכורו : כי מלת
 לו באלף מצאה כתיבה בספרו : והאחר פירש שתוח תפתח את ירך לנו : לקראנו : כי אין בדרך מ
 מחומה מן השלל : יאמרו כי פי העבט תבטיטנו : קח מן העני עכונו : כאשר תלוננו : די מחסורו
 אשר יחסר ממנו : לא רצו לרעת מן הפרטה רק המדרש עבדו ומצורו : כל דבר שכלי בים נגרם
 : היה להם טבל ומזומה וערמו : ולא פנו אל דבר חכמה : ואם ישמעו דבר חכמה יבזאו : ואם
 יאחזוהו יבזאו : יחשבו החכמה זלזולת ונבלות : והעסק בה הוללות וסבלות : יאמרו כי חכמת ה
 ההגיון : הכל ריק וכדי ביוק : ומן הלומדים חכמות הפילוסופים : המת קים מדבש ונוסף בופים
 : ובעלי הסכל צופים : יאמרו כי מלוח עליו שיח קוטפים : חשבו כי בחזקתם מהבט אל דבר
 חכמה ירצו : וכאלו בהם צופים בסתמי סגרי הגדר יפרונו : לא ידעו כי החכמה סלה : מוצב
 ארצה וראשו מגבי אל כל עולם : וכפי עלות האיש במעלותיו הנבואים : יקרב מדי עליותו אל
 האלרים : וכפי יתרחק ורחק ממנו יתצלה : ומנפא נטר באר יכלה : כי כל איש כפי כח הכרתו
 נתבע : ולכן איש אשר בים הסבלות יטבע : נפא יקבע : ואין טענה למתרטל ומתבלל : כי את
 אשר יחטא מן הקדש יטלס : ואלה האנשים האזנים : הקפאים : על סגריהם דשנים ורעננים
 : לו בקשו החכמה כספך (חששו במטמונים : או קבצי מזונה המים המונים : כאשר כתבו את
 הכסף בבזים באבנים : ואיך לא יעורו משנתם והם בני שבעים : ומאסף הון ולכנס אינם
 שבעים : והעצב אשר בלבם גדל : הוא אמרו והשארתי בקרבך עם עני ודל : לפתורם פוס
 כבודם ירל : חשבו כי האיש לא ימצול מעל : רק בשכבו עם אשה בעולת בעל : או בעבדו את
 הבעל : או יגבי ממין אחרים : ואו יספיק בילדו נכרים : או יעבדו א
 אלים אחרים : טכחו כי נגבת ריעות נכריות : ואדומיות צדוניות חתיות : בספת אשר לא ידעו
 החכמות האמיתיות : גדולה מגבבת הממוניות : ולגוול מהחלק השכלי מחלקי הכטש המושגלות

ופעם נחלי ופת יגפרוהו יגפרוהו יפעם קרנו ראמים יגפרוהו
 כפטר חמור יגפרוהו ומאור אל חסך יחדפוהו פעם יקלעו בתוך כף הקלע ויאמרו לו אהבך
 כל דבוי בלע אשרי שיאחז ונפץ אותך אל הסלע ידיו עליו כמחי קבלו יולא יתנו דמי לו כל
 היום וכל הלילה תמיד לא יחשו ולחדש צרותיו תמיד יום ויום ידרשו ובראיתי אלה המכות
 הכוראות כעויתי משומע נבהלתי מראי ואומרה מי האיש הזה אשר הצער הגדול הזה בו
 אראה ויאמר האיש התומך בימינו הלא ידעת מי הוא זה ואומר לא אדוני ויאמר אלי זה ה
 האיש סורר ומורה וכוכן ונקרא בשכבר שמו רבן לא נראה רשע כמוהו מיום החרבן עסק
 בתורה שלא לשמה הן אמון הרבה אשמה ידע מן הניאוף טבעה קרב אל כל בהמה לרבעה
 על כן הדביקתה הרעה זה האיש בין תנועה סכר ותורת משה בתנועותיו עבר ולעשות
 שרע בעיני ה' התמכר חלל את קידש האשר אהב ובעל בת אל נכר טנה בזרה וחייבן חיק נ
 ככירה לא הניח אמה נכריה ועמונית ומואביה יהודית ונוצרית ושפחה מצרית מאסת תוכחת
 והופר ברית על כן אחריתו להכרית לו נפש מוראה ונבאלת גב בלא דעת לא הניחה זבה
 ושופעת ומנוגעת ומצדעת ואצין היוצאת כמרדעת ופי חזיר ופי טבעת ושפחה חרופת
 ואמה נרצעת ופיתה ומאוגעת וצלהיהו המרשעת וזכה בפה תיבעת ונהלאה וכולעת
 וחרה ללדת בורעת וכל אשה למשכב זכר איש יודעת עד יהצה וקדמות ומיסעת אשר לא
 סיתה ממנו כרבעת זאת בכל הארץ מודעת ולכן אין להפלא אם ישנה מכוס הצרעלה קובעת
 הכיר אין בוראו ונתכון למרד בו חטא והחטיא רבוא וחטא הרבים תלוי בו כסה פניו בחלבו
 הוא אנטיוכוס במעשיו והמן בלבו הוא ירבעם בעגלי זהבו צמאש בחרכו הוא חלל את העם
 זה ימים וטנים ועזובותיו וניאזותיו בספר נכתבים חדשים גם ישנים לך ואמר אל הסכל מ
 המופתה כי ערוך מאתמול תפתה ומחמת שדי ישנה לא יוחז ולא ירוחס כערים אשר הפך
 הולא ניוחס כי כיחש לאל ממעל וממנו יצא חוטב על הרעה ימצץ בליעל ולכן ידע כי ברד
 ואש מתלקחת ופח ופחד ופחת בעדו מונחת וכאשר יליץ בעדו ויאמר פדעו מרדת טחת
 וברת פדיו ממעל וטרטיו מתחת יעץ אשר מנע נפשו משובה נצחת מעט נסענו
 והנה שני אנשים כפחי תופת וקציים וכאשר התבוננתי בצירותם הכדשים ונפלאתי הסלא
 ופלא על אשר בענין רע ראיתים כי היו מן המטבים ראשונה במלכות הדעת והתבונה ויד
 כל העם באחרונה ואשאלה את האיש התומך בימינו מדוע קראש בלא אדוני ויאמר האיש
 אילו הם שני אחים ממריסה היתה להם הכילות למורסה חשבו חולות קדושה ואהרבות צחנס
 ובאשה היתה ידס צנועה בתולה ואיש לא ידעה קראי בשם הנדכה כריעה ושם אחיזתיה
 מחלה ונועה להם הדיס האומרות הבזב ויעשו להם אלרי כסף ואלרי זהב אהבנס בכל
 לבס נפשו ובכל מאדס אמרו כי זאת תורת האדם לא תלנו עושים ופכודס וכלי מחמודס
 כחסד יוצרס ומעודרס אשר חסדו על כל חי קדס ולא שיערו היותו פקדון בידס לא שרתו
 איס מעודס ולא רצו איס ישרתס ויעמד בסודס למן היום אשר ברא אלריס אדם ודבר את
 להם עם אדם אמרו כי מצאו כתוב בחכמת יונית עלי סלך סלך א תדה כינונית עכח
 כי היא מדת סדוס ועמורה וכאילו כרתו משס ומורה סמוי

אחריו הבואני הנה הלום ומשתאח' כאשר אדוכי חאה' וצתה עליו נפשי תסתפק' כי לא אוכל
מזד אל דד להתפק' כי עזני ואשמי' רשת הכינו לשעמי' ובא רקב בנפשי' ובצדדים קדרי
שמי' וכל אשר אברתי ואברתי אברתי ועזבתי בחצי ימי' ערום מבטן אמי יצאתי' וערום
שבתי' ללכת כשכחתי' ומאומה לא נשאתי' בעמלי' לבד מכלוי השכחות אשר עלו בגורלי'
נחלתי בהפכה לזרים ובתי לנכרים מה בצע כי בניתי בית הקיץ ובית החורף' וכולם פנו לי
צורף' ותחת המרחץ ותצנור ארצה נה' דינור ותחת מצעה שפת כוס פרח טוץ ארצה לפירי
אש ותנור פסן' ומלוא חסנים עמל ופיה הכבשן' ותמורת צפרים נצא אלי' ארא' אימה ח'
חסיכה גדולה נוסלת עלי' ותמורת טפית מתתקיס ואכול משאנים' ולפני יואתני חסאנים
כשלתי בצדדים בנשא ומתקיס באשנים' ותמורת הכרבורים האכוסים ידעו עלי כדברם כ'
כבשים וכסו עלי צרות כמים לים מכסים' ותמורת ערס רעננה' אעשה מספר כתיק' ואכל
ככנות יענה' בערב אלן כבי' ללבקר קינה' ותמורת קדשות סן והכבים' והב רוב פנינים
והשקות בכלי זהב' וכלים מכלים שנים' והעבצות והנזמים' וגבוי כרומים' ושרות וכרמים
ארצה מטטח חרמים' וכרקוס ורעמים' ופנים נדמים' ותמורת גב היציע' סק ואשר אציע
ותמורת אלמ ואלמיו' ככרת שמי מקרב עמיו' ותמורת האולם' אשכ בוש ונכלס' ולי חרפתי
עולם' ותמורת החביות' ומגדל בגוי לתלפיות' ועושות וחיות' יסלי בור תחתיות' ושמות
ושאות ותמורת הסולת והחטים' ועורות תחשים' וצבי שמים הבני אשור ברהמים' ונפשי כ'
בתוך לבאים אשכבה ולהטים' ולא ארצה כי אש כוכבים ונשחטים' ולקוחים למית ולחרב כ'
אטום' ותמורת היות בכיתי בת לזים ואנשי עולה' וכל מה דובר נבלה הנה האש והעצים ואני
השם לעולה' היה טלי ילדותי מרחש משחר' ועתה צורי משחר שחרת' ושתי קוצותי אכלה אש
ותוכי נחר' והיה כזה יום מחר' מי יתן כחיי קורות ימי הסקודה' אז לא הגבתי לזאת הנקודה לך
ואמור לאמר בחיים חייקם קורות בני תמותה ואדרתם למצן יבינו לאחריהם משם נסבנו והנה
עדת אכמים עורים' וכדתי מהם כמותאמה וצפרים והאנשים ההם היו חכמים וכבונים ודוועים
לשכמהים' ראשי אלפי ישראל הם יואמר אלי האיש התימך בימיני' חידק מחמד בני יאנשים
האלה העוה נלאו' כי היו עינים להם לראות ולא ראו' ידעו מעלות החכמה ויוקרה' ולא ראו
אור באורה' שומע חמתם כמפורסמות' וקראו בשמותם עלי ארמות' וכא ליריעת המזבלות
הנעיות' ולכן בצדדים בנשא ומטעם יוכאח עינים גטשו דהמפורסמות אשר כס דבוק ואיתם
אהבו מחזן למחנה עזבו' והיו חמודותיהם מים נכזבו' ולאשר מוכבים על מנותן עם כ'
נסותיהם עזובים ולאשר מטרי לחיזי קללתם יציבום' והאש היום מכל חמדם רקיס' כי בקקום
בוקקיס' ובעונותם הוה כמקיס' משם נסבנו והנה אש זקן גדול למראה הציבור
למטריה' ועל ראשו מחדולים וקמטונים עטריה' ומגלי יציאת הארץ' שימו כאפו קטור' ישרוהו
בצוטים ובעקרים וישובו עלי רבים רבים' ויפכו לארץ מררתו' ופתן אכזר ישמט עריותו ועל
ראש מגדל גבוה יעלוהו' ויממש על ראש השלש' וימטוהו' ויפסס' כאש וזה ישרוהו' ויפסס ואיבי
ערב ישרוהו' ויפסס קטן כחמה יחלפוהו' ויפסס

מי הביאנו לקנות אחוזה ומחצית וכל חנוה הוה הייתי נחון ולא היה לי בן ובת ורם אז
נחלתי ולא קיב אשר לראות טוב בטובו איח' והנחתי הכל לאשר עם אשתי ישכב ועל טמותי
ידרוך וירכב איך לא השאתי מהנוי אשה אלמנה ועגומה ולא רנית דען נפש יתוס או יתומה
איך הייתי חושב בעולם התמותה להצב צר ולא בנית בשנים בית או הצר ולמדתי כי המלכה
מירובה והיום קצר ולכן אשר גרפתי הנני קוצר והנני ביר מעמי כחומר ביד היוצר במקום
צר אשר אין דרך לנטות יומן ושחאל וכאשר לא המלתי על האכזבים ותמיל כן אין היום
איש עלי יחמול לא היה נכד בעמי ולא נין ומדוע לב אלמנה לא ארכין וכמה שהוצאתי על
החלונות הייתי משיא כמה אלמנות אינה לי כי לב התל הטני כאשר מעל הגאון יעטני
וחשבתי לכנות מקדש כמו רמים וחלוני טקופים אטומים ולמלא תו גנוי ברומים להראות
יחפיו השדים והעמים והגדלתי מעשי מכל בני עמי כי אחרתי אין לי בן בעבור הזכור את
שמי ומקוה המים אשר השבתי שתטבול בו אלי אשתי טבלה בו כפני לאחר לכלימתי וכנסתי
כעתי כרס ואותו לא חללתי וראיתי את אשר ראה לא פללתי בכיתי ההיכל ואותי לא חככתי
ויתוס היו לי בכל גבולי וסך לא סכתי אמרו רואי בכנותי ההיכל אצרי לא ידעו שאני חנו
לאדם שהיה אחרי ולא ישכתי בו אפילו שנית עראי העחלתי לבנותו ואחר השלימו ולא
ידעתי כי יכרת שמי מעם אחי ומשער מקומו ומה בצע בבנותי בית מדות ועליות מרווחים
וככפתי בסף וזה הבחורים ובחלאתי בתי וגנוי פרחים ומגדר תבואות שמש ומגדר גרם
ירחים ולי אב ולא אחים ולא בנים ולא בנות ואיך לא נשאתי משאת מאת פני ומגדרות
אל היתומים ואל האלמנות ואל הנפשות העגומות המעונות והלחוצות העטופים ברעב ב
בראש כל חצונות ומן הדברים הרעים אשר אחרי המות קראוני והחלוני הוא שהרי כשתי טנים
פני אנטים הבחלוני ונותן קברי העלוני ועל כנפי נשרים נשאוני ואל ער אנק ונא בתוך
היכלי הביאוני ואז בראותי אמרתי אולי קץ הימים הגיע והללית חטא רבים נשא ולפסעים
ישביע ואלי כי מהיום הזה והלאה ארגיע ובהיותי כואת וכואת חושב והנש אומרים לי רטע
הקשב לא כאשר תחשוב כי אל עקרבים אתה יושב ומרעה אל רעה תצאי ונור ממנות תקוה
מוצא ובשמעי האור בעדי חשך ונקתי יד אליהם והייתי אחריהם כמטף עד אשר אל בית
הטבילה הביאוני ואשתי ובעלה החדש שמה וראוני וראיתי אותה פושטת בגדי רקמתה
ובעלה החדש נכב לעומתה ובמקום המים אשר הכינותי אל הנשים הציבאות טבלה בו ועיני
ראות או החלו עיני לרמוע וסבלתי מן המבאוב והצער מה שאין הפה יכולה לדבר ואין האון
יכולה לשמוע אז ואמר לי מה לך איש חמסים כי את רגלים רצתה וילאוך ואיך תתחרה
את הסוסים האם בראית אשתך טובלת עמדת משתאה עוד תהיה משוגע ממראה עיניך אשר
תראה וביאוני בחדר המטות ובהיות עיני הנה והנה מכיטות ראיתי שם ערש רעננה ואשתי
עם בעלה החדש שמה יסכה שמה ודשנה ושמאלו תחת לראשה ומימיו תחבקנה וקול קורא
אשה תארט ואיש אחר ישבכנה ואז ממרנס טלח אש בעצמותי וירדמה אחריכן

אִשְׁשֵׁי לִמּוֹן רְחוֹק יֵאמָר כִּי לִידֵת הָהָרִים הִיא דֶּרֶךְ טַבְעִי מִי יֵתֵן וְנֶאֱלָם כַּמֶּשֶׁךְ אַחֵר אֲמַנְתָּ ק
קִדְמוֹת הַעוֹלָם וְשֵׁם אֲנָשִׁים אֵין מִסְפֵּר מִתּוֹ מוֹמֵן רְחוֹק וְקִרְבֹּן חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁכֵּחַ אֲשֶׁר לֹא
יִסְפְּרוּ מֵרֹב וְכֹאשֶׁר מִשֶּׁם נִסְעֵנוּ רָאִינוּ וְהִנֵּה סִיר נִפְיָהּ מִקֶּצֶה בַּחוּבֶרֶת וּבַחוּכָה נִחֲשֶׁת יִבְרֹל
וְכִדִּיל וְעוֹשֶׁרֶת וְקוֹל אֹמֵר טַפּוֹת הַסִּיר טַפּוֹת וְהַעֲמִידָה עַל הַגְּחָלִים הַטַּפּוֹת וְהִכִּינוּ הַחֲיוֹת
הַטַּרְפוֹת כִּי הִנֵּה חוֹל מִן הַנְּשִׁים הַנוֹאֲפִית אֲשֶׁר עוֹנֵכָה יִצְדֵּק לַמִּדְחָכוֹת לֹא רָצוּ לִהְיוֹת לַחֲיוֹ עַ
עוֹלָה וְתִהְיֶינָה לַחֲרָפִית עוֹדֵנוּ מִדְּבַר וְהִנֵּה כְּסוּפּוֹת בְּגָב חִלְפוֹת עוֹטוֹת וּכְלָמוֹת וְטוֹמָמוֹת
וְכִינוֹי הַגִּילִית כֹּלֶם הַנוֹמוֹת וְדַמְצִיתֵיהֶן עַל לַחֲיִיהֶן וְנִמְכָּרוֹת כְּקוֹל יוֹנִים מִתְּכַפּוֹת עַל לִבְכִּיהֶן
וְהִנֵּה מִשְׁלַחַת מַלְאכֵי רַעִים יִשְׁלִיכוּם אֶל תֵּךְ הַסִּיר וְיִדְוִתְחַת וְשִׁרְטוֹ כֹּאשֶׁר בְּסִיר וּכְכֶסֶד בְּתֵךְ ק
קִלְחָת וְקוֹל אֲדוֹר עֲלֵיהֶם צוֹחֶת לֹא רִצִּיתָם מִמֶּגֶד שְׂמִים מִעַל הֵא לָכֵס כֹּאֵר שַׁחַת פֶּח
וּפֶחַד וּפֶחַח אֲכוֹלָה וְשִׁבְעָנָה מִמֶּגֶד תִּהְיֶה רֹבֶצֶת תַּחַת מִשֶּׁם נִסְעֵנוּ וְהִנֵּה שֹׁחַח עֲמוּקָה בִּיקָה
נִמְכָּרָה וּמְבֻלָּקָה לֹא יִשְׁמַע בָּהּ רֶק קוֹל כִּי וְקוֹל צִנְחָה וּבַחוּכָה אֲרִיֹת וּגְמִירִים וְעַקְרִיִּים
חֲבֵרֵי בָרִים וְיֵאמָר אֵלֵי הָאִישׁ זֶה נִקְרָאת אֵרֶץ נִסְיָה וְכֹשֶׁר אַחֵר שְׂאֵל תַּחֲתֶיהָ וְהִיא מְקוֹם
הָאֲנָשִׁים הַמִּשְׁחָקִים בְּקוֹבִיִּיא אֲשֶׁר אֲמָרוּ לֹא יִרְאֶה יְהוָה וְדָמָן טַעֲנוֹ הוֹיָה וְלִכְנִי יִרְאֶה הוֹיָה בָּהֶם
בְּכֶסֶד וּבְגִיָּה וְעַן אֲשֶׁר פָּנוּ לַמַּעֲלָה בַּשְּׁחָק וּבְרָכוּ אֱלֹדִים כְּפִיהֶם וּכְלָבָבָם כֹּאשֶׁר שָׂבוּ כִלְהֵם
רִיקָם וְלִכְנִי יִמּוֹדוּ שְׂעוֹלָתָם אֶל חִיקָם וְלֹא יִחְמְלוּ בִּיּוֹם נֶקֶם וְכֹאשֶׁר מִשֶּׁם נִסְעֵנוּ וְאֶל
מְקוֹם אַחֵר מִתְּנוּפֹת הַגִּבּוֹרִים רִאִיתִי אִישׁ מֵאֵילֵי הָאֶרֶץ פֶּרְצוֹ עֲלִיוֹת הַתְּלָאוֹת פֶּרֶץ צֶדֶק עוֹרֵר עַל
עֲצָמוֹ וְהוּא לֹא פָּנִים קִלְחָל בּוֹעֵר כֹּאֵשׁ אֲכוֹלָה אֵם וְאִינוּ אֲכוֹלֵי הַכִּירִי וְהַכִּרְתִּי וְכֹשֶׁר הַ
הַיָּמִים אֲהַבְנִי וְאֲהַבְתִּי וְכִרְאִיתִי אוֹתִי הוֹלֵךְ הַלּוֹךְ וְצַהֵר הַתְּלָאֵה אֲנָחָה מִנִּפּוֹ וְיֵאמָר אֵלֵי מַה
לֵךְ פֶּה וְמִי לֵךְ פֶּה הָאֵשׁ כֶּסֶף לִבִּי עוֹלָה כְּפִלִּית אֵם אֶתֶּה חוֹלִית כְּמִינוֹ אֵלֵינוּ נִמְשַׁלֵּת וְיֵאמָר
הָאִישׁ הַתּוֹמֵךְ בְּיָמָיו הַנִּבְיָאֵם בְּגִבּוֹרֵי כִי זֶה הָאִישׁ אֲצִרְנוּ בְּאִשְׁטָן עֵינָיו וְאֵלֵכֶם לֹא יִתְמַשֵּׁל
וְכִי יִרְוֹץ לֹא יִכְסֹל אֹן שְׂאֵלְתִי הָאֵשׁ אֲשֶׁר כֹּאֵשׁ הַתְּנוּפֹת בּוֹעֵר וְאִמְרָה אֵלֵינוּ אֲמֹר כֹּא הַכִּבְאֵב
וְהַסּוֹעֵר וְהַדְּבַר אֲשֶׁר הַבִּיאֵךְ הַלֵּם וְאִצְהָה הֵייתָ עַל רֹאשׁ כִּי דוֹרֵךְ עֲטַרֵת יְהוָה וְעֵתֶה אֶתֶּה
רְחוֹק מִיִּשְׁעָה וְשִׁלּוֹם וְעַן הָאִישׁ מִן הַסְּבִירָה וְחֵתֶךְ הָאֵשׁ הַבּוֹעֵרָה בְּקוֹל מֶר וְיִשָּׂא אֶתֶּךָ
קִלְנוֹ וְיֵאמָר אֵלֵינוּ לִי הֵמָּה וְהַגְּמָהֶר וְהַכִּבְאֵב אֲשֶׁר נִפְשִׁי עָלֵי תִּחְבֵּל וּבְסִירִי עָלֵי יִכְאֹב מִמֶּה מֵאֵד
הֵייתִי סֶכֶל כֹּאשֶׁר בְּנִיתִי הַבֵּית וְהַיֵּכָל בְּמִקְדָּשׁ אֲשֶׁר לִשְׁכּוֹן שָׁם לֹא אֲכוֹל מִי יֵתֵן וּכְשִׁמְשִׁים ב
בְּנִיתִי וּבְמָרוֹם הַרְרִי עַד יִסְדְּתִינוּ אֵלֵינוּ לִי אֶלְלִי לִי כִי הֵייתִי רֹעֵה אֵלֵינוּ וְעוֹבֵדִי לְאַחֲרִים ח
חוֹלִי הַגְּדִלְתִּי מִיִּשְׁעִי וְלֹא אֲמַרְתִּי אֵלֵינוּ אֶלְלִי עוֹשִׁי עֲשִׂיתִי לִי גִּית וּפְרָדִים וְכִנְסִיתִי לִי גִּישׁ
כֶּסֶף וְהֵב וְעוֹשֶׁר וְנִכְסִים וּבְרִבּוֹרִים אֲבֻסִּים וְאֶת תְּפִלָּתִי הַעֲבָסִים וְשִׁכַחְתִּי מִגֵּן לַחֲנוּסִים
מֵאֲנִיתִי לִתֵּת לַחֵם לַעֲבָדִי וְלִכְמֶה רִיקִים וְשִׁחֻזִּים עֲשִׂיתִי חֶדֶר וְזִין בְּאֲוִכְלִי שִׁלְחָנִי וְתַחַת לִימְרִי
הַעֲדוֹת וְהַחֲקִים אֲכַלְתִּי מִשְׁמָנִים וְשִׁתִּי מִמִּתְקִים וְתִמְרוֹת הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבוֹת הֵיוּ לִי הַפְּרוֹת
הַעֲדָנִים וְנוֹיֵן חֲלָמָן וְכֹמֶר צָחַר וְלִתְעוֹדָה אֲמַרְתִּי בְּדַבָּר הַזֶּה אֲשֶׁר אֵין לִי שָׂחַר אֲמַרְתִּי
כִּלְבִּי בְּשִׁמְשִׁי אֲעֵלֶה וּפְלִאִים יִדְדִתִּי יִקּוּם לִי הוֹמָן וְכִלְבָּדֶךָ וְכֹאשֶׁר חֲיוֹ קִפְדְּתִי וְכֹחֶשֶׁךְ יִצְעִי
רַפְדְּתִי וְהַמַּעֲלֹת אֲשֶׁר יִרְדְּתִי סִעֲרִיתִי תַחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתִּי וְכֹאשֶׁר אֲבַדְתִּי אֲבַדְתִּי עוֹבֵדִי
לְאַחֲרִים קִילִי וְמֵאֵל מִהָאֵל יִשָּׂאֵר כֹּכַל עֲמָלִי וְהֵא יִתְּרוֹן לִי לִירוֹחַ עֲמָלִי וְכֹאשֶׁר שִׁכַלְתִּי שִׁכַלְתִּי

וְשֶׁ שְׂמִיעִי בֶן גִּרְיָא שֶׁ עֲתִלְיָה אֲשֶׁר אֲבֵרָה אֶת כָּל זֶרַע הַמַּמְלָכָה שֶׁ אֲבֵסְלוֹס בֶּן מִצְנָה שֶׁ
 הָאִישׁ הַלֵּל אֲשֶׁר עָמַד בְּבֵית מִיכָה שֶׁ אֲחֻיָּה אֲשֶׁר כָּשָׁל בְּצֶד הַשִּׁבְכָה שֶׁ אִישׁרָא מִתְכַּסֶּה בִּ
 בְּשִׁמְכָה שֶׁ הָמָן בֶּן הַמֶּדְיָא זָרָר הַיְּהוּדִים וְשֶׁ עֲמֶלֶק אֲשֶׁר כָּלַח עִם יִשְׂרָאֵל בְּרַפְרִידִים שֶׁ
 יִאֲוִיָּה בֶן שָׁפָן וְיוֹאָכָז וְיוֹיָקִיד וְאֶחָד כְּנֹוֹכָה וְיִחִישׁ וְשָׂרָף אֲשֶׁר כָּעֵלָו לְמוֹאָב שֶׁ יִחְזַק בֶּן קֶרַח
 וְיִאֲוִיָּה בֶן הַנְּסֻצִיָּה וְשֶׁ יִשְׁמַעְיָאֵל בֶּן כְּתָנִיָּה שֶׁ פְּרִיעָה נָכָה וְפְרִיעָה חֲשֵׁרָעִי וְשֶׁ גִחְזִי הַמְּצֹרֶעֶ
 שֶׁ כָּלֵצָה בֶּן בַּעֲזַר עַל דָּבָר כּוֹכִי וְעַל דָּבָר פְּעֹז שֶׁ אֲבִימֶלֶךְ בֶּן יִרְמְיָהוּ וְשֶׁ כָּל הַכְּבִיאִים
 אֲשֶׁר נִבְאָו לְכַעַל שֶׁ אֲחִתִּיפָאֵל הַגִּלְגָּלִי שֶׁ אֶסְכַּח בֶּן בְּרִי אִישׁ הַיְּמִינִי שֶׁ זָמְרִי בֶן סִלְוָה כִּ
 גִּיאִי בִן אָב לְשִׁמְעוֹנִי שֶׁ סָבַלְט הַחֲזֹרִטִי וְטֹוֹכִי עֶבֶד הַעֲמֹנִי שֶׁ גִשָּׁה הַעֲרֹבִי וְכָל הַ
 הַכְּרִמָּה שֶׁ חֲשָׁנִי וְפִנְחָס בְּנֵי עֲלִי נְתֻנִים לְמַחֲרָאוֹת יַעֲזָן אֲשֶׁר שָׂכְנוּ עִם הַכֹּהֲנִים הַזֹּבָחוֹת
 שֶׁ אֲחָאָב בֶּן קִלְיָה וְזֶרְקִיָּה בֶּן מִצְטָה אֲשֶׁר לֹוֹקָה מִזֶּה קִלְיָה וְהָיוּ בִּקְרֹב עֹמֵם לְזִלְתָּה שֶׁ
 דִּוְאָב הָאֲדֹמִי וְזָרָו מִכִּי אֶרֶץ אֲבָרָה אֲשֶׁר פָּגַע בְּשִׁמְשֹׁן בְּהִנִּים כְּנֹשָׁאִי אֲפֹדָר כִּי שֶׁ קִין אֲשֶׁר הָרַג
 הַבֵּל שֶׁ אֲחָאָב וְשֶׁ אֲחָזָב שֶׁ צִדְקִיָּה בֶּן כְּנַעֲנָה שֶׁ רֶכֶב וְכַעֲנָאִי יַעֲזָן אֲשֶׁר הָרַג אֶת
 אִישׁ בֹּשֶׁת שֶׁ צִיכָא עֶבֶד שְׂאוֹל אֲשֶׁר רִיגַל כְּמַסִּיכֹוֶשֶׁת שֶׁ חָס אֲשֶׁר רָאָה עֲרֹת אֲבִימֶלֶךְ וְהָלַךְ
 כְּחוֹץ וְיָגַד לְשָׂמִי אֲחִיו כְּחוֹץ שֶׁ כָּנֹת לָנוּ אֲשֶׁר הָרַג מֵאֲבִיהֶן שֶׁ פִּשְׁחוֹר בֶּן אֲמֵר הַכֶּהֵן שֶׁ
 סָחָן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי שֶׁ בְּנֵי שִׁצּוֹר הַחֲזֹרִי שֶׁ עֹבֵד מֶלֶךְ הַכֶּנָּעִי וְעִלְיָה עֲשָׂנוּ כְּעֵצֶן הַכֶּנָּעִי שֶׁ
 כְּבוֹד אֶדְרָן רַב טַבָּחִים וְשֶׁ סִנְחָרִיב וְשֶׁ נָבֻכַדְנֶצַּר אֲשֶׁר בֵּית הַחֲרִיב שֶׁ בָּלַע מֶלֶךְ סִדְרָה
 וְכַרְסָב שֶׁ כְּנָעַן רַשָּׁעִים וְשֶׁ מִישַׁע וְשֶׁ טִיטֹוֶס הַרְשֵׁעַ שֶׁ אֲחִיוֹן טִיטֹוֶס וְתַלְמִיּוֹתָיו הַעֲנָן
 וְשֶׁ אֲנִטְוִיכָס רֹאשׁ פְּתֻכִים יִינֶק שֶׁ רַחוּם בְּעֶלְטָה וְשִׁמְעִי סִפְרָא וְשֶׁ סִלְמוֹת בֵּית דָּבָר
 הָאֲרֹרָה שֶׁ עֲזַרְיָה מֶלֶךְ יִהְיֶה וְהַצִּרְעָה בְּמַחְזָו וְשֶׁ חִוָּאֵל בֵּית הָאֵלִי אֲשֶׁר בָּנָה אֶת יִרְמְיָהוּ שֶׁ
 יִרְבֵּעַס בֶּן כְּכַט עַל עֲגִלִי וְהָכֹו וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר בָּרָא מִלְכּוֹ וְשֶׁ מַחְבֵּנִי הַכְּמוֹת רִבּוֹאָ שֶׁ אִישׁוֹת
 הַיְּמִיָּה אֵין מִסְפָּר וְכִרְאָשׁוֹן אֲשֶׁר פֹּטֵפֶר שֶׁ אֲמוֹן אֲשֶׁר בָּאֵל כֶּפֶר כִּי דָבָר הַכּוֹזָה וְאֵת מַצּוֹת
 הַפֶּר שֶׁ יִהְיִקִּיס בְּעֵין כְּנַעֲנִי וְשֶׁ אֲמוֹן וְיִוְכָד בֶּן שִׁמְעֵאֵל רִיעֵו שֶׁ פְּטִיכָה אֲשֶׁר הַכְּעִיסָה
 חֲנָה וְשֶׁ שָׂשָׁה בֶּן חֲמוּר אֲשֶׁר עֲבָה אֶת דִּינָה שֶׁ יִהְיֶאֱשׁ בְּדָם זָכְרִיהָ וְשֶׁ אֲחָז בֶּן יִנְתָּן בֶּן עֲ
 עֲזַרְיָה שֶׁ בַּעֲשָׂא בֶּן אֲחִיהָ וְשֶׁ עֲזַרְיָה בֶּן אֲמִצְיָה וְשֶׁ זָמְרִי אֲשֶׁר מֶלֶךְ בְּתִרְצָה וְשֶׁ יִהְיִקִּי
 עַל הַעֲוֹשֶׁק וְעַל הַמְּרוֹצָה שֶׁ אֲוִיל מִרְדֹּךְ הַפִּיטָה שֶׁ בָּלַשָּׁא צָר גִּחְלִים עַל רֹאשׁוֹ חֹתָהּ אֲשֶׁר
 הֻצֵּא כָּלִי בֵּית הַיְּהוּאָה שָׂבוֹר וְשֹׁתָהּ וְאִשְׁתִּיו בְּהֵן מִלְכָּא וְכִרְבִּנְוִיָּה וְלַחֲיִיתָהּ שֶׁ כְּנַעֲנִי
 הָאֲרֹרִי צְפוֹנָה חֲטָאָתוֹ וְעֹזְנוֹ צִדְרִי יִטְחֲנוּהוּ בְּרִיחִים וְדָכוּ בְּמַדְוָכָה וְכַעֲלָו בְּפִרְדֹּר שֶׁ צִדִּי יִהְיֶה
 וְכִימֵן הַנְּרִגְנִים אֲשֶׁר הַכְּעִיסוּ נָגַד הַכּוֹכִים שֶׁ אֲרִיסְטוֹטֵלֹוֶס בֹּשֶׁ וְנָאֵלָס עַל אֲשֶׁר הָאֲמִין ק
 קֶרְמוֹת עוֹלָם שֶׁ גִלְיָאִנֹוֹס רֹאשׁ הַרְוִשָׁאִים עַל אֲשֶׁר סָלַח יָד לְשֹׁנוֹ לְדָבָר בְּמַשָּׁה אֶדְרָן הַכְּבִיאִים
 שֶׁ אֲבֹנָצָר יִמְמוֹרֵד יַעֲזָן אֲמֵר כִּי הַתְּאֲחָדוֹת הַשֶּׁכֶל הַאֲנֹשִׁי עִם הַשֶּׁכֶל הַכְּפִרִי הוּא מִהַבֵּל
 הַקִּבְנוֹת וְכָל אֲשֶׁר הָאֲמִין גִּלְגַּל הַנְּפִשׁוֹת הַאֲנֹשִׁי הַכְּרִתוֹת מִקְרִיב עֹמֵם וְאֲמֵר כִּי יִחְלִיפוּ
 אֲנָשִׁים עִם מִדִּים בְּמִקְוֹת שֶׁ אֲסִלְטוֹן רֹאשׁ לְמַבְיֹוֹס יַעֲזָן אֲשֶׁר אֲמֵר כִּי לֹוֹשִׁים וְלִמְיִנִים וְאִ
 חִישׁ לְשֶׁכֶל מַצִּיאוֹת וְחֶשֶׁב דְּכִרְיוֹ דְּבָרֵי כְּבִיאֹת שֶׁ אֲסִיקֶרֶט יַעֲזָן אֲשֶׁר הִיהָ כִּילִי מַחְכְּמָתוֹ
 וְהַעֲלִים שִׁבְרֵי רַפְוִאָתוֹ שֶׁ אֲבָן סִינָא הִיהָ לְלַעַג וְשִׁחָק יַעֲזָן אֲשֶׁר אֲמֵר כִּי הוֹלֵךְ אִדָּם לֹא אֲמֵר

ובראיתו אונתו נשעמתי ונפלתו ארצה מלא קומתי ונאלמתי ובראות האיש כי לא עצרתי כח
 ויאמר אלי מה לך נרדס הלוא אבקס לך מנח קום כי לא זאת המנוחה היום אמצא לך רווחה
 וכשו יגזן ואפכה ובדברו עמי התחזקתי ובכנף מעילו החקתי ועפר רגלי חבקתי ונשקתי
 ואומרה אליו כי אדוני הסכא מצאתי חן בעיניך אני ועמך הגידה כא שמך ויאמר אלי
 אבסי דניאל איש חמדות אשר קראתי ועיניך מים יורדות בתחלת תחנוניך יצא דבר להראותך
 נוראות וחידות היום אראך בצורות וסודות פקח עיניך וראה ובין בדבר והבין במראה כי
 למענך טולחתי ועתה באתי ולהשכילך כינה יצאתי העמק שאלה או הגבה כי לא אכל ל
 להתמהמה ואומרה אליו אחלה לפניך אדוני להראותני העולם שכלו ארוך והתפסת אשר מ
 מאתמול לרשעים ערוך ולהודיעני מקום תחנותי אחרי מתי ואי זה בית אשר תבנו לי ואיוה
 מקום מכוחתי משכני ואבני ארובה אחריו ויאמר אבני ארובה כדברך וישאלני האיש ויאמר
 אנה נסנה בראשונה ואען ואומר הקיפת יהיה ראשן העדן יהיה באחרונה ויאמר האיש אלי
 החזק בכנף מעילי ואחזו בו ורוח ביני ובינך לא יבא כי המקום אשר טס נסנה הוא ארץ חררי
 שלמות ולא סדרים נקרא בשמו עמק הפגרים ואחזוק בכנף מעילי ורעתי חרדים ומדי
 לכתנו היינו יורדים וידרך ררך לא סלולה מעיף צוקה ואפלה וארחות עקלקלות לא
 ראינו סר רק ברכים וקולות ולא שמענו רק קול כחולות וברות כמבכדות וקראתי טס היום
 הוא יום עברותי ובאחרית יגענו אל גשר רעוב ותחתיו כחל סטף וכאילו רואיו גול וחוטף
 ואז החלה נפילת העטף ובראש הגשר טער נסס להט החרב המתהפכת ויאמר האיש אלי
 זה נקרא טעיר טלכת וכל אשר יפרדו מן העולם ובתופת יהיה מחניהם דרך הנה פניהם לא
 נמוג מהנה טעה אחת או שתי ונראה מן החולפים מן העולם רבותים על פני הארץ טאמתיס
 ואיך יתגוט מלאכי מות אל ארץ ציה ושלמות אחרי בן נדווש אוחס בשחיתותם ותראה מה
 אחריתם ואין לתמוה על עצבם ועל עוצם רעתם ומכאובם כי דור תהפכות המה בניס לא
 אמוז בס ולכן חרבס תבוא בלבס ובהיותינו טס יושבים וקול חרדות מקשיבים והנה קול
 כחולה שמענו והבהילנו קול אומרים אבדה תקומתנו נגזרנו לנו כאשר קרבו אלינו ראינו מ
 משלחת מלאכי רעים חולפים יסחבו מן הפגרים למאות ולאלפים ובעברם דרך השער
 יאמרו לכל אחד מהם בן אדם אשר מומרת העולם טבעת ואלרים ואנשים קטעת וחוק המוסר
 פרעת הנה תקיא את אשר בלעת ותקצור פרו מעטיך אשר זרעת הנה סכר פעולתך תהיה
 מוצא הכנס יכנס והוצא אל יצא והגדרים והנסחבים בקול מרה יצעקו ונאקת חלל ינאקו
 ביודעם כי ראש פתנים יונקו ויאמר אלי האיש הראית הצאן האובדות אשר מטרה לחיזי ה
 התופת עתידות עוד תשוב ותראה בקרוב מן האובדים ככוכבי השמים לרוב וכאשר הגשר ע
 עברנו באנו בתחציות ארץ וכל רואי יאמרו לי מה פרצת עליך פרץ נסס ראינו מדורה גדולה
 בארץ מאפליה רשפיה רשפי אש טלהבתיה מדורתה אש ועצים הרבה לילה ויומם לא תכבה
 ויאמר אלי האיש זאת המדורה אשר כחל גפרית בוירה היא לנפשות אשר העמיקו סרה
 וואס תחפץ לרעת טס הדשעים אשר בה ואודתם התבונן בשמותם החקקים במצחותם
 כאשר התבוננתי בתוך המדורה ראיתי והנה טס אנשי סדום ועמורה ועשו אשר בו לכבורה

הטור אשר וכלימנו' ועל טעותו יעמידנו' לא יערכנו כספו וזהבנו' טלח ידך ואחוז כזבנו
ואשא מעלי ואומר

הינאה וישלם	אביש דך ונכלם	ועל טיב ועל רע	גבול לו ישולם
וירבה אשכיו	והטאות עלוביו	בחול ים וכפר	אבת לא יכלם
וישכח בעידך	ענויכ ודרך	רשעים יעות	ויכלך לעורם

וישכח האיש ויעמוד מזעפו' וטלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכספו ויהי כאשר תמו כל האנשי'
לשואל חיים חיים את טאלתו' ומצא כל אחד מהם צרי אל מחלתו' הודו וברכו לאל אחד ואין שני'
ויאמרו אלי החיותנו כמציא חן בעיני אדוני' והחסד אשר עשית עמנו חיים לא טער ולא ידענו'
ונסיה אנחנו וארמתינו עבדים לפרעה' אשרי הטור טבחרך לנחלתו ונכלנו' ואשרי העם טכנת
לנו' וילכו עמחים וטובי לב חיים לאהלו' ויאמר הטור באמת הטכעת נפש האנשים בצחצחות'
באשר בענין הטורים דכרת צחות' ואיתך לאורך חיים' וטובע טמחות' ויסקיד ה' אלדרי הרונות'.

בשלמה הבחנת העשרים ושבעה תהלה לאל חי אמן

המחברת העשרים ושמונה והיא מחברת התופת והערן

אמר המחבר

עמנואל בכה' שלמה זל אחרי אשר עברו מסנותי סמי'
' וצירי התמותה היו באים לקראתי חשים' והנה פתע
פתאום סגר את ימיו חיים חירב פעלים ורע קדושים' והיה צעור ממני לימים' וכראותי נסלו
עלי אומים' ואמרה אני לי השכל המתעלם' איך לא אבנא ולא אכלם' ואכני רשעתי וחטאתי
ועויתי ופשעתי' ובין מצולת הזמן טבעתי ואלדים ואנשים טבעתי' והרבותי אשמי ודוכי
מכל אשר היו לפני' והנה פתע פתאום אל על יקראוני' וישאני בל כתף יסכלוני' ויודעי שמי
ישחרוני ולא ימצאוני' ומה היא הצרה' אשר הכנתי ליום השפירה לנפשי הטדודה' מה אדבר
ומה אטעק ומה אייחל' אם לא יקדו וכי חסדי סולח ומחל' ובהיותי בדברים האלה נותן אל
לבי' חס לבי בקרבי' ונפתחו ארובות דמיוני' ויתכנס כמים שאגותי' ועשיתי אכל גדול וכבדי
בחסדי כי אחרית נפשי האנונה עדו אומר' יען היותי ליצור למס חובד' ואמרה איה איפא ד'
דניאל חיים חמודות ואיה הכמתך' מי יתן ידעתי ואמצאך אבנא צד תבניתך' אטאלך ותודיעני
ומנחל ערניך טכיעני' תידיעני מרת ימי וקבי' ותראיני מקום מגותי ורבבי' ובהיותי בין
מצולת היגון טבע' ודמעתי כנחל נובע' ומיגון ואנחה לנתי טבע' והנה אימה חשיכה גדולה
נפלה עלי' וחזן נראה אלי' ואני הייתי על אכל חלי' ולבי יצא יצא וטוב כמראה הבזק' ויאשא
עיוני ואראה והנה רוח גדולה וחזק' מרחף ומתגבר' מפרק הרי וסלעים מטבר' ואמר הרוח ד'
רעש לקולו כללו אנו' וסלגי מים ידח עיני' ואחר הרעש אס וקול דממה' ואר טבעתים באור
החמה' והנה חיים זקן עומה מעיל עוכד לפני' ומראה כמראה מלאך ה'

עֵתָה אֲדוֹרֵךְ בְּרִי אֲדוֹרֵךְ עֵתָה גִּלְיוֹן יְגוֹבָה וְלִבִּי צְדָקָה כְּסִדִּי וְחֶבֶד עֲלִיָּהן שִׁיר כְּפִי יוֹשִׁין וְאַעֲן
 וְאֹמֵר חֵיךְ הַשִּׁיר יִהְיֶה כְּלִיל בְּהַדְרִי וְיִלְכֹּן הַמִּשְׁקִים לְאֹרֹן וְאֶשָּׂא מַעֲלִי וְאֹמֵר

הָהוּ	לְכֹת וּמִשׁ	קְרוֹת עֵינִים	הָקוּ	רְעוֹת לֵב הוּ	שְׂקִים לְשִׁנִּים
הִנֵּה	תְּנוֹת נֶפֶשׁ	צַבִּאִים לְהִיּוֹת	צִרָה	כַּמְבַּכִּירָה	עָלֵי אֲבָנִים
לֹא אֶ	דְּעָה כִּמְהָ	תְּצִידוֹן אֶחָד לִבִּי	חֹשֶׁק	הָאֵם הוּא עַל	בְּרֵד שִׁנִּים
אוֹ עַל	שׁוּרֵי חֶמֶד	אֲשֶׁר מוֹר בּוֹשָׁפוֹת	כִּיּוֹם	וְאֵם הוּא כֹ	עִגִּיל אֲזִנִּים
מִי זֶה	אֲשֶׁר יִתְכַּהֵ	בְּעֵת זִמְתָּהּ	אֵם לִ	רְפִאִים ע	שְׁתֵּרוֹת קֶרְנִים
תִּהְיֶה	לְרִצּוֹן לִי	וְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר	אֲרָאָה פְּנִיכֶם אֶ	קִרְאָה מַחֲבִים	

וְיִגַּשׁ הַיָּח וְיֹאמֶר אֲדוֹנִי רֵאיוֹתִי מִתִּי רִשְׁעָה וְסִכּוּרִים בֵּין תְּנוּעָה וְלִצְנִים חֲנוּדוֹ לִצּוֹן וְנִחַת
 הַיּוֹתֶם לִפְנֵי אֱלֹדִים לְרִצּוֹן וְהִנֵּה טַעֲמוֹן וְשִׁמְחָה הֶרֶג כֶּקֶר וְשִׁחּוֹט צֶאֱן וְנִחַתִּי וְנִחַתְמָה
 אֵיךְ יִמְדוּ טִיבָה נִצְחִית וְעוֹמֶדֶת בְּטוֹבָה כֻּלָּה יֹאבֹד וְיִמְשֹׁשׁ עוֹלָם בֶּאֱסִי יִקְדֵּתִי וְיִמָּה טוֹב לֵאמֹר
 לְהִיֵּת צְדָקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד לְעֶרֶב יִחַלֵּק סֶלֶל וְלִבְקָר יִאֲכַל עֵד מֵאֲשֶׁר רָגְלוֹ תִּמְוֹט וְיִתְמַעַד
 וְיִבְעֹשׂ אֶל יִרְכַּתִּי כֹרֵי יִצְעַד וְעֵתָה מֶה בֵּין הַיּוֹת אֵיךְ כִּגְלָגֵל עֲרֻבּוֹת אוֹ הַיּוֹת מִעֲתֵד כְּפִי הֵ
 הַחֲרֻבּוֹת אֲחֻלָּה אֲדוֹנִי לְסִנְיָךְ לְחֶבֶד עַל זֶה הַשִּׁיר כְּפִי רֵאוֹת סִנְיָךְ וְאֶשָּׂא מַעֲלִי וְאֹמֵר

עַד אֵן	מִתִּי רִשְׁעָה	בֵּין תְּנוּעָה	שִׁבְרוּ	וְלִצְנִים ח	מִדּוֹ לִצּוֹן
שִׁבְחוּ	מִשׁוֹשׁ עוֹלָם	וְגִיל נִצְחִי	לְאֹמֵר	הֶרֶג בְּקָר	וְשִׁחּוֹט צֶאֱן
לִי ח	כִּמוֹ אוֹ טוֹב	וּפִיקוּ	מֵאֵת	אֱלֹדִים גו	אֶלֶם רִצּוֹן
מִה טוֹב	וְנִעִים לִי	חֲסוֹת בְּכַנְף	רוֹכֵב	עֲרֻבּוֹת מ	הַיּוֹת חִיצוֹן

וְיִגַּשׁ הַיָּח וְיֹאמֶר אֲדוֹנִי מִצְאִתִּי כְּתוּב לְאַחַד מִן הַחֲכָמִים בְּתוֹךְ מוֹסְרֵי הַנְּעִימִים כִּי מִי שִׁיתָן
 מִהוֹנוֹ לְאַחֵר יִהְיֶה אֲדוֹנָיו וְאֵם יִצְטַרֵּךְ לִי יִקָּל בְּעֵינָיו וְאֵם יִיֵּאֵשׁ לְכֹ מִמֶּנִּי כִּמְהוֹ בְּתִרְגָּתוֹ
 יִחַשְׁבֶּנִּי וְאֵם יִכְבְּדוּ יִכְבְּדוּ מִמֶּנִּי וְנִחַתִּי מִדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּשִׁיר תַּחְבֵּרִם וְיִכְבְּדוּ וְהִדָּר תַּעֲטֹר
 וְאַעֲן וְאֹמֵר הִנֵּה הַשִּׁיר קִחְנוּ וְלִפְנֵי הַעֲנִין אֵין לְמַעֲלָה מִמֶּנִּי וְאֶשָּׂא מַעֲלִי וְאֹמֵר

חֲנָה מְהוּ	כִּךְ אֶל אִישׁ	וְתִהְיֶה	בְּעֵינֵיהוּ	בְּגִידוֹ אוֹ	אֲדוֹנוֹ
וְיִיאֵשׁ לִי	בֶּךְ מֵאִישׁ	זִמְבֵּךְ	וּבְמִוְהוּ	תִּהְיֶה בַחֲשָׁב	כַּפְּנוֹ
וְיִכְבְּדוּ אִישׁ	וּמִמֶּנִּי	חֲבוּבֵךְ	וְהַצְטַרֵּךְ	לְאִישׁ תִּקְלֵךְ	צִעֲבִנוֹ

וְיִגַּשׁ הַעֲשָׂרִים וְיֹאמֶר אֲדוֹנִי יֵשׁ לִי רֵיעַ גִּלְיוֹן וְרֵיעַ וְחִטְאוֹתֵינוּ לֹא יִכָּל אִישׁ לְסַפְרֵם וְאֵינִי סֹכֶלֶת
 בְּעֵבְרִים לֹא יִכְוֶה הַסֶּכֶל וְלֹא יִכָּלֵם וְלֹא יִעֲלֶה עַל לִבְכּוֹ כִּי לֹא יִכָּל לְהַתְעַלֵּם וְאֵל
 גְּמוּלוֹת הַכֶּעַל גְּמוּלוֹת כֶּעַל יִשְׁלֹם וְאֵיךְ רֶסֶן תִּאֲחִיתִי לֹא יִזְהֶה פּוֹכֵשׁ וְלֹא יִזְכּוֹר הַכֶּל כִּדְרָךְ וְקֵס י
 יִכֹּס כִּי הַמֶּלֶךְ גִּלְיוֹן לִבִּי חֲסִדִּי בְּשִׁיר כִּמְיָן לְהוֹכִיחוֹ אֲנִי אֲשִׁיב אֶת כְּדָרוֹ וְנִחַלֵּךְ הַשִּׁיר יִדִּי
 מִרְשִׁית קֵס כִּי עֲלִיךְ הַדְּבָר לְעֵשֶׂת וְאִקְוֶה וְאֲחֶבֶד שִׁיר כְּפִי הַעֲנִין אֲשֶׁר יִבְחָרְנוּ וְאֹמֵר הִנֵּה ה
 מִשִּׁיר אֲשֶׁר יִכְלִימוּנוּ וְעַל טַעֲמוֹתָם יַעֲמִידוּנוּ לֹא יַעֲרֻכּוּ כִּסְפוֹ וְהִבְנוּ שִׁלַּח יֶדְךָ וְאֶחָז בְּזִכְנִי

תשכח ימיני ל חבוק עוריעלה או ת חשבני מ כלל מיניך
עפרה ואלו ת רצחי כל היקום לא י אמרו שדא ע מלו בוניך

ויגש הט"ו ויאמר אדוני חכמי אלרים בן והוא בשכלו אגור ילשנו זה סגור הובילנה רגליו
מרחוק לגור י בשכתי תחת צלי י היה שליו בכיתי ורענן בהיכלי כאישן עיני נצרתיו ולעשות
הטוב והישר הזהרתיו ויחרי אשר גור האל בפרדסה ונהב בשבי נפשי השדודה חשכתי לשלוח
אלק סידה תהיה לכנר עיני לאזכרה וימא להזכיר סבלה למקום תורה י ועשה מן המדות
הטובות לראשו עטרה ויחרי אשר כתר האל מיד עמוקיס עצה כלבו ידלנו בעודנו באבו ירוח
ה'נוססה בו יושים בארץ גוי וכחן לעבדים ייקח מוסר השכל בדרך ומשפט ומישרים ויפתח פיו
אשר לרעהו לא יחמוד ובמקום הגדלים לא יעמוד ויחרי שכלו על הזמן יסלוק ויפתח פיו
אל כל דין בני חלוק ויזכור כי סוף כל אדם לרדת אל אבני בור י וסאול אותנו חמרים חמרים
יזכור אל ינוס הקל ואל מלט הגבור ועתה אדוני נר המערביו עליך הסלכתי את יהבי
לחבר אליו סיר וגור הלכ לגורים כי שמעתי כי אחז דרך המסוררים ואען ואומר חייך אס
הוא מסורר יעלינו כשדיו לא יסתר כי בראותו סיר אס הוא נרדם ותעורר וטרם ידקח ת כ

כמוהו טבע פעמים יאמר ואשא משלי ואומר

צבי מאס	עון ואון	ואל בקום	אמן גלה
ראה כל	בך באר	ולך דלי	וקום דלה
שפת אמת	ודין בני	חלוק אהב	ושוא אלה
זכור זמן	יצו לך	רדה בבור	בלי בלה
אמור לב	פשך שחי	וטוב אמור	לך עלה

ויגש ה"ו ויאמר אדוני יס בשכתי אדם רשע י אוניו הכבד ועיניו השע י ועל פת לחם
ופסע י ואס יראה עס בה'נוסע י פניהם יטחן י ויאמר היכול אל לערוך טלחן י ולאי ידע כי ה'
צדיק יבחן י ורשע יאונה חמס טכא נפשו י ויפוך עליהם חמה אסו ואסו י ותמהתי אן יוחן
רשע כל למד דק י וכל דרכיו כמשוכת חדק י ועתה אדוני חבר לי סיר על הענין הזה שאסלחנו
אל האיש אשר דרכיו כוזה י ואען ואומר הכה סיר על זה הענין ידבר י ודלתית כחוסה יסכר

אלי אלי	איבה יוחן	רשע ופני	אביון יטחן
אף יתברבר	זיד יאמר	אס יוכל אל	לערוך טלחן
טוב אל עליון	ובעיר ציון	חיסוד אבן	אבן בוחן
ידע רשע	עיניו השע	כי אתה אל	צדיק תבחן

ויגש ה"ז ויאמר אדוני יס בעירי שתי אחיות יספית תכהנה לבנות רואיהם כשכניות י הן
כימה וכסיל לסניהן עוונות וכוות עיס כדיות או עונות עשבה כוכבי לכת למיניהם י טבע
הנערות הראויות לתת להם י וכוות החן בערכ' כוונות י בוארן כמגדל דרך בניו לתלפיות ולשונן
חרכ פסיות י עברו משכיות י ובטסת סניוכרד הסינים י קורעות הלכבו לסניסי הלכות נטויות
גרון ומספרות עינים י וכל אים אשר הודס יהוה ייאמר מחנה אלדיו י ויקרא שס המקום ההוא
מחנים י ואחר אשר נפשונו כרה כמכירה על האבנים יאן לתמה אס לכעליהן עשתרו קרנים

וכעט חוצות תדיקס : ולא תמצא עמהם יורגוע : ולו יתמוכל החושקים לבוע : לא יכלו עלות
 בהר העלה ובקצהו לנגוע ולכן הער חבר לה : ביר הדם יכו תחרות : כי היא פסלי החשק הרגע
 ואשריו תכרות : והיא תשלחנו אל החושקים : אשר דלתיה דופקים : אולי מתרמית לבס יחדלו :
 ולא ילכו עוד אחרי ההכל והכלו : ואקיס ואחבר לו זה הסיד הערב : ויטב בעינו כאילו ניתן

ואשא משלי ואומר

בחרב

החו	שקים מה	תי	געו יגלע	נפשי	בחשק	ם	אנה לבוע
איך	ת	רדפו יעלה	אשר לא מצאה	נפשה	בחרות	הו	שקים מרגוע
אך	א	זרה חיל	בעוז התאכזרה	לכרות	אשיר הם		וגם לפטע
לא	שו	קטה אף	שו	פטה העונבים	עד	י	הבו החו

ויגש : ח"ד ויאמר ארונני יש בעירי אשת חן חסד חיה יומץ היום אשר ראיתיה יארתיה חמדתיה
 : ואהבת עולם אהבתיה : ועל לוח לבי חקקתיה : ולספר אודה כללך כל חושק ולבתי
 כי היא פרח כל הצביות אשר בימי ראיתי : חליתי פני בוראי לחסר ממספר שנותי ולהוסיף על
 שנותי : כי היא מלאה הדורים על כל גדודיה עד כי כוכבי העמים וכסיליה : פשטו את מעיליה :
 : ואחר היקר אשר עליהם : וכתבו בעזבוניה : וצדק וטובה ידו מכסאותם והיו שתי עיניה :

והקיע אשר על ראשי החתת היה כרד שניה : והאש תדח ותעירב בפניה : והמלאך הדובר היה
 לשונה : והיא חושבת במלכות הדעת ראשונה : ויד כל חכמי הזמן באחרונה : והכרובים היו שני
 וריה : והרי במזג היו שני שריה : אש אשכחט כל ימי היותי תשכח
 ימינו ואש לא אעלה על ראש שמחתי תדבק לחכי לשוני : וזה כמה תמהתי ואחמה : איך בסרו
 להרמה : כי היא תמצא סגור לבי בחוץ עיניה ולולי תרפא אותי כאור פניה : וכעוב ריח שמניה
 : לא אוכל לקיס מפניה : אמנם היא תמחץ כחץ עינה ותרפא בחשמלי זהרה : ועל כן ילכו ה
 החושקים לאורה : ולו תרצח היפה את כל היקום : לא יאמרו נחמנוה בידי לא אוכל קום : ועתה
 הער אשכיעך באילות ובצבאות : לחכר טור כאשר יאות : ואשלחנו אל הצביה חשוקתי : כי היא
 לברה בזמן תשוקתי : ואומר אליה הנה הסיר אשר לפי הענין יאות : ויקחה ויברכני כעס ה
 צבאות

ואשא משלי ואומר

צבאות

לא	י	אברו טוא	ע	כלו ביניך	החו	סקים עת	י	דו פניך
ברוך		אשר בכה		בעלמו אשר	אער	סגולותיו		במכמוניך
כל	בו	כבי שחק		וחילם נתנו	החו	והיופי		בעזבוניך
טוגה		וכוכב את		הדרך נתנו	שני	בקשרם על		ברד שיניך
אשרי		אנוש יביט		להודך יעלה	אשרי	אנוש יאחו		בסנסניך
יואל		אלדים חי		ויסוף בחצית	מכפר	שנות חי		עלי שניך
מי	ל	מדך קשת		יפיפה אשר	לצאת	סגור לבי		בחץ עיניך
אם	ת	קטלני לד		איחל יעלה	אצעק	ולו את	או	טטה אוניך
אם	א	שכחה חשקך		עבית חן ואם	אתא	ראות רון		במשמניך
או	א	זנחה יפעת		תמונה ואם	לא	א		בני הניך

ויגש ה' ויאמר יש אילת אהבים ויעלת חן באמנותי הייתי נותן באהבתה סדה מקנתי כי
 לה שני עינים קרצות הלככות לשנים וחליתי באהבתה והחרלתי את דעתי כי
 בראתי כשפתיה את תקות חוט הזני ואראה כירד העינים אמת לשחת כי אראה ברד ואש מ
 מתלקחת ולכן אחרו אשר אני כוס חסקה נטבע הנני בגאונני נטבע כי את קובצי נפשי
 אקבע ולו תהיה אשת איש הכינים אמיח לו קרנים ולכן חושה הער והיית לי לעינים ויחבר
 סיר כחמד לרואיו תבסוסנה הלככות לשמוע פלאיו כשמעני כתן החשק כפי חזק נפרץ
 ואחבר סיר כמרץ ואז האיש לקח צרץ ויאמר אלי יתחסן כבר בסף אשקול ואצן ואומר
 חכני אלרים יש לי כל ואשא משלי ואומר

אל	י	עלת החן	שתי עינים	הקו	רעית לב חו	שקים לשנים
ברד		ואש התל	קחו בה הם שפת	שני	ואשר לה על	ברד שינים
אחר		אשר נפשי	לחשקה תהמה	צרה	במכירה	עלי אבנים
אעש		ולו אשת	רפאים תהיה	על ה רפאים	ע	שתרות קרנים

ויגש ה' ויאמר כי אדוני בר לי מאד ולנפשי רבותי ואשר קרה לי מן הרע אנכי סבותי
 בירדני מעלת הכסף ולא כינותי והיית הבק טוט ורפס ומסכל שחמו הסירותי מכתתי
 הקיים בכלה והטוב כרע המירותי ומרחס כרשעים וזרתי ואחור כוורתתי קראוני ולא בעורתי
 ולא חירדתי מחרון אף הלא יגורתי מיום היותי על כרכי חומן ושכתי ובשמנו ראשי דשנתי
 היה כי ספל ולא הכחנתי וזורת אמת היה כפי וכלככי ולא האמנתי קראוני ולא האזנתי
 ולכן בדומיה ברד ישכתי כי אני זקנתי וטבתי וימי כלו כעטן אירא מחרון אך הסן יעטן
 ולו האזנתי דברי חכמים חבלים כפל לי כנעימיה ולכן מלחמה תהיה ביני ובין כשני כל הימים
 ועתה הער חבר לי סוד וכוננה ומעשה ידי כוננה עליו ומעשה ידי אכוננה ואקיס ואחבר זה
 הסוד ואומר אליו קחני באשרך אס לא תעבדני ואשא משלי ואומר

צר לי	בירדני	מ	עלת הנפש	על	מ	עלת הגוף	ולא יגורתי
כי	מ	בעירי	ב רשעים זורתי	ואע		גבה כים	בטיטורפס
איך	א	עדי רמה	ובגדי חפש	כמה		קראוני	ולא בעורתי
אזעם		אלרים	ב אמת ישורתי	וא		היה קונה	לנפשי גופש
מה	או	מרה עוד	ו אני זקנתי	כלו		ימי חיי	כעטן כלו
		על כן	לבושי שק			ומעטה אבל	
רבת	קראוני	ולא האזנתי	לו ח	כמו ריעי	אשר ככלן		
	אז	ב	נעימים	י	היה לי חבל		

ויגש ה' ויאמר אדוני יש לי אחת ופה ושמה תמר וצינח מבכי חמרמר ובטרה סמר
 לא עמד טעמה בה וריחז כמר כי טרילה המר בסבת החוטקים אשר בה ילחמו
 אכזרים מה ולא ירחמו לא יתנו טינה לעיניה לעפעפיה תמותה היא לטלוס והט למלחמה
 זה כמה שוריצה אותם כי קצה באהבתם ולו היו על יד ימוכס חותס מעש תכתקס וכטוט ח

כאלו לא ראה ערמות וזנוח, אין טכחה לפני כסא כבודו, ופתאום יקום אידו, ויראו עיניו כידר
 ואין טכח בן האנה, כי מרה תהיה באחרונה, כי לה' השמים ושמי השמים, ועבר על פסענו פעם
 ופעמים, ואם לא יסוב חרבנו ילטוט וצל הארץ ישפכו כמים, וחפצני אשר תחבר בו סיר, א
 אשורהו, אולי מדרכנו הרעה אסירהו, ואומר אליו הנה הסיר אשר תבקש, להסיר מעמיתך
 לב עקש ואשא משלי ואומר

אם ב עבוד תורות וחוק לחלוף
 שוב ב זרון לבך ארי לאוכל
 צד זה עלים עין וחטא נשא
 שעתא ושעתא ב תרחישניסא

ויגש התשיעי ואמר אדוני חפצני שתחבר אלי תפלה קצרה, שתפלה אותה בעת צרה
 שתקרב בה אל האלדים, המרים מפלים ומשפיל גבוהים, תהיה ממכחר המליצות
 חכמה, ומדת העינים קצובה, ואם תשא מאת הצלה הזאת אלי מאת פניך, ידעתי כ
 מצאתי חן בעיניך, ואען ואומר הנה הסיר כחפצך, וה' אלדיך ירצך, ואשא משלי ואומר

בבו	אלדי	א	שאלה שאול	חם	צחי ואין	זל	חד לגאל
לו	ח	סדן לא	ת	חיה רוח	בדי	עצמי	רדו לשאול
לולי	אספתני	ברוב חסדך	מחי	בכין צרעה	ואשתאיל		
צלך	לבד אשאף	ולביין	אסור	בסוד הבו	ערים לשמאול		
ארהץ	בכור כפי	ביום ערלי	לב ב זמן	יתג	אלוגאל		
אם בו	פרים רשו	ורעבו	בא ע	בדך אל	ת	עזוב לשאול	

ויגש העשירי ואמר אדוני דעתי גס ידעתי כי הנפש יפעת ברה וטהרה, עטרת צבי צפירת
 יתפארה, ערוכה ככל ושמורה, מצור השכל חוצבה, ומלהבות חמליו נקבכה, וכמרס ה
 המעלו, נככה, אבל אותה האל מהדנו העליון, ינוגה כאור תהיה וקרנים מידו לה נשם חביון,
 ובחמלתו עליה עשה לה בעולם השכל אשיריון, להשיג המורגשות בחמצעות הדמיון, וכתב לה
 גליון, וכאשר יטלחנה בזה העולם האכיון, השפל ואפל ואין נוגה לדרך קצף וכדי כיון, תשמח
 בו כשמחת יונה על הקיקיון, ותשכח העניה והדלה, המקום אשר היה שם אהלה בתחלה,
 ותחפז כי בזה אל המנוחה ואל הנחלה, וכאשר יעורר השכל הנשנות האנושות לאמר, הלא
 תוכרתי המור, בית אלדים אשר שם היינו, נתנכרנה וקאמרנה חסד לנו חלק ונחלה בכיתי
 אכינו ולכן בלתי חלך השר הנעלה, לבקש אחר בקשת המחילה, לחבר סירה יהיה זה ענינה,
 אשפיל בה הנפש הנענה, ואזכרנה את עונה, נורד הדרה והמינה ושאוניה, ואם תחברנה כפ
 שכלך, הנפש והרכוש קח לך, ואען ואומר לא חפצתי ממך כסף ורכוש, ואקום ואחבר לו סיר לא
 יערכנו יגיע מצרים וסחר כושי ויטמ' עליה האיש ואליו ערכי, כמו שכלל רב, ואשא משלי ואומר

נפש ת בני אדם אשר לא בנו
 מתג ברות אומרות העוד יש לבנו
 סוד בית אלדים ב אשר היינו
 חרף ואם נחלה בבית אבינו

סגיתי באהבתם ובכל עת אהבתי ויכאשר חורדו לארץ ראשם ולי הסתהווי מאסתי חברתם
ומאסתים וגם געלתיכם להפיר בריתי אתם ורציתי שתחברו על זה שיר נמרץ יאמר
כל און לשמענו תחרץ ואענן ואומר חייך החידה אשר תאמרה הגיעה ליד אים ופתרנה
ואשא משלי ואומר

שדי עפרה	בלכתם	קו	בביות	פדות לבי	ונפשי	ב	חלבם
ובן היום	אשר	השת	חולי	באסתימו	ונפשי	ב	חלה גם

ויגש הסעי ואמר אדוני יס לי ריע משכיל ורע קדושים והוא החרוץ והפקח שבאנשים
ושנותת הגיע לחמשים העביר סכלי לתאנתו וירעטו הרים מגברתו ומנעוריו רדף
אחרו ההכל ויאמר טוב ללכת אל בית מטתה מלכת אל בית אבלי והיה ככור וככל תוף וחליל
ויין משתיו כלה בתוהו ובבהלה שנותני והוא כחש יכחש אלה וכחש ורצוח וגנוב ובאף ישמות
ושאף ותמתני ואתמה אף מן המות לא יחרד בראותו כי ינמו מאד רד ובקרוב יהיה מן העול
הזה כשרי וחפצתי לשלוח לו סיר ולהגיד לו עד מתי יוכל פאר סכלו ושכח כי בפתע ינתק
מכטחו מאהלו ותסבון באהלו מבלי לוי ומאומה לא ישא בעמלו ועתה אדוני ירום הדרך
הואל וסנה אלי כבודל חסדך יחבר על הענין המתואר שיר מפואר כי ידעתי אף אשר תבדך
מכורך ואשר תאד יואר ואקוץ ואחבר אליו זאת השירה ויענדה לראשו עטרס ומלחה
לרעחו אשר לתתו לו כסורה ואשא משלי ואומר

לעד כהתנכל	פאר שכלך דוד	ואיך לבך לא	ירופף וירעוד
אשר תחרץ	ת המה על דבר מום	ואלה וכחש	ובאף וסעוד
ואת בן המשים	וזרע קדושים	והחל אשודך	להבוט ולמעוד
בטה מעשות רע	עבי דן ושוב מ	צבא העבודה	ולא תעבוד עוד

ויגש הסכיני ואמר אדוני יס לי סכן שותה שכר יתן הילד בזונה והלדה בין ימכור חפץ
סיטפו ההרים עסים ומשנאקו המים ישנא הטל והרסם ואף לו בדבר מדברו החכמ
מכסים ונטי כיתו הס לרואיהם צער עדמונה לחיות היער רעמי פניס סערו סער בביתו
הרגיעה לילית וקננה קסוד ויש עת לבכות ועת לספור סס נקבצו דיות ולולי סחסי האנפנים
היו לו ארבע חיות ועתה חבר אלי סיר אשלחנו אליו לתת לי כדרכיו וכמע לתי ואקוץ ואחבר
לו סיר זהב מופו ערכו וישן וילך לדרכו ואשא משלי ואומר

בית ה	צבי שם ב קבצו דיות	ליות ושמה	ק	ננה קפח
ל	טפו הרים	עסים ישתם	הן	עשוק בהר ולא יחפז

ויגש הסמאי ואמר אדוני יס לי ריע ועמית אחת רתו להמית ואתמה אף החרץ איתו ת
תסכלי ואף כנכול עלה מגפן לא יכול כי באחיו חנס יחבול ויעביר תירותיו וחלוק
תוק יחיו בעיניו לסחוק ושכח כי מרשעים הרחוק ואס עד כה העלים האל וממנו את עיניו
ויגש ד

אחד לכבי ויתר ממקומו וכלו היה בדור אדם אשר רשעו הארץ יצמית כי סכני היתה אחת דתו
 להמית וטל אשתו סלומית ונשניהם מאנו לסוב החזיקו כתרמית כי האים ההוא להדפוס
 ולגרסיה והאשה כלה באופוס בהם כל דמי וכל גבאי רעים וחטאים לה' וחסדתי לחבר שיר
 אחשוף סודם להגיד חסדם ונפלאותם לבני אדם ודרך השיר אלי דר אין דרך לנשות ימין ו
 ושמאל וירעתי כי אין לתך לבאול ולכן חבר עליהם שיר כאשר עם לבכך ואל שדי יכרך
 אותך ויפרך וידרך או נפשו מדסן שירי רותי והנבאתי כאשר צויתי
 ואשא משלי ואומר

בעת תהפוך	לראות שועל ברמה	ואשתרע	תיחוד ל גבלה
לכה אל בית	שלמה איש שלומית	ושם תראה	חצר שועל ובלה

ויגש השלישי ויאמר אדוני יש לי סכן אחד גבן טוב רוס עיניו ורחב לבב יכאלו היה מבני
 חבר הקני מבני חובב יגלה כשחל וסכח ומומו בעבור היות המשרה על שכמו חשב זה
 האכיון לבשתו כי תשכ באיתן קשתו וכתפו אשר משכמה תסול ודכשתו יהיה החר חמר ח
 אלדים לשכתו וחסדתי לחבר לו שיר אגלה בו מומו ומאן לא אוכרנו ולא אדבר עוד בשמו
 וידעתי כי כל תוכל כי שולי שירתיך מלאים את ההיכל וכל הנחרים כך תחת רגליך שתח
 וכל לשון תקום אתך למשפט חתה ועתה אל תנקהו כי איש חכם חתה ואקום ואחבר לו זה
 השיר ויאמר ברוך ה' ואעשיר ואשא משלי ואומר

משרה	עלי שבכמך	נגידי היתה	מאז	ומה יועיל	לך ברחיך
ברוך	א דים חי	בחדלתי לך	נתן	שכס אחד	על אחדך

ויגש הרביעי ויאמר אדוני יש לי אשה יפה כמו שחר נסקפה פוריה ונניסה פריה למאכל
 ועליה לתרפה אהבתיה ואוהבתה ומיראתי סן תבגוד בי לילה ויום אצרכה וקרוכ
 אל ביתי איש ושמו יצחק הכבלי והוא יושב ממולי ויחלק משמן חבו ומדי יום יום יצין מ
 מחרכו ויביט כה וכה יארוכ במסתר באריה בסוכה ומל אשתי עפעפתי וישיד פנים יגן
 ופעם ישיד והיום אשר פעמים ושלט לא יראנה וישוב כי ממרום שלח אש בעצמותיו וירדנה
 וחסדתי לחבר שיר בן אודיענו כי כד עלי המעשה אשר יעשנו ואש עלה עצם בגורלו
 יגרלנו ויניח לי הצביה אשר עלתה בגורלי כי היא לבדה חלקי מכל עמלי ולכן אדוני אש ת
 תחסק באחבתי גאל אתה את גאולתי ותשוב תנחמני ותרב גרלתי ואקום ואחבר לו זה
 השיר בלשון ארמי ויקחה וילך מעמי ואשא משלי ואומר

מה ליה ליעצק	רחמתי למחוי	האלא חמיתי לעלם דביהו
יחדי בזולק	דסליק לעדויה	אנן בדידן ואיבהו בדירהו

ויגש החמישי ויאמר אדוני הן לו שני חסוקים במעבה החן יצוקים וכראי מוצק חזקים
 ומבוסת צוף מתוקים מה נעמו ומה כאנו בלבנתם קוממית ולא כרענו ולא השתחוו

ידעו מהלכות צבאות השמים וסודם חשבו כי השמים שמים לה' והארץ נתן לבני האדם
 אמנם היום הזה ראינו נפלאות ושמענו מכובדי שחקי בראות לא נשאל על ועל תכנס מוסף
 או את אף לתמוה אם היינו בעינינו לחרפה ולקלם שקלתם גבעית עולם במאזנים והררי
 עד בפלם לשמע און שמענו שמעכם ועתה עינינו ראתה מי לא יירא ממעלתכם כי לכם י
 יאתה דברתם היום נגידים הננו לדונונו לעבדים ועלינו ועל פועל ידיונו הצונו כי לכם
 הלכבית יקונו ומדען חמתכם ירונו אחרי כן קם העם והשתחונו ואנחנו הסקרנום לארדים
 והם נשארנו על מעלתינו תמיהים ויהי כי באנו אל המלון ויאמר השר הראיתי איך חששתי
 המס סודי ואיך בחכמת המולות גברתי יימי מיתן וצבכר ידי בשירות המהוללות כאשר
 גברה בחכמת המולות אמנם אם יש מהם לדבר בענין ישר יאבה הצריך לבא ח
 חדר בחדר להחבא ואען ואומרי חייך השר אם איש מהם יבא ומענין השיר ישאל איש מלתו
 לאל ואתגאלתך אנכי אגאל עודנו דברים האלה מרברים וזה עשרים אנשים כאות א
 אחד חברים באו עדינו לחטוף סודינו ויאמרו אלינו ארונים האם ראינו מכם נוראות אשר
 לא תשבע איש לדבר ולא תשבע עין לראות ועתה יטע בעיניכם להודיענו על הנכונה אם
 במלכות השיר ידכם אמונה ויאמר השר יש ויש הנה אבירי לא יתביש למדתינו וכן השירי כבר
 מה שידע להטוב שאלנו דבר ועתה יחסיף כל אחד מכם סודו ואז תראו כי רב חילונכי כביר
 מצאה ידו ויגש הראשון ויאמר ארונים אני מעיר אחד ושמה ביתר ונשכונתי עלמה
 ושמה אסתר דיה לכל המלכה לעשות אותה והותר מצאה חן בעיני מכל הכתולות קומתה
 דמתה לתמר ושדיה לאטללות היא יעלת חן ויעלת אהבים מעשה חושב עשה אותה כרובים
 ושדיה כדתן ואבירם יבאו נכבים קרעו מעליהם את עדים לא ידעתי אם הם אכילי לעורר
 בכים או להראות העמים והשרים את יופים כי לפיה בתבל פרצה פרץ איך כמות בכל ה
 הארץ ולו תאמר שמש בגבעון דים וירח בעמק חילון לא תמצא נגע וקלון וכל אחד מהם
 מאמר אסתר קיים וכמוה לא נראת מים עדים ועתה הואל וחבר עליה סיר נפלא אשר
 בכתם אופיר לא יסולה ואקוס ואחבר עליו זאת השירה וישבע כי לא ייתן סגור תחתיה ולא
 ישקול כסף מחירה ואשא משלי ואומר

שאלוני על מה	שרי זאת העלמה	לבושם קרעו	לעורר את בבים
האם קוידים על אם	יהו כאשר נראם	קרועי בגדיהם	לנצל את עדים
עביתם קרעו	וראשם פרעו	להראות העמים	והשרים יופים
ואמרו מה טיבם	עניתם מה שובם	דבשו וחלב זבות	ורגה לך פרים
הלא זאת היא אסתר	להושקים תעתר	וכמוה לא ת	חזה בים עדים
ואילו דום שבש	ואיש חושך ימש	תבו היפה מ	אבר אסתר קיים

יגש הסני ויאמר ארונים לי סכן ושמן שלמה ומדי דברי כן ואזכור מותי יט ג

ויאמר השר
 תמיה אני איך לא יסמרו האומות טבתותי יבראותם כי העליון מכובדי לבת ה
 הוא כוכב טבתי
 ואען ואומר
 תמיה אני איך יהיה דרך הרשע כמאוכזר חדק יבראותי בשמי השמי כוכב צדק
 ויאמר השר
 אין לתמוה אם הצדיקים את הרשעים מנדים סהרי השם בשמי צדק על מאדים
 ואען ואומר
 לא יתגאה הילך לחזק בני תמותה לעתת כי הנה השמש נכזבי חשולות
 חבטו אפסתות
 ויאמר השר
 איך לא יהיה לחשק אחרי נמכ' גאלה וסדיום ואור כינה הולך אור עד ככון היום
 ואען ואומר
 לא יכנס שפל רוח להתחב' עם בעל מעלה רמה כי הנה כוכב הקטן סבב כוכבים
 לא יסר מן החמה
 ויאמר השר
 אין לתמוה אם היעלה הלכנה תהיה עם החיסקים באמונה כי הנה לא יתחבר
 השמש פעם בחדש רק עם הלכנה
 ואען ואומר
 אין לתמוה אם העקרב לספוד דם יקדים אחרי המת עקרב בית מאדים
 ויאמר השר
 נקראו בעלי קרנים אשבי כיגדות אשר לא עמדה רגלם כמיסור משני המת
 בית נוגה המיכרת גים כגוניה סור
 ואען ואומר
 אין לתמוה על מאדים אם ידיו מלומדות לקרב אחרי המת בבית עקרב
 ויאמר השר
 אין לתמוה אם היפה כלכנה תחזור אחורנית לבית זקנתה ותקטן אחרי היות
 בית לבנה סרטן
 ואען ואומר
 הסואלים מרע החושקים זלים זהב מכוס ולא יחמולו כי בית נוגה מאזנים
 אשר כסף בקנה יסקולו
 ויאמר השר
 אין לתמוה אם גוג הקיף את יונה חל היבשה וכי אחרי היות דגים בית צדק ה
 היה להם הצדק למורסה
 ואען ואומר
 אין לתמוה מן הירח אם הוא לפעמים במהלכו נזיר שהיו ביתו סרטן וחול א
 אחורנית כזיר
 ויאמר השר
 אין לתמוה אם השמש כמלך על תכל יהיה אחרי היות ביתו אריה
 ואען ואומר
 אין לתמוה על האריה אם הוא מלך על חיות הארמה אחרי היות ארי בית חמה
 ויאמר השר
 אין לתמוה אם הכתלה קתוסה ככלה אחרי היות בית כוכב חמה בתולה
 ואען ואומר
 תדמה השמש לחתן יכהן יסאך בגלגליה והלכנה לכלה תעדה כליה
 ויאמר השר
 אראה חמשת כוכבי הנכוכה כשנכוכים העומדים על הכרכה
 ואען ואומר
 אראה שנים עשר צורות אשר באפודת גלגל המולדת לדמיון שדים וחוללים
 יחולו במחולות
 ויאמר השר
 אראה צבא השמים חיונים ומשמאלם כחולל המיון העם נקבצו לראות המחול
 ויהי כשמוע העם את מליצתינו החמודות והחכמות הרמות והנכבדות עמרו מרעידים
 ונמחים כאלו שם נגלו עליהם החללים ויעמוד אחד מראשיהם במצות אחיהם לברכינו
 ולתודות אל מעלתינו ויאמר שלום לכם שלום הררי אל ראשי אלפי ישראל ברוך אשר חלק
 לב מכבודו ויהלל עליכם מהדרו לא ירענו כלתי היום כי טבתי כתי חומר אשר בעשר יסד

הכתב והמכתב ידו הזה ומי כלבנה זבת חלב ודבש היא וזה פריה

ואען ואמר מי כשכתי בים דרכי ומי כצדק יציץ מחרבו ומי כמאדים דם בסופכו ומי כ
כשמש על כוכבי אל במלכו ומי כנוגה בחשק לערוך ערבו ומי ככוכב שבת
סופר בחימוכו ומי כירח חלק מסמן חכו

ויאמר השר מי כשכתי מכה עמים בעברה ומי כצדק ידריכם בדרך ישרה ומי כמאדים
יציץ חרבו מתערה ומי כשמש תופיע עלינו נהרה ומי כנוגה באש החשק כמו תנור בוערה
ומי ככוכב אצבע אלדי לחרות דברות ישרה ומי כלבנה תוציא ממזריכרה

ואען ואמר מי כשכתי עוצר בעד הטפה ומי כצדק צפה ראשיה וחפה ומי כמאדים מזיח
אפיקה רפה ומי כשמש רוח חיים בכנפיה טאפה ומי כנוגה צורתה ריקס ויפה
ומי ככוכב צייר ראש וזנב אגמון וכפה ומי כלבנה יוציא חתן מחופה

ויאמר השר מי כשכתי על החמורים ומי כצדק על הגמלים והכרוס ומי כמאדים על
העזים והטעירים ומי כשמש על הסוסים האכזרים ומי כנוגה על הפרדים
האזורים ומי ככוכב על הצאן והעדרים ומי כלבנה על השוורים

ואען ואמר מי כשכתי מעיר על שבתותי ומי כצדק לחוק כל דק ומי כמאדי לשפוך
דם יקרים ימי כחמיה לחדש פני אדמה ומי כנוגה סביב לו נוגה
ומי ככוכב בן גלי השמש כרע ושכב ומי כירח נטה ללון באורח

ויאמר השר איך כשכתי עוקר מלכות ומחריב ואין כצדק צדיק יצדק יקריב ולא כמאדים
מחרחר ריב ולא כשמש מזדח ומעריב ואין כנוגה בחשק ובזוניו ולא כ
כוכב קסת הסופר במתניו ואין כלבנה דובר דבר על אופניו

ואען ואמר איך כשכתי בימות השנה ולא כצדק יהיה עם הצדק באמונה ולא כמאדי
מחזיק מגן יצנה ולא כשמש צדיקה ואין כנוגה זכה ולא צורה ביקי כצורת
כוכב קטנה ולא מהיר כלבנה

ויאמר השר איך כשכתי משכיל ונהיר ולא כצדק זהיר ולא כמאדים זור זהיר ולא כשמש
זורח ומזהיר ולא כנוגה בשחקים וזהיר ולא ככוכב סופר מהיר ולא כלבנה
בין שורות יזהיר

ואען ואמר איך כשכתי עצל ופסח ולא כצדק נוצח ולא כמאדים נוצח ולא כשמש שואף
וזרח ולא כנוגה חושק ושמה ולא ככוכב סיפר ופירח ולא איש דברים ומליץ כירח

ויאמר השר שנות שכתי לקבורות ושנות צדק צדק לרדוף ולהורות ושנות מאדים לביע א
אחר הסחורות ושנות חמה לרדוף וסררות ושנות נוגה לשנות בורות ושנות
כוכב ללמוד התורות ושנות הלכנה באש הילדות כמראש הלפידים בוערות

ואען ואמר השמש כחתן בחור המעלה והלכנה תתכס בצעיף ותתעלף ככלה וחמשת כוכבי
אל כשמשביכים משוורים בקול המילה ושנים עשר נטיאוס לאומתם יחולו
במחלות וחזורים חלילה וצבא השמים מימינם ומשמאלם מריעים תרועה ג
גדלה והעיר שמש כהלל

יט א

המחברת העשרים ושבעה והיא מחברת הבזלות

אמר עמנואל

המוזכר הייתי עם השם בימי הנעורים בעיר ווילנה ובהיותנו משוטטים ברחובותיה אחת הנה ואחת הנה

בהגות ובמנועים רהינן חברת אנשים נועדים חושבים שהם מדברים מדבר נאון איתם מדעים עד מה זה יסאל מה יענה זה יחרף מה יגנה זה יצחק וזה אליו יתחנה קול מלחמה במחנה יאין ביניהם הסכמה מדבר קצתם מקפידים מעשים שהיו כבר וקצתם אומרים מלך פלוגי גבר וכל בארצות וטעף ועבר וקצתם אומרים אני הייתי בנהר כבר וקצת נדיבו עמים נאטפי ולדבר חמורות נכספי ויתגבאו ולא יבסו לא ברעת ידברנו ודבריהם לא בהשכל היו כלבי כאש עצור בעצמותי כלאתי כלכל ולא אוכל ואומר אל השם הראית מה הם עושים נאילו הגרנות עושים או נגבירים במלחמה בוסים יאין בהם איש דבריהם במעשם יכלכל וכל אחד מהם עצת חבירו יסכל עד מה אנהנו מחטים ולא נהיה אל המערכה נגשים

ונציא משינו התרשימים הבה נידה ונבלה עם שפתם ונראה אליהם כי כבערה עצתם ונרעה מה אחריתם ונשמיעם פנינו אמרתינו ונשחק גם כצפור ונקטרם לנערותינו ויאמר אלי השם אלדים יענה את שלומך ויעל טובך וזכר שמך כמוני כמוך כעמי כעמך אל כל אשר תטני תקרא ואומר הנני ואומר אל השם ומה היא החכמה אשר בה נדבר וחיללים עליה נגבר ויאמר סגר אמר אל חן בתיך ונדבר מחכמת המזלות ואז תראה אם אטיב הצל אחורנית עשר מ מעלות ואם אדע עערי מכון ווילין ואם אומר שמש בגבעון דם וירח בעמק אילון כי אני ה הוא הושב בחכמת המזלות ראשונה ויד כל העם באחרונה ואל נא אשא פני איש ואל אדם לא אכנה כי אני אהרם ולא יבנה אשר אם יכל איש למנות את עשר הארץ גם חכמתי כח תמנה ולכן קרא ואנכי אענה ואל חכמה אחת לא נפנה ואז תראה כי האנשים האלה לא ימצאו מענה כי המקום מקום מקנה וישמרו לשיהם מקסום כי לילה מחיון וחשכה להם מ מקסום ואומר אל השם משכני אחרריך הן לו יהי כדברך ונקרב אל הקטנים והשרים ואומר אליהם שמעו נא המורים הקץ לדברי רוח או יהיה האדם או יהיה יכרוח היום הזה הוא לה קידם הלולים לא עת לדבר דברי תולדים ולספר חלומות והבלים או כדבר מדבר חכמה דמה או כחיש הלא ידעתם כי מרדף רקים וטבע ריש הנה מה טוב ומה נעים כי מה שירטנו מן החכמה אותנו נוריש ויחרישו העם ולא ענו אותי דבר והזדון כלב קצתם גבר ותלף בהם טעף ועבר ויאמר השם תחבר דבר היום דברי מנהלות אחרי אשר חדלו הקולות ודבר מן החכמות המהוללות וכבוד טבע שנים עשר מזלות ותחת לשמוע דברי האלה והאלון אשר כ בשלכת ועתליה המולכת בדבר טבע בטבעה נוכח לכת וכסודות האל אשר גאלנו ומכור שאן וטע חיון העלנו אשר שמענו וכדעם ואכזתינו שפיר לנו ואומר אל השם משכני אחרריך

פתח פך ואירן דברך

ויאמר השם מי כצבתי אל החכמה האלוהיה ומי כצדק מפתח שלחיה ומי כמאדים על התנועה והנטיה ומי כשמש על המלכות והעליה ומי כנגה על הנשי והרניה ומי ככוכב על

עכנה ' עד אשר לרוב אומתו ' נפל ארצה מלא קומתו ' עד אשר חשבתיו כי פרחו כשמתו
וכראותי צרת נפשו כמכבירה עלי אכנים ' והוא נופל וגלוי עינים ' כסיתי על צורת המת בגד
ונסאתי את השר הרחק כמטחוי קשת מנגד ' ובטורח גדול העירותיו ' אשר מן החדר אל העליה
על סכמי נסאותיו ' וכאשר סאלוני דואי מה משא ' אמרתי אני עשיתי ואכי אשא ' וכאשר סב
אל דעתו ברח לסעתי ' כאילו רוח רעה מכעיתני ואני אחריו רץ פן בעיני דואיו יתגבה ' אקראנו
להסיבו ואין קול ואין עונה ' וכל רואינו חשבו כי קול מלחמה במחכה ' ואמרנו לנו עמדו עמדו
ואין מפנה ' ויהי כאשר הגעתי עם השר אל ביתו ' פנה אלי בחמתו ' ויאמר מה מאד
הוגעתני ' ומרורים השבעתני ' כאשר בביתך הביאותני ' וצורת המת הראיתני ' חשבת כי דבר
המת ' יהיה סקר ולא אמת ועתה כי נסבעתי וצא מפי צדקה ' כי אם לא תראני התוכחה מרוב
מתוקה ' ותסיבני מכסתי ככלם ' לא תסיף לראותי עוד עד עולם ' כשמצי כמלא פי טחוק
והקול כשמע עד למרחוק ' ואומר אליו אחרי אשר לא ראית אותה ביד המת תשמענה מפי החי '
והיא מכחר סידותי וסיוחי ' ממגד תכנאות שמאי וממגד גרס ירחי ' אשר כל הנשק יראם
אותה וחי ואשא משלי ואומר

החי השוכב	על בטוח שן	הקיצה אם	אתה ישן
ודאי תולע	דמי יבלע	אף בבשרי	ישלח השן
עורל הכול	וזכור אהכול	הייתי כ	מוך דשן
וביום כחר	גם את תסדר	אל בור תחתית	מן היכלי שן
זיד מה תאמר	היום המר	בראותך ה	תפת עשן
שם תצרף	שם תשרף	נפשוך אל ש	פך הדשן
אל מי תפנה	פיד יענה	בך ולשונך	אתך תלשן
שוב נא אל על	זמן תגעל	כי אותך על	ברכיו ישן
כי תראה אות	על הבאות	כי הוא דישן	את שדו שן
איך לא תעור	נצמד לפעור	הקיצה אם	אתה ישן

כשמוע השר הטורה היקרה ' נפלא מאד על יופיה והדרה ' ויאמר זאת היא עטרת צבי
וצפירת תפארה ' אעננה לי עטרה ' כי הוא ישרה בעיני ' מכל הטירות אשר שמעו
אזני ' ברוך אתה לה ' זאת תוטב לי מאד פר ' ואשר העוית לי מדבר המת עוד לא יספור ' ושר
עונך נחטאתך תכופר ' ואפקיד את השר אל האלדים ' ורעיוני על יופי הסיר תמהים ' ויצג
להלכיסני מחלצות ' צבי הם לכל הארצות ' ואברכהו על כל הטובה אשר גוללני ' והרעב לשונ
אל ביתי הבחילני ' כי פי עלי אכף ' וההרים לפני יפצחו רינה וכל עצי הסדה ימחאו כף ' ואקוד
ואברך את האשר יעצני ' ונהלני על מי מנוחות ' ובכאות דשא הרביצני ' הן את העולם כל
בטובו ' ולא יאשמו כל החוסים בו

בשלמה המחברת העשבים וששת תהלה לאל חי

בשמוע השר התפילה המהוללה נשבע כי אין על עשר ומסלה ויאמר אלי חייך אבי אבי
כר המערכי עשית כאשר עש לבכי בואת ידעתי כי חפצת בי זאת תסיר רהבי ותצור ע
עוני הטמון בחובי הפעם אודה את ה' רא עתה כי אורו עיני זאת תניס יוני זאת הלכה
למשה מסיני כי מוצאה מצא חיים ופק רצון מה' כמות לא ראיתי מעודי אשמח כי רב חילי
וכי כבוד מצאה ידי ויתנה השר בבית כסותי ויתפלל בה כל ימי היותי ויהי אחרי כן ויאמר
אלי השר אמצא חן בעיניך אדוני כי נחמתי מן התפלה המהוללה אשר השמעתי לעשית
מרעה לבלתי עצבי בעשיך אותי עז כנמר וקל כנשר ודן כצבי ונבחר כארי לעשות רצון א
אביך שבטמים וכאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אל האלדים ומה מאד שמת
רעיוני תמהים ממה שהזכרתי לדנוש הקברים ולראות פס הפגרים ואני לא ראיתיך מן ח
היום אשר אותי הכרת עשה כן כאשר דברתי ואען ויאמר חייך השר לו תבא עמי בביתי
ותכנס בחדרי מסכיתי חדר בחדר תראה פס מן הפגרים את הכתמים את הראש ואת הפדיו
יוכחו האיש אשר לא נוכח ויזכרו את אשר ים המות נכח ובשר הפגרים אשר נחסי הודס
אשר סר וכניעו הנפס אשר לא שמעה בקול ולא לקחה מוסר יקימון הטמל ויזכרו המתעלס
ויאמרו ברכים בורעו ויחזקו לב השלם ושיגו מרגל כאיל פסח ותרן לשן אלס יתנו הנפס
דבקה בבוראה ולשמוע דברו רעבה וצמאה ישימו הצולעה לשארית ולגוי עצם הנללה
יאמר השר חי אני זה הדבר לא האמנתי ולא אאמין כי פגרי המתים בחדרך טמין ואען
ואומר אראה אותך השר דען נשמן ולמחמדי הונן בראל ואומן ועל כן לא תאמין כי לא תאמין
וי חייך השר שתחתי על קירות החדר סביבותם מעשה חרס פתוחי חותם דברי חכמים
וחדותם ולעומת ערס יצועי צויתי צורת איש מת נגור מעימו כא רקב בעצמו ותלעו
הלכו בו סביבותיו וידרכו על כמותיו גזלי עורו מעליו ושאריו מעל עצמותיו פסד על עצמו
עורו וחטך משחור תארו יבהל כל רואיו ויחריד ומהבבת העולם אותם וערדי ובידו אגרת
פתוחה כתוב בה לרואי המוסר ותוכחה ישימו האיש החוטא נכלס וחנף ומרע וכל סה דובר
נבלה נאלס ואשר בה לא יסר לא יסר לעולם ומדי דברי בו מעשות הרע תשכחני
ובשכבי תשמור עלי ותוכיחני והקיצוני היא תשיחני ויאמר השר מדוע הקילונתי ובחתיני
השימונתי והלאיתני כאשר תוכחה ההיא לא הראיתני ואף כי מצחי כשמיר חזק מצחי
לראותה ביד המת כח לא אעבור כי תמונתו רוח נבירים תבצור ואען ויאמר כי נשבעתי כי
לא תראנה רק ביד המת ואז תדע אם דברו אמת כשמוע השר חשב כי השירה בקיר החדר
כתבתי ומדבר צורת המת אליו כזבתי ויאמר בלבו אלך עמו בחדרי חדרים וטס אראה
העירים החרים כי ידעתי כי לא יציר בחדרו צלמות ולא סדרים ויאמר אלי מהרה חושט
אל תעמוד כי לראו השירה אחמד ואלך עם השר אל ביני וחביאותיו בחדר מסכיתי ובקירו
החדר היו כתובים סירים מלהבות השכל חצובים מדברים מדברי מוסר וענה כותבים
מחמדי הזמן לפני מלכים לראיה נחמדים להשכל ולעיוס תאוו ויאמר השר כאשר ראס
מחכה אלדים זה אשרי אנוס כזאת יוס יוס יחזה פשע ופשמי אין זה כי אם בית אלדים וזה
שער השמים ויהי כאשר השר לימינו פנה ראה השירה אשר ביד המת כתובה ותשכן עליו ע

ה' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל' ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ' מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט נ' נ"א נ"ב נ"ג נ"ד נ"ה נ"ו נ"ז נ"ח נ"ט ס' ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ע' ע"א ע"ב ע"ג ע"ד ע"ה ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט פ' פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט צ' צ"א צ"ב צ"ג צ"ד צ"ה צ"ו צ"ז צ"ח צ"ט ק' ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ר' ר"א ר"ב ר"ג ר"ד ר"ה ר"ו ר"ז ר"ח ר"ט ש' ש"א ש"ב ש"ג ש"ד ש"ה ש"ו ש"ז ש"ח ש"ט ת' ת"א ת"ב ת"ג ת"ד ת"ה ת"ו ת"ז ת"ח ת"ט י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט

אלדים	נ	פל פני	בזכרי	ביום אמיר	בשפלות	ג	איתי
ביום יתנ		כרו אלי	ידידי	ביום אהיה	נגירש	ם	מותי
ביום אחי		בתי סודי	ורעי	רכושי	חלקו בימי		בביתי
ביום אכלה		כרקב או	כבנר	אכלו עש	ורמה עד		כלותי
ביום אויב		יהרפני	ואשא	ואשתוק עת	יספר	ם	גנותי
ביום אורד		שאל אל	י רבתי בור	וכי הוא זה	אשר ידע		עלותי
ביום רמה		תכסני	ועלה	באוש פגרי	ותעל	צ	הבתי
ביום יעלו		במאזנים	פשעי	ולא אועיל	בהסתירי		עצתי
ביום המ		ותה תשוך	ותפרש	ביום אחריש	ולא כמ		עלתי
בלא חדש		ולא שבת	וקדש	אחי שובת	ונח מבבל		כלאכתי
בלא חכמה		ולא דעת	קדושים	אחי נכנע	ותשוך אף		חכמתי
אבוי עלי		וחטאתי	כתובה	בעט כרזל	ומי יליץ		זכותי
לזאת אהיה		ואקיד לך	אלדים	ואשמיע	בקולים	נ	המתי
ואתכרמר		כלב גשכר	ונכמר	ומעיני	הכי תרד		שנתי
בידעי כי		לך מצרף	לצרף	וביר לבחון	ושא אשא		זכותי
ומאסתי		לעולמי	ונכסף	לבכי בי	לדעה	א	הריתי
ואם חטאי		לעולמים	יכפר	נאם אמצא	צרי אל	מ	חלתי
ואם חשבי		יעצני	סעיפי	דרוש ספרי	נביאיך		ודתי
וודרשתי		בספרי	ה נבואות	ומצאתי	בת כס קץ		פדותי
וכי מיתי		תחיה אל	ועדנה	לנפשי	ת היה אחרי		כלתי
וכי תבין		לעם קדשך	כנחה	בגן עדן	ושמה	ת	הניתי
לזאת התע		לסה נפשי	וששה	ונחמתי	ורבה	צ	הלתי
ועליך		אלדי את	יהבי	אני משליך	להשיב את		שביתי
ואתח הוא		מנת חלקי	וביסי	וצור מחסי	ומשקיט	ס	עיתי
לך אשת		חיה מלכי	ואפקיד	בידך	גו אלי חיי		ומותי
ובן אבטח		לרפא את	מזרי	ולשמוע	לדברי	ש	אנתי
ולא אדאג		לקורות	ה זמנים	ולא אחוש	בהכז בית		נכותי
ואם לי		ר חמיד אל	להברה	והם יש	מרנ בואי		ועאתי
האתעצב		למפקד	גו אלי או	האשתומם	למות אנשי		עדתי
אני אפשוט		מעילי	ג אותי	ואתבודד	ושק אשים		כסתי
ואתחלונן		בסתר	ר חמיד	ואשיבה	בעילך את		חסתי
ולך יצמא		ולך יכמה	בשרי	ולך אכרע	ולך אכרות		ברית
ומה אוסיף		אני עבדך	לדבר	ה נ	גדך כל	ת	אותי

אני נואש ראות טובה לבפש
לבד אס י זכרני אל ויכין
ולא אוחיל ציר גיל עד למחלתי
לבד יראה וירעד אביעד

ויאמר השר בטוב הוכחת לפשך הנעוה דרך מוסר וענוה לזהסיר ממנה מעשה ולכסות גוה
אמנס בהיות לבך ערל וטמא וברעט ורונגו הארץ יגמא ונחר באשר הבדיל האל
לנו לטמא ועוב הכריא ונתלה בשמא לא הכית בחרפה לחיו ולא ירדת עמו לחיו ונתת
לו כל מאויו ואען ואומר חייך השר נכחת וכאילו סירתי ראית והראת כי הוכחתי תוכחה
נמרצת מפניי הוכחות מקיבצת דברתי עליו כפי מאמריך כאילו באתי אחריך וימלאתי את
דברריך וזה השר אשר על לבי כשאצוי בהענותיו והוכחתי נכשמן קדמי משחתי
ואשא משלי ואומר

מותי ח	לפו רובם	ועברו	ולבי בי	עדן ערל	וטמא
ולמות	הבי הולך	וקרב	בכל רגע	והוא לא כן	ידמא
ידמה ל	עלות גלגל	ערבות	ושבח כי	לבור תחתית	יגמא
ניחשוב כי	ירבה ה	אנשים	במרמתו	והוא נפשו	ירמה
באיש יחשוב	לעמוד עין	משנאז	והוא עינו	בסכלותו	מסמא
ושבח את	אשר ימצא	בברוא	והוא נתלה	באולי או	בשמא
ומאס מ	קדשי אל ה	קדושים	ובחר ב	אשר הבדיל	לטמא
ואיך יגאח	לבב נכאה	ונלאה	והוא במה	ואף נחשב	לבמה
ועת יזכו	קדושי אל	לשובע	שמחות י	היה רעב	וצמא
ותחת ל	חזות נועם	אלדים	בבור תחתית	יהי אובד	ונדמה

ויאמר השר באמת יסרת לבך והוכחתו נכשמן קדשך משחתו אמנס לדרוש קברי המת כאשר
הודעתני לא אקבל סן הדרת כבודי אכבל אמנס אחז שאלתי מאתך אותה אבקש וכתתך
שאלתי ידעתי כי אחר תאותי לבי לא ינקש ואס תדור לי למלאות שאלתי תנקה מאלתי
ואען ואונגר הנה בשמים עדי ובמדומים סהדי כי למלאות שאלתך שיי ונגירי ארצה בכל לבבי
ובכל נפשי ובכל מאד כי כפי אשר תשיג ידי ויאמר השר שאלתי ובקשתי לחבר אלי תפלה כהדרת
תהיה לראש כל התפללות עטרת וצבי התפללות לגאון ולתפארת ותהיה מאודות התמוות מרכרת
ועל יצרי האכזרי ברעט ורונגו תגמא ותכניע בדבריה הלכ הערל והטמא ותפקח עיני הסומא
תקרב אל לבבות אל האלדים ותשים אריות התא ה כהים אתפלל אותה שבע ביום יאולי
אמנא לשיד יוס סדיס תהיה כמוסה עמדי חתומה באוזרותי אשכח בהכל צרותי ועל ס
סכמי אשאנה ועטרת לבי אענדה ואען ואומר אל השר הכני אל משמעתך סר ואקוס
ואחבר תפלה נמרצת בעוכחות מוסר משוכצת כאשר עס לבבי ואתננה אל השר נר המערכי
ואשא משלי ואומר

וּפְסִיחוּנִי בְּגִדֵי דְקִמְתִּי וּמַעֲלִי וְכִתּוֹנֵת הַפָּסִיס אֲשֶׁר עָלַי וְיִלְבִּישׁוּנִי בְּלִיטֵי הַסַּחֲכוֹת וּכְלָוִי ח
הַמַּלְחִים וְיִקְבְּרוּנִי תַּחַת אֶחָד הַפְּיָחִים אֲשֶׁר דּוֹרֵשׁ וְאֵין מִבְּקֶשׁ וְנִמָּה מֵאֵד יִהְיֶה הַלֵּב עֹקֵס
לִסְכּוֹחַ הַמּוֹת אֲשֶׁר לֹא יִשְׁכַּחֵנוּ וְלִזְנוּחַ אֲשֶׁר לֹא יִנְחָהוּ וְאֵס לֹא יִסְמָחוּ לִבְנוֹת רַעְיוֹנָיו לֹאֹת
עַל יְדֵי וְלִזְכְּרוֹן בֵּין עֵינָיו חֵידָן יִשָּׁר כִּי יְדֵי הַזֶּקֶן וְהַשִּׁיבָה עֲצָמוֹ כִּי כֹאֲשֶׁר נִטְרָה לְחִיבֵי הַמּוֹת
הֵן בּוֹכֵי עֹלָךְ אֲשׁוֹכַ עֵד לְמִנְחָתִי בִּזְהָרִי כִי מוֹת תִּשָּׁכְכֵנִי וּבֵית מוֹעֵד לְכָל חַי וְאֵשׁ מַסְלִי וְאֵמֶד

וְיֵדֵי זֶקֶן	וְשִׁיבָה	ע	צְבוּנִי	לְחִי	מ	רְרוּ אֲרִיד	בְּשִׁיחִי
וְכֹלָה	ה	זֶמֶן רַע	אֶת	בְּשָׂרִי	וְנִתַּח	ה	בְּתַחִים אֶת
וְהַמּוֹת		בַּחֲדָרִי	ה	חֲדָרִים	וְנִמָּה	בְּצַע	אִם אֲסַנֵּר
וְלִבִּי	י	הִמָּה עָלַי	בְּזִכְרִי	תְּמוּל פֶּתַח	בְּעֵד	גֵּן	פְּרָחִי
בְּכִנִּים	י	חָלֹא אֵלַי	כְּנִטֵּר	וְשָׂרִים	ש	קֶדֶד לְשִׁמּוֹד	פֶּתַחִי
בְּהַשְׁבִּיעִי		בְּצַד־צַחוֹת	בְּצָשִׁים	בְּשִׁיב לִקְחִי	וּמִגְרֵשׁ		יִרְחִי
חֲשִׁבוּנִי		עֲטַר־תְּהוֹד	בְּרֹאשִׁם	וְהַעֲלֵנוּ עָלַי	שְׁפָהִם	אֶת	טְבַחִי
בְּגִידִים	ב	חֲבָאוּ	בְּג	וְאִימִים	ח	רָחוּ לְבָרֶק	רִמְחִי
וְנִמָּה אִמֶּר		בְּזִכְרִי	ה	אֲשֶׁר חֲשִׁטּוֹף	כַּעֲתִּיכָהֶר		סְפִיחִי
וּכְנֻגָּד		לְנֻגֵּי	י	מִיָּדַעִי	וּגְסָרַעִי		וְאֲחִי
וּפְשִׁיטָה		מַעֲלִי	ה	וְהַלְבֵּשׁ	מ	בְּלִיטִים	מ
וְאֵיךְ אֶעֱלֶה		אֲנִי נִכְאָב	וּמוֹת	תְּשִׁיבִנִי	וּבֵית מוֹעֵד		לְכָל חַי

בְּשִׁמּוֹעַ הַשָּׂר הַנְּמַרְץ לְקִרְאָתִי רֶץ וְיֵאמֶר אֵלַי אֲמֹר כֹּחַ כַּחֲדָדִךְ אֵיךְ הַמּוֹת לֹא יִחְדָּדִנִי
כֹּאֲשֶׁר יִחְדָּדִךְ הַיֵּית חֲדָד עָלַי כִּכֵּה מִצִּדְךָ כִּכֵּל לְכַבֵּךְ וּכְכֵל נִפְשְׁךָ וּכְכֵל מֵאֲדָרְךָ
וְאֵעַן וְאֲמֹר חֵידָן הַשָּׂר לֹא תִשּׁוּס אֵס עַל־חַמּוֹת לֹא תִפְתָּא וְתִאֲסֵס אֲשׁוֹס כִּי כְמוֹךְ הַיֵּית שׁוֹר
כְּנַח מִתְמוּל סִלְשׁוֹס אִסְתַּלֵּל כְּעַמִּי וּכְעַמִּים אִתְּכֻלֵּל בְּכַקֵּר אֹכֹלָה עַד וְלַעֲרֵב אֲחֻלֵּק סִלֵּל
וְלִבִּי חֶרֶץ לְאִסּוֹף וְלִכְנִים כִּי־לִי מִיּוֹס הַמּוֹת לִי מִנִּס וְתִהְיֶה זֹאת מִנְחָתִי עַד־עַד וְשִׁכְחִתִּי כִּי
הַזֶּמֶן יִמָּט וְיִרְעַד וְכִי כִּבְרִיתִיהָ וְהַעֲדִי וְתִמְהַתִּי וְאִתְּמָה אֵיךְ שִׁמְחָתִי לְשִׁמְחַת יוֹס וְשִׁכְחִתִּי
לְמִנְחָה לְכִסְפֵּי פְדִיתִים וְכִשְׁאֵת עָלַי אֲוִי הַמַּעַל הַלֵּוֹה כִּי־הִשְׁכִּירִי כִּי־סִכְלִי כִּכּוֹחַ וְרוּחַ
וְאֵשׁ מַסְלִי וְאֵמֶד

אֲנִי יִשָּׁן	בְּעֵרֶשׁ	ת	עֵינָי	זֶמֶן בּוֹגֵד	אֲשֶׁר יִכּוֹשׁ	וְיִמְעַד
אֲדַלֵּג שׁוֹר	וְלַעֲרֵב		אֲחֻלֵּק	שִׁלֵּל תְּכַל	וּבִקֵּר אֲנִי	כִּלִּי עַד
וְלִבִּי	י	חֶרֶץ לְאִסּוֹף	וְלִכְנִים	כִּי־לִי זֹאת	כְּנֻחָתִי	עַד־עַד
וְאֵיךְ אֲשַׁבַּח	לְשִׁמְחַת יוֹס	וּרְגַע		וְאֵיךְ לֹא	חֲדָד לִבִּי	וְיִרְעַד
אֲשֶׁר אֲשַׁבַּח	לְבִיתִי עַד	לְכָל חַי		וְהַתְּגַמּוּל	אֲשֶׁר נִכּוֹן	וּבִזְעַד
וְאֵין הַתְּגַ	עֲלֹת אוֹ מ	עֵנָה רֶךְ		יְהִי אֵלַי	לְעַת כֹּחֵר	לְמַסְעַד
וְאֵיךְ אֶעֱמֹד	וְיֵדֵי	ת	חֲזָקָה	לְיוֹם הַבָּא	וּבִי הַתְּהַרָה	וְהַעֲדִי

אזכור	ימי שבתם	בתכל אף	אזכיר	נסכה ס	בכה נסעם
בהם	אנשים ח	כמו ל אד	עד כי	למרחק ב	שאו דיעם
הדו	רשים טאבה	אלי עכס	הדו	ברים שלום	לכל זרעם
בס	המות שדי	בהבנית איש	ויש	להם האל	ביד פשעם
בס	עלי אשמה	כמו אמון	אף ב	עלי חטאת	כירבעם
האו	מרים לעו	ברים סורו	וכק	דשים העם	בנגעם
יתהו	ללו יתמו	ללו איבים	אף הו	כבו לו ש	מעו שמעם
נלאה	זמן ירפא	משזבוהם	בי ה	חלף צבעם	ולא טכעם
לא	תנו לבם	לאחריתם	הטו	לבנם א	הרי בצעם
שמה	רשעים ח	דלו רוגז	שם יו	עצי ארץ	בכדעם
שמה	עבדים מ	אדוניהם	הפשים	ושם כהה	אמת נגעם
שמה	יגעים ב	זמן נחו	שם מ	צאו נופשם	ומרובעם
קטן	וגדול שם	וכל היקום	שם ר	ברו ערשם	ומצעם
יחד	אסירים ש	אננו שם	לא ש	מעו נוגש	וקל רעם
זא	ברו שועים	ונכבדים	לפני	חשובים מ	לאו זעם
התי	אשו הם	מ ראות טובה	לא עוד	יקו ל	חזות נועם
לבי	סחרחר ב	חזות כל זאת	לא א	שכחה עת א	חזה צלעם
צר לי	ואם אתיה	כמהעלם	יום יום	אני הולך	לנסעם
ינחה	זמן א תי	ויהפלא	כי כ	אשר נהם	והסיעם
ארד	שאו ל תחתית	ואגיע	במקום	אשר ירם	והניעם
ישקה	זמני ל	ענה ורוש	לי כ	אשר השקם	והצביעם
ישפיל	נאן לבי	ויכניע	ערפי	כהשפילם	והכניעם
לולי	אשר יעד	אלדים חי	לשוב	לרהם את	אשר זעם
עת	קצו כל שו	בני עפר	חכדו	ועזזו	להודיעם
זלה	חליץ עצמות	בקידשיו	את מ	לאכיו ישרא	להרגיעם
זאת	ב חזותי י	פלו פני	יבס	לבכי י	עמוד נפעם

כשמוע השר המליצה הנכבדת והסירה אשר מזהב ומכז נחמדת אשר על המצת סוכדת
 היתה כלכו אש יוקדת ולא קמה עוד רוח בוי וכחד ורחב לבכו ויאמר אלי מה מ
 מאד היטבת לדבר נחלים לגבר ודלתות הבאה לסבר לולי אשר סתנתי מן המות מוסחר
 ועתה אמור כא אלי אל תבחד והאם הפחדת המות כאשר דברתי ותעלה על לבך כאשר ספרתי
 ואען ואומר חייך השר דבר המות אל לסכח ומדי דברי כו לא אצננה כח ואיך יעמד
 לבי ותחוקנה ידי והיאם נהל ליה אשר הס מועדי ורצו ולא יבעו ולכו ולא ייעפו ולחסיכני
 אל הארמה אשר ממנה לוקחתי ישאסני וכל רעי ומינעדי כי יבגורו וקוהכי מנגד נבעי יעמודו

לכן ונחזקת ודי זהב' ואם הם שמחית או כונני' ואם אוכלים ושותים וחוגגים' או ברעה מ
מתמוגים ואם בגלומי תכלת וארגמן ואם בלבוש הרגים ואם עס קול זהלה והמולה קול
חזן וקול כלה ובהעלות זה על הלכות או תפיק חכמות ויפחדו וייראו ונהו ונהיה ינהו
' בראותם כי קטן וגדול עס הוא חייך השר מי שיתבונן בהם ומהם יראה עס שרים זהב להם
ומלכי ארץ וימצויהם' שופטיהם ושוריהם כהניהם וכבי' והם עס אנשים וכסים ושרי עשרות'
(שרי חמשים' ושלשים ופרשים שמה כסילים וחמשים וקץ עס מלא ימים עס נערים ונקנים'
בחור' חמר פחות וסבנים עס עכויים ואכיונים שמה דגולים מרכבה' ושם יונק עס איט טיבה
עס חתן ושם כלה גם בחור גם בתולה עס מלך וזאן ידיו הרה ויולדת יחדו עס מרדכי ושם
הדסה ושם אסף וסר במשא ושם עתניאל ועכסה וגם מקיניו ילך עמנו לא תשא פרים
לא נכר שוב לפניך ועס מרש לא נכדל ואין איש על רעהו יתגדל ואם תדרוש דברי
החושקות והחושקים וקברי חכמת הארון ושונות העמקים ואדם הגדול בענקים אשר היו
בראי מוצק חזקים ולשתיר עצתם היו מעמיקים תמצא קולות וברקים ורחם משכיל ושדים צ
צומקים ולכ רע ושפתים דולקים כי בקקום בוקקים ועיניהם אשר רצו כבדקי תראה אותם
בחוריהם כמקים ואם תדרוש קבר אילת אהבים' אשר מעשה חושב יעשה אותה כרוכים
תחריט ותחד ותאס ותעמוד משתאה והיית משוגע ממראה עיניך אשר תראה כי עס תראה
עס ומוכו בעינים רגליהם ולא יהלכו ולא יתגו ברגליהם לא יאכלו ולא ירחיקו ולא יראו ולא
ישמעו ולא ישיחו העינים הזמן למעצבה ויכד וירדפם עד חוכה וחל' לארץ כורס אשר
הוקף ואשר הורס וחלק אין להם עוד לעולם כי נשכח זכרם צורם מכרם והסגורם ואיט יורס
הצפר מעל פניהם יעלה באוש מחניהם ובאפיהם וירא פגריה' עבשו פרודות תחת מגדשותיה'
סר כלם ורמה תכסה עליהם ותחת הסנים כוהר הרקיע מזהירות וזעזעים המשקרות יראה
העצמות היבשות והקדרות אשר היו לרמה לבירות גם אהבתם גם טנאצם כבר אברה ונפסם
אשר נפרד' אס בה' כגדה כי בני' וירס ילדו מעולמה כטודה' נאל אשר לא ידעה מד' וסופדה'
המצלות אשר ורד' ולולי דבר ה' אשר נאמן אשר ייעד אל עבדיו עת וזמן לשום הרי לדרך
ומסילותי וירומן ויחיו מתי כבילתי יקומן והנפשות הסהורות תהיו ככרור החיים צורות
והיו למאורות ונפס אשר אהב כל דברי בלע ונפץ את עוללנו אל הסלע יקלענה בתוך כף
הקלע אמרתי הן גיענו אכדנו כלנו אברה תקותינו נגדנו לנו ולכן כל ימי צבאי עד בוא ח
חליפתי איחל בידעי כי דברו הטוב לא יחל ולעונות מיחלין סולח ומוחל ואהיה בומר בטוב
וכרע בוחל ומבוראי ורא וזוחל וידעתי כי אחיה חיי עד כוחל וכזכות אברהם וינחק יעקב
ושרה ורכה ורחל יאונה ושית חומה וחיל נאשא מש' ואומר

עת	א	הזה קברי	בני העם
כי	א	זכרה השו	בבים שמה
		יבם	לבבי י
		איך	ה יתהארחם וגם רבעם

היה כאוב	ביום קולן	ותמול נשמע	כיום רגשן
נשאר בלהן	זעון ועקן	אכר המדן	נשכח רישן
אחר זקב	תן ובלותן	מה לי לבא	אל מקדשן
חי אני לו	אהיה ירחע	לא אקח לי	את בת שושן
אוי לעג	לות הלומדות	נשאר תחת	זמרן יקשן
אין להם ח	לק בבינה	אולי האל	חכמה השן
לא תשמענה	אלי אולי	כי הזקן	הוא הדרישן
לא תחתנן	להם אז לא	ישוך כעסן	כי אז יעשן
כי אמצו	כיום לבם	אולי האל	רוחן הקשן
לבנות זרש	איך אדרש	איכה אשמע	אל קל לחשן
אילו נתלו	על העץ אז	תצהל תשמח	העיר שושן
אתמה אל	נן הצורות	עת עור עם ב	שר הלבישן
איך להרג	לא הגישן	או לשבח	לא הקדישן
אם נוהם נ	סתר מעיני	לבנות חן כ	לו בעשן
אהנחם אם	הזקין כי	מאז שב	בתי ואישן
לבנות היו	בם כשבניות	היום נתן	להם הפשן
המה הבג	דים הצואים	מיפתי י	סור ולובשן
חי אני לו	תוקין אסתר	לא תהיה על	חשקה בלשן

ויהי כשמוע השם המליצה הנכבדת אשר יפעת הצביות אובדת מקוננת וסופדת והעירה
ההדורה המדברת כצחות וכאפה ברורה אשר לא יותן סגור תחתיה ולא יסקל כסף מחירה
אמר הנני נשבע בנורא ואיום כי לא נקשרה נפשי כנפשו בלתי היום היום עשית גבורות
נפלאות היום הראיתי נוראות והשכחתי חשק אילות וצבאות כאשר השמיעתי דברי נבואות
אמנם באמריך כי השיבה מופת ואת כי מן העולם הזה בקרוב נפרד שמתנו נכחל וחדד
ביאש"פ שזה כמה על המות הנכחתי הובח : עשיתי עצמי כשוכח ורואה אני כי אני צריך דבר
המות לזכור ולא להיות ביוק התאווה שגור ואחלי לפניה להזכירני דבר אשר מתאות העולם
הזה תסירני ואען ואומר חייך השם אף דבר יכניע הלבבות ויאיר עיני המחשבות ויעים
אותם זכות וברות ומחיל האדם מיום עברותיו כאן לכת בצמק הפגיים ולראית הקברות והעליות
על לב השוכנים שמה צפונה ונגבה וקדמה וימה מי הם ומי הווי ומה היה ענינם הומן אשר בו
חיו ואת אוהביהם ודורשי טלומם ודרשום ואם חשוקיהם לראותם יבקשום ומי הם ירשיהם
אשר ירשום ומי שוכב כחדרי משכיתם ומי סקיד על בית כנותם ומי שוכב עם נשותיהם
ואם הולכו עמם לצרותיהם ואם להם העויות והגאון וקול שאון ואור יקרנות וקשאון או אם
הם לכל בשר לדראון ואם להם יפיה הפנים ויפיעתם כאשר היה בעגור בחיים חיותם ואם
הגדול מהם על הקטן ירהב ואם שם הכנות האמירות הכ הכ ואם איש מהם עור יאהב

מיד טאָל לאַ כפרס׳ כּי מן היום אשר עשרת אותנו בעשרת תפלותיבה׳ טבת החשק המוגס
טבתה מדהבה׳ ומחת החשק והאהבה׳ דבה בארץ העזובה׳ וצמחה בינינו וכין הצביות איבה׳
עד אשר אט תמר אחות אכסלוס תצעק מבאבה׳ לא כציל את נפשה מיד להבה׳ ולו תהיה כ
בזמן אסת׳ ואני אהיה מידכי מראותה אסתתר׳ ומשנאתי לפרות הבטן׳ אס הייתי ירחצ לא
אקח לי את בת טסן׳ מה מאד חטאת וקץ האבזר׳ כאשר שמת החשק מימנו מזורי ואילנו ירצה אל
דבה לא תוציאנו׳ ומפקד החשק ומחזי הטיבה לא יראנו׳ וברכנוך בצאתינו וכבואינו׳
ואמרנו בוא יבוא ברינה נטא אלומות הטיבה נסיכנו׳ נטיא אלדוס אתה בתוכינו׳ אאנס
יחדר לכבינו וילפת׳ כי חיצו הטיבה אית ומופת׳ כי בקרוב לעפר מות תשפכנו׳ נטע תבטא
חופתינו׳ ויגורו כך נדחי׳ ולולי זה אמרנו סה לחי׳ נטאבתי ומריטיחי׳ כי ידעתי מות תסיכני
וכית מועד לכל חי ואשא משלי ואומר

אויה על כי	פרות בשן	הורידו ל	ארץ ראשן
עלזנו בס	בנעורינו	היום נאכל	ישן בושן
איד שב אמל	ראש בכרמל	דלות ראש נ	שאת חמשן
עיני יוני	הגאיות	יכטירו ב	יום מלקישן
איה האף	בו מור אשאף	כי יעל פי ח	הכבשן
יוו לברד	השינים	איבה נהפך	להיות כושן
אי הצואר	מגדל השן	ושפת שני	פרח שושן
איה הש	רות ורעלות	אי יהלומן	אי תרשישן
אי חליתן	איה נומי	האף איה	בגדי חפשן
אי היעלות	הנחשק ת	איה חגן	איה הרשן
היפת ו	ברואות בשר	תחת יופין	נראה כחשן
מה היה ל	נטיית גרון	מה לאוקן	כי הרעישן
בטחתי ב	נבורות לבן	היום נראה	מהם חלשן
אין לבטיח	בס כי אחר	גזן לא ת	ראה עוד לקשן
הוכשרו ל	אכול בתרומה	כי העריבו	ביום שמשן
לו הביאו	כפרתן	זכו לאכול	בבשר קדשן
לא האכנתי	בימי הרפן	כי תחדלנה	את תירושן
אוימות ב	עפר גזען	אם יזקין ב	ארץ שרשן
אזכיר חשקי	בבחרתי	יום קנאתי	על פרעושן
עת הגנדב	לכי בימי	חרפי להיות	כופר נפשן
כי חשב אז	כי אחמודה	תחת יופין	את מלבושן
אי מי חשב	כי לא ישוב	זעף האל	עד הורישן
מה זה היה	לבנות החן	כי נפהך אל	לענה דבשן

יחד

ושימיהו וטירה לחיזי מאלד ומתריך תכונן על פניו ואומר אל השר הנני ואל כל אשר תחשוץ
תטני ואלקונן על הווקן במצות השר ואומר איבה יעוב באפו הווקן את הצביות הסלק
מאמית ארץ תפארת הלבוית ולא זכר ביום אפס יפעת יוני הגאיות וינהג אותם כשכונות
בלע הווקן ולא חמל החפיר יוסי הצביות קמל כצין יח וימל מה נדבר ומה נצטרך והיעלות
החשוקות יטבו מיד הווקן עשוקות וההולכות נטונות גרין ומטקרות עיכס כחשבו כמר מדלי
וכשחק מאזניס והכנות העליות אשר היו צבי לכל הארצות טבו כאכני גיר מנופצות חשך
משחור תארוס לא נכרו בחונות וטבו הפנים היפות צנומות דקות וטדופות יצודס הווקן למרחסו
מי לדראון עולם ומי לחרפות ומי בשער האשפות כי הווקן טלחידו מן החור והעיב יוני ה
הגאיות אחר ונכר הטיכס חשך משחור וטבו העיכס המטקרות כנות וירלות הראש כארגמן
סמן תמו מן בלחות אשפות השוטני כהי כחיה ננחית כי כהפך חל לענה דכסן ושדי חמד הוירדו
לארץ ראשן והאף כמגדל הלכונ יתאסף ויעשן ויעל עשנו כעשן הכבשן אשר כסכר היום
הצלחה למלוכה ועמדה כהר גריזס על הכרס מהומו רבות בתוכי מי האמין כי נרא הצביות
כאשר נראס יגדולה הטנאה אשר טנאס מן האהבה אשר אהבנוס וכקטנוס וחוקס על לבנו
וחוקס על זרועינו כתננוס ונענן על באריונו ענדנוס לא האומנו כי הווקן יהיה החשק כוכס
ויפשוט החשק אדר היקר וטק יהיה לוכס ויטא ידו ביום ההוא לא היה חוכס ונחר הירדו
יחרב ויכס מי האמין כי הצביות אשר עלה לשמים טיאס וממעל לכוכבי אל טמו כסאס
ויאמר החשק מחנה אלדים זה כאשר ראס ימצאס הווקן כאשר מצאס ולא יטנה עוד את בגדי
כלאס מי האמין כי הראש ככרמל אשר נתן חיוס למרי נפס ואור לעמל כקנה וסוף קמל
ותחת הצואר מגדל הטן אשר היה טמן ודסן ומיעיס עשת טן כראה הקולות והלפידים וההר
עשן והכנות היספיות אשר היו כוונות היכל אשר לספר הודס איס לא יוכל עברו את מיכל ה
הזקנה והיתה הטיבה להס למקנה וטנה הווקן טכלס לזכלות ודעתס להוללות וככרס לזלזל
ונדיבותס לכילות וככלות וטכרס ככר נכל והפך שמחתס אל אכל מי האמין כי יטוב החשק
הנאמן אלמן והגבירות מעשה ידי אמן אשר התכרכו החוטקים כשמין יטנו בהס הווקן והדימן
ונתן ברעת נעמן כנועמן כשנותו את טעמן ולא היה לכני ישראל עוד מן מי האמין כי ה
היעלות אשר און שמעה ותאשר וכל חושק יפארוס ולאית על ידיו ולזכרון כין עיני יקארוס
הווקן על ידי מות יגירס פקוד והחיס מי האמין כי היעלות אשר חשקנו בימי הצעירים
והלכנו אחריהס הלך וככה עד בחוריס כאשר ירדוף הקורא בהריס במצונות אריות ובחרר
כמריס יטובו עינינו מראות עוריס והיעלות אשר טבינו באהבתס נכרח היום מקרבסת
אווה על קומת התמר אשר סדי להס המר חיד לא עמר טעמס בס וריחס נמר וצורס כ
כתנור ככמר וכאשר סמר מייתן ולא הכרנוס אחרי אשר כענין דע כזה ראיוס אהה ווקן
המחריר וכין חשקים וחושקות תפירד וכביר יוטבים תוריד ולא היה ביוס אסך פלט וטרו
מה נאמר עטקתנו ורצותנו וממירוריס השכעתנו סככה השמעטנו המעט קחת הצביות
מחמד עינינו אשר עלזנו בס בימי עלומינו ולקחת מחטקינגס הצביות כר זמנו והכאשק
את רוחינו כניכס ואת ריחס כעינינו עד אשר אס זאכ עכות יסדרס וככ יס לעכח יורידס

אישים הוצי	או דבתי	נפלו תוך	ש	חת חפרתי
ובעתכי	עלי קשרו	תוך לביתם		אז נקשרתי
לא היו ל	הם ידיים	יום פני מ		הם הסתרתני
שברתי ר	אשי תנינים	ובעוזי ה		ים פוררתי
לא נמלשו	מיד רשתי	הם הלמו		אך פתרתי
אימים השפ	לתי עדי ארץ	שרים בע		פר עפרתי
ובשבת ב	וד דומיה	בטח לבי		אף נעזרתי
אמנם עת צ	פו מים על	ראשי אמ		רתי בגזרתי

ויהי כשמוע השר והקהלות קול השר יחולל חילות ברכו לכאדר בקדש כנרא תהלות אשר
 ככה לו בעולמו וכל העם סב למקומו
 בשלמה המחברת העשרים וחמשה תהלה לאלהי

המחברת העשרים וששה והיא מחברת הזקנות

אמר עמנואל

המחבר יצאתי עם השר בימי הקינים לראות הפרח
 הגפן הכנז הרמזנים וכצאתנו סער עלי קרת
 מדברים מהקורות המוצאות ומוצאים על הזמן תנאות יען אשר יפיל רבאות ויריס סעמינו
 למשאות ראינו והנה חברת זקנות באת עיפות וכלאות בשמלות בלות ומטולאות צולעות
 ונהלאות נתנס הזקן למחראות וכאשר ראינו מרחוק נבהלנו מראות וכאשר קרבו אלינו ה
 הכרנו היותה נשי שרי צבאות היו כנעוריהם על כנפי נשרי הזמן נשאות יפות המראה
 והבריאות וברקיע היופי עם להר הזמן רס אית היה בטכבר לשמם ולוכדם תאות נשנו
 עכדנוס עטרות לראשנו היו סהדינו ושמשנו אשר העלו עדי זהב על לבנוסנו שומרות אחותנו
 וחולות אהבתנו ועל ערבים בתוכם תלינו כנורותינו קדמוס לשלום בטפה רפה והם השיבו
 בכבוד ראש ובנפש זעפה ובראותם כי השתוממו על שוממותם התאנחו אנחה מלביתם
 ותאמרה לנו תמול כאשר בברית האהבה ישבנו והקשבתם למצותינו ולמצותיכם הקשכנו
 לא חשבתם ולא חשכנו כי הזקן ישיבנו כאשר שבנו ואם אנחנו כחם בשרינו משמן והלכנו
 קדורית גס אתם זקנתם ושבתם והיטב הזקן השכם אחורית ועל גביכם חרש ואריך מעניתי
 והריק אחריכם חרב וברק חנית ויאמר השר יט לנו רב כי חברתם לנו לא תערב כי יאמר
 הידירות חרב ואגם החשק היה לסרב אם אתם למורח אנחנו למערב כשמוע הגברות
 בסקידונו לאלדים ואנחנו על זקנותם וכלותם תמהים ומיראתינו סן נגיע לאשר הגיעו פ
 פחדים ודוהים ויהי כאשר הלכו מאתנו זכרנו יוסף וחרדן כנעוריהם ואת אשר עלונו עמה
 בטירותם וכחדריהם וראינו כי הזקן השימם וידו היטה כס להנמס מקרב המחנה עד ת
 תומם וצפר עורס על עצמם חרדנו ופחדנו ויראנו וידענו כי במקריהם כן יקרנו ויאמר
 אלי השר אמור נא אבי המועצה ואבי אבות לשירים ולמליצה הלא תקוין קינה כמרצה על
 זאת העצה היעוצה אשר הזקן יעצה לחלל גאון כל צבי בתתו בני החשק פליטס וכנותיו כ
 כשבי ועתה אזור מתניך ולהלחם עם הזקן שים פניך והחדרת אותי ואת כל המונחי

בי יתהלל	כל מתהלל	על כל תענו	גי אושרתי
ולהראות ה	עמים יפוי	על גלדי שק	לא תפרתי
ערום יראו	ני ולא אבוש	ו א הפתי	כי נהדרתי
כל איש יחשוק	את פי לבש ק	ובעיני רו	אי יקרתי
שר עם סוחר	פני שוחר	ופני אחר	לא שיחרתי
אסיר שפה	אל נאמנים	ולשון בלע	נים הגברתי
אפריר לבות	הנצמדים	חושק עם ע	פרה החברתי
ובתולות נו	בבתי וביד	החושקים או	תם הסירתי
כל החושקים	לי זכחו	אף קשרו	אל מכברתי
כי בהמה	שמן חלקם	ולהמציא חו	קם מהרתי
כל דרך א	דרוך נגה אר	יקים לי או	מר גזרתי
אישים חשבו	לקבור אותי	זה כמה א	תם קברתי
אותי דמו	להרוג וכעז	ידי על כ	לם גברתי
את שהתי	רו אסרתי	את שאם	רו התרתי
ובעת שחקו	אז בכיתי	ובעת בכו	אז שזרתי
ובעת פ	רצו בנתי	ובעת בנו	אז סתרתי
ובעת ע	קרו נטעתי	ובעת נ	טעו עקרתי
ובעת ד	ברו החשתי	ובעת החשו	אז דברתי
ובעת ש	מרו השלכתי	ובעת השלי	כו שמרתי
קשר אמיץ	אתיר וברית	ברות בין רי	עים הפרתי
סוסיתי עיר	אף במלכות	ונכולות ע	מים הסרתי
ויסדי עיר	גליתי אף	אבני עיר ל	גיא הגרתי
וצבא רום ב	נכול נשארתי	ולבדי נ	ביא נותרתי
קדרו שמש	ולבנה אך	אורי יהל	לא קירתי
בין אם יהיה	בין לא יהיה	בקהל רב צ	דק בשרתי
בטחו אישים	בגדרי אך	לא קיימתי	שגדרתי
כרם לא נ	טעתי אכצור	שדה לא א	זרע קצרתי
עלי פצו	פיהם חכמי	עולם אמרו	כי סדרתי
ולעזר	עיני חשבו	אכן עיני	הם עזרתי
ובחשבם כי	אתי שתו	על חוג ראשם	נתבצרתי
חשפתי ס	צפון לביתם	ובקרנם סד	לא השאר
ביוני י	ען נמכרתי	שכח כי או	תם מכרתי
אשכיר יום יום	אישים אין קץ	אך מימי	לא שכרתי
ברגליהם	אסגר במסתי	אומר כי ר	ביום יסרני

ויגש הע' אויאמר אומר היין בכל עת אשר דרית האנשים אותי אוזר אספור כעל הכבוד
 ולולי זה לא עשיתי לעולם אדם ספור ויגש הע' ב ויאמר אומר היין סמחון ספורים
 ומדבר עזב חדלו ואותי על ראש סמחתכם העלו סתנו וסכרו ונפלו ויגש הע' ג ויאמר
 אומר היין לא נכיה אנכי ולא בן נכיה נכח אמנם כך מקובל אני מבית אבי אבא כי איש לא
 יסתה יין היין לו חלק לעולם הבא ויגש הע' ד ויאמר אומר היין בעין הדרכים כרגליהם
 הנתות נשפכים בקרבם דם ענבים לפתות האמונים עלי תולע חבון אשפתית
 ויגש הע' ה ויאמר אומר היין בעון האנשים הטובים אם יתנו על העץ על לא חמם ככפיה
 הענבים אסבב יום יום תליית הגנבים ויגש הע' ו ויאמר אומר היין תמהתי ואתמה כל
 ימותי מדוע יתנו האנשים על העץ אבותי יודיעוני מה גבני להם ומתי
 ויגש הע' ז ויאמר אומר היין מדוע ראיתי דם הענבים על קיר הנת נמצה ואשר מהה נתל'
 האם בגנבים נמצא מי זה אומר ותהי הלא ציה ויגש הע' ח ויאמר אומר היין אם יתנו
 האנשים כאסכולות אני שמתי אמותם סכולות ועולליהם כגפן הטב ידי ככור על סלסלות
 ויגש הע' ט ויאמר אומר היין בפני טובע סמחות ומפני יכוסו יגון ואנחות וכאשר ישתנו
 העופות ולמדו לדבר צחות ויגש הפ' ויאמר אומר היין אם אעמיד יום או יומים ולא
 אחרק את אשר עותו הנשים יגוע כל בשר אשר תחת כל השמים

ויהי כהתמימי המטלים הנזכרים אמרתי אל הסגנים וסחורים הנה שמעתם דברי סגנים
 זקנים כפי מה טעפרו לנו אבותינו הקדמונים וכאשר הגיעו לאזני דבריה הערבים
 פניהם פני להבים שמתיס על לוח לבי כתובים ולעד ככור סגלי חזוכים למען יעמדו
 ימים רבים וכללתי עניניהם בשר נחמד אשר כל הבא אלי ועמד קבצתי מפניי המאמרי
 נוסדתי בספרים והנה השר אשר על מליצת הזקנים חברתי וכמחוגת סכלי איתן תארתי
 כאשר על טוב נאדם עכרתי

יאמר יין	עוז אורתי	לפגרים	כ	פש ההזרתי
אין לתבואה	אם לי תבהע	כל ברך עם		זו יצרתי
כי רבים	מות אנאל	וימי רבים		כן הקצירתי
זה חסדי עם	דעי כיכל	מוצאי יאמר		אך עשרתי
ובעת כמ	ני ישבע איש	יאמר דבר		לא חסרתי
מלב אסיר	תונה אסיר	שמהה וניל		לו עוררתי
ולהגיעו	למהו הפצו	במשוטות	ש	כלי חתרתי
חיו שוכני	עפר יום על	לבס טל	או	רות המשרתי
איש לא שתה	יין ייעף	יאמר כח		לא עצרתי
הייתי ש	מחת היצורים	ושנת טוב		תם עטרתי
מן לידותי	טל ילדותי	אוקין אז	ת	גדל תפארתי
פיוס נח	נטע כרם	למלך על	ת	בל נבחרתי יח ב

ויגש המ"ו ויאמר אומר היין לפני תרוץ ראבה ובלעדי לא תתן לחושקיהם הנגבה
 הדוע והלחיים והקבה ויגש המ"ח ויאמר אומר היין אחי כח נארוס דגול מרכבה
 נאשר ישימו את יארוץ שממה וחרכה המה מי מריבה ויגש המ"ט ויאמר אומר היין
 כי אין לי בעולמי כזאת ממסגר החכיות והיות נסוק מפי הצביות ולכת במישרים בגרון יוני
 הגאיות ויגש הב' ויאמר אומר היין אין לי בעולמי כהיותי כספל אדר ביד מושקת
 וחושקיה סביבה והיא עליהם מתרסקת הם מגישים אליה והיא מוזקת
 ויגש הג' ויאמר אומר היין על גבי חרסו חורשים האריכו מענית וכלא להב חרב וברק
 חנית הסיכוי את לבם אחורנית ויגש הג' ב ויאמר אומר היין כהיות בכית היעלה מים
 משכים והיו עיני חשקה מוכבים ועמי תשגיה מן החלונות תצוץ מן החרכים
 ויגש הג' ב ויאמר אומר היין כהיותי כתר הנאחת לבשנו שקס וקראנו לאל ממעמקים
 כי כס אכחנו כמקיס ויגש הג' ד ויאמר אומר היין מי לא יירא מזרם מים ככורים והנה
 כל מים פריעה ופרישו האכירים כללנו כצופרת במים אדירים ויגש הג' ה ויאמר אומר
 היין אם כזכיה עיני אעוף ושמי עליה לא ארעוף לא גלתה מעל פניה צעוף
 ויגש הג' ו ויאמר אומר היין ארצה הצביות בעת החושק יסכרן איהו שתיק ואינה מקררן
 לית רן ולית דין ולית עלם אחרן ויגש הג' ז ויאמר אומר היין נסכח צבען ושמשן וברעון
 נסכס וככו ובעון ויטביב צעון ולי הדברי ורכר בני יבעון ויגש הג' ח ויאמר אומר היין
 לקנינוי אני אמציא לחושק כל מאניו הפורש ממני כפורש מחיווי ויגש הג' ט ויאמר
 אומר היין אין לתמוה אם החושקים יכבדוני ולראש ולשר אליהם יורוני חו אני אילן ידעוני ע
 עבד כי ויגש הס' ויאמר אומר היין לא נתנו כמות האדם תחנותם בבתי החושקים
 וכמשכמתם לולי היותי המליץ בינותם ויגש הס' א ויאמר אומר היין לולי היות פי כמזה
 עדים לא אמרה הצביה הזה דוד אי מועדים אכלו רעים טעו נשכר דודים
 ויגש הס' ב ויאמר אומר היין חכמי התורה אשר הדיחוני אורס ואמתם המה יגחוני באמרם
 חמרם ויהי סקחוני ויגש הס' ג ויאמר אומר היין היין טוב האיש אשר ירחו ויטכס
 הקוטף הפא מיריחו ויטכס לאורו אור שמשו ורחו ויגש הס' ד ויאמר אומר היין יערבכוני
 האנסים כש המים ומחרתם לי לא תערב כי כך קבלתי מפי רב ועם טונס אל תערב
 ויגש הס' ה ויאמר אומר היין הנני עם אל ועם קדושים רד ואש חשמלי מתלקחת בתיק ה
 הכדר ואש עם מים יערבכוני ימצאני מהם נפיר ויגש הס' ו ויאמר אומר היין לחרפת
 המים ככלי חרס יעשו חופתם כי כהיות כלי הזכיות אשפתם תגל ערוותם גס תראה חרפתם
 ויגש הס' ז ויאמר אומר היין מחרפת המים על גחונם ולכו וממעלה אל מטה ימשכו ועמי
 קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו ויגש הס' ח ויאמר אומר היין כאשר אזכור אל המים ד
 דבר הצפרעים יאמרו אלי ורע מרעים השכחת ועסותם רשעים
 ויגש הס' ט ויאמר אומר היין איך לא אנקמה מן השכורים הנבלים וכל גת מלאה פרי קדש
 הלילים קרמסנה רגל רגלי עמי פצמי דלים ויגש הע' ויאמר אומר היין אין טוב כראות
 ששכורים כזר וככתף יהדושו וכסופות כנגב יחליפו ולמאמרי כסופה ירדשו

אל ינוס הקל ואל ימלט הגבור ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין ממעלתי היקרה כי כאשר
 יוקינו בעלי העונות והסירה ויטבנו לינק טרי הזמורה ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין מי
 לה יח' ד' לברק רמחי כי מהותי אסרוני עד עת כלחי ולא כהתה עיני ולא נס לחי
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין חס תסבור על איט טנה כבית כלח' תבא אליו צרה ונפשו קלח
 ותסבור על שבתים ואעשה פלח ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין למעלתי אהיה על הלכבו
 חותם יביאני הסרים בחציהם ובטירותם והבתולות היפות בחדרי משכיתם
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין אשר ושימו מלתי לאל ויראני כי אשה היין ישאל והוא מלוי כי
 סלחן המגואל ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין העוללים והיונקים יונקו טרי הגבורה
 ואין תגא ויין אמרתי אשר לא יינק טרי הזמורה ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין ארזה
 החושקים על חושקיהם תואכות יבקטון ולמחיכח בטער יקוטון ואותי יום ויום ידרושון
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין חילו סתה יין שמסון לא יניח גבורתו אותן ליטון והרג כל
 אומה ולסון ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין לא הכאיבני דבר מעודי בהתתי בתוך נאך ל
 לפי טאיני לפי כבודי ולכן אטעצנו כשסע הגדי ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין לא
 יחידוני טיני כפירים כאשר יחידוני האדות מכוסעים ומצוררים וכאן כי המים המאדדים
 למחס ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין כל יעשי וכל חסני בהיות כב' כבוס וזוכית זך
 מעון רבני כי אז איהל הערה ולא יחטיא חצי ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין בדין
 יקראו האנשים לפני אברך ומי זה יהיה המים למעלתי עורך והם לצבות בטון ולכסיל
 ירך ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין יאמרנו בעדי כי אמי משנה בדרך רע יערים ובי תגאן
 ויעלו אבר ככסרים ושכחו כי המים מפילים הגשרים ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין
 בהתתי כבוס וזוכית אשרי כי בו יראו פני ואחוריו ולא איהל פן יראו כי צרונך דבר ושכחו מאחרי
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין המים ירעיטני כארבה כי המעט ממנו אורי מכבד וחוטא
 אחד יאכר טובה הרבה ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין אמי גפן עניפה ופורה וטדיה
 אשכלות בשרים וכוס רות יגש חלב ודבש היא וזה פריה ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין
 כאשר יסתני איט כבון אחרים וכאשר יסתני האויל וסבב ריש כחש יסוך וכשפונני יפריס
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין כשיסבר האויל יאמר הכחש השיאני וכאשר יאמר כי ברטעתי
 הקיאני אומר ירטיעך פיך ולא אני ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין חילו טתוכי החיס
 והבהמה לא השאירוני ממני על פני האדמה ותחלפנה הבתולות היפות והבחורים כצמח
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין כאשר תטעמנה הצביות יין מחמדים תמלאנה החכיות ונפון
 הכדים ותלרנה הצאן עקורים נקדים וכרודים ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין מי שלא
 ראה הצביה טכורת ומייד החושקים בקירת לא ראה מעולם אש כבעורת
 ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין יבא החושקים לראות טפתי הצביה יאדמו בתולע כאשר
 יאיתי תבלע ולא יבא לראות את הקדש ככלב ויגש הב' ד' ויאמר אומר היין לולי מלאך
 צביות ממני טקיהם לא חלצו עד הניקו חשוקיהם כי כן ימלאן ימי מרוקיהם יח א

על אופניו ויאותו הזקנים לדבר על היין צחות להטביע הנפשים בצר צחות
נשיאה טובע שמחות

ויגש הראשון ויאמר אומר היין באשרי כי הנה שלמה טחש למחות זכרי אומר בספר
תנתי כלכי למשך בין את בשרי ויגש השני ויאמר אומר היין אבי בילדותי ילד
טעמועים וכבדתי מעשה צעצועים וכוקמתי למעלה משכבה רקיעים ויגש הג' ויאמר
אומר היין לולי הייתי כן מכבד אבי כי נח אב כי הוכאב אתפחד כי אני הנלדתי עמין ומואב
ויגש הד' ויאמר אומר היין ליתמוה אש יקילני ולד אשה בעל נפש קדושה אחרי טהוב
הקיא את יונה אל היבס ויגש הה' ויאמר אומר היין כשיטתי אש במרום ראשו
אתבצר וטס אכנה בית אנחזר ויהיה בידי כחומר ביד היוצר ויגש הו' ויאמר אומר
היין אני שותה בכפל רסני אכבוס וליפוי ערוס יראני ולא אבוס וזה לא אשאל בגד ללבוש
ויגש הז' ויאמר אומר היין מלכתי על תבל מימות נח אתן ליעף ולזין אונס פקח נח
וכל אשר אזקין חוסף נח

ויגש הח' ויאמר אומר היין חדלו פרוץ בתבל עד שקמתי ואס בתחתיות הארץ רקמתי
לא הלאני אש כי אס כן נקמתי ויגש הט' ויאמר אומר היין אכני בראתי משחת לחבל
כי אש לא יטתי יתאבל ואשר יטעני יהיה כסוכב בראש חבל ויגש הי' ויאמר
אומר היין חכם אני מדניאלי אשר לא חשך בי להתבאלי ולגלות כל סוד אני קרוב ממנו ונאלי
ויגש י"א ויאמר אומר היין אני אנוכב הכתולות ואתנס ביד החנוקים כעדר הרחלות
ואשים כל הנס צרות מגלות ויגש י"ב ויאמר אומר היין אני תפארת בחורים וכי ת
תטחן לאחר אשת נעורים ועליה יכרעון אחרים ויגש י"ג ויאמר אומר היין אני
נורא ואיום ואמתיק לענת אנורי יוס ואהיה פדיוס לפיד יוס ויגש י"ד ויאמר
אומר היין חכמה וכבוד וספתי וכאסיף בצים עזובות כל הארץ אני יספתי ולא היתה קעלומה
אשר לא חשפתי ויגש הט' ויאמר אומר היין אני אשקה העמים סף רעל וכל עדי לא
כרעו הצביות לבעל ולא אמרו יהי אלדנו עמו ועל ויגש ה"ו ויאמר אומר היין עז
אזרתי וכעת לבדר אסכנ כטח לבי ונעזרתי צפן מים על ראשי אמרתי כנורחי
ויגש ה"ז ויאמר אומר היין ברוך האש אשר לידתי בשר בדין אהיה בתבל לראש ולשר
כי המים השחיתו כל בשר ויגש ה"ח ויאמר אומר היין הנני בגאונני
כשכע כי מי שיצף מים על ראשי נפש יקבע ודמי בראשו יהיה אש אטבע
ויגש ה"ט ויאמר אומר היין המים בסיפה ובסערה דרכם ומפחד אשמים ירהו והמנהג
כמנהג יהוא כאלהא דסניא להוא ויגש דכף ויאמר אומר היין למים לז המטיר האל
איתי באותם העתים על אנשי המבול כמך לא המצים אמצים אף עזרתי
ויגש הב' ויאמר אומר היין אני ארנין לשון אלס ווס ישתנו המצים אצלס מיד שאול
אפרס ממות אנאלס ויגש הב' ויאמר אומר היין אש ידרכוני האנשים כרגליהם זאת
נחמתי כי אקח מהם נקמתי אכוס עמים באפי ואדרכם בחמתי
ויגש הב' ויאמר אומר היין אש ידרכוני האנשים ערוס אל הכור א י ראשי תכניס אשכור

אחמה על	רו	אי מקרי	ה	שבת	מי	לדי העורים
איך לא	ישו	בו בראותם		מקרי	פרו	שים ונזירים
או איך לא	י	שובו אל דת		אומת	ישמ	עאל או הגרים
זכרו נח		מה היה לו		עת נטע	ב	דס כבערים
שתה וי		שכר ויתגל		נדמה אל	ח	יות היערים
מה עשו לו		חסוכנען		אויבי האל		ביקר ברים
זכרו לוט	הו	לך עם אברם		ובנותיו	ב	בחלות צורים
עת השקיהו		יין עתם		מנו יל		דו ממירים
אשריו אם לא		שתה יין		אשריו אם	ש	תה מי במרים
זכרו יונ		דב בן רכב		ובני בניו		המובחרים
זכרו דני		אל רד עם אל		ובכל חזיון		ראש לפיתרים
מה רב טובם		כינזהרו		מה נהדרים		מה נפארים
זאת בראותי		אז הכרתי		את מעשי אל		חי הישרים
אז בעשותו		בתבונתו		ממים י		מים ונהרים
כי לא היו		מיון חלמון		מי בורות שי		חין ויארופ

בשמוע השיר הנמרץ ' קס ממקומו ולקראתי רץ וחבקיני ונטקני וכאשר ידבק
האור אל מתני אים אלי הדביקני ויאמר אלי היטבת לראות היום הזה עשית ג
גבורות נפלאות ויהי כאשר שמעו הסגנים והשרים השרים היקרים כרעו על ברכיהם
בדעם כי עקר נסביהם ' ובהכירם ערך מעלתי על ערכיהם ' ויהיו בתוך העם אנשים משכילי
ובקאותם אל מעלתי עמדו כרגע נבהלים העתיקו מהם מילים ' אחרי כן חשכו לגבר חיילי
' והחלו לחוד חידות ולטאת משלים ' ועל היון אמרו התולים ' הכל הכלים ' וכחשכם כי אלי ב
בענין השיר ידמו ' מבלי הדעת נדמה נדמו ' אז לבשה אנתי רוח קנאות ' ורציתי להראות על
מעלתי מופת ואת ' ולהשמיעם נפלאות ודברי נבואות ' ויאמר אליהם אחרי אשר מן השיר ה
הוא שבעתם ' ולחבר עוד סירים יגעו והגעו ' אזי אפשיע היום רעבון שכלכם אם
תאכו ושמעתם ' ועל היון אחור חידות ודברי משלים ' ואיציל מצור החלמים מים קרים וים כ
כזולים ' ויענו כל העם יחדו ויאמרו ראה ראינו כי אתה לבדך תשא ' הוד השיר והמליצה
בשלמות ' דבר אתה עמנו דבר נעימות ' ואל ידבר עמנו אחר פן נמות ' ויהי בראותי כי העם
לקולי מאזינים ' אמרתי שמעו חכמים אלי ורוזנים ' אבותינו ספרו לנו זה ימים ושנים כי היו
בעיר חשכון בימים קדמונים ' שמנים זקנים ' היו חכמים מחוכמים ' ובנו מקדש החכמה כ
כמגדלים ' היו בעלי מליצה חזקה ועמוקה ' ומדבס ומופת צושים מתוקה ' ויהי היום והנה הגע
יום שמחת תורה ' ושמנים אים הזקנים כאספו בבית נשיא ארצם לחברה ' ונעם ינקו עדי הזמורת
' ויהי המה מטיבים את לבם ' רוח המליצה כוססה בס ' ויאמרו אים אל רעהו כדבר היום מ
מאורות היון ' הגותן רוזנים לאין ' וכל אחד ממנו יאמר כטוב וכישר בעיניו על היון דבר דבור

וּלְאֵל דָּבָר
 וּרְכוֹשׁ אֲבוֹזָר
 עֲרִים אֲלִיד
 עַם כָּל שְׂאֵל
 יֹאמֶר לוֹ ה
 אוֹ הִיוּ ה
 אֶף לֹא קִי
 מְדוּעַ לֹא
 וַיְמִי חִי
 וּמֵלֵא הִים
 וּלְבִלְתִּי ר
 אֶף מַעֲיִנוֹת
 פֶּן יִבְאוּ
 אֲנִי לֹא קֵב
 אֶף לֹא קֵב
 לֹא קִנְאֵתִי
 אִם בִּים ד
 וּבַעַת יִשְׁתֶּה
 לֹא יִסַּךְ אֶת
 לְהַבְדִּיל בֵּין
 מֵה שְׁלֹא ר
 עֵת תַּחֲלֵה
 עֵת יִתְנַבֵּא
 עֵת יִתְכַחֵן
 עֵת הַמוֹכִים
 עֵת יִחְסוּף סו
 עֵת עֲלִילִים
 עֵת יִשׁוּב נ
 עֵת יִלְךְ ח
 עֵת יִשְׁאוּ
 עֵת נִשְׁוִי ת
 עֵת יִשְׁכַּב א
 לֹא רֹאֶה ש
 שִׁכַּח הַלֵּץ
 בָּל שְׁנִיגִים בּו

הוּא יִתְגַּבֵּר
 אֲנִי הָאֵל מִזֹּר
 יִהְיֶה אֲשֶׁלִּיד
 הוּא יִתְנַבֵּא
 יוֹ הַעֲבִים
 יָמִים יִינֹת
 מִגֵּן עֶדֶן
 הִיִּיתִי דָג
 הַיּוֹכִימִי
 הִיִּיהַ יִין
 דֶּת עוֹד נִשֵּׁם
 נִכְבְּדִים
 בְּגִבִּלִינוּ
 אֲתִי אֶל שְׂרִים
 אֲתִי לִבְנֵי עֵשׂ
 כִּימָה וּכְסִיל
 רָכִי לֹא אִירָא
 זֶה הַסּוֹבֵא
 רָגְלִיו יֹאמֶר
 הָאֵל לַחֲשֹׁךְ
 אוֹ עֵינָיו עֵת
 מִשְׁאֵת לַעֲלֹת
 תוֹךְ הַבֵּית
 לַחֹד חִידוֹת
 הַנְּעֻלָּים
 דֶּת יוֹלְדָתוֹ
 וּמַהוֹלִילִים
 לַעֲגַב לִשְׁנוֹ
 תַּחְתִּים בֹּד
 הוּא עַל כְּתָף
 לִיו וּמִכּוּשִׁיו
 רָצָה עַל עֶרְפוֹ
 מַחֶה מִימִיו
 לֵץ הִיִּן
 לֹא יִחְבֹּא

יֹאמֶר אֲנוֹזָר
 אִישִׁים אֲעוֹזָר
 בְּכָלִי ח
 יֹאמֶר בִּינו
 יִין אוֹ ש
 לֹא יִרְאֵנוּ
 רָק לְהִיִּת ב
 עַם שְׂקִשֶׁת
 הִים נִצַּח
 מִן הַיִּנֹת
 הִיוּ שֵׁם
 יִס וְתוֹהֵף ה
 פֶּן יִהְיוּ ל
 וּלְמַכְרִים
 לַעֲבֹא שִׁחַק
 אֶף לֹא קֵב
 מִן הַגִּלִּים
 עֵינָיו זָכוּ
 כִּי אֲסוּר מ
 בֵּין יִין צ
 חוֹל עֲלִיו א
 וּבַעַת יַעֲלוּ
 עֵת יִכְפִּיק ו
 וּלְבֹאֵר סו
 תַּהֲיִן עַל
 וּבַעַת יִחְסוּף
 יִסְבּוּ ע
 וּבַעַת לָבוּ
 רָךְ עֵת יִפֹּל
 דַּמִּין מֵה יו
 הִרְחַצְנָה עַם
 לְדַמוֹת מֵתִים
 לֹא לִקַּח מ
 זָנַח כִּי כָל
 מִרְיוֹ הַבֵּה

יִם לְגִזְרִים
 הַכִּנְעוֹזִים
 רִשֵּׁי צִירִים
 תִּי בִסְפָרִים
 כֹּר מִמִּשְׁרִים
 הַמִּשְׁבָּרִים
 יָד נִקְבָּרִים
 וּסְנִפִּירִים
 וְלִדְרֵי הָרִים
 הַנִּבְחָרִים
 יִם נַעֲצָרִים
 יוֹ נִסְכָּרִים
 יִם נִגְרִים
 אוֹ טַפְסָרִים
 הַמִּזְהִירִים
 אֲתִי לְמֵאוּרִים
 הַנִּסְעָרִים
 מִסְפִּירִים
 דְּבָרִים פְּרִים
 לֹא לְשִׁמְרִים
 לֵה הַמִּקְרִים
 הַקִּישׁוּרִים
 בִּילְדֵי נִכְרִים
 דֶּת נִסְתָּרִים
 פִּיו נִזְכָּרִים
 סוּדוֹת הוֹרִים
 לֵה כְדוֹרִים
 לֵב נִמְהָרִים
 תִּד מִכְמִירִים
 בָּל לִקְבָּרִים
 כִּים קָרִים
 וּמִדּוּקָרִים
 בּוֹמוֹסָרִים
 צוּפוּי עוֹרִים
 הַנִּבְנוֹרִים

הנותרים	חוץ ממנו	או מי יאכל	כי מי יחוש
פל אבירים	הקריבו	יאמר מה זה	על כוס נבזה
רים וקצרים	הכנסות	עש הזג	מדוע
אים זהדורים	אז היו	כלי השתן	אם היו
בסנוירים	מים הוכו	כי כל שותי	אף ישבע
כל היצורים	השחית האל	עם מי מכול	יאמר הנה
יאר המצרים	תשליכו	בן הילוד	הנה כל
ים אדירים	צללו תוך	עם כל חילן	הנה פרעה
גא המורים	אמר שמעו	על המים	הנה משה
תקח זרים	תחת אישה	אשה תשטה	הנה עת
לשתות מי מרים	צוה האל	ולנפיל ירך	לצבות בשן
נות כבירים	מזרם	את המכול	לו עשה ה'
בה נסגרים	גופר להיות	ח תבת עץ	לו עשה
הננערים	אכן היו	רו החיים	אף לא
הצפורים	יקום אל קול	קר כבקר	יעור
איתי אורש	חמותי	אשכנזני	יאמר נפלה
הצנורים	כי יבשו כל	אף מד ערבי	יבש חבי
די אבזרים	נפלת	לכל לא אוכל	בלאתי
דין ודברים	הצמא לי	אלי כי עם	גושן ריעים
הכפ. זרים	סיפי הוכו	נא כי רעש	מהרו חושן
ציר ומזורים	כי הוא רפאות	מיון חלבון	הגמי אוני
לך במישרים	עינו יתה	יתן בכוס	אם לי יין
מבית סורים	יצא למלך	חילי וכאיש	אשבח כירב
לב ובשרים	יין ברפא	לי מריעיו	אז יגישו
חרבות צורים	יעש אליו	אף יתגב	ייתה ישבר
במסתרים	ככפיר ישב	יכסף לטרף	נכאריה כן
קנוירים	על רוס ראשו	עת תירושו	ישבח רישו
שר בסירים	חלף בכיו	גיל לא יצמח	ישיש ישמח
עם וטהורים	אז אמרי	כי הוא יאמר	ובעת יחשוב
קיל הסירים	תחת השיר	בינה תשמע	אם אתה איש
לא היד הרים	יקרא היוד	עת יתגודד	עת יתגודד
מאם ערים	ישב בדר	ילה כן יורד	וכחזון ל
יומו יחרים	כן יתאבל	על ראש חיבל	וכאיש שוכב
עיר מבצרים	כי הוא ילכוד	תאום הוא ינאום	וכפתע פ

עד אשר יביאנו לו יין וישתה' וכאשר מן היין ישבע ואמר זאת מנוחתי עדי עד' ה' הטוב יכפר
 בעד' כל אשר ראה בצרת נפשו' להצילו מפח יקושו' וכאשר יתבצר היין על חוב ראשו' יסכח
 עמלו ורישו' ויתחיל לקרוץ בעינו' ולגלות סתרי מצפוניו' ועדות זנוניו' והטון מרקד בין ק'
 קרניו' ויחזקא בתוך הכית ויחוד חידות' ויתכוין לדבר בסודות' ויחשוב כי ידבר דבר נבואות
 ולא שנו כאילו קטורה בשלשלות' ולא יכל לחזק אות' וכחשבו כי הוא המלך במסיבו' שקול
 בטשית רבוא' יהדפו היין ממצבו' ויראה לו כי העולם מתהפך סביבו' ואז יצעק מכאבו'
 ואמר כי קירות בית מושבו' וכל אשר בו' עולים ויורדים בו' ואז יפול ראשו על כרעיו ועל ק'
 קרבו' כנפול לפניו כי עולה והיה לו ענה' ולפניו רואי יהיה לראיה' וגילוי ורעיו ובהילוחו'
 ישאוהו על כתף יסבלוהו' ולמעצבה יסכיבוהו' ואז חיל בלע יקראו וימבטנו אל ירישנו' וכראות
 כשיו ופלגשו' כי דממו חושני' יחששו בין ירכיו' למצוא אשיכו' וימצאו טענה צרכיו ולהפיג
 סכרוהו להצילו מפח יוקשו' תרחצנה תליו' ומבושיו' במים קרים' והמה יאבו מדוקרים' ויעיני
 מראות תעצנה' ולא יכיר מעצמהו זאת אשר תעצנה' וכאלה עמו רבות' מאליו ומרובות
 יום ולילה לא יסבות' ולולי כי אין בפי עתה חוזן כפרץ' חברתי עליו סיר נמרץ' אשר כל סר
 ונגיד לראותו יחרץ' ויאמר הסר בו נסבצתי כי זה יהיה תחנונינו' ולא נשוב אל ביתינו' ולא
 נעלה על ערש יצועינו' עד אשר נדבות פיד תשמיענו' ומנחל עדנדך תסקנו ותסבצנו' וכל
 העם יאמרו יחי אכירנו ורוענו' ככבדינו ושמענו' רכבינו ופרסנו המסביב בצחצחות נפשו'
 המעלה עדי זהב על לבושו' ויהי כאשר מצות השם שמינו אנוי עוררתי רע' וי' ונשנתי מתני
 ושמתי אל מול פני המלאכה פני' ותצלח עלי רוחה' ואשא משלי ואומר

שמעו הרים	שיר השירים	זאבר על ראש	השב רים
עפרון השר	הוא שאסר	לשתות מים	לבחורים
השותה יום	יום לצמא	טרם יאכל	כוסות עשרים
הוא הזלל	המתהלל	כי יאכל ב	שר כנכרים
הוא יתערב	עם המתים	מארץ ח	יום נגזרים
לישן עד ב	לתי שמים	או עד שוב נ	פשם לפגרים
על הצומות	יחגור חימות	יתחלל כי הוא	ערום יערים
לבו יבאב	על חדש אב	אף ידאב על	יום כפורים
בוכה ומב	כה התמח	על אכל י	קרא אכרים
ובטבת נ	פשו נעצבת	ובאלול י	ספוד תמרורים
אך הוא שליו	עת בוא בסליו	ובכל חודש	יעש פורים
וכדי לשתות	ארבע כוסות	יעש כל ליל	ליל שמרים
ובראש חדש	מקרא קדש	יקרא וביום	הכפרים
ובחג סוכות	הוא יאמר מח	לנו לבשר	צאן ושורים
לנו תורים	ובני יונח	ובלול מלא	מברבורים

חייבם היה לי לחבר איש זלל וסובא' ולקול מוריו לא ישמע ולא יאבה' ומדי יום ויום וסתכר'
עד אשר בין טוב לרע לא יבקר' ובאמונתו ישקר' ובעת שברותו חורב כל הבא לפניו ועוקר'
כל הנמצא ידקר' ויטש פיו אל החכית כשיצמא' וכל אשר בתוכו יטמא' כן יעשה יום יום אף
נקי' וביום אשר לא יקיא' יפחד פן הארץ אותו תקיא' יעמד על מסמרת היין קבוע וכשאחת
המים ישבור הכד על המכוש' ויעשה פורע בכל שבוש' וכאשר ישאלוהו על אדותיו' יאמר כי
כך קבל מרבותיו' וכן היו גוהגים אבותיו ואבות אבותיו' ואמר וזה מאד חטא הצב האדור'
צפונה חטאתו ועונן צרור' אשר לא עשה הכנסות לדמיון הקדירה והפרור' כי אן יצאנו מעבדות
לשחרור' כי בעשותו הכנסות קטנים השימנו והלאנו' אשר כואת הראנו' החלטנו והבהילנו' ולו
עשאים ככלי הסתן אז טוב לנו' ועל דברי הצות' יחגור חומות עצומות' יאמר כי בעבורם לא
תחיינה העצמות' וכראותו באלול נשים מתענות ומשלימות' וכערים ונקבים' בכני יבאו
ובתחנונים' ויעשה מספר בתנים' ואכל ככנית יענה' ויאמר כי בעבור אשר בימיו התענות'
אחריתו מרה כלענה' וחלה חלי וכבד' בטחול וככבד' ואם עוד אחריתו עדי אובד' ואל צו
גדליה' אומר כי דמו בראשו היה' כי נפשו לא היה' כאשר לא נסמר מיסמאל בן נתניה'
וכיום הכפורים מחשבת רעה יחמוס' ועון פלילי עליו יעמוס' יאמר כי אחוז בלמוס' ואם לא
יחל דבש וכל מיני מתקה עד שיאורו עיניו כפי הממוס' חלי לארץ חיינו יחמוס' ובעשר בטבת
יאמר כי אם יתענה הקור ושחיתתו' ולעשר מות ישתתו' וכבוס אשת ערוס יערוס' ואם לגו
עלילות דברים' יאמר כי אם יתענה לא יוכל לשרוח בסגודת פורים' ובתמוז ימותו בטוב יבלה
ייהי בטוב למלא' ויאמר כי הוא חלה' וכסליו מלאו נקלה' מצורף אל זה כי נשים מבכות את
התמוז מקרא מלא' ולא חוייבו בו להתענות' רק הנשים הזקנות' והאלמנות העגונות' וכחדש
אב' יאמר כי לבו יכאב ויראב' וישבע בנפש אבותיו כי לא יאכל ביום ההוא כי אם לחם ומים
ועל חרב הבית בו פעמים' ומשכנם אדר יחליף כח יעלה אבר כגשרים' ויברוח בכל עברי'
ויאמר ישמעו העברים' כי יום פלו הוא פורים' וכל איש יעשה יינו מולין' ויקנה דבש ותכלין
וסלפלין' ושביע ילין וישכר וירון ויקרא בגרון' וככן יאב אף הממוז וחרון' כי כל בני העולם
עובדים לפניו כבנו מרון' והאיש אשר לא ישכר ואף אם הוא מבני אהרן יוכה בשגנון ובצרון
ואני אהיה לעבדים ראשון אף אני אחרון' ולעשות מצות ארבעה כנסות בפסח מן המזבח'
לא אחר כי הוא ספל אדירים יבחר' ולרצונו יאמר הקטיבה ויעשה ואל תאחר' והיה כזה יום
מחר ומי שלא ראה אותו סבור בתוך עמיו מתהלל בידם ומתהלך באשמיו כאשר יקדרו לו
שמו לא ראה שמחה מימיו וכאשר יקץ מיינו יאמר כי כפלה אש בגרונו ובדל יגונו וכפשו
ידעה לו ולא יכלה עוד הצפיו ישכ לחצי הדאגות למאכל' וכיס נגרם כי השקט לא יוכל
לא יחרש ולא ישקוט וכל יודעיו יפזח

עד

ואמר לנו ברובים האלו ויתנו לנו מקום בראש הקרואים ושבנו עמם וענינו רואים
חבל סכורים בסכאס סכואים לפנינו מתנבאים או אמרתי נפשי בתיך לבאים קצתם היה
קורע כסותו בחמתו ואמר כי הוא שלמה בחמתו והצתם דובר הות נפשו וקצתם יקרא פרשו
ועלה באשו וקצתם עותת מים בין ירכי ולעיני הכל יעשה דרכיו וקצתם מן העדה ירוס
וישטוט בגדיו וילך ערוס ואמר כי הוא מצית עשה שהזמן גרמה והשכרות והפריצות ביום הזה
צרמה וקצתם יחולו במחלות בחורים וגם בתולות ותדברנה כאחת הנבלות אף כלב
יסעלון עילות ואקרא את שם המקום ההוא עמק הכנא בראותי שם מעיף צוקה וחטכה
זכראותי אלה הנכבדים אשר במעגלותם כליוס וכיון תועה טובכים והוים אמרתי מי נתן ח
היון לבוים והטבל למטיסיה לטחוק אמרתי מהלל ולטמחה מה זה עושה דאינו שם מה
שלא יוכל אים לדבר ואזן לשמוע עד אשר החלו העינים לדמוע לא ראיתי כהנה בכל הרץ
מצוים לרוע או אמרתי עת לקרוע ובראותי סכלות האנשים גובר ואני הייתי בחומת סכמת
סוכר והנה אים טכור לפנינו עובר ועל ריב לא לו מתעבר שפעם ישור וירנן ופעם ישפור
ויקינן ופעם לרננו מתחנן ופעם כגבור מיון מתרונן פעם יתעבר ופעם יתגבר וחוק
המוסר אבד ועבר ודבריו לא לזרות ולא להכר כי השכרות על כל אפיקיו גבר וחלף כו
נטף ועבר ואחרי אשר התעילל לעיני העמים פער פיו לכלי חוק וספק דיו בקיאו והיה ל
לטחוק וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק והיו הסגנים והשרים מאידות האים הלוח מדרוס
ובהיות האים ההוא טובב והוזה אמרתי אין לתמוה על האים הלוח אשר הוא דרכיו כוזה
ואם המנהג כמנהג יהוא לא יום כיפונים הוא יאך יום הקיא פורים הוא כשמוע השר את
דבריו נפלא הפלא ופלא על מאמרו ואמר אלי חייך הפלכת מפיו שפיר אור השמש בזפין
מחפיד לא יכולה בכתם אופור אחטוב כי בא בפוך דרך מקרה ואם אין זה אין כמוך בכל
הארץ מורה ואען ואומר חייך השר לולי היותי ירא פן אשליך היום פנינו לפני
אנשים לא יבינו עניני וחללנו את ספוני הייתי מזכיר חענינו על יום דברים רצוים אשר
לא כראו בכל הארץ ובכל הגוים אמנם כי יפסיד היום דבריו ואם אין אים בכל ההמון הזה
הרב אשר לא מלא היום מיון חדריו והצר לו בכל טערי עד ידת חומותיו כאשר תאה כל
איש מהם יגלה חמותיו והאיש הזה אשר תראוהו מסתגע הוא חובר חברים מחוכם ויודע
בערך אשר לא יגיע אל הקצה האחרון מן השכרות כאשר הייתה רואים על לוחות ספרי חרות
אלו כתבתי דברי השכרות על ספר כאשר עש לכבי נתן אמרי ספר ולא שמעתם טכרו חכרי
אמרתי רב וכמוהו לא במצא מן המורח עד המערב אז קהל מלנשים סח
עשרות ושרי חמשים וקנים וישעים לבד מן היהודים הפרזים המסכים בערי הפרזות ואומר
מי אשר עשה לנו את הנפש הזאת כי דכריך דברי נבואות ולא נסור מזה עד אשר אודית חכרך
תשמיענו וסכרנו ותעונו תדיענו ואען ואומר אחרי אשר חשקם גור להגדן מי לא
ינבא הכני מעטות מצותכם לא אחבא חייכם

וזרם מים כבירים שטפה ורבותיו וזל הדילול בין סן ורגל לנגיחה ונגיפה וכן אחריו לתלות
 ולשרוף אגופה וכן ביתה לחצרה וקרפיה וכן אס קופא לגיו וכן לבר קופא וחיבה
 שתורה צאן ובקר בשחטה ודגים סגיא להו באסיפה ונאמר אים אל רעהו הבה כלבנה לבנים
 ונשרפה לשרפה ונכנה עיר האהבה לעינים תאנז ומגדל וראשו בשמי שמי האחות ונעשה
 לנו טס פן נספן ונהיה לראות אולי יש תקוה ונחכמה אל הפירוד פן ירבה ובערה אס
 הקנאה ואין מכבה ובמה תהיה אורה ושמחה וששן ליהודים אס לא בהיות כל הארץ טפה
 אחת ודברים אחדים ולכן מורינו ורבותינו הנכבדים סנות קהל רומי העומדים
 על הפקדים נושא עיל סוכלו קח אים מחתות סכלו וננו בהן אס האהבה והענוה ושימו
 עליהם קטורת האחות והוליכו מהרה אל העדה פן יצא קצף העדה המורדה ותחל נגף
 הסרידה ובזאת יסופר עין המורדים וזה כל פרי הסיר חטאתם באמרכם סוכו לאסר העמיקו
 סרה ובתתכם יד לאסר רחוק מעליכם ובכן יביאו צוארם בעבודת הקהל יהיה זה סלום וכו'
 והאל עילת העילות הנאדר בקדש ונורא תהילות ולו כתבנו עלילות הקדמון אשר לא סר
 מפיית הבוחן לבות וכליות ישמע קולינו מבור תחתיות ויובנו אל מי גולית עליות טסע
 תנשיות כימי עולם וכסנים קדמוניות ויחזיר עטרת קהלינו לישנה וגבורי השמחות יבאו כ
 בארץ בא טנה ופדויי ה'סוכן וכאו בין ברנה בחייוכו וביומיכו אמן ובחיי דכל בית
 ישראל בעגלל ובזמן קריב ואמרו אמן כסמוע השד המליצה ההדורה אשר יופיה לא
 נחקר היתה לו אורה ושמחה וששן וקור ויאמר זאת המליצה היא פרח כל המליצות אשר
 השמעתני אמצא חן בעיניך כי נחמתני כך ימצא האים כל מאוייו הפורס ממך כפורס מחייו
 יסבתי עס השד ימים וסנים והא מתעלס באהבתי והיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותי
 אחרי כן גור האל כסרידה ולקחתי הנסיעה לי לצידה והפקדתי השד ביד אל עילום ואלך
 מאתי בטלום

בשלמה המחברת העשרים וארבעה תהלה לאל חי

המחברת העשרים וחמשה

אמר עמנואל

המחבר יצאתי עס השד כימי הנעורים אחר סעודת
 סורים לראות בשחוק הסכורים כי שמענו אומרים
 ברחוב יספנו כל העדרים כאים אחד סברים
 וטמה יכברו הסכורים חמרים וכאשר קרבנו אל הרחובות ואנחנו עולי הגאנה כסחוב
 ראינו קהלה גדולה והנה עס קול המולה כקול מחנה ועס רב אשר לא יספר מרוב ולא ימנה
 יתלכדו ולא יתפרדו וכאשר שמעינו זרחה נודדו ראוכו וכחבאו ושישים קמו עמדו

בהיות הזמן כללם בכו מלחמת תנופה וירוחם כנחל סוטף עד צואר יחצה גוים כנפת שא להנפה
 נסם גפן ההון לשמה ותאבתו לקצפה ורודף כמוץ הריס לפני רוח וכגלגל לפני סופה ראינו
 והנה מגילה עפה ברה כחמה וכשחר נסקפה פריה למאכל ועלה לתרופה ולרעת אורחות
 כפסגו נכספה ותמהר ותסר מעל פניה צעיפה והנה סם יד נטויה וחרב שלופה ולבת אש
 ואיפת רזון ועופה וכאשר טאלנו אכה המה מוליכות את האשה ומי כתן סוכאינו לחרס וישראל
 לגרופה ואמר זאת האלה היוצאת ומרדפה בני הקנן בני אסנת בני הצופה העדה החנפה
 על אורות אשר באפה ועברה תורות וחוק חלפה וכבדלה מעדת האשר נפשה למות חרפה
 היפה עדת הפוריה ועניפה ועתה פירוד המורדים חסוף חאפה זאת עומדת כפרץ בעד עמינו
 וכעד ערי אלדנו וזאת באות נפשה רוח שאפה זאת נחלית על שבר לא יוסיף וזאת אחרי
 סירות לבה רודפה זאת ולה זהב מכיס וכסף בקנה תשקל חאת יום יום עורפה וזאת במרום
 תמריא וזאת בצרת הקהל נפשה מתעטפה ולכן קול גערת הקהל יצנס נפשה וינדרס למרדפה
 ועל דא דתא מהחצפה ואנחנו בני קהל אנקלנא אשר כפסגו בבית אהבתם מסתפפה נפלסנו
 הפלא ופלא בירעינו כי כלה וכחרצה נדקה נאטפה וכאמר איך לא הכדילו מורי א צרת הצרופה
 בין החסירה והאנפה ובין אשר קרס וכערטרפה ובין החרדים אל דבר ה לשכי כנוכ אשר
 בילדי הרפה ובין אזלי בני ישראל לבכרי מדין ועיפה ובין מחוייבי מלקות למחוייבי טרפה
 ובין אשר כויר לאש מצורע ואש תלוי לאש שפחה חרופה ובין לשה ועורכת ומקטפת
 ואופה לאשר מלוח שלי טיח קוטפה ובין ספוג ומשך למשמרת נפשה ובין היתר התקועה
 במקום כאמן לאשר נחל קיסון גרפה ובין בני מרעוש וכני יורה לאנשי כטופה ובין
 אשר נהפכו עליה שמים לאשר צאנה מאלופה ובוטחת ביופי נופה ובין הולכת על גחון
 להולכת בקומה וקופה ובין אשר תצא בתופים ובמחולות לאשר על לבה מתפפה ובין הדס
 טוטה אל ההדסים אשר במצולה ובין ערבה לצפצפה ובין אשר טקיץ כנטיבות לאבד ימי בר
 תחליף ובין חוקקת כסלע משכן לה לאשר לא עמדה כי ה הדפה ובין אשר יוכלוה רגליה
 מרחוק לגור למאן דיארע להון דיישא לקטפה ובין אשר אסף סלסל אסף החסיל לאשר
 כנאונתיהם עמוסות משא לעיפה ובין אשר יתנו לו עומר לגלגלת לאשר לו כקע בגלגלת
 וכחבסה ברוב עבירה וברוב הקיפה ולגלגלת על פני המים צפה ובין בטן ערומת חטים לכרם
 סנקרעה עד דקיימין בה תלת קשייתא ברווחא כצפאי ובין הצומחים בבין חציר לאשר עכשו
 פרודותיהם תחת המגרפה ובין אשר שמנה עשתה לאשר יתר העניות רקתה חלפה
 אס לא קרעי לך היפה כי הארץ תחת יושביה חנפה ויד האומות עלינו הקיפה ואומת עשו
 בנו התאנפה ומלאה כריסה מעדני לא כדע מה יהיה כסופה היונו כחציר גגות וטרפה
 ואין כירה שלא תהיה קטומה וגרופה וכבר למדתנו רבותינו כי מצות שריון קודמת
 למצות עריפה וכל סכן לאשר טדהו נסתחפה

כי עס אלרים (עס אנשים מרתה) חשב המותה לאצור אותה בארץ תלאונות (ואחראלי נטאון)
 על גלגל ערבנות (מה תפאלו כוכבי אל) מי הם הגדודים הנסעים החריה (הם לבות הצבאים)
 הבוכים למולה ואומרים אטריה (ימאלנו לטבת בארץ אחר אשר מעס נסעה (ויסתוקו לחנות
 באשר עס אהלי הפדנה נטעה (ומן לא יפלא (הפלא ופלא) כי עמדה בתולת השמים בגלגל
 השמים בין אריה ומאזנים (חמשת אלפים ושמונה ושמנים ענה (ואף כי לא לקחה בימיה בסנה
 לא הגיעה אל מעלת הסרסים (ובתולת הארץ עמדה בחורי עפר וכפס (בפחת מים וענות
 רצפים (ומן קצור (והנמלה למעלתה בכקרת הכור (אחשוב כי באתה הענונה (הרע)
 הארץ לרחבה (ולארכה (ודאתה כל היקום מן מערכה (כי היא תמשוך לויתן בחכש (וחלק תשמן
 חכה (מי יפלא ידו בה ונקח (לא מצאה בצבא השמים נסיכה או מלכה (אשר תערוך בחוט
 כעלה ובשרוך (ולכן על במוחיו תדרוך (ובחריה לטבח עס שרפי זבול מהתענג ומרוך (אל
 תכבו לה נאל תנודו כל סביביה וכל ידעי שמה (כי כיום זעם לא גשמה (אכן הגיעה אל המעלה
 הרמה (יבכו ויחרדו אשר לא הטבילו את המעלה אשר לה הגיעה (ואשר סכלו כי עתה הרגיעה
 (כי היא טבעת מוזקת (ועומדת בעה בלתי פוסת (ושרפי זבול חובקת (ועל דודיהם
 מתרפקת (ואדריהם אשר אל מעייני הישועה נפשם טוקקת (ורעבה אל לחם חנוקס (סלחו כ
 בטכבר בעיריהם למלאה ספקס (אל המים (ושאלו לחם אבירים (דגן שמים (וצרור כספס
 בשקס (וטכו כליהם ריקס (עד אשר פגעו הצדקת (והס מבישים אליה (והיא מוצקת חבורך
 מנשים שרה אשר על זה על כל הנשי כנועס מוסיה (ונאלמו הלטונות לדבר אליה סיה (וחרדו
 הלכות לחטוב בה דבר גנאי (והפתאים לדבר עמה דברוי הבאי (והעניס מראות בה דבר
 ערוה (ואף אם גרסה נפשה לתאנה (ברוך אשר הסליח חסדו עמה לתתה ביום לתהלה ולתפארת
 בתוך עמה (ויהי כשמוע הסר קול הקינות הנזכרות (היו דמענות עיניו כאסיק
 נחלים נגרות (ויאמר אלי אתה היית מציא מי הדמענות מצור החלמיס (ועת דענן יפה פרי
 תואר קרא ה'טמן ומעשות פרי לא תמיס (ועתה כלך מדברותיך אל עכניס ערכים (ונתעלסה
 באהבים ונניס ספורי המתים המעצבים (כטמעי דברוי הסר מלאתו מצותו (ואומרה אליו
 לעיני כל קהל עדתו חייך הסר אלני אטמיטך מליצה יפה פוריה ועניפה (טלחתיה מאק' וכא
 הסיר אל קהלת רומי המעטיר (שמרינה טומר ישראל מכל צוקה וצרה (שים אמריה כלכביך (והיא
 תסיר מולת היגון מקרבך (ויאמר הסר ואני זאת חפצתי לטמוע (כי בססרך ענין המתים
 החלו ענינים לדמוע (ואען ואומר קח לך הסר סגולת האגרות העליונות (וציץ המליצות (והיא
 ואת חברתיה כאשר בני קהל רומא כמנו וגמרנו (ואסרו אשר (ואומר גורני על כל אחיהם הנפוצים
 מעדריהם (לפרוע המס ליד קצת מאחיהם המתגוררים עמהם (עד עת קצוב הנמסר להם
 ואס לאן יכדלו מאחיהם (ולא הכדילו בין חסרי כל לאשר בתייהם מלאים כל עיב (ובין

החירע ובין אחיטוב
 ואף היא האגרת ה. מרנן
 אשר משניני המאמרים מקובצת י. ד

וְלֹא הוֹדִיעַתָם אֶתְכֶם הַדָּבָר הַזֶּה כֹּל אֶחָד לְבֹאֹא כַחֲפֹז וְכִי תִקְדַּמְנוּ בְּרִכּוֹת טוֹב תִּסְתִּי לְרִאשִׁינוֹ עֲטוּר
פֶּן יִחְלְיִנוּ לְמִתְאֲסָף כַּפְּסוֹת הַחֲסִידִים הַנִּקְיִים לְצַרְוֹר כַּפְּסָה בְּצַרְוֹר הַחֲסִידִים וּמִנְחָל עֲדִינוּ אֹתָהּ וְ
זָכַר טוֹב יוֹכֹר וְהִתָּה מִנְחָתָה כְּכֹד

עוֹד חֲבֵרְתִי קִינָה כְּמִרְצָתִי מִסְּנִינִי הַמֵּאֲמִידִים מִקֹּבֶצֶתִי וּמִיִּהְלֹמוֹי הַעֲנִינִים מִשִּׁבְצָתִי חֲבֵרְתִי
עַל אֲדֻרָּתִי גְבוּרָה הִיָּה טָמָה שְׂרָה כִּי עַם רַעֲשִׁי רָחַם וְעַם אֲנָשִׁים שְׂרָתָה הִיָּה חֲכָמָה וְכַבֹּדָה
בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יִדְעָה גְבוּרָה עַל כָּל הַגְּבוּרֹת בְּיוֹפִי וּבְחִכְמָהּ וְחִסְרָהּ לִגְבוּרָה הַלְּבָנָה בִּשְׂמֵהּ הַחֲמָה
וְקִבְּלָהּ לְמַעֲלָתָה עַם כְּסִיל וְכִימָה וְכֹאֲשֶׁר לְקַחַת הַלְּבָדִים עֲמִדְנוּ מִרְעִידִים וְתִיִּים וְחֲבֵרְתִי
עָלִיהָ זֹאת הַקִּינָה לְפִי מִעֲלָתָהּ וְיִקְרַר תַּפְאֶרֶת גְּבוּלָתָהּ הִיָּה בַּשִּׁבְכָה חֲמוּתָה שְׂנֹאֶה לְלַעֵב
וְקָלֶם כְּעִינִי כָּל הַיָּמִים אֲמִירְנוּ כַּעֲדָה הִנֵּה מִתְּלָאָה יִדּוּק וְדָק כַּפְּסִיָּה כָּל מִוְצָאָהּ כֹּאֲשֶׁר הִיא אֲכֻלָּה
וּמִדְּקָה וּבְגָל רַפְסָה וְתִנְדֹּד מִמַּעֲלָתָה עֲכָסָה וְהִדְסָה וְהִתְסָה לְהִיָּת שְׂמֵהּ צְדָקָה אֲהֻכָּה
וְחִאֻקָּה וְעַל לֹחַ הַלְּבָבוֹת חֲקִיקָה כֹּאֲשֶׁר כַּכְּבִּי הָאֵרֶץ הַתַּחֲבֵרָה וְהַתְּלָאָה יְיָ יִשְׁאָלָה וְעִמָּה אֵל
אֲזַכֵּר כָּל כְּלֵי חֲמִדָּה אֲשֶׁר הִיָּה תַּפְאֶרֶת הַזֶּמֶן לְבָדָה בְּחִירְנוּ לְהִיָּת עִמָּה כְּמוֹת וְתִאֲדִיר לָנוּ
הַעֲלָמוֹת מִשְׁכָּן עַם הַחֲסִידִים הַנִּעְיָמִים לְכֹשֶׁר מַכְלֹל וּבְגִלְמוֹי תְּכַלֵּת וּבְגִלְמוֹי בְּרוּמֹים עַל הַרִיב
בְּשָׂמִים מִי יִקְרַח בְּחֲבֵרְתָהּ וְעִמָּה לֹא יִתְחַבֵּר בֹּאֲשֶׁר תִּמּוֹת נְמוֹת נֶשֶׁם נֶקֶדָר וְאִישׁ יִמּוֹת בִּלְחֻכָּתִי
כַּחֲסוֹב כִּי חִיָּלִים יִגְבֵּר לֹא מַחֲשָׁבוֹתֶיךָ הַמּוֹתָה מַחֲשָׁבוֹת הַצְּבִיָּה כִּי מַחֲשָׁבוֹתֶיךָ מַחֲשָׁבֶת רַחֲמֵהּ
וּמַחֲשָׁבוֹתֶיךָ צְדָק וְשִׁלְיָה אֵת חֲשָׁבֶת לְהוֹרִיר מִעֲלָתָה אֵל שְׂאֹל תַּחֲתֶיהָ וְהִיא הִרְמִיָּה מִעֲלָתָהּ
עַד רוֹם שְׁחִיקִים וְשָׂמָה הַלְּבָבוֹת כִּךְ דְּבָקִים יִחֲשָׁקֶיךָ בַּעֲבוּרָה הַלְּבָבוֹת הַעֲדִינוֹת הַפְּרִתְמוֹ וְשִׁי
הַמִּדְּמוֹת כִּי מִיִּים אֲשֶׁר טָלְלָת מַלְכָּת הַשָּׂמִים כֹּחַם לְבָבָם וְהִיָּה מִיִּים וְעִינֵיהֶם כְּמִטָּר יִצְרֹפֹן
וְזֹכֵב מִיִּים וְנִחְלִים יִשְׁטָפוּ וְלִמְאֻמָּה כְּסוּפָה וִירֹפֹן יִנְהַרְוּ אֲלֵיהָ הַפְּעִיָּים וְהַחֲמוּרִים וִירֹדְשֹׁן אֵל
אֲחֵרִיהֶם הַטְּפָסִירִים וְהַמִּזְזִירִים כֹּאֲשֶׁר יִדְנֹק הַקּוֹרָא בְּהִידִים כִּי מִי יִחֲשָׁף בְּחִיָּים וְהַצְּבִיָּה מֵהַזֶּה כִּי
כַּפְּרָה וּמִי יַעֲלֶה בְּמוֹת וְהַצְּבִיָּה בְּחִיָּה כְּלָכְרָה וְעִמָּה הַתְּאֻחָדָה כֹּאֲשֶׁר תַּשְׁכֵּן הִיא יִשְׁכֹּנוּ הַ
הַלְּבָבוֹת וְשֵׁם תִּקְוֹנָהּ הַמַּחֲשָׁבוֹת כַּכְּסוּף בַּעֲבוּרָה לְהַגִּיעַ אֵל אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ שְׂחַדְנוּ וְנִשְׁבַּח אֵת אֵל
אֲשֶׁר בַּשִּׁבְכָה חֲמִדְנוּ לֹא הָאֲמוּנָה מִלְּכֵי אֶרֶץ וְכָל יוֹשְׁבֵי תְּכֵלֵי כִי הַמּוֹת מַשְׁחִית לְחַבֵּל אֲשֶׁר
אֵילֵי הָאֶרֶץ מִכְּבֵּל יִהְיֶה לְעוֹלָם חֲסוֹן וְכֹכַב הִיָּה כָּל הַקּוֹס מִמֶּנּוּ עֲטוּק וְהִיָּה הַחֲסִידִים שְׂנֹאִים
וְהִיָּה בַּשִּׁבְכָה עַל כַּכְּסִי כַּשִּׁי הַלְּבָבוֹת כַּשִּׁי אֲשֶׁר מִהַגְּדָלָה מִעֲלָתָה הַנִּעְיָמָה עַל טוֹב יוֹכֵר שָׂמָה
כֹּאֲשֶׁר נִהְפֵּךְ בַּעֲבוּרָה טַבַּע הַמִּצִּיאוֹת לְשִׁנּוֹת חֲסִידִים וְהַבְּרִיאוֹת וְלִבָּן וְחִצְרוֹ וְצוּרֵי זָהָב וְהַמּוֹת
אֲשֶׁר שְׂנֹאֵנוּ נִאֻחַב יִתְמָה אֵם לֹא סָגְרוּ בַּעֲדָה הַגְּלָגְלוֹת כֹּאֲשֶׁר נִשְׁאָה עַל כַּכְּסִי נִשְׁרִיָּהם הָאֲרָאֵלִי
וְהֵם לֹא יִצְאוּ לְקִרְיָתָה עַם וְכִימָה וְכָל צֶבֶא הַשָּׂמִים לְחֻזּוֹת בְּכֹעֲמָה וְאֵם לֹא קִבְּלוּ שְׂרִפִּים וְכָל
כֹּאֲשֶׁר רִאֲוִה אֵל הָאֲרָאֵלִים אֲשֶׁר עַל כַּכְּסִיָּהם נִשְׁאָה וְאֵם יַעֲשׂוּן הַשְּׂרִפִּים אֵנָה וְאֵנָה מִן הַיּוֹם
אֲשֶׁר בְּצֶלֶם הַתְּלֹוֹנָה כִּי יֵשׁ לְהַם רַב בְּחֲבֵרְתָה אֲחֵרִי אֲשֶׁר תִּסְךְ עֲלִינוּ בִּלְחֻכָּתִי הִיָּה מִעֲלָתָהּ
פְּרִשִׁי וְכָל עֲשָׂתִי וְהֵנֶם הַיּוֹם עֲשָׂה עִם שְׂרָה הַכִּי קִרְא שָׂמָה שְׂרָה עַל מִשְׁרָתָה כִּי

מה יעשה בעל נעוריו ועוד לא ידאך ונסוף לראות פניך ולא ימצאך : מה יעשו בניך שבני
ממורות : אבלי אש קודרים הבוכים לראש אשמורות : אשר ינחמום ולא יתחמו : אשכלות מ
מרונות למן : מה אדבר ומה אצטדק אשת נעורי : ואת היית בעוכרי : לעולם לא אתנחם עליך
: על אשר לא הייתי על פניך : לנוד לך ולסופדך : כראוי לכבודך : ועתה הלך הלכתי : כי נכסף
ענפתי : ללכת אחרי פלוסלנו כדרי למה גנבת את לבבינו ותנהגי אותם כשבניות חרב אחלי ל
למאסף הנפשות הקדושות לאסוף את נפשך וכבוד ה'אספך

האת היא הקינה אשר חברתי על שם בניה בשערי בעטביה

הצרי אין ברומא אש רופא אין שם אנשי שלומינו : כי מדוע לא עלתה ארוכת בת עומנו : החדקת
המהוללה מרת אסתר אצאנו : מי זה לשלומים וברכות טוב וקדמנו : ותחתנו נרגו ובא רקב כ
בעצמותינו : ונפל חבלים בעצמותנו : אל תאיצו לנחמנו : סורו סורו המנחמים : כי גדל הכאב
מאד ואין מקום לניחומים : אהה מרת אמנו הקדושה : פנת יקרת האבן הראשה : אשר עלית על
כל הנשים לענוה לקדושה : כמה וכמה הרוחת לנפשו האנושה : וכיס הדאגות העברתנו ב
ביבשה : ועתה נפשו יבשה : ואיה אהבתינו אשר היתה על לבך חרושה : אי בת נדיב עומת
רוח נדיבה : אשר היית בעת צרתינו קרובה : איך הסכבתנו למעצבה : למה נחבאת לבדנו ע
עטרת ראשנו : איך לא קראת אותנו צופינו ויערנו ודבטנו : לשפך עליך את מרירות נפשנו :
מי ינחמנו מעצבון ידיו : ומי זה יסקיט כאבינו ורשעי אהבתך כאש בוער בקרבנו : עלית למנו
סבית שבי : והכחת אותנו על קרן הצבי : אי באר מים חיים מעין גבים : ביד מי נטשת בניך
האנוכים : שבני רוב-מלאי יגונים : אבלי אש יעשו מסעד כתנים : ואכל כבנות יענה
בערב ילדנו כבי ולבקר קינה : מי יתן ראשנו מים ועינינו מקור דמעה : ונבכה יומם ולילה ל
לשבעה : בראש מוקדח וכוזן גרועה : על לא טובה השמועה : אשר לבבינו שסעה : מי יעץ זאת
עליך כנצנת המן : יתר התקועה במקום כאמן : מי האמן כי תשכחנו ולא שכחנוך : או תזכחנו
ולא נזכרך : ואנחנו חיתם על לבנו וחיותם על זרוענו כתננך : אחרי כל עשרת ראשנו :
הודעת בצרת נפשנו : הידעת חסידה בשמים : איך תרדנה עינינו דמעה ועפעפיו יולו מים :
מי ימחה דמעה מעל פנינו : וטבת משוש לבנו : כהפך לאבל מחולינו : הנה אנחנו פלגו ופלגנו
סכורי כוס החימה : בעינים דומעות וכנפס הומה : צועקים בקול מרה על פטירת הצדקת מרת
אסתר אמנו התמימה : ודואגים עמכם פלגו ופלגו סרץ אמנו העליזה : אשר סרץ ה'סרץ בעווא
: אמנם יד לשוננו להגיד תקצר : ומזימה ממנו תבצר : ולבבינו כח לא עצר : כי סחד קראנו
ורעדה : צירים אחוזנו כצרייולדה נעוינו משמוע נבאלנו מראות : כינפלונו נוראות ואש לא
תש מענה במסתרים תבכה נפשו לראש אשמורות על אשר לא זכינו להיות על פני אמנו כ
בחררה : לנוד לה ולסופדה : הוי אש והוי הודה : כראוי לכבודה ומה מאד חטאתם : אשר לא
קראתם : לנו לשפך את נפשנו אל חיק אמנו ולג יזג

אשר הוא לכל כבודו עזר נסאל לתת אליך מן השמחות נור ונתנה אל הטוב אשר צפן
ליראיו ואל המסד אשר נוסד לכבודו ואל הכחות אשר חלק למלאכיו וכלאיו ככפס הנוטה
אליך נור חיים כבהר שלמים וברכות כחול ימים עמנואל ככר שלמה זכר אשר מקדשו
לך לעולם לא יתעצל דורם שלומך ועל עופתך יתפלל ואתה תגיל כח נוכדך ישראל תתהלל

ויאמר אלי השר חייך חשק עצום חשקתם ונבאמת היו על לבך חותם ועתה הוציני איך אתה
עתה באהבתם ואען ואומר הכני בחשק האים כבדאשונה ונאחבתו הישנה לילה ויומם
לא תקבה לנולס יעלה עשנה וגדודי חשקו יבאו בלבי בא שנה אמנם על אשת חיקו כמס
לבבי והיה מים כי לקחה לנו מלאכי השמים וכשמתה המורה היה בחיק אברהם ושרה
ויאמר השר האם חברת על פטירת הנביה קינות ואען ואומר חייך לדבר
עליהם הו ידיו אמונות כי פידתם ירתה בלבי חזי אמנם לא ידעתי משפירתה כמו מועד
מועדים וחזי והיה קשה עלי לעורר האכל יען כואן כי לולי זה הייתי מבלה עשנו כעשן
הכבשן והפקדתי ביד יצרה ואמרתי נפש ברכה תדושן ויאמר השר חשבת כי לא שפחה
לעולם על אשה ואען ואומר חייך שפדתי על אשה קדושה היו אישה ובניה ממנה רחוקים
וחברתי קינים לשם אישה ולשם בניה וזכרתי עתיקים ויאמר השר בחייך כתבם לי לזכרון
למען ידעו אתם דור אחרון ואען ואומר הנה הקינה המהוללה אשר חברתי על סם בעלה

קנה לשלמים ואין סכרתי ולא מנין אל הלחם ממחרת כל עין גברת זמללים פרי קדם
הלולים אשת חיל רבת פעלים וירדות נפשי וחמדת שפאועי חותם על לבי וחותם על
זרועי ציץ הענוה וראש קדוהיה אשת כעורי אסתר כושאתחן בעיני כל רואיה ווי יען זאת
עליך אסתר המלטידה עטרת כבי וכפירת תפארה מי האמין כי יועם אורך וישנה כתם
הודך והדרך ארורה האדמה בעבורך אי חמדת נפשי ונכתי תמתי איגשן פוריה כירכתי ביתי
אי ירדות נפשי וראש שמחתי אי שלום ביתי ומנוחתי אי צדקת אי רחמיני אי כנועה אי
שלמניתי אהרונים זמני עירונתי ומפני פירך הלכתי קדורכתי והיגון האריך על גבי מעניתי
השמעתי את אכחותי הראית את רמעותי כאשר יערופונו ובונוים ונחלי יסופנו והרני את מראך
השמיעני את קולך והיתה נפשי בגללך השמעת חמדת נפשי קול בניה כועקים במר נפשי
חברו שקים הצלו עפר על ראשם וצקת סכר יעושרו וכחין מגורן יסוערו יגערן במחמדים
יאמר גדלה המדרה ואין מקום לניחומים אי אשת כעורי ביד מי הנחת כעורי אשר טפחך
ואשר רביתם אשר עמלת כס ואשר גדלתם מיונחמם מכאכב ומי יסקיט שאון לבס היית
על גולי מרחפת סכנו לבטח עליך ועליהם הוית כל היום חושפת ועתה איך רחמך עליהם
התאכזרו וניחומך מהם ודו יצעקו למולך ואין מפנה יקרעו סגור לבס ואין קול ואין עונה
מה יעשו אביך ואמך אשר אהבך אהבת נפשי ומה יאמרו אחיך ואחיותיך והיות
עטרת ראשם

ולפני קרתי יעמוד ירוח יס הלב לגזרים גזר עופנים כחומר כחור
כאפר יסור וכשל עזר ונפל צור ויהונות עלינו בקלס והמים להם חומה מומכר ומשאלם
הקור חונף והלב נחטף וכמים מורק וטוטף שפחנו הנשים ויטף וכפסנו כנו תתעטף
קצנו בכל מחוינו וכבחר מות מחיינו ונקרב לשחת נפשנו וחיינו למותים כי אמרו
כלנו מתים ראינו טערי כלמית וכפשע בינינו וכין המות ואעמידה טתי תורות גדולות
ואשלה על לבבי חשק טתי האהבות המהללות להיות כל לפשע מן התלאות אשר עברו ראשי
העדה הראשונה חשק אהבתך אשר האיום אשר הוא לפיד יום פדיוס אשר יקדת כל היום
והתודה הטנית חשק אשת חיקך אשריה ההלכות למנאל ואבי אחריה אשר אש חשקה תענור
האהבות ותושע אור על הלבבות ותהינה טתי התודות הולכות ושלך החשק צומכני ואותנו
בעבותות אהבה מושכות ובהיותנו בפבריאנו וזמן הגיע עצמותו והראנו זה מה במסורת
תלאות הכיחאן אך אז הסימנו והלאנו כי טס שחרך וכפאנוך ולא מצאנוך אור מי
הדאגה טטפנו והתלאות יהדפנו ועינינו כיכיה והנפש תאנייה ואנייה ודמעתה על לחיה
ולולי התודה הענייה אשר רשפיה רשפי אש טלהבתי וחשקה אשר היה כל על ראשי כמעט
שכנה דומה נפשי כי בראוניה אותנו וכפסנו צרה כמכירה על האכזים נכב חשקו כשמש
בחצי השמים והופיע אור שבעתים ונקרא טס המקום ההוא מחנים ועתה מה נדבר ואת
כצמדק עטרת זהב ממורט ולא ראינו אשת חיקך אשר בעבור אהבה סככנו הרי אררט
ולראות הודה דרכנו לנגדנו ירט כי חשקנו כלבס בכלל והיא בפרט אמור כא עטרת ראשי
רכבי ופרטי נזר ישראל וקדושי קומת ארצי אל ומכחור ברושי צושי ויערי ודבשי מנחם
מטיב נפשי ומתי יטיב המול את יבולה אשר גול היכוסר לו עון הזה במאול ובחיל משלש
ותור עול סככתי כמה הרים ועי העברים ומעונות אריות והרי נמרים כלמות ולא
סדורים לראות פניך ההרים ולרעות בגנידיותך וללקיט שושני אהבתך אויתך חמדתיך
בקטתך ולא מצאך אמרנו אך יצא תצא לקראתנו וטס נחדש ממלכת חשקינו ונטשי
התלאות תגרע ותניף ידך אל המקום ואסף המצוא רע ונעביר בכרית החשק ובאלתך
עפרים וצביות אשר הכירו מעלתך מה מאד חטא הזמן אשר כואת הראנו מתי יעבירו טנית
משבריאנו מתי אראה יפעת אשת חיקך מתי יאירו אלי ברכך
מתי אשמע קול רעמך בגלגל המליצות מתי אראה חשוקתך כבי היא לכל הארצות מתי
חשמלי זהה יאירו על עברי פני מתי נועם משליך יניסין את יבנו מתי אענוד פניני
אמרותך על גברותי אס לא עכשו אומתי אילו ראינו צורתך ההדורה ולא ראינו יפעת
הגבירה דינו אמנם נוטל כבוד מבית חיינו והתנצלו את עדינו כאשר נעלמתם מניכס
מעיינו איזה הכטחון אשר בטחנו חשבנו ליסוד אהבתכם מוסד מסד וטפל טחנו כל זאת
באתנו ואהבתכם לא שחנו ואף כי נוסעים אנחנו וכבבי מודח הודחנו וכדס דמעיתנו
הארצות נרום לחיות בנועמך עוד נקום ומהאל הקרוב לכל קוראיו

וואמר הער באמת הו מאורת לכך האיש והאשה כאשר חברת עליהם פירה חדשה
ואען ואומר חייך שניהם היו חמדת לבבי כי האיש הוא הכר הזעירי והאשה היקה פרח
הצבית אשר מעולם נסניהם גברו על כל בני דורם בשכלם ולו שמעת הקורות אשר קראוני
והצרות אשר מצאוני כאשר פתני חשקי לראית פני יפעתם וראית אז עיני נוולות את
דמעותם וראית השירה הערבה ודבריה הנעימים אשר שלחתי אליהם אחר ימים אז
תאמר כי חליתי באהבתם חלי חשק כבד ואחריתו עדי אובד

וואמר הער חייך לא אמוג מזה עד אשר השדה בעיני אחיה
ואען ואומר חייך הסר לא תוכל להבין דברי השירה רק בהקדימי להודיעך המקרה אשר
אלי אז קרה ומעשה שהיה כך היה אני יצאתי בימי חרפי מארץ
מולדתי עם חברת חושקים מאנשי עדתי להתהלך בארץ לארבה ולרחבה ממדח שמע
וממערבה פעם נלץ במדבר ופעם בערבה פעם בערים ופעם ביצרים והאיש חשקי
עם אשת חיקו היו בפכ"אני והחשק על כנפי כשריו דרך שם נשאנו וכאשר קרבנו שם מהלך
יומים התקדמו השמים גם עבים נולדו מים המה היו מי מריבה אשר הכונו ורדפנו עד ח
חובה ונהי לנו צרה על צרה שלב וקיעור ורוח סערה וממזרים קרה ונקרא שם המקום מרה
כי מרה כפצנו וכבאבה בעצות הזמן כונים להעציבה וחשק מאכנו בצבותית אהבה
עד אשר השכנו למעצבה הלכנו כאשר המול גור כי האמן לבנו התאכזר ושל עונן ונפל כ
נעזר ועל עפצנו צלמות וכפצנו כינונו נכח המות וכאשר היינו על הרי אפיכ"נו אכלנו
ואינונו וחלנונו ונהינונו וכמו הרה תקריב ללדת תחיל תועק בחבליה כן היינונו סוף כל סוף כאשר
בפכ"אנינו הגענו קלץ מכבוד טבענו וביון מצולה טבענו כי היינונו מר רעב ולחומי רסף
והכנו הרעב מהבקר ועד הנסף והחלד הזמן הסכין בין סיומן לסימן כי לא היה שם החשוק
הנאמן ולא ראינו אשתו צנצנת הזמן פרח טעמן מעשה ידי אמן ומצאנו תחת אשתך זר ותחת
מירדכי הזמן עמדנו שם רעבים גם צמאים כל היום וכל הלילה כהנה אך נכאים ונפסנו
בתך לבאים הכקר אור קרב יום אידינו כי היום חושך בעדינו וכדחפנו לצאת משם אכלנו
וחפוי ראש כצאת הזמן מלפני המלך אחשורוש ככזה תוחלתנו אשר היתה בפכ"אנינו
אברה תקיתנו נגזרנו לנו ואחרי ימים אשר נשאתנו הסערה אל מחוץ חפצנו
ונסק רצון מהזמן וירצנו חברתי מליצה משכני המאמדים ומיהלומי הדבורים
כאשר עש לבבי ושלחתי אל הנר המצרכי

וזאת היא המליצה היקרה אשר לא יותן סגור תחתיה ולא ישקל בסף בחירה
הרי אפיכ"נו רבי המהומות אל טל ואל מטר אליכם ושדי תרומות הנני קורא אתכם בשמות
אכל השמים ובית הישימות כי שם טכחנו כל נעימות וחשק עפרים ועלמות ויהי לנו
יום עברות וגשם מטר וגשם מטרות ושרץ הזמן עלינו שרץ כי לשלב יאמר הוה ארץ ונחנו
דרך ארץ פלטים מבכה נירא וכדרך חתחתים והזמן משלך קרחו כפתים מתאכזר בכל
עכינונו ונושא הכנס הולך לפניו ולקחת צפטנו יחמוד

או חפץ הוזהר בזה להראותנו ' למען ענותינו ' למען נסותינו להיטיב לנו באחריתנו ' למען
 כבוד מעלתך השר ונועמך ' בטוב ה' את שבותך ורחמך ' כאשר לא נכיר מעלת השמש כי אם ב
 בכסות אורו העננים ' ומתק השלום רק בהתהפך הזוננים ' האל לא צבי הצבאים דגול מרכבה
 ' וקח נא את מנחתו וסמכה ברוח כדובה ' נתן לה יד והעלה אל המרכבה ' ואז אק בפייה כל א
 אשר בלבה ' תוכה רצף אהבה ' ובעל הרחמים יוציא כאור צדקך ' ותפק מיונו רצון חסדך
 להטיב שבות אשת חסדך ' ועלם נות צדקך ' והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגא מאד ' ויאמר
 השר מה נעמה זאת הנחמה ומה מאד הפלגת לדבר בחכמה ' ועתה הגד נא לי אם דברת על
 סנעיה ' בטוב ה' את שבותה וריחמה ' ואען ואומר חסדך השר דברתי ' והייתי הראשון אשר איש
 חיקה בשרתי ' בדברים ערבים אשר בעיני יקרתי ' ויאמר השר אחלי לפניך להוריעני מליצה
 הכשורה ' למען ייטב לי בעבורה ' אז דברה לשוני בחדו ' ואומרה אל השר מלכי

זאת היא המליצה אשר שלחתי לבטל העליצה

עורה כבידי כי הכה הסתיו עבר והגשם אול ' והשיב הזמן את הגולה אשר גול ' שמעתי הדברים
 ולא האמנתי לרוח עצבוני ' עד אשר באתי ותראנה עיני ' הנעימה והכבודה ' סגולת כל חמד
 ' כלילת יופי משם לכל הארץ פרח הצביות ' וציץ העליונות והיפיוות ' עשרתך הצבית עבד ל
 לפני במחול ' ושלחתי לה ברכת כחול ' ומדי עברה תעורר האהבות ' ותמשוך אחריו הלכבות
 ' ותזרוק בס להבות ' עד ואמיו בעמים שלום למלכת השמים שלום ' והימים הראשונים יפלו כי
 מה שבעבר חלם ' ובאמת איננה ראוי כי אם לעופר האילים ' ולשר צבא החיילים ' כי היא מ
 מלכת הצביות ' ותפארת הלביות ' ולולי היותך הארז הגדול בענקים ' וכך יתהללו הקרובים ו
 והרחוקים ' לא הניחוה אליך החושקים ' ברוכה תהיה הסערה אחרי אשר הנחתנו אל מחו
 חפצנו ' ולא החטיאה חצינו ' חי הברית לולי הנעימך הזמן מרורת פתנו ' לא הסרת צופי ויערו
 וקנמונו ' יבא דודי לבנו ' ויאכל פרי מגדיו אשר צמחו לשמך ' כי מי יאכל או מי יחוש חוץ ממך
 אבי התתמה על אשר עסקיך הימים ' ולא תתמה איך יעסקו השמש במרומים ' וישוב אחר היות
 זהמ מאיר קודר ' ואחרי הגלותו כסתר חותר ' ויגלו מן הלבנה יפעתה ' ואת יקר תפאר גדולתה
 וכאשר ישובו הנורחים אחרי לקותם וישמחו הלבבות בטובם לקדמותם כן שמחו הלבבות
 בטיבת עשרתך והעטוה כמעיל כבוד והאריכו טולי המהלל ' ויגלו בה כאשר יגלו בחלק'הלל
 ' ובכבוד אשר ידעתי מעלתי בעיניך ממעלהך בעיני וידעתי כי תאמין לדברי נאמן ביתך
 ' וסר אל משערתך ' באתי אליך בכפס עליה לבשיתך כי ראיתי חמדתך הנעימה ' מעשרת ב
 בכל טל וחכמה ' וכתתי טבח לאשר הפליא חסדו עמה ' ולכן הדוד הערב והרחמן ' עמוד בלב
 פועל וכאמן ' כי חורה לקדמותה ' לסיפה ולנעימותה ' ואשר לא קצרה ידו מהושיע יושיעך
 ורבה כחול ורעך ' ויטה אליה כנה שלומי ' וכחל שטף כבודו ועשמו ' כנפס מנחם מעיב כ
 נפסי במתק נאמו ' נפש משרתך עמואל בכמר טלמה ' ואל יז א

מי יוכל לתקן את אשר ענתו הומים. מי זה יחלק שלל העת. יחלוק איתו ימים. עורה הלל כן שחר
 וידעתי כי כל תוכל. למה תהיה לחצי הדאבות למאכל. כמה דברת על הזמן ועתה חרירך.
 אשר רכבת עליו מעודך. ועלית על במותי עביו ועתה מטירה לחציו העמידך. אזור נא כגבר
 חלצוך מלך אל קום. כי מי יקום לנו עם הזמן אם לא תקום. אבי מהי צעה כל היקום. לא
 יוכל קום. עורה שר צבא הצבאים להחיות רוח מפלים ולהחיות לב גזכאים. ונטה ירך בכדון
 כעמך. ואחריו הצבאים בעממך. והתחפש ולבוש בגדי סבל. עורה כבודי עורה הנבל. וצא
 כפצם בפעם כוכב אשר מיעקב דרכת. כרוב ממטח הסוכך ובתוך אבני אש התהלכת. למה
 תהיה כאיש כדהם. האם כוכבי שכלך אספו נגהם. ואיך יאיר לנו השמש בצאתו. אם לא נראה
 אורך מול אהר ופעתו. התנו לנו הדודאים ריח. או האיר לנו את הירח. אם אין זהך למוחינו
 זורח. היהיו הכוכבים ממסלותם. אם אין משארות זהך צרורות בשמלותם. ועתה הננו על
 יס התלאות מי יבקענו. הנה כפיר הדאבות שואב לקראתנו מי יסעענו. הנה מי העצב מפכים.
 הנה עיני החשק מבכים. מי יגרע נטפיהם. הנה שקי התבונה מלאים מי יתיר צרורות כספיהם.
 הנה צבאות הצבאים עטופים ברעב מי יתן על פיהם. מה יעשו אנשי שלומך. יונקי שור. ת
 תחומיך. חפצי צדקך ושותי מומיך. אם לא תפץ עברות אשך. וענן ועמך. ומה יעשו ה
 החושקים לגויהם. אשר באור פני שכלך חיהם. ילכוף אמרתיך כל מאווייהם. אם מנך תמנע
 בפייהם. ברוך בך שכלך ושמוח נפשות עניות. והאר פניך אליהם ופנית. עד יעבור עם זו קנית
 עבד האל יבהלך הזוננים. ואל יחרידוך היגוטים. פן ילמדו ממך הרוגטים. הנה רבים יסרת
 ולמרי כפס ישועות בסירת הלא תעשה כאשר דברת. תמול ידוע רשות תחזק ולבב יתחמץ
 וברכים כושלות תאמץ. מה זה נבהלת אל הזמן ואל קורותיו. למי יעמים הזמן כוכד תלאות
 אם לא אל הנודע בבבורותיו. היעמום איש כליו הכבדים. כי אם על הגמלים הכבדים
 הידרוך קסת נחושה. איש בעל כפס חלושה וידעתי כי נגלו לך תעלומות הזמן וקורותיו. ובאת
 אל אנצרות צרותיו. ואל חדריו חרדותיו. וראית דלף טורד טרדותיו. טורד על פי מדותיו. הלא
 הכינות צידת הסבל לעת צר ורגזות. ולחם כחומים לעת כזאת. הנעלמו ממך קורות הזמן
 כי יחיד אם נשבות המן. זה דרך הזמן וזה משפטו. וברית הימים כה מכטו. אבי ראה
 גס ראה האם מעלת החכמים. לשמוח באור פני הימים. ולדאב בעת יחלוק אלמים. לא כן א
 אבי כי מעלת החכם להאיר הזמן האסל ולחדש נובה בערפל. ולהיות אברהם ביומי אמרפל
 ובימי בחן עופל. השפלה הגבה והגבוה השפל. וידעתי כי דברי לא יקמוץ כושל. אף כי קצין
 שוטר ומושל. כל קבל די פרזל דרך מהדק כולל וחשל. כי השיל לא יקמוהו כי אם הפילים
 והענק לא יקמוהו כי אם הנפילים. וכן הנדיב לא יקמוהו כי אם הנדיבים. והנבון לא ינחמהו
 כי אם החסידים. אמנם סקלתי המסילה. לפני גדולי המעלה. וראשי התהלה. אשר בס תחזק
 התקוה. ובמחשבות סודם תשלם החסן והתאוה. חי הברית לא נעמו חי החושקים. ולא שלו
 הנפטים בך דבקים מיום שלח הזמן יד בשלומך ומרור זה שאנו איכלים על שמך על שום
 שמררו הימים את טעמך וכבו גשמייהם עצי מערכת חסדך. בשכונת טעם אשת חיקך בת
 מדיב גברת המהללים הנודעת על שלמות האדות והפעלים נשאת חולינו וסבלת מכאובינו.

הבה אכני עמנואל המדבר לא באתי אליך הנאנח רבי צדקיה כהן קונות לחבר רק
חילי השכל אגבר אולי דלעות היגונים אשר יואל ילמדך להועיל ולעשות הטוב
והישר ולתמוך ביושר אשר תומכו מאוסר ויתן לך רחמים וישלם לך תחת האכל סבל טוב
וכוחמים ותכלה בטוב ימותיך ואמותיך כנעמים כחפץ הנכאב אשר בכל צרתך לו צר
הקורא לא מן המצר להסיר מחלת האכל מקרבך כחשך ולשלם לך כיחומים מלא
רוח ארצך עמנואל

בראות השם המכתב ופחות הגונים ופעת מליצתו ופני עניניו וכל אשר בו דבר ד
דבור על אופניו אורו ענינו ועמדו רעיוניו תמזים כי סס נבלו אליו האלרים
ויאמר מה מאד נפלא מעשיך בעיני היום ראיתי בך אשר מעולם לא שמעו אולי באמת
הסירות מחלת האכל מן רבגי ועשית מרעה לבלתי עצבו ועתה האם טנית לעשות כזאת
במליצות או בחרונות לחזק לבב יתחזק וברכים כושלות לאומן
ואען ואומר חייך החייתי שר צבא החושקים אחרי נפלי ואחרי נמכר גאולה היתה לו
ויאמר השם מי היה שר צבא החושקים ואען ואומר חייך הוא האדם הגדול בענקים
אשר כמוהו לא כהיה מן העולם איש טלם במדות החשונות כלם הוא היה חכם וגבר ונאמן
רוח מכה דברי גבר על כל אשר היו לפניו בצחות לשונו ובתוקף עניניו נשא דגל החושקים
מיום היותו וכל חושקי הארץ באו בכריתו ובצאתו מן הנער אל העדנה והוא כבן שלשים
שנה נשא אשה מבנות הכדוכים יעת צורה חותם תכנית חלק לה ברבים ומעשה חושב
עשה אותה כדוכים וכאשר ילד אותה עמד מלדת ועת הולדת הנכבדת היו סס כל צבא
השמים כלב ולב לעדנו וכמוהו לא כהיה מן העולם ואחריו לא תוסף עד שני דור דור וכנסף
חשקו והוא ליל החופה הזמן וזמן אפיקי שמחתו רעה וכאשר חשב לשכב אצלה להיות עמה
סנה את טעמה והספך לאכל המחול והיו לו צרות בחול שם הזמן את נסף חשקו לו לחדרה
כי תחת אשר האירה החרץ מכבדה כהפך למשחית הודה פעם בוכיה ופעם ספרה ועין א
איש חיקה מים יורדה בראותו צרת הנכבדה ואת המעלות אשר ירדה ומרט קונותיו וכידיו יקח
ויקומו בואלי וריעיו לכחמו וימאן להתנחם והאיש בטכבר היה ידידות נפשו ועבדתי
עטרה לראשי וכאשר הוגד לי עצבנו גדל יגוני בכפשי ולא יכלה עוד הצפיו ואקיס
ואחבר אליו מליצה תגיד בה כפשי את כל חפצה לכחמו מאכלו ולעוררו להחזיק בסכלו
וכבשרו תומתו ולא יעיר כל חמתו וכאשר אליו שלחתי הסירותי דאבתו ומצלין הדחתיה
ולא ארכו לו יומי ונפל חבלי כנעמים והשיבו הימים את הגולה וסבה אשת חיקו המהוללה
אל חמתה וסכלה כאשר בתחלה והיו ימיה וימי צלה ושמחה כעמיה כל ימי היותם על
האדמה ויאמר השם התזכור המליצה אשר אליו שלחתי אשר בה כל יגוני השכחת ואען
ואומר הנה זאת המליצה המתוקה הרחבה והעמוקה ועתה בוא כתבה על לוח לבך ועל
ספר חקקה

וימצאו חן ונכל טוב בעיני רואיהם ונאזו תראה קיונות וולתן ונוה יהיה בין מליצתם למליצתך
ובין עצתם לעצתך הם יחדשו היגון בלב חבליו עוררוהו ואתה אם יהיה בלבבם יגין אל
השוקת יערוהו כשמשי דברי הסר יסרו בעיניו ולמלאות מצותו שמתי פני
ואקנס ואחבר מליצה נמרצת מתוכחות מוסר מקובצת תנחם בטוב לקח כל לב אמל ותתן
חיים למרי נפש ואור לעמל ואשלחנה אליו ביד איש מאנשי החכמה ויתבונן עליה ותהי אליו
לנחמה ואלה דברי מליצתי השלוחה אל הסר בדקיה איש עצתי

ביד הזמן חרב פיסותי ונהג בני ובנותי כשבויות הפגעים יחולו עברו משכיות הרוחות
יטבו ולא על תאית בעלי האכנות איך לב איש לשקוט על שמרו יחשוב והחיות רצוא ושוב
לא יסקוטו בזמן כי אם רשעין ולא יעמדו על ההומץ כי אם תולעין אבי אל תדאג אם
כהית ונחלית נוראות כי כמה טובות צפונות במשי התלאות וכמה אנחנו רואים כי יתרפאו
הגופות בחלאים ונפל בעצמותי חלאים ואל תאמר כי אין דין למזור כי הנה הכוכב
ישר אחר היותו כוזב והשמש אחר אשר יערב ירח ויחזור והלילות הרוע מרצון אל איש
ולא כדע מה ילד יום ויש באל תמורה מכל חברה ויחזר כל רוח נושבת מנוחה ועמידה
היתכן בתנ עת הגלגל מבלי הרכבת הטבעים וכעלייתו וירדתו מבלי בואת הפגעים עת
להשליך יגונים ועת לכנוס זאת הכוס אין משתיה מנוס אלא השקך האל מכוס התרעלה
קבעת דק להראות לכל ידעידעת עד היכן כח הסכל מגעת לא יבחן האל כי אם
האצילים וכן בשמים כוכבים אין מספר וחילים ואין הלכות רק לשני המאורות הגדולים
לא יבחן האל הסכלים קצרי יד וכן אילו היה בעורב טוב לא נמלט מיד הצייד אמנם
השלים יוסיף על טלמותו כשיצרך וכן יובא הזהב באש לא יסרף אבי ראיה ראה מדוע יבנו
אבות על בנים אשר בחיך יוצרם אמונים איך תאמר הסר אבד נצחי וכיך בעצמו עולם
ובששון נצחי למה היתה נור זמנינו כאיש נדקס וכיכבי שחרך אספנו נגהם אחרי אשר
בכיך בחיק אברהם האם חיה אכלתם או היו כקש אש שרפתם האם כנשל לפני בני עולה
כשלנו בחרב או כשלנו ביד חיה למו ארב האם השליכו מקברם כנצר נתעב או היו לחומי
רסף ומזי רעב מי לקחם כי אם היוצרים מי אספם כי אם צורם מי הסקידם בדרך כי אם
האלדים ומדוע בדרשו פקדונם נעמוד תמהים היתקצף בעל הפקדון בתנו הפקדון
אשר הפקד אתו ואחרי אשר אין לנו לדחות את המות באכל אין למי שאין לו יכולת על
חדבר טוב מן הסכל והסכל טוב מכל אשר יעשהו המנוסה והטכית אס לא יסכול איזה דבר
יעשה ווגדר הסכל המפרס טעמו הוא אשר לא יסאר תרעומת עמו יתברך האל הראשון
ואחרון אשר לא נמלט זולתו מחסרון וכאשר דבר חלכותו שלטון ואין להשאיל ולהימין
ובמלאכת ימים תהלה ובקדושו לא יאמין

כשמוע הסר המכתב הנבחר אז קפץ ונשבע ולא אחר ויאמר הנני נשבע באשר נתן טל
 ילדותך מרחם משחר כי אתה בעל הלשון ולשיר ולמליצה גואל וראשן וכל משוררי הזמן נחל
 קישון גרפס נחל קדומים נחל קישון ברוך אשר העמידך לנש עמים ולזיונות נור לכניו כל
 הימים ואשכ עם הסר בשלום וכשמוע מריכה כאשר הייתי און באמונה
 בשלמה המחברת השלשה ועשרים תהלה לאל חי

וארבעה

העשרים

המחברת

אמר המחבר

בהיותי בבית הסר נטע נעמן היה לי ריע גואל ורחמן
 רד עם אל ועם קדושים נאמן ושמו דקיה נקבנו
 בו כל המעלות לחיה וכמוהו לא היה לפני ויש חמודות וכויטן וענו בקי בכל טעה סדרי
 ולו יד וס כל ארבעה ועשרים חכם בדקדק הלשון ובסוד העיבור היה הראשון מה
 נוסף לדבר עוד מאורותיו והוא השליח לעשות מכל אשר היו בדורותיו ואהבני אהבה
 עזה ואהבת כל איש ולי אהבתי היתה בעיניו גמולה והיו לו שני בנים בחיק היופי אומנים
 היו נחמדים להשכיל ולעיוס תאנה וירשו מאביהם החכמה והענוה היתה רוח אלדים בקרבם
 ואביהם אהבת נפשן אהבם ויהי היום ואני הייתי עם הסר בחצר גינת הבית לראות
 הפרחה הגסן ואם הכרד ריחו נתן ולענוס סעודת לויתן והנה איש עתי וכידו רצה במלקחים
 לקח לבי ומיוח שמחתי רפה באמרו הנני שלוח אליך קשה בבגד הזמן כבעל נפש קדושה
 והרם בעברתו האבן הראשה הנודעת לחסידות ולקדושה קבר דקיה החסיד והענו בחדש
 אחד שני בניו ופחת היותו מעורו כותן אמרי שפר וכלחם את קרית ספר שם טק במתניו
 והוא יושב בתוך האפר ועשתונותיו אובדות ופניהם וכנפיהם פרודות ולכן שמת פניה מעודות
 להגיר אליך את כל התלאה אשר מצאתה והרעה אשר דביקתהו לבעבור תחבר אליו דברי
 קינות כי אין סר ומליץ בכל המדינות אשר לא טלח אליו מכתבי גונים ולמה יהיו מכתביך
 אחרונים כשמוע הדבר עמדתו משמים ונפלו עלי אומים וקראתי שם המקום ההוא עמק
 עכור וספדתי עליהם כמספר על היחוד והמר עליהם כתמר על חבבור ואתנה את לבי
 לחבר מליצות בקינות במרצות יבסו עיני הלבבות ויזילו דמעות הרנאות בארובות ולדבר
 עם הזמן רברי ריבון וכראות הסר מחשבת לבי ויאמר אלי לא כן אבי אחלי לפניך
 עשה נאיש נבון ולא תחבר דבר מדברי עצבון רק שים לנגדך דברי חכמים ולקוט מספרי
 חכמות לשמים ומגנו ברומיהם אמרים נעיומים ושלם לו ולאכליו חנומים בענייני חדשים
 לקוחים מדברי הקדושים ומליצות בתלות אשר לא היו משוררי הזמן בעולות ואז
 יהיו חיים למוצאיהם

אֶחָד לְכָל־נֶפֶשׁ הַתּוֹשֵׁעַת־יָוֶה וְהַמַּצִּיחַ אֶל־יָמֵינוּ כְּפִי הַיְּכוּלֹת־יָוֶה מַלְכֵּנוּ אֲשֶׁר הֵעִישׁ חֲכָמֵינוּ הַזֶּה כְּאֶרְבֶּה־יָוֶה וְאֶזְרָא
וְחָקֵר וְתִקֵּן מִשְׁלֵי הָרֶבֶה עֲלֵה בְּמִדּוֹס הַחֲכָמוֹת וְיִשָּׁב מִמֶּנּוּ סִבִּי וְיִגְדֵל יֶתֶר אֶל הַגָּבֹה וְאֶל
הַמְּזֻרָח וְאֶל הַצָּבִי הַנּוֹא שְׁלֵמָה בְּחֲכָמוֹתֵינוּ הַבּוֹנֶה בְּשֵׁמִי שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם מַעֲלֹתֵינוּ וְיָד בְּמַלְיוֹתֵינוּ
וְתַהֲלֹתֵינוּ הוּא הַיּוֹמָן וְכָל־כּוֹל אֲשֶׁר לֹא יִסּוֹב מִפְּנֵי כָל־עַל הַשִּׁפְעַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר טָפַע עַל פְּנֵי
מַעֲלֹתֵינוּ עוֹדֵף עַל הַמַּלְמֵתֵינוּ שְׁעוֹר לְהַשְׁלִים לְזוֹלָתֵנוּ אֲשֶׁר יִסְדִּירֵנוּ אֶל אֲמוֹנָה וְאֶזְרָא עוֹלֵת דְּרִיק
וְיִשָּׁר מִהַיּוֹתֵנוּ מוֹרָה עַל הַיּוֹשֵׁר אֲשֶׁר תּוֹמְכוּ מִחוּסֵר וְאֶל הַהֲצִלָּה אֲשֶׁר הַמְּחֻזָּק בְּהַיְשָׁלֵם וְאֶכְלֵ
וְחִי לְעוֹלָם־בְּמִי נִתְפָּאֵר כִּי אִם בּוֹ וְיִי אֱלֹהִים אֶל עֵבֶר פְּכִיכּוֹ כִּי אִם אֲנִי כּוֹכְבּוֹ וְיִי יִעֲלֶנּוּ עַל רֹאשׁ
שְׁמַחְתֵּם זֻלָּתוֹ וְיִדְעֵי טוֹבוֹ וְיִי יִקְרַבֵּם כִּי אִם שָׂרִיט זֶהְבִּי וְיִי יִרְשֵׁשׁ הַקְּמוֹס עַל עֵס הַכִּי אִם
חֲרָבּוֹ וְיִי זֶה נֶגֶד הַזֶּמֶן יִחְזֹק מִצָּב וְיִי יִתְצַב לְפָנֵינוּ מִקְרִי־לֵאס לֹא יִתְצַב הַיְעוֹמֵד לְפָנֵינוּ מִחֲנִיָּה
הַחוֹלֵר וְהַעֲבֹד וְהַצָּב לְמִינֵהוּ מִהַ יַעֲשֶׂנוּ הַצְּמָאִים אֶל מִי הַמְּזִימָה אִם מַעֲנִיכּוֹ לֹא יִזְלוּ מִטְרֹת
הַחֲבֵמָה רְאוּנוֹהוּ וְלֹא נִמּוֹת וְיִמְצָאֵנוּ בְּחִבְרָתוֹ כָּל כְּעִימוֹת וְשִׁלְמוֹת וְהִיא מְרוֹב עֲשׂוֹת חֵלֶב
אֶכְלֵ וְחֲמָהִי רְאוּנוֹ אֶת הַמְּרָאָה וְנִאֲמַר אֵין זֶה כִּי אִם בְּכַח הַנְּבִיאָה יִיד הַעֲשֵׂתָה זֹאת וְקִדְּשׁ
יִשְׂרָאֵל בְּרָאָה וְכָל אֲשֶׁר שְׁתִּינּוּ וְיִסְפְּנוּ צְמָאָה וְאִדְרִיכּוּ הַעֲלֹ אֶת טַבְּחוֹ עַל שִׁפְתֵּם וְיִמְחַקְּקֵנוּ
בְּמַשְׁעָנוֹתֵם וְיִפְסְעִיף שְׁלֵעַ עֵטֶם כִּי דַעַת שִׁפְתֵינוּ בְּרוֹר מִלָּלוֹ וְנִטְעֵנוּ אֶהְבֵּתוֹ נִטְעֵנוּ מִטְעִים
וְחִלָּנוּ קִצְתֵּם יִלְקוּ אִישׁ בְּלִשְׁנוֹ לְרוֹת צְמָאֵנוּ וְיִיתֵר הַעֵס כְּרַעַן עַל בְּרִכְיָהֵם לְשִׁתּוֹת
וְיִתְדַפְּקִים עַל הַדְּלֵתוֹת וְיִיאֲמְרוּ אִישׁ אֶל אַחֵיו מִן הוּא וְלֹאֵס אֲבִירֵי הַיּוֹד מִעַל רֹאשֵׁי הַהִרִים
מִרָאֵשׁ אֲמָנָה מִמַּעֲנוֹת אֲרָמֵת מִהַרְרֵי נִמְרוֹס טַבְּחָנוּ בּוֹ צִרַת זְמִינֵנוּ וְתִי לֵאמֹר כִּסְאֵנוּהוּ עַל
כְּתָף וְשִׁמְרָנוּהוּ כְּאִישׁוֹן בֵּת עֵין לְמַעֲלָתוֹ וְלִישְׁעַת אֲוִירֵיכִי כִלְיָ הוּא בְּחִדְרוֹ מִהַ נִסְיָף עוֹד לְדַבֵּר
שׁוֹתֵת תְּבִנִית וְחִשָּׁק אֶהְבֵּת מַעֲלָתְכֶם עַל גְּבִינֵנוּ הָאֲרִיךְ מַעֲבִית וְלִתְאֵר מַעֲלָתְכֶם יִיד הַעֲטֵ כְּבֹדִי
כִּי בְכֶם הַחֲבֵמָה וְהַעֲנוּהָ וְהַנְּשִׁיאוֹת דּוֹכְכִים צְמָדִים וְשִׁלְתֵּךְ הַשֵּׁר הַנִּכְבָּד מוֹרִיכּוֹ רִשְׁמוֹ אֶל מַתָּנוּ
לִיעֵץ אֶל הַנִּכְבָּד אֲחִיךָ שְׁלֹא זְמִינֵנוּ לְטוֹב מִהַר אֶל מַחֲזוֹ חֲסֵדוֹ אֶל נִוְהוֹ וְאֶל אֲרָצוֹ אֶעֱשֶׂה
סֶהֱשָׁלָה הִיא לְנוֹגְדִית לְמַעֲלַת הַנְּזֻקִין נִשְׁוֹא לֵהֵם בְּעִדֵּי עִידִית וְלֹא נִתֵּן דְּמִי לֹא עַד אֲשֶׁר
יִכָּא לְחַזּוֹת בְּנוֹעֵם בְּנֵי בֵיתוֹ וְלִבְקֹר בְּהִיכְלוֹ אֶעֱשֶׂה שִׁאִין צוֹרֵךְ כִּי תִמְיֵד כְּרָאָה מִיִּצֵּר וְדוֹאֵב עַל
עֲכָבְתּוֹ וְשִׁלְגֵי מִיִּם יוֹרְדִית עֵינֵינוּ עַל גְּלוֹתוֹ וְלִבְכּוֹ אֵשׁ הַנִּדּוֹד בּוֹעֵר הַזֶּמֶן וְשׁוֹמֵר וְיִשְׁתַּדֵּל
בְּכָל עוֹן לְהַשְׁלִים מִלְּאֲכֶת אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ שִׁיחִיָּה וְאֶת אֲשֶׁר כְּגוֹר עָלֵינוּ כְּדִי לְטוֹב אֶל מַחֲזוֹ חֲסֵדוֹ
וְאֶל מַעֲזוֹ רִכְצוֹ לְרַחֵף עַל־גְּזוּלָיו וְלַהֲפִלָּת חֲשָׁקוֹ לְטוֹב אֶל־יִכְסֵּה וְלַהֲיוֹת בְּבֵיתוֹ
כְּבִרְאִשׁוֹנָה יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה חֵט בְּשָׁנָה אֲמָנָה מִלְּאֲכֶת אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ שִׁיחִיָּה אֲשֶׁר בִּידוֹ אֲרוֹכָה
מִאֲרֶץ מוֹדָה וְרַחֲבָה מִיִּם וּמִאֲמֵר הַמֶּלֶךְ קִיִּם לְהַנִּיף יָדוֹ אֶל מִלְּאֲכֶת הַהֲעֻקָּה בְּעִיִּים וְלֹא
יִדְפְּכָה עַד תּוֹמָה וְלִמְלָכֶת מַצּוֹתוֹ חוֹבָה וְחֲכָמָה וְהָאֵל הַמַּסְפֵּר שְׁחָקִים בְּחֲבֵמָה הַתּוֹלֵשׁ אֶרֶץ
עַל בְּלִי מִהַ וְהַנּוֹתָ לַעֵס עֲלִיָּה נִשְׁמָה יִגְדֵל מַעֲלָתְךָ וְיַעֲשֶׂה שְׁלוֹשׁ לֶךְ שְׁלוֹשׁ יַעֲשֶׂה לֶךְ
בְּנֶפֶשׁ אֲדוֹנֵינוּ וְנִפְסֵם דּוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבֶתְךָ כָּל הַיּוֹמִים כִּי קָהֵל רִמְמָא חֲתוּמִים הַנּוֹעִים אֶל
מַעֲלָתְךָ כְּנֶהֱרַם שְׁלוֹמִים וְכִרְכּוֹת כְּחוֹל יָמִים וְכִבּוֹד כְּחֶפְצְךָ מִלּוֹא רִחוֹב אֶרֶץ עֲמֻנָא

ידענו מאורות מעלתם אשר עד כה לא ידענו יספתם חמה וטוב על השמועה אשר שמענו
ורחבה נסבה למעלה למעלה מעלתם ובגד במרום תמריא תהלתכם תסוכינה אלהות
הימים ותשתחינה לאלהימותיכם ונשא דעינו למרחוק ונתן צדק לפועלינו כי עד אשר לא שקעה
שמש חמינו ירחה שמעך האר הכבוד ויקר שמואל כשיאנו ברוך ה' אלהי ישראל אשר
לא השבית לנו היום גזל ונהנה אנחנו חשרי התקוה המצדקים בשמך בני קהל רומא אשר
זקנינו וחכמינו ופנות כל עמינו באים על החתום נוטים אליך כנהר שלום ונחל שוטף כבוד
ראינו מתכרך דגול מרכבות יחולל אילות הארבות והמכתב מכתב אלדים הוא חרות על
הלכבות יטביע בצחצחות נפשו ועדנוהו עטירה לראשנו ונהנה אתנו בראש האבן הראשה
הטבעת להסירות ולקדושה ממעבדות זהב השכל לבושה אבן כוחן פנת יקרת מוסד מוסד
אלהינו ראש לכל אשר יתחסד הוא הגבר הוקם על יסוד במשא כלביא על חכמי הוזה יקום
וכארי יתשא החכם הגדול הפילוסוף האלהי ר' קלונימוס בן כבוד גדולת קדושת ההכ הגדול הכהן
ר' קלונימוס זלה עומד על משמרת מלאכת עבודת אדונינו המלך רוב"טו שיחיה אשר אמרנו
בצלו נחיה עו כמאר וקל כנשר ורץ וגבור באריה מן היום אשר תזינו בקנקנו ראינו איתן מ
מוטבו ובסלע קנו היה סגולה לסגולה ותהלה לתהלה ולכוננות אשר על ראש העמודים ל
לגולה משרך בופי הלכבות נפלא בעינו המחשבות ויאמרו איש אל אחיו מן הוה כי לא
ידענו מה הוא טולו לרוכב בערבות כי לא תס זכות אבות ואם עד כה לחם אבירים ודגן
טמים מכלוכו אול השיב הוזה את הגולה אשר גזל ועתה ידידות נפשו רכבינו ופרטנו
המעלה עדי זהב על לבושנו על פלא זמנינו החכם הגדול ר' קלונימוס תזינו המעביע
טוב עדינו המחדיש כנשר בעזרינו הלא ידעת נסיכנו כי נשיא אלדים אתה בתוכנו ומיום
היותו עמנו ארינו ומורו עם בשמינו ואכלנו ישרו ודבשו ומעמיו ואשר טוב עשה בתיך עמיו
אמרנו בלבינו זה סיני זה יחמנו ממעשנו ומעצבנו וזינו מן האדמה אשר אררה ה' בן ירום
קרן הדרינו ויגדל הדרינו וכבודינו בימיו תושב יהודה נפשו תיקר ליהודים תהיה אורה ושמחה
וששון ויקר מה פיו מה טובו ככדויות מדוכר בו וחסן המטטט על לבו המצליח למלכות
העומד על הכרעה ועוברי בעמק ובכא מעיף וסיתוהו ישאוהו על כתף וסבלוהו עלה
לסמים שיאו ונממל לכוכבי אלה כשאו איך לב חכמינו מחשקו יתואש וקול מעלתו חוצב
להבות אש שברו כוכבי אל מעבור נחל מעלתו ולא מהשיג במרוצת אבק תהלתו מי זה
יאמר אשרוך לפני יפעת שמשו נר ה' שרגא בטיהרא למה לי כי סבעתים ויהיו בני דיעה
ונשיא נשיאנו שבעים ושבעה ואלו האכילנו את מן אחרותיו ולא טעמנו בף ישרת דבש
העתקתיו דיינו במה שראינו וחמודותיו מלכד שמן העונה סיורד על פי מרמיו ואלו
גלה ערות המקבאים היוודים עמנו לחיינו ולא עשה בהם שפטים דיינו על אחת כונה ומה
טובה כפולה ומכופלת למעלתו עלינו ראינו אור באור בחותמות אשר הוציא מאדוכינו
המלך ירום הוזה ויגדל הדרו

כלם חרדו לפניו ועמדו תמהים כי איך מענה אלדוס לפי ראותי את מליצתו אמרתי כלכי
 אשלח אחד ושירי ואקח את חליצתו וכאשר התמהמהתי מלוש בנק עד חמצתו בשנה לקח ל
 לבבי וכוס מעצתו כי ראיה ממעלתו עיני כפל מאשר שמעו אזני כי לו מבחר החכמות
 וזמרת היריעה ונחירין ליה שכלי דממא כשכלי דנהרעא ידע על פה ספרי תלמי וספרי
 כסדים ויושבי לב קמי למד הווא ידיו לקרב להעתיק ללשון עברי כפרי לשון ערב עד אשר
 יאמר לכל אשר יקרב יש לי רבימי זה אשר לבו לבגשת וערב ידו בעורף כל מתחבס ומתכלס
 והאסף בציס עזובות כל חכמי הארץ אוסף יחיד במליצתו כל מליץ ויטביע בצחצחות ה
 הנפשות והעצמות יחליץ אמנם שיר טקול לא הראני ממלאכתו כאשר הראני ממליצותיו את
 כל בית ככותו ובראותי כי הוא עטרת תפארתנו סהרנו ושמשינו ודרך לצדעתנו כי בימי
 לא ישיא איש בנו וכן עולה לא יענגו חברתי עליו זה השיר הנערב וכאשר ראהו איש לירם

צבי לדור	תהי מאור	ליומו	תהי שמשו	ואל לילו	ירח
ואתה הוא	צרי גלעד	לבגעו	לצרעתו	תהי ירדן	ירח

וכאשר רתם רכבי הפרידה סלחתי אלי ואת השירה הנכבדה בעבור תהיה לו לעדה כיאהבת
 עולם אהבתי ועל כן חסד משכתי

לא ידעתי	שפע חסדי	האל לנו	יום יום יעמוס
עד הראני	מלאך פניו	יפעת השר	קלנימוס
לו ראית	אותו מעתיק	ספרי בין	ובידו קולמים
אז ראית	קהלת וי	שעה אז	ראית עמוס
הוא על שחל	המעתיקים	ידרוך וכפי	ריהם ירמוס
הוא יחשוף סוד	כל פילוסוף	עד כי כגן	סיכו יחמוס
הוא יקיר מי	מי הבינה	ובלבו ה	שכל יבמוס
דברי פיהו	תורת חסד	אך דברי זו	לתי נימוס
קצר שירי	להגיד הודו	כי לא ביצא	תי עוד קולמוס

ויאמר השר חייך ספרת בסוריק מכבודו מה שלא ספר עלית אדם מעודו אשריו כי רכח
 חילו וכי כביר מצאה ידו ואעפ ואומר ידע אדוני כי חנרתי עוד עליו מליצה צחה
 ושמתי מנחה שלוחה אל הנכבד הנשיא החכם ר' שמואל עטרת תפארת ישראל תשובת מ
 מכתבו היקר אשר שלח לבני קהל יגדיל על אודות החכם ר' קלונימוס הנזכר אשר בפרידתו
 מארץ אונתם עבר ויאמר השר חייך היה ודיו נכסר אל תבט אחריו ואל תעמד בכל הככר
 ומהר להראות פניך אס מצאתי חן בעיניך ואעפ ואומר הנה המכתב שם לפניך כי בו
 ואורו עיניך כי הוא לבדו במליצות יונה צמאיך

לכל תכלה קץ ראיו ובראות קץ לתאלתכם לאינו קצרה המליצה מהסתרע ויד התהלה תקצר
 ונלכבינו כח לא עבר לפנים אהבת מעלתכם יתה בנו חצי והנה לא הוגד לנו החצי

כי הגיע לתכליתם חלום חלם, ולב עבד קדע כי לא סכחתי השירים ולא אשכחם, אוכיר השירי
 אשר חברתי בחלתי את רגלי מהר וקחם, ידע אדוני אשר כי בהיותי בעיר אב קוני חלתי את
 רגלי חלי כבד ועבר עצמונה, ויבא גם הנצב אחר הלהב ויצא הפרשדונה, עמדת כל יומי
 העומר בתומר מקשה, לא נגשתי אל אשה, כי היה כאבי נכח ומכתי אנוסה, ויד המחלה הולכת
 הלך וקשה, רעבתי וצמיתי, לא אכלתי דביון לא שתיתי, צעקתי מכאב לב ומשבר רוח איילול
 ומסחתי שמחת לבב האלך בחלילי, כי היה כאבי כלילי, ונראה בעלילי, והרופאים היו רופאי א
 חלילי, ובהיותי בחזק המכאוב, קסמה נפשי כאילו באוב, ויעץ המן הסערה, וחברתי ואת
 השירה היקרה
 ואשא משלי גאומר

מי	ה	אמין כיכל	ימי העומר	מקשה	אהי ושוב	לדמיון תומר
כי	ד	ממו חושי	ונפעמתי ואין	מן	אנשות כי	לכד החומר
לכי		אשר הגה	בדת אל יום וליל	מאן	כהיום ל	אמר ויאמר
צדו		צעדי ו	עצמי נפזרו	לו	עשא אבי	ואמי גומר
אזכור		ימי שבתי	כמלך בגדוד	לי	חלו עמים	ואגזור אימר
צר לי		צרי גלעד	ואין איש יתנה	ממד	בצנצנתי	מלא העומר

בשמוע השיר הנמרץ, אחר בחיו כימד היה חזון נפרץ, ועתה הנדיעני בחיך, אס ח
 חברת עוד שיר על חלייך, ואען ואומר חברתי על הרופאים הסובאים, אשר לרופ
 אותי היו כאים, וכראיתי אותם מתנבאים, אהנה אך נכאים, ואמרתי נפשי בתוך לכאים,
 והנה השיר אשר חברתי עליהם, ואקללם בטס אלהים

חושה	לכבי קח	לך צנצנת	אהת	ותן שם מן	מלא העומר
או מן	צרי גלעד	קהלך חומר	להיות	צרי אל מ	חלה נישנת
אם	לכה בחרן	בלא משענת	או א	חשוב להיות	כדר לעומר
אשב	בראש עמים	ואגזור אומר	ולגו	אלוי אשפות	שלוש וכענת
אל מ	עצבה ת	שכבון הרופאים	כי ב	סבהם עקר	ואתם אין
תראו	חתת נת	עלימו עין	חקו עת כי	יגוניה צובאים	ללים הסובאים
	הנבי	שבור חימה	אין ת חשו	הזו	ולא מיון

וואמר השיר חייך המסור, כחמתי, אחרי אשר שירי מפאריכאלה השמעתני, ועתה הנדיעני
 בחסדך, אס ראית השר הנכבד ר' קלונימוס מעורך, כי שמעתי כי הוא לכדו בזמן חסוק ונאהב
 ולי לשון הזהב והאדרת, וכל שר ומליץ ואלתו כנגב נמצא במחשתי, ואען ואומר חייך השר ר
 ראיתני, ואל בית אמי ואל חדר הארתי הביאותני, הנא לכדו נזר הזמן, רד עם אל ועס קדושים
 כאמן, ידו בכל החכמות הלמודיות ראשונה, ויד כל חכמי הדור באחרונה, לו המליצה הבתולה
 אשר לא ידע אנוס דרכי, ודבר גבורות וחן ערכה, לפניו כושו המליצי אשר מעולם ועטו על פסס

כי בשמים תתחתן כי היום אני אחוד לך חידתי אשר לכדתי במצורתי ואם יגזור המזל
 ותצמוד בסודה ותוכל החידה להגידה הנני נסכעת באל עילום כי הנני נותנת לך את בריתי
 טלום ולא אוסיף החושקים עוד לקוב רק אשים למישור לבדי העקוב ארכיב אפרים יחרוש
 יהודה יסדר לו יעקב ואם לא תמצא חידתי בשלמות לא תקה ממני לעולם נעיונותי וכיום
 ראיתך פני תמונת הנני בכל זה האילן התפוח תתלונן אשר פרינו לתרופה ועלהו רענן וכלו
 טליו ושאלן כזאת תבחר אם בעיני תמצא חן אם תאמר לי דברים אומרים במספר ה
 התפוחים אשר בו נחתים וסקרים והתולים במספר העלים או מאוויי לכך אשלים ואם אין
 זאת עיני מראותך אעלים ואזה תהיה כאחד מן הנבלים כשמעי ברכתי ברוך מנחם אכלים
 המחזיר אבדה לבעלים ואען ואמר שמעי צורה ההדורה את מספר החידה ואת סכרה
 הנני מגיד לך במספר התפוחים דברים אומרים לכל התפוחים עוקצים בס תלום וסקרים
 במספר העלים להגיד אהיה נחשו כל עלה הוא מזהב מופז ויהי כשמוע הצורה הנצומה את
 מספר החידה העלומה יהיה רוח אחרת עמה ותאמר אלי בלב נסבר מה יצא הדבר יקושת
 לי וכלכדתי מצאת החידה אשר יחדתי קבית אותי היום בשכלך ואור יפעתי אשר על כל אור
 מלךי כתינו זרח למונך והנה אהבתי לצומתך ואכלך לעיני בני עמי כתינו לך ואען ואומ'
 גבירתי ומה יהיה הערכין אשר תתני אלי לסבר רעבון ותען ותאמר אחרי אשר הודיע האל
 אותך את כל זאת אין כמוך חכם ונבון ארורות תהיו הצבות ויוני הגאות המעלימו עין
 מחכמים והפקחים ותעגבנה לסתור עצתם עם העורים והססחים הנך דחי אשכול הכוסר
 בעל השירים הצחים ואני כשוננה בין החוחים וכבר אמרנו החכמים טפחים יסך מציב ד
 דברים נכוחים ותמהר ותפשוט את מעילה ותשלך תחת אחד השיחים ותאמר אלי אתה ת
 תהיה על בתי ועל פוך אסך ולא תהיה מחשקי לעולם נעשק ותקרב אלי ותשקני שמאלה
 תחת לראשי וימינה תחבקני ויהיו דריה לי ערבים ועד נטות היום התעלסנו באהבים
 ותרי אהבתינו יום יום נוספת הלכת ועודשת עד אשר באחרית המית חספה ומאסף הנפשו
 החסידים אספה עד פה הגיע מעש היפה כשמוע השר את אשר חכמתי עזרתי ועל כמותי
 היעלה הרכיבתני ותיקני דבש מסלעה נאמן מחלמים צור לשבעה אחר הנני נסבע במוטה
 טמים כיריעה כי אתה ראשון לכל סבל בית החושקים ואין כמוך נוטה אהלי החכמה ויריעותיה
 מקים אמנם הווקן הכבד עליך ובסבתו אחרו פעמי מרכבות מאלך וימים אשר חלית את
 רגליך בין משורי הומו לא נשמע קולך ורעש רכבך והמוקבלגליך כאשר שמענו בסוד
 אלוה עלי אהלך ואען ואמר אדוני לו לרברי הקשבת ובסוד נבונים ישבת או ידעת כי אין
 הדבר כאשר חשבת אתה כי בענין הסוד והמליצה בכחי אז ובכחי עתה ומתי חברתי שירים
 מתקנים במעבה השכל וצוקים רק בהיות יצורי נאנחים ונאנקים בחלתי את רגלי ואו
 נשאתי משלי והנס היום על כפס חקוקים ועל גרורות אנשי החכמה כענקים וזה השכל
 מעליהם מריקים ואמר השר הזה חסדך את רעך ומדוע לא הראיתני מעשה צעצועיך
 אען ואמר חייך השר עשיתי בימי שירים נכבדים משא צמד פרדים התחשוב כי ראית כולם
 חידך לו ראית העשירות מהם עמדת כאלם ולויספרים איש תבקע הארץ לקולם ומי שיחשוב

הואיל לבי	באר זלות	שר יוסף כי	למאד גדל
החל לספור	אך בראותו	כי אין בספר	לספור חדל
יום כילי ל	כילת עשה	סוכה הוא ב	בה לו מגדל
כצדיק כ	רשע השוח	לא נכר שו	ע לפני דל
למד לקפוץ	יד כי לא י	פול בידו	גרר חרדל

ויאמר השר חייך לא הודיעתני לעולם מעשה שמחה כזה וטוב עשית נקמה מזה הנכבה ואען ואומר חייך לו שמעת מפי את אשר קרה לי בימי חרפי עש חסדתי הנעימה אשר היתה בניית בריה ואף עזרתני חכמת עמה אז נפלאה הפלא ופלא על המאורע וידעת כי לדעת בחור בטוב ומאוס ברע ויאמר השר הודיעני איך היה המעשה ולא תעלים ממני דבר ולא תססה ואען ואומר חייך השר חסדתי בימי חרפי אשר נעימה יפה כלבב ברה כחמה חסדתי חסד עצום ואכזר בחשבי להיות ממכה נעזר והיא חסדתי לזר אני רורח אהבה והיא תכרה אתחנן אליה בלב נסכר והיא מרה תכרה אני טוכן במערב והיא במזר ואם אטכנן אני כצפון והיא בדיוס ואם אני בטחול תחתית היא תמריא במרוס ואם אני במרוס היא תרד לבאר טחת ולא מצאתי לעולם עמה נחת ויהי היום הטיב הזמן את הגולה אשר גזל והביאני המול לרעות בגנים וללקוט שושנים ולראות הפרחה הגפן הנצח הרמונים ונכחיתיו הולך בגן לרוח היום עמדותי משתאה ואשא עיני ואראה והנה היפה עיניה כיונים על אפיקי מים וזרחת כשמש בחצי השמים מלאה הארץ מזהרה זוהר והיא כמעשה לכנת הספיר וכעצם השמים לטוהר אז אס עלו לבי את לתמוה ונבדתי לגבוה מעל גבוה ואקום ואלך בלב עלו אל היפה אשר כמו שחר נשקפה ואומרה אליה אחר בקשת מחילת השגה שלום עליך הנאמה והמעונגה אשר בטשני הידידות סוגה כי בבדיתי גברת ממלכות עד מתי תהיה כפסי הגובה על אפיקי מי ירדותך כאיל ערונה ואור יפעתך אותי יום יום עושק ואני עשיתי בעבורך מה שלא עשה לעולם על חסדתי חוסק ולו הוצלת הייתי עפר רגליך לוחך ונוטק אחלי גבירתי בפעם הזאת גלי אלי מצפון לכך הטמן בחוכך ולא תליני מחשבותי אונך עוד בקרבך אם תחפצי בחסדי הנני ואם תמאני חסדי חסד עפרה אחרת לעולם לא יענני כראות היפה אותי קורא מן המיזר והיא היתה במשעול צר אשר אין דרך לנשות ימין ושמאל וזכרה אשר עשיתי בעבור אהבתה גם משלשום גם מתמול ותאמר בלבה יס לי על ה האיש הזה לחמול ולא כגמול ידיו עליו אגמול טוב לי להסיר מלבו את אהבתי לצמיתות וכתב לה ספר עריותות ולא ירדוף אותי בשוקים וברחובות ובכל עבדים כאשר ירדוף הקורא ב בהרים אבקס מזה הסכל אשר לעשית לעולם לא יוכל אנסה אותי בחידות יאולי תהיין ידיו סכלו מהנשיע כבודות אם אשמיעה חידתי במשלי והוא לא יכול להגידה אלי ותכל תלונתו מעלי ותסן אלי ותשא את קולה ותאמר הני חושק הנמהד ומהר אשר אלי תתמרמר וכשרך עלי סמר הנני נטבעת בחיי הנורא והאוס יו

וישכנע השם בחיי ראשני כי זה המעשה הסביע בצחצחות נפשו ויאמר אלי הנני נשבע בנפש
אבותי כי לא נעם לי ספור כזה כל ימותי עלעולם לא עשית גבורות נפלאות רק בפניך הזאת
אמנם קשה בעיני שהפסדת האבאות אשר הוצאת במרקחת ארצה שלא הוציא השכל דבר
מתחת ואען ואומר חייך השם אם יגיע מסבלותי שלא לפרוע אחר עליו שיר שלא ראית
כמות לרוע ובראותי אותו ואמר עת לקרנע ורעה עליו זאת מכל הרעה אשר מצאתה בימי
כי אפדס מסבלותי לעיני בני עמי ויהיה למשל ולשגיחה ולא יחסר כל ימי מגבה ואקום
במצות השם משיחי ואשלח מלאך אל האיש לשלוח אלי ספר טרחי עשר המרקחת המשובחת
אשר פרעתה מרדת שחת ומאן האיש וישבע בחי נפשו כי לא ישלח אלי מאומה מרכשו
אז כתתי לחטוא חטי ולשאול באלה נפשו ואשא משלי ואומר

קום השם קח	לך גליון	וכתוב בו שיר	משיר ציון
שיר חברתי	עת כנתי	אל יוסף מ	שקה איוובין
חשבת כי	יריק מיעיו	יפדנו מ	יד כליון
אמרתי לו	דוד החבא	וסגור דלת	האפיריון
השבר מ	צנים פחים	כי זה לך מ	פיד יום פדיון
הבקר אור	שחרתיהו	לראות אם י	רד לטמיון
ומצאתיהו	ובידו שיר	מלא סיגים	עם שגיון
שיר מלא ח	רפה וכלימה	אין שיעור אל	הבזיון
באשר אין ש	עור לפאה	לביכורים	לראיון
ולחרפת ס	כלותו קרא	בשמו משא	גיא חזיון
יען חשבו	כי על תבל	אין ערד א	ליו או דמיון
אמרתי ש	מחת על שיר	תחריו צור	תו כל רעיון
כשמוח יו	נה הנביא	עת שמוח על	הקיקיון
ואשאל ה	איש ואומר	מה פעל ה	דיאה פינדיאון
ויאמר לי	חייך לא	פעל דבר	הדיאה פיניוין
החליף את שם	המרקחות	בקרוא אל הר	הרמון שיריון
ואען אל	תאמר כי לא	פעל דבר	הניקיון
כי בלתי ה	יית אח או	רוע אל מ	חלון או כליון
שור מראתך	גם חלתך	שיר היקאת	איש האביון
כי הדת צ	אתו מתחת	יצא מבית	דארון עליון

ויאמר השם חברת שיר על חדשת שירי ולא חכרת שיר על נבלותי ואען ואומר חייך השם לו
ידעתי היותי נכל בטבע הייתי מוסף ליוסר אותו כחטאתי שבע אמנם במה שחטא לי אין
להביא ראיה משום מעשה שהיה ויאמר השם דע אל ככון כי הוא אבי אבות הכליות ולא
השיב אדם אבקו בענין הנבלות ואען ואומר חייך השם עליו שיר אחר וכתבד נבלותי
ואשא משלי ואומר

פנה מכל עסקיך עד אשר גוכך ינקה' ולא תטריד רעיונך בדבר מהדברים' וסגור דלתי ביתך
מכל עבדים' כי הרוח יגרום לעשות תקיעה ותרועה ושלשה סברים' וזרתי מכל הצריך' וזה
אין צריך להצריך' והוא לא כן ידמה ולבבו לא כן יחשוב' כי אחרי שתתן הרפואה יצא יצוא
ושוב' וישת בכספו עצות' לחבר בלילה ההוא שירים ומליצות' ולא סר האיש המסכן כל
הלילה מעשות כן' עד אשר לזאת הסיבה' כח הרפואה נכבה' ולא פעלה' בן דבר תועלת
ושכח מאמר אנשי החכמה כי מחטבה מועלת' ואולת כסילים אולת' וזהו הרפואה ההיא כאלה
נובלת' ויהי באשמורת הבקר הלכתי אל בית האיש' בן מחסיר ומכאיש' ואשאלו על
אודותיו' ואיך פעל בו המטקה וקורותיו' ויטבע האיש בחיי אבותיו' ויאמר המטקה והדיאה
פיניו אשר חשבתו נכבד ויקר' לא שלשלוני כלל כל עוקר' כשמעי עמדותי משמים' ונסלו עלי
אמים' ולבי על הרפואה דע יחרוש' ולא היה לי פה להשיב ולא מצח להרים ראש' ובעמרי
מרעוד ומשחאה' אמר אלי האיש הנכבד' חייך הרופא חברתי הלילה שיר מפואר ונחמד' אשר
כל הבא אלי ועמד' והנני שמח עליו כעל כל הון' והוא לא ידע היותו מוכה בשגעון ובעיוון
ובתמיהון' ויוצא מחיקו גליון' כתוב עלי שיר חברו האביון' חשב היותו על כל השירים עליון
וכאשר התבוננתי עליו ראיתיו מלא חרפה וכדי ביון' ואומר אל לבי אין לתמוה אם שמח יונה
על הקיקיון' ובדאי זה הוא מפועל הקיקיון' כי מה שהיה לו להוציא דרך בית חורון תחתון
הוציא דרך בית חורון עליון' כי השיר אשר חשב היותו במא' כי דק מאוזן' כדרך כל שיר חרוז'
היו מזין שגיאותיו מלאים משיקים מוזן אלון' והכתובה היתה רעה והמליצה היתה כהלצה וזלצה
והמסקל היה מעוקל' והוא לא פנים קלקל' אסף השיר ההוא כל חרפה וגנות' וסגנית לא
במסכנות' עד אשר היו עלי לטורח' כלאתי נשא' וישאלני האיש ויאמר העבתי לראות
השכלתי עשה' ואען' ואומר חייך בעל המליצה שכתת שם המרקחת כי קראת לדיאפינידיון
דיאפיניון' על דרך הצדונים שיקראו לחרמון שיריך' ולא תאמר כי לא פעלה דבר הרפואה'
כי אדרבה פעלת פעולה נפלאה ומי שמע כזאת' ומי ראה' כי הוציאה מגופך כל טנף
וטומאה וכל באסה וזחנה וחלצה' בלא צער ובלא מכאוב' כאלו קסמה לך באוב' ועשתה
אותך נוראות וגבורות נפלאות' וזה לך האות כי כל מה שהיה לה להוציא מלמטה הוציאה דרך
הלשון ויבזה לא היה מימות אדם הראשון' שא נא עיניך וראה השיר אשר הקאצו' איך יעלה
באשו ותעלה בחנתו אין לתמוה אם היה לך עם החלאים מלחמה ערוכה' וכבד באסטומאכא
ודקירת העינים' ומעד המתנים' ורפיון השונים' וצלצל האזנים' וכיוצא בהם' מן החלאים
למיניהם' אמנם יש לתמוה איך היית עד כה בחיים' אשריך שנשארו מעתה אכריך נקיים
בשמוע האיש בוש ונבלס' וקפץ פיו ונאלס' והיתה לו חרפת עולם' ונסתר בידכתי ביתו' ואני
הייתי נחשן לברוח מאימתו פן יעיד עלי כל חמתו בשוכני בית השיר וראיתי מרחוק אז נמלא
פי שחוק ויתמה השיר על רוב שחקי' אשר לא מחוקי' ויאמר שמתכו על יוב שחקך תמהים
ואען' ואומר צחוק עשה לי אלדים' וכראותי כי השיר לדעת המעשה וכסוף שזרתי לו כל המאורע
מראש ועד סוף' כשמוע השיר נמלא פיו שחוק' והקול נשמע למרחוק

מן העולם ועד העולם, והדברים אשר נאשרו ונאשרו באיפורם, ואשר הותרו והיו בהתעורם
 ואני מצאתי במזמורים, הסך אל הדברים, שאומר המתיר אסורים, שמעמם שהוא יתיר
 הדברים שכבר אשר, ואעץ ואומר שמעני, אשר והטססר, דע כי על דרך האמת מצות התורה
 לא יתירו ולא יחסרין ולא יהיה היתר אל הדברים שכבר נאשרו, אמנם אמרו המתיר אסורים,
 לפי מה שפירשו המוריס הוא רמז לאמרו הסוס אסור, והחמור אסור, שעיניו שבעבור עונותיו
 סרבו כומן אשר לא סר, וירבו כחה שלא יסור, שם ישועה אשר ירכב האל להושיענו והחמור
 אשר ירכב עליו משיחנו, הם בעונותינו החדשים והעתיקים, אסורים בויקס, וכאשר תגזור
 חכמתו יתעלה, ורוע תפארתו לעיני העמים יגלה, ויודיע דקתו באישים, לא למענינו רק
 למען שמו המחולל בגוים, וישפיק על ממלכות הארץ חמת רוחו, ויתיר הסוס אסור, והחמור
 אסור ככחו, ויצא לישע עמו לישע את משיחו, ויהי כשמוע הקהלות, קול התינוצים יחולל
 איילות, ודברים דבורים על אופניהם, ויפלו על פניהם, ויאמרו אלי כחמתנו אשר נחמתנו
 שכבה השמעתנו, וישכעו כנפש אבותם היתומה, כי לא שמענו כהם דברי חפץ וחכמה, מיום
 היותם על האדמה, ולא ימירו מה שלמדנו ביום ההוא בכל איצרותם, ולא יתן סגור תחתם
 כשמוע, אשר היה לוא סניו וישחק, ובראותי מעשהו הלכתי וישכתי לו מנגד כמטחי קשת
 הרחק, פן ירגישו האנשים בשחקו, וישכחו לו מן החרפה שבעתים אל חיקו, וכאשר חדלו
 הקולות, ונסדרו הקהלות, חורכו אשר ואני שמים ושמים, ונפננו מן השמחה ההיא שלשה
 ירחים, ויאמר אלי אשר ברוך ה צבאות, אשר נתן היום כפיד דברי נבואותי ולעולם לא עשיתי
 בלתי היום גבורות נפלאות, ויצו אשר לכתוב הדברים האלה לזכרון, למען ידעו אותם דור
 אחרון, ואעשה כן כאשר צונו ואשים אותם בארון, תהלה לאל חי
 בשלמה המהברת השנים ועשרים

המהברת השלשה ועשרים

אמר המחבר

בהיותי עם אשר ירום הודו, חשבו גואלי ורעיו הית
 איש סגור, אהבתי ואהבני, ולרפא מומחה חשבוני
 ואלי יבא כל איש אשר לו הנגע, ומקרה רע או פגע, ויהייתי מרפא איצם כרבעי ויהי היום יבא
 אלי איש מגואלי אשר נמורע המלוכה לבקש על מחלתו ארוכה, ויגד לי את כל גבעי לכבו, ויפצר
 בי לשים עיני עלי ולחסיר עצבו כי היה ראשו נרכו בצוקה, ואסטומכתו כוקה ומכונן ומכלוקה,
 ואומר אל האיש חייך מעשיות רצונך לא אתרפה, הכני מעלה לך ארוכה ומרפא, ואקום קל חיס
 לרגל המלאכה אשר לפני, ועוררתי רעיוני ונשנתי מתני, להכין צרי אל מחלתי, להיות נקי
 מחלתי, ואכין לו רפואה כמרצת, מזמרת הרפואות מקובצת, היתה בספרי אישוקרט רובצת,
 עשיתי על איש פקח, רוקח מרקחת מעשה רוקח, ואתן לו הרפואה תוך הצלחת, ואבחר לו
 מן העצות המשובחות, בהיות המעלה בעקב במעלה צומחת, ונשכחתי כי באותו האשקה
 תהיה רפואתו, והסרת מראתו, ונתתם חלאתו, כי המעקה הוא לפי דברי החכמים, היה כן
 לטלסגו עשרים שנים, ואומר אל האיש התכודד אחרי שתנתך זה המעקה

אחרי שכלה השמעתנו סאין זה הפסוק מצות עשה כי היותו ירא לאפסיו מזה המעשה יצא כמח
עמדתו משתאה בעבור היותו קצר קומה כאשר אדוני רואה ונתן לי הומן אשת יפת תאר ו
וטובת מראה ארובה מארץ מדה ובהיותו תואמים מלמטה לא יגיע ראשי לרדה
ויגש הכ"ו ויאמר נפלאותי פעם ופעמים על אמרו יהי דקיע בתוך המים כי איך יהיו ב
בתוך זמזום השמים ואען ואומר כבר באר זה הדבר החכם שירא המביט
במים צורת השמים בתוכם ויגש הכ"ו ויאמר תמהתי על מי שאמר אל תלחם לחם את
רע עין כי נעמה אחות תובל קין ואען ואומר לדברי מפרטי התורה הקשבת אז
ידעת כי אין פירע עין כאשר חשבת כי פירע עין הוא החושש בעיניו והאכל מן הלח אשר
הוא אוכל ירבו יגגיו כי מן החלאים הנדבקים כאשר בארן החכמים והדברים העתיקים
ויגש הכ"ד ויאמר תן לי מתנה אחת על מנת להחזירי ואתי היה שאמר זה הכתוב המצמי הרים
חזיר ואען ואומר זה יהיה בביאת הגואל ולכן נקרא חזיר שעתיד הק"ה להחזירו ל
לישראל ויגש הכ"ה ויאמר תמיה אני איך המחבר לא יבעת לומר דדיה ירווך בכל עת
ואען ואומר חייך אילו אמר כן על האשה היה אולת אמנם אמר כן על האוילת כי בהיות
האוילת שמנה יהיו דדיה לך למנה ובענין זה תהיה האמת בוחן כי ראש הפסוק א
אילת אהבים ויעלת חן ויגש הכ"ו ויאמר דומה שהיו אבותינו כת לביס שאמרן נחננו
נעבור חלוצים או היו עניים ומרודים דחופים והדופים אחרי שהיו הנלכים יחפים
ואען ואומר שפי לסיפיה דקרא כי הכתוב אמר נחננו נעבור חלוצים לפני ה' וקבלה בדינת
מהר סיני כפי מה שהורו המורים כי זה הכתוב מדבר ביום הכפודים שהוא מבין
סאר הימים לטובה כבדל ועל כן אסור בנעילת הסנדל ויגש הכ"ז ויאמר מי קלל משח
באמרו אס כהמה אס איש לא יחיה ובאמרו כל חרם בישראל לך יהיה ואען ואומר ק
קלל עמלק בעבור שנלחם עם ישראל ברפידים וקלל המן על אשר טלח ידו ביהודים
ויגש הכ"ח ויאמר שמעתי אומרים כי תענוג הנפסות יהיה לנפש אחרי מות הגוף כנן רענן
ורטוב ומה זה שאמר הכתוב שמעו אלי ואכלו טוב ותענוג בדען נפשכם ועתה שמעו כי
בחי ראשונים מה תענוג יהיה לנפש איש משוב העולם הזה מתייאש בתוך הדען אשר תאכל
האש ואען ואומר זה הפסוק לא באמר על הנפשות הטהורות רק אל הנפשות המקצרות
שאמר להם הכתוב אכלו בעולם הזה אשר לאהבתם המעט מן הטוב אשר עמיתם ואחר המות
לכו באור אשכם ותענוג בדען נפשכם ויגש הכ"ט ויאמר אדוני לעזרתי חושה ואל ת
תרחק מה זה שאמר הכתוב יושב בשמים יצחק ואחרי שידענו כי הם המרכבה לפי מה
שמעתי בארם צובה והאבות היו אברהם יצחק ויעקב מרוע יצחק לבדו בשם יעקב
ויאמר כי הוא לבדו בשמים יושב ואען ואומר לדברי הקטב אמת שאברהם ויעקב
גם הם במרום אמנם משמשים בעמידה אבל יצחק לבדו יושב בזכות העקידה
ויגש הכ"י ויאמר חייך אדוני קבלתי מאבותי ושמעתי כל ימותי כי מצות התורה אשר נתנו
בסיני לאבותינו לא ימוסו מסינו ומשי ורעינו כפרטם וככללם יו ב

בספס צריך להיות בסמך מן בסמך לא תתן לו בנסך ונענין זה הסמך כי מי שירבה נשים ורבו
בספס ונעשתרות בלבו וסגר אלפיו כי לרוב כדונותיו יהיה שמש וכדקה ומרשא בכספיו
ויבריה היגון באלפיו והיו מוטות כספיו מלא רוחב הארצות וילבס אותו הוזה מחלצות
ויגש הכניאמר רואה אני כי כלנו חבורי עצבים והמה כדוכים ולקחנו מן הסתיות תשעה
קבים ועתה הודיעני פירוש המלכין פני חבירו ברכים ואני לא אדע מספר הדבר
ושכרני כי לא ראיתי בימי ולא ראה אדם בדורו איש מלכין פני חבירו אמנם ראיתי וראוה
האנשים בימיהם הנשים ובהולו תמרוקיהם וילבינו שחרותם למען בנות פניהם
ואען ואומר אחי מאינת הסכלות העיר לא זה הדרך ולא זה העיר כי המלכין פני חבירו
לפי מה שכתב בעל התוספת בספרו היא ההלכות פנים ומעשה השחק שיעשוהו ה
הלכנים שיעשו כלי להשתעשע בו ורת ארכו ורת רחבו ככוכ ויעשו באמצעיתו מחיצה
מפסקת לסתור עצמו הצד האחד יניחוהו ריק וכד השני קח סולת בו ויק ואם יפחו בו
אשר לא יבינו אם יהיו שערותיהם כטנים כסלג ילבינו והיו כלל הין ואם יאדמו כסלג כסמר
יהיו וכאשר יקבלו הקהלות ויקראו לאחד מן הריקים וישומן עלילות והצד הריק כמוהו ויראוהו
ולפחת בו פנים אחר פנים יחנכוהו ויעשו כן כדי להבטיחו כדי שיפח בו לבקשתם בחמת ר
רוחו והוא על דאיתו הכלי ריק יבטח ויחמם היותו או שמעון בן טח כי עיניו מראות טח
ולא ידע כי הצד האחר לחמיה ולמזוריו משטח בוש כי בטח כי פתאום יהפך הלך ידו
ויבין הצד המלא סלת לצדו והוא לא ידע כי בא אידו ורוחו בקרבנו נבקה והלכין יצוהו לפחת
בו בחוקה והריק יפח על מקום הקמח והלכין קורא הגני מביא את עבדי צמח ואו יתפור
הקמח על פניו ועל ראשו ועל זקנו ועל גבות עיניו והריק חורק שני והוא ככוכ בכל עניניו
ויאמר הנני מכיר את אשר לא הכרתי ואדע פי עס לבן נרתי ואנשי הקהלה ירועו עליו תרוע
גדולה כקול מחצצים בין משאבים עד שיועו כלעות הבית והעובי וזה הוא פי המלכין פני
חבירו ברכים ויגש הכ"א ויאמר כפשי עלי תשתוחח ומה גם עתה ואם תפרט לי ויהיו
תואמם וזלמעה כל אכחתה השבתה כי זה הסמך לא ידעתי לפרטו מפני שאמר אחריו ויחדו
יהיו תמים על ראשו ונראה לפי פשוטו המקראות ועניניהם שצריך להיות שנים באורך האנשי
עם נסיהם ואנו רואים אנשים גבהה קומתם ואל בין עבותים חיתה צמרתם ולהם נשים ט
שפלות קומה היו דומן לאדמה חשך משחור הארס וכפר על עצמם עורם ולא יגיעו עד ט
עבורם וכן תמצא איש ורת ארכו ורת רחבו ועלתה חזוית על רוכו ולו לאשה פרח הצביות
בוארה במגדל דוד בנוי לתלפיות ואחרי אשר בנתה התורה להיות האיש נאשתו שנים באורך ואיך
לא יבא כלל הארוך הנשא קצרה מורך וכן הקצור הנשא ארוכה איכנו עושה כתורה ובחוקה
ועתה אדוני השקט שאין לבי ונחני בדרך אמת אם דרך עוצב בי ואען ואומר ה
חייך לא אכחד ממך ולא אכסה ויהיו תואמים מלמטה איכנה מצית עשה דק הסמך עצה טובה
ישמיענו ודרך תכונות יודיענו כי הטוב והנעים להשנות בעלי החבורה שהארוך ישא ארוכה
והקצור קצרה ויאמר האיש כחמתני

פרעה' והוא מה שאמרו הנביאים הקדושים' על גבי חרסו חורשים' גם פירשנו המורים' שרץ
אזהרה שלא יחרוש אדם על הקבר' ויגש הארבעים ואומר עד כמה פעמים אני משכיר
להודיעני ושמתי סכין בלועך ואען' ואומר זה ציני אל הרופא לחתוך בסכין האסכר
ויגש ה' לא ואמר ידעתי כי ממקור השכל תשאבי ועתה הודיעני פ' בן חנם ישמח אב
כי שמעתי אומרים כי השמחה באב לא ידע עשות נכונה' ומשכנס אב ממעשים ב
בשמחה' ואען' ואומר אם אין שמחה באב יש בו לשמחה תקוה' לשחק הנערים בו בשמחה
ויגש המ' ואמר חלתי פניך להודיעני על אמתתו' פ' אשר שמתי ערבה ב'תו' כי אני לא
ראיתי איש שהיה ביתו מערבה' ממורח שמש ומערבה' ואען' ואומר זה הפסוק פ
פירשנו רבה' שהא אומר על יוסף הוטעבא רבה ויגש המ' ואמר אם נפסי חן בעיניך מ
מוצאת' הא אלי מלת פני חמתך משאת' ופרש' לי רוחצות בחלב יושבות על מלאת' כימי הס
אשר ראו בימיהם' אנשים ירחצו בחלב עיניהם' ואען' ואומר חייך זה אומר על האנשי
אשר בעיניהם חוששים' שירצו אותם בחלב הנשים ויגש המ' ואמר אם אתה חכם
ותבן' מה פירוש השמר אל תסן אל אבן ואען' ואומר זה ידוע אף לקטנים' כי בעת ש
שילכו הנערים האבנים' אין לפנות אז סן ישחיתו הפנים' ויגש המ' ואמר חייך אומר
הפסוק ידי נסים רחמניות בטליליהם' חייך יקראם רחמניות והם הם עידיהם' כי נאסו ורס
בידיהם' ואען' ואומר חייך בטוב שירסת' ובפ' רחמניות צדק לבטת' כי פירחמניות
זונות ידבק הכס את הדבר' נגזר מן רחם דחמניות לראשגבר ויגש המ' ואמר מהר
רבה הכתוב באמרו פיה פתחה בחכמה ואען' ואומר שלא יכנסו בפיה הזכוכים בימותה
החמה ויגש המ' ואמר חייך אחר אשר זכית אל זאת המעלה הרמה' רציתי שתפרט לי
על דרך החכמה מרבה בשר מרבה רימה' כי אני רואה איש יקנה בשר עד צואר יגיע' וימלא
ממנו הבית והיציע' ובמלאח ימלאהו וכסן לא יתליע ואען' ואומר כבר פירשנו אנשי החכמ'
כי מרבה בשר מרבה רימה אומר על מי שיקנה בשר רב בימית החמה ויגש המ' חייך
אמר הפסוק מרבה נכסיו מרבה דאגה' ואנו רואים כי הנכסים הרבים מסירים העצב והקנה
ישימו הנפש בטושני השמחות סוגה ואען' ואומר מי שכתב דאגה באלף בשערך' לא היה
אלעזר בן ערך' ולא עבד נגו ומישך ושדרך' די שער ראשיהון לא החחרך' וכתב דאגה באלף
בסוגה' ובספרים המדויקים כתוב בחסרון האלף דגה' מן הדגה אשר ב'אור תמות' ואמר כי
המרכים נכסים בשלמות יבהגם הומן עלמות' וירבו לקנות דגים ויהיו אוכלים ושותתים וחוגגים
והעצב והדאגה ישארו עם הנוגים
ויגש המ' ואמר ראיתך החבר' מפרק הרי השאלות וסלעיהם משכר' ועתה רעיוני כ
נכספים לדעת פ' מרבה נשים מרבה כספים
ואמר חבל על אנשי חסד באין מבין נאספים' חשבת היות כספים מן מכשפה לא ת
תחיה' ואשר פירשנו לך כן דמיו בו יהיה' אם בהמש אס איש לא יחיה' והכני
קורא על עצמי אויה לי כי גרתי מסך

ויגש
ואען

והיו כראותי כי נפלא על הפירוש אמרתי לו שמע עוד פי' אחר על הדנוס ידע כי לפי מה
 סתם במסורת והקבה מלה אחת בקוף יש לו פי' אחר ותיעלת מרובה כי בזה הפסוק נרמז
 אל האשה להיות כנועה וקדושה כי אם תתן לחושק הזרוע והיד ולבסוף תתן לו הלחיים ומהם
 יצטיר ואחרי כן תתן לו הקבה ולכן תזהר מזה הנקבה ויגש השלטים וארבעה ויאמר
 כפלאתי ועמדתי מרעיד ומשמים זה חדש ימים כי הפסוק העיד על נח שהיה איש צדיק תמים
 ואני שמעתי אנשים בקראם מגילת פורים הפך אלה הדברים כי נתחבר עם המן ופניו ה
 הכובדים להסמיד להדת ולאבד את כל היהודים והוא אמרו ונח מאויביהם והרג בסוכאויט
 ואען ואומר זה הדבר פי' בר קפרא כי נח העיד בו הכתוב שהיה צדיק בדורותיו אמנם במין
 המין לרוב זקנתו סבב תורת אבותיו גם מן היום אשר נטע כרם וחללו ויסת מן היון
 וישכר ויתגל בתוך אהליו חלל מתקן ועבמו והפך ל בס' לסוכא עמו
 ויגש השלטים וחמשה ויאמר הושיעה אדוני כי מעי ככנור יהמו מה כאכל בסבת של נחמני
 ומה יעשו היהודים הפרושים היושבים בערי הפרדות אחרי שהכתוב אשר את האנוות והוא שאל
 יחוקאל ולא תהינה עוד לחנוז ברוך אתה ה' אל ישראל ואען ואומר השמר והשקט אל
 תירא ולא תחרד ולא תבעת כי לא אשר הכתוב אכילת האנוות בכל עת רק אשר אכילתם
 ביום שני מהשכוב וזכנו אכילתם בנחמו עומד לעולם קבוע
 ויגש הלו ויאמר אדוני את הדבר הזה תגד לנו תהיה לראש מי הוא זה ואזן הוא אשר
 רעה על המלך יחוש ולקחה אשתו ממנו ידונו ולא ידוע לענה ורוע שאמר הכתוב
 ותלקח אשת אל המלך אחשורוש ונראה בעיני כי זה הלוקח היה סכל ולא פקחי והכאיש שמן
 רוקח ואען ואומר חייך כי מי שלקחה ולקחה לקה על פי מדותיו ולקח מיד המלך כפלי
 בכל חשאתיו והוא המן אשר חשב רע עליה כמו שהעיד אמרו והמן נוסל על המטה אשר א
 חסתר עליה ולכן סכל מה סכל ובאחריה היום ככל
 ויגש הלו ויאמר אדוני על מה טענתה העורה חלוצים תעברו את הירדן תמהתי תימהא
 גמודה כי לו עברו ישראל אז את הירדן במים היתה חכמה נפלאה לצוות לחלוק ה
 הנעלים אמנם אחרי שהוכים את מי הירדן האל ממעל מה צורך ללכת חלוצי כעל
 ואומר בעוב חסבת אמנם הפי הנכון בו לא הקסבת כי לא צותה העורה הנאמנה
 ויאען ויאמר הירדן חלוצים בפעם הראשונה רק בעברם בו בשאר ימות השנה
 ויגש השלטים ושמה ויאמר ואמר נא האמרכל מדוע היה מתאונן אדם באמרו היא נתנה
 לי מן העז ואוכל והלא העז מפרסת פרסה ומדוע היתה העז בעיניו מאושה שאל
 נא מצות התורה ותענך ועתה טלח העז את מקנך ואיך באמרו היא נתנה לי מן העז לא
 יבעת והא מעשים בכל יום דדיה ידונו בכל עת מצוק אל זה שמברכים בכל קהלות עם לועז
 על אכילת החלב בורא פרי העז ואען ואומר חייך בעת שאכילתו בשר עז היה חולל
 וכפלי מלאו נקלה והוצרך לברבור או בשר סרים והיא נתנה לו עז מקרן ומפרים
 ויגש השלטים ותשעה ויאמר אדוני איך תפרע במדעך אל תחרוש על רעד כי איך יחרוש
 האדם כבקרים על רעו ואען ואומר שמע הפסוק ברעה זה היה במים

כי
 ת
 ה
 ה
 כי
 וי
 רע
 ה
 על
 מ
 כי
 חזק
 ויחזק
 חלש
 כש
 חזק
 רע
 ואען

ויגש - הכול ואמר אמר כח הער בהסדך וידוע אמר דוד גם מזה חסדך עבדך והלא
התורה צוה לנו ואמר ויתם יהיו לך בכל גבולך ואען ואמר צוה התורה
ויתם יהיו לך בכל גבולך לצורך אורה ומאכל ויתם חסדך עבדך מעני שמזיקים אל הזכירה
ויגש הכול ואמר איך אמר האל יתעלה ועמי תלואים והיה לו לתלות העני ולתת לישראל
חלקם בחיים ואען ואמר זה מבואר על ידי שמואל שאמר והגבועים לא מבני
ישראל שתלו בנירצפה בת איה האנוכים על שאלו ועל בית הדמים אשר המית את הגבועים
ויגש והכל ויאמר ומה מצוה התורה שיהיה גם אתה והערל יש לתמוה כי איך לעשות
יין נסך יצוה גבוה מעל גבוה וכבר גבה החכם ואשר חלב זבתיו ויכלו ישתו יין כסיכס
ואען ואמר זה שהתיר הכתוב לעשות עם הערל אמר ביון מבוסל וכענין אחר יכאוס על הפל
ויגש הכט ואמר תתה וכלי תמיה רבה ממה מצוה התורה להביא כנוס בתבנה
והנה אס וכתרו במי המבול מעל פני האדמה עוד כל ימי הארץ תהי הכנס באדם
ובבהמה ויבאו מדי יום יום לבוא צבא דור הולך ודור בא ואען ואמר כנוס תעשה
את הקבה פרטו בגאונות שהוא מבסרם כי בהיותם בתוך התבה דחוקים ומעונים ישרצו
בגדיהם כנוס ויגש הכול ואמר חייך הער יש לי שאלה איך אמר הכתוב לתת את אחותנו
לאיש אשר לו ערלה הלא ידעו שבנו ישראל מה מצוה ההלכה לא יבא פצוע דכא וכרות
שפכה ואיך ירצו לתת את אחותם לאיש שיש לו טבעת שאין עליה הותם ואען ואמר
חייך לא הבנת הדבר על כוונתי ולקחת מן הפסוק עלהו ולא פרינו ולכן אמרו חכמים טוב יום
בחזרות החכמה מאלף הלא ידעת כי מלת לו כתובה באלף ולכן לא רצו לתתה למי שאין לו
ערלה כי הערלה הוא קרן הבתולה ויגש הכול ואמר מה זה שכתוב בספרים
הממעשים אסף עשרה חמרים ואנא כמזאו כל כך חמורים ועוד טיבאו מהם לכל אחד עשרה
ואען ואמר זה הענין היה במלחמת מדין שהיה המלקוח והטבי פלאי פלאות והיו
החמורים שלשים אלף וחמש מאות וישמח האיש ויסבע בחילות ובצבאות כי איך אלנו אלף דברי
צבאות ויגש הכול ואמר אדוני זה כמה עמדתי בפעם איך אמר ישעיה אכן חזיר העם
וכן כל הכשר חזיר ואיך פז קדוש וכזיר יקרא עם הקדש חזירים וכזה הטעם לא נקראנו בכל
ארבעה ועשרים ואען ואמר חלילה חלילה מהנביא בשם חזירים יקראנו רק על
אבילות החזיר יוכיחנו וכבר פירש הדבר באמרו אוכלי בשר החזיר והעכבר כי היהודי
ההם האומללים היו קונים החזירים המלוחים והיבשים מהערלים וזה נבלה לאשר מחרב
הפסוק מציין ואמר יבש חזיר ככל ציץ
ויגש הכול ואמר שאלך הער ולתסובך אחכה למי מצוה התורה שגבה באמרו הזרוע
והלחיים והכזה ואען ואמר כך מקובל אני מבית אבי אבא ששאל לדור
ראשון ואמר כי זה הפסוק באמר על שמעון שהיה לו זרוע רמה להלחם בפלשתיים וידוענו
לפניו כפשתים וכל חי חמור חמורתיים סרוח ומבאיש הנה אלף איש ויסול האיש על פניו
ויסבע בחיי אבותיו כי אורו עיניו ולא שמע בלתי היום דבר דבור על אפנית

אז יעיר לבסוף ולא יסן ולא יזכרו השמן ומעלה עשן ויהיו הכבדים בעיניהם כפי הכבש
 ואען ואומר למה תדבר עוד דברך ותחשוב להצדיק אמריך אס קרית לא שנית כאשר
 לדברו ההכל פנית חייך מי שלמך כי לבנים הוא מצינין לבנות למד אותך סכלות וגנות
 ולכן פירושי מפיך לא ימוס הלמד במלת לבנים היא לשמוס ופירושי אכסי התכונות כי המלה
 מבורת ויולד בנים ובנות ואמר החכם אס תחפז להרכות הוכך שמוך שמירת הכיל קנייך
 ועשה מכלוי בגדיך לבניך ולא תעשה כמעשה העששים אשר יעשו לבניהם בגדים חדשים ואס
 תחפז לדעת חכמה ומוסר למשמעת אכסי החכמה היה סר וכך דלוק מונח על ראשך אל
 יחסר ללמוד החכמות והתעוררות בשעות הנכבדות וכענין זה הסכלות יפנה עורף כי אין
 רבה של תורה אלא כלילות החורף

ויגש ה"ט ויאמר אדוני בכל עת אשר אני רואה שני פסוקים אצמוד משתאה האחד מהם
 ובעיני משה רע והשני הוא והניף ידו אל המקום ואסף המצורע והדבר אשר לבי יקרה
 ועלי מאד קשה הוא קרוא הפסוק רע למשה והוא היה מוכר הברואים וראשון ואס לבניהם
 וכן אמרו והניף ידו אל המקום ואסף המצורע מתי אסף המסורר כצורע והנה אס לאסמך
 העם הדבר זה בו אירע איך חוק המסר פרע להניף ידו כנגד השם הלא ידע כי יחטא ואס
 ולכן אדוני בחדש פרע ואען ואומר ובעיני משה רע דל שחש בעיניו ונתרפא
 כאשר קץ עור פניו ואסף המצורע היה מכני השריון וס מפרשים שהיה בנו של גחזי

ויגש העשרים ויאמר אדוני מדוע בואו למו הרבנים אחוץ לנו שועלים שועלים קטנים
 ואען ואומר חייך בואו אנתנו אחריהם לחקור ואות' בחרב לרקור לבורך עורניתה כזמן הקור
 ויגש האחד ועשרים ויאמר כפלאתי פעם ופעמים על מה שאמר הכתוב הוי כל צמח לבו
 למים ואיך לא אמר לבו לזין אשר יחייבו מיומים ואען ואומר חייך החכר בתענה ב
 באב הכתוב מדבר בעבור הצרה שהיו בו ורוב המבוכה ועל כן זה הפסוק כת' במגילת איכה
 ויגש הכ"ב ויאמר שמעני נור התרה איך צוה התורה לא יבכה כלילה כרה והלא אסר
 לאדם לשמוס מטעו במקום ארה ואסור לאדם ביום להעפיל רק אס יהיה בטליתו מאכיל
 ואמר על צד הרמז בעלי הקבלה והיית ממשש בזהרוב כאשר ימשש העור באפלה ואען
 ואומר כבר פרשו המורים כי לא יבכה כלילה כרה אמור ביום הכפורים שאין צורך לו לעלטה
 להניחו אסר בתשמיש המטה

ויגש הכ"ג ויאמר אדוני ראיתי כתוב במזמור וידבר חמור אתם לאמר ועתה אמור נא החבר
 איך החמור צם האנשים מדבר ואען ואומר אל תתמה אס חיליס יגבר כי החמור
 הזה היה בן ארץ בלעם אשר עשתה האותיות לעיני העם ויגש הכ"ד הנבי ואששת' ין
 אותי תענוס אך שתפרט לי אכן רוח הוא באנוס ואען ואומר כבר פרשנו הרבנים כי
 רוח הוא באנוס כשיאכל האפונים ויגש הכ"ה ויאמר אמור נא השר והאמרכל מדוע
 צותה התורה אס לפני תאכל וידוע כי האס יחשיך העינים והרגל בו יעבד בין שפטים
 ואמר שס' לסיפא דקרא' שהא' וסביביו כסברה וזה אמור בעצ' הקרח הנורא

ויגש
 חל
 ויגש
 חל
 ויגש
 חל

ויגש
 חל
 ויגש
 חל

ויגש
 חל
 ויגש
 חל

ויגש
 חל
 ויגש
 חל

ויגש
 חל
 ויגש
 חל

ויגש האחד עשר ויאמר אומר הכתוב נשני גויס בבטנך לרבהקה ואחד מהם היה יצקב אשר
 צורתו תחת כסא הכבוד חקוקה ואז החימה שהפסוק בשם גוי יקראנו ובנינו יהיו זרע יעבדנו
 ואען ואומר הכתוב יקראנו גוי ולא יחמול מפני שעדין לא נמול ואחר שנמול בחר בו
 וקראו זרע אברהם אברהם ויגש ה"ב ויאמר מה מאד היה דוד בעיני אבילי שאמ' חבלים
 נפלו לי כי אם נפלו מידו החבלים ואבדס מדוע היה מתרעס מהם לאדם ואען ואומר
 חייך נפלו לי הם דברי הגנבים שתולים אותם בחבלים על ענף בת רבים
 ויגש ה"ג ויאמר הכני נפרד ממאני אם לא תפרש לי אהללה ה"ב חיי כי מי לא ידע בכל
 אנשי החכמה כי לא התקדם והללויה ולא כל יודי דומה ואען ואומר חייך רחוק חתה
 מאת הידיעה כי מלת בחי' היא טבועה וקצתי בחי' מפני כנות חת היא טבועה גם כן ולפי
 זה הענין הפסוק יתכן ויגש ה"ד ויאמר אחי טא משליך והודיעני פ' כל כרוכ אלק
 כי איך אשר לנו הכתוב לאכול הכרוב והוא הדבר החביב אלינו והקרוב ואען ואומר אסרתו
 התורה כי הוא מוקד לרוב ולהחשיך העינים יארוכ והגוף הדגל בו יחבר חרוב תשחת הארץ
 מפני הכרוב ועל כן אמר החכם היטמע אלי פדה בשלום נפשי מכרוב לי
 ויגש ה"ה ויאמר חייך אדוני הייתי יורע ברצון פי' ורחל באה עם הזאץ כי לזית אשת
 נביא רועה היא חולה רעה ואען ואומר חייך לא כאשר יחשבו הססירים רק רחל ה'
 חן רחלים מאתם ואלים עשרים ויגש ה"ו ויאמר אדוני ראיתי כתוב בפרשה ראה
 חיים עם אשה וכי מה חיים יהיו לנו עם אשר כלנו ואשר דמה לנו הן הנה טבכו המות לכל
 הקום ושדי המות לאנשים ויכנס ואען ואומר חיים הנו בפרשה הוא עם איש היה
 ממרומה בעל נפש קדושה וכאשר ראהו טבינו מדבר עם הקדשה ואמר ראה חיים עם אשה
 ויגש ה"ז ויאמר חייך השר חיי לא יכעמו וישי ככנור יהמו עוד שתפרש לי מדוע הזכיר
 הכתוב פעמים נחמו נחמו ואילו היה נחמו שני פעמים בטנה החרטתי אמנם אחרי היותו
 פונה אחד בלבד אמרתי נגרשתי ואען ואומר חייך לשאלתך נדרשתי וכברשי ספר ישעיה
 על שני פנים אותן פירשתי האחד הוא נחמו מהתענית הנוטבים בערי הפרזות כי הגיע
 נחמו שתאללו האונות והפ' השני הוא נחמו בגלות באונות מדי טנה בטנה ונחמו לעתיד
 באונות דרבה בר בר חנא ויגש ה"ח ויאמר אדוני שמעתי באמרו הרבנים בכל עת
 יהיו בגדיך לבנים ואנא הכיחו הצבעים המשעשעים והרקמות מעשה צעצועים המשמחים
 לב אנשי הזמן ואת התכלת ואת הארגמן וידוע כי כל איש אשר יהיה לראש אחר כל ירוק
 ידרוש ואם היו בני דעת איך לא הזכירו את שני התולעת עוד שמעתי שאמרו ושמעו על
 ראשך אל יחסר וזה יורה כי שכלס סר כי ביום משחך את ראשם יכסו חמש על לבושם ותעל
 בחתם ובאשם ולו ראו בזמנם אשה בבתוליה אז כלת תעדה כליה וכזכות הפסוק אשר
 עליה בבער רקמתי תסחוב טוליה על שני הארץ כאמתים ועליהם מפותחים כל הציצים
 ואפרחים אשר יצר האל בגנו ואת כל עורב למוינו ורמוני התכלת והארגמן וקרטי ההם
 מעשה ידי אמן ועמדות הזכר אשר על ראש פרות הכסף

ואומר משותלח וארסכשד באו אלי קבר בכלח ויהיה להם עם האמן ברית מלח ומו
שהיה קורא אותם בשם נער' היה כסיל ונער' אמנס חנוך בשם נער יקראנו בעבור
ויתהלך חנוך את האלדים ואינו' ואומר האיש הנני נשבע בחיי אבותי' כי על דבר זה ננצערתי
רוב ימותי ולא יכולתי לעמוד בסודי' ברוך שחלק לך מכבודו
ויגש השלישי ויאמר הנני תועה בפסוק אחד כשיכור' איך הכתוב בשכחי האשה חבור יסדין
עשתה ותמכור' וידוע כי בעת תמכור האשה נכסי ביתה' יורה על עובד רעתה'
ואען ואומר הסדין במקום הזה מטלית' והחשידה תמכור אותו לרבים לעשות ממנו טלית'
ויגש הרביעי ויאמר הושיעה אדוני אבי המועצה' איך יאמר הפסוק רק בזדון יתן מצה'
והנה אנחנו אשר בין אנשי החכמה לא נתחשב' כבר כתושב' כותן מצה בפנים יפות
לכל עובד נא' ואען ואומר הסכת ושמע מ ליי פסוק זה אומר על האיש הכילי אשר
יתן המצה לעני בפנים רעות' ובשיחות גרצות
ויגש החמישי ויאמר אומר נא השר העדנה' איך תפרש ופותר תמות כנה' כי מה פית יס
בהרבת הכנים' המתאכזרים עלינו כיעינים' ואען ואומר דע אדוני הנכר' כי
סלטה פיורטס בדבר' הראשון הוא פי' רבינו פנחס' מתחפנחס' ישפירס כי פועה הוא הממית כ
כנה בפני אס תבים' והשני פי' רבינו יצחק מרבת' שפירש כי פועה הוא הממית כנה בשבת'
והשלישי פירשו הגאונים' שאמרו פועה הוא שממיתיהו הכנים'
ויגש הששי ויאמר אדוני איך צותה התורה אל תשכח ענבים' ולא הזכירה התאני הערבים'
והמוונים המתוקים' והחכמים והאפרסקים' ואען ואומר הזכירה ה
התורה הענבים משני טעמים בהם דבר חידוש' כי עם היון האצא מהם כעשה הכדלה וקידוש
והם הפירות המהוללים' בעבור היותם מאלילים'
ויגש השביעי ויאמר איך אמר שלמה אמרתי אעלה בתמר' מדוע יעלה הוא באילן ולעבדו
בדבר לא יאמר' ואען ואומר החכם שלמה רצה לעשות המצוה בעצמו ולעלות על
עץ התמר האלה' לחתוך לולב למצוה' כי הוא לעשות המצוה כאיל יערוג' וכך
אותיות אע"ל הדם לולב ערבה אחרוב
ויגש השמיני ויאמר למה הזכיר הכתוב הללוהו בכלכלי תרועה' ולא אמר הללוהו בכלכלי
סלטה שברים ותקיעה' ואען ואומר כבר פירשו המורים' כי באמרו בתקע
טופר רמון תקיעה סלטה שברים'
ויגש התשיעי ויאמר מה מחד עלי קשה' איך לא אמר הכתוב על כן לא יאכלו בנות ישראל
את גיר הנשה' ואני למדתי במסכת כתובות' כי הוא אסור לזכרים ולנקבות'
ואען ואומר חייך אילו הזכיר כן הכתוב היינו לשגיפה ולמשל' כי היו אפשרות אותו
עליהם היו ומכונס'
ויגש העשירי ויאמר אומר נא שלא יועץ' מה רצה הכתוב באמרתי היא' כנה לוי מן העץ'
והיה לו לומר מפרי העץ לפי הכנה' ועת' אמור נא בהסדר מה פירש בו אתה דראה
ואומר חייך וידוע נפשי' פי' הפסוק הוא היא' כנה מן העץ על ראשי' וכאף לארץ
חייתי' יער שאכלתי על כרחי שלא בטובתי'.

צור עמים יחפצו קרבות
 עורפת' ויהי היום בצאתנו שער עלי קרת' והנה פס אנשים נכבדים לכבוד ולתפארת
 אמנם מקצה בחוברת יקבצו שם לחייה אנשי כסילות' נטלו לחלקם תשעה קבח מן המללות
 ואחד נטל כל העולם יעד אשר לחסרון שכלם' לא ידעו בין ימינם לשמאלם' נתן הזמן להם
 הפתית למורסה' ושדה הסכלות ומגרסה' ולהם צורת אנשים ושכל אשה ויהי בראותם
 אותנו חשבו כי דבר גדול מצאו' ומכל המקומות אשר נפוצו שם נצבאו' ומן החורים אשר שם
 נחבאו' ללקוט פנינו מאמרותינו יצאו' ויאמרו אלינו אדונינו בואכם יהיה לשלום' בריך יהיה
 המקרה אשר הביא אתכם הלום' והימים הראשונים יפלו כי מה שעבר חלוט' הנה אנחנו
 בעמקי הספיקות' וככלבים חלמים בסלע המחלוקות' ויש לנו מן הקושיות יותר מדי
 והמתקדשים לא התקדשו למד' ונאמר לנו כלכם לכל קושית תירוצ' טוב פריטת מפז ומחרוץ
 ותשימו מרגה על הפרוץ' ובזמנכם האמונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ' ועתה קצ
 נא את ברכתנו והסדון מלכנו' את מכוונתינו כי לנו טאלות עצומות ולכם נגלגל כל תעלומות
 כטמוע השר עלן לבו' ויאמר אלי מה נכבד זה היום ומה רב טובו נגילה ונשמחה בו הבה
 נתחממה להם ונשמר במפלתם' בענותינו לכסילים באולתם ויפץ השר אל האנשים' ויאמר
 אשריכם זרע קדושים' אשריכם ואשרי יולדתכם' זה דודי וזה ריעי' יגאל באלותכם ויזיס שלום
 פקודתכם' פגעתם שם ועושה צדק' המחזק בטבלו כל ברוך' הוא יהיה לכם ליטועה' ויזיס
 העקב למישור והרבים לכקעה' אם תשאלו טל יערוק כמטר לקחו' ורח כר התבונה במצו
 ואם שכלכם הנו בריחו' ה' צבאות שלחו ורחו' ועמו צריגלעד וקטף מירחו' לכו המפרשים
 לאורו והגאונים לנגה ורחו' נעתה האצילים והשועים' אם לי אתם ובקולי אתם שומעים' לא
 תשאלו אות ולא תגסו' ממני תראו וכן תעטף ויפשוט השר אדר כבודו' וימהרו האנשים ויקחו
 איט בגדו וישימו קחתי אל גרם המעלות' ויתקעו בשופר ויאמרו מלך מתרץ השאלות' ויהי
 בראותי כי שמו אותי במרום התהלות' ואומ' אל הקהלות התקבצו ושמעו אנשי השאלות המהולל
 כי לי קול בענין התייחצו יחולל אילות' אחסוף יערוק השודות במטלי עי בעל דברי יגש אלי
 יגש הראשון ויאמר הנני כבוד בכל אורחותי' כי מצאתי כתוב הסך ממה שקבלתי מאבותי
 והאמתני כל ימותי' כי אבותי אמרו באדני כי התורה נתנה בסיני' ובאש יד עליו ה'
 ומזכירים זה מאמרו והר סיני עטן' ואני מצאתי כתוב בספר מרוקדק יטן כי הדת נתנה בטמן
 ואען ואומר חייך בסיני נתנה התורה' והכתוב האומר והדת נתנה בטמן הבירה ר'ל כי
 ויתורה נתנה לעם קדושו' בחדש סיון שהשונים נמצאו בו' ולבן נתנה באותו החדש' לסאר
 בהם היכל הקדש ויאמר האיש באשרי כי שבה הסמעתני אמצא חן בעיניך אדוני כי נחמתיני
 וירא השני כי טוב פתיתי ולא עיב' את רעהו מוס המבוכה אל יבשת המנוחה חתרת
 ויאמר אלי אדוני ראיתי תשובותיך ככוחות ובפניך סוכע שמחות' ועתה הוציאני מזה
 הצער אשר רעיוני עלת אחו סער' מדוע ואמר השפיק חנך לער' ולא אמר ארשכד לער
 אומותלח

ויהי כראות הער הקינה אשר עליו חברתי וכמוחצת סכלי איתת תארתני ' וכמעט אשר גבול
הקינות עברתי ' כשבע ביוצרות צודדו ' וכנפש אכזב אשר ילדו כי כמוה לא ראה מעודו
ויאמר חלי הער האם חברת קינות על כנך כבדך ' אשר היה כצדריך ' כאשר נסב מעולם
ההכל והלך אל האור הנמור אשר ליראיו הולחשבי שמו שגור ואצן ואומר ידע אדוני כי
עליו בסרי סגור ' נעיני מכבי חמרמר ולא היה כיום האור אלי יום מר כי שדי לי המר ' יום
חסך ואופל ' יום ענן וערפל ' יום גבהות לבי שחושפל ' וכאשר נדבה רוחי אותי לחבר עליו
קינות כאשר עם לבבי חס לבי בקרבי ונשמה לא נוצרה בי ורחשי כל עצמותי ' ויתכן
כמים טאגתי ונסקצו כל מעיינות דמעותי והסקתי מצפתם בבינותי ולולי כשארתני מחבר
קינות נכמתני והדביקני הדעה ומתי ולא הספקתי לחבר עלי רק שני קינות קינות ' לכ
רואיהם מבכות ומענות ' ויאמר הער אשר כיצד בכורא הסמים ונוטיהם להגיד אלי הקינות ההם
ואצן ואומר הנה הקינה הראשונה אשר חברה עליו נפשי האכזבה כנפש נענה וכעיתים
דומעות כמטר יערוסו ' יונכו מים ונחלים יטופו

מי	י	תנה את	בני חי	וביום	ירדו	עיצמי	בכרי	שאולה
הבני	כאש	או	כלה	אש ואך הוא	אל	ה	מנוחה	ואל
								ה
								נחלה

וואת הקינה השנייה אשר חברתי עליו ועיני בוכיה תאניה ואניה

משה	קדושי	ומשיב	לנפשי	חגי	חדשי	לראשי	עטרה
צופי	ודבשי	ומרים	לראשי	סהרי	ושמשי	ושמה	וארה
איך	א	עצור	און	ואיך	לי	יהי	לב
אזיל	דמעות	בדם	לב	צבועות	לשקות	גבעת	ואשכז
אלו	פדות	אב	יהי	לך	לעזר	בני	קל
אבנם	ידי	אב	ויד	אח	קצרות	על	ה
						גאולה	ועל
							ה
							תמורה

בשמוע הער זלגו עיניו דמעות והתאנח מלבו אנחות ' ויאמר ה' אלדו הרנחות ' אשר הראך
צרות רבות ורעות יצוה לך ישועות וסובע סתחות ויכילך על מי מנוחות ' וישא
משאות סלומים מאת מכיואלך האל ' מלא רוחך ארצך עמכואל

בשלמה המחברת האחד ועשרים תהלה לאל חי

המחברת השנים ועשרים

אמר המחבר

הייתי עם הער המאוסר חמדת הלבבות ומדי העי
עמו חסדתי להיות בגלגל ערבות כי הוא בחבמותי
המאליפות והמרוככות וכמדונתיו הערבול והדיבות

פנים עשר טבט וס' ואת המקלות אש' ככל ברהטיו' הניח אבשלום שער ראשו' ושלמה את
 מקדשו' וסוסיו ופרטיו' ונשייו וסלגיו' הניח אקלידס חכמת התעבורת' ובן לעטסה התעבורת
 ובצלאל הארון והכרובים והכפורת' הניח אחרונם טרביט וזבני' ויורכס עבלינו והחדש אשר
 בדה מלכו' הניח צדקיהו עיכיו' ועזרא קסת הסופר אשר במתניו' הניח יצחק הישראלי ספר
 היסודות' ואבן עזרא ספר המבחרים ושמולדות' ועשו את בגדיו החמודות' הניח נח כרמו' ו
 וסכריב מטה ועמו' הניח מרדכי טוסן הבירה' ולוט את סדנא ועמורה' ונחירוס צר המועטרה
 ועשו הבכורה' הניח עתניאל את עכסה' ואחרונם את הדסה הניחו בני בנימן הבכעה' ואלעזר
 הכהן כלי הקדש וחצוצרות התרועה' הניח אהרן האסור והחטן' והניחו בני ישראל את ארץ גושן
 הניח דוד את מצודת ציון' ושלמה האשיריון' ואת בית חורון תחתון ואת בית חורון עליון הניח
 יונה הקיקיון' וגלחיהם חכמת הרפואה וההגיון' והניחו ערסה ורות מחלוק כליון' הניח את צאנו
 הכל' ודוד הכנור והכל' ואחאב את איזבל' הניח שלמה ספרי חכמותיו' ודניאל חלומותיו
 הניח מלך אשור הגליון' ור' אברהם הנשיא ספר החזיון' הניח חירם מלואכת תופיו' ונקביו
 ותלמי חכמת הגלגל וכוכביו' הניח גולית הפלסתי טריון וקשקשיו' ולחס וכויד עדשים עטו
 ולבן את כבשיו' הניח ישמעאל קשתו' ואלקנה שמואל בכו ונחה אשתו' הניח שלמה הבית אשר
 בנה' ורבקה את יעקב בנה' הניח דוד ספר תהלות' ואבונצר ספר ההתחלות' ואבן עזרא
 ספר הגורלות והסאלות' הניח טרה את יצחק אשר ולדה אחרי וקנתה' ועתליהו את משלצתה'
 ואס הניח נשיאנו את חמודותנו אין לקמיה' כי כן יעץ נל כבראיו גבוה מעל גבוה' חזקו
 ידים רפות וברכים כושלות' ואמצו הלכבות המאללות' כי אס כפיד ממנו האיש אשר יבוכנו
 יחביא' ושר הצבא אשר עם הארץ מצביא' ולכל דבר חכמה כארי יתגשא ויקוס כלביא
 לא תאבד תורה מכהן ועצה מחכם ודבר מנביא' ואס באיש אחד לא תמצאנה כל מעלותיו
 ושמח העמה על הראש טויד על פי מדותיו' היותו ירדן וחכמות והוא ממלא על כל גדותיו
 ומור ואלות קציעות כל בגדותיו' ומצאו ברכים מאנשו החכמה חמודותיו' אל תחרדו עם ה'
 החונים במרה' אס נסע עמואל מעולס ההבל ותתמורה' כי הוא ארח עם טרפיו וכול לחברה
 והנו היום בעולס הקסד והגבורה' אשר עם טמחה ושטון ויקר וארה' וכל הבא אליו ישלם'
 ולקח מעץ החיים ואכל וחי לעולם' לא מת נשיאנו וחכמותיו על לוח לב הזמן חרותים' ואיד
 מת וספריו יהיו מהים' לא מת ודרעו לברכה' ומצליחים למלוכה' אשריו שיצא מעמק הבכאי
 ובנעמיס נפל חבלי' לחזות בנועס ה' ולבקר בהיכלו' מי לקחו כי אס היוצרו מבטן לעבד לו
 מה טוב חלקו ומה נעים גורלו' אחלינו למאכף נפשות חסידיו' לאסוף נפשו היקרה עם נכס
 צאן ידיו' ויבא דודי לבנו ויאכל פרי מגדיו' ויפקוד ה' אלהי הרוקנת לכל בשר' על עם ה' איש
 נביר ושר' אשר ירפא את נגעיו' ויחיש וישעו' דורס טוב לעמו ודובר טלוס לכל ורעיו אשר יבא
 לשניהם ואשר יבא לסניהם אשר יוציאם ואשר יביאם ויעל אבדות חסידיו ושאס יאסף הצולעה
 ויקבץ הנדחה' ויסיס הנהלאה לגוי עצוס בהשקט וכבטחה' נשטון ושומחה ישיבו ונסו יגון ואכחה

אי זמן מסור הרגת ביום אסך' מיעמיד מצב מפני אצמך וקצפך' אי עס ה' מיענה דבר
 לחרפך' אי עולם השכל מי ישכיל סר מלאכך ושרפך' אי ספר תורת ה' מי יחשף מצב
 תשחי וזהבך משכיות כספך' אי עדות ה' מי ירעה עשרות צאנך וצבך אלפך' אי יס השכל
 מי ישכן בחופך' אי עדן גן אלדים מי יארה מורך וצופך' אי ארץ צבי מי ישכן ביופי נופך'
 אי חכמת הניגון מי יבין מלאכת נקביך ותופך' אי עולם התמורה מי יכיר דעת חנפך' אי
 ספר דברי הימים' מייסרם דברך הסתומים' אי ספר משלי מי יקשר פסוקך הנעומים' אי
 ספר איוב מי יבאר סודותך הסתומים' אי ספר תהלות מי יגלה צפונך הנעלמים' אי דניאל
 מי יגלה סוד קץ הימים' אי משוח אלהי יעקב עיני כל ישראל עליך' הנה בהיות עמך נדבות
 ביום חילך' וישמח וכולון בצאתך וישכר באהלך' מי יהיה מחוקק אשר לא יסור מבין רגליך
 מי יכתוב אגרותך אל האיים הרחוקים' ומי יחוק חקקי המצות והחקים' ומת האדם הגדול
 בענקים' הנוטה אלהי התבונה ויריעות השכל מקים' אהה על המליצות הכמרות והסירות
 מנופת צוף מתוקים' כי בקקים בוקקים' והעלו עפר על ראשם חגרו שקים' אלי כבתולה
 חכמת הדקדוק והפעולה' סגר את יומו האיש אשר היית ממנו בעולה' אשרנו שנפרד מארץ
 כבול' והנה היום עם שרפי זבול' היום אנחנו כאבלי אש קודרים ומתאבלים' אחזנו צורים
 וחבלים' ושרפי זבול נפלו להם בנעומים חבלים' היום יתומים היונו ואין אב ובני אלים
 ורקדן כאילים' היום דמענונו על להינו ושרפי הקדש מחללים בחללים' היום לנו הניגון
 כליל ולבנו למו אב כלו ויליל' ולמלאכי רוס שמחת לבב כהולך בחליל' ואיכה לטבנו לא
 יפחד ולא יחרד' ונמנו מאד רדי' ומי יענה אל מליצות חכמי כפרד' מי ישיב לסורי חכמי
 פרוכיצא המפוארים' ושבח דגן שמים ולחם אבירים' אפס אביר הרועים ומורה המורים
 היה לי יד בכל ארבעה נעשרים' ומי ישיב דבר דבור על אופניו להחמי אשכנו' ומי ילכוד את
 קרית ספר וחדל עתניאל בן קנו' מי יבין החידות הנעלמות' ואל מי תסובנה האלמוות
 ותשתחויה כוכבי המעלות הרמות' ואין טל ואין מטר ושדי תרומות' מי ירחם הדלים' מי יחוס
 על האומללים' מי יאסף הביתה הגולים' מי ינחם האבלים' מי יתן ביתו בית וועד לחכמים'
 מי יאיר הפנים הנזעמים' מי יסול למרי כפש מן הצבתיים' מי יפאר במליצותיו החיים והמתים'
 אשר כל רואיהם יאמרו בריך ה' ואעשיר' מי למול שמש חכמה עפעפיו יושיר' מי יקום לנו
 תחתיו בשיר' אהה כי אפס המליץ' אשר עצמותיו יחליץ' הדוד הנאמן המרחם והשלמן'
 צנכת המן' רד עם אל ועם קדושים נאמן' נמצא למבקשיו' ונדרש לסואליו' לא היה כלי מ
 מחבתתו ולא היו רעים כליו' ולא מנע טוב מבעליו' איך נחמה מהגד תהילתיו על האמת'
 והוא הגיד שבח דרך העבדיה על כל מת' זאת נחמתיו בעניינו' אש נפרד ממנו מאונינו'
 אשר הוא חיונו' כי המות על כל החיים שליט' לא ינום להם כס ולא ימלט מהם שליט' ואין
 לתמוה אש הניח עמנואל באן ידו ועדריו' וכרדיו וכפריו' וכפירי ספיריו' ומליצותיו וסיריו'
 הניח אש למן פרחי האלוהיות' ועתניאל את גולת עיליות' הכה ארסנו הפילוסופיא' ותמר
 אחות אבשלום יוסיה' ושלמה כס יה ובתיה' ונעמי רות המואביה' ושמשון הנבורה ולחי חמור
 עריה' הכיח תלמי חכמת התבונה והמשפטים' וספר הפרי והחריטות' וחכמת המבטים ויעקב

העבר קול בכל מחנה סודך ומליצותך ויאספו אליך כלים אחד חברים ונתבחר משפטי ה
המאמרים ומעליך ויקרך על שם כוננה ומעשה ידך כוננה עליך ומעשה ידינו כוננה
ויעשו דברי הארבעוני ואקום קל חיש ואשנס מתני ואצנדר רעיוני לרגל המלאכה אשר לפני
ואחבר קינות מתכונות משינוי המאמרים מקובצות תאמננה ממני ומאודותי מעלות כ
נכבדות יתד על מה שהם כי עשר ידות כי כן ררך המעוררים בכל האמונות להפליג בשבח
ובגנות ולכן אמר החכם אשר נתן האל חכמה בלבו מיטב השיד כזבו ועשותם על דרך
כאילו קום קרובי אוגבר עמיתו ואמרש עלי דרך השלבה אחרי מותי
ואלה דברי הקינה אשר ירי אותה כוננה

השבח חנות הזמן אש קפץ באף רחמינו כי מרוע לא נכמרו רחמינו ושלח ידו בשלומינו וחלל
בריתו עש בעל בצמיו הנדע ביהודה ובישראל גדול שמוי עשרת צדי וצפירת תפילה לשאר
עמו עמנואל בסמור שלמה אזה נשיאנו עמנואל יציעים זמירות ישראל רוח אשנו ומשיחנו
צין נור הקדש אשר על וצמיו חיו בשמינו ונסמית רוחינו המשיב נפשינו בצחצחות
המכהלט על ימי מנוחות היית ראש שמחתנו ושבחנו בך כל אנחותינו אמרנו זה יבחנו
ממעשנו ומעצבון ירינו ותלינו עליך כל כבודנו והנה נכובה תחלתינו ועתה הלך הלכת
כוכב אשר מועקב דרכת ובתוך חבני אש התהלכת למה גבבת את לבנו כמו א"ב ותנהג
אותנו כשכונות חרב מי ידעך נור זמנינו ולא יפכה ומי יחזיר שלמותך ורמעה לא יפכה ומי
יעלה על לבו כעיונותך ולבחתה עוד יחכה אויה אים שלומנו מי יעצור בעמנו מי יעמוד
לנו בזמן תחתך מי ישא חוד בליך תליך וקצףך איך נחתנו רוענו ולא נחננו ואנחנו
עטרנו לנו ענדנוך וחנותם על לבנו וחנותם על זרוענו כצנור ואש בבנו וכמספר נסיב את
שבנוך במהתרים בכוונך ובהמר על הכסור וכמספר על היחיד ספרנוך ואש כהן עתק
נפרך בכל מכמוני והבינו וכשפינו פדינוך כי יבא דברך אלינו והבדנוך ועתה מי ינחש אוקנו נור
הימים וגדלה החרדה ואין מקום לניחומים ולולי ברכך השד אשר לנו חללת מחשוק ספרי
הנכונה אשר פכלתה במתנת יד שכלך ולא התעצלת והאג השגת והכל הכלת והשארית
אחרך ברכה לרגל המלאכה אשר לפנינו לא קמה עוד רוח באפינו וחשכו כוכבי נפשינו
כי כאשר נזכור פרידתך נשיאנו נוחס יסדר מעינינו וכאשר ספריך הנעימים נסיב אל לבנו
אש כלך בקרב צרת הדאגה תחיינו אי לשון הזהב והאדרת איה אוסוף מליצתך השוררת אשר
היתה על כל המושלכות גבית ולכל דברית הדיכרים חודרת עקב אשר היתה בה רוח אחרת
ואיה סודך הנערב הנחמד מהב ומפן רב ואיה ידידי המלומדות לקרב מה כדבר ומה
נצטרך ויאור הכינה חרב ונהפך מורחנו למערב אים התלאת מי יעמידך מועפק אי
השיר המפואר מי יסיב שכותך כאשר היית בימי חרפך אי קהל רומי מי ואיר כוכבי נפשיך

אחריו לא יוסף עד שני דור ודור וישאלני הסר ויאמר אמור כל האמת האם חברת דברי ה
הקבר כאשר חברת דברי המת ואעץ ואומר חברתי וכמוהגת סכלי תארתני שמענו והפלא
כי הוא רוח חכמה וכיכה מלא וככתס טהור לא יסילה ואשא משלי ואומר

ארוך	אני בהשב	ללוהות הברית	לכרוב ושרף א	היה מזכרת
עבר	זמן בניו	אשר טמן בתוך	קרבי לשון זהב	והאדרת

ויהאמר הסר חו אני כי זאת הסירה על כל השירות בברתי ובעטרת השכל מעוטרת והיא ל
לשירי משוררי הזמן צמרת ולמליצות מליצי הזמן גולה וכותרת והכני נשבע כאשר שמים ת
תכן בורתי וישס סיד חרב חלל הגדול החודרת כי לא נשוב אל בתינו עד שתחבר בעבורי
אחרת תהיה הקוקה על קברי לעטרת תפארת ואתמהמה כרגב למלאות מצות הסר אלופי
ויסס הדבר בפי ואומר אל הסר קח לך יערת ציפי וכתוב לך סיד לשמך ארגתני ומלוח לבי
העליתני ומספירי אמרים חברתני ותתמה על יוספי וכבי עדני ויהי הסר מפי הקרא אליו
אז הדברים האלה והוא כותב על הספר בדיו ואשא משלי ואומר

אני ארוך	ובפורת	וביעצמה	ולוי יתרון
אני לכרוב	כבפירת	ללחות ה	בריה ארון
ובי יצחק	ואברהם	אני היא מ	ערת עפרון
אני כנבו	והר ההר	ובי משה	ובי אהרן

ויהרד האר על טנוכה אשר ראה בשירה הערבה ויקרא שמה חפצי בה ויאמר יסנתי
אזינו לי כי בנעימים נפל חבלי וזה היה חלקי מכל עמלי וישבע באמונתו כי
לא יחליפנו ולא ימיר אותו בעד כל בית נכותני ויהי אחרי כן ויאמר הסר אלי ראיתך כל ימך
מיתריך תכונן ועל כל סר וגיד אשר מן העולם הזה יפרד תקונן ותנחם כל לב אמל ואונן
ובסיריך אשר על לב הזמן חרותים וברחיטי מליצותיך מצותיך ברותים תפאר החיים והמתי
ואשר לא תפואר בשיריך איכנו משואר ותברית לגיז וכד נסא ואר כי ידעתי את אשר
תברך מכורך ואשר תאור יואר והשליכו ככוכי הזמן עליך יהבס ויאמרו כי תנחמם מעצבם
ובכנסיד יחזיקו לדבר על לבס מן העבודה הקשה אשר עובד בס ועת מן העולם הזה
וחלופני אל מאונך כסופה ירדופני להיות להם בצרתם עזר ולשים על ראש מתיזה כור זהב
כאשר יהיה הענן ומן העולם הזה תחלוק ותשתכנן ותשב בשתר עליון ובכל שרי תתליכן מי
הוא זה הסר המלץ אשר ייוץ בצואר ויכונן ולספר מעלתך ויעס בכורתך מי יתכונן כמה
יחטא הזמן חטא גדול וכמורץ אס לא ישים במוחק הזמן הסירים נסרץ ואס לא ירנן רץ לקרא
רץ ואס כל לשון לא תחרץ להגיד מומך נוראית כאשר עשית על כריבי עמים נפלאות
ועתה איעצך ויהי אלדס עמך כבר ידעת כמאני כי בני עמך עידומים הם משירים ומליצות
ובעור בחיים חיותך משיריך ומליצותיך יגורו הפרצות וכאשר אל על יקראוך ידעו כי עירומי
הם משירות ואז יתפרו עלי תאנה ויעשו להם חגירות ועתה בעור בחיים חיותך

אשכ	בראש עם	כמלך	ופאיש	ינחם	אנונים
איה	נערי	סביבי	אי הי	כלי שן	והכנים
איה	פרי ה	אדמה	איה	יבול ה	צפנים
אי תוף	ומחול	ונכל	כנור	ועונב	ומינים
אי צ	לצלי	תרועה	שירות	ומשתה	שמנים
אי יין	שניר ו	אמנה	אי צוף	ומתק	תאנים
אי ה	שביסים	ועטרות	כלות	וחופות	חתנים
אי צ	פרים ב	עשו לו	אי צאן	ברורות	ומשנים
לא ה	אמנתי	תמול כי	יהליף	אלהי	זמנים
לו ה	אמנתי	ובנתיו	אתכו	ננה מ	זקנים
אכין	ליום ה	פרידה	צידת	פעלים	נכונים
דור שי	חקר סוד	דברי	אם ל	בך לב	נכונים
כתד	זעיר	ואחזה	קורות	תמותה	לבנים
אתי	צבא מ	פגרים	היו	תמול ד	עננים
הם לך	בהיום	למדרך	היו	תמול לך	אדונים
היו	לברות	לדימה	האו	כלים למ	עדנים
לא נ	ברו דל	ושוע	לא נ	הדרו ה	סגנים
כרעו	כשדוד	בחגי	סלע	נחורי	פתנים
הג	זלים מ	עליהם	עורם	לכל צד	ופינים
לו נ	פשך שי	ערה זאת	תהים	ותספר	כתנים
תאור	ימי ה	פרידה	תאור	ימי ה	זקונים
תפשוט	מעילי	כבודה	אדר	ענק צ	וארונים
המ	עטפות	ונזמי	האף	והש	הרונים
אם ת	שאלנה על	שמי דע	כי בן	אני ל	סרנים
היה	לבבי	רחב יד	בן שש	בבן ה	שמנים
בנה	בגזית	זמיריו	עת נ	פלו ה	לבינים
עת גו	דעו ה	מליצות	החליף	חרזים	ספינים
שבעים	וארבע	עשרות	על ראש	שמי הם	נתונים
חמש	עשרות	וששה	אמצע	שמי הם	מכנים
אחד	ושלש	עשרות	בשמי	הלא א	חרונים

וכשמוע השיר השיר וטובו ' בז לאלילי כספו ולאלי ' ובראותו כי שמי בקרבו ' יצחק בלכו
ויאמר ישיר הזה הכאני ' ונכני הזמן הראני ' ולולי שמך הכדמו בו אשר הכיאני ' תמך לקחתני
על ' לנח קברי חקקתני ' כי הנא לשירוס כמלך עתיד לכידור ' וכמוהו לא נהיה מן העולם טו ג

לא שי	ערה נפשו	בשרם בוא ימי	רעה	ליום משפט	ולא צדהו
על מי	תלונותיו	ועיניו עוללה	פתה	לבבו עד	אשר השוהו
קרא	זמנו לו	והחריש לו עדי	קרא	לבבו לו	ולא ענהו
לא יו	צאה מליץ	לנפשו רק אשר	פעל	תמול ידו	והולידהו
צופה	לקץ ימין	מחכה יום ליום	ביאת	משיח אל	ואליהו

וילמד אלי הסר צדקת באשר טכחת הדאסונה י ביעץ תורה חסד על לשונה ועתה הגד כל לי
הטנית ובה כדע אם אתה לשירים חותם תכנית ואמר פקח עיניך הסר נראה יופי הטנית
ועל טניהם תקרא טני עופרים תאומי צביה ואשא מטלי ואומר

רואי	וידועי	לפנים	עלי	טאו ת	חנונים
אתמול	אני חי	כמוכם	היום	בתוך גל	אבנים
שליו	אני יום	תמול	ויפ	רפרוני	זחנים
אתמול	לבושי	רקמות	שני	וטש	עודנים
היום	בלוי	סחבות	אתכם	ואשבע	יגונים
עני	יכסו	חרולים	על ל	חיי ק	משוכים
אשכון	כנפעם	בתוך עפ	ידמו	כאשו	ישינים
לא י	אכלק לא	יריחון	לא י	הגו עפ	גרונים
יד לא	ימישון	ואמון	להם	ולא מ	אזינים
אם י	ככדו דור	בניהם	או י	צערולא	מבינים
וי	תנני	זמני	לעג	ובז ש	אננים
רעי	תמול ח	שקו בי	ולא	הבתי	אמונים
התב	ברו נ	חרו בי	כאוב	וכי	דעונים
מי ה	אמין יום	אני חי	עלז	ובכנף	רגנים
עת א	לבשה חור	ורקמה	אלעג	לפחים	רצינים
ברחון	הליכי	בחמאה	בהיות	חנוני	חנונים
כי א	טכנה בור	חשכים	ימים	חדשים	ושנים
כי נ	פזרו את	עצמי	אל פי	שאולה	שכונים
חשך	מאורם	ונגהם	ידמו	לאודים	עשנים
זכו	תמול מ	שליגים	אף א	דמו מ	פנינים
היו	כנופך	וספיר	על שש	ותולע	אמונים
מי י	תבני	בקדם	כימי	אני על	ששונים
י.ם י	הלול לי	כמטר	כרביב	ומלקוש	עננים
אדרוך	פאתי	האדמה	תימא	וארדות	דדנים
צפין	אסבב	והדרי	תיכץ	ואחדר	נפנים

וחשבנו להיות קדושים אחריו מות' שכל החשק בעינינו לרדאק' והחזנו כל גוף וגוף' ויאמר
 השר כמה יכניעו הלככות' כמה שיראו הרוחות בארכות' חי אני כי הקינות אשר ראינו הסירו
 רהבינו' והכניעו בעמל לכינו' מה מאד כחמא אכחנו קהל העברים' אשר לא נכתיב קינות
 ומ סרים בבית תפילתינו או במקומות הקברים' לקחת מוסר השכל דרך ומשפט ומיסרים'
 ואען' ואומר דע אדוני השר כי במקומות רחוקות הלכתי' ואיני רחוקים דרכי' ובכל
 המקומות אשר התהלכתי' מצאתי על קברי הרבנים' והשרים והסגנים מליצות וקיינים' קצתם
 כתובות במיני צבעונים וקצתם חקיקות על לוח אבנים' נראיתי בס' מזבחר הלשונות הנחות
 ומוזרות המליצות והשיחות' כחשמלי זהרם הלככות מתלקחות' והרי כמו עשרים שנה חכרתי
 שתי קינות' להיות על קבורתי כתונות' תדברנה בעת אאלס' ותיסרנה המתעלס' והקורות
 אל קהל המתים אל החיים אגלס' יראה כל גוף ירס ומעצתו יכלס' ויאמר אלי השר הזה הסדרך
 את דעך' מדוע לא הראיתני מעשה צעצועך' ועתה ספרה כא לי הגדולות אשר עשית'
 והחמודות אשר זמתי בסית' ואומר דע השר כי העלמותים ממך ולא הודעתך' ועד היום אלותם
 לא השמעתך' פן האות יחדיו שצאצריך' וייקצו מזעזריך' ויאמר השר אדוני' אל יאמר כן מ'
 מחמד עיני' כי אם זכס לשנו יסחידני' עד אשר אל המנוחה ידריכני' טוב מאד יבטיחני'
 ומראות מה טיהיה אחרי יסחידני' וישא משלו ויאמר

אשר י	פחידך זעם	לשובו	עדי ידרי	כך אל ה	כנוחה
משוכח מ	אשר יבטי	חד עד	אשר יפי	לך פד	בשוחה

ואמרה אל השר ראה דכריך עובים ונכוחים' והנה אגיד לך הסירים המשוכחים' יורידו
 העס המתאזים ברוחם' וימירו הכלי עונג במצרות וצרוחם בראותם כי מלכי ארץ
 וסוטרם וסופטים' לקנחם למות ולהרג מטים' איס לא נכדרי' וזקן וצטא פכים לא נכדרי'
 והנה הקינה הראשונה בפס השכל מחוסקה' ועתה בוא כתבה על לוח לכך ועל ספר חוקה
 ואשא משלי ואומר

בינו	עדי עמים	ואל תגבהו'	העו	בריס	התמ	הו ותהו
התנ	פלו ושאו	תחינה על אסיר	מות	בספר א.ז.		אשר קרהו
נשפט	פני מלך	מלכים בעלה	שם חק	ומשפט לו		ושם נסחו
איך	היה ענין	אשר נשפט פני	בוחן	לכליותינו		והמציאהו
היום	תמול לשמו	וזכרו תאות	נפש	והיום	ה	זמן כחהו
היה	תמול על ב	מתי עב בעלה	בז לו	זמן בוגד		והבהילהו
היה	תמול שלי	בביתו ורענן	תוך ה	כלי עונג		מאד גבהו
הים	באיש גדהם	וגרדם ישכנה	תוך כר	חשכים	ה	זמן כרהו
ידיו	אסרות הם	ורגליו הוגשו	אל ה	נחשתים		ועיניו כדו
סבל	לכבו יום	תמותה עד אשר	בא ה	זמן בוגד		י'שכי הו טוב

ויהיו מעורפן ויספצצנהו ופרץ על פני כרץ ופרצהו ואל בית הכבוד יריצהו ונועדו ויפשיטנהו
 וכאשר שאלנו קדקד שער מתהלך באשמינו על דרכו בהרב אהו ונחת רחמינו אחר הסיבה
 אשר עלה עשן באשמינו ואש תאכל מפי ואכהוס ואמוז טרפי הוא כי אנכי הדל באלפי הללויות
 למה משה האיש ב מי חרפי זהבי ובספי ונתן לי עדנים פניס מבני הנדיבי והוא מפני מתעלס
 ובשם לא יבוס ולא ידע הכלם ובראיתי מריו נקשיו וכי לא ימלס נשיו הורדתי מעליו עדיו
 אהזני ולא ארפכני ולעפר מות אשפכנו ויהי כראות הער הדוכי נכמרז רחמינו על משה ה
 העני ויאמר אל האיש האהזני בו לא ככז לעשות כן בני כי הכעס לא יחשב לך לחכמה
 ולכן הרף מאף ועזוב חיומה ואל תתחר להרע במרעים כי דברי חכמים בנחת נשמעים ועתה
 חזרי ודרוש ואם יוכל לעלס נשמי משה אז תהיה לו כנושה ואם יצאנהו הכספים וההובים
 ריבך ריב את הערבים ויפן אלי הער ויאמר אחרי אשר עשית במלואת העיר נפלאות וראינו
 ממך נוראות הרימה שמעך למסנאות ותקיד את דברי בעיר ערב ונפרד מזה המעמד כי
 הרעב תולך וקרב ויכה בצדיה למזן ארב כי פכה יוס וכי ינטו כללי ערב ואיש לא יוסיף עוד
 לשאול מן ארד אל רעבנוי אבל שאול ועתה גאל לך אתה את גאולתי כי לא אוכל לגאול
 ואקוס במנות הער אדוכי ואחבר סיר חדש אין לו שני להציל העשוק ממוקשו ולהשיע
 משפטי נשטו ואשא משלי ואומר

עזוב אף והימה נדיב לב וקומה ודבר בחכמה במלים ערבים
 ואם יש למשה תהי לו כנושה ואם אין בידו בעה ריב ערבים

ויהי כשמוע האנשים העיר הנעים מעשה צעצועים צעקו בקול גדול כאלו אל הכבוד ה
 הרעים ויאמרו מה מאד נכבד זה המעמד ומה רב טובו כי רוח הנושה בו והיו
 כולם מספרים בטובי ויאמרו כה לחי היום הזה ראינו כי ידבר אלרים את האדם וחי ואלך
 עם הער לשכון תחת צאלי וכל העם שב איש לאהליו

בשלמה הבחברת העשרים תהלה לאל אדירים

המחברת האחר ועשרים

אמר עמנואל

המחבר היותי עם הער המאיש ימים חדשים ושנים
 בחיק הידידות אמונים והיינו בחצרות ביתו דשנים
 ורעננים פעם כדבר דברי אהבות ופעם בשירים נחמדים ובמליצות ערבות ופעם נקמ'
 ונשובה בעיר בטוקוס וברחובות ופעם כדרוש ארמיני המלכים הראשונים הדשים גם ישנים
 ויהי היום נכנסנו בהיכל הגדול אשר לנצרים וסביב להיכל היו קבריות המלכים האדירים
 והסבבים והחורים כתוב על כל אחד מהם מליצות צחות וקיינות ערבות מצור הסכל חצבות
 לקוחות מסיני המאמרים וארובות מיהלומי הדבורים מדברים מאודות בעליהם מישירות לב
 רחמים ומחידו טומעיהם וכנענו בעבורם הלכות השומעות וישמחו עיני הלב דמעות גאונות
 נכבדות והכרכים מתכפלות וכורעות ומדי קראנו אותם שכתנו חשק שרות ועלמות

כך סכלו אדמהו ' היתנו סבה לכל שכל וכו' נשכיל ונשכילהו ' ודעתו כי הקשיתי לשאל ' אמנם
ידעתי כי אין וולתך לבחול ' ואקום קל חיש ואחבר לך זה השיר ארכו מוטות כנשיו ' ואם קצרנו
מיליו רבוענשיו ' ויקחה האיש ויכול לכל זהו וכנשיו ' ויקור ויעתחו לאשיו

יפעת	תבונתך	ובר הלך אדם	השר	לאיר שמש	ואמשילהו
כי	ב אשר שמש	בסבת הראת	נראה	באורו אור	ובו נראהו
כן	ש בלך סבה	לשכל כל יצור	ובש	בלך נשכיל	ובשכילהו

ואחריו השני נגש ' ויאמר אדוני רציתי לתארו כי נפרד מהמורגש ' ואל הערפל אשר טס האלרי
נגש ' וחשב בטכנו גאות הזמן כמיכות ' ויקרא שמו אלון ככות ' ופסע מעילי ההמונות ולכס
מלאכות ' עד אשר עני ' אכסי הזמן מהסיג הודו עששו ' כי למדי לא התקדשו ' ומעברות המלך
זקן וכסיל לא חופשו ' וידעו כי עירומים הם ויתכונשו ' ונגש יהודה לבדו אל ה' והם לא יגשו '
ואקום ואחבר זה השיר ואתנהו אליו ' ונראה לו לכפר עליו

יפל	או לבות	בלבשך מלאכות	עד כי	להשיג	הו	דך נאשו
תפיש	בשכלך מ	חמדים את עדין	צורות	טהורות	י	עטו ולבשו
רא	הליכות ש	כלך ויחזו	כי הם	עדומי הוד		והתבוששו
בז	לשכלם לא	עזרם לעלות	ליאור	באור עליון		ובו נבאשו
קרן	מאר הלך	ואיכה יחזו	הודך	בעיניהם		והם עששו
איד	י עמוד לבם	בגשתך לער	פל שם	אלדים חי		ולא יגשו

ויגש אלי הסליס ' ויאמר רציתי רכבי ופרסי ' לרמוז אל יהודה גור אריה ' אשר אמרנו בצילו כ
נחיה ' לאסוף נפוצות יהודה ונרחי ישראל לכנס ' ולעשות שרפי שפריו ולעס אותם על גס '
יראו אותם כמכי הזמן ויחיו וימנהרי כחלי עדניהם יריו ' ואחריו מות קדושים יהיו ' כי הוא לבדו
כמשא יסור ' ויהפוך עמק פגרינו לנחל הבטור ' ואקום ואחבר לו זאת הסידה הערבית ' וישמח
האיש בראותו יופיה וטובה ' ויאמר אלי היום נרצע לאהבתך שמתני ' אמצא חן בעיניך אדוני
כי נחמתני ' ויכרכו אותי בטס אל עילום ' וילבן מאתי בשלום

חושה	משיח אל	ועטה שרף ושים	על גס	לחיות בו	בשוכי הזמן
יתר	אשר הוא נ	תקע כמקום נאמן	נשר	מלא נוצה	ובעל מעשים
אם הוא	ברוב במשח	כנפי פורשים	נצר	כליל יופי	ונשע בעמן
אף ז	ברך ערב	כנופת צוף ומן	נרך	והלך כל	חדרים חופשים
עורה	נאון יעקב	ולכה תהרד	על ח	דך ידוד	והגלך והסור
	הנה	משיח אל		בעוצמתו ירד	
לנו	כנבורים	ורכבו יאסור	יהפך	ואם היום	מאד קצר ורד
	ענק	פגרינו		לנהל הבשור	

אני טרם אכלה לדבר העתידים הערבי לחבר ' והנה איש מכה איש עברי מאחיו וימנעו טו א

ואקום ואזכור כלל למעשה ואחבר זה השיר הנפלא אשר בכח אספיד לא יסלה ויאמר
האים באמת זה השיר על כל שיר מלך ויקח את השיר וילך

מנחם ל	זמן היה	גביאו	והחשק	קראהו	בקיאו
והתער ל	אנוש אולת	מנחם	בהתעות	אנוש שכור	בקיאו

עודנו מדבר והנה שני אחים באים בלב נעצב ונוול פני החזיקו מצב ויאמרו יס לנו אכ זקן
כעוף כודר תקן יענות את אשר נתקן אנחנו למשמעתו כפי היכולת סיים וכעבודתו
וכמוסריו מתפארים ותהלתו ומעלתו כחוכה עלינו מטיפים והוא יחשוב אותנו לזרים
ויתן אותנו כסודרים ומוזרים אשר לא בוינו ולא דברנו ולא עלה על לבנו ועל זה נעבד לזכרנו
וגדל עצמנו ואחי ראה גם ראה איך יעלה על לבנו הנכבד לנשות מדרך מוסרו ולענות צוות
אשר עשה לנו את הנפש הזאת ואיך תסבח נפשונו כל גאולנו בזכרנו או נקדם חסעלנו מכל
מחסורינו עליו ועתה חסר לנו שיר בדבר צחות אולי יראה הצענינו ויכלהנו על מי חסותי
ומצא כסידך מוכן שמחות ואקום ואחבר שיר כפי כחי ואספיד עליו רוחי
ויערב עליהם סחיי

ואיכה נמרה	פיך אמן	דרך מוס	רך האב נש
ובירך כל	מחסורינו	מן הבחנות	ער האבנט

עודם מדברים עמי ואני כושא משלי והנה שלשה אנשים נכבדים עליו והאנשים אצמי שמות
נכבדי ראשית החמית קראו בשמותם עלי ארמות ויאמרו אלי המשורר לעולם יהיה מארץ
דחוקה באו עכדיך לשמש יהודה גור ארוה כי שמענו את אשר הובים מיוס הסכלות והאיר
אוסל עיני בני הגלות בהטיבו כרות הלכות העדינות וכמלאתו משכנות הכנות מיהלומי
הסודות העליונות ובתתו ספירי ספריו כלם לעלות בהם ולהשיג כל נעלם ומימי חכמתו
למשגים חומה מיתנס ומשואלם ובהסירו העברים העורים הנרפים והפסחים הפוסחים
על שתי הסעיפים אשר במלאכת המתפרים והשיר את המסוה מעל פני הנפשות השוכנות
והעלה אותם למעלה מגלגלי ערבית עד אשר לכל חכמי הזמן ובעלי לבבות יתנו בנות השיר
האלפים ולונתנו הרבבות ומצא ביום חילו עמו כדבות וכור עמים יחשבו קרבותי ויגדורו
כמשפט ברמחים ובחריבות ועתה איך נדרסה כיום פני חכם עדיף מנביא כרע טכב בין
משפתי החכמות כארז וכלביא וכידורו אין תמורה להביא ולכן באנו עדיך בלב בונח
בנפש כורצה וברעיון משפחה לחבר שורי חמר הדורים לקוחים מפניכי המאמרים ונעשת
אצת לראשו עטרת ונשלח אל כתר המאורות גאחרי כן נראה פניו הדורות וואת היתה
סבת כואנו ונמיינו עדיך מגמת פנינו ואומר אל הנכבדים יתן כל אחד מכם הענין אשר
יחשבו ליקור ועליו אבנה הבנין ויגש האחד ויאמר אחתי חשכתי לרמת סכלו אל השמש
בהלן כי כאשר היה השמש כליל בהדרו והוא סבת הראות ונראה אור באורו וכו' נראה כי כך

בגלגל השמימי • שחלק כל מול ומול לשלשה חלקים • ומצא כל החלקים ההם בטבעים חלוקים
השליש הראשון יורה טבע אחד • השליש האמצעי יורה טבע אחד מיוחד • והשליש האחרון בטבע
סלישי התיחד • וחלקי כל מול ומול נשתנו מחלקי חבירו • וקשה עלי לזכור מה פיוזכיר על כל
אחד מהם תלמי בספרו • ורציתי שתחבר סיר כליל בהדרגה • וזכיר בקצור כל אשר הזכיר עליהם
תלמי בחבורו • כדי שבידעי אשר על מה אדעס • ובקול כמוהו אדעס • ואקס ואחבר סיר
משמנה טורים • הארבעה הראשונים בטבע ראשי המולות מדברים • (הטור חמשי טבעי
אמצעי יתס בו נכללות • והשלשה האחרונים מדברים בטבע סיפי המולות • ואתנה אל ידאס
והוא משפר ממני תהלות ואשא משלי ואומר

טלה חלב	אשר הוליד	בללו	רעמים עם	ברקים ה	חרישך
והוא רוח	ורעש ו	ערפל	לך ירטב	וחום ירעש	ויחשך
אווירו חם	וחם גם	א חריהם	שנים דון	לבינונים	בלחשך
אשר ירטב	והואבשרך	כמו אש	והוא ירטב	ובינוני	יבישך
ובל אמצע	לבינוני	הבי דון	לבד	דגים	אשר ירטב
וסוף ישרוף	אשר ירגיש	כמרגיש	ורח י	היה רטב	ונמשך
ומימי	כמימי	ופועל	לך רשע	אשר ימטיר	בראשך
והוא ימטיר	ואף רוח	יילך	אשר ישרוף	והוא נקרא	אנשך

עוד זה מדבר וזה בא ויאמר אדוני רכבי ופרשיו יס לי ריע שמתינו כור לראשי • אהבתיו אהבת
כפשי • וחפצתי להיות במאסר אהבתו לא אבא חפשי • ועל כונו החדלתי את תירומי • וכפני
יענה כחשי • (מן היום אשר אריתי יערת דבש ונמתקו • רמיתי וזית כל ריע חסר בחוקי • ולא הי
דודני דבקים בו כמדוני אני חלוקו • ולא היו' הם כחלוקו • אני כפשו הסוכנת בחיקו • ומה אוסיף
עוד לדבר מאודותיו והיוקני ויספתי בחשקני • נעתה אדוני תתאר זה החשק בסירך למען ה'
אלריך ולקדוש ישראל כי פאריך • כי ידעתי את אשר תכרך מבונך • ואען ואומר השמר והשקט
אל תירא ולכבך אל ירך • ואקס ואחבר לו זה השיר הנצרך • ויקיד וישתחו לאשיו ויאמר יהי עש
ה"מכרך

בחשקי על צבי מבחר	עפרים	אדמה כל צבי חסר	בחיקו
ולא היו חשקיובו	דבקים	כמו מדיו אני לו	חלוקו
ולו היו כנתח מ	נתחיו	אבי נפשו אשר אשכין	בחיקו
ומה אוסיף לדבר ב	חשוקי	והזיק לי ויספתי	בחשקו

עודנו מדבר וזה בא ויאמר חנני אלריס ויס לי ריע שמחת גילי • ומנחם משיב כפשי אשר הוא
הצניף הטאר על ראשי • (וככל חן טוב האל חנני • ומתפלל לכוכבי אל עס קנו • וכטורס כוכר
בכטן הכינו • וכביא לכני הזמן כתנו • והוא ראשון אל החושקים • וכוטה אהלי החשק ויריבנות
מקיס • והזמן והחשק עבדיו ואן ידיו • ולא התעוהו באשר התעו כל מלאכי גוים בלעדיו • ועתה
אדוני זה הענן בסירך תפארתו • וכמחוגת סכלך תתארת • כי את אשר תאשר אשרהו • ואקס

לרוע צורתו כל רואהו חרד ויפנס כי הוא כבוסן רענתיים על פני כל הארץ כאמתיים
 רובץ בין המשפטים ולחיו כלחי חמורותים ולסיויו אין בריח ודלתיים ופני אשתו כאור
 החמה שבעתים ועדיה כבע רקמתיים וכראותי יסעית הכלה סגור לבי תקרע וולות בעלה
 המצורע אשר בין רגליה כרע אמרתי באמת אמר הנכח על זה המאורע ונצר אור וכורא
 חושך עושה שלום וכורא רע והאיש אשר חבר זה החבר עומד בוי שערע ועתה אשביעך כ
 פאילית או כצבאות לחבר על זה הענין הטיד אשר יאות ואקום ואחבר זה הפיר גורת יחלום
 ואתנהו חליו וילך מאתי בשלום

ראו חתן פני כ בשן כבושן	וזא בלה אשר יזרח	ויאור
והודו אל אשר גולל לאור	פני חושך וחושך כ	פני אור

עודנו מדבר והנה איש כחמי קראני ויאמר ארונני שמעתי סירך והנאני והדבר אשר עדיך ה
 הביאני והוא ראיתי דבר אשר הלכתי כי ראיתי בעכוני אשה עברית דותה בצורתה למסחה מ
 מצרית וכאמתה כחל גפרי ופניה מוריקות כאילו הכגע סס כפל שקעוריו ורקרקות ומראיתן
 ספל לא עלה על לב אדם בדורה כי איש יזקק לצורה כזו בעורה והנה היא לו
 לזכוכיס הרה אחשוב כי לא טס כה קני רק גבן או דק או תכלול בעינו או כפל שמה שר אי
 חמור ועתה אמור עליה טיר או מזמור ואקום ואחבר טיר זה הענין יסשר אשר לא מד
 יפתי ולא יסשר

מבי הרית	שפחה בצרית	או מבצורע	או מבגן
בעת חיה	לך כל בריה	תאמר חיה	חובקת כן

עודנו מדבר והנה איש הולך וקרב ויאמר אלי ארונני הערבי יס לי מודיע כאמן חומל עלי ורחמן
 ידעתי אבי התעודות וראשון לכל סכל הסודות ולו בכל חכמה עשר ידות חלץ מן הזמן כ
 בתבונתו ויצא נקי מאלתו והשיבה ידו ומצא כדי גאולתו וכראותי ההמון את מעלתו ואת יקר
 תפארת גדולתו וכי השכל שמהו מאנשי סודו ואל אצילי בני ישראל לא סלח ידו אמרו כי מ
 מצאו בו ערות דבר כאשר אל אנשי הפילוסופי התחב נואלינשאן למדו לסוד דבר סקר העוה
 כלאו הלכו קדורנית בקנאתם אשר בו קנאו וילכו אחורנית וערות אביהם לא ראו ואנכי
 הבחנתי מעלתו וקצורס כי לא כצורינו צורס ולא כרע אליהם ערכו אשר הוכף ואשר הנורס
 הביאו ארדיהם בעבודתו צוארס והנני שואל ממך בנפש ספלה אחר בקשת המחילה לחבר
 על זה טיר כאשר יאות לו ויכלול זה הענין כלו ואקום ואחבר זה הטיד אשר אין על עשר מ
 מסלנו וישמח האיש כי רפ חילו

בחיי ה ברית טוב את בעיני	וכל צדיק	בך יגיל	ויכתיר
נגלו לי צפונות ו עמוקות	אשר תיך ל	בך תעמיק	ותסתיר
אבל אשמע המין עם יא ברו לי	יהודת נים	ולא בים תיר	ולא תיר

עוד זה מדבר וזה כא ויאמר ארונני ראיתי בספרי תלמי היוני בדברו על טבע המזלות אשר

איד ת תברכר דוד ותאמר במ לאכת ה דקדק אפסי
אם נ עלים ו שתי אוטכי איך נ חביא נ חבי בן ופסי

עוד זה מדבר והנה איש בוכה ומקונן ואלו ככל עון מתחנן ויאמר אחי באתי כנפש כעצבת
כי בארזים כפלה עליהם ומה יעשו אחי קיר אש הזמן נדיבי עמים יפקיד וכהקיד ביר מ
מימיה כן דעתו יקיר ותחת היותו כמעלה העלימה הכנו כמורד ואיך כל לב לא יטוש ויחרד
ולא היה מחלינו כסדר ויומינו מאד רד כי במשפחת פלגית הקדשה מתן בשנה אחת אנטים
סלס נטיאי מטות אבותם היו על לב הזמן חותם ועד מתי ישיב הזמן צור חרבם ומטה
לחצי הציבס וישקט אשר קרבו כתנור לבס בארבע
לטמון עוכס כחוכס ועד מתי חכה עמים כעברה חרב האמן ולא תאסף אל תערה ולכן
באתי אליך כנפש מרה לחכר על זה הענין אמירה כי ידי תקצר מהנשע ושמעתי אומרים
כי אר שכלך יושע ולפוטעים תפגיע וכל לשן תקום אחך למשפט תרשיע ואקום ואחבר ונ
הסיר והב ערכו ויקחהו האיש וילך לדרכו

חרב זמן בוגדן הלא תשקוטו ער אן בני מוסר באף תשמו
שפכי חמתך על עדת הבוערים בתך עדת הרנו זבים הרובי
התאפקי חרב זמן האספו אל ת ערך הר געי ודומי

עודנו מדבר והנה איש בא מרחוק ופיו ימלא שחוק ויאמר התרצו לדעת אודותי הוס ראיתי
טלא ראוי אבותי ואבות אבותי כי בהיותי בחופת סעדיה אמרו עמיתי תכת וצדקיה נרא פני
הכלה אולי כנטייד מיוסיה וכאשר קרבו אליה והסרכו מעל פניה צעיפיה צר ואור חסך
בערפיה כי צד על עצמה צורה וחשך משחור תארה ונקרא שם המקום ההוא חכברה
בראיתו פני הכלה כשלי קדרה וכאשר קם החון לומר התפלה ופתח ביוצר אור תפלה צ
צעקתי נחיימותי קול כחולה ואומר אל החון איך תאמר יוצר אור בן האבלה השכחת פני ה
הכלה אשר עשה הזמן עמה כלה אך כבהלה איך אור ואין שמחה וגילה רק מעוף ציקה
ואפלה וברחתי מעס כנפש כבהלה ועתה חבד טיר כאשר עס לבבך והק על הכל הנקלה
חרכך ואקום ואחבר זה הסיר על שמו וילך ויטב האיש למקומו

אברו	עמיתי בוא	וגראה את	חתך	וכלה הם	בתוך כילה
וא	לכה עכס	והנה שם	בלה	וחושך על	פני כולה
ואו	ברה ברוך	אשר האיר	לכל	ברוב הסדו	והחשין לה
קס איש	ופתח אז	ביוצר אור	אך כי	הכי עשן	ואף עלה
קבתי	בזעף אף	ואברתי	דודים	השכחנו	פני כלה
אין אור	ואין באר	תנו זברה	אל מ	עביר יס מ	כני לילה

ע עודנו מדבר והנה איש בא ויאמר אחי תמול שלשום נקראתי בחופת גרסום

עודנו מדבר עמי והנה איש קראני בשמי ויאמר אלי אדוני תמול קדר השמש בתי
השמים וישם לבב העם והיו למים ויהי כל העם כדון לדעת סבת קדרו וחשבו ויאמרו זה
אומר בכה וזה אומר בכה ויהי בתוך העם איש נאמן יוחנן בן קרח ויאמר כי סבת קדרתו הוא
הירח אשר תסתר ממנו אור השמש הזורח וקדרות הלכנה סבתה כל הארץ השורץ באור
הלכנה פרץ ובהיות סכלי על חנו ואת המחשבה סוכב ראיתי אפה עדיה בעד החלון נשקפה
ותיכב וציף דבשה טסתי יסנוס דוכב לא נראה כיופיה והודה למינס סור אפרים מעל יהודה
אז נודע לי כי לרוב הודה הנאדר והיפוי והחן אשר בגשמה דר ואשר כל ההדורים בה איס לא
נעדר יכנס השמש לפניה וקדר ואחשוכ כי קדרות הלכנה היא סבתה גם כן ולא כל הארץ כאשר
יאמר המסכן ועתה חבר לי פתי טורתי תהי' מאודות דברי מדברותי ואקום ואחבר עתי טורות
מהוללות דברי זה האיש כוללות ואת היא הסירה האומה הזוכרת סבת קדרות החמה

יאמרו	עלי שמש	אשר קדר	כי ה	לבנה ה	יתה סבה
לא ה	לבנה ב	סתה ארו	אך אר	צביה ז	הרו כבה
עמדה	עלי קו ה	תלי נגדו	שללה	שלל אורו	ושב נשבה

המדברת על סבת קדרת הלכנה

ואת היא הסירה האחרונה

לא ה	תלי גרם	ועל הארץ	כי ה	לבנה ה	יתה קודרת
אך אור	פני יעלה	מאירה שדפה	כי היא	בהלה צר	ואור חודרת

עוד זה מדבר והנה איש מסור ועל איש מדינים ועורר ויאמר חמסי על פלג אויבי כי יקח
המלכות אשר לקחתי בקשתי ובחריבי ויהיה מיחס איתם על שמו זה הנכלס אשר לא עמל
בס ולא גדלס והנה ידי לך פיוטות לעשות באותות ובמוסות טיבצר ממנו את אשר יזס
לעשות ואען ואומר חייך יד חסדי ממך לא אקפץ הנה לך השיר אשר תחפץ וכו תגדור
פירצך ותגיע אל מחו חפצך ולא יחטיא חנך

תעדה	לך עדוי	ותתייחש	על מ	שפוחת שירי	ותתיילדר
הנני	בשם חדש	אכבך	קורא	אשר דגר	ולא יל

עוד זה מדבר וזה בא ויאמר הוסיפה אדוני כי חסיד גמר והטכל ייסן ויירדס ופסו בעל
הדקדק מכני אדם ואען ואומר מה לך נרדס טבח לה אלדיו שאל יס לטכל ולחכמות כ
הדקדוק גואל ויאמר האיש אדוני התנכחתי אצמול עס פלוגי המדקדק וראיתו ככל דרכו
צודק רק כמה שאמר כי לא תמצא כתובה ויו עיקרית בראש התיבה כי היא מטררת
בראש לעולם במלת וכספילים ובשמית כלס ואני שמעתי אומרים אכסי החכמות כי תמצא
ויו עיקרית בראש קצת שמוצ ורציתי שתחבר סור ותוכיר מהס אחת או שתיס או טלס ואשלח
אל המדקדק אולי גאון לבו אחלנש ואקום קל חיס ואחברנו ואומר הנה לך השיר קחנו ואל
המדקדק טלחנו כי הוא יעידה משכנו ובהקיצו יוכיחנו

יהי נקבר / והכית וההיכל / יניח למי שיוכל / ומוי יודע אם חכם יהיה / וסכל והוא יהיה לרמה /
 למאכל ולראות / זה המעשה כללית לכל ולא אוכל / ומה מאד היו מספרים תהלותיו / אילו
 בנה בטמים מעלותיו / ועתה אדוני חכר סיר על זה המעשה / ולא תחמול עליו ולא תכסה /
 אחרי אשר תועה כסה / ואקוט ואחבר עליו זה השיר הנערב / וישמח האיש כמוצא שלל רב /

כה תא	מרועל איש	יעבות כבדו	אליו	ואתה	זמן יסיונם יכל
כי	אכול היס	ובחר מאכל	אך	יהיה העץ	קצותיו אוכלו
לא כן	אשר ימים	עצתו סבלו	איבה	יחידתו	למגדל עות תכל
לבנות	ומחר מת	ולא הסכיל סכל	אישים	אשר בדיו	בשחת יפלו

אך / חרץ חרוץ / קנות חרוץ ולא / ישיב אלי לבו / האם נפשו ילו /
 הן יום / עלי קבר / וגדיש שוקדה /
 לא / הלוך עם / אנשרק פעלו / לא הן / ולא חרוץ / יכלכל מהליו /
 אם / חשא נפש / ההי על מיקדה /

עוד זה מדבר והנה איש חושק / יחפיר בפינו השמש ואורו עושק / ויאמר אדוני אישק רבליך /
 אם נעשקנו לנשק / ונעשה לי הדבר אשר אשאל / ולא תשים מלתי לאל / כי אין וולתך לבאול /
 ולכן אם תגאל באל / ואען ואמר כאיש תמה / אדוני למה זה חצה לשאול מתומחמה / העימק /
 שאלה לו הגבה / ויאמר האיש אדוני חשקתי בעבכר אחת מכנות הנדיבים / ויהיו דודיה לי ע /
 ערבים / היתה לי לצורה בצרתי / וחשכתה סגולת בלאוצרותי ועל ערבים בתיכה תליתי כ /
 בכורתי / ועתה נתחלפה הפיטה / ויצא לי חוח קחת חטה / כי הרי חדש ימים נפלה / ומה /
 וכהפך לאכל שמחתה / כי ירד חולי באחת מציניה וסוחתה / ומאז לא יספתי עוד לדעתה / ועתה /
 חבר שירה נמרצת / תהיה זה הענין מקבצת / ועל פרטיה רוכצת / ולא התמהמהתי כי אם כרצת /
 ואומרה חלתי כרסא הנבט / הנה השיר על זה הענין ואם אין כורוכ מנין יש בו רוב כנין /

קצתי	בהשק	עלת החן	לי	ה יחה משען	ובמשענה
איבה	בחשקה א	עליו עוד או	לי	ת היה משען	ובמשענה

עוד זה מדבר והנה איש בא / כנפש רואב ועצובה / באילן נשכר או נשכה / ונחם היגיוני בו נשכה /
 ויאמר אדוני יש לי כן ושמו דוד והוא שמן ודמן / ישכב על מטות שן / וכל היס וכל הלילה יסן /
 ולא יקיצוהו הקולות והלפידים וקול השופר וההר עשן / ולא בהמה תשלח בו השן / שנתו עוז כ /
 כמות ועשעשיו כלמות / לא יעור משנתו ולו כרצח / או אריה טרף עצמיו שפח / ולו התערב /
 לישן עם המתים נכח / ועתה חבר עליו שיר צח / ואען ואומר הנה לך שיר באה ורטב / ודבר /
 בשמו מה טוב /

טינת דודי	שינת עולם	שינה	כמ	ות לא הבדיל
לו התערב	עם המתים	לישן עמם		הדר הגדיל

עוד זה מדבר והנה איש צועק על עבדו חמס' כי היה אלו למרמס' ויאלץ שמעני' איני המזמה
 איך אקנה לי עוד כחמה' ונתתי אל עבדי זרת ובקש אמה' האכלתיו דבש וחלב' ובקש מן ו
 נסליו' אמרתי אכול ובקש לשתות' כתתי לו ידקות ובקש לשתות' אמרתי לין על אבסי' ובקש
 לנח על ערסיו' אמרתי סורה טבה פה ובקש כר לשבת עליו' הלכשתינו מציל ובקש רמוני' ת
 תבלת על שולח' ועתה חכר עליו בחסדך' את אשר תמצא ירך' ואקום קל חיש ואחכר עליו
 זה השיר' וכראונו אותו אמר ברוך ה' ואעשיר'

כל הקונה	עבד עברי	קנה ארץ	לו בגבוליו
בתתי אל	עבדיו זרת	בקש אמה	לו במשלו
אמרתי סו	רה ושבה פה	בקש בר ל	שבת עליו
אברתי א	כלה מצירי	בקש לשתות	עם טוב בליו
אברתי לין	בקש חצר	ברזל ונח	שת מנעליו
אובילו	פת אשקנו	יון רקחי	בקש מן ושלו
הלבשתינו	אפוד ומעיל	בקש רמו	ניס על שוליו
לכן ארים	קול בשופר	מטעם ה	בלך וגחליו
לקבית עס ה	עבד בקל	ורצועה לפ	רי מנעליו

עוד זה מדבר והנה איש נצב על ימיו' ויאמר איני הגבר ראה עני' כי אחמוד ערך בן אלדים'
 ורעיני' אליו צמאים וכמהים' ותכל האכילה תסיתני' ולעשר מות תטפתני' כי תמשכני ב
 בעבותות חבליה ותקשרני בחבליה' ואם איש מול העדן מגמת פני רעיני' צועקת אחרי
 מה לך פה העני' אלי תבוא כי סכר סכרתך בדודאי בני זעת איני המועצה' שא מסל ומליצה
 על זאת העצה היעוצה' ואקום ואחכר לו זה השיר הנמרץ' בפיו חזן נסרץ' ויטב השיר ב
 בעיניו' וישא חן וחסד לפניו

נפשי	בתוך קרבי תסוער באני	תבסוף לעדן	לתנו מחבי
מה או מרה דודים ותכל איברה	שבור שברתיך	בדודאי בני	

עודנו מדבר עמי' והנה בא איש צדיק תמים' ויאמר אלי אדוני יש בשכונתי וקן מלא ימים'
 וחשב כי ישים קנו במרומים' והנה הוא בונה מקדשו כמו רמים' כאילו יחשוב לחיות לעולמי
 עולמים' ומן התימה כי לא יוכל מלט אשא' וכלביו יקום כארי ותנשא' בונה היכל רם וכישא
 כאשר בעיניו ישר' וספן בארו ומסוח בשמר' אומר אבנה לי בית מדות ועליות' עברו מ
 משכית יוגדל בנוי לתלפיות' ומי טלא ראה בעיניו כל המעשים' בית המכשלות וארנות ה
 הסוסים' והמרחץ ומקוה המים' ומגדל וראשו כשמים' וטבעות ו נזמיו' וגביעיו וחיתמיו'
 ופכיוני ויהלמית' לא ראה שמחה מימיו' ואלו היה לו כן או בת ישאיר אחרי' אמרתי אשרי
 אחכר לא כין לו ולא כבד בעמו ואין סידר במגוריו' ואיך לא יאמר בעל כפס הטובכה' למי
 איני עמל ומחשר את כפסו מטובה' ואיך לא יחשב כי ינחלו זרים הוננו ורכשו' והוא ישא האשמי'
 לכפסו' הלא ידע כי מכל הזן אשר צבר' לא ילוהו ממנו דבר' רק כליו הסככות אשר בהם

לרבר כן יציא כל מלה משרשה ומיסורה איני אומר מומוור לתורה והוא מומוור לסודה אי
אומר קרשיו והוא קרשיו לא תוכל הארץ להכיל את כעסיו איני אומר שחת והוא תחת ארבו
וישחק ואין נחת ואני שמעתי עליך כנראות ועתה חבר שיר אשר אל זה הענין יאות ואקום
ואחבר שיר על הענין הנזכר ואומר אלי אל תבט אחריו ואל תעמד בכל הכזר
הנה לך הסיד אשר תאהב ומשקל עשרה זהב

ארגו	ותשחק	בבד פה ואני	אקרא	קרשיו	ואתה	קרשיו
אולי	אלדים	יצו ב חלום לך	עת	יא מרו לך	קרא	שיו קרא סו

עוד זה מדבר וזה בא ויאמר החלצו מאתכם אנשים לבבא כי תיגול בהיותנו בבית התפלה
והנה יעקב המשורר האשכנזי ככנסת עלה והחזן ר' משולם בראצו אותו קפץ מין כאלו כאל
יעקב המשורר בנו זכלם והיתה לו חרפת עולם ולא ידע כי כן מאולי הארץ צוינו
לכלתי נתפלל רק עם התושבים הידועים אזלנו ויחר ליעקב מאד וירד מבית התפלה וילך
בוצץ ויחבר מולה וכתב בה עלינו דברי לבון לא היה לנו לרצון ואמ כי לא הגענו לרועה
באין וקבע הסוד אשר חבר עלינו בארץ לספות עוד על חרון אפינו חרון ועתה הושיענו
נא מידו וחבר שיר ובהילכנו ויחרידו והגר לו פסעו ומרדו ואנן ואומר אל תראו מאיטו ולפידו
כי שתאוס יקום אידו ויעחקן לפידו ואמרנו לעם הבוכה למשחנותיו אל תראו חרפת אנוס
ואל תחזו מגדפותיו ואם בא עליכם בלהב חרב וברק חנית וחרם על גביכם והאריך מעני
הנני מסיב את כל מעלותי אחוריתי ומפני ילך קדורניתי ומאשר חטא יספוק על ידך ותחת
אשר קלל יברך ויקרא לפניכם אברך ואקום ואחבר שיר חילות יחלל יברך ויקלל יסאד
ויחנק וישים על ראש צניף ולפני מים יר רמה יניף ואתנה אל האיש הצוע חמש ואומר לך
והראו אל האשכנזי ואם לבו כלב האריה המס ימס ואם היה עד כח רמח אלהים רעה מבציתו
עתה תראה כי ינחם מרעתי וילך האיש ויעם כאשר צוה ויהי בראות האשכנזי המורה הנאווה
קס והשתחוה כי היתה נחמדת להטכיל ולעיתים תאוה ויהיה בעיניו לראות וכקם כפרה מאשר
חטא בפועל וכמכא ויחבר שירה ערוכה ויהפוך בה את הקללה לברכה
וואת היא הסירה אשר חברתי אליה לתת ליעקב כדרכו וכפרי מעלליו

בר	מ	ערבי עה	לך בועקת	לריב	בצדיקים	ולא צדקת
בזת		ולענת	בעיר ואם ביש	ראל	ושרקת	ושן חרקת
למה		צבי חן צ	חקה שירתך	ער עם	חשקוד	ובס חשקת
לא	מ	אשר קצנו	בחשקד העני	מבית	תפלה יום	תמול גרחקת
כה	י	עשה לנו	אלהים חי וכה	יוסיף	לעם בם כ	אזור דבקמ
אם לא		ברוחך ה	לבבות ירדו	אתך	ונודו	בעת חבקמ
הואיל		צביונמור	זכירך ואת	חקקי	זמורת זר	אשר חקקת
פן	י	פגעו מורים	הצציהם בך	פן	זרקו בך כ	אשר זרקת

וזהו מלכות העולם מדברים ונשיהם תכונם סביב המראה החיצון ישבח הגוף והפנימי
 יגנה הצלועה והנהללה ובהיות אשתך שם נשקפה יתשבעי בחרפה וגרסה אולי תהיה למחלתה
 תרופה ואקום ולאחר סירה נערכה כאלו תדבר המראה אל היפה הנשקפת בה והיא זאת

בי יגיל כל	ואשק בי כל	עפרת חן	ת	תן עיניה
בי תעלה את	בירות אורה	תאיר אל	ע	בר פניה

ועוד דברתי דברי חרפה אל הכעורה אשר בה מתפיה והיא זאת

מה לך פה	ש	פחה בהרפת	ובערד אשכ	בי נשקפת
לא תלביני	שחרות עורך	עד תלביני	את הזפת	

וישמח האיש בראותו השירים ויהיו דמי לכתבם סביב המראה מהירוש ובראות האשה השירה
 בה מצחק ותסלח המראה מידה ותלך ותשכ לה מנגד הרחק עוד זה מדבר וזה בא
 ויאמר הנה לשלום מר לי מר כי נקראתי היום בחופת שלמה ידידיה ומעשה סהיה כך היה
 כי תחת אשר דמיוני שיהיה כונו רוי ולאכול ברבורים אבוסים ולשתות יונות עסיסים היו
 לנו הקטנות והכעסים וצרות כמוס לים מכסים אכלנו מערכים מאוסים ושקינו חן חמסים
 אשר ילאו הלמונו לסער ותחת כפר הצביוס היה לנו שער לכפר וכלל חג המצות אכלנו
 הצות ומרורים והיה לנו משתה שמרים וכאשר הגיע התור לדרך החתן בפרח או בכפתור
 ראינו מעשה לספור כי אחר אביו אחרי רבים להטות וברכו בשנים עשר פרעות ועל הכל
 היה צרת ראית הכלה ועיניה תרועות וגבות עיניה מרועות ועתה חכר סירה נכבדה תדבר
 על ענין זאת הסעודה ואשך ואומר חייך אני אחבר סיר וקלנו אודיענו ולא תשכח מפי דענו
 וזה השיר אשר חכרתי עלינו לתת לו כדרכי וכפרי מעללי

בשתה	חתונות	שלמה ידידיה	אגיד	לך דוד	לבעץ	תסגר
חלף	עסיסיו	וברבור אבוסיו	משתה שמרים	ושעיר	לכפר	
אברו	יבורך	בכפתור ופרח	הקדים אביהו	וברכו	בספיר	

עוד זה מדבר והנה אים כוכה למשפחותיו ואלא דגם שחתיני ויאמר לסלוגי קרובי נשלח עטרת
 ראשו כי בנו יחדיו אשר היה ידידות נפשו לקחו אלהים ואינינו והנה הוא ישפדנו ויקננו
 יגיער במנחמי ויאמ גרלה החרדה ואין מקום לניהונוס כי בנו היה נור הימים ורציתי שתחבר
 סתי מידות כס ארסנו והיגן אשר כלבו ישרטנו אולי אוכל ככה בו ואברשנו ואקום ואחבר
 אליו זאת השירה הנעימה ושלחה אליו ותהי לו לנחמה

נכאב	לבנך	התעכור שארך	פרח	זמן קים	חבוש את פארך
נתן	ה	בנך וה	לקח	יהי שם	ה סבורך

עוד זה מדבר וזה בא ויאמר יש לי תלמיד אחד והוא כן הסוכן אלמדנו לדבר נחות ולא יכין

כי להיתן ככוכ קולו יערב יוכס מקור שכלו ומצוינו חרב יונסל ממנו רב כאשר נראה התנאי
 והכנאות והחלילים והנבלים והמנגנים והצלצלים לולי היותם חלולים לא היו להם קולות
 נעימים והם כלבים אלהים ואמר החכם דבר אין לשכוח כל עריכי הקול חסרי מוח
 ואשא משלי ואומר

דודים	ראו כנור	ונבל תיף גבוב	לוחות וקולם	י ערב לשבוח
לולי	חלילותם	אזי ידמו כל	ביום א למים לא יו	כלו לנבוח
על זה	ועל כן י	אמרו המושלים	בי כל ערבי קיל	חסרי מוח

ויהי כראות אנשי המעמד כי מעלת שיר לא יספר ולא ימד הכין כל איש שאלתו וערך
 כל אחד ואחד חידתו אז לבס סכלי בגדי תפארתו והראה לכל יפעתו ונקרתו ואמר לעיני
 השמש ולעיני השיר אדוני הנני נשבע בגאונכי כי לא אשוב אל ביתי ואל משכני עד חסוק
 שאילת כל שואל ואהיה לשיר ולמליצה גואל למען ידע כל מתגאל כי לקחתי לי החכמות כ
 בכח ולי והשכל למסכן באהלי יואלי והיו מוטות כנפיו מלא רוח ארצי עמנואל איני טרם אכלה
 לדבר והנה איש עובר מבני ישראל בא ואמר אחי אשר ראיתך כבואות הסיר נכא
 והשכל ברח ממקומו וכסילך נחבא חבר לי שיר על אהבה יעלט עדניה לא ראיתיה הרי ע
 סתים עשרה שנה ואחרי כלותי היתה לי עדנה כי ראיתי אותה אמש בחלום ואמרתי בלבי
 הנני מעתה בעומק השלום והיו רעיוני תמהים באילו כפתחו השמים וראיתי מראות גבוהים
 וכאשר הקיצותי ולא מצאתי החשקה הודי כהפך עלי למשחית וכפשי טוקקה ושכתי קידר
 וגנח אחרי היותי בחלומי עלן לשמח ואען ואומר הנה הסיר אשר תרצה והוא מכריח את
 חלומך מן הקצה אל הקצה ואשא משלי ואומר

בה	ע רבה שיבה	בחלום הראתה	אלי	צביה לא	ראיתיה הרי
שנים	שנים עטרה	ובמעט אחרי	ה ב	לתה בפשי	עדיכי ספתה
ובעת	חזיתיה	בחזן הדתה	גפשי	ונפתחו לפני	שערי הבינה
עדן	עדי גלו	לפני שהרי	אור מ	לאכי מרום	ורוזה רפתה
שחר	העירבי	ורוחי יהלום	יפעת	פני חמה	באורו נסתרה
יפעת	צבית חן	וגזרת יהלום	אורו	פני תכל	ונפשי קודרה
שבה	בשורה כי	תמונה בחלום	ראת	ולכן	ב הקיצה בעברה

וירא איש מאנשי המעמד השיר אשר חברתי ונימקרי העולם כשיר ערב ספריתי ואמר גם
 איני לא אחשך פי דע שרי ולגופי כי לי אשה שחרחרת ומאהבת החושקים סכורת ולה
 מראה ככסודי תאקוף תמיד בעד חלוניה ותקדע בסוף עיניה תתקבם בנתר ותרכה לה
 בורית ותסתרי עס החושקים כנחל ברית וגשמת חשקה כנחל גפרית ועס המראה כרתה ב
 ברית ובכל עת אמצאנה בין ידיה באילו לא תוכל לחיות בלעדיה ומרוכ אשר סניה בסולת
 תלבין תמצא ברקחה תמיד הסוכין והיא מדעת ספר ותקרא הסידים ותבין ועתה חבר שירה
 נפלאה ואני אכתבנה סביב המראה למען תקראנה ותבוש ותכלס ותהיה לה חרפת עולם
 ואען ואמר חייך אני אחבר שני שירים

יד ד

ואשא משלי ואומר

כלב קרא ל	כלבים ואל דג	טובן בלבים	לדגים לשטן
כלב קרא עוד	בשתוף לכיבב	מוהיר אשר בין	תאומים וסרטן

וכאשר היה פס כלב משיתף לאלה השלטה כן היה סרטן משיתף לרג ולמול ולמחלה קשה ואשא משלי ואומר

סרטן נקרא	שם הגנע	גם שם זה על	דג התגלגל
עוד אל צורה	מארבעים	ושמכה צו	רות הגלגל

והנה לך סיר אחר על זה הענין למען תדע כי לי הסיר והחכמה לקנין ואשא משלי ואומר

קרא סרטן	לסרטני	יאורים	ואל ננע בשם סרטן	מקורא
וכן הוא שם	למזל בין	תאומים	ובין אריה הכי ישכון	יירא

ויהי כשמוע האנשים מעני נסירי רכני וזלזלו מחמת פתני ולא יכלו לענות אותי כי נכללו חסני והזקנים והחורים היו סירותי מפחירים ורק מאודותי מדברים ויהי בתוך היושבים אים היה לו כן מחסיר ומכאש והיה נעים קול נשמו אברהם יעמיה בין האנשים כאיש נדהם היה לאלה בקרב עמיו גבר לא יצא כימיו ונתן לו אביו אשה ושמה אסתר ומעשיה כמעשה זרם אטול והתר תסתתר בעת אכלה וקשמיש בחיץ קולה סית וזכה ונכרת לב תכשל גדי כחלב ויאמ' אלי האיש חייך אביו על כלתי חשב בדעתו כי דמני בתו נתן לבנו וזאת וזאת הראני וגם אמנה כי הלאני השימני ולמעצבה השכיבני כאשר מטרה לחיצי בתו הציבני אמנם לא רמני שלא רמיתיו ולא הלאני אלא הלאיתיו ולא הנוביני שלא הנובעתיו כי נתתי לבנו עגל ירכעס חרפ' אדם וכוני עם עכחש גדול הייתי שולח לו סירה צהיה מזה הענין מדברה אשר לתת לו בשורה ואען ואומר חידך פגית האיש אשר אתה מכקש הנני כסירו אודיענו כי אתה נפתל אס הוא עקש וכפועל כפירוש נקש ואס האקך קבעת מכוס חמתי לקח מידך כפלים מכל חפצני ואשא משלי ואומר

בתך	צבי חן ה	יתה לי טורח	אסתר	חשבתיה	והנה זרש
הי ה	ברית תחת	מבוכן תרש	תתי	ותחת א	הרן לך קרח
אברם	חשבתואב	המון הוא תרח	ולב	תך תתו	מרגל חרש
בתך	עלי י	פעחך דוד פרש	וקרא	שמה אס לא	בריעה סרח

ח' ב פשך דודי ביום הולדת

שטן	בקרבך	שמנים אלף	רועיו	סביבות א	הלי נעבו
		בפשי במדתך	לך מודדת		

אס א תך מרמות ואתי חלף מרמ תך מרמית לריב נעבו ויאמרו האנשים היושבים פס באמת כן האים הלזה הכרנוהו כבר לכבזה ואסף כל אודות רעות בעורב אלא סקולו ערב ואס סלל ממנו הזמן מעלות גדולות חלק לו המעלה מן המעלות המהללות ואען ואומר דעו אל נכון כי נעמוות קולו הוא אות אמת על חסרן סבלו

המקום מו	שכל או מורגש	מן השקד	להיות מושכל
כי המושכל	השיעור או	הכמות מ	מנו יושכל
אם הוא מורגש	איך הגשם	ליבגם ב	גשם יושכל

והנהלך מופת אחר, אם תהיה האמת מוכר, והוא טעריך אתה לרעת אים חרמיו כי כל נמצא בשמי, צריך אל מקום בשמי אם כן אים המקום נמצא גם הוא צריך אל מקום אחר, עובר לסוחר והאחר לאחר, וכן ילך ללא תכלית וחקר, ומציאות גשמים בעלי תכלית, ללא תכלית סקר ואשא משלי ואומר

כל נמצא ג	שמו צריך אל	מקום גשמי	ימצא בו
אם כן אם ה	מקום נמצא	הוא צריך מ	קום למסיבו
גם ילך זה	אל לא תכלית	הוא נמנע על	שוא מצבו
אם כן אין ח	מקום נמצא	עתה איפוא	דוד כה טיבו

ויבש הטני וחנית טאלתו ירק, ינוסף ידו ושיניו חורק, ואם מפני זורק, וישאלני בדברי הריקות ולהורות כי הוא ריק, וכראותי כי הוא בעיניו ארכין, עניתה כאשר עניתי לחברי הפך הכסוף, ואמרתי כי הריקות נמצא מציאות חוק, יתנועעו בו ההווה רכוש ואם כמראה הכוק, והיה כי יפלא ממך דברי ממשנו כינתך השקף, כי כלעדי הריקות לא יהיה נמצא גלגל, נא המרכו גלגל היקף ואשא משלי ואומר

הריקות גם	צא גם גלגל	על דבר לא	קיים יקף
מופת זה ה	גלגל יוצא	המרכוז גם	גלגל היקף

ויבש השלישי והוא היה בעל חכמת הלימודים, ויאמר אריאה דברך בתים לכדים וטענותך עקודים נקודים, היום תהיה חידתי לך לשון, ונתת חשבת להיה גדול תהיה בעיניך קטן, וישאלני חידה נפלאה, בשן החזן מסולאה, וכאשר אותה שמעתי, במצב אחר כרתעתי, ולולי ידעתי מחכמת התכונה מה שידעתי, אז כיון מצולת השאלה טבעתי, וקלון מכבוד טבעתי, וזאת היא השאלה המהוללה, אשר שאל בגל האכלה, אמר אמור נא המשורר אויבינו, הזורק האש בעיר לעינינו, ועל מצחות אנשים נכבדים תנני, מה נשתנה צדק להיות מורה על בתינו, או התמהמהתי כרגע ואמרתי אין זה לכדו מחסלאות הכתב והמכתב, ולכן הסתור כצנך כי הנה הסתני, ולו השכלת אז ידעת כי כן כוכב כתב הכף כותב בתינו בית תינו ואשא משלי ואומר

אפרו מה ג	שתנה צדק	להיות מורה	על בתיו
אברתי כן	בוכב בחב	הכף בוכב	בתיו בית תיו

בשמוע האיש אבדו עשצנותיו, וכראותו כי לא הו גילוהו חכמותיו, בעט כחידותיו, ויאמר ומה הוא הכלב אשר לא יחרץ לשונו, ויש בין כבדים קנו, ינסוך ולא יועף, ירוץ ולא יגע ילך לא יועף, כלאו הרים טארו כלכל, ואש מפני תאכל, הלילה לו ליומם, ואשר יורבו נצמתו חומו כדעבו מחקותם, ואעפ ואומ' הוא כוכב הכלב, אשר לא יאכל לא דם ולא חלב יר

למען יכיר כל אחד מהם מעלתו וקצורו כי לא כצור צורו ויכיר מהיום אשר עד כה לא הכירו
 וזה השיר אשר חברתי בדברי בון וכללה על האים אשר לוקח כגרי בהשאלה להיות לו
 לשם חרף ולקללה ורצנה בו כל האלה

בבל	אשר השאל	ולא תשאל	ובהון אחרים ת היה נעזר
חמבול	עלי צאנך	ואת כבשת	איש רש תזכח ות תאכזר
לו י	תנו ערלות	בהשאלה	או ת היה בועל בערלתו

וזה השיר אשר חברתי על האים אשר בסתר יקחם והוא אכזרי ולא ירחם

ראו בבל	יהי רע א חריתו	ושמים יגלו את עיניו
אשר לו צאן	ובבשר רש ראוה	לקחה לו בחבלתו לצאנו
ולוערלה	ומיראת בלותה	יאז לבועל כמו ערות שבינו

וזה השיר אשר חברתי על האים בעל ריב ומדון אשר הם עושה בדרך

בבל	אשר בסותי	ובבעלי	תלבש ותנעלם להרפתי
הואיל	בזה גפש	מתעב גוי	לבעול חשוקתך בערלתי

וזה כי כאשר אכלו האנשים ההם מפרי דרכם וישבעו ממוצעותיהם ויתעצבו אל לבם ויקרבו
 בתנור לבם בארבע ויאמרו איש אל אחיו הבה נתחכמה נעשה מהאים הזה בעל השירים נקמה
 כי אם גברה ידו עלינו בסירות חמודות הלא לנו בחכמות נכבדות וכתעודות וכתובע
 המציאות ובקצת סודות עשר ידות ועתה נבא לכסותו בחידות ונשאלהו בחכמת השכע ונמה
 שאחר השכע ונכמות הומן והתניעה והריקות והמקוס וילי חרפתנו ניקוס וינערו שלשת
 האנשים הנזכרים ויבא לו ליום נועד כאיש אחד חברים ואני הייתי אז עם הער כמושב וזכרם
 וישישים וסוכטי ארץ וחכמי חרשים ויאמרו הבן והכן לך כי לבעבור נסית אותך באנו
 ונאצנו ואומד'אל מי מכלנו ויאמרו אלך המעורר הסורר ומדיינים מעורר כי
 תשתרר עלינו גם השתרר אז אמרתי אל הנכאים ארורים הבאים חי אני אחרי אשר לא
 יסבע נפשיכם ברעות היום אפרע בכס פריעות ויגש הראשון ויחשוב כי חרפתו וחרפת חבריו
 יקוס וישאלני במעמד כולם על מהות המקוס ואני ואומר להם כל בני ונלכאים לב חבריו
 ולכנו דבר שאלתך הנבזה מבטן מי יבא כי תשאל על דבר בלתי נמצא ויצעק האים ליראני
 ולבהלני אלדים מזה הדעת יבילני איך תוכל להבחיש המורגש ולאמתות דבר לא תגש
 מי יוכל להבחיש הדבר המראה לעין ולחשוב מן היס איך ואני ואומר חייכם חסבתם כי
 כמלגתם מן הפחד ונפלתם בפחת כי באומרי כי איך המקוס נמצא אים מעבתי נוצחת
 כי אים הוא נמצא הוא אז מושכל או מורגש ואף חלוקה מוכרחת ומן השקר פיהם המק' מושכל
 כי המושכל הפועל והכמות תימח יוסכל ואם הוא מורגש איך תגש להבנם כגש יוכל אים
 בן איך המקוס מנני ובהכרח מאמרי רבני ואשא משלי ואומר

לא י	כלה עוד ה צפינו חשקך	שמה	לשוני ל	היות דוברת
קח נא	נשא הדוד תשורה מידי	עבדו	אשר נפשו	בך נקשרת
תצמא	לך נפשו ותפליא לעשות	הטוב	בעיניך	ומתמכרת
כי י	דרך ירון תבונות תעמיד	אף ים	תעודות רום בעוז פוררת	
לו תא	מרה שבש בגבעון וי	רח	לקולך ש	ברומשמרת
תבחר	וקרבאת מליצתי כמו	עולה	עליו יד א	הרן נקשרת
תשיר	בשיר חדש לך ולהחזיק	בך קו	ראה בשמך	ומתעוררת
האשיר	יסרתיו מ פני מאמר	להיות	עלי ראשך	להוד ועטרת

יהי כשמוע השיר ודבריו היקרים פשט את כבדו ולבש בגדים אחרים ויהלכני בגדי החמורות ומעילי וכתנת הפסים אשר עליו ויכסי משי וינעלני תחש ויאמר באמת היה מחבר זה השיר חכם חריטים וכוכן לחש וכל מאוריו הומן כלעדי אלקי פרי כחש וכחפץ גדול הייתי מביט תמונתו אם הוא במים למעלתו מי יתן ירעתי ואמציא אבא עד תכונתו ואומר אל המר אומר כל כור תפארתו אם אראך אשר חברו מה משכורתו ויאמר השיר הנני כשבע באמונתו כי תהיה נאמנת לך אהבתי ואתה תהיה על בית והאיש האבא על שכמי אשאנו ועטרות לאנכדנו כי הוא יהיה אים סודי וחמודי חגי חדשי ושכתי וכל מועדי ויחדו כהיה שפועים יום יום ובו כמציא לפיד יום פדיוס ואען ואומר דע אדוני השיר כי האיש אשר אתה שואל הוא הנשאל אהבתך עמנואל המדבר אליך פנים בפנים אשר נראו על פני אלה הנצנים ועל פניו יושעו ועל פיו חוכי יחיות והשיר והאופני כשמוע השיר דברי חכמי נשקני וכאשר ידבק האזן אל מתני אים אליו הדביקני וירכיבני במרכבת המאנה ויוסיף את כל אשר נתן אלי למאנה והיו בהיותי בבית השם פתה מתקיים ואוכל משמנים ולובש שני עס עדנים והנה שלשה אנשים מדינים מגואלי השיר ואחות תריעני ומחברת מידעני באן אל בית השיר והיו עס האחד אשם הוא אשם אשם כי היו לו בגדי חופש לרכבה וכדי להכאיב נפשו ולהצביכה היה שואל ממני בגדי ומנעלי ואדרתי ומעילי ואם הייתי שואל ממנו דבר ימאן אלי והטני יקח בגדי בסתר וילביסם והשלישי כאשם אכזרי הוא ולא ירחם וכחונן יד יקחם ואני הייתי בכל זה מחרים והיגון כלבי ישרים כחש יסוך וכשפועני יפריש עד אשר נראו בפני ספי הדאגה והלפה נפשו מתגה והיו היום מצאני השיר סר ונעף וכסלי מלאן נקלה ויאמר אלי מדוע פניך רעים ואתה איך חולה ויאמר אלי אדוני ומדוע לא ידעו פני ובגדי החמורות מחמד עיני ועדני כתנים לעס אחר ונראות עיני ולולי דאיתי מעלתך אדמתי בסירי על כל הלוכסים מלכוס נכרי דברי בון וקלון וכללות יעשו בהם רועס ויתר מפצעים וחכלות כי לי על אנשי עולות לשון מדברת ברנלות ויאמר השיר אטביעך באהבתי היקרה לחבר על כל אחד מהם שירה יקבע שיר כל אחד מהם כדלת חדרו וכתוב עליו ככה יעשה לאיש אשר לא יחפון השיר ביקרו ואקום במצות השיר ואחבר שלשה שירים בענין אחד מדברים וקבעתי כל אחד מהם כדלת חדר למען יד

אכן	בכואם ה	יתה נפשי כז	הר ה	רקיעים ז	הרה מזהרת
שבתים	כחותם על	לבבי ועג	דהים כ	ענקים לי	עלי גררת
מה י	קרה שיר	תך השר ומה	נעמה	אלי לבי	ומה נהדרת
שיר	תך השר נ	נדי חחריש	בדים	ואותות קו	כמיספמרת
השנ	כנים עפר	לריחה יחיו	אף ה	רפאים מ	שאל עוררת
משכה	בזפיה ה	לבבותיה	שירת	אנש זל	תך ממזרת
היא ל	תכונה אם	וכמעט מעמד	שכל	חשבתי	וגם נבצרת
היא ה	יתה אבון	לכדעת ואם	לשיר	ולמקרא	ולמסורת
היא ני	זלה גשמי	בדבות בעין	שחק	וטל אורות	הכי ממטרת
היו	מליצות ה	מליצים תהלום	הבא	ברוב ענין	והיא פותרת
תדמה	לבכורה	בראשיתה ואך	שירת	נדיבים ד	מתה בקורת
רפאות	לשררי היא	וגם שקוי לע	צמותי	ושיר זל	תך במארת
תשחק	ליום אחרון	ותכנן ליקחת	עמים	בגאותה	ומשתרת
על כל	דרכיה	מאורת נגהו	יקים	כהיום את	אשר גוזרת
מראש	יניקות ה	מליצה קטפה	רק מ	חרזים ל	קחה צמרת
יתעו	רובל יו	רדי בור לו עלי	הם שש	פעמים ת	היה גוהרת
מי מו	שבות שי ר	תך יפתח ומי	זאת מ	עדנות ז	הרה קוצרת
תפתח	בשיר חדש	ואין סוגר ומי	יואל	ויפתח כ	אשר סוגרת
לה י	רדו שדים	ויכרעו ולה	ישת	חזו לו ה	יתה נכרת
תוציא	לאור כל ת	עלומה ותהי	דלת	מפתח	לכל מסגרת
טוב עו	ללות שיר	תך דוד מבציר	שירת	נדיבי עכ	ובם עוצרת
חמדה	יחידתי	ספיהך ואת	ענבי	נויריך	היות בוצרת
תשאב	בששון מי	עינות שכלך	אף ש	כלי חסד	תהי קוצרת
עורך	להוד שירך	זמיר זולתך	עורך	לקול צפ	אתון נוערת
השיר	לך יאות	ואכן בלתיך	כשיר	כנגב בא	בתוך מחתרת
לשון	אשר תקום	למשפט אתך	תרשע	בעת מו	ערה מגערת
העש	לך בתים	בשירים נמרצו	עת ה	מליצים י	עשון מנהרת
ערכך	למול כל שר	בערך העבי	רועה	בשושנים	למול חזרת
היה	תמול השיר	דברנו נעלם	אף מ	עלתו מ	אנוש נסתרת
גם ה	מליצה נ	סתרה לא ידעה	איש ה	יתה העו	ברים שוברת
עד ש	כלך בא עד	מלון קצה וגם	קרא	ופושט בה	כמו אגרת
יעוד	יעדתה עוד	וגם הנה לך	הרה	ויולדת	וגם דוגרת
מה נ	פלאה א	הבתך העבי	היתה	בתך לבי	כאש בוערת
שרשה	בתוך לבי	והנה על שפת	לשון	באפיק נ	חלה נגרת

והבא לי העיר אשר אהבתי כי לראותו תאבתי ואנין ואומר הנה לך העיר אשר אשר תשאלהו
הרחב סיד ואמללהו ואומר

עורי	מליצתי	ברוב תפארת	עורי	לשון זהב	והאדרת
התעו	ררי התב	ערי מה תלכי	על מ	ערכת שיר	כמו חגרת
מה ת	זלי למאד	לשמות טעמך	בואי	ומה זה את	כמתנכרת
חרב	תבונתי	ומה לך תשקטי	חרב	חלל גדול	והחודדת
מה ת	שבי בין מ	שפתי תערוך ומה	לך ת	ראי ותלכי	קדרת
איוס	תבנית	התבוס מפני	שירת	אביגדור	הידך זוכרת
ירדן	תעודות מה	לך תסיב את	רגית	ודמית	ליס בסרת
היו	צמיריך	חקיקים על פני	תבל	בעט ברזל	תס עופרת
עורי	מליצתי	ואליו דברי	פנים	בפנים אל	תהי סדרתך
וקחי	בידך שיר	ופניו קדמי	בי יש	ויש אל פ	עלך משכורת
כזאת	וכזאת תא	מרי אליו אני	חולת	אהבים טו	בך שוחרת
דודי	נגדי קח	כרכה הובאה	מקיר	לבכי לך	מאד נוהרת
יהיו	לרצון מ	עני אף יולו	בטל	ושיחי י	ערב בקטורת
דודי	בחנתך	צרפתיך בכור	מבחן	מצאתיך	ביד גוברת
אזרע	בך שירי	ומאה אמצאה	על כל	אשר נפשי	בך שוערת
לא י	דעה נפשי	אכל היום לבד	כמה	וכמה ח	רבך דוקרת
תלאה	יחידתי	להכיל גודלך	היא מ	מך תברח	ולך חזרת
קמתי	לרועה נ	אמן דוד לאסוף	הצו	לעה גם ל	חבושגשברת
בך י	מצאו אישים יסודות האמן		לו ת	היה כל ה	אמת נעדרת
תמשוך	בחיכת שי	רך לבי ועל	לב כל	נדיב תפ	רשה מבמרת
פצע	אהביך	לכל דור נאמן	אכן	נשקת ב	לתך נעדרת
היו	לך מיעי	וגם המו לך	חלב	והכבד	והיותרת
נפשי	בנפשך	צרורה בקשרה	אבל	בכל דור ב	לתך נוערת
אשאף	כעבד צל	ודמיתי למו	הרה	אשר כל יום	וליל סופרת
נפשי	בך תגיל	עבי חשקי ובך	מתה	ללה תמיד	ומתפארת
תבחר	להסתופף	בביתך הצבי	מדור	בבית בלחך	ומתגוררת
תביט	תמונתך	כעין הדור אבל	היא מ	ראה זול	תך עורת
מיוס	אשר נפשי	ידעתך בשם	שבה	לרוב הא	הבה שכורת
התנ	צלה עדיה	למדה ותהי	מיוס	פרידה כ	אניסוערת
לשכ	ליבשת	בנוחה אל מחוז	חפצה	בכל לבה	הכי חותרת
לולי	אשר לשוב	מהרה יחלה	אזיוס	פרידה ה	יתה נגזרת
דודי	בטרם בוא	זביריך הכי	צרה	יחידתי	כמו מבכרת

בכל	מגבל	יחבל	ועשו	כוס יין	חמסין	יגרם	חרשין
חצים	שנונים	וגלי	יגונים	פוצו	בעשו	וישכח	משושי
אם	שאלכם	איש	אל פשטם	כה	ת אמרו ל	אדוני	לעשו
רוכב	שחקים	אות	ברית כי שטה	יצרי	אזי מט	חרו השבתה	
ובני	בלי שם	ש	כמו ועלו	בו על	שפת לשון	ומה גם עתה	
הרפת	עבדיך	לעדות היתה	יום יום	בפנינו	חתומי מטה		

ויחד הסר על כל הטובה אשר ראיה בסורים הארבעה ויאמר אין זה כי אם ממכר הסכל
ומזירת הירידה בדרך אליו מצות אשר חלק לך מכר המלכות והחיות וכעת השמינו

כחץ נשלמה המחברת התשעה עשר תהלה לאל חי

המחברת העשרים

אמר המחבר

אחרי אשר ראיה הסר המוסרים הנכודים ותפלות ה
המיווללות כפלא עליהם בתכלית הפליאה ויאמר
אלי ראיתי ירך בסורים ובמלכות חזקה ונוראה ולך
לשון מדברת גדולות כאלו היית בימי אנשי הנבואה ולא ראיתי סירה כשירך עתה אודות
וכמעט הגבול עוברת רק סירה ראיתיה לכל השדות חדרת והיא על עמודי הסכל גולה וכוונת
וכראש משוררי הזמן עטרת תפארת ותחלצה עזרי מלכותי כרוך תפארת עזרי לשון זהב
וחדרת ראיתיה הרי ימים ושנים ביד אנשים מכונים ישאנה על כסף יסכלו ועל ראש
סמחתם יצללו וכל רואה לקראתה יחדר וחשבת לרוכ יסיה כי באה מספרד ולו מצאתיה
לרוכ חשק בה ואשר אותה אלהב כתתי משקלה זהב ולו ראית צחות לשונה או תכרך המחבר
בטס הראשונה ולו תרד לעומק צניניה ותראה ספיריה ופניניה תברח מפניה ויהי כאמור
הסר כזאת לא אחת ולא שנים עד אשר לקולו צללה האזנים לא יכולתי להתאפק ושחקתי עד
אשר דמעו העינים וכראית הסר רוכ שחקי אשר לא היה מחוקי כמעט כוש וחפר וחשב
לרוכ שחקי כי לבי את בריתי אשר יושן בחימה אלי ויאלי חו אני אם ראית השיר אשר אומר
מספרד לכך סמר ועיניך מכני חמרמר ולא תתמרמר כאשר תמרמר ואצן ואומר אדוני
אחרי אשר הסר הוא תאהבנו וראש כל השירים אשר ראית תחשכנו מה לעשות לאיש אשר
לך יכתבנו ויאמר הסר הנני נשבע באשר עשה ארץ וחזנות כי האיש אשר יסית כנפשו עצות
ואלי יכתבנו אצעה לו מזהב משכנות והלבש אותו מחלצות ואצן ואומר חייך הסר אותי תלביש
בגדי חושש כי היום אצן ללכך כושש ועתה הכון והכן לך בגדי חמרמר כי אתי השירה החמודה
ויפג לב הסר כי לא האמין ואצן ואומר חו אני אם איש להשתאיל ולהיחזק כשמוע הסר עלו
לכן ותחי רוחו בקרבני ויאמר אלי באשר אהבתי תחמוד ויהרהר חושא אל תנמור והבא

ושפוך	חמתך על	עדת מקומים	עלי	אלהי אל	תער כרך
מי י	עמוד לי רק	חסדיך ביום	תחפץ	לגלות לי	צפץ סודך
מזה	אשר יליץ	בעד נפשי יכב	מחר	יקוד אישך	ולפידך
אנה	אלהים א	לכה מרוחק	או אן	אבי אברה	ביום פקדך
מי זה	יכחש ב	אלודתך וש	כיס	וארץ הם	שני עדיך
אראה	עבא מרום	לך משתחיים	גלגל	ערבות יום	ליום יודך
מי כו	ננה שחק	ואתו טפחה	מי י	סדה ארץ	הלא ידיך
עורה	לכבי עור	בטרם בוא ימי	רעה	ולא יועיל	לך ספודך
עד אן	תנכל צור	ותעט במעיל	מעל	ובגד בו	גדים בגדך
הבט	זמן יחיש	וירתים יום ליום	רכבו	יתעתר	לפירודך
איך ת	עלים עין	ועיניו ארבעות	יתג	כרו ריעיו	ביום אידך
הואל	לכבי צור	בחיל שכלך עלי	יצרך	לך ישא	חטרידך
ימתיק	בפיו רעה	וראשיתו בנו	פתצף	ואחריתו	עדי אבדך
מוקש	בקרנך הוא	וגם שבים כעי	ניך	ולצנינים	כמו צריך
זכרה	לחסדי צור	ילדך אשר	יכין	לך מיום	ליום ציריך
הוא הו	דך וכבו דך	הוא פודך	הוא ה	עמיד אותך	עלי עמך
שית בו	ראותיו ה	עצמות נכבדך	גם מ	פעלות ח	סודו תשו נגדך
מעטה	שבחותיו	כנגד תעטה	ולכוש	תהילותיו	כמו מדיך
זכור	ליום פתח	יקומון נישבי	וכו	עזעי גופך	וכרעידך
יום י	רתמו ימים	לפרדי הפרי	זה יום	זמן רע י	חריש בדיך

ועוד חכרתי כמזנות השר הנעלה י ארבעה סירים כענין תפלה י ואלה הם

אם ת	קטלני אל	לך אוהילה	אנים	לעזרה מ	מך אלך
אתבם	בכנפות ח	סודך יום צדוק	חמ	תך אברה	עדי צלך
אבטח	ביום חשך	וקדרות זעמך	ליאור	באור ישעך	וגר הלך
אנה	לכבי עם	לבבות עמך	עמד	גדבות הם	ביום חילך
היושב על	חוג הארץ		אל כביר	ל	מבול יושב
כל הגוים	אין נגדך		אפס נחשב		כגר כתושב
הבט ענות	עם מסכנות		ומשסה אין		אומר השב
צפור בידך	מקן נודד		וכשחק		מאזנים נחשב
השב עמך	תך אולכך		ובגוים לא		יתחשב
יקום אלהים	בקדם וירעו		בשן	וכרכל	כמאז כבש
כת עוזך ואדום	כאדמה ובסודם		יתן	וישכח	ישורון בעושי

שאלני ומה זה טעם	בשירים עניותם	השיבותים אשר ימית	אשר הוא דרך	בנינו אדונינו
------------------	---------------	-------------------	-------------	---------------

עורה בני משינת הנערות והקיצה לבאזת מנכדות הזמן לחירות ופקוד הימים אשר הלם כלל חמדה ובעמדך בעולם המעשה והעבודה הכן צידה לנספך העבודה הטורס תדע כי אברה וואמרו חכמים כי ימי האדם שלשה תמול והיום ומחר ותמול חלף ואל ארץ לא ידענו סחרי והיום לחלוף יעזוב ויתגבר ומחר נשלה ולא נדע מאדוניתיו ודבר ואמרתי בסירי

ימי אדם שלשה הם	במספר ואינו	תמול חלף	כבר עבר זכנו
והיום הוא כמו חלף	ומחר נ עלם אין מי		יבינו

וידוע לכל מסכיל כי כוזם העבר אין תחבולה להוסיף או לגרוע רק מה שבו פעולת פעול לעוב או לרוע וכאשר יהיה מחר נכער כל אדם מדעת טיבו ולכן ביום אשר אתם בקרבנו תפעול לסי הנורד והשעה להמציא לנספך חופש ומרגעה ואנכי האב המצוה אשר לראות כך חכמה ושלל אקום אין כירי הזן ועושר אמנם הפקדתיך על הצדק והכנסר ובעדך חכמה הנרתיך הדרכתך במעגלי מטר להיתאל האל טובו נוהר ומתר מהמה בני הזהר ואני אכטע באשר מאין אל יש הוציאני ובכל ידו החביאני כי תבוא חכמה בלכך ש וישמח לבי גב אני והשכל אבר יולדת על ברכיו והאירני לך ברחק יצין לך מחרת ויופיע עליך מהורו על השלמתך טיעור להשלים אלתך והיה ראשיתך מצער ואחריתך יסגוף מאד ויהי כשמוע הער יופי המוסרים ומתק המליצות והעדים צחק על אמרו כי הם לחנך בהם הנערים ויאמר חי אני כי הם המדרגת העליונות שכללם והם טובים וראים לבאני עולם והטבת לראות השכלת עשה ואתה בעיני תפארת העיר ויחזק ושירי זולתך היו עלי ל לטרח כלאתי נשא ונפשי נכספה ביום נרעיוני כמהים בראותי ויעלונתיך הגבוהים להיות לי ממלאכת ידך תפילות אתפלל בהם אל האלהים להכניע יצרי האכזרי ולהתענות בהם למצרי כי ידעתי כי אם תחברם על כל התפילות תפארים ואם ככה את עשה לי אשמח כי רב חילי וכו כי ככיר מצאה ידי ויעלנו לבי ויגל כבודי ויהי כשמעני מצות הער כור הזרי קמתי קל היז ואחבר תפלה נפלאה בסוף השכל מסולאה ואתננה אל הער להתפלל בה במקהלות ויתעב התפילה בעיני ותשא חסד לפניו מכל התפלות

וואת היא התפלה אשר חברתי אל הער הנעלה

אנא	ה כי	אני עבדך	עלי	בחמלתך	משוך חסדך
רחם	יחידתי דך	מתחננה	יום יום	וכפה ש	טחה ננודך
ומרה	כעב פשעי	וחטאי בענן	שחק	ושים דמעני	בתוך נאודך

ומגדירות העולם הבא שהוא רחוק מן השואל ימצא למבקשיו ונדרש לסוקליו ולדורשיו יקל
הדרכים והמעברים פתוח השערים מה יסיונה טובו זה השער לה' צדיקים יבאו בו ורע
בני כי הצדק הוא העולה על המעלות כלם למקטנס ועד גדולס ויאשר הגיע עדיו יטלס
ואכל נחי לעולם וזה כי העולם הזה דומה לפרדס מלא חובה וזכות ומשוכת המלכות עכלעדיו
היה אלון בכות והמלכות הוא שלטון וחמדת תעבכנו הדת והדת מנהג אשר בו כלך קטן
וגדול עשור עש הלך ונהגנו המלך והמלך הוא כדמות רועה ורעה עדיו והחיל לעשומה
טיעסה יעירו והחיל הוא קנין כסף יכלכלנו הממון והממון טרף יקבצנו ההמון וההמון עבד
יעבדנו הצדק והצדק הוא הדבר המאשר המחזק כל בדק ואמרו בעדו החכמים כול ס כ
הצדק טר ומאשר והיה תקן העולם ואמרתי בסירי

אמר הח	כס בינותי	סוד העולם	ותבונתי
העולם ה	זה פרדסי	המלכות הוא	במשכתי
המלכות הוא	בדמות שלטון	הדת תשגיב	את חלשתי
הדת כנהג	ינהגנו	מלך חכס	בידיעתי
המלך הוא	כדמות רועה	החיל י	עיר קנאתי
החיל הוא	קנין כסף	ומבלבל ה	במין אותי
ההון טרף	וביד הה	מין אסופו	וקבוצתי
ההמון ע	בד יעבד	בו הצדק	בגבורתי
הצדק ה	קין העולם	טר ומאשר	מזולתי

ודע בני כי לשר הכן חובה ומצוה ואמר שלמה בחכמתו ישר בכך כי יש תקוה ואמר החכם
הכן הכסיל הוא לאכיו עברה וזעס ונרה ואכיו דומה לענינו לבעל אצבע יתרה לא
ידע אך ותנהג עמו אס וכריתנו יכאיב עצמו ואס יסאירנו יסאיר מומו ואמרתי בסירי

אומר לבני	יום ימרוד בי	אצבע יתר	אתה עבד
אשארך א	שאר מימי	אברות אותך	אבאיב עצמי

והלמוד לכן צריך להיות כמדדגה כל עוד היות כשטן רכה וענוה ולהנהיג כפי כחס במיטב
הנהגה וחכמה הראויה לכעריה בתחלה היא אשר תחשב לגדולים לכסלה
ואמרתי בסירי

שאלוני ומה חבמה	ראויה	ללכד ל	נערים ב	תורה
השיבותים בחבמת מה	אשר ל	זקבים יח	שבו כל איש	לכסלה

ואס יערכ לככך בני לגשת אל השירים בחר לך מומרת הדבורים ומפניני המאחרים
ומן המלכות הכחלות אשר לא היו ממשררי הזמן בגולות ומבחר השירים אשר הוא רך כ
בשינוי והמנונה כהס הוא אשר ימות כטריס מות ארוביו ואמרתי בסירי

ואמר חכם אחד הזמן עיט צבוע ויתבל דומה לגשר רעוע ויתחתו נחל מוטף עמוק ויתון בו
 חכל גרוע והדולה עצל וצרוע והדלי רצון וקרוע ואם בא לדלות ישבר כד על המכוע
 ואמרתי בסיו

תבל בשמו	הידוע	ידמה אל ג	שר רעוע
תחתיו נחל	שטף עמיק	בו נתן ח	כל גרוע
דולה עצל	ימיו בצל	ראש פרוע	איש צרוע
ודלי רצון	נבזה נפוצ	קלוט שרו	ע קרוע
יום בא לדלות	נפל ות	שבר בד על	המכוע

ואתמה אם איש בעולם הזה יאמין ויחסה כי הוא יתחיל להפסיד קודם שיהיה וקודם שיתן
 יגזול והטוב בו ביוקר וחרע בזול ולא יכסה דבר יהיה בו כוחר שלא יגלה אחר ולא יתן
 לאחר מעלתו אם לא יכאוב וולתו ויתקף מחרה מתגותו ויפריד שתאוס מחברותיו ויסלח
 חפשי הזכוכ העלוב ויתן הנסר בכלוב ודמוהו תחכמים לכף מאזנים ויפילו היתרים
 ויעלו החסידים עד לשמים ומזלות העולם הזה ומעצבו שאין ממרים הכורא אלא בו ולא
 יגיע האדם למנוחתו ולתשועת נפשו והצלחתו כי אם בהנחתו ואמר החכם זכרו זאת מיחלי
 הזמן ויוכח שוד תנחומיו כמה פוגע ביום שלא יסלימהו ומיחל למחרת ואינו מיומיו ואמר אחר
 העולם עד מיומיו ומאשר המאמין ודע כי הסכל מעלה גדולה והיא תחבולת מי שאין לו
 תחבולה וממעלת הסכל כי בו תקצוף הסוכא והסכל על הדאגה דאגת המקנא ומי שאינו
 רוצה בגדירת הכורא הוא ככהמות יער וכוער ווס ווס בעת הצער ומי שאינו רואה כי יש לכורא
 עליו אלא במזון וכסות הוא בער ודע כי מי שסס הסכל תבליתו וקצו יגיעהו הסכל אל מחו
 חסדו ואין באכל טוב מן הסכל לגדור פרצו ולחטוא חצו ואמר החכם אין לגנב טוב מן הסכל
 ולשוטה טוב מן הסכל ולהגדיל הצמחים טוב מן הסכל ולעורר השטח טוב מן הסכל ואין למי
 שאין לו יכולת בהסרת הסכל טוב מן הסכל ולכן יומן בעל כפס יריאה לכל פגע סכל ולכל
 טובה הודאה כי הסכל הוא טוב שביעצו והענוה טוב שבחבריו החרושים ואמר החכם
 מי מבני אדם ככבד ומעלתו ידועה מי סוודה על העוה ויסכול הדעה ומי סרב סבלו ונראית
 ענותנותו ימעטו חומסו ומבקשי רעתו ולכן אם תהיה מאנשו הצורה ומאנשי החכמה יקירה
 זכור עס כל טובה סרה ועס כל צרה ומגרה התקוח באל להעבירה למען ייטב לך בעבור
 ואמר החכם אשר היו דבריו עזרה בצרתי העולם הזה והבא בשתי צרותי האחד כשפתח הסני
 כגברתי לא תרצה אחת עד שתשקיף האחרת ולכן יתעורר המסכל ויבוא לצבוא צבא
 ומהלחם עס העולם הזה לא יצחא כי גירסו תבל הס ניסואי העולם הבא ואמרתי בסיד

לא נביא א	נבי גס לא	כן נביא אך	שבלי גבא
כי גירושד	תבל המה	ניסואי ה	עולם הבא

כי המדע אשר לא יעבור הנחל עמך , לא יתחטט על סמך ואמרתי בסירי
 מדע אשר לא י עבור עמך נחל חשוב אותו כמו פואה
 שים את ספריך לקרן לד אך בו עצות לבך להוצאה
 ודע כי מדרך הנריגות וחין ערכו , לאחוז בדיק דרכו וכאשר יתעיק בפיו דבר חכמה לא יתענו
 בתוך חכו , כי מה שיעלים חכמתו ובתוך חכו יתענה , אות כי לא בטח על מה שידע ממנה
 ואמרתי בסירי

מי שהעלים את חכמתו ובתוך חכו יבנענה
 הודיענו כי לא בטח על בזה שי דעממנה
 ודע כי אין מן הדיוגות ומן הערמה , לכחור הדרך הטובה והנעימה , אומנס הוריו הטוב והנעים
 הוא הכחור הפחות דע מסירעים ואמרתי בסירי

לא נ חשוב מן ה חכמים את הבו חרים הטוב והנעים
 אך נ חשוב מן ה מחוכמים הבו חרים טוב כו שגירעים
 ודע כי בטובת העולם הזה אין יתרון לכעליה , כי ברבות הטובה רבו אוכליה , ומה יתרון לאיש
 יתרון בהרעמיו , כי אם ראית עיניו , ועל הרוב יהיה הון חמדתו , ואוצרות סגולתו , וחדרי
 מסכותיו , ובית נכותו , למספרי תפארתו בעוד בחיים חיתו , או למחרתיו אחרי מותו
 ואמרתי בסירי

ברבות לך עושר ותפארת רבו אכלי את יגיעתך
 לבש בחיך הוא בעווד לכהר יפיד א דרי מותך
 ודע בני כי הזמן נקרא עיר ההרס , כי הוא לראגות ולתלאות ערס , ולא תאכל מתוק מומנו
 בלתי כלול עם הארס , והטוב טבו כחוז , מחרצנים ועד זו , יביא יצוריו כסור אל טבח , כי
 תא יכרך הזכח , ואשר יהיה בו מטוב אל טבח , נחשכהו לרומח ואמרתי בסירי

תבל הטוב שבו מזוג על כן בקרא עיר ההרס
 לא תאכל ס תוק בבנו בלתי בלול עם הארס
 ואמרתי חכמים הנעימים אשר דברו על תולדות הימים , כי העולם הזה כדמות מסגר וכו הארס
 והמסגר כגר , ומניו בטמין חכום , וערוס יעלהו הזמן מכלי לבוש ומי שיכחץ העולם ימצאנו
 איוב בכסות אוהב לבוש ואמרתי בסירי

תבל מסגר האדם גר יבצאנו
 מי שיבחן ובתוכו נ חמים חבוש אה : לבוש
 איוב בכסות

ואם סכל בעת שיחפז להשכל ואין דבר שבעולם מועיל כמו החכמה עד אשר אם ירצ' בעליה
העולם הזה ושיגהו עמה ואם ירצה העולם הבא על אחת כמה וכמה כי הוא מצא דרך תמימה
וממעלות החכמה שהמלך ימשול על עשיר והלך והחכם ימשול על מלך ולכן כל ערום יעשה
ברצת וסכלתו בחכמה יתקן כי אין דבר מגונה כסכלות בזון ובעת יעלה בלבך להתחבר עם
אדם התחבר עם אנשים אשר עמדת בסודם ויהיה האיש אשר תבחר ותקרב ישכון חכריך
איש אשר בעת התחבר עמו יפאריך ואם תכבדוהו יהדרך ואם תצטרך לעזרתו יעזרך ואם
תאמר יצדיק אמריך ואם תכעוס יסבול ובאחר לא ימריך ואם את הדבר הזה תעשה וחקיתי
תלמוד וצדק חלדים ויכולת עמוד ואמרתי בשרי

בעת תרצה	לקרב את	בני אדם	לחברתך
בחר בהם	והתחבר	אלו ריע	בלכתך
אשר יחיל	לך דרכו	וישמע	למציתך
ומם תבחר	בחברתו	יפאר את	חבורתך
ויום תחלוק	כבודך לו	יחדר את	חמונתך
ויום תרצה	לעזרתו	יהי עזר	בערתך
ויום תגזור	אמרך	אוי יצדיק	אמירתך
ויום תקצוף	יהי סביל	חרון אפך	ועברתך
וידרוש כל	ימותיו את	שלוכך	וטובתך

והזהר בני מהתערב עם טונים אשר חברתם הסברת פנים ואהבתם נתינת שלום וידידותם
חלום וירצונם חמך רב ורצונך מהם רחוק ממזרח למערב ודע כי חברת הנדיב מציאה ב
גדולה והגנה וחברת הנכל חרטה מגונה תביא בלבבות מגונה וחברת הסוטה סכנה ומי
שיאמין אל הדכילי משכיב לא ישר לו אוהב חביב ולא יעזוב אוהבו האיש המשכיל בעבור
דכילות איש רכיל והעצל סכבני אדם מיטמת עצל לקנות אוהבים ועמוד בסודם והיותם
עצל ממה שקדם הוא מי טבאו לידו ואבדם והדבר אשר לבך עליו אעוררהו הוא
שזכין בלבך הדבר אשר בפיד תקדאחו ולא תהיה קריאתך
אשר או עבודה או מלאכה כבדה מצות אנשים חלומדה רק טים בן שכלך ובין התאווה מ
מאפלי ואחיו בסנסני השכל ותהיה נגא אל הערפל להאיר חשכת לבך האפל וטים הלב עקר
והטה טפל ואז לא תהיה ממעלת שכל נופל ואמרתי בשרי

בעת תקרא	בספרי בין	קרא עם	לבבך	ואל תהיה	ברעים
ואם יקשה	דבר חכמה	ללבך	קרע על מ	פתחי לבך	קרעים

ודע כי מכחר ידיעות החשובות הוא מה שיתישב מהם בלבבות לא כאשר יעשו הנמהרים
אשר יגיעו להרבנות ספרים ובהמת הספרים כגורים ומשגן קיר החכמה בעורים

אברו אלי	אנשי סירי	כי איש ריבי	לי והנכל
ואמר איש	יחשוב כי הוא	יזיק או יו	עיל לי ככל
אם יחשוב כי	יזיק אלי	יועיל אל ב	פשו אם יוכל

והזהר בני מעשוק ספל רוח ודכא כי מי שלח יד בו ונקא ואמר ההכס איך לא היה ירא לגאל ימי סלא ימצא עלי עור זולתי ובורא ואמר איך דבר קרוב לגמיק והעוק מקפילת העמק ואמרתי בסירי

איך לא יירא	לבי לגול	או לחכם לא	יהיה ירא
כי שאינו	מוצא עלי	עזר זו	לתי הבורא

וזכור בני להיות הדבר אשר אליו תסס פניך לטאול עצה בכל ענייך והוא דבר מכל החכמים מוסכס ואמר שלמה בחכמתו וטמע לעצה חכס וכבר זכרו חכמים כי הטובה שבכמהות צריכה לטוט והטובה שבספינות למשט והכשרה שבנשים לבעל והחזק שבגללים לנעל והטובה שבקרחות למגבעת והיפה שבאצבעות לטבעת והחסידה שבכמהות להיות נרבעת והטיב שבצדעת לאוזוב ופני תול גת והטוב שבנחשים לרביצה והנקל שבצפצופים לביצה והטוב שבחצים לנוצה והיפה שבנשים לתמרון ורביצה והזקנה שבזמורת יבס לחליצה והקלה שבאגרות למליצה והטיבה שבחילות לחציצה

לקציצה והטוב שבכורו למחיצה והקטנה שבמכחות לקמיצה והטובה שבאוננות לרביצה והכנוע שבפניס לקריצה והקלה שבמנוסות למרוצה והקטן שבפחתים לקפיצה והדעת שבאנשים צריך לטאול עיזה וממעלת האיש השאל עיזה נכוחה כי הוא מטובח עם ההצלחה ומנוצל בעת לא יגיע אל הרומה והתחבר בני לאנשי החכמה ביען כי תלמוד מהם דעת וערמה והזהר מחברת אנשי מריבה וטמנה כי גוי אוכד עצות המה ואין בהם תבונה ואמר החכם לבנו בני אם תרצה לקנות עולם עומד היה חכם או לווד' או מאוזן או החכמה חומד ודע כי בבקשת החכמה השלמה הנתרה כל ערמה ומרמה ואין ספתי חלקות ממדות המאמיין אלא בבקשת החכמה ואם חפצת להיות לחכמה מודע וגואל לא תבוט להיות שואל כי מר סלבס בבקשת החכמה מעיל הבושת לא העיל כי הוא ילגש מן הכסילות איסיד ומעיל ואמל החכם שאל מי טמנה את הדברים ויתן לך בחינם מה טקנה בדמים יקרים ולא תבוט לשאול מכל מי שידמך כי הזהב בקברות הארץ יטמן ואמר ההכס בספרו קבל האמת ממי שאמר וקח הפנינים מן היס ומבין האחים הטוטנים לחפסי והזהב מן העפר והחכמה מאשר ברית יסר אך בדבר אמונה לא תהיה נדון להאמין בה איש אשר יעשה בודון ברשע ויפא מדון ואשכיעך באילות הסדה וכצבאות וסלא תבקש על הנבואה והנפלאות מופת או אית ולא תקח הסכל להתגאות ולא החכמה להתכבד ולהתגאות ולא האמונה לרמות ולא האמת לכזב ולדבר מרמות כי המבקש החכמה להתכבד לא יקרא מאהבה עובד ואקרי יתועדי אוכד ודע כי כל עוד שהארס מבקש חכמה הוא משכיל והוא

אמרו כי	ב	מצא כתוב על	חותם	הח	כס	אפלשן
בי המבנה		עם ההרגל	מצא על כל		דבר שלטון	

ועתה בני יאמרו עליך עיני סור מדרך עזל אשר היא כמשוכת חדק ופקוד נות בדרך זקח
מפרי עץ הדעת וחוק הכדק והדרך כלח רכב על דבר חמת וענה דק ואמרתי כשירי

לעץ	פרי	ימין	שלח	ועל	עון	זחטא	סלח
עדה	עדי	פאר	ועל	דבר	אמת	רכב	עלה

ודע כי למעלת החריצות אין ערך ותמורה והוא ממעלות זה העולם המעלה הנמורה יגיע
בעליה בעבירה למעלה נשאת ורמה לא יחסר כל עמה ויותר תקנה יס באיש חרוץ ורש
מאשר בפסל ואם מן עתק יירש והוא בעל עדה ומגרש כי החרון יעשר בחכמתו והן אחר
יירש והפסל יירש באלתו ואין ג' גורם ושלום רב לאזהבי החריצות ואין למנו מכשול ואמר
שלמה בחכמתו יד חרצים תשול ואמרתי כשירי

תקוה	באיש חרוץ ואם הוא רש	מן ה	כסיל לו הון	ועיו יירש
בירש	בחכמתו הכי יעשיר	אך ה	כסיל עשיר	יהי בורש

ודע כי אין מן החריצות וממעלות לרפוא הנוף בלבד מוחלטו ולעסוק בעניני מחיתו רק
מן הוריות לרפאות גס הנפש ממחלתה ולהכין צדה ליום נסיעתה ולטהרה מן מלאת נחלתה
מן מה תעשה כאחריתה וטומאת הנפש היא סכלות המושכלות ודכיותה בתאות הנכזות
והנקלות כי האכזים אשר גברו על תאותם בשכלם כבר עלו אל ראש העולם והיה
הגבורים אשר מעולם ואמרתי כשירי

אסיר	בות	יחידתך רפא אם	למות	ושחה אל רפאים
וזברה	כי אשר	גברו בשכלם	לבדם נ קראו ב	שבים רפאים

והתכוון על חריצותך על העולם איש מדעת כספר אשר תדנוק אחריו ותהמה ותשער
ובכל דבר וילתו תגער ולא הסגת וממנו כי אם מעט מועד ומה תשיג מן העולם האחר אשר
אינך בו בוחר ולא רודף אחריו ולא פנו מאשר יודע כי מי שירצה במצט מן הערך ויכס בענינות
יקבל ממנו האל המצט ממעשיו ואמר החכם הזה תפקות שמונעת בעליה מולות טוב'מן
הזה המכילו לירי ביון ופסלות ואשרק הנדוך טוב משאלתו למי שאינו ראוי ממנו לפחיתותו
והרעה חולה אשר היא בין הרעות הגדולה היא כאשר לא תפיק רצון השאלה והמבקש מן
הכלי בקצה כמבקש חכמה מאשה ונביעות מקדשה ודגים מארץ וכסה והנדיבות היא
מעלת גמורה והשאלה היא מן הדרכה חמורה ולא ליקח המחלל הדרת פנו בשאלתו תמורה
ולא הגיע להעשיר בעבירה ואם תסקול השאלה עם המתנה בכף מאזנים תכריע השאלה
עד תהום ותעלה המתנה עד לשמים ואמר החכם אם לא תמרה תאותך תביאך אל מה שבו
ביונק וחריפך ומי ששחז אל תאותו

כסר יג ד

ושתיו קצותיו אכלה אשיתוכו ויחרי וללכת אל בית מועד לכל חי וסחר ויהיו כאן ובקבר מחר יזכור
זאת ויכלם מעצתו כי הזמן ישלך בזית נצתו והוא גוף אשר יאכל קצתו את קצתו ואמר החכם
קרן האיש המסביל והענוה קרן הכסיל הענוה והגאווה וקרן חסד לב התענוג והתאוה
ואמרתי בסדרי

אבנש אנוש זמן פריו	יקובם	וקל היש יבלע	עצתו
ואיך י תגאה	אנוש יהוא גוף	אשר יאכל קצתו	את קצתו

ואיך כתנאה אנחנו האמילים ונכחנו בעולמינו סכלים וישכנו פה מתרשלים ונכא ממנו
מוכרחים רחופים ומבוהלים ונאכני חטאיתנו נגפים ונכשלים וחברתי על ענין זה הסיד
לכקמט אים עשיר יזנה לבני משפחתי לשום אותו בקברו אחרי מותו והוא זה

באתי בעולמי	באר סכל	וא	שנה אותו	כמתרשל
וא	כאיש מוכרח	ובחטא	עשיתיו	תבול בוטל

ודע בכי כי חקנאה היא מן המדות מדה שנואה כי היא רקב העצמות ותסכב תלאות
עצמות ומריבות ומהומות ותביא אל גיו הכסילים מהלמות ויחטבו בעליה טובת האנשים
לוקחה מהם ודעת האנשים טובה כתונה אליהם ואמר החכם מי עזרע קנאה קוצר הרטה
וערס טבע שנים יעשה שמה ואמר אחר חמשה אין להם רפואה והם הסכאה
שנביא הקנאה וחברה שתערב עמה הרכלית ידלות שיתחבר עמו העצלות וחולי שתערב
עמו הוקנה ובחור שנשא זקנה ואמרתי בסדרי

דרתי וגרתי עם	בתי קנאה	וידא	לבי זה	בעין שכלי
כי ה מקנא י	חשוב איבוד	טוב	תך טובה	בתונה לו

ומן הדברים אשר ראוי להרחיק הם החנוף והכזב כי החנוף כחעכזכע ובתי הכזב לאכזב
ואמר החכם במשליו ומצא מחסוף אל הנסתרים בין עולת והכזב ארכו הכליו והתוליו ומצא
מכסל אל הנשען עליו ואמרתי בסדרי

בהינף	צאתי בחשיף	אל ה	נסתרים בין	שולח
ובכזב	גבשקר	בבשול אל	הנשען	עליו

ומן המדות המנונות אשר הם סבת החטאים והענוות הם הכעס והחרון לא יחיה להם זכרון
ואמר החכם הכעסר אשתו טבעו ועורקו ונשפו חרטה וחסרון ועתה בני התנהג במדות המנונות
והחשובות ודבר במילות צחות וצרבות ואף אם תהיה לפי טבעך בעל מדות רעות ומדבר
במלות גרועות תתקן עשיתך ההרגל עוותך ותרגש כמנהג הטוב מחן מתבך כי המנהג יטוב
טבע קיים ולכן התנהג במדות הטובות ותאכל פרים ואמר כי היה כתוב על חותם החכם
אשגפן כי מצא המנהג על כל כל דבר שלטון ואמרתי בסדרי

האמת מה שאמרנו עליך החברים כי חברת בימי הנעורים מליצות כתרצות ואיזה
על אופניהם דבורים לקוחים מפנינו האמרים ומוהב ומפז יקרים מדבריו בדברי תוכחות
ומוסרים לחנך בהם הנערים ואני לשמע און שמעתיים ובעיני לא ראיתים ואם אמת היה
הדבר הזה וחברתם נכספה וגם כלתה נפשי לראותם ולטוס אותם על לבי חותם ונבתה
הוציאם אלינו ורעה אותם ואען ואמר דע ארזי ירום הדרך כי מה שמעתי על עבדך
היה זה ימים וסנים והמליצות ההם והשירים הם ימים נוסנים חברתם בימי נעורי לעורר
לכות בחוריו והסבה אשר עוררתי לחברים אשים נגדך והיא בין הילדים אשר חנן חלקים
את עבדך היה אחד בהם למשמעתיים דבק בדרכי הענוה והמוסר ומתענג בדרכי המליצות
והשירים הולך בדרך תמים ומאם בדרכי הנערים והטיב חסדו מן האחרים לבלתי לכת
אחרי הבחורים ובראיתו אותי רוח נדיבה וכי הוא מתאמץ לעורר האהבה כתי לני יד לעלות
אל המרכבה ופתחתי לו שערי המוסר הנעלות וסקלתי לפניו המסילות והראתי לו הדרך להיו
נוהר אל ה' אל טובו ואמרה זה השער לה' צדיקים יבא בו וח' רתי לו ולכונן בו מאמרים
קצרים ורקמתי בהם רקמת שירים לפקוח עינים עיורים לקחת מוסר הסכל צדק ומשפט
ומישרים ואלה דברי תוכחותי ושירתי ומליצותי אשר חברתי ובמחוגת הסכל אותם תארחי
דע בני יצליחך אלרים כי מיום ראיתי רעיוניך צמאים וכמהים ולהדבק במעלות הגבוהים
ולעלות במעלת הסכל ולאחוז בסנסניו ולהיות מהיושבים ראשונה במלכותו וארזי פניו
ערכתי תודה ליוצרי אשר נתן כיום כך סברי בקצת למצוא דברי חסן וכתוב ישר ולהדבק
בדרכי הענוה והמוסר והנה לך מוסרי במקום ההון והעושר ותוכחותי אשר תאהב תחת לבן
וחדות ודי והב ועתה בלחרכב על דבר אמת וענוה צדק כי הם לבדם מחזקי הדבק ואם
אל דברי פניך ותורך נוראות ימיך ועתה בני יהיו דברי על לוח לבך חרותים ולא אהיה
כמנגן אלו המיתים וכצופק אל הצלמים ומדבר עם כלבים אלמים ומבלעדי דברי הנסמכות
יורק והימים יוכיחך ויסרוך וילמדך ויועילוך מבלי מופתים והגדולה שבתוכחות ביקור
קברי המתים ואמר החכם די בכסיונות מוסר ומנוחה ובתוכחות הימים תוכחה ודע בני כי
אם יש טוב דבר מן החיים הוא הסכל והישר ואם יש כמוהו במציאות הוא העושר ואם יש מר
ממות הוא הסכלות ואם יש כמוהו הוא הדלות ולכן במגדל עזו אשר לסכל התבצר וזרע לצדקה
ותהיה לפי חסד קוצרי ובהכלי רוס תהיה אורתיך אורר ושם תבנה בית או חצר ודע כי
המלאכה מרובה והיום קצר והעמר בעולם הזה שלא תהיה לח ותתעצר ולא יבש ותשבר ולא
בעל אף ותתעבר ולא מתוק ותמצץ ולא מר ותמאס ותקצץ ואשר אורוך עליו בכל עזו אשר
לא תחלל המקדש המעון הוא להתרחק מן הגאווה ולאחוז במדת הכניעות והענוה כי הענוה
תפארת חסידים ונור המתבדדים והחרדים ואיך יתגאה חציר גגית שקדמת סלף יבש ולא
יזכר ה' מלך גאות לבס ומי יכנס אלם במעשהו ויטלם ולא יטוב במעשהו דרך ונבלם ומן
התימה איך איש במרעים יתחר ולעדות עדי הגאווה יבחר

אן ת חנות לבך ידירים ושאלו וא ענה אותם בקמרינו
 שם ת אמת נפש ושם ארינו מור א הלות עסכל בשמיס בעלו
 שמה אסירים ט תמותה נגאלו שם עיר אלדים ב אמת שרינו
 בשתי לביבות מן אשר ברינו עם י עלות בגאון ה' צהלנו
 נפשי פדות דבע ראיתי על להי
 יעלית ודירים לי בחליל יהבו האג ברוס עדבה צבי תשבינו
 מה ת המי נפשי ומה תשתוחחי
 פקדי לשלום ה צביות נאמו אני ל נדוד יקרע סגור לבנו

ויאמר השר הלך חסרת דבר בבית הנכבד ונאמן ואומר בחיי חסרתי דבר אשר עלי מאד ככד
 כירחיתי בבית השר שומים כאלו נגורו מן האירים ומן התומים וככלים מהוללים יחפירו
 בתמים הגלגלים וגלדיהם עבים והמן בתוכם נכסן ומראיהם ומעשיהם כאשר יהיה האופן
 בתוך האופן והחציר עב ויקר כמטה אלישע ויפתי לא נחקר ואומר אל הנכבד זאת אדר
 חיקר הדב והכשר טפל והשום והככל והחציר עקר הביאו לי מטה החציר כי רצוני לעשות בו
 המופתים ושמעתי ואמרם כי הוא טוב למעשה חביתים ויאמר האיש חייך בביתי הווש
 וככל וחציר לא תאכל כי ריחם כלאתי כלכל ולא אוכל וזה השלחן אשר לפני ה' ולא יקרב בו
 דבר טל גנאי ששמעתי היתי אל היגונים למאכל מלבד מהנכבד החזיק אותי סכל ואומרה
 היום לנקה ממני מחמד עיני כי השום והככל והחציר מבחר עדני ועתה אש לה נא ביד ה'
 נאשא תשלי ואומר

אדאה אני הכן ואדאה השליו אך או מרים לי סוד ואל תקרב הלום
 כל מ עדנים הרי בעיני ב חלום פגע גאון לבי כהיום שו לליו
 כי ה בצלים הם ללבי גו אליו השום והחציר והבצלים טלום
 ביתי ועל ראשי עטרת הלום כי בם לבבי הוא יבלבד מ חליו
 השום אבי ארץ ופרח בל יבול
 החן ילדהו וההוד ר קמו עיש ובניה ברית לו כו רתים
 גלדי בצלים הם בגלגלי זבול
 אופן בתוך אופן והחציר כמו מטה אלישע ל עשות המופתים
 ויאמר השר מאד הטבת לדבר וקוים לחבר ברוך ה' אלהי ישראל אשר לא הסבית לסדש
 ולמיצות טאל בשלמה המחברת השבנה עשר התלח לאל חי

המחברת התשעה עשר

אמר המחבר

בהיותי עם השר הנכבד למושמעתו סד נכבד
 פאלני ויאמר לי אמור נא שמחת גילי האמת

אל עולם שם	המזלות	לדמות מחול	סובב סביב
על כן הושם	דגים אחדות	כי במחול	אחרון חביב

ויאמר האיש הטוב את אשר דברתי וחסני מקים האומר אשר גזרתי ויצו להביא כראשונה הדגים ונהיה אכלים ושותים וחוגגים ואחר הדגים הביאו הטלאים הכלים מור עובר טטפים כאלו מן השמים קטופים או משפחות היעלות חטופים ומתקנים מדבש ונופת צופים והמרקחות וזנים היו על השלחן כאבנים והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רבי מתוק לכפס ולחך יערב ואכלנו ושתינו עד אשר לא הכרנו מזרח ממערב ואומר יש לי רב ברוך ה' צרי המלמד ידי לקרב ויאמר האיש אדור האיש אשר לא יהיה היום סכור עד אשר לא יבחיץ בין הלך וכור ויאמר בדבור אחד שגור וכור ולא יבחיץ בין שתח תקנה לעמך עכור למען זה היום כל ימי חיינו כזכור ואומר אל האיש אש תפאור אתי היום מלגמר עוד סיר ואומר ברוך ה' ואעשיר כי אחרי היותי סכור לחבר סיר עוד לא אדבור ויאמר האיש חברת שני שדים ואף משיר תהיה שותק וכבר למדתנו והחוט המטולט לא במהרה יתקן ולכן חבר סיר שלישי ותסקלנו במאונך ואחרי זאת להשתכר שים פניך ואקום ואעשה מצות הנכבד ואשא משלי ואומר

מתקו	לחבי	טלאים ודגים	ערבו לפני	ידי ה עבאות
הם ב זמן כן	לטעמם והגני	אודה לקדוש ה	עבאות	עבאות
טלח בשומו	לראש כל גדודיו	ודגים מאסף	לכל ה עבאות	

ויהי בהשלימי הסירה הלכנו ויצאנו בעליית המקרה וימס לסנינו שלחן מעשה צעצועים וכוסות מלאים וגביעים ואהיה טעמועים ונעמינו מן היין משפטים וכאשר באתי לקום מצאתי כטני ערימת חטים ולא יכולתי לקום כאלו הייתי אסור ברהטים ויאל האיש גם הוא לקום וכראותו כי לא יוכל ולא יקימוהו כל היקום אמר נתנני הכידי לא אוכל קום כי ראשו הולך הנה והנה ויהיין שלח אש בעצמותי וירדנה ואען ואומר הכני נשבע בחיי נחור כי תאבתי לשותות מי שיחור כי היין שלח ידו מן החור ופרש רשת לרגלי השיכני אחר ולא אכיר ולכן מן השחור וכראות אנשי הכית יד השכרות החזקה עמו בבית קול דממה דקה ותפול עלינו תרדמה וישכנו סנה עמוקה עד אשר פנה השמש לערוך דרך גבולו והשכרות חלף והלך לו ועמדתי ומים טלשה עם הנכבד שמחת גילי וזה היה חלקי מכל עמלי ויאמר הסר כריב היה נכבד ווכר טוב אותך זכר הדמו הגבירות אליו כנדיבות ואען ואומר בחיי אספן עם הנדיבו כל עריכות וכל חשיבות כי עמדו לסרתני בפנים יפות וכדועות חשופות כשפחות חרופות ולא סדו מעפות הבריאה והלכב לכיבות והמטות היו באטון מזרים חטופות וכבו לפרודי מעב ושעמים כאלו נפתחו ארובות השמים אמרו עד מה הסר תשכינו הנה נדורך יקדע סגור לבינו ואשא משלי ואומר

אבת שקור
ועת רקור

ועל דבר
ועת ספור

זמן ועת
לכל יצור

ראה צבי
זמן ועת

ויהי ככלותי לדבר וסירי עליצותי לחבר ויאמר השר הנדעתי אחך רבת טבעה לה גפסך וי
יבנים ונלשמוע לעג השאננים והבנו לגאונים אשר לא נשאו למעלתך פנים ועתה הודיעני
אם מצאת נדב בדור אשר סרן הזמן יגדנר ואענן ואומר פגעתי שש ועשה צדק איש נדב
מחזק הכדק תמים בדורותיו יערופו כמעט נדבות מטרותיו והחל עליו מטל נדבותיו
ואכלתי בביתו דגים חשובים וגדיו עזים טובים וחברתי עליהם שירים ערבים ויאמר השר
אדוני איך היה הדבר כני ואענן ואומר חיה בעירי אלא אדם נכבד וליה נדב עליו לא יכבד
מלך לכדיבותו כעבד וחשכתי כי כל הנדיבות במותו יאבד ויהי היום והוא מצאני באש ה
היגונים בוער ונכלל מחמדיו הזמן גוער כי יס התלאת הולך וסוער ויאמר אלי האיש מה את
רואה כי עמדת היום משתאה ואענן ואומר חייך אני מרעיד עמדתי כי היום לא סעדי
ובכיתי וספדתי כי ראיתי דגים גדולים ולשבת בכלם חמדתיו ואם לא אוכל מהם הן געתי א
אכדתי ויאמר האיש בחיי אם תדור לחבר עליהם שירים עליזים יהיו לך הדגים וסגיגדי ע
עזים ואז אמרתי עת לעשות חר זסיאז הלכתי עם האיש אל חצר גינת הבית והראני דג גדול
ראוי לשאול ויהונתן ובראותי אותו חשכתי היתו לויתן ואומר אל לבי אחשוב היותי היום חתן
ואומר אל הנכבד אם תעשה לי מטעמים ערבים אחבר היום שירים מצור השכל חצובים
ויאמר האיש הכן והכן לך השירים כי המטעמים יהיו חמודים ויקרים ויהי כאשר הגיע עת ה
הסעודה יסבנו אני והנכבד שר הסעודה ויאמר השר יבאז הטלאים הנעימים והגישו ה
המטעמים ונחליץ בהם העצומים כי הטלה ראוי למרוס התהלות ולכן עם אותו האל ראשון
למזלות ואענן ואומר חייך אדוני דלפה כפסי מתונה ואין רפואה בדב לראנה כי לשון כופל על
הלסון וסכלו האומרים טלה ראשון ואשא משלי ואומר

שיסדוד לעומת ה דאג דג	כי הוא לבד רפאות	אלי גונים
מה ב ערו האו ברים טלה	ראשון למזלות	ולא דגים

וואמר האיש חייך כבר הסכימו חכמי התכונה ובכל שכני ישראל מודעת כאמנה כי דגל
טלה נוסע ברשונה ודגל דגים באחרונה והנני נשבע כי דג לא יבא לפנינו עד
אשר בחכמתך תראנו מעלת דגים על טלה ואם הסוד הזה תגלה להנמי אזהכי יש ואזדניתה
אמלא ואענן ואומר דע אדוני כי אין לטלה יתרון בעבור היותו למזלות ראשון ודגים אחרון
כי למעלות הדגים וסוככית העדיקות האשם באחרונה מאסף לכל המחנות מצורף אל זה היות
הסוככים ואם רבו כחול הסוככים אשר בשנים עשר מזלות יהללו עם אל במחול כי סוככים
סוככים הולכים המזלות בימים וכלילות לרמיון חכמים יחולו במחולות צמדיק אנשי המחול
להתגלל במזלות סוכי ובמחול האחרון חכיב ואשא משלי ואומר

אשר גרם לנפשי ל חשוק את תבונתי ורדפי טוב פעלים
ראותי כי אני במאס לכל בז נגש ב ענה אל ה שפלים

ואשר גרסאל הסכלים ההם להיות מעלתי פחותה בעיניהם הוא ראיתם כחיות כספס
באותה חתייה ויראו אותי דיקה בוקה ומבולקת ונפשי שוקקה ואמר החכם חסרן
ההן יעלים המאד וכן הסכלות יעלימו העושר ואשא מעלי ואומר

אמר הדבם יש חסרון עושר יעלים רוב היושר
כן יש סכלות עס הוללות יעלים אותה רוב העושר

נאמרו הסכלים כי לא קנו העושר בשכלם רק גלגל הוא שחור בעולם זאת יחרץ חרוץ ולקנות
הן יחרדו ויחרץ לא יכלו במעשהו ודרך תבונת לא תעילהו ויגיע ההון כנקלה ליד אדם
שוכב כשגוען וכעיתון ועתמהון לכב ואשא מעלי ואומר

מה ת חרץ חרוץ ואראה הזמן יאר פני חסדו לגר ולעקר
אם ה גזירה יו רדה ממעל אסכן חריצות ה אנשים שקר

ודמו החכמים בשכלם העולם הזה לסולם זה יורד כנווה עולה זה שוקט וזה גולה זה
ככבד וזה נקלה ומקרא כזר וככתף יהדושו טנה על טנה חגים ינקושו ומחסה כזכ וסתר מים
יסטושו ואישיו למאמר כסופה ירדושו כלכנס יחליטם ויחלשו ואשא מעלי ואומר

ראה בקרי	זמן בוגר	אבוש אנוש	והפלא
ודבר	מך נעלם	אני את	אז
פרטיו לא	אבאר כי	זמני	מ
זמן יריק	לך מצוק	זה טוב	מ
ואישיו	לפים הם יום	ואדם	כ
ומי יוריש	ומי יעשיר	ומי ירד	ומי יעלה
ומי מלך	ומי מלך	ומי נכבד	ומי נקלה
ומי עליון	ומי אביון	ומי שוקט	ומי גולה
ומי נטרף	ומי נטרף	ומי בסל	ומי בתלה
מתי בספר	כתבתם לך	ועיד ביסף	עלי אלה

ואמר טלמה בחכמתו טעם וטעמים לכל ומן ועת לכל חפץ תחת השמים ולכן הירא את דבר
ה מעבדיו וכן אחריו ויטיר מעבדיו ועל דבר אמת וענה בדרך יסקוד
ומעשיו ידושו ויסקוד כי הזמן יתן פני האזן אל עקוד ותחת הכבוד יקד יקוד וטרף זרוע
אף קדקדי כי עת ספר ועת רקוד ואשא מעלי ואומר

יִלְכוּ גוֹיִם	אֶל אֹר שִׁירִי	וּמַלְכִּים אֶל	בְּגוֹה זָרָחַם
עֲשֵׂה יְדוּת	לִי בְדַבְמוֹת	מִי זֶה אֲתִי	יִהְיֶה בְלָחַם
אֶקְרָא חֹס קֹדֶר	גַּם לְקוֹדֶר אֶ	קִרָא חֹס ו	לְבִרְד פֶּדֶם
לִי הַכְמָה לִי	בִּינָה אֶקְרָא	בָּה עַל כְּרָחַם	בְּעַל קוֹדֶר חֹס
לִוְלִי חֲסָדִי	אִז הִפְכֵתִי	אֶל מַעֲרֵבָם	אֶל מְזָרְחָם
אִיכָה יִבּוּזוֹ	עֲרֵכִי עִסּוֹ	וַיֹּאמְרוּ כִי	בְּמִי לְקַחֶם
אֲשֶׁאֵב שִׁבְלִי	אֶבְקֵת רוּכָלִי	אֲשִׁיגֶנְחַשׁ	לִי בְרִיחֶם
אִיךָ תַחַת	חֹס אֲבִירִים	וּדְגָן רוֹם	אֶקְשֹׁף מַלְיָחַם
אוֹ תַחַת ע	דִּי הַשְׁכָּל	אֲחַמּוֹד עֲדִיִּים	אוֹ מַלְקוֹחֶם
אִיכָה יִרִי	בְּנִקְרָן אוֹ	עַלִי יִבִי	פִּי יִד שֶׁל חֹם

וַיֹּאמֶר הַסֵּר בְּאֵמֶת פִּרְעוֹת בַּסִּפְרוֹת וְתַחַת אֲשֶׁר הִשְׁקִיף בַּסִּלְעִים דְּמַעְוֹתֵי טַבְעָה נִפְשָׁה בְּרִגּוֹתֵי וּבְאֵמֶת הֵיוּ בַּסִּלְעִים וּבְכַסְלִית הַגְּבֻלוֹת־כִּכְלִים כִּי הַכְּדוּכִים יִתְנַדְּבוּ בַּסִּפְרוֹת וּבְנִפְשָׁמוֹתֵי וְאֵף אִם יִהְיוּ חֲסִידֵי כָל כְּנִיעֻמוֹתֵי לְדַמְיוֹן הַחֲרִיב הַחֲנוּכָּה הַעֲצֻמוֹתֵי וְאֵף אִם תִּהְיֶה כְּעֵלֶת שְׂגִימוֹת וַיֹּאמֶר מַשְׁלֵנוֹ וַיֹּאמֶר

בְּדִבְיָעַם	הַכִּי יִתֵּן דְּבוּלָךְ	וְאֵף כִּי הֵם חֲסִידֵי כָל	נְעִימוֹת
כְּמוֹ חֲרִב	בְּצִאתָהּ מִ	אֲשֶׁר תַּחְתּוֹךְ וַיִּשְׁבֶּה רוּב	פְּגִימוֹת

וַאֲעַן וַאֲמַר חֵיךְ הַסֵּר הִיא בְּהַם אִישׁ עֲשֵׂה לְרוּבִי כִי יִרְשׁ כְּחֵלֶת מִקְרֹבִי וְהוּא אָמַר וַיִּבָּא עֲרֹבִי וַיְהִי אֲוֵהִי בְּזִמְנֵי טַבְעָה וַיִּתֵּר מִרְנוּחָהּ כִּהְרֵ כִכֵּר וַיֹּאמֶר הַסֵּר הֵלֵךְ שְׂמַעְתָּ מַשְׁלֵי הַקְּדֻמוֹתֵי הַסִּפְרוֹת בַּסִּפְרוֹת תַּחְסֻמוֹתֵי וַאֲמַר דִּי לֶךְ מַעְמִיתֶךָ הַכְּאֵמֶן בְּאֶשֶׁר יִכְחִילֶה הַזִּמְנֵי יִרְשֶׁת עֲוֹנֵה וַיַּעֲלֶה דְּמָה אִם יִרְאֶה לֶךְ עֲשִׂירִית אֲהַבְתָּ הַקְּדוּמָה וַיֹּאמֶר מַשְׁלֵנוֹ וַיֹּאמֶר

יְהִי דִילָךְ	מַעְמִיתֶךָ	יִדִּידִי	בִּירְשׁוֹ מִ	עֲלֶה נִשְׁאֵת וּרְמָה
בְּיוֹם תַּתֵּנוּ	וְהִרְאֵנוּ	לֶךְ אֶת	עֲשִׂירִית אֶ	הַבְּתוֹ הַ קְדוּמָה

וַאֲעַן וַאֲמַר חֵי אִנִּי כִי לִוְלִי חֲסָדִי אֲשֶׁר קְדָמוֹס לֹא חֲסַבְתִּי עֲלֵיהֶם דְּבַר מוֹס אֲמַנְסִי אִנִּי מַעְנֹלֶם בְּהוֹנֵי פְדִיתִים וְנִבְעֵת צִרְתֵּם עֲנִיתִים וְהֵם לֹא דִי טַלָּח הֵיוּ בְּצִרְתִּי קְדוּכִים וְאֶלֶף טַבְעָה עַלִי כְּזָכִים וְלִכְנֵן צַר לִי עַל הַחֲסָדִים אֲשֶׁר גְּמַלְתִּים יִכְחַמְתִּי כִי שְׂפִיתִים וַאֲשֶׁר מַשְׁלֵי וַאֲמַר

בְּנֵי נֶתָן	בְּנֵי נִבְלָה	גְּלִי שֵׁם	קְדֻשְׁתִּי מִ	חֲשַׁבְתִּים	כְּזָכִים
אֲנִי תַמִּיד	פְּדִיתִים	וְאֶפְרַם	וְהִמָּה ד	בְּרוּ עַלִי	כְּזָכִים

וְדַע הַסֵּר אֲדוֹנִי צִץ מַצְחִי וְנֹזֵר זִמְנִי כִי כֹאֲשֶׁר הִצִּיאִנִי לְחַסְרוֹן בְּתַכּוּנָה וְלִהְיוֹת יִדִּי בַּחֲכָמוֹת אֲמוּנָה הוּא רִאשׁוֹתִי הֵיוֹתִי כְּמֹאֵס בְּעֵינֵי הַשְׁכָּלִים וְכַעַס וְנִפְשָׁה אֶל הַשְׁכָּלִים וְכֹל אֲשֶׁר יַחֲסֻכֻּנִי לְכַזָּה שְׂטָנִי תִגְדֵּל מַעֲלָתִי בְּעֵינֵי וְכֹה נֹדַע לִי חֵץ עֲרֵכִי כִי לֹא יַחֲסוּצוּ הַכְּסִילִים דְּרֹכִי אִז יוֹדַע לִי כִי טָקֵר נִסְכִּי וַאֲשֶׁר מַשְׁלֵי וַאֲמַר

ובעת תעו	בנתיבות בין	שכלי לבחור	חפצם הגדום
לא ידעתי	מן יולדתם	עם הקאת	או הרחם
לא יהבורו	לא יזכרו	חסדי עמם	יום נס להם
אין כם יציץ	מיזה שם ציץ	נזר הק	דש על מצחם
מי רוח ש	כל כם מסך	או מי נסך	את יין רקחם
איכה כי י	ריבו וזמן	בשח אותי	להיות פחם
לי חלק גו	לות עיליות	מן שמים	יום יוס אלחם
אך להם גו	לות תחתיות	ברכות שד	יום ורחם
חבני יום	שם חטתי	שורה אז ה	פיץ את קצחם
ובעת קוטר	איתי מורי	הבאיש הכי	ע את ריחם
ובידי מ	טה האותות	איכה אחדר	לברק רמחם
אם ממי ח	כמותם בים	לבי נחש	ובריחם
ונשוא גלי	מי ימיהם	אזמטה ש	כלי השכיחם
וכיום הצי	בו חיליהם	מצב חיל ש	כלי הבריהם
עליתי אל	עיר נבורם	אף הורדתי	עמ בריחם
אבכי ה	שויתי כיום	את שריהם	אל פדחם
החרש ח	כסגר כגר	בתו שו ים	לבאורחם
חביתי כ	דור על חילם	ידעתי מ	עם גם ניהם
היה ביום	נצחי נצח	אף חיליהם	אבד נצחם
אזעק חמם	אל הימים	ולחוק גלגל	ביהשביחם
מדוע ד	דכס צלחח	או מה ראה	כי הרויחם
אלו הביר	מעבדיהם	או אילו י	דע את שיהם
לא השכיבם	על משות שן	וסרוחם לא	אכף ניהם
לא שעה אל	מנחת הכלם	אף לא רצח	ביוסזבחם
לא נתן בר	הלחי או	כמון נכנס	על נכחם
על כן העלה	על גורלם	במון יוצא	או הנלהם
על זאת לבי	הוא יחיל כי	ובתוך קרבי	יום יום יחם
כי הסכנתי	כל ארח חם	צרה ר	בעם גם ארחם
איך מול פריי	פרח על שר	שי הבין י	שזו את קלחם
אם יראו ח	דקל שכלי	אזימאס	מי שילוחם
לו יריח	קטר בשמי	אזיבזח רי	חניחחם
ישמח יד	אל פה שרים	לשונם כו	דבק מלקחם
מקדיר שמשם	אתן שרשם	כמק וכא	בק דק פרוחם
הנביל לרור	פרצם אגור	אהיה להם	ראש ומשיחם

וגברו זמזם עשרה ונפחת ממי התגברו במרה במשקל ובמאורה ופתיתי לחם סגוריש
 ויהיו פי וידו לאכול כמהדים ויבאנו כי המים המאדרים למרים והיו סביבי טלשה כערים יקחו
 מלפני המעט אשר בעדי הכינו וישבו וכל המשפחה עלי ילכונו ויאמרו לקח זה הרעבתך את
 כל אשר לאכינו עודם מדבכים והנה אשתו כאש יצר תבער תהיה ותסער ובפצלה
 תריב ותגער ותאמר זה ההלך בעיני לא יחון כי יאכל כאילו יטחן ולא יקוד לעולם חן ה
 השלחן ויאמר האיש חי אני אם לא יניח האכילה זה הסכל לא יסיר ממני עד יקיא את אשר אכל
 ויהי כשומעי קמתי קל חוט ופת לחם בידו ויאמר האיש הנה בשמים עדי כי אם לא תניח
 הלחם אשסוך כססע הגדי ואשליך הלחם מידי ואברח והאיש אחרי מרה יברח והנערים יחדפוני
 והכלבים ירדפוני והצרות מכל עברי הקיסוני והמים עד כפש אפסוני ועד פתח שער העיר
 ירדפוני ולו השיגוני טרפוני וראה פניך ושני איש עוד לא פללתי ועתה ראה השר איך נפלתי
 ויאמר השר באמת היתה זאת חרפה עצומה וכלימה וכמעט שאין אחריה נחמה זעיתה הלא עשית
 באנשים הים נקמה ואצן ואומר נפתולי אלדים נפתלתי וקדנס בעפר עוללתי והשכתי
 מטהרם וכורס לארץ חללתי וכעמים חרפתם הודעתי הגדתי והודעתי והשמעתי כי לא ריה
 היותם אותי כזוים רק שהקהילו עלי אנשים מחברו חרזים ויתקבצו אליהם אנשים רקים
 ופיוחים מן היהודים הפרזים אשר לא עמדו אבותיהם על גרזיוס התפארו פלי בשיריה
 והדבר אין בהם יטלחו לי שירים מטולאים סבוכים וכסבאס סבואים יספרו בהם כי לא בכל
 התעודות בכל ממכני עשר ידות והיו בהם אנשים יולדי על כרכיו וגמולי חסדי למדו ממני
 דרך הסיר והם מעשה ידי ולא השיגו במרוכסם אבק שירי ואין אחד מהם חכם הנחשלים
 אחרי יוכראותי כי יניסו עלי יד טלחם בשאט כנפש כנאון רוחם בניס גדלתי ורוממתי ונשאתי
 טרחס וקרבתי אליהם בכרחם וכעת קדר עליהם הים הייתי שמסס מרחם ולא יוכרו מי טס
 ציץ כור הסיר על מצחם אמרתי חי אני אכאיש ואביע שמץ רקחם ותשוב לסנס מורבק מ
 מלקוחם ועל כרחם אהיה מלכס ומשיחם ואקוס ואחבר עליהם שיר נמרץ כפי חזון כשרץ
 הודעתי בעמים עונס וכי הם יתר הגוס והניפותי עליהם שיר חרבי כאשר היה עם לבבי
 והנה הסיר אשר עליהם חברתי כאשר התעברתי ולוחות בריתי אתם טברתי והודעתי אותם
 כי עליהם גברתי והעלתי עד לשמים שאין ואותם בעמקי שאול קברתי ואשא משלי ואומר

אשמע דבתו	רבים רבים	עלי יני	פיו יד שלחם
ביושיחו	ליופיוחו	בשאטנפש	בגאון רוחם
בנים גר	לתי רומבתי	זה כבה	שאתי טרחם
ובנשר	עיר את קנו	כן רחשתי	על אפרוחם
זה משכורתי	חלף כי כן	קרבתי	הם יוס ברחם
וביום קדרי	כוכבי שכלם	הייתי	משם וירחם

וא	תנה לבי	האסעל מ	עלי	צרות	זמן עלי	בהיום שז קדים
וא	חזה צדקי	ויושר פ עלי	אבדן	ימי שכל	בכל יום סו פדים	
אריב	במו שהרות	ואשליך ב עלי	על חיל	בחרותי	בשכלי מרדים	

ויהי כשמוע האנשים את דבריו לא חדרו אל מאמרי ולא נכנעו לבנותם ירענו מאכותי ויאמר לי אי הכי אשר רעע חרסת ולכן מעטה העוני לבשת איך פני אבותיך ה' ה'בשת ומדוע אהליך כעטת האם אכלת כל אשר ירסת ואעפ ואומר כעטתי אהלי כי כן צויתי ונפשי ממרויס רותי וקצתי בזמן ובו נכאסתי כי ממצוא חפצי בו נאמאתי ולכן כבונת פ פניס כגשתי אל המחכה חזה אשר פגשתי ולא אטנא העניות רק כעבור היתי נכנע אל ה' הסתיות ובעקתי ולא כענתי ואולי כי לטוב לי עונתי ואשא משלי ואומר

השו	אלים איך א	הלי נטשתי	לא	ת	דעו כי כן	זמן ציני
הוא	מרור עם ל	ענה הרוני	עוד	מ	מצוא הפצי	אמת בושאתי
קצתי	במחכדיו	ובו נבאשתי	מה	או	מרה עוד ה	זמן הלוני
ימים	ימי עצב	עדי השני	אל	המ	חבות האלה	אשר פגשתי

כי	א	חזה בפשי	אשר בורעת	אל	ה	פתיות עוד	אשר בעבתי
עלכן	לקיקיוני	ימין תולעת	אולי	ידידיכי	לשוב עונתי		

ויהי כראות האנשים חסרונ חשבונ מלתי לאל ויאמרו אחד מהם נדע מה בפני יאאל ויאמר רעיו מה לנו ולצרה אם תבאל באל ויאמר האיש ולטוננו באש תיהלך יאאל מ מה אתן לך ואומרה כנפס שפלה יאמר בקשת המחילה יריך השר למודות בחמלה בכפל מ מלשוני בשאלה ואשא משלי ואומר

נדיבי עם	השוב כי	תא מרו לי	שאל מנו	ונפיקלך	בחבלה
יריבם הם	למוות	בגתינה	בכפל מ	לשני ב	שאלה

ויאמר האיש כואה חזי הבית וסעד ואלך אחרי אל ביתנו לבי כצרת רעבונ ידיד ויאמר האיש התאכל מן הירקות החשובים ואעפ ואומר אלנו הירקות טובים ואכלנו הכלבים ואשא משלי ואומר

שאלוני	במה תסעד	לבבך	התבחר ב	ירקות	ה	חשובים
עניתים ו'	יהי טוב ב	ירקות	כל עקר	אבלום	ה	כלבים

ויאמר האיש הנני נסבב באשר אל יש הציאני מאיזן כי בביתי לא מאכל באשר ולא תסתין אז שתקתי והעלמתי עין ואמרתי בלבי זה נשאר מבני קין וינעס לפני מן הירקות קערה

ויען השני ויאמר מה לי ולך איש מהתלות כי תבקש לך גדולות היום רבו עבדי המתפרצי
 אשר אומר הנדיבות לנחשים הלא ידעת העדרים אשר עלי רוכבים והאם רוכב על
 האפרוחים או על הכבים והנבגים אשר אינם ורצים כי לי בניסלטה וחמש בנות גדולות
 ומשאת החשק החל לצלות ומיראתי כן אחת מהם תמצא עלילות ללכת אל גבעת הערלות
 ובאות כפשה תשיך יד החושקים ותנאף קניצי הטבעות וזומי האף והנטישות והשרות והרעלות
 וכסף יאסקל כמוהר הבתולות ובטורח גדול אותם אפרנס ונרחי צרכיהם אכנס לולי כי מן
 הסמים עושים לי נס ואך אהיה על בני אכזרי ואשכח עצם מעצמי וכסר מכשירי וישבעו
 ציום כחי ונצבכי בבית נכרי ואמר החכם האיש אשר יתן הונן לורים יחשב מן האכזרים כי
 הקדמים בקרובים נעזרים ודומה במעשהו אל העין הרואה השחקים אשר בתכלית הרחוק
 רחוקים ולא יראה הקרובים אשר סביבו הם יושבים וישא משלן ויאמר

אדמה איש	אשר יתן	רבוט	אלוי זרים	ויבנע מ	קרובו
אלי עין	אשר יראה	רחיקיו	ולא יראה	אשר ישכין	סביבו

ויען השלישי ויאמר שמעתי אומרים כי כתוב באחד מן הספרים אשר בארבעה ועשרים
 לא ידעת איש בשר השירים לא בקהלת או במשלי משמרטוי כלמי ומהדורי מ
 מילי חשבת להריק הכסף המושב בפי אמתחותינו וההן אשר לבדנו ברשעינו ולקחנו מיד ה
 הזמן בחרבנו וכקשענו בדברים ערבים ובקוראך אותנו אזילים ונדיבים ויצאת אלינו
 לשון ולכן דע כי ידענו אות לטון לא חנם שנה הזמן דתך רק על פי מדותיך ולכן נשים
 היאוש והמניעות פרי מדברותיך וישא משלן ויאמר

אשר קיה	להרבות את	ברובו	חד ברבות	לך את מ	שאלותי
קפון ירד	ושים את ה	מביעות	והיאוש פרי מר	ברותי	

בשמעי כפתה כלומה פני ופלגי מים ירדו עיני ואומרה בקול כעצבי מי האמין כי אצבי
 לפני החולר והעכבר והצב אקרא אליה ולא יענוני ותחת אהבתי יעטנוני והומן
 הולך וסוער ואותי יעשה בלה ורואה אני את פני נדיביו והנה אינם כאשר בתחלה ואתנה את
 לבי לראות סבת אלה התלואות ואם בסכלותי או ברשעי עלי באותי וכך אשר חקרתי ואחקור
 אמצא בנפשי דיעה ומועצה ועל ימי התעלמותה סופרת ועל חיל תאותיה מורדת ובוגדת
 ואשא משלן ויאמר

הה כי	ילידי ה	זמן בי נחרו	אינם	אלי נפשי	כמו היו תמול
בי א	חשבה יומם	ולילה אעמול	אוחיל	לברכות אל	והמה אחרו
איכה	אקום	והמה סחרו	ארץ	אשר לא אדעה	אם השמאל
אלך	לימין הו	לבות המה למול	ותמול	עבדוני	ופני שיחרו

ואומר אל המר חנני אלדיו ויש לי כל כאשר עשה אותך על ההון יכול ולג היה כל חס
 חס כמון וכבר וכדיבות ידו כדרך תגבר לא חסר חס בעונו דבר אמנס הנדיבות לך
 למקנה ידך תהיה בו בראשונה ויד כל העם באחרונה ובכל אשר התהלכתי מעד אל עיר
 לא מצאתי חס מסינת הכלות יעור ויעיר כי כולם יאמרו שלם ושלם המכיר ואומר
 בעדס אלה בני טעיר ואשר יקראו נדיבים וראשי אלפיהם הפך לבם לשנוא אלא מצאתי
 בס רק נוקס וקנוא וכל אחד ואחד יעלים עינו וכמו שתן חרש יאשים אנו חס אקראח
 בדבר יעיליהו קל חס יענה ואם אקראחו בצרתה לי עורף יענה והמון חסף כל אשר לו
 למשנה רעה אלה לא תאונה דמה לכלב חס חרש ברזל יטן לקול פנים ודלס פנים ולא
 ירגיש טאגת אריה קול רעס ויקץ לקול הסינים וינער כפסס כפסס לא אדעה
 מה אחרית הזעס ואשא מטלי ואמר

דוד יום	קראתיהו	לעזרתו	נז חיש	כצפור	מ מרום קנו
אך יום	לעזרתי	קראתיהו	החריש	כפתן	י אטם אזנו
בדמה	לכלב איש	חרש ברזל	בית	הו למים שבתו	ומשכנו
יישן	לקול פטיש	וירדם	ויקץ	לעת אוכל	לקול שנו

וידע אדוני הנבר כי מצאתי הנדיבים וולתך כיענים במדבר ומנחתם ונסכיהם כמדובר
 ולעולם לא קבלתי כופה רק בארץ מרעה מנדיבים פלטה מצאתים פתח הסער ורעיוני
 אחז סער כי חייני רעב וצמא סוער והומה ואקרב אליהם ואמר היום נפלו לי בנעימים
 חכלים כי הקרה לפני נדיבים אל אלים ועתה רחמו עלי האצילים מחלימי החולים
 וגואלי הגולים כי אין חפץ בכסילים כי הפיל לא יקומוהו כי אם הפילים והענק לא יקומוהו
 כי אם הנפילים ועתה חוסנו על נדיבי אשר התבלגל עליו אופן התבלגל נטרד בטודותיו ולבם
 חרדותיו ואל תחמולו על איש יענה דתיו סורד על פי מדותיו ואשא מטלי ואמר

הוסו על	נדיב התגלגל	עליו גלגל	עם טרדותיו
אך לא	תחכו לו על עשיר	שורד על	פי בדותיו

וישן האחד ואמר אחרי כא עקס עד מתי תהיה לנו למוקס לנדיב לא במלתו איך תבקש
 מדו נחוק המוסר גרעתי ומעיל רכוסת מעל פניך קרעת וקלון מכבוד שכעתי הלא ידעת
 אם לא טמעת כי אדמתך אם לא תעבדנה לא תסוף תת כחה לך והנה היא נוצקת ל מולך
 אם לא תשקני אני לא אחילך וישא מטלי ואמר

לנדיב לא	גמלתו אל	תבקש	תקדם לו	ואז ישוב	לגומלך
זכור אדם	תך לך	אומרה קום	והשקני	ואני א	אבילך

ושמנה מצלות מעלי וזאבים חצומו בין הדסים אר במצולת (ומנורת זה כלל ועל ראש
 בלה ונטי האתים מימינה ומשמאלה והמגלה עפה והאשה היושבת בתוך האשה והעטרות
 אשר לחלם ולטובות וליריעה ולחן בין צפניה והארבע מרכבות היוצאות מכין שני הרים
 והסוסים בתרים אמוצים לבנים ושחורים ואם באתי לזכור כל הדברים אשר על לבבי יעלו
 וכלה הזמן והם לא יכלו מלבד אשר ארע הכונות והשורות הכונות אשר בכל הדבר הנזכר
 צפיות ולכן חדל לך ומזכור זכירתך באשר בכודך תחמוד ובמקום גדולי במעלה אל תעמוד
 לך ואשר העליך לקטני חמה ולנשים המידות כלבנה כי שכלך בדברים האלה קטן מהכילי
 ואז תכלית את דרכיך ואז תשכיל יהי כסמוע פלוגי סאני סאן ברעש חמד לעמד מפסן
 להר געש והדברים אשר אמר לא אמר כי קבל נוק וצער וכונת בעבורם ויאמר היום
 חשבו כוכבי נשפי הן קלותי מה אשיכך ידי שומתי למושי וקפץ פיו ונאלם ועמד בנס ונכלסו
 ולו חרפת עולם וכל העם קראו אחרת הודד ובראיתי כי סמאי ורחח נודד ועמד בפני נוצמים
 ולא ראינוהו חדש ימים וישחק הס ויאמר מה מאד היטבת לדבר אחרי היותי על ריב לא לו
 מתעבר ככה יעשה לכל איש אשר יתהלל ויח רועיו בעיני האנשים יבאיש ואומר אל האר
 ידע אחי נור הדי כי לולי עניי ומרדי ואשר חמלתו על כבודי הייתי מכה אותו במטה א
 אשר בידו כאד עלי האריך לשון אמנם אורו גרפס כחל קישן אהסרן אינינו מכיח ל
 לישון עד יסקוף וירא המאמים וזרות לבבי ומאסו כנו מים ולא תקום צרה פעמים
 ותחת מחגרת שק מציג הוד אצרה והקול אשר אומר רדה יאמר רדה ואשא משלי ואומר

אלו	פרעיוני	בעוז מידי	עובי	ותחת שק	בעיל הוד אעדה
צו	ל זמן אל ב	אמן לי יעשה	שלים	וקול אומר	רדה יאמר רדה

ויאמר השר מה מאד חט הזמן כאשר לא כנה לך בית נאמן ויחלוק כבודו לבני ארצו ופיומן
 וילביסם תכלית וארגמן ולא יתן להם צרעת כעמן ובאשר ישאלוהו בניו למי נמטיר המן
 יאמר למהמן ולא יתן מירכי על בית המן ואך לא יחלוק כבודו לאחימן ולכלבול ולררדי
 המן ומדוע לא חלק לך מן הזן לשבעה כאשר חלק לך מזמרת הידיעה ולבני הסלגשים
 נתן מתנות ולבני ברעה ולאיש אשר יקרב אל כל בהמה לרבעה ולא יתן להם כל ראש מוקרח
 וכל זקן גדועה ומן הקללות סבירמיה אורך הידיעה ואומר החכם ממומי זה סגולס ומהכלו
 סחא לא יחון אס ראש כפי שכלו רק יחון אנשים לבכס למרע ומצריק ענין יגרע והרונ
 ואשיאו ומלך חרע ומיר רע בטוב ועוב ברע
 ושא משל ויאמר

אמר החכם ממומי	זה העולם או מן הבלו
לא ידון איש מה שראוי	רק יוסף לו או יגרע לו

ראה מה בין זכירתך לזכירתי ושמירתך לשמירתי ואמירתך לאמירתי ויותר מאשר תספר מדברי
 הבאי בקרב מחניך כפני כ'טעך ובכתיך ושגר אלפיך ועשרות ז'כרך אני אספר
 מדברי חכמה לפניך עד אשר לשמוע תזילנה אוניך ויזר מאשר תיכור מן השיחות הבטלות
 והחירות' אזכור מן החכמות והסודות ומן החוקים והעדות וכמעט שלא תזכור כל כך שמות
 אנשים כאשר אזכור משמות החכמים והמפרשים ולא תזכור כל כך עושים וכרכים וכפרים כאשר
 אזכור אני מן הספרים מלבד היות כולל כל ספר כמה ענינים כולל וכו' ותהלל המתהלל
 ראה מה בין אמריך פלו' כנה זה היסוד ובין אמרי פלוני פירט כך זה הסוד ובין אמריך כך היא
 ס' זה הכרך ואמרי כך הקשה פלו' פלו' כך פירך ובין אמריך ממקום פלו' עד מקום פלו' כך וכך
 מילים ואמרי ע"פ ספר תילים או אמרי מכוכב פלו' עד כוכב פלו' כך וכך סיעורים מוגבלים
 ובין אמריך בשנת כך לסרט היה שובע או רעב' לאמרי חמשים ואחד מיל סיעור עלית העב
 ובין אמריך כך וכך אכלנו אמש' לאמרי סבת קדרות הירח והשמש אזה שמחה מגמת פניך
 בלכתך בדרך לשאול שמות הכרכים מן הימין ומן השמאל ואפי' אדריך ברגלי הרחוב והטוקים
 וההרים והגבעות והעמקים ונשמתי תהלך אז על במתי השחקים לא אחוש אז לדעת שמות
 הערים והכפרים רק אשיב אל לבי החכמות אשר בספרים ושם אמריך הספרים לא אאריך
 בספור אכילת הכרכורים והמרים הכרכורים: ולא בסעודת הדגים וביתר מיני התענוגים
 אזה תזכור שמות הפועלים העצלים ואשר אכלו בביתך גבינה וכאלים ואני אזכור שמות
 החכמים ודבריהם וחדותם על לוח לבי כרשמים אזה זכ' כבאות הארץ והדגים אשר בים
 ואני אזכור כבאות השמים אזה זכר איך אכלתם על הגל ושכבתם במעגל ופלו' שמה מן
 היין ישכר ויתגל ואני זכר אלף וכ' כוכבים הכתובים בארבעים ושמה צורות הגלגל אזה
 זכר צורת המלך וגדוליו וריעיו וגדוליו וכיכוריו ונבליו וקצת מהכליו וחזרותיו וטירותיו
 וחדרי משכנותיו ואני אזכור הכהן הגדול מאחיו ומעלותיו ושכניו ובגדי הקדש ומעיליו
 וחשב אפודתו אשר עליו ופעמוני זהב ורמונים על שוליו והצץ אשר עליו פתחי הותם קדש
 לה' וההיכל לפניו והאולם אשר לפני השער וקדש הקדשים והבית התיכון בתוך ה
 הקדשים והדביר והכרובים ומסגרות בין השלבים וצלעות הבית והעובים והארון והנפירות
 ומזבח העולה ומזבח הקטורת ושמן המשחה וקטורת השמים וחושן המשפט ואת האורים
 ואת התומים וחלוני טקופים אטומים ומחזה אל מחזה שלש פעמים והכפית והמחרצת והטותת
 לרלית והשלכות והמכורות וים הנחשת ועשרה כוורות והעמודים והכותרת
 והשפות והמזרקות והמזמורות והפירח והמלקחים והמנורות וההד אל ארבע אמות וחלונים
 טקופים אטומות ולשכה ופתחה באילים השערים ומחנה לשער הפנימי לשכות שרים ועמני
 כרובים ותמורים ז' לשכה אשר נגר הגדה לפני הכרוב לתימורה ותימן ים אל אליו

לא יזכור דבר מכל אשר יראה יראו עיניו ולא יחקור וישמעו אזניו ולא יזכור ורעיתו יחיו
וינועו כסבור והתחיל לשפר קורות מלכים ושרים וקצינים ונסכים והאריך לדבר דברי
הכלים והתולים עד שבטו לדבר מן החתולים עד אשר קצנו משמוע כמעט שמרוב הצער
הענים הוללו לדמיע וכל עור שהיה מחזר לזכור הדנו ולהאריך בכבודו אך בי יסוב והפך
ידו וכשמעי דברים לא בנים וקצת העם היו כמתא נגנים ואחר זכרתי מרגנים ואמרתי עת
להשליך אבנים ולעפר בעפר כי פלוגי ברית האלהים הפך ואומרה אתה האיש המתפאר
בזכירה ותתן אותה על ראשך עטרה אך לא תעלה על לבך מה טיש לי מן הזכירה בחמטה
חוממי תורה ומיהאסע ואיפטיס ושמנאל וממלכים וישעיה וירמיה ויחזקאל ומיהאסע וינאל
ומיהאסע ועובדיה ומיונה ומיכה וכחוס וכבקי וצפניה ומחגי ומלאכי וזכריה ומדברי הימים
ודניאל ועזרא וחמש מגילות ומאיוב ומשלי וספר תהילות ואדע בכל מלה ומלה הנקוד והדקדוק
והשפלה והפסע והדרס והסוד מקורות הסיפון ועד הסוד וספרי הדקדוק כלם למקטנס ועד
גדולס וספר השמי והעולס וספרי אבן עזר בדרכי החשבון ופירקולת ומאמיקון המים אל החכם
ר שמואל אבן תבון וספר מורה הנבוכים וספר תלמי בחכמת הכוכבים והמהלכים וספר המדות
והערכים ופירוש המטנה והחבור וספר ר' אברהם הנשיא בסוד העבורי וחלק הדקדוק והשרשים
לר' דוד קמחי האומרים לכפשי רני ושמחי וספר צחות ומאזנים הכחמרים להטכיל ותאיה
הם לעינים וספר החינוג והרקמה וספר ההטנה וההכלמה וספר החיון וספר כלי הכחשת
וההגיון אתה שמת הממת פניך בראותך קצין אושר או מלך או נגיד או טפסר לדעת
מידותיו וטכסיו וחיליו ואוכלוסיו ותענוגיו ומטוסיו ואופניו וגרסיו ותארו ומעשיו וקניניו
ונכסיו וגבעותיו ורהסיו ומאזניו ופלסיו ופרדיו וסוסיו וגביעיו וכסיו ותוריו וסוסיו
ומלבושיו וקרטיו ויינו ועסיו וכרבורי אבוסיו ואוצרותיו ומאבוסיו ורצועותיו וכסיו ואכריו
ואריסיו ושרדניו וטכסיו וחרבותיו ותרסיו וקדוביו ויחסי ושרימסיו ומכסיו וצדקותיו וחמסיו
וקפארת עכסיו וצאנו וככשו ועושי רצונו ומכעסיו ופילגשיו וסרסיו וכשריו ופרסיו
ועזיו וזכיו וכסיו וכסיו ותחמסיו ויכטופי וטוסת ורחמיו ופניסיו ותרכיו וסיו ושריו קסקסיו
וחלוקיו ומכסיו ופוליו ותורמוסיו ועטו וקילמוסיו וקירותיו וכפסיו ומשקיותיו וככוסיו
וגליו וכמוסיו ואבניו וחרטיו וכסלחיו ופתיוסיו ודיניו ונימוסיו ותליו ורמסיו אני שמתי
מגמת פני לדעת מן האגשים והגשים טבע איברי הגוף וכחות הנפשים ומספר החושים ה
הפמתיים והמורגשים והטבעים החזקים והחלשים ימה בין הנמוגים והמתמשש ובין הנגשי
והנפגשים וסבת הרפים והקשים וכתי הכש וחלחשים ומן המדות הענפים והשרשים ומן
האיכרים השרים והעמשים וסבת העזי פנים והבושים והנכונים והטפשיס והנחשים והעקשי
והפתאים וחממי חרשים לא אחוש לדעת צורת השרשים ולזכור תואר המלבושים ואם הם ב
בחורים או ישישים ואם אכלו פוליס או עדשים וצמר סדים או תישים ואם הם שרי עשרות
או שרי חמשים שרי הרכב או שלישים עירומים או חמושים עורים או חרשים משולחים או
פרשים פרושים ואם להם כנים או פרענושים

דאה

אמר המחבר

בהיותי עם הסר מעין התגבר 'מסרן הדי התבונה
וסלעיה מסבר' היינו פעם בדבריו חכמות נדבר

וחילוס נגבר ופעם על ריב לא לנו כתעבר נדבר

על כל דור דור משפחה ומשפחה כפי הרצון פעם בדברים אחים ופעם בדברי לבון
ונחשוכ גר לים מתנו לרועי באן ויהי היום ויאמר אליהם המור נא בחסדך איך היה הענין
עם פלוגי איש סודך כאשר טבח זכירתו על זכירתך ושמירתו על שמירתך ובעבור אשר ג
באות עטן התאכך 'ומטרה לחיצו חציבך נאחו בק-כח בסבך' ואתה השוכות לו בדרכי עובך
'אומר נא איך היה המעש' ולא תהמול עלי ולא תבסה' ואצן ואומר היה פלוגי חמיתי הותר
זכרן אשר מעודי ראיתי לא טבח לעולם דבר ראוי 'אז מפי אחר שמענו

והיה מספר לאשתו ולאחביו את כל אשר קדמו

זכירתו 'ועש על נועם אמרתו' כי האים היה מדבר צחות 'ולו מחבר המאמרים והש חות'

ואם היה שומע איש דורש 'אז כתורה קורא ומפרש' היה זכר כל דבריהם 'עקריהם וענפיהם

'ופניהם וכנפיהם' התחלתייהם והנחותיהם וכונותיהם 'באותיותיהם וכמילותיהם' איש איש

ללשונו בארצותם בגויהם 'אם היה מדבר נוצרי או ישראלי' ערי וארנדי ואראלי' כמוהו דבר

והוא לא פנים קלקל וחילוס יגבריוף דבר כל איש לפניו טב נאלי ומלדבר במקומו פוש ונכלם

ולא נראית זכירה בזכירתו מן העולם ועד העולם 'ויהי ידוע דבר רוחו אותו' לפי אשר במקצלות

זכירתו 'ולולי האריך לשון עלי הייתי מקיים דברתי 'אמנם רצה ל' גדיל זכירתו בהשפ' זכירתו

ולעלות אמרתו על אמרתי 'אז בחמלי על מעלתי 'אמרתו ללשוני עזיני ואתנשא' כילא

משכחי וחרפני ואשא 'אמנם הוא אנוש כערכי' ועתה הראה כי עקר כסנו ולא כסבי 'אז דברה

לשוני כחכי 'והראתי לכל כי לא מחשבותיו מחשבותי ולא דרכיו דרכי' 'אז נשאר מזכירת זכירת

בזש וככלם 'וזכירתי עלתה במדרגה העליונה טבכנולס' והיה לי עם עולם

וואמר הסר רציתי לשמוע בפרט איך היו ואמריו ותשובותיך אל דבריו ואצן ואומר ידע

אדוני המכנים 'כי יום אחד עליתי השערה אל הזקנים' ועם היו אנוס חסד ואנוס

אמונים' בחיק המעלה אמונים ואז התחיל לספר מן הגדולות כל איש חכם 'ויתנבא גס פלוגי

בתוכם' והתחיל לפאר זכירתו על כל הזכירות 'ולשום אותה למעלה מגלגלי המאורות' ויאמר

סמנו שמים והאזיני ארץ' כמו שזכרתי פרצה בגבול הזכירות פרץ' ועמנואל דודי בעיני לא

יוחן' כי הוא בצוגות טבחן' לא יזכור מה טאכל היום על השלחן' והכני נשכע בחיי מי אשר

יותר אלהב ואהבתו כי איך איש אשר פעם אחת כימי ראיתי 'אשר כל ימי היותי לא תכרתיו

וזכרתי אותו מרחוק כשמו קראתי' וכל קירותיו אשר קראוני עמו הזכרתיו 'ואדע שכל עיר

וכפר וכרך עד דמשק ועד הדרך' ואזכור כל הקורות והחדשים' וסמות האנשים והנשים

והמלכות והעשרות והסלגים ועמנואל יעמוד כאיש משתאה לא יב ד

גבירה אשר היתה בחלון נשקפה כסופות כגנב חלפה ועיניה כמטר יעורפו ונצו מים ו
 ונחלים יטטטו וסם גשמה לשמה ותאמרה לקצפה ועמדה עלינו קצפה : ולא ראינוה שנה
 ורצופה ואנחנו קלון מכבוד טבענו ודרך שלום לא ידענו ושכנו אל ביתנו כבושת וכבלימה
 בעם הנכלמים כנוסם מן המלחמה והי כי באנו אל בית העזר כל רואינו יחדד ייסוס כי פני
 הסר אינם כפני שלמים וככל אשר יראה יגער וילחם ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו
 וימאן להתנחם ותתצב אחומו מרהוק ופערה פיה ל בלי חק אולי מצרתו תגרע ותימחק
 ויאמר הסר חן צד לשחוק כי הימים עברו תערוץ חלפנו חן ויוסס לפניו לאכול ויאמר לא
 אוכל כי צרתי לבני הרחיבו ושבתו חיי הדאגות למאכל ולאיתי כלכל ולא אוכל וכראותי
 כי כל מעשינו אל הסר לא לרצון הלכתי בחמת רוחי ולקחתי גוי עוים מן הצאן רך ועוב
 זכר תמים ותעש אמו מטעמים וכראותי כי חמתי כמעט ספתה לקחתי בידי המטעמים והלחם
 אשר עשתה ואומר יקום אבי סר העבודה ויאכל כי חלף עת הסעודה וישבע ויאמר לעדה
 ולתעודה : אם תקום תמר לא אברה מידה וישא משלו ואומר

לבי ירעד	רגלי ימעד	איכה אסעד	דוד שה בריח
חי אני לו	תקום תמר	לא אברה	מידה בריה

וישאלני הסר ואמר הראית מה עשתה הגבירה הנחמדה כאשר הגיד בן נעות המרדוץ החידה
 ואען ואומר ראיתי והיו עיני יודות מים באילו כבקענו מעינות תהום רבה ונפתחו ארובות
 השמים ואשח משלי ואומר

לא ידעה נפשי בשורי עבני	עיני עביה ב בכי ידמעו
אם הם ארובות שחקים נפתחו	אי מי תהם רבה אשר נבקעו

ויבך הסר על צרת הגבירה ויאמר האל יצילנה מכל צרה כי ידעתי כי נפשה דלפה מתנח
 ותפלל על היוכה אל אל תמעי הדגה וישא משלו ויאמר

אלדים בעוזך	נחה אל מחוץ	עניה שביה	נחר צר בזאה
אבלה הממה	זמן עד לכמה	תלואת תלאה	טלאה תלאה
ועתה היא רמוסח	ברגלי תהלך	לדמיון	זנב ה לשאה
ולא ח לתה יום	זמן רעה הרגה	ושבה כמותה	בריאה בריאח
כבודה אשר נ חלה ושבח	חלה ושבח	תמרת רפאה	רפאה רפאה

ויאמר כי הסר לא יתנחם וכל רואיו יחריר וכענינו יקחם ברחמי מבית הסר כפס כ
 נכהלת אל המקום אשר ה עס אלהה בתחלת

בשלמה המחברת השבעה עשר תהלה לאל חי

ויאמר האים השכעו לי כיום ונסבע לו וישמח האים כירב חיליו ויאמר שמע אלרים בקולי
 אך עשרתי מזאתי און לי הנה אסתי אשר תחמדה חדרתך ונשמענה ואם אעמוד רגע
 ולא אדענה יקחו לכס אסתי אשר לקחתי מידכם בחרבי ובקשתי והתעללו בה בסני לבשתי
 וישא משלו ויאמר

איד לי	יריבון	ע	לגי שפה	ברפים	ולצים ח	מדו ליון
כי ג	חשבו לי כל	באות השיר	לבוות	ברות רועים	וגדרות צאן	

ואען ויאמר אל יתהלל חוגר כמפתח ואלו כי למסגרת חידתי לא עמזא מפתח ויאמר החכם
 אין לאדם להתאכל על פיר יום ולא לשמוח בעת ימצא פדיוס כי הכל בגזירת הנורא
 והאדם ולא תדע מה ילד יום וישא משלו ויאמר

אל	ת	תעצב דוד	אל פיר יום	אל	ת	שמח יום	ת	מצא פדיוס
אם אל	עולם	ה	סכן ושלם	היא	ה	גורא הוא	ה	האיום
ביום	מחר אל	תתהלל	כילא	תדע מה	ילד יום			

ויאמר האים עד מתי חידתך בתוך חכך תמנענה חודה חידתך ואשמענה ואען ואומר הנה
 לך החידה שים פניך להגידה אמור כא מו האשה אשר פרצה עליה פרץ ונולדה בכריאת
 השמים והארץ וכיום אשר נולדה בבית הנאפים שקדה וככל אשר עגבה עליהם בגדסי ובסוד
 עיריין וקדושין לא עמדה ויהי בעולת בעל ותחשוק כזכ ובכליעל וכחושקיה מעלה מעל
 ארבעה פועלת דבר אך מתפעלת תחשוק בזרים ובעלה גועלת לא ידעה אלמון וחיידנה רבו
 פנותיה וקנה איניכה הנה זאת חקרונה כן היא שמענה כי למען הראותך הוכאת הנה ויאמר
 האים הזאת חשבת למשפט בעל הלשון החידה אשר חדת הוא החומר הראשון
 וישא משלו ויאמר

אמרו	ומה אשה	בעולת בעל	יום	נו	לדו הרים	הכי יולדה
יום	נו	לדה בית נו	אפים שקדה	ובחו	שקיה	מ עלה היא מעל
היא	ח	שקה בזב	ובכליעל	ובכל	אשר היא ע	גבה בגדה
לא	י	דעה אלמון	ולא עמדה	לראות	בסוד עיריין	ואילי מעל
ללא	פ	עלה דבר	ומתפעלת	רבו	שנותיה	ולא זקבה
תחשוק	בזרים ב	עלה גועלת	וא	ענה חר	חכם צפנה	
סוד כי	היו לי	נו אפה אולת	תקרא	והוא הסוד	אשר טכנה	

ויהי ככלות האים להגיד החידה ויחד הסר חרדה וידע האים עלינו תרועה גדולה
 כקהלה עלינו קהלה ויהי נרתינו כפולה כי אמרו השכנים לרגום אותנו באבנים יב ג

וישא משלו ויאמר

עפרה הם	בי איניך	מעיני סו	ער לא נודם
לבי תצי	בי מטרה	מחיציד	יום יום כלום
עלי נפשי	תשתוחחי	מתלקחת	היך אש פחם
עד אן תסתי	רי פניך	תוריד ל	ארץ נזחם
אהלי עפרה	הריקי לי	ברכותיך	אז אתנחם
ברכות אם	ל בצת תחת	ברכות שך	יום ורחם

ויהי ככלות השם שירו באתי אחריו ומלאתי את דברו ויאסף משלי ואומר

עפרת חן	ג פן פורחת	מפניך	לבי ניהת
הראני נא	את מראיך	כי על חשקך	בראי משחת
נדמה חשקך	אל תוך קרבי	ברד עם אש	מתלקחת
השמיעני	רעיה קולך	ופדני מ	רדת שחת
הביאני	אל גן עדןך	הגמיאני	רקח מרקחת
ממגד ש	דים מעל	ומתהום רו	בצת תחת

ויהי טרם אכלה לדבר וסירי עודנו בחכי ויאמר האיש אל תאחרו אתי וה' הצליח דרכי וישא משלו ויאמר

מה יפו דו	דיוך עפרה	אור לחייד	על כל אור מלך
נפילתי במ	צור אהבתך	כגפול דגים	לפני שלך
ומיראת ס	ערתך אגם	מחבתך	אל צלך
ארחץ סותי	עם דם דמעי	אשטחנו	אל אור הלך
ברחתי ה	סתופף ביום	להיות עמך	לשכב אצלך
רעייתי אל	תעצרי לי	לרכוב כי אם	אברתי לך

ויהי כהשלימו השירה המיוזלת כתן עלינו בקולו קול המולה ויחדר השם חרדה גדולה ויאמר זה קול ענות גבירה בפעם הזאת לא נכחנו הגבירה ואנן ואומר אל השם אין לכסות ענין בשרים כי לו פנינו המאמרים ויהלומי הדבורים הבה נתחנמה לו בסודות ונחוד לו חידות כי אם גברה ידו בשיר קצר שכלנו אולי יסותה ונוכלה לו ויאמר השם מה מאד הטוב לדבר זה הנכל אשר לקברות יוכל ובשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאכל רואה אני כי כשל כח הסכל נעתה חודה לו חידתך ותרחיב לי כצר כי ידי מהושיע תקצר ומוזימה ממני תבצר ולבבי כח לא עצר אז לבשה אתי רוח קנאה ואומר אל בעל הנאה אחודה כח לך חירה אם יכול תוכל להגיד זינניח לך הגבירה ככבירה ולא כדבר ענין מאדוניתה ולא נשחק ענין על משכנתיה

וצוארה כמגדל השן' ויאמר ארור האיש אשר עם זאת הגבירה יסן' ובראותו חזה התכופה
אשר הונף ואשר חורס' ויאמר זאת הארץ אשר נשבע ה' לאברהם' ויבחר לו המנה העליונה
ויהאמר כי לולי היותה המנה הנכבדת והעדיקה' לא היתה למשה למנה' וישא משלו ויאמר

מח או	מרה עת	א חזה מבוטל	יפעת	תמונתך	אשר זורחת
אביט	אלי ארץ	ושמה תאות	נפשי	כאש תבער	ומתלקחת
אבנס	לגורל	מ עלתך יעלה	תרגו	יחידתי	שאול מתחת

ויהי הנא כלה לדבר וירא בעל היפה' כי הגבירה תתנדב לנו כגופה' ויאמר אברהם האמונה
ואין לה שורש וענף' כי הארץ חנוף תחנף' ויקצוף בלבו ויתאנף' ויחשב בלבו ערמות' להנצל
מיד מהותות' ויאמר אלינו ורעיונו פחדים ורועים' שמעוני וישמע אליכם אלדים' היום הזה
חשבתוני לחנוף כמוס' ויצא דבר מלכות מלפניכם' גורתם אומר ויקום לכם' אחרתם יחבר
כל אחד ממנו שורה' על אודות הגבירה' והיה האיש אשר במלכות השיר תגבר ודו' כניח
הצביה לו לבדו' ועתה אחרי אשר המול פה הביאני' השימני והלאני' ולראות אשר לא דמיתי
לראות הראני' הנני למלאת מצותכם ארצה' ותהיו שניכם וכל החושקים מקצה' ונחבר שורשים
על אהבת זאת הקדשה' ואש לא אגבר בשירה חדשה' בשפה ברורה כנעימה ובקדשה' תהיה
על לוח לב הוזה חרוטה' וכתתי אותה לכם למורטה' אך ידוע תדעו כי אני באדם עשוק ורצוף
אגבה הברוש ואפאר הנעצוף' כי חשק לא ידעתי ולא עבר לעולם בי' אך הניסותי לעולם
עלמ' רבי' והכרתי אותו מקרבי' אשר לא צויתי ולא דברתי' ולא עלתה על לבי' אמנס
כאדם אנוס' מן הפחד אל הפחד אנוס' ועתה הגישו עצמותיכם אנשי הזמה' וקומו וקומה
עליה למלחמה ויעבור עלי מה' ויהי כשמוע השיר ניבו עלז לבו בקרבנו' בחשבנו כי ישיב
צור חרבנו' ויאמר זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו' ויסן אל הגבירה ויאמר רני ושמחי צורה
ההדורה כי היום הזה יום בשורה' כי דינו במלכות השיר תגבר' וסיריו תענו במדבר' אין
חשך בס לא לזרות ולא לחבר' ועתה מה לתכן את הכר' גלי ושמחי כי נשבר שבט מכך
ותחסי תחת כרוכ ממך הסוכך' יהיה פרו ממוק לחכך' כי הנני בא ונשכתי בתוכך
ותאמר הגבירה חייך השר אע"פ שצורתו כעורה' ופניו בטולי קדרה' ושלח ה'בו את המארה'
לו טפה ברורה' וסירתי חוקה ומרצת' מפניני המאמרים מקובצת' ואש לאשמת העם יגבר
עליכם בשירתו כן הצינה' תהיה ידי על התחזוקה' ומה תעשה נפשי העגונה' אש יהיה הזקן
ממרה למנה' ויאמר השר אל תראי חבצלת הסרון' כי אחבר עליך שירים יהללו בכל פה וגרון
ותעבדי אותם ענקים לגרגר' ויד ושמתם בארץ' ותאמר הגבירה אלהים יענה את שלומכם
וירצה ה' לתתי להלך עמכם' ויאמר האיש איך יהיה ענין' שירינו בדברי יקר או בולות' בדברי
חכמה או בדברי הוללות' ויאמר השר כשליב לדבר בכבלות' עד אשר יחשב לבו לשפלות
' ויהיה שירינו הוללות וטבלות' ויאמר האיש ומי יהיה לחטאת ראשונה' ויאמר השר אני אגאל
היום מכין החוחי השמנה

ויואמר השר אין לי צמח אש חשקנו חשק עצום היעלה כי שמענו אומרים כי עודנה בתולה
 וריבוי חושקי בתולה מחושקי בעולה ולמעלת בתולה נתנה האל בשמים בין ארי
 ואלונים ואמר המשורר

ברח דודי ברח מעיר פרוצה	וקח נערה בתולה ו הרוצה
וקח בפי לך ביאור בערה	ונערה מ עפרה ו הקיצה

ומן התימה מן הגבורה אך בחיים עודנה כי נשאתה נשאלתה וכיחוק מזרח ממערב ת
 תרחיקה וישועה רחקה ממנה ולכן אשה תארם ואיש אחר ישכבה ולו למדת והיו תואמים מ
 מלמטה כל אכזתה השבת הלא ידעת כי לא ילקה הירח או אורו לא יחצה רק בהתרחקו מן
 השמש מן הקצה אל הקצה וישא משלו ויאמר

עפרה עת עס	עופר תשכון	האיר תור	יח אף תרצה
אכן עת כוד	דוד השקה על	בודו גם ל	בה ימצה
תדמה לס	פר לא תחשך	כולה או או	רה יחצה
רק עת תרוק	מן השמש	מן הקצה	אל הקצה

ויואמר האיש חלילה לך השר מחזות מהתלות ולומר כי למעלת בתולה השמה בשמים בין
 המזלות והנה אש תאמר כן כבתולה מה תאמר כסרטן ועקרב אשר אצל גבולה
 התאמר כי בעבור מעלתם השמו בין ראש כוכבים כי רמו וישא משלו ויאמר

בתולה חשקו חושקים ויאמרו	למעלה זכול היה זכולה
אשיבמו דאו כרטן ועקרב	בצדה הם למעלה לא למעלה

ויואמר השר חי אני כי דברך לא יעילוך ומשליך והתולך לא יצילך הגבירה הזאת לא
 לך תהיה יאמר יקום עלינו אש בהמה אש איש לא יחיה מות יומת דמת בו יהיה ויהי כראות
 הגבירה כי בעלה ירכד עליה סרה כאילו היה לזניס הרה ותאמר כלבה אחרי אשר
 בי ימעל יבחשקי יגעל כור כרה ויחפרה ויסול בשחת יפעל ותשס אל לכה להגדיל עצבו
 עד יהיה גונח מלבו ותאמר אליו שמעוני החושקים הנעימים כי אתם נור היום בעלי זקן
 בא בימים בחשך בא ובחשך יתעלם ויצוריו בכל כולם חלפו עם חיות אבה גלחשק לא
 יבמע ולא יאבה ולי סחורות יפות וכמרצות כבי הם לכל הארצות גולות עיליות וגולות תחתיות
 עברו מעטות ובעלי מן מצרכי ויהא בן לא חכם ואקס עני חושקים על דלתותי מתרסקים
 חלוק גופי לכס לשני חלקים הנה גופי אשר דמתה לתמר קומתו והא כחתן יוצא מחופתני
 האור יגבול אונתו קח אתה השר בראשונה יד רעך תהיה כאחרונה וישא השר עיניו
 וירא גופו כחומר למכירתו וכל אשר בה סוכן לשכריו כלליו ופרטיו וכראות השר כטע געמן
 דל ראשה כארצמן ואם היה שפת כנס פרח ששן מעשה ידי אמן ופני חביבים ונכרד השינים
 וכפתורים ופרתים ונדנריות ופכקים

וקנה רכונך עם רצוני נתייחד עולות בקנה אחד ויאמר האיש אל תחשוב השר כי הגבירה א
 אהבתיה כי תכלית טנאה טנאיה ולולי חמלתי על כבודי פן יחשב אלי לפחיתת כי כתבתי
 להסטר כריתות וחי אשר קנה לבבי וקס לו לכד לצמיתות בשנאתי אותה איתא להיות מעור
 וכתות נישא משלו. מר

בחי האל	אשר קנה	לבבי
בשנאתי	לשוכבת	בחיקי
ולבי קס	לברלו	ל צמיתות
אני אתאן	היות מעור	ובתות

ויאמר השר ואם יוזר המל ותמות אשתך התלכוד צביה אחרת ברשתך ויאמר האיש חיך
 השר אם יאמרו לי בני עמינו נשא אשה ומלךך תמלךך עלינו לא חפצתי לקחת לא
 מלכה ולא נסיכה וקודם חפצתי להיות כרות טסכה נישא משלו ויאמר

לו יא	מר עמי	נשא אשה	ביום	ועלינו	לכה בלכה
אתאן	היותי	ג עבד בלתי	או ל	חיות עמה	ברות שפכה

ויאמר השר הלא ידעת כי לא טוב היות האדם לבדו ולכן נברא האדם לצדו להיות לו עז
 כנגדו וכמה מן הנשים יעלימו מומי האנשים וישביעו בצחצחות הנפשים וזה היינו כאלוניות
 סוחר וישמרו הרבוסים ויאמר החכם כאשר שאלוהו איזה טוב לבני האדם אר יעשהו ויאמר
 כי האדם יחיל טובו בסכל יהיה בו ואם אין זה יתהדר במסכת וזהו ואם אין זה יקח אשה כ
 נסרה תעלים נגד לבבו ואם אין זה ישתוק ויכסה ודן לבו בקרבו ואם אין זה הקבורה תהיה
 סוכה לראשו ורובו ויאמר בסיר

שאלוני	ומה זה טוב	באדם	השיבוני	בשכל	א היה בו
ואם אין זה	עניות	ה עשירות	להתהדר	במסכת	זהבו
ואם אין זה	עניות	ה חבירה	בשרה	ת עלים מומי	לבבו
ואם אין זה	עניות	ה שתיקה	לכסות את	זרן לבו	בקרבו
ואם אין זה	עניות	ה קבורה	תהי סוכה	עלי ראשו	ורובו

ויאמר האיש אומם ידעתי כי הנמים לעז נבראו אומם מעטות על זאת התכונה נמצאו וכמה
 קשה לסבול חברת הרעות מהם לא מהם ולא מהאומם ולא מהמהם ויאמר החכם בוא יבחן
 האיש נפשו החכמה לדעת כי הגיעה למעלה נכבדת ורמה פיוכל למבול חברת אשת הזונה
 כי האדם הרעה תחליף טערה ולא טבעה נישא משלו ויאמר

בזאת יבחן	נפשו איש	ש	יסבול חברת	אשה רפה
המשילוה	לזאב ערב	חחליף שער	אך לא טבעה	יב א

ואם תשמרנו בטוב המעשים לא יאכר ילך הן עתה כדרך תפקדנו ודע אם לא תפקדנו
תפקדנו וישא משלנו ויאמר

בני יוסף פבובד ת שמרנו במוב המ עשיספן ת אבדנו
והונך רב בצדקת פקדנו ואם לא ת פקדנו ת פקדנו
והם לך השר להבין לאחריהם ולהוסיף ברעתו ולתן ולא יוסרו אחריהם ברעתך ואמר החכם
בספר המוסרים לן תכה ופתי יערים ודע כי האלדים יתעלה גזרה חמתו אשר איש טלא
יוסר ברעת וולתנו יוסרו אחריהם ברעתו ואמר המסור

קוזה מוסר והוסר בזרים ואל יו סרובך ת בערים
ודע כי איש באחר לא יוסר יוסר בו אלדים חי אחרים

ועתה לך איש צדק השר העבד חשק מקרבך ועדי עדי חכמה ומוסר ולכנס תומך ואריך
והעבד רעה מבשרך והלכנו גיב לאורך ואם את הדבר הזה תעשה וחיאתי תלמוד ואת
אשת עמיתך לא תחמוד וכן אלדים וכלת עמוד והימים הראשונים יסלו כי מה סעבר חלו
עם כל העם הזה על מקומו יהא בטלום ויען השר ויאמר ידעתי כי לי אשת חן וכבוד
תתמוך אמנם בכל יכלתי על אשת אחים אסמוך ולא אחוש בהביטי אל מקום נמוך ואת
הגבירה מיום ראיתיה אויתיה חמדתי והאבת עולם אהבתי ועל כן חסד משכתי ועל
גרנותי ענק ענדתי ואת מנחתי עד עתה אש כי אויתיה ואשר תאמר איד אחשוק כ
באשת אחר דע כי אני מבקש רצון ועוב סאחר אמנם אשת בן מחפיר ומכאיש לא אחסאב
לאשת איש ואתה אחרי אשר עונתה תגרע והיא לא תצמיח ולא תרע ראוי שיגע בכך דע
ואשר יעצתני בן מנכל לחלל ברית החשק ולחכלל כזה עשתך לא אקבל וידעתי כי לי יחז
כסבר ולא אדא כי בחשק הגבירה יאכר ואם תסאלני עליו אני מגוע ימי ואם עשתך עצת
אחיתוסל אפי עצת חושי וישא משלנו ויאמר

דודי שאלני עלי יחשי נאו מרה בן ע ברך ושי
אמר צבי קחלך עצת לבי וא ענה שבה עצת דושי

איד לא תחיונה ידי אמונה לחשוק ביספה כלבנה ומקשרת מור ולבנה חי אני כי מין הכרתי
העדרנה וראיתי דגראי חשקה כתנו ריח ברכתני על ארזה הארח ולא על חדוש הירח
וישא משלנו ויאמר

בירעי כי לבנה שם משותף לירח ואל עפרה לבנה
אברך על צבית חן בחדוש מאורה לא בחדוש ה לבנה

ומן הדן היה לך להחזיק אלי טובה כאמנה כאשר הייתי עם הגבירה כאמנה כי אלה את
אשר תאהב ומסנאך אשא והיה לך לטנאף אפי אם אשנא אוהבך עאנעל בקרובך והנה ר

בזית צר	מי שיתזנה	מראה עיני	ך התפתית
לולי כיעור	צורתך אז	ראית צור	תי האבותית

ויהי אשר והוא מכיט אל הגבירה אשר נפשו בנפשה קטורה אי צורה נעימה הדורה
 זה הוא אשר קורא עצמו חותם תבנית אשר פניו כפני התענות ועל גבך יחוש
 ויארך מעצית אל הלל בין שחר איך נפלת משמים ויהי לאש כמר מדלי וכשחק מאזנים
 חי אני לו היית דלתי דופקת ועל דודי מתרפקת אז נודע לך כי בהמה על צורת איש
 את חובקת וישא משלנו ויאמר

את מי תחבו	קי עפרת דן	על מי זה את	בתרפקת
לו תיית לי	גודע לך כי	בעת היה	את חובקת

ויהי בהשלימו חסירה חמתו בו בערה ויצעק צעקה גדולה ומרה וכה כה וכהיה לו
 ואבי ואמה אשר עדוד נשדונו חבלי שאל סכוני ועוד ידס נטויה בבית ישראל
 ראיתי שערורייה כי פרה אדומה תמימה בטלה אשר עול עליה לא עלה ואין על צפר משלה
 נפלה כנפול לפני בני עולה תסלד בחילה ונפשה מרה לה ואלא חס עין אנוש עליה לחמלה
 ובעלה ארי במספרים נדב אורב הוא לה וישא משלנו ויאמר

איך טחו מ	השכיל לבות	איך עיני רו	אים תשעינה
בי ראיתי	שערורייה	כי פרה ו	דוב תרעינה

ויהי טרם כלה השר פירו ואני באתי בדברני ואומר אחלי לפניך השד אל תמנע ממני ל
 לחס חוקי אענה אף אני חלקי ואשא משלי ואומר

אתכה על כל	חושקי חשק	איך בחיים	לא יקיצו
בי ראיתי	טער ריה	דבר עם ה	פבו נקבעו
בי ראיתי	פרה ודוב	תרנה י	חדו ירבעו

ויהי כראות האיש כי הרחבנו עליו פה ולמחלתו אין ארובה ומרשף היה באשכרה ועולם
 באילונדקר בחרב נספה לא יפתח פיו כאלס וחכמי קצפי וחרון אפי מתעלם והגבירה ב
 כצרת בעלה טבעה ואז ימלא טחופ פיה וספתיה חרובה ובעלה מצרית צועק חמס רשע
 יראה וכעס עיניו יחרוק ונמס ויהי אחר כך וישא האיש את עינו ויש אל השד פנת ויאמר
 נפלאתי עליך השד בעל חכמה ומוכר בידעי מעלתך ואת יקר תפארת גדולתך וידעתי כי
 את ה' אלדיך תירא ואותו תעבוד ולך אשת חן תתמוך כבוד ואין באשת אחרים תחשק
 הטוב לך כי תעסיק ויהי לך לחמול על יחס אבותיך ולגבור בחשק אשר לא מבריתך למה
 תמות בלא עתך טובה השד מזרין לכך ועורה משנתך ופקוד בדרך יקן הוצריתך ויהי לך
 למטיב כפס ולכלכל את סיכתך פן מה תעשה באחריתך ואמר תחכם לבנו בני לך יחס מוכר

אני בן דבטים	ומבין עלימים	ובן גר אריות	ואבי לביה
והשע ועצם	באורי לבבי	לכלתי ראות הוד	עבר יה צביה

ואמר חכם אחד כאשר שאלוהו אנשי עדתו על אדות חכמתו ויצטתה תקפו ונבונתו דעו
אישנא אחי בני סבת חכמתו ועלת מכחי ואשר הי' חכמים ישקדו על דלתותיו לשמור מזוה פתחי
ותהי להם לאזכרה רוח נוחותי והיה כל הנשקך נראה אותי נחי הוא תחת היות איש חושק לנגדו
הצביה מעמיד שיתי ה' לנגדי תמיד ושא משלו ויאמר

לשואל במה	ב עליית עדי כל	בשוד הזמן	יחוד וחיה
ענותיו תמורת	להציב לנגדי	ראות בן צביה	וצבי צביה

ואין לתמוה אם האיש יחסר הדון ויסעתי ויהיה רוח אלהים רעה מעצתו בהתחברו עם האשה
לרעתו ושחין אכעבוניות עליו פורח ויהי מכאב לבו מר צורח כי הנה השמש הזורח הגדול
על כל צבא השמים בהכרח לא ילקה רק בהתחברו עם הירח ואמר המסורר

אל תתמה על	איש דודאי	חשקו ביום	בתנו ריח
עם עת יתח	בר עם עפרה	זיו הוד מ	נו בורח
לאילקה ה	שבש רק עת	יתחבר עם	הירח

ולכן חדלו לכם מן החשק אשר נופסכם וצא נא כי במה היא נחשבת ותנו לכם מרגוע ונופש
ולבטן לכם מן העל בגדי חופש פן יפגמו בכס אנשים מרי כפס ואשפתם את כפסכם
וכפס בית אביכם ויאמר השר הזאת חשבתי למשפט עלינו ליראנו ולהבהילנו באמרך כי יש
לגבירה כצל חותם תבנית חי אני הכני מקדכ לבול מידות החנית וילך מפני קדורנית
תם לגבירה אחים טבעה ארדוף אותם מהר אל הר ומגבעה אל גבעה ואקח לי הגבירה על
אפס ועל חמת יואשימנה על לבי חותם וכחפץ גדול הייתי בעלה מטר כי הייתי מכ אותו
בחנית ובקיר או חצי מדמא אשכיר ויפן השר אל הגבירה ויאמר הכני נשכע בחיי אהבתך
היקרה וכיפעתך הטורה ובנוגה צדק הנטוי על ראשי החשקים כעין הקדח הנורא ובענין
אשר כבדקיס יהלוכו ובגנותם אשר קשתיתס ידרוכו ולכות החושקים ימצאו כי לא אשרד
ממך עד אשר אל חדר היתך עביאני או בעלך חותם תבנית תראני ותצחק הגבירה
וצאמר חייך השר אם תראנו תתחרט כי הוא איש צנוע וראשו ימרט וכל עונשו שרוע ישרט
והוא נעטב ונאלח כעוף מודד קן משולח חץ כבדו יפלה ואם תחפוץ לדעת איך נשעתי
מיטבתה אל אדרעי הוא האיש המדבר עמכם זה מדוי וזה ריעי ויקצוף האיש על הגבירה
וקמתו בו בערה ויאמר אי פרה סורה אשת כסילות נאשת מרי אשר תלכי עמי קרי כדבר
אחת העבלות תדברי וכך ה' בשחין רע נלא ימא מעצות פרי אמרי נא עוננה מה חזית כאשר
קדטי בזית ואהבת מעכס יד חזית חי אני כי לולא אשר עלה על פרי הדריך חזית ואמרי
מראה עיניך התפתית ואביך ואמרי ואמך חזית או ראית צורתי האמתית
ואשא משלי ואמר

כי יחסכו אתכם הרוואים לאנשי סכל ותבונה ואיך תתפתו אחרי אשה תראה ופה כלבנה יועל
דרך האמת תצטון עליה עננה יאלה הגדר מראש לכס כי כלבנת היעלה איך לבטוח כי כמה
שחורות סכו לבנות אחרי הטוח והם למצודים וחמים משטוח ואמר המשורר

דודים בלבנת י עליה אם לא ידעתה תבול אל ת בטחו בטוח
כי ר אתה עיני שחורה מ שואר שבה לבנה א חרי הטוח

אשר עוד ראיתי במחשבי ונתן אל לבי כי כמה מן הכעורו היה לאדמ'דומן ייפה איתם העומין
ותחת היותם מרח קדים עדות וספחות חרופות תחטבנו בעת יטמינו מן היפות ויהיו
כאדיות טורפות ונפר ארץ בראש החטוקים טורפות ואמר אחד מאנשי המועצה בדרך
משל ומליצה כי כלבת אלה ואנה אריסטו מצא השומן מתהלך לאטו וישאלוהו לדעת מספטו
י ויען כי כה מבטו ליפות הכעורות ולהלכין השחורות וכאשר יחטבו החטוקים כי חטקו זו דת
הדורות הם רכבי איתנות שחורות ואמר בסיון

תמל שלשום שבנים ו חלבים פגשתימו בנחל ה בעורות
שאלתימו ידידים אל פשטם השיבוני לקשט ה בעורות

וה לכל חכם לב להנצל מצרמתו ולהשיב קצתו באיתן פן חמם הנשים יבסס יסוד בהמות
חיות כי חמתן מרובה מכלתן וכבר אמרו החכמים וגלוי לכל העמים כי האשה מצודים
וחרמים והיא סבת כל מרי ואיבה ומריבה ולמות ולכל תלחה עליה וסבה טוב לפני האלדים
ועל ממה נחוטא ולכד בה ואמר החכם האשה סבת כל רע למגדול ועד קטן והיא מצודה
פירש אותה השטן ואמר המשורר

ברצא אני מר במות השיים הז בישבכטן
נהבו צידה הם במצדה פירש אותה יד השטן

ולכן הירא את דבר המעבדות ויסחד מאשו ולפידיו ישמור מחיצי עיניה ויעצב עיני מראות
פניה ואם יבליהו אוריה ותומיה יהפוך אותה ויתגלו אליו מומיה ואמר המשורר

חיבה וקצף אף צביהחן שפך עלי עלה גער בבניעפיה
אם ל כך יטה עלי חצח הפך אותה ויתגלו לך מוכיה

וכמה מן החכמים התחבטו ומדע המלכה ומן הפרתמים אשר היו על לוח לב האמן חותם
והחשק עצב ראשם עד טח מראות עיניהם מהשכיל לבנות ולא הכינו לאחריהם וימית
בקלת את כבודם ומשנה קצף לקחו בידם והניחו על קרן הצבי צבי אשר מאין ליש העלם
ובאהבתו ובחמלתו הוא גאלם ונטלם ויכאס כל ימי עולם יבצבו איתנות שחורות היו למן
לברות ונסעו בסבתם מהר ספר ומחזרות ויחמו בקברות התאה ובמוסר ואמר אחד בסיון
בראות כי החשק במאסו אכרו אני

ואמר המשורר

החשק מ	חלה רוחנית	שרשה ב	מות נטעת
אין טוב לד	בדעת לחשוק	אכן טוב ל	חשוק בדעת

וואמר הסר ולמה תעלים הסקך ורור פתכים ואתה חושק ממנו פי שנים ומי לא יחשוק
הכת ירושלים אשר גולה נגה וצדק מבין כוכבי השמים והיו בה לעינים וזה כמה
עמדתי משתאה ומראה עיני אשר בה אראה כי אכילת השמים והנה נגה וצדק אינם לא
דיעתי אם גלו כעונם וסאלתי הוכרי שמים אם ידעו מאדודתם ויאמרו כי בפניהם בורה ראו
אותם מפותחות פתחי חותם ומשוכות זהב במלאותם וישא משלו ויאמר

אפקוד	עבא מרום	ואראה כי	נפקד	בקים צדק	ואר בוגה
וא	שאלה כל הו	ברו שחק	מי זה	ואיזה הוא	אשר שגה
לגמב	כהיום כו	בבי מרום	לה	עמיד ארץ	עלי תוגה
ווא	ברו לי דוד	שאילתך	למאד	חקרונה	להשיגה
לא	נ עדרו צדק	ונגה כי	על חג	אדמה ז	הרם יגה
אך	ידו המה	ושכנו ראש	עפרה	בששון ה	יפי סוגה
שור עין	ימינה ת	הזה צדק	שור עין	שמאלה	ת הזה בוגה

ויהי כאשר השלים הסר שיריו באתי אחריו ומלאתי את דבריו ואומרה חייכם החושקים
גם אני ככם אדבר ודבר חשק על אהבת הגבירה אהבר כי הגבירה ידודת נפשי
ואשים חשק אהבתה עטרת לראשי ולו תהיה שמאלי תחת לראשי וכימיני אהובתה ותהיה נפשי
קסורה כנפשה תהיה לי כל הנעימות למורשה אינן ואשבע משור תבנותיה ואלחם במנעמיה
ואארה מורה וכשמים ואם גככים יבואוני נשודרי לילה לריק לא יגעו יגבנו דים וישכעו ולא
אומר סורן סורן אל תגעו ואשא משלי ואומר

לויך	שבאלי	ת היהת	ראשך	צבית חן	ופי אלדד
אינק	ואם שודד	יבואני	לא או	מרה כי	א הלי שודד

ויהי כהשלימי השירה ויחר אף בעל הגבירה ויאמר אני לכם טעירי עינים אנשים רקים
ופחוסים טוככים וחוסים אשר אורחותיהם עקשים ובמעגלותיהם כלחוסים רואה אני
את פניכם לחשוק כחמים ודרכי הנדיבות בונים כאילו לא עמדו אבותיכם על הר גריזים
הלא ידעתם כי לגבירה גואלים ואחים והיא כשונתה בין החומים ואיך תחוו לה משאות שוא
ומדומים ולה בעל חותם תבנית ואיש יגע בהם ימלא ברזל ועץ חנית יחרשו על גב החושקי
ויאריכו מעטות וישיבו כל המעלות אחורנית ומה לכם לרחם רחמנים והענות על פני פניכם
כאמתים שוכנו לאהליכם ותשככו בין שפתים אמרתי אך דבר שפתים ומדוע כגזפת אלה
החומה ועתה עזה וגבורה למלחמה ומה נח זמנה עליכם בני עונכה

ואומר אל הער ארור האיש אשר זה החבור חכר / זה הוא בעל היפה פתע יסכר / ועתה חילוס נ
 גבבר / ורלותות נחנשה נסכר / וערנס נערס / ונעשה עצמינו כמתנכרים / וכאילו לא נכירנו כ
 כהיה מאורות הגבירה בסניו מדברים / ונחשבה לחושק / ולאיש אשת אחרים גיזל ועושק
 ונאשרהו אשר יחשוק בגירה כזאת / וכדבר לסננו דברי חשק בחינות / ונעשה אל הגבירה ר
 דמיונות / לראות אם הוא כוסה קלון או אם יענה עזות / ויאמר הער עת לנסות / טוב הדבר אשר
 דברת לעשות / ויהי כאשר קרבנו אליהם ויאמר הער שלי לשר החושקים / ושלום לאשת העמק /
 ותשק הגבירה ותאמר ועליכם שלום החושקים החשוקים / אשר כלב היעלות חקוקים / ייעז כ
 בעל האשה הנרצחה / אחרי אשר התאנה זלכו אכזה / ויאמר ראיתי היום כי חשבתוני לחושק /
 ולאשת אחרים גיזל ועושק / איני כאשר חשבתוני / וזה לי האות כי לא הכרתוני / ויאמר הער אל
 תחרד הדוד ואל תעש / ידענוך לחושק מתמול שלשום / ואין לתמוה אם חשקת במלאכת ה
 העמים / כי גס אנחנו חשקנו לא יום אחד ולא יומים / ולולי התמהמהנו כי עתה שבנו זה ס
 פעמים / ועתה הנה אנחנו פה שלשה חושקים / בכנף היעלה מחזיקים / בזאת נבחן / אם כ
 בעיני הנביא נמצא חן / ויחברכל אחד תמנוצל חשק הגבירה שר כחמדי אשר כל הכא אליו ועמד
 והיה האיש אשר היה שית כליל בישיו ובהדרת / נניח לו הגבירה כי לו משפט הכבירה ואכי אשכ
 פני כראשונה להלל יפעתה / אולי יסיר בעיניה ואשכנ על הריה ועל גבעתה / וישא משלנו ויאמר

לא ה אבנתי או מרים לי אמש י עולה חלעג עלי ירח
 עד א הזה הא ברה לשמש עת י עולה בורח עלי קרח

ויהי בהשלימו הערה / ויאמר הנה הללתי הגבירה ההדורה / ועתה יאמר כל אחד מכם סירו
 ונראה למי תפארת הער והדור / ואנן ויאמר חי אני אם בשיר נרצה הגבירה קרוב כ
 דרקי / אענה אף אני חלקי כי לי גס שירים כבדקים ירננו / וכעין נחשת קלל ינננו / ולכות
 האכן כנקלה ינננו ואשא משלי ואומר

עפרה תשקיף	בן האשנב	בעיניה	יונה או תור
לבי תציב	במשרה	תרעיש סיפח	דך הבפת ר
בעת חצה	תורה צדה	תאמר תשבע	תלום לפתיר

ויהי בהשלימו השירה / ואומר אל בעל הגבירה / אמור נא החושק נס אתה שירך / השמר
 וחשק אל פירא ולבכך אל ירך / כי את תגבר ירך עלינו בשירה / נניח לך חשק הגבירה /
 ויאמר האיש חייכם החושקים / הנעימים / בוקר אנכי וכולם מקמים / איני חושק ולא כן חושק /
 ולא אשת אחרים גיזל ועושק אמנם דבר סתר היה לי אל הגבירה / וחלילה לי מדבר חשק ודבור
 סרה / כי החשק גנאו החכמים / ואמרו בעדו שהוא מפתח כל האשמים / ונסן מתצה על לחי
 עמים / ולבעליו לשון סתר ופנים נועמים / והדורכים דרכו ילכו קדורנית / יגלו ערות אביהם
 ופניהם אחרנית / והיא הגדולה שבמחלות יקראוה מחלה רוחנית / ושרפה במוח נסעת / ואא מ
 תכוס התרעלה קובעת / ואין טוב בדעת לחשוק אכן טוב לחשוק בדעת

תהיה תקוה לאחריתך כי ידעתי כי אשר קבע האורים בפניך ונתן נוגה וצדק פני עיניך
והשקה לבנות החושקים מנחל עדנדך ורנה נפש הדורדים מריח שמניך וכשאלך על כל כבודה
וחלקך לך יופי לא במדה ועל כל גבירה נשאלך יעתר אליך וירפאלך ועתה תשאל בערך רבות
ותשלמות כי קרובת יסועתך לבא וצדקתך להגלות ותאמר הגבירה חי נפטך החסובה
ותסאל את קולה ותאמר

נורא	תהלית ב	עלה אל תחרש	באתי	עדי במסבר	ובח אין
זו שיה	לעורה אל	עניה סוערה	לך שו	טחה כפה	ותשא עין
רבת	שבעה בוו	ולעג אף שבו	רת בוס	המתך	ולא ביון

ויהי אחריכן ותאמר הגבירה איצעה עליכם עיני סוכו לאהליכם מן יראה אתכם איש מלפני ו
ועל שפת לשון ודבת עם יעלני ותן קוני תחת רכונכם להועילכן ויאמר הער ברבך כן נעשה
והאל הנאמן אשר לכל ראש מתנשא אשר הוא מענו לדל ולאביון מחסה יתן הצביה לסס
ולתהלה ולך יקרא חסדי בה ולאירצך בעולה ויסדך מיד איסך אשר חסדך גועל כי חסד ה' כך
ואירצך תבעלי ותאמר הגבירה לכו לשלוט אל מקומכם כי מאן ה' לתתו להלוק עמכם

תהלה לאל חי

בשלמה הבח ברת ה'

המחברת השבעה עשר

אמר המחבר

כאשר סבתי עם השר מבית הגבירה ההדמיה אשר
לא יתן פגור תחתיה ולא יתקל כסף מחירה היה ל
לכב הער כמו תנור בוערה נלהב מחשקה וכושר
יצקת סבר יעושר וכמוץ מנחם יסוער וכל מחמודי המון גוער ויהי היום ויאמר אלי
אצביעך כבדת האהבה אשר בינינו ללכת אל בית הגבירה שנינו כי מחשקה כללתי
והאהבה עזה אותה אהבתי וסיריה מזאון ביעיני ושמתי כלכי לשנס מתני ולעורר רעמוני
לרגל המלאכה אשר לפני ולחבר שירים על אהבתה אולי תשאל פני וגם אתה הכון והכן לך
סירים צרופים בעליל יופי ומזקקים סבעדים מאן דפי והיו טקולים במאזנים נחמדים
להטביל ותאזה הם לבינוס יבקצו לב הגבירה לשנס ונגלה אליה מצפון לבינו ואם החסד
הטמון בחוכינו אולי תקל מעצבנו אז אמרתי אל השר שים לדרך פעמך והטמך והאזל
פניך ולשמך וגנני ברומך מבין אסמך ואחרך לכבי בעממך ועל הרי הצביה תרים
כסך כינמי בעתך כסוסי כסוסך אז קמנו והלכנו אל בית הצביה היפה סוריה ועבידה
לאריות יערת דבשה וכוסה ומצאנו בעד החלון נשקפה תחפיר השמש כצאתו ומאן השמש
להראות בפניה יפעתו ובעלה חרפת אדם וכאז עם היה נצב על אס הדרך כאיש נפעס
ועמה דברי ריבות מדבר אבל וחסי ראש כאיש אכזב מקבר

וירודים	שבו חתת	תאינתי	ונם גפני
אני את	הבי אהב	אשר מאז	אהבני
ואל בא	תמהו וירודים	לאמר פי	והגיבני
ביען כי	יגונותי	ואבחתני	האיצוני
ואף כי ב	בדו למאד	תלונותי	ועלביני
אני אוחיל	ואתמהמה	רא ת'אולי	ימושגי
וזה אם י	עשה או יד	רשעים אל	תבידני
ואשמח בו	וכל עין	תשורבי	תעידני

ויהי ככלות הגבירה 'לספר צרת כפסה בשירה 'הדורה' נכוכרעיונינו ' ופלגי מים ירדו עינינו ' והיא גש היא בכחה על צוארינו ' ויאמר השר אל הגבירה הנני נאכע בחי נפסך ' כי זה חכמי היה ראוי לעשות על מות אישך ' ואז ישימו החושקים עטרת תפארת בראשך ' ואנו לא באנו עדיך לבכות ' רק היו עשתונותינו לעלות בשירך מחנני ' ולקוט משכני אמריך אמרות טהרות ' ולעטר מהם לראש ינו עטרות ' ועתה הואיל הצביה הנעימה ' ותסירי מלכך כעס ' ונחמיה ' ויתבילבך לחבר שירה איומה ' תהי אלינו לנחמה ' ותאמר הגבירה חייכם וחי הנורא ' והאיום ' לא איכל לחבר שירים היום ' כי לבי יחס כתנור ' ומשי ומלסוני נגד נהר דינור ' ט שמענש את קינתי ' וככה לכבדש עלי בקנאו את קנאתי ' ואני לא שמעתי עדין מפיכס שיר ' ואם אשמענו אומר בריך ה' ואעסיר ' ויהי כשמוע השר ויאמר אלי אשכיעך ברוכב ערכות ' לחבר שיר יעורר הלבבות ' וחדש האהבות ' כדי שלב הגבירה מחשק לא יתיאש ' כי קול שירך חושב לאהבת אש ' ואקוס במצות השר ועוררתי רעיוני ' וסנסתי מתני ' לרגל המלאכה אשר ל לפני ' ואקוס פני לשבח הגבירה ' ולהעביר מלכה עברה ונעס וצרה ' ואשא משלי ואומר

איכה חושק	ויהי מורד	אירך רכיל	כל מורד
איך יבא בל	בב איש מורד	כי חכך כל	בב איש מורד
איך יצמא חו	שק יום מורד	יוזל על ל	בתו מורד
איך יאמר איש	להיות מורד	כי כל מיר י	שכיל מורד

ותשחק הגבירה בשמעה השירה ' ותאמר בחי האיום והנורא ' לא נוסל אתה ממני ממעלת ה שירים והזמרה ' כי לך ידות כמלאכת השיר ' עשה ' ולכי להשיב אל שירך ויחד נורא ' אומס מהשיב אל נעש שירך איך אתחבא ' והנה ראש המשוררים דבר מי לא יכבא ' ותשא משלה ותאמר

קול רעם	שירך בגלגל	שמעתי דוד	ואחבא
בי אין	במכתת ש ר	חרש לחשיף	מים כינבא
אבנס	עת רוחך הטובה	נושבת	מי לאינבא

ויהי ככלות השירה ' ויאמר השר אל יגבירה ' אחשוכ כי אס תתחנני לאל על צרתך ' .

השימני	והלאני	ובסערה	יטופני
אכלני	המכני	כאריה כן	טרפני
ונפש ש	כבה דומה	ימיעוני	אחזוני
קרובי ח	דלו מני	מיודעי	שכחוני
ומי יתן	וגועתי	ועין לא	תשירני
אהה עלי	תלונותי	בציתי	קראתני
אשר יום ש	אלו דודים	להתקדן	בגן עדני
באסתמו	והבעתים	לשיתם שו	ברוי צאני
הרגתימו	באמרי פי	צרפתימו	בכור עיני
וגם דבם	הלא בדרש	ידי עמל	יבואוני
זכני פ	עלי שלם	גמול ידי	גמלני
ביד אביון	כרות שפכה	ועץ יבש	הביאני
לכדני	במלכודתו	כאש פירוד	טרפני
אני טרם	נשאתיהו	יגונותי	יצאוני
השבתיהו	בציתי	הלא סתרי	ומגני
ואמרתי	הלא עתה	ידידי י	אהבני
והוא לא כן	ידמה כי	עצתו ר	חקה מני
שחקים ו	ארצות עם	מתי חלד	שמעוני
והואילן	ושפטי נא	ונקה לא	תנקוני
ואם בי ת	מצאו חטא	ועון אשמה	המיתוני
לך אב א	זעקה חבם	ואמי כי	ילדתני
האם חכמה	ותושיה	וכינה נ	דחה מני
ומה פשעי	ורשעי כי	כנכריה	חשבתוני
ליופי או	לחן אל מי	תדמוני	ותשווני
הלא מאז	יפת החן	משוש ארץ	קראוני
ומטרה	לחן מעוד	וכתית איך	בתבוני
ומיום זה	לעיניכם	אנערה	אני חצני
לחשק אם	לבבי יש	לזאת אל ת	אשמוני
ביען כי	מתי חשק	אשר מאז	ידעוני
חשקיני	רדפוני	במשעול צר	לחצוני
למלאות מ	אווייהם	אשר המח	יחזוני
סעיפותי	ישיבוני	וכליתי	יעצוני
והם עלי	ועל כל פ	עלי ידי	יעזוני
ואז אעדה	עדי זהב	ורקמה ו	עדי שני

ימית בחץ ברק ומקול רעם או בין בבית החן אחי שדתי
 הם ותה יסיון אני קראתי כי נ כספה נפשי לשנות טעם
 לא א דעה מה א חזית הזעם יואר ויאבד יום בביתו באתי
 אראה שכינתי בין שלשים חדש
 שלש פעמים בעלים קברה כל ה שכנות או מרות אשריה
 היא ח ללה אלים ושדיו קודש
 היא כ לביה בין אריות גרה ובתוך כפירים ר כתה גוריה

ויתמה טגר על צחות לפניה ויכרך חותה בטס הראשונה ויאמר חייך אביר התינודה
 באהבה הייתי ונאה היפה והודה ואס היא בעלת שירים כאשר תאמר בעדה ויאמר
 ואומר אני אכהך אביאך אל בית המדמה ואתה תשאל אהותיה ותחקר סודה ויאמר אלי ה
 הסר כאשר אהבתי תחמוד מהרה תספה אל תעמוד ואל בית הגבירה תביאני והפנים ה
 הצעיר יום תראני ונשמע שירה הימים ומתקוס מרבע ונופת צופים אז קמנוק! חים סנינו
 זהלכנו אל בית הגבירה ומצאנו והיא לכדה בחצרה ולכה כלב אשה מצירה ובראותינו א
 אותה במחה כלבנו גאה וגרסה נפשינו לתאה וכאמר שלום עלך אסירת התקנה והיפה
 הטיבה במוסר ובענוה ועליכס תבא ברכת טוב חברת הנאה ואמנס בעצמי איך שלום רק
 אה על הזה כי כתנני הזמן לפני האכסים לראנה ויאמר הסר מה תשתעוחי אחותי ומה תהמי
 אמרי נא בחסדך אל מי תלונתך וכמה תתנחמי אל תראי כי לא תבוסי ואל תכלמי ותאמר
 הצביה תלונתי על אבי ואמי אשר גולו טוב הזמן מעמי כאשר לאס הזה העיאוני אשר
 פיעותני במתנתוני ואס טכאוני מדוע בידס לא המיתוני מה מצאו אבותי כי עול אשר באיבה
 סדסוני ומהסתפח כנחלת הדחסוני ועדה מדברתי ואודותיה מספר ככקצו עכני דמעותי
 כיס כנרת ויתבך בקל מר ויתשא את קלה ותאמר

מליצי	א	הבי רעי	לאלי	ד	לפה עיני
זבן הרע		עשקני	עזבני		שכחני
אשר תוא		בראני	ולשבת		יצרני
ביד איש	י	ענה רוח	וקרח		נתנני
ימינו טס		בצלחת	וכשמאלו		ארסני
מדוכא	ו	הדל אישים	בחכלי בוז		ארסני
ולומתי		באחת	גבלות יום	ה	בשאני
נשאני		ארי כמה	ועדן לא		ידעני
כלימה	כ	סתה פני	ואנחתי		שוברתני
ותרב	ב	עסו עמי	ובשחל		יחדני
					יא ד

אשר לא ראו ולא שמעו דברי הנביאים והנביאות והיה להם לב לדעת ועיניהם לראות ושם
תענוג נכחי לעולם ולעולמי עולמים כי חן וכבוד יתן ה' וחסד ורחמי' ולא ימנע טוב להולכי
בתמים ויאמר ה' ודעתי כי צדקת בדבר הנפשות ועתה נשבע לך בדבר מן המורגשות מן הישגות
אשר על לוח לבי חרוטות ונדבר מאורות היעלה ועתה התכיר היפה המהוללה חמדת כל
חמדה וסגולת כל סגולה אשר חרדו הלבבות למולה נחש ואומר הכרת היא יאבותיה וארץ
מגוריה ושמעתי אתה בבחרותיה סופדת אובדן ומי נעדיה כי היו לה שלש אחיות ממנה
גדולות נשואות על כתף התהלות ראויות לראשי הקהלות ולכן אף כל רק הצרות היפות
והורעות החסופות והעצבים הלבבות טאפות והשפטים מן השוטנים קטופות מור עובר כ
נוטפות כי הכסף והזהב הלכו לחרשות ויום אחד יצאתי מטכונה לסכונה ועברתי בשוק אצל
סוּכָה ודרך ביתה אצער ואז ראיתי הכביה אשר לבב האנוש תסער והיא יושבת ודוממת
מחרשת וזוממת והכנור בידה תנגן כדי להחליט אידה ופידה ואשאל אותה לדעת מורה ימדוע
עציה בוכיה והיא יושבת בדרך רומיה תאניה ואניה ותאמר ברוך אתה לה מדוע
לא ירעו פני ולא ילמדו עיני ואנחנו ארבע אחיות שכונות מכוס מריות נהיה על ע
עדרי חכמותינו כעויות ואנכי האנונה והקטנה הימנית שמה עשר שנה ומתי יבצע תורי
להשא באחרונה ואני חומה ושדי כמגדלות ומשאית החשק החלה לעלות ואם אמות בהמתי
בתולה תהיה או צרתי כפולה כי שמעתי אומרים בעלי החכמות הרמות כי האשה אשר תהיה
בתולה וצמות אף לה חלק בעולם הגשמות ותכונן על יתר חצי שדיה ותקונן על אכרן ימי
נעוריה ותשא את קולה ותאמר

שד	נבונים	ש	ערי צמח	וא	שבה עירום	ועריה בוש
דודים	לעיגי	י	ראו מבשת	וא	שבה בראש	בבית מרוח
איך	י	היה עוד	ה לבב שמח	אספו	בספי אין	זהב ונחשת
איך	א	מצאה בעל	אבי שלשה	אחיות	גדולות לי	ולב נוגח
		מה	או ברה דודי	ועצמי חרו		
או עס	זמן ביגד		בריתי אכרתה	עפו	שנותי פ	שטו כירק
	גם	י	שבו שרים	ובי נדברו		
אשה	אשר תמות		בתולה נכרתה	אין לה	בעולם ה	נשפות חלק

ויאמר אשר מה מאד הטיבה לדבר זאת האשה ועתה אומר נא האמת העביר את אישה
ואצן ואומר אביר והוא בין האנשים צתנה וכאשה יאמרו האנשים בעדו שהוא כרוח
סמכה ולא יגאל אשיו ויאמר השר ואיך היא מתנהגת בצניעות ואצן ואומר מקללת אותו
בפניו ואמרת נגד בני עיני מחר ימות ואבד שמו ולו שמעת השר אשר חפיה עליו
תתמה לתוקף מלתי שמעתי הדי שנה ועדין אזהרה והנני בענכתי לך לשמרתו

וזה שנתים אשר נשאתי בעל ועמדו ואין לי טעם

עוד א' הוזהבך ת' אות עינים על כו כבי שחרך ברד שיניך
אשאל צבית חן האם עיניך

הם בו כבי שחק קחים בשבי יומם ולילה י' גלו בשחק
או הם דמות כוכב ואור פניך

דמיון גלילי רוס אשר בל ה' צבית לך כמו מרמ דליו בשחק

ויואמר אלי עוד אשר בחיי הנורא והאיום 'אנכי לא ראיתי היעלה כלתי היום' והנני אהב אותה אהבה עזה 'ובחרתי לשכון בחייו ובמות עם העליזה' כי ידעתי כי לרוב הדוריה הגבוהים לא תשכון במותה רק בעדן גן אלרים כי מי יאיר העדן כי אם יופי עיניה ומי יחדגם טס השפון כי אם אור פניה' ומה יעשו הנפשו הקדשו' אם לא יראו טס זהר יפניתה' ומי יספר בעד המושקים כי אם דמעתה' אן י' יה תחנות' הלכבוני העדנות' כי אם על ה הריה ועל גבעתה' והנה חטקה בעיני כל כך חביב' עד אשר אם יהיה לה חומת אם סביב' ב בחרתי לשכון עמה עולמי' ולהיות לה לריע ולעמית' כי היא ביופיה תסיס התופת עדן' ותשיב חרב השטנים בתוך הכדן' וידע הדוד הנאמן' כי הפסדהו טעות רבות בומן' לחשוב איה ט טוב לבני האדם' מן העולם הזה בהפסד' אם להיות בתופת עם הגבירות המהוללות' או ל להיות בעדן עם הזקנות האמללות' כי חברתם עצבון' כאוכל נבלה לתאכזן' בימי בצורת או כשני רעב' וזכרת היעלות נעימות' וחסרונם שלמות' וכמעט שאקצן בעדן לרוע' ה החכמה' וארצה בתופת להיות שם עם כל גבירה נעימה והדרה' וישא בשלו ויואמר

בפשי בקרבי ת' חשוב מחשבת לקיץ בעדן גן ולרצות תופת
כי א' מצאה שם צוף דבש עם נופת שם כל צבית חן וקול עוגבת
מה לי בעדן גן ואין אהבת שם רק שחרות מ' שחור אוזפת
שמה זקנות ב עלות ילפת בפשי בחברתם תהי נעצבת
בה לי ולך עדן ואת אספת

כל ב' עלות נומים וכל איש בושת על כן חשבתך בעיני אין
תיפת בעיני חן והוד יכפת

בך כל צביה ה' יקר לובשת ות אסוף כל מ' חבדי עין

ויהי ככלות השר פירתו' התאסף לכבי על אמרתו' ואומר אל השר אדוני' אל יאמר כן נור זמני' כינכול הטכל עבדת' כאשר מחפוש על פיד לא שמרת' כי לו היו בגופם ו וכיפס בתופת היעלות' והיו בכיעור צותם בעדן הזקנות הדלות' אז ברחנו עמך מן העדן אל התופת' למצוא טס עם היעלות האכזר והנופת' אמנם החכמים גרו אומר' בעדן הוא טכר ה הנפשות הנפרדות מחומר' ובתופת הוא עונש הנפשות האובדות' אשר בפח הומן לכודות' ת תולעתם לא תמות ואטם לא תכבה' ולכן הבה נתחכמה לו פן ירבה' איך טס יופי וכי עוד' רק בושת צער' ואט תבער יער' וחימה וסער' אל הנפשות החוטאות' יאג

אמר המחבר

כאשר ארכו לי עם השך הימים / לבלות ימינו בערב
 וסכנותינו בנעימים / היו לנו ימי צלה ושמחה / ונסנו
 יגון ואכזה / היונו השך ואני רוכבים צמדים / ולנו שני פרדי / היו לעינים תאוה / ויהי חכרתינו
 חברה נעימה וכאה / ויהי היום בצאתנו מער עלי קרתי / ועלינו בגדי חוש / לכבוד ולתפארת
 / ונתנו היגונים כתף סודרת / והנה גבירה אחת לפנינו עוברת / והיא לעמודי היוני גולה וכותרת
 / אספה כל ההידורים / ויהי הראים אותה מאשרים / ביופי ובחכמה ובכשרון / ויאמר אלי השך
 מה ראית בחכמת השרון / ואני ואמר לה ראיתי על כל הגבירות יתרון / ויאמר השך האם ה
 חברת בה חסרון / ואומר לא חברתי ולא אכירי רק סחצו ציני מדמי החושקים תשכיר / ויאמר
 הסמת לכך אל היפה / כי היא לא תלך בקומה וקשה / לא ידעתי אם זה הדבר בה מוס / אמנס
 שאר הדוריה החורים לא עממוס / ואני ואמר אדוני לא זה הדרך / ולא זה העיר / כי את כיופי
 הגבירה עד הר שציר / אמנס היא כל חמתה לא תציר / בידעה כי שלם שלם המבער / ולו היו
 בה פתיות / עד אשר תלך כשאר הגבירות קוממת / וחדו לקראתה בני אלים / ויהי בימיה כ
 בארץ הנפילים / ואם אל ארץ תביט תקיץ יטני אדמת עפר / ויבולע המות לכנח וכוס וחמר /
 / ולכן הלכת הגבירה כאשר הלכת / בידעה כי באורה על כל אר מלכת / ואשר משלי ואומר

לו קו	ממיות	הו	לכה היעלה	עד כי	מאוריה	בני אל יחזו
לקראת	כבודה	בו	כבי אל רגזו	תמשוך	בהכה כל	גדודי מעלה
או אם	שדוח	הו	לכה על מעל	תה	שו כני עפר	למולה נחפז
יחיו	נבילתי	ומתים	עליו	עד בין	עצמים	י חלקו עוד נהלה
		על כן	יפייה	בחכמה	בחרה	
לכת	עלי דרך	אשר היא	הולכה	כי היא	בפלך	ה תבונה תומכה
		לא מ	פני כוס בה	ומעלה	הסרה	
כי היא	כלילת	ה יפי אף	דורכה	על ב	נתיחן	ועל כן מולכה

ויאמר אלי השך הראית רקת כפלת הדימונים / וקמת התמר ועיני היונים / ועגיל האזנים
 / י וסוף הספתים / וברת העינים / מי אני כי לולא ראיתי נעה וצדק בשחק נתינים
 אים על דגלו באותות חונים / ואשר אמש עיני בשחק ראיתם / היתני גיד אומר כי הגבירה גבכת
 לא ידעתי אם עיניה יעלו כסערה השמים / ולכן נחם בשחק בין הערבים / וכאור הכקר
 ירכבו ענניה / ואזינו אל עבר סגיה / או אם ידמו עיניה ליופים / והדרס / לכוכבי השמים
 / וכסיליהם עת יהלו אורם

מי	ה	אמין עפרה	אשר עיניו	אם	י	עלו	בס	עדה שבים
כי	א	חזה שחק	בבין ערבים	וא		חזה יונם	באר פניו	
חיי		תלזים	כ עגיל, אונך	כי	א	חזה בו	מ	עשה מערים

באשי ירדוק הקורא כהרש ונעשיתי לי מהם עדרי לא היתה צפרה אשר ונחמאות פי לא נסת
 ומחיצו עיני לא נוכתה, ומחיותי הקיים בכלה נהיט באין, ראיתי העוב והעלמתי עין, היות
 מתרס' בעבודת יוצרי ובגור לשטות יין, ועתה אצמוד כאשר אצמוד, לא אראה ולא אחמוד
 אלכות הצביות הנה והנה, ומחיצו עיני לא נוכח אפילו הנה, אקח למכה לחי ובחרפה אשב
 והשכח כל השוכע, ואנצלה מטש החסך ולא אטבע, ואדם בדורי לא אונה ולא אקבע, ובמה
 שלא אראה ולא ארע, לא אהיה כתבע, בטלה תשוקתי מן התאות הדמיוניות, וספר בריתי את
 העלמות והצביות, פשטתי מעילי העוות והגאות, ולבשתי סות הכונות והענוה, לא אחוש אם
 יכבדו מחול ימים יגיו, ורבו מארבה עצבוני, בירעי כי אקל בהם מצוני, ואם חסכו הוצאו
 בארבות, אורו עיני מחשבות, ושקט האמות והיצנות, וכחו התאות המתפרצות, לא ידעתי
 שדיוס לפיר יום, ומנחה והשקט ממלחמת היצר בלתי חס, והנני מתנחם במה שגור עלי ויצרי
 כי מכתי היתה צרי ליצרי, ועד היות עיני כהים, לא ידעתי כי הוא האלדים, משם נטענו והל
 עור אחר, ויאמר השרגם את פני זה נשחר, לדעת אם יחליף מעמדו לאחר, וישאלהו השר
 ויאמר איך אתה עם הזמן, ויאמר בטוב טבח לאל הנאמן, ויאמר השר אשכיעך בנש אבותיך
 להודיעני את תחליף מעמדך לזולתך, ויאמר האיש בחיי יסלי מן הטוב אשר לא ראו אבותיך,
 ולא אחליף מעמדו בכל בית נכותך, כי במרש אשר שופטי הארץ עזרתי, מקרי הזמן מנעורי
 רבת צררתי, היותי ברעב ובצמא ובעירוס ובחוסר כל, לא היה לי בגד ללבוש ולחם לאכול,
 ויהי היום בחורף הרעב עלי חוקי יצאתי ונאם כמראה הכוז, להזק אל להיות נזקיכי בחרתי
 מות מחיי, להיותי נסרד מכל מאווי, וכאלי הזמן בבית אחד מכני הנדיבים, וגבתי משם
 שלשה זאבים, ואני גדיו עזים ט בים, ומכתי אחר גבתי תכלת וארגמן ותולעת שני, ולרוב
 מולי ראני איש מלשני, והגיד עלי אל השופטים, ולקחוני ודברו אתי משפטים, ועתה
 בעיני שפונים, והיה דבר נאה ומתקבל, כי אנכי בראקי משחת לחבל, ותהלה לחל יצחת
 היותי לפניה בוכה ותתאבל, ויגוי הרעב והצמא יום יום סוכל, ובוכה וסופד וקורא על נהרות
 בכל, שבתו ללמוד טורים ושירות, לשמח לב הנערים והנערות, ולשחק לפני הגבירות והשדות
 אשר אלי מאת פניהם משאת, כאשר יוכלון הנערים שאת, לא יחסר לחם חקי, ותמיד אמצא
 צורר כחפי בטקי, ואזן טבח לאל עלי גומר, כי תחת היותי בוכה הנני היום מוזמר, וכני האחר
 קוצר והשני מעמר, ותחת היותי רעב וצמא, אלץ טבע וסומא, לא ארגיש אם יביטו האנשים
 לאשתי, ואם ילעגו האנשים הרואים לבשתי, לא אקנא לבעל אשה יפה, כי כלם שונות בעיני
 החסידים והאנפה והגבירה והשפחה חרופה תהלה ליוצרי אשר המציא למחלות עניי צרי, כי
 שלמו מי אבלי, ולכי שמח במה שקרה לי, וזה היה חלקי מכל עמלי, ויהי אחרי כן ויאמר אלי
 השר התרצה עוד לבחון את דברי ולהביא במצרך האכל מאמרי, ואען ויאמר לא אשאל עוד
 ולא אנסה, כי ראיתי בעיני המצפה, ולולי ראיתי ובחנתי, לעולם לא האמנתי, אומנם
 מי יוכל להכחיש ולהעלים ולכסות, הדבר הצדוק באמת ובמישלים ובמסות, בדוק

בשלמה המחברת החבשה עשר תהלה לאל חי יא ב

אולי ימצא למסלת עיניו תקומה עד אשר כנע גאווה בעמלו וטרחו ולא יתנו הומו השב רודו
: וישאלהו השר לדעת מה טיבו ויאמר האיש כי רב עצבו ויאמר השר התחליף מעמך לאיש
בדורך ויאמר כן לסלובי מארץ הדרך אשר לו הן ורכוש ואבן יקרה ואתמל בשא אשה כערה יפה
כלכנה וברה כחמה ולו סגל כעיומה והדרה לא יטרח ולא יעמול תינצב אשתו בימך
והאגל בשמאל וולחצוי כסף וזהב לא יחמול תראה הכסף בהיתו באכסיו וקדשות סן והבנים
ומרקחות ונשים ונאקות בכלי זהב וכלים מכלים טובים ויוון מלכות רב ואין איש ממורח עד
מערכו לעשירות מעלת עשרו יקרב ויאמר השר ההיית מחליף מלאכתך ככל אשר לו וישבע
האיש ויאמר לא כי האיש אשר זכרתי איננו בעל מלאכה אשר שם צוה האת הברכה ואמנס
מלאכתי הוא עשירי ובה אתהלל לא יסללנה ממני שולל וכל עוד אשר לא אצפה במלאכתי
אמצא כסף עברי כפי אמתחתי וההון אשר האנשים יצבורו בחלוס יעוף ולא ימצאוהו
משם כסענו והנה איש מתאבל על מתו וכשאלהו לדעת סודו על האמת ויאמר האיש היה
כאבי כצח ומכתי אנושה כי קברתי אבי ואמי היס שלשה ויאמר השר התחליף מעמד הנכאב
לאיש יהיה לו אס ואב ויאמר האיש חי אני כי מכל האנשים אשר אראש לא אחליף מעמדי ל
לאיש יהיה אב ואם כי הכן ולו יהיה הגדול בדורו ברכו בכו וכבוד עשרו וכבוד קו וכיושרו
לא יוכל לגמול אבותיו במיגללו כל תגמוליהם עלי כי הם סבלו ממנו מהומות ותלאות
עצומות ונוראות אשר לא יוכל איש לדבר ולא תשבץ עין לראות ואם באנו לספר אשר ממנו
סבלו יכלה הומו והם לא יכלו ואני בידעי כי אבותי היו שבת חיי רוחי לא סרתי מעבד א
אותם בכל כחי והיה נקל בעיני טרחי ונעם כל זה הייתי רוב הימים עומד משומם ואומרה
אל לבי והנה אס התקן יבואם ולשמים אשר אין להם בהם חפץ יבואם ועל שכמי אשאם
וכדבר כוון וקלן אראם אדאג פן עין תלעג לאב ותכוון לקהת אס וכאשר אשפס האלהים עם
חסידיו לרעות בגן עדנו כפריו ונרדיו עד כל פרי מגדו כפתי טבח ליוצרי שחקני על
אבותם ויראתם ואמצי כל עוד בחיים חיתם על עבודתם ולא התרשלותי בכל אשר ראיתי
להם הצורך ברוח ובאורך והנני מתנחם אחריהם ולא אקנא לאנשים יקינו אבותיהם
משם כסענו והנה איש עגר בפתח בית יוסב ודומם וכנגד אור השמש מתחמם ויאמר השר
כשאל זה העור לדעת אודותיו ואיך הוא עם הומו וקורותיו מיוס חסכו רואות וי ואם הוא ב
במעמדו בומר או אס היה ממיר מעמדו באחר ויגש אליו השר ויאמר שלום לך העור ויען
ויאמר וגם לך שלום המוכה בסנויר וישחק השר על דבריו ויאמר האמנס לא אוכל כבדך
ועתה אמר נא בחסדך אס היית מחליף למעמד איש אחר מעמך ויען האיש ויאמר חי כ
כספך השר לא אמיר בקלן את כבודי לא אחפז מעמד אחר רק מעמדי כי בהיות אור עיני
אתי ואכסף בפי אמתחתי הייתה התאוה סוחרתי והשחרות אומנתי והיה העין רואה והלב
קומד ולמלאת תאותיו כאריה עומד ויגיש מפניו הסכל ויאמר השמר ולספיק רצון יצרי לא
התעצלתי וכל אשר שאלו עיני מהם לא אצלתי רדסתי הצביות כחדרי חדרים

ואני בעת אומ' קדושה רבה, או יוצר או קרובה יבקענו כל מעינות תהם רבה זכעת אשר חתם כל
ביום הכפורים, ואקרא המגלה כפורים ואומר אין במוך בטלם תגלים, או אקרא מזמור בספר
תילים יחדו לקולי בני אלם זכעת אשר אומר חזון יעציה ואקרא בקינות וכדברים רעים
סבירמיה תראם כל לשון דומיה וכל עין בוכיה ואם יתן לי סלומי בקולי את כל בית נכות
לא אחליפנו ולא אמיר איתו מעט נסענו ופגצנו איש כסיל בחולתו ינחם אל הים רעה מבציתו
ואמר השרגם זה דבר בעתו כדעה מה בפיוגם הוא ותאם חלך וקרב והמנהג כמנהג יהוא
וטאלתו השר לרעת אדומתי ואם היה מחליף מעמדו לחים מאשי דורמתו: ויחזק הכסיל
ויפול על פניו ויהי השר ללעג ולקלס בציניו ויאמר לו השר מדוע שחקת, ויען הכסיל (ויאמר
מה מאד נחשכ לך לחכמה אילי שתקת והאך תשאלני אם הייתי מ לך מעמדי, הלא ידעת
כי כביר מצאה ידיו כי לי בית מדות ועלויות ורונחיס יושדות וכדמים ומצרות וצריחיס וקדוכי
ואחיס ונכיס שמנה יאשה הגופה והבסף אתן בכיתי באכניס ולי מזהב ואבן יקרה מעמונים
ושאס ופרדים ואני משנה למלך וגדול ליהודים יפחדו אילי הארץ ממני ויראו וכל אשר
אתה רואה לי הוא ואך מאודות מעמדי שאלתם מי יתן ותהיו כמוני אתם ויאמר השר ברוך
שהשילנו לא לנו הלא לנו וישחק השר מאודות הכסיל מעכניו כי ראה כי הוא עשיר בעיניו
ועל דרך האמת לא היה לו לחס יומים וכביתו אין כל רק עיגות רצפים ונפחת מים והיה מ
מדמה לחסרון סכלי שאכחנו עמו ועבדו והכל סלג ואם נסענו והנה לקראתנו בחורי חמד
פחות וסגים לבושי מכלול כל עלי תולעת אמונים ויאמר אלי השר האנשים האלה ראשי
אלפי ישראל הם נכחון טבלם וכדעה מה בפייה ויהי בבאם אלינו קדמונים לשלום והנה
ברכו אותנו בטם אל עילום ויאמרו לנו מי הביא אתכם הלום ויאמר השר דבר לנו אליכם
היום הזה רצונו לבחון טבלכם בחור לכס הים איש בזק נכון לעבודת האל הכאמן הקורא
בספרו והחרר אל דברו המתאמן על עבודתו ההוגה תומם ולילה בדתו המעניק דמים
הדבק בקדושים המשמח אלדים ואנשים האוהב אלדיו בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו
אשר הייתם מחליפים מעמדכם אל מעמדו ויענו כלם יחדו ויאמרו הוא יהי יבחק אשר לכל
מבצר הסודות ישחק ואלו המעלות הרמות והחכמות הנשומות והקדושה והחסידות וסכור
והעדות הוא מור הדור וכבי מחמדינו אליו לבד בזמן נחליף את מעמדינו ויאמר השר ביום
קנותכם את מעלותיו ואת יקר תפארת גדולותיו והורו וסכחו קניות עבודתו ומשאו ועדחו
הידעתם כי חזות לילה יקום בהודות ולערוך סכנות ופירות ויאמר בכל לילה תחנונים והכור
באשר עשה זה כמה פנים ויטב בין הנור וכידים ולא יאכל עד הצהרים ולא ישתה ויין רק
להכדלה וקדוש ואם יקרב לאשתו פעם בחדש יהיה דבר חדש ולא יטעוס וכלום עד שיכרך
ולא יאכל בסר ירך ולא יביט לאשה ולא יענה למחרפת קשה ולא ישכב רק בחיי ראשי
ויתענה כל שני וחמשי ועתה התחלשנו מעמדם למעמדו ויענו כלם יחדו ויאמרו יסונו לו
לברו מעט עבדנו והנה איש מסכן חרט כדול כל היום וכל הלילה עמל ואוול לא יתן טינה
לעיניו ולעפעפיו תנומה

אלו יא *

ובעיניו כי יצאו ואינם יושבין ה' אשר בענוה ומוסר ויאמר לו אמור כל הדור הנאמן
 התחליף מעמדך לאיש מאנשי הומו' וישבע האיש ויאמר בחיי אבותי לא אחליף מעמדי לאיש
 מאנשי דורותי כי בהיותי עם בני ביתי ועם בני בשלום לא ידעתי מי הביאני עד הלום ולא
 הכרתי אל עילום כי בני אשר עזבוני המה יורדיבוכי נמטרט לחצי הומו' הציבוכי לא הכרתי
 בסבתם יוצרי והשתדדתי בהם על אנשי דירי הייתי בסבתם כבהל להון והתנהגתי בכל
 עניני בטעמן ובעורן ובתמהון וכאשר לקחם חצרם והשיבם אל עפרם אז הכרתי חושב
 על כסא כסא ורם ושכתי מן הענות ומן הגאיה אל מדת הבושת והענוה והיתה פרידתם מן
 העולם מנוחתי ואנחתי סבב הלהתי וחוגתי ודאגתי סבת הנחת מעצתי והסדרי וכיו
 סבת הכחת מרתי לבסתי בעת האכל מיצטה ההתאספות והסכל ארצה מה טרצה יוצרי
 והוא לבדו יסעי ואורי ולא אחליף מעמדי לאדם מאנשי דירי מעם נסענו והנה אשר
 זקנה יושבת לבדה טכולה וגלמוד יושבת פתח הסער רעיוניה אחז סער יוכעו כל נתיניה כנוע
 עצי וער ויהי לנו כראות אותה כזק ובער וישאלה הסר לדעת מה טיבה ואת אשר התעלל ב
 בה הומו' ואת איתותיה אשר עם בה ותען האשה ותאמר בני אשה עזובה ועצובה רוח קראני
 ה' וידעתי כי הנה לי אלוה מעוני אנכי הנעצבת הנצבת עמכם בזה האנונה ימים בת מאה
 שנה ולבי צוא וסוב כי חשבתי ואחשוב כי כל החיים אשר היו בעולם בעת הולדתי הניחוני
 ואמר אחי לבדי ולפי הטבע והמנהג הומו' חרבו עלי יסלוק ואהיה אני הראשונה אשר מן
 העולם הזה אחלוק ובהעלותי על לבבי כל ההמונים והשרים והקצינים והמשיכים והמלכים
 והרוצים וכדיבי עמים והפחות והעבדים והשפחות והשרות והפלגשים וכל האנשים והנשי
 והקורות והחדושים אשר ראיתי בי מי כמעט כפזר עצמי ויאמר הסר ההית מחלפת מ
 מעמדך לאחת מן השרות או לאחת מן המלכות והגבירות ולשוב אל ימי הנערות או אל ימי
 הצדנה והבגרות ותאמר הזקנה חייך יצאתי מעבודת הומו' לחירות וכבר עבדתי עשר שנה
 אשר עבדתי אל אמונה בצום ובכבד וכמספר ובתחנונים וסבלתי לכפרת עוני כמה יגונים
 ואחשוב כי כפסי השפלה תמצ' מנוח לכך רגלה ואך אחליף אותה לנפש נשים בוגדות יקושות
 בפח הומו' ולבגרות חייך לא אחליף כפסי באחרת תהיה מלכה או גברת מעם נסענו והנה
 לקראתנו פלו החון ומאיו מלאים יגונים מון אל זן כי בניו ברעב וכצמא וכעירוס וכחוסר
 כל והאיש נעים קול ובשאלהו על אודותי ויאמר כי אבדו עשיתוניתי ועל חסרוננו אשר גדל
 עד לסמים ולכן כמס לבכו והיה מוס ויאמר לו הסר ההית מחליף מעמדך לפלוגי האר או
 אשר הוא בעל חכמה ומוסר ולו אשה נעימה וחאקה והן עתק וצדקה ובניו אספו כל מדות
 חמודות ולהם בכל חכמה עשר ידות ויאמר האיש הייתי מחליף באהבה כי הכרתי בהם כל
 מדה חשובה ויאמר הסר ההית מחליף קולך לקולו ויאמר האיש לא הייתי מחליף קולי בכל
 אשר לו כי קולי כקול הומו' ובעת יאמר עיר או סומן או תשמע כמספר יאשיהו בן אמן
 וכמספר הדרימון בן טבריימון

גשמי בכך כחל על העץ והוא המיד דת בפני ויאמר האיש יוכר עון אבותיו אל ה' והוא
יהיה כפרד מכל מאונותיו ועתה טוב מיתו מחייו מעט עברנו והנה איש פריץ אמוץ לבו
כגבורים ועריץ גדולה קו יתנו ואל כח עבוקים היתה צמרתו שלם בבכין גופו וכריא מראש
לסופו ולא עמד כי האן הדסו והוא יהף וערוס יטכין ערים כחדות מתוך העדה יחוס
פעם לבסוף ופעם לדרוס רלו עיניו למרוס אולי ימצא נדיב יעניקוהו מכרכתיו ויזיל עליו
מטל נדבותיו וישאלהו הטר ויאמר ההיית מחליף מעמדך אל הטר חלקיה ויאמר האיש מי
יתן ויהי ויאמר הטר הירעת כי אסטוממני חלוטה וחלה את רגליו מחלח קשה כי היא לו
מאכזבת ירוסה וזכו לו הדופאים החכמי טלא יסתה יין חדש ימים וכל שבו יעשה הן שני
פעמים ולא יוכל כי אם פעם אחת במס אולי ימצא למחלתו פדום והכאכ איננו מכיח לו
ליוטן ולא יוכל קום ולו יאמרו שלשמים עלך שמעון ובעת אל בית תפלתו יעלוה יסאוח
על כתף יסבלוהו כל מבקשיו לא יעשו בניתו ימצאוהו יעמוד כתומד מקסה וכבור החלמים
ימקומו לא ימס ויאמר האיש טוב לי חסרתי עם הכריאות מן המחלות הנזכרות והנשאיות
כי אכא ברצן נפשי בים ובלילה בריא וחוק רצוא ושוב כמראה הזקן ארדוף אויבי ואשג
ואריע אף אצרת פעם ארדוף ופעם אברח פעם למערב ופעם למזרח אדלג על תהרים
ואקסץ על הגבעות ואוכל המזונות הטובות והרעות ואשכב ואין מחירי והמת לבדו בוני
ובין הכריאות ישריד וכפן וכעבור משכונה לשכונה והנה אשה אנה ועדת פריצים לפניה
והיא תחרוק אליה בטניה ותקוץ כעיניה זה אותה יחבק וזה עמה יאבק תזה עם כל
עובר ושב גבר כחושב והטר מביט אליה בעין האביה ויאמר אליה עד מתי תתחמקין הבת
הזוכה ולא תצלי את נפטך מיד להכה ותאמר האשה זאת הדרך בחרתה אנותיה חמרתיה
ואהבת עולם אהבתיה פה אשכ כי אנותיה ויאמר הטר התחלפתי מעמדך לאחת מן המלכות
או לאחת מן השרות והנסיכות ותאמר האשה הנני נסבעת באשר בראני ועד הלום הביאני
כי המעונה כולם אני כי אין טרית ואין מלכה ולא גבית ולא נסיכה תסיג תאותיה כמוני לגעת
צרכי כי היא תרעב ותצמא ותחרש תחטוק בלכה ותטבע ריש והעצב בלב יפריש כנחם יסוך
וכנפעוני יפריש תטכון בחדרי חדרים ולה שומרים מכל עברים ולמען ענותה ישימו לה שרי
מסים טנים שלשה פריסים גזרות כמים לים מכסים ואני אוכל בכל אית נפשי ואשת ואשכח
רישי והחוטקים מכל עברים יבאו אלי כאיש אחד חברים עדרים עדרים יעלו אבר כנערים
יתענגו בי על רוב טלוס ובמתג ורסן עדרם אכלום יחטקוני ואחשקס אמצאם בחיץ ולא
יכונו לי העת אשקס והנה בשמים עדי וכמיומים סהדי כי לא ראיתי אשה מעורי אחליף לה
ברצוני את מעמדי אשמה כי רב חילי וכיבור מצאה ידי מעט נסענו אל מקום אחר
והנה איש אחד סוחר המ לו טבעה בגים בחיק היופי אמונים ולרוע מולג וכענס

ונצטען ומוזען ותבונת איבריך . ויהי ויג אלתיק יוכי . ונצטען וכנו ואלהיך . וכחות נפשו וחנו
 ישן . ותוארו וכי עדיו . ונצטען וקולו וסכלו וסכלו . ומעשיו כלם . לאיש אחר מן העולם ועד
 העולם . והנה הראתי לך הדבר כינינו . ונצטען ארצה לך הדבר כוללתינו . והנשינו יוכי כין שנינו
 עתה נקומה כא ונסוככה בעיר . ונצטען גדול ונצטען ונצטען . ונצטען ונצטען . ונצטען ונצטען
 . עברית וכברית . אש וחליש כל מצמד . לאחד מבני האדם . נאען ואומר מה טוב ומה נעים
 לכסות . טוב הדבר אשר דברת לעשות . אז קמנו קל חיש שנינו . נצטען לדרך פעמינו . והנה
 אין איש עולה לקראתנו . עלתה חזות על רוכו . ונצטען הנצטען על כרעיו ועל קרבו . חסד משחן
 תארו ונצטען על עצמו עורו חרב מעינינו ויכס מקורו . לא האמנתי כי חרש ומים יהיה כי המות
 לקראתו שואב בארץ . והוא נורד ללחש איה . שאלכנוה על אדמותי . ואש היה מחליף בשאון כ
 ברתיו . ונצטען האיש ויאמר כי אין איש בכל האנשים אשר ראה מעורו . שלא היה מחליף כרצון
 מעמדו אל מעמדו . ויאמר לו הסר . והיית מחליף נפסך לנפשו . ויטבע האיש כח"י ראשו . כי
 לא יחליף נפשו לנפשו אלתו ולו הי' המלך שלמה במצלותיו נפסך מאש והנה איש לקראתנו נוסא
 סכל . ונצטען מפני העול חוכל . הומה וגוע כאילו לקבחת יוכל . וכשרו עליו יכאב ונפשו עליו
 תאכל . ונצטען מאש צמד סרדים . והוא לבוש בגדי עדים . גנח ומתאכח על הזמן . אשר פרע רשת
 לרגלו וטמן . והחליד הסכן כין סימן לשימן . וקרא עליו אחר הזמן . ונצטען אליו הסר ויאמר .
 אמורנא בחסדך . למי היית ממיר באהבה את מעמדך . ויאמר האיש כרצון נפשו הייתי בוחר .
 להחליף מעמדו לסמך הסוחר . אשר לו הון עתק ומבקש רצון טוב סוחר . ומי יתן ותבא
 שאלתי ולא תאחר . ויאמר הסר הידעת כי אצטען תאמן לאחר . ועתה התחליף אשתך לאשתו .
 ותמיד כבודך כבוסתי . וכניך בממורות בני . ועניותך בקרן חזות אשר כין עיני . ונצטען האיש
 בחד כי כבדי בכלימתי . לא אחלי פנו ולא אמיר איתי . ונצטען ונצטען דרך השוק . והנה איש ביד
 גזל ועשוק . ודמענותו כיסוף הנחלים . כצכו כמו נד נזלים . ותבאנה ותדלנה ותמלאנה את
 הדמעות . כי הזמן דבר איתו משפטים . והוא מתהפך על חלצו . מתחנן לרוחקיו וללוחציו להקל
 מצעריו . ולתתירו ממאסריו . וכאשר קרבנו אליו אמ' חנוני חנוני . כי האנשים האלה עקר רדפוני
 . ונצטען אליו מה היה הדבר בני . ויאמר האיש אני הגבר ראה עני . כסכת זמני . כהתה עיני
 . ונצטען לחי . לא יתני הזמן הסב רוחי . ערבותי לרעיו ותקעתי כפי לזרים . ולכן נחלתי כהסכה
 לזרים ונתי לכבדים . והנני היום ביד אכזרים . ויאמר הסר היית מחליף כל מעמדך הנכזה .
 למצמדי אשר תחזה . ויאמר האיש מי יתן והיה זה . ויאמר הסר היית מחליף בחיותך לזקנותי
 . וגבורתך לחולשתי . וכראיתך לחולש אסטומכתי . ואומץ לבבך לשחרתי . ואמונתך לאמונתי .
 ויתן לרתי . ויאמר האיש כח"י זה לא אהיה סוכל . את הטוב נקבל ואת הרע לא נקבל . משם
 נצטען והנה איש חלה . וכסלתי מלא נקלה . התיאסו היופאים מרפואתי . וכל אלה צרי גלעד
 לכלכל מחלתי . והוא קרוב אל המות . ועל עפעפיו כלמות . יריד כשיח ויהם . ומאורי עיני
 כהים . וכיה על כרתי תמהים . ויאמר אלתי הסר אחלינו להגיד לנו אל וי' בזמן היית מחליף
 מעמדך . ויאמר האיש לאויל מירודך . ויאמר הסר הידעת כי אצטען תנאף עם פלוגי המעץ .

ב	נ	ערו דודים	בבא נתן	אל	ש	אלי מנו	שלום עפרה
א	י	נערו בי	הפתאים או	עלי	ידברו	דבר סרה	
בא		בני אלים	לאברהם	ויש	אלוהו על	דבר שרה	

בשמוע האנשים סירי וחלו מעניניו וכל יכלו לענות אותי כי כבהלו מפניו ויאמר השם
חיך וחיי האלהים הנעמים כי אתה נור היום וכל עדך בענין המליצות והשירים
איש את ידו ואת רגלו לא ירים ברוך יהיה אשר עלך היום פה להעמיד ים היבשים מועסו
ויפסוט השם את מעילו ואת כתונת הפסים אשר לו והלבט אוקס כמזנות ואפקיד כיד האל
רוחו ונשמתו ויברכו האנשים אותי בטם אל עילום ואלך מאתם בטלום

בשלמה המחברת הארבעה עשר תהלה לאל חי

המחברת החמשה עשר

אמר המחבר

היתן עס השם המאמר בחדרי מסכתא שש על אמרתו
ומתעלם באהבתו ואלקט לשמוי וברולחיו וזכית
ופרחיו אשא מהם מאת פניו לכפשי משאת זאמלא
אמתתו לבי כאשר יוכלן טאת יחיה הים ויאמר אלי השם השמת לבך הדוד הנאמן על מעלת האל
הרחמן אשר הגביר חסדו על ברוחיו והבין ובה הקדיש קרואיו וחלק ברבותו על כל נמצאיו
עד אשר כל אחד עס חסרונו מתאפק וכמה שגור עליו מסתפק ולא תמצא איש בומן ולו היה
הדל באלפיו וחלק ברצונו כל מעמרו לאיש מכל אשר נשמת רוח חיים באפני ואען ואומר א
ארוני איך זה יתכן והנה יהיה איש דל ומסכן נכזה ודוה חסר לכפשו מכל אשר יתאוה ולטוב
ולנחמה לא יקוה ואהר יהיה כגן רחוק וכתר מלכות בראשו ותתענג בדטן נפשו ואיך לא
יחליף האיש המסכן אל העשיר מעמדו ויצמז בכבודו ויען השם ויאמר כי העשיר יהיה בו א
אחד וזן החסרונות אשר לא ירצהו האיש המסכן ולהיות אגב מעדנות ועתה אמור כא נור הנדי
ההיית מחליף מעמדך אל מעמדו ואען ואומר רציתי וארצה כי לי עוני עד צואר ירצה
מכריח מן הקצה אל הקצה והיגון לעומת העצה וכמה אתרצה לבני דורי כי איך באמתתו
בסף עבריו ויאמר השם בחיי סכלת וכלכדת ברטתי ואע"פ שאני אומר בסתי ההיית מחליף
אשתך באשתי ופניך בפני ועיניך בעיני וכניך בבני ושניי אמריך בפניי וספריך ב
בספירי וסיריך בדבירי ומליצותיך בחצרי וסכלך בסכלי וסירושך בכל אשר לי ואען
ואומר באמת לא הייתי מחליף כל מעמדי למעמדך ולא למעמד אונל מרנך וקודם ארצה
להיות דל ורך ויאמר השם ונה וא כאור דברי הנערב וכעתתכונן בו תתבוננות רב לא תמצא
איש ממורח ועד מערב וחלק ברצונו כבוד עשרו וצדקו וי שרו ונחמתו וידיעתו וצקפו
וגבורתו ונורתו ואמונתו ומלאכתו ואומנותו וכושטו וענותנותו וכנין גופו ויצוריו

תם יורישו	אבות הן רב	לבניהם וג	חלה רבה
או יבנו ל	הם מגדל עז	או בית מושב	תוך עיר חומה
תן אתה ל	בנים ערמה	ולנער ד	עתומזמה
כי לא הגדיל	האב לבן	ד. ד. יקר	בן הדבמה

ולכן הסר ריב את צדק אשר בקש להדיחך מעל יצרך ופרקת עולו מעל צוארך ותכיא צוארך כעבודת האלדים גבוה מעל גבוה ונשא על כל גבוהים לכרך את שמו במקדלות הנאדר בקדש ונורא תהלות להגיד בבקר חסדו ואמונתו כלילות עלי עשור ועלי ככל כי הילדות והשחרות הכל והא יעלך אכור שאון וטיט הינן אם תסיר מתוך מוטה שלח אכזבו ו... ואשא משלי ואומר

כמה אלדים י פוד מיד	שאו מטה	ובר שאין	וטיט הינן
אם לא	בהסיר ש	כלך מתו כך מצטה	שלח אצבע
			ודבר און

והמצלה אשר כל מעלות לה גבהות היא להתהפך מן הכהמות אל האלדו ולכן מעלת האנושית היא לאחוז במדת הפרישות אשר המחזיק בה ישלם ואכל וחי לעולם ולהניח תענוגי הזמן ולסגס יתר הטל תקועה במקום כאמן כשמוע השר וחברתו את דבריו חידו לקלי וינה אחרי ויאמר לי בחסדך אדיענו הסיפות ומכנו וחקו ומטפטו כי דרכיו נעלמו ממנו אודות ועתה אציא אליו ונדעה אותם ונשים אותם על לבנו חיתם ואען ואומר דרכי הפרישות פכדות מדובר בס מה יפס ומה טובה כי הפרישות היא למעלה החסידו והנביאים העומד בלבבות נוכחים המוואסים בקרבת הכוואים הלכים בין שפאים המתרחקים מכל גנות האכלים לחס במסכנות ולא יבא ולא יסקצו עבות הפושטים מעילי ההמונות והלכוסים סקי הנצדות האנכספס אל האור העליון והמתים בגרות המתים עבדות החברה ויוכלו נפשותם עי למורא ואשא משלי ואומר

אם בפרישות	ידיכם אמונות	תגרו יגונות	ושבו נבאים
לבשט מעילי	המונות ולבוש	שקי בזירות	ולין בין שפאים
עי הפרישות	להתיר עבותות	חברה ולמאוס	בקרבת ברואים

ואמר השר אחרי אשר מדרכי הפרישות למאוס כחברת הכוואים בתוך לבאים ונפל כעצמי חלכאים אם נצטרך להניח חברת היפות ותענוגי הנשים האלושות ועתה הוריעני אם יש מ מדרכי הפרושים להמנע מלדבר בענין הנשים ואען ואז יר יע ויש חק השר ויאמר ואך לא תתביישו כי בבא נתן ריעך יד ליד שאלתו על דבר שיה אשתו ואען אומר חייך מצאת לפיך פדמם אשר תפקוד עלי עין האשה הוה כי אם שאלתו על דבר שיה אשתו לא היה נאם נדחם ובה כבכי סכלי לא אספו נגהם כי באו המלאכים אל אברהם ויאמרו אליו היה שיה אשתך ולכן חדל לך השר ותירא בגשתך כי כלכדת ברשתך ואשא משלי ואומר

חם כפזר	בפי לשמי	בינה ושדו	חכמה אינק
אמרו אילו	יעשיר זה או	יתנשא	אריה זנק
עביתי	היות הצואר	לבן אין	רך אל ענק

ויאמר הער אראה אותך היום מן הדבקים בתורה ובעדות וכחוקים והיית כבר נושא דגל ה
החוקים ונוטה אל החשק ויריעותיו מקים ותשרר אחריו העמקים ואען ואומר כן דברת
והרברים עתקים אמנם וקנתי וסבתי ולו תאריכון ימים עוד תשיכון מאשר סבתי ולראות
במה טהיה אחרי חסבתי כי בא הקץ להקץ מסיפת השכרות ולאבד בותי הבחרות ולהסיר
אופני החשק והנשוא מהרעיונים והמחשכ ואימתי אם לא עכשיו ואשא משלי ואומר

בא הקץ	הקץ משבח	שחרות	ולאבד בבותי
ולהסיר	פני חשק	כי אם לא עכ	שיו אימתי

ויאמר הסר אשביעך ביוצר רוח אדם בקרבן להודיעני מה הסלא אשר ראית בים החשק
בהיותך בו ואען ואומר חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי הפלא הגדול אשר בו ראיתי
הוא אשר בו שלטתי וצללתי כעופרת במימי האדירים ונמלטתי ואשא משלי ואומר

יום צאתי	מ	ים החשק	אמרו מה פ	לא גראה בו
עביתי	ה	פלא גדול	הוא שנמלט	תי מקרבו

ויאמר הער הנני בגאונני נשבע כי ירא אנוסן בים החשק אטבע כי יודע אני היותי מ
אורכב מגוף ומנפש והנפש רוחנית והגוף טיט ורפש ואם הנפש אחר השכל יטה הגוף אחר
החומר אולם גריל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל ובנות החן ימשכני כמשך האבן השואבת את
הברזל וכמה אנוניא כספי וזהבי ואכבה חשק לבבי אם לא בבנותי בית מדות ועליות מ
מרווחים ונכבדות ובעת עטבות בני האדם טרה וטדות ואען ואומר השמר והשקט הטרפן י
יטיבך התאוות דך ונכלס ואם נשאנו כהרית הבחורות קולס וישאנו כהרות הטבעים דכים אל
תמיד בכלה הקיים ותניף יד שכלך על כהר התאוות בעים ויורד מים עד ים ואל תאמן אל
הכסילים אם במרומים יתנו הסכל והוציא כספך בדבר חכמה ותמצא תמורתם זהב השכל

קרבה	לעם בינות וסודה	מ בנות	חן אני	פאר הודם	מהרה יכל
בת	עבוגי	ה זמן סור נ אמן	רק	ב אבת תדבק	וסור מנכל
אל	ת	אמן אל	ה עוילים	נו אלים	אם ב מרומים
הוצא	בספיד	בספרי	ה יקר	תביצא	תמורתם
					זהב השכל

וממעלת החכמה טהיה תענוג הנשמות וינחלו כוחליה שני עולמות ובה יהיו קדושים אחרי מות
היה הסולס לעולות אל ה' ואל טובני אשר מלאכי אלדים עולים ויורדים בו והיא הנותב ליעף
כח ולאין אונים עצמה ולא הנחיל האב לבן דבר טוב מן החכמה ואשא משלי ואומר

לרוב היות הדור פרוץ כי רבו העבדים מאדוניהם מתפרצים והמורים בקשתות הרכילות
 ובעלי חצים אשר בידהם ומה וימנע מלחץ נכל ועראה וחסרה הבינה וכושה החכמה
 כי מלך הכל בעברת זדון ונטה ידו בכידון והחזיק מלכת בחלקלקות והיו דדי המרמה מ
 מוניקות וישבו דדי התבונה להיות צומקת ופני השכל מוריקות ואין מעמד רק ללשונות ה
 המחליקות ולקודחי אש ומאורי זיקות ותבלענה הפרות הרעות והרקות דובר משלים והולך
 צדקות ומואס בבצע מעשקות והיו לראש אנשי און ואחות תוכל קין השמים במדורקי
 יין ובראותי כי בכנפיהם נמצאו דם נפשות אבינוים וקיים ואנשי צדק נתונים מאכל לעם
 לזבים בחרתי מות מחיים ולו שתקו האוילים והחסרים ישמרו מחסוס לפיהם חסכורים
 או יעזו כרס אל השן את או נשתנו מוים המחלוקת ואשא משלי ואומר

הה כי מדר	מרמה תרוח	תבל ושדי	בינה צומקת
ופני המון	פלא רמין	ופני הש	רים מוריקות
איכה היקום	יעמוד יום קום	כת ת על ה	צדק חולקות
גזלו מיר	בעם עגלי	זהב אף מע	מדי חקית
ולשונם ח	רב וידיהם	כלאודמים	במזרקת
היה על ראש	איש בעם יהוש	הפרה ראש	איש מעשקת
אין מעמר רק	לנרגים	או ללשונות	הבחליקות
ולאיש עיין	הבוחר יין	מלכות בכלי	זהב השקות
נפשי בראות	כל המיצאות	רעיוניה	מות חושקות
לולי יראת	אל על פני	היו דדי	אותי חונקות
כי מה חפץ	עוד בחיים	ויאורי ה	בין שיקקת
שפל רום	בין ופתיות	החזיק מלכות	בהלקלקות
מדוע ה	פרות טובות	תבלענה א	תם הדקות
מה לשכל	ולצאן איבודות	עלות וגב	לים מיניקות
איך לאישתוק	איש סכל ומ	חרחר ריב ומ	אזר זקות
איש שתק	איש לא ידע	אז בשלול כל	הבחלקות

כשבוע השר שירי ומעניו אורו עיניו וזהלו רעיוניו ויאמר אל העומדים לפנמי הראיתם
 דבר דבור על אופנת חי אני כי הוא יסור לשמיו ופניניו כאילו ינק שדי התבונה
 והיתה החכמה לו למנה והנה בהיות הצרה אומנתו ויקום והתהלך בחן על משענתו
 נכאב ודוה וחסר נפשו מכל אשר יתאוו הרי התבונה נמסו לשניו כדונג והאירו
 בראיו תכל ועל שדי הבינה יתענג ומה יעשה אם היו לו חטי מנית ופנג חי אני כי אז יעשה
 באידים כפלאות ותורינו ימינו כנראות והיו דבריו דברי כנראות ואעפ ואומר אל אדוני אל
 יאמר כן כזר ומני כי לא כנראות מעלת העושר והעצמה לצורך אנשי החכמה כי לא כנראו
 העשרות מעילים רק לכסות ערות האוילים כי בלעדי העושר טוב להם המחנק ואין צורך
 אל העושר לאשר שדי בינה יונק כי בהיות הצורך לכן אין צורך לענג ואשא משלי ואומר

ולקח את ברכתו ואל ביתו וישיבני דך ונכלה וישרד מהם והוא בוש ונאלס והיתה לו חרשת ע
עולם וימחר וירכב אכיות וישב אל ביתו בידים ריקניות ותשאלהו אמו על דבר הירשה
ויאמר הנני שלוח אליך קשה אין קול גנות גבורה דק קל ענות חלושה כי הלך טס איש בליעל
ומעל בנו מעל אל ידרשה אלוה ממעל בכה וספר אל אבי ולקח כספי וזהבי ותלס טערל
ראשו וחלק ממון לכפרת נפשו ורש כל רשעו הקיס על קברו מצבה ועשה כמים להצטיב
וכנה אכל ציון ולרעת מי היה זה הנבל צריך עיון הלכתי טס לקבל הון ואכיתי בשגעון
וכעורר ובתמהון קבלתי חרפה מכל החרפות מקובצת וקללונני קללה כמרצתי שמו לי עלילות
ויבקשו את נפשי להקלות וליחמנה במקלות ועליך דברו כאחת הנבלות ואני זאת כחמתי
אחרי אשר הדביקתני הרעה כי לא הורדתי אל אבי דמעה ולא קרעתי ולא ספרתי ועליו
חרדה לא חרדתי נטאתי אגרת ועדים העדתי ופרטתי רשתי ולא לכדתי וכאשר אבדתי א
אבדתי כשם ע אמו חרפתו וחרפתה ותרם כי נוחלה אבדה תקותה ותשר מעליה כגרי א
אלמנותה ותאמר כי מלכות עלינו גם היא תחרש אחרי אשר מהונו לא תירש ויהי להם
לנחמה ויחדו הלכו ככליתה בשמוע השר קול החדה דופק לא יכול להתאפק ואו כחלא פיו
סחוק והשמחה פעה פיהו לבלתי חק והקול נשמע עד למרחוק כאילו נתן תהם קולו ואל
הכבוד הרעים מוכלו וישמעו אנשי העיר את קול השר ברועה וישמעו מצרים וישמת בית
פרעה והיו האנשים על שחוק השר תמהים כי למבראשונה היו עלינו פחדים ודוהים ויאמר
השר בחוק עשה לי אלהים כל השומע יצחק לי כי נשני אלהים את כל עמלי ויהי כאשר תם
כל העם לשחוק לרצונו ויאמר השר הידעת מה עשה אפרים הבוגר מהונו ואען ואומר זה פ
פתינו אפרים היה עוזה בלי הפוכה לא השאיר אחריו ברכה כי היה ברשעו נרע לכל
איש רע וכליעל גואל ומורע אכלו זרים כחו והוא לא ירע ואחרי כן התחבר עם אנשי לבון
ובוגרי בגד יעלו על מוכחו לרצון הרוג בקר וסחוט צאן ושתה יין לשבעה ויקרב אל כל ב
בהמה לרבעה עד אשר חלף יגיעו ועמלו ונשכנו באהלו מכלי לו ונשאר במקלו ובתרמילו
כי הגולן זה משפטו ורבר העוסק בה מכיון כבולעו כן פולטו ויאמר השר אף אם יש לשחוק
על זה המאורע הו צנין דע לבא איש חנף ומרע יחלקו מחמאז פיו וקרב לבו יקרב כתביר לבו
כא יב ויקח אשר לא עמל בו ואחשוב כי זאת הרע לא היתה הראשון אשר אפרים עשה רק נגע
בעור רבים פשה ואען ואומר חיד אפרים היה אכן מעמשה ופח היה לרבים ורשת פרנשה
נשרטו בה עומסיו ונוקסו ונלכדו במעשיו לא תוכל הארץ להכיל את חמסיו ואתו חכרת
פריצים עצרת בוגרים ומכאזים ישבו במוטב לצים מלכד התועבות והשקזים וברית
עם השכחת יכרתו יום ילילה לא ישכתי ומון השלא איך לא היה בומן כליון חרץ

וּבֹא עֲלֵינוּ בְּדֶרֶךְ מִרְמָה וּמָדוֹן י וְקִצְתָּם חֲסָבוּ רָעָה עַל זֶה הָאֲחֵרוֹן י וַיֹּאמְרוּ מִה מֵאֵל גְּדוֹל זֶה הִנֵּה
 הַעֲשׂוֹן י אֲשֶׁר לֹא הִתְנַהֲבוּ בִּכְבוֹדוֹת י בְּתַנּוּ הַמִּמּוֹן הַהוּא כֹּלָּא רִאִיהֶם וְעַדוֹתֵי לֹאִים אֲשֶׁר לֹא י
 יִדְעוּ אֹתוֹ וְחֵין עֲרֹכּוֹ י זֶה אֹמֵר בְּכֹה זֶה הֹאֵמֵר בְּכֹה י וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֶל הָאֲנָשִׁים י אֲרֵאִה אֶתְכֶם
 מִתְּלַחֲסִים הָאֵם כִּתְּתֶם אֶת יְרוּשָׁתִּי לְאַחֲרֵי וַיֹּאמְרוּ נִתְּנָנוּ עֹבֵר לְסוֹחֲרֵי וַיְחַרְד הָאִישׁ חֲרִידָה גְדוֹלָה
 וַיִּצְעַק בַּעֲקָה בִּקְוֹל הַמּוֹלָה וַיֹּאמֶר מִי הוּא אֲשֶׁר הִרְבֵּה מִכּוֹכְתִּי י וּבֹא עַד הַלֵּים וּלְקַח בְּרַכְתִּי
 וַיֹּאמְרוּ בֹא הִנֵּה אִישׁ חֵי רַב פְּעִלִים וְלִבּוֹ יִבְקָרְבוּ חֲלָלִים בֹּכֵה וּמִתְאַבֵּל וּבְדַמֵּי דַמְעֵי מִתְגַּלְּלִי וַיַּעַט
 אֶל הַשָּׁלָלִי שָׂאֵל עַל קֶבֶר אֲבִיךָ וּפְלָגֵי מַיִם יִירְדּוּ עֵינָיו י וַיִּקְרַע שְׂמֹלֹתָיו וַיַּשֶּׁס טֶקֶת בְּמַתְנָיו וַיִּימְרוּ
 טַעֲרֵי רִאשׁוֹ וַיַּחֲלֹק כִּמְהָ זֶה יָבִיס לְכַפֶּרֶת כִּפְסוֹ וּמַדֵּי שִׁבְתָּ בְּשִׁבְתּוֹ לִטְוֵה אֹתוֹ יוֹכּוֹר י פֶּסֶד עֲלִית
 כִּמְסַפֵּד עַל הַיְחִיד וַהֲמַר עֲלֵיו כִּהְמַר עַל הַבְּכוֹרִי בְּכֹה צִיּוֹן עַל קֶבֶר מֵהוֹנוֹ לֹא נַעֲשֶׂה כֵן לְפָנֵינוּ
 וְסוֹר כֵּתֵן לְאַבְרָהָם י וְעַמֵּד נַעֲזֹב וְנִכְאֹב וְנִמְדָּם כִּבְדּוֹ דַּמְעֵי יִטְאֹב זַעֲמָה מִה שָׂאֵל עֲשֶׂה לַעֲוֹלָם
 כֵּן עַל אֲבִי לֹא שָׂאֵל לַעֲוֹלָם יְרוּשָׁה י רַק הִיָּה עַל מִיתַת אֲבִיךָ כֹּאֲבוֹ נִצַּח וּמִכְתּוֹ אֲנוֹסָה י
 וְהָיוּ לַעֲוֹלָם צִיּוֹת בְּכַבְדּוֹ וְתַפִּילָּין בְּרִאשׁוֹ י וְקָנָה הֵן אֲבִיךָ וּרְכֻשׁוֹ י בְּטַעֲמוֹת אֲשֶׁר תִּלַּשׁ מִרְאשׁוֹ
 וּבִהְיוֹכִים אֲשֶׁר חָלַק לְכַפֶּרֶת כִּפְסוֹ וְאֶת כָּל מַקְנֵה קִנְיָנוֹ י בְּדַמְעוֹת אֲשֶׁר הִרְדִּי מַעֲיָנוֹ י
 וְאֵם אֶתָּה בְּנוֹ כֹּאֲשֶׁר עַדִּים הַעֲדִיתִי י וְכִפִּי הַחֲרִידָה אֲשֶׁר חֲדַת אִיָּה הַחֲרִידָה
 אֲשֶׁר עֲלִיו חֲרִידָה וְדַמְעוֹת אֲשֶׁר מַעֲיָנוֹךְ הִוִּידִיתִי וְהַמְסַפֵּד אֲשֶׁר עֲלִיו סַפְדִּיתִי אִיָּה בְּגִדְךָ אֲשֶׁר
 קִרְעִיתִי וְרִאשְׁךָ אֲשֶׁר פָּרַעֲתִי וְזִמְרוֹרִים אֲשֶׁר עָלָיו שִׁבְעֵת יוֹאֵף כִּי נִאֲמַנּוּ דְּבָרֵי אֲבִירֹתֶיךָ י מְדוּב
 אַחֲרֵי פַעֲמֵי מִרְכְּבוֹתֶיךָ י בֹּא אַחֲדָה בְּמִרְמָה וַיִּקַּח בְּרַכְתֶּךָ י וַיֹּאמֶר הָאִישׁ מִה גְּדוֹלָה זֹאת הַמְּכֻבָּה
 אֵין לִמְכֹּתִי תַעֲלֶה וְאִירֻכָּה הֲלֹא אֶזְלָקָם לִי בְּרַכָּה י וַיֹּאמְרוּ אֶזְלָנוּ לָךְ הַבְּרַכָּה אֲשֶׁר בָּהֶר עֵינֶיךָ
 וּבִשְׂרֵךְ יִכְאֹב וְנִפְסָךְ תִּאֲבָלִי כִּי עַל מִיתַת אֲבִיךָ לֹא תִתְעַצֵּב י וְלִבָּקֶשׁ אֶת יְרוּשָׁתְךָ עַל מַצּוֹר י
 תִּתְיַצֵּב י עֲצֵתֶךָ אֲמוֹר נֹא הַחֲוֹלֵד וְהַעֲכָבֵר וְהַצֵּב י מִי יֹאמֵר כִּי תִהְיֶה בְּנוֹ י וְמִי הוּא הַבֵּן אֲשֶׁר עַל
 אֲבִיו לֹא יִצְחָם עֵינָיו יוֹאֵף אֵם אֶתָּה בֶּן אֲשֶׁתְּךָ שָׁמַע חֲרַפְתָּךְ י וְנָתַתָּ אֶתְךָ הַנּוֹכִיעָה הֹרֶתְךָ וְלִכְן עַל
 מִיתָתוֹ לֹא נִכְמְרוּ נִיחֻמוֹךָ י רַק תִּבְקֹשׁ הַנּוֹן לְבוֹשֶׁתְךָ וְלְבוֹשֶׁת עֲרוֹת אֶמֶךָ י וְעַתָּה אֵל תִּשְׁמַע קוֹלְךָ
 עֲמָנוּ וְתִמְצֹא נֹפֶת פֶּן יִפְגְּעוּ בְךָ הָאֲנָשִׁים מִרֵּי כִפְסֵי י וַיֹּאמֶר הָאִישׁ חֲמָסִי עֲלֵיכֶם אֲנָשִׁי הַקְהֵלָה
 הַקְדוּשָׁה י מְדוּב מִהֲרַתָּם לִתֵּת לֹאִישׁ נִכְרֵי הַיְּנוּשָׁה י וַיַּעֲבִי הַעַם אֶתְּ קִשָּׁה וַיֹּאמְרוּ רֵאִה רֵאִה
 בְּרַת כִּפְסוֹ וְהַתְּפִילָּין אֲשֶׁר בְּרִאשׁוֹ וְאֶת אֲשֶׁר נָפַל עַל קֶבֶר אֲבִיךָ וְהַזַּעֲסָק בְּאֲבָלּוֹ עַד אֲשֶׁר
 חֲסָבְנוּ כִּי לֹא יִחְיֶה אַחֲרֵי נָפְלּוֹ לֹא כֹאֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶתָּה הַיּוֹל מִשְׁרֵי־כֵן מַחֲפִיד וּמִכְאִים כִּי הוּא
 מִלְּקִרְוֹא אֲבִי אֲבִי לֹא יִחְרִישׁ י קִרְאֵה אֲנִי וְאֲבִי וְשָׂאֵל כֹּאֲרִיהֶם וְנִתְּנָנוּ לּוֹ הַכֵּל בְּטֵרִים שִׁבָּא וְלֹא
 אֲמַר אִיָּה וְנִכְרַתָּה גַם כְּרוֹךְ יִהְיֶה וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אִירֹד יִהְיֶה מִן הַעֲוֹלָם וְהָאִישׁ אֲשֶׁר הִתְאַבֵּל עַל אֲבִי
 וְהַקְשָׁה עָלַי מִשְׁלֵם וְלִקַּח

ואלו הם שמעלכם ותהי משנורתכם שלמה ועתה האצילים והאנשים יסלחו מכם אנשים לסבטים
 ידועים וישוטטו בחצות העיר ויאלו גדול וצעיר ואלו חביב וממוץ לאדם מכל העוין
 במכר או במקח ויבא ויקח וימי האיש אשר שרת אותו במחלתו או התעסק בקבורתו
 הנה שכרו אתו ופעילתו וימי האיש אשר כתחייבתי לו דבר יקחנו ממני בטרם אלך ואיכני
 ויענוהו האנשים יתבונן מהאל ורע קדושי פי כבד כבודתו ולא עשקתו ולא רצתו וידבר
 עצב ממך ומאבדך לא סבלנו את הכל התקבלנו בדרך יהיה אשר הביאך הלום אחינו לך ל
 לט' וס' ויקח האיש מידם את ההון ויאמר בלבו אך עשרתי מצאתי און שמע אלדיס קול כ
 בכיי הכי קרא שמי אפרים כי הפרני אלדיס בארץ עניי וספר מספדי למחול כאשר הביאני
 נחלת אחרים למחול ברוך המבדיל בין קדש לחול ויהי כאשר הגיע הכסף לידו ירא פן יבא
 טס איש ויחטוף סודו ויאמר אין לי טוב כי אם לרכוש עולמי ולשוב אל מחוץ חפצני ואלכה אל
 מקומי ולא ידע פן יבא בנו האמיתי או יסלח הכה איש עתי ויציאו את כלעו מפי יומכי שוני
 טרפי ואשם על עקב באתי ואל יקחו ממני את אשר כלכדתי ברשתי הכסף והזהב אשר ל
 לקחתי בחרבי ובקשתי וימהר וירתיס פרדי הפרידה ויקח הנשיעה לו לצידה וישב אל בית
 קל חוט כנשר חס לאכול בשמחה ובטוב לבב מרוב כל ויהי מקץ שנים ימים וישב דניאל
 בן המת על לבו לרכוש ימים ולהציא את הכסף ואת הזהב אשר הניח אביו מבין קרני ראמים
 ולא ידע כי אפרים לקח ברכתו והושיבו בן תנור וכירים ויקח דניאל מקני קהל רומא עדות
 וראיה כי הוא בן שלו אשר מצא בארץ נכריה ועל החתום היו זקני קהל רומא ושעיה
 ראשית החכמה וידועיה וילך למסעיו ויבא אל חוף ארם צובה וימצא אניה נותן שכרה וירד בה
 וילך אחת הנה ואחת הנה עד אשר הגיע אל עיר קברות אבותיו ובהגיעו סס לא שאל
 על אביו ועל אודותיו ואם נקבר בקברי ישראל או באספה ואם עשו לו כבוד במוותו או ח
 חרפה ולא בכה ולא התאבל למט בוער רע לא מרט את ראשו ובגדיו לא קרע רק שאל ביד
 מי הניח אביו האנו ומקנה קנינו כי הוא כחו וראשית אוננו לו משפט הירושה אוי לה לאותה
 כלומה אוי לה לאותה כושה וישיבו האנשים אותו דבר ויאמרו מה לך הסתי אשר על ריב לא
 לך תתעבר ועתה מה לתבן את הבר בו תבא בנכל ובערמה כאשר בעל ודון ומרמה
 לשאול ירושת אנשים צדיקים כהגלות נגלית אחד הרקיס ולא זכרת ארור אשר לא יקיס
 ועתה חדל לך הסכל והנכזה שוכב וחזוה ואל תוסף עוד דבר אלינו בדבר הזה כשמוע האיש
 תשובת האנשים עמוד מרעיד וימצא אגרת מחיקו ויאמר הנה זאת עלי תעיד כי אנכי דניאל
 בן שלו המת ואיכני בא אליכם במרמה כי אם באמת ויקראו האנשים את האגרת והנה היא
 על אודות האיש הלז מרבית ועל החתום זקני קהל רומא ורביה אציליה וקניה וקציניה
 ויתמא האנשים איש על רעהו ויקהלגסס קהלה גדולה כל העם מקצהו ויהי כל העם נדון
 לאמר האיש אשר לקח הירושה היה איש מרדן

ו כח

לכנות כמו רמז ומקדשן בחשבון כי בזה יגיע אל מוכסו ויאמר כלכו אם הוסיף חולף
ויהא אל ונעמלי יגיע כפי אני גוף לטלח אותו לעזאזל תחת הכסף אבי זהב ותחת הנחש אבי
כסף ותחת האבנים ברזל וישלח ויקרא לחרשים ולבונים ויתן את הכסף בידיהם כאבנים
ויהאמר אליהם חבי עס לבבי לכנות ציון על קבר אבי לכבוד ולתפארת ולכתוב מקצה
בחוברת בעט ברזל ועופרת שם הצדיק אבי נשם אבי ואמו ואחיו ושאר מקומו ויאמר ה
האנשים חייך לא נסאל ולא נכסה ככל אשר תצוה את עבדיך כן נעשה ויבנו על הקבר במצות
האיש ציון נפלא בכתם טהור לא יסולה ויקימו עליו מצבה גדולה לשם ולתהילה ויכתב שם
האיש בידו זה המכתב להעלים סודו מה שזכר נור החסידים ותפארת הנגידים משה בן פ
פלגמיר רומא ובנה זה הציון לשמו ולכבודו דניאל הקודר והנכאב בנו יחידו אשר אהבו
ככל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו וימאץ להתנחם בעדו על אשר לא היה על פניו בהפרדו
לנור לו לספרן הוי אב והוי אדון והוי אדון ונעמד שם האיש חדש ימים כאיש מתאבל על
מת נעצב ומשמים ולא שאל על ירושת אביו לעולם פן יתגלה פורדך וכללם ומדי יום ויום
יעלה בית החפלה להעלים סודו ולבש צדקה כמדו ותפילין בראשו וציצית בבגדו עד אשר
בעתו בו הלבבות ונפלא בעיני המושב ויהי כראות אנשי הקהלה כי זה האיש חרד על מת
חרדה גדולה ולא סר מלבבותו והתאבל ומלקרוא על נהרות בבל ולא שאל ממון המת כ
כאילו לא הלך שם לקבל וכי יפזר כל רכשו לתנו לכפרת נפשו ובי הקיס על קברו מצבת
אבן לא חשבו כי לבני יקבוצ און ויאמרו איש לאחיו מדוע אנחנו מחשים והנה האיש הלוח
זרע קדושים אין צורך לאיש כזה עדות וכתיבה עד הגל הזה ועדה המצבה ברוך האשר ל
לא הסבית לאביו גואל ויקרא שמו בישראל ועתה נתן לו את ירושתו אחרי אשר ידענו את
קדושתו והם לא ידעו כי כלכדו ברשת וישלחו האנשים ויקראו לו והוא עדינו מחזיק באבולו
ויהאמר לו אדונינו אשכול הכופר וצרור המור אביך צוה לפני מותו לאמר הכסף אשר נתתי
בידכם לשמור תנו אותו לדניאל בני יורש אותו וכמנאי סיביא ראה או עדות מארץ מולדתו
וכעדות וקני קהל יהיה כעזר למען אשר לא יקרב איש ד ואנחנו ראינו כך מראות ונבד
כל עמינו עטית על מיתת אביך נפלאות ובא המופת והאות כי פעליך הנכבדים ודבריך
הנגידים ואנחותיך ודמעותיך כמאה עדים ובציון אשר על קברו בנית ואת אשר עליו ה
תענית כל אשר לאביך קנית מלבד אשר גברת על אנשי הדור בטוב סיחך וכוכבי הענוה
זרחו במצחך ועתה קומה הסר למנוחך הנה כפתוריך ופריחך עלת רש והאחות מלבך
ברשתגרש כי אין וולתך גואל ויורש ויקוד האיש וישתחו ויעיני יבכיו ויצורו ושמחו
ורעיניו כעלה יסרחו ועשקונותיו בגבי האחזה ותענינה באחו ויאמר אל האנשים יענה ה
שלומכם ועל טוב יצר שומכם מה יקר חסדכם אשר עשיתם את עבדכם יאני מה

ויהא
אל
כבוד
מית
כלות
לך
לשם
ועתה
תשוב
כן
על
החזק

וכראותו הזקנים קם בעונה ובמוסר כאלו בחבלי העצב והדאגה נאסר ויאמר אחלי לפניהם
מורי התורה והלכה המליחוס למלוכה עשו אתי כרבה וכאלו אתי אל עמך הכבא ויהיוני
מקום מנוחת צדיק אבי ואעשה שם כאשר עש לבבי ויאמרו אליו האנשים הננו כעשה כל
חפצך וזה אליהך ורצך וילכו עמו ויראוהו מקים הקצורה ובראותו הקבר צעק מרה ויאמר
אבי אבי רכב ישראל ופרטיו קומת ארז ומבחר בתשני רד עם אל ועם קדשיו מי האמץ
כי תמות בארץ נכריה ותעזוב אשת חיקך תאניה ואניה ובה תבכה כלילה ודמעתי על לחיה
אבי אבי כתר ראשי הלא קראתי לשפוך עליך את מרידות כפשי מי יעז זאת עליך אבי אבי
למה היתה מכת אנוסה וכנח כאבי חנוני חנוני איתך רועי כי יד אלוה נגעה כי ויבך האיש
בכי נמר עד אשר הגבול הכבי פרץ כי דבר הממוץ נתן בפיהו חזון כפרץ וכאשר ימנעוהו
מלככות און יחרץ ולחכות על פניו ועל חיקו לא ירחס ויערמתי ימרט וכידו יקחס ויקמוכל
סאכס אשר טס לנחמו וימאץ להתכחס ויאמר כי צרר אני ואמי חסולה אל אבי אכל טאולה
ויהי כראות האנשים קול בכיתו כאלו האל ויעם ובקול כמוהו ידעם וכי מלביטיו בידו
יקרעם ויחזקוהאנשים בשתי ידין לבלתי יקרע עוד בגדיי ויצעק האיש ויאמר הכבי כעכב
בנפש אבי כי אם תמנעוני מקרוע בגדי אקרע לבבי ויבך האיש עד אשר גרמו כיחר ויושכב
בי למות על אביו יבחר ומעצות כזה יום לא יתאחר והיה כזה יום מחר ויפול על הקבר
זלוא קומתי וילחץ עפריתו ואדמתו ויהיו האנשים בראותם צרת נפשו תמהים ויאמרו און
זה כי אם איש אלהים ויהי ככלותו לבכות בכל אות נפשו ולומרט שער ראשו ויאמר אחלה מ
אנשים הזקנים מדעי צרת לבבי לקרוא צדוק הדין על קבר אבי אולי יחשך כאבי ויהי
האנשים לקריתו מהרים והם לא ידעו כי ערום יעריס ועוד יעשה על מיתת האיש הזה פריס
ויהי כקרוא הקורא שומרי ג' ז' ג' עדן וחביר טס המת התאכח אכחה גדולה להראות הפך ה
האמת ויטב אל ביתו אכל וחפיו ראם בפניו תחנה הדאגה וכלכו און יחרוש כוזטכו כי תחת
הנעצון יעלה ברוט והזקנים וכל העם עד ביתו ליווה ומלככות עוד יזכירוה ויצוהו
ויאמר האיש כי ביתו מקעסם באכלו וגדודי השמחות יחכו כלכו איש איש על דגלו וכל העם
סב איש לאהלו ויאמר כלכו האיש רעע מחפיר ומבאיש יזכר עון אבותיו אל ה' ונחמת אמו
אל תמח עת לפור היום ומחר אסמח הנני עושה חדשת עתה תצמח וישלח ויזכח צאן ובקר
לעשות לעני הארץ אורה ושמחה ושטן ויקר ויחלק לכל העם למאיש ועד אשה אשפר
ואטמה ויאמר כי זה יעשה לכפרת נפש אבי הקדושה וישלח למחלקי הצדקה אל האמללים
כסף שלשים שקלים לחלק אתם לאביונים ודלים ומשלוח מנות לאלמנות וליתומים ויעם
לאכז אכל טכעת ימיו ויעת האיש עצות כנפשו להציב צין על קבר האיש אשר חסב לירטן

ויאהבוהו אנשי המקום על ישרו ועל כונע פעליו וכבוד עשרו כי כליל הוא בהדרו ויאהרו כח
 יבא בריכה נור הודיו המטביע בטוב עדינו המחדש כבודנו זה ונחמנו ממעטנו ומעצבנו
 ויבא ויאל האיש לשבת אתם ולבו עלו בחברתם והיה שם כעשרים שנה גדול ליה ד' ונאהב
 כבוד מחד במקנה בכסף וכוזה כי הצליחו האל עושו ויהיו חסדו ככל מעשיו ויהי היום חלה
 את חליו אשר מת בנו ובראותו כי גדל צידו ומכאובו קרא אל אנשי מקומו אשר ידעו כי הם
 דרשו שליו ויאומו שמעו אנשי שלומי הנני כאסף אל עמי ואין לי יורס ובהל ירס בן אחד
 ברומא ושמו דניאל אחלה לפניהם האצילים להיות הני בידכם למשמרת והוריעו לכני מיתת
 באגרת ובכחו הנה בעדות מבוארת תנו לו את כחלתי הנשאת ואשר יבא בלא עדות
 ומכרת יחשב כגב כמזא במחצית ויענו האנשים ויאהרו אדוניו כור הקוס כי אשר כוין
 את עבדיך כן יקוס והיה ככלו לדבר עם אנשי שלומי ויאסף דגליו אל המטה ויגוע וימת
 ויאסף אל עמו ויבאו כל אנשי מקומו לנוד לו ולספרו הן ארון והיו המד ויקבצו במעלה
 קבריהם על צדקתו וכבוד עשו לו כמותו ויבדו האנשים את מצות האיש ויטלחו ברומא ח
 אגרת אורות מיתת האיש מספרת ואת כבוד עשרו אשר הניח ליורשו ואשר יבאו בעדות את
 כל דורשו וכן לא ייעשו כל מבקשו והיה כאשר הגיעה השמועה בעיר ונגלה הדבר למגדל
 ועד צעיר כמזא אז ברומא איש אחד מורע יהודים ושמו אפרים רועה רוח ורודף קדים
 זול וסובא כל היום כוב וסוד ירבה שריץ חיות רע לשמים ורע לבריות עקוב הלב ואיש
 מהתלות ולו לשון מדברת גדולות היה איש בעל ככל וערמה ולבו חורט און ומרמה גבר
 ברמות ותוך על כל אשר היו לפניו והיה דברו דבר דבור על אופניו וכשמעו השמועה חשב
 לחשבת רעה לעשות חוכה ולדבר תועה וישת עצת בכפשו לקחת ממון המת ולדרשו
 ומן היום ההוא נלחה רוח אחרת עמו ולא עשה רגל ולא עשה טפסו ולבט שחורים כאלו
 מתאבל על מת להראות העמים כי הוא בנו באמת ויקח זהו ונספו ויש כפסו בכפו
 ויעבור מדברות וציית והוא מתהלך בין החיות וירכב חיות עד אשר הגיע אל מחוץ חפצו
 וחל תקום המת ואל ארצו והיה כהג' עו אל המלון קרא אל הנער לימים צעיר ויאמר קרא לי
 עשרה אנשים מטיבי העיר אשר ידעת כי הם זקני העם ושופטיו אשר יורו חוקי ואת משפטיו
 נאמור אליהם הגיע פה דניאל הנכאב אשר דמי כבודו בבני ישראל וחסד לעשות חוקי על
 מיתת האב ואחלי לפני משרת מעלתכם ויקר תפארת גדולתכם ללכת עמו עד קבר אביו
 קדשו רכבו ופרטו כי שם ישפך עליו את מריחת כפשו וילך הנער ויקבץ כעשרים איש
 מוקני העיר וכבדיהם כולם אנשים ראשי אפי ישראל הם וילכו עם הנער אל המלון אשר
 שם יחכה והנה שם קול המולה הקול מחנה וימצאוהו בדמי דמעיו מתגולל וקולו אילות וחולל
 יאמר אביו אבי רב מחולל המוציא וקר מוגלל איך נפלת משמים הלל ובראותו

המחברת הארכעה עשר

אמר המחבר

בהיותי בבית הספר סתן ורסן יסוכב על חטות סין י
 וכמעדיני אשלח הסן הייתי בחלצות השמחה למגמא
 ושיכב על מעייני השוננים סוכב הצמח ויהי היום ו
 ואני אז רגלי חליתי ועמדתי מיני טבעה ופניו השר לא רחיתי ויין ושכר לא שתיתי וכאשר
 התחוקתי ויצאתי מפתח ביתי ואשא עיני ואראה והנה אס השר באה לקראתי וארו לקראתה
 ואומר שלום לך גבדתי הסלום לשר השלן לילדים כי באת הלום ותאמר שלום אמנם השר
 ואמונה טומע וחדר חרדה וכידוע אחזקה כצירי ולדה שוער בהמות הם לגליו ושנתו כהיתה
 עליו ועתה הדוד הנאמן החומל עליו והרחמן למה תעמוד ברחוק ותעלים לעתות והיגוני
 חוכים על השר אים על רגלו באיתות בואה אלמ החדרה ונהלהו על מי מנוחות ויהיה לו כ
 כראתו ספק טובב טמחות ושא חליו חידותיך המטמחות וכבו אס היגונים ויאירו כרות ה
 השוננים ואצ ואומר הנני גבדתי ואקום קל חיש נשען על מטענתי ואלך אל השר חדר ב
 בחדר ומצאתיו נמה וסיער וככל מחמדי הומו גוער נלכו באס היגוני כוער ועמו חברת
 תידעתי וגאלתי וריעתי וכראותם אותי מרחוק וכידי המטענת החלו לשחוק ויאמרו מי ה
 הכיף הלום ואזה צריך למוטענתי ואצ ואומר אהבת השר הנאמנת ויאמרו הידעת חדה
 משמחת תהיה אל השר בשמוע אותה כחת ולא ימות לשחת ואצ ואומר ידעתי לא יכולתי ל
 להגידה ועתה חוסו עלנפשי האוכרה להכין אותה ולשערה הטר תדעו כי אברהם חלא תדאו
 עצמי אשר התגלדלו גהעבכות התקלקלו ואתם את החידה תשאלו למה זה הכל תהכלו הבו
 שכרי ואס לא חלדו ויטחק השר ויאמר ומה יהיה השכר ואצ ואומר אטיף לך לין ולשכר ויבז
 השר הערב ויכיל ויין מלכות רב ואומר בריך הצורי המלמד ידי לקרב ואקום ואשתה יין
 לטבעה כי לא שתיתי ממנו ימי טבעה ויהי כאשר טבעתי מן היין היו יגוני השר בעינת און
 ויאמר עד מתי חידתך כתרך חכך תמנענה חודה חידתך וכשמענה ואצ ואומר האזינו מידעי
 ואברהם וזה חזיתי ואספרה אים היה בארץ נמא משה שונו רצו לרוכ אחיו ודירט טוב לעמו
 ושם אשתו רשולה אשר ירד עליה אבל טאולה ושם כנודניאל אויל טפתים חמור גרם ר
 דוכן בין המשפתים לא מצא בכיתו נחת רק פח ופחד ופחת ברדואס מתלקחת כי היו מ
 מדו יום יום נזים הנה האס והעצים ייקומו זה על זה כה פריצים ויבעק האים אל המפניל
 לוחצים כי בנו משך יד את לוחצים ואשתו תורה בלכו מן הכלימה חזים והגגטים אצים ו
 ויאמר האים כלבו מטבת עוד אתם נבעתי פן תדבקני הדעה ומתי און לי טוב רק להנח
 אלה האמללים ולגלות בראש גליו ואולי יקרה לקראתי ואמא מקום תהיה שם מנוחתי
 ויהי היום ניקח האים הונו ורכסו ויקס וילך לנפשו ויקר מקרהו בארץ מארצות ין אשר שם
 אגטי אמונה היו עס השכל באמונה בשבטי ישראל מודעת כאמנה ושם העיר טכמה וידא
 האים מנוח כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויטע שם אהלי אפרדו וישכח שם צרת אשתו ובנו
 ויאמר זאת הארץ אהבתייה אניתיה חודתייה זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי איתיה י ב

ל' ב' חלו דמעי אלישע פנעו	ל' ב' בקעי אליו ולא נחלקו
ל' ר' חמיד ה גביר התאכזרו	ל' ר' לבכיי י לעג ישחקו
כ' א' זעקה כרה ואתה תזדריש	כ' ד' וידי ד לתו דפקו
אבי והורתי בעין עררו	כ' ת' בכי אל ת חשו זעקו
היום אני נכאב ואין לי אם אב	היום שלומי עו שקים עשקו
מיום אשר אותי עזבתם הזמן	רחק באף אותי והם חבקו
ובעת תלאות י הדפני' אברה	להם למי זהב והתפרקו
מה ל עשות עוד לי ולא עשו אבל	הם ס' קלו כדמי והם עזקו
מה או מרה נכאב ונפשי סבבה	ל' ב' עונם אך כפשעי לקו
ערו אבות ע' לם ופניו קדמו	ודא ענק חן ז רעכס ענקו
עלפי עזתו עם ה' נסעו	נלפי עזתו י דבו ישקו
נשיא אלי בניו משחו הזמן	כי על שפחתי צוף וחוץ היצקו
מה י עשו בנים ורעה נאמן	נפקד ודודיו ע ברי חמקו
יאמרו שמואל מת וסרה דוברים	איך מת אשר כל מ עשיו צדקו
מתו אשר שגו בהבלי הזמן	כתו אשר כן ה אמון רחקו
כת איש אשר בניו במחשך הולכים	לא מת אשר כל פ' עליו זקקו
לא מת נשיאנו ובניו הולכים	דרכי אב תיהם ובסדבנקו
הלך בחיו עד וצדקות פעלו	המה בלוחה זמן נחקקו
הלך צדקות ה צדקות ירדמו	אותו נמעשיו א הריו ידלקו
יח שבו דמיו פני אל ד' כמ	דמים עלי יד א הרן נורקו
יתן אלדים עוז לבניו נשאר	יסקיט לבבות למ כאב נרחקו
ובגת עיילים ש פכ דמו תהי	הרג ודאשם מו לקים ימלקו
גם ה כלבים את דמיהם ילקקו	במקם אשר דס ה גביר לקקו
אף הא כלמו אש מלהשתים	נפש ועד בשר הכי ידלקו
כפיץ וחץ שנון יתד שר סיסרא	רקת בנידם י הלפ ימחקו
תבק לשון זרעם כמו פיהם זע	ניהם בחוריהם הכי יכקו
לא נין ולא נכד בעמיהם וכל	רואים יכעון ראש וגם ישרקו
איך י עמוד לבי וידי תהזק	עד א זכרה דודיו אשר פסקו
לא א חשה נכאב ולא אתנחמה	עד כי תחזמות עד לעב יסקו
אך כל ימותי על נשיאי אספרה	הה על שדי חסר אשר צמקו

ויהי כשמוע הסר הקינות ועזב מליצתם כסלא הפלא ופלא על זהר יסעזס ויאמר צדקת
באשר אמרת כי גכול המליצות עכרת מה נגמנו לולי צרת עכניהם מה מתקן לולי רדיות
סתניהם יידי ה' אלדיך ברוך אשר נתן כך סכל ומועצה ונתתך לאש ולכהן לשיר ולא יצא ה
העבת לראות האכלת עשה כטוב ע' לך כי אים חמדות אתה וכינה לך

מה	או	מללו לכות אשר שקקו	מה	או	מללו הש אלס מתעטפים	הה על
הקו		ראים בשמו ומה יינקו	הקו		ראים בשמו במרה יצרחו	מה
עת	י	זכרו דודיו אשר מתקו	עת	י	זכרו דודיו דמעות יזלו	הקו
יתח		לחלו על דוד ויתפרקו	יתח		לחלו עליו בשורי הזמן	עת
כי	מ	חסריו ה ענק הענק	כי	מ	מרה דודים ומה אצטרקה	מה
ונשיא		זמני בו לקים בלקו	ונשיא		נשיאבו והיינו כמו	או
ענק		פניביו נ כלו נבקו	ענק		כבי אל עת ירוחם קודרה	נפקד
לא	ש	גבו ישע ולא חזקו	לא		כרוב מטשח נשיאי הבמות	וכבו
נבל		גאונך בו מקים בקקו	נבל		ודמך נשיאי צועקים	צר לי
מן	ה	אדמה לי בקול ינאקו	מן		אמנתי ה גביר כי חרבות	אראה
צרים		כהיום או תך בתקו	צרים		היה נפשי תמורת נפשך	לא
האכל		יצודי מ ותה יצעקו	האכל		דמעות את שכותך הגביר	לא
אטיב	ד	מעיו ה יקים חנקו	אטיב		בתת כופר פדינוך אזי	לך
כל	או	צרות חשק לך הורקו	כל		גביר כל ה חמודות נמצאו	בך
צדק ו		אמת וש לים נשקו	צדק ו		גדו ימים כך איך יבטחו	אם
בהם		אילים ש מבן עתקו	בהם		בטוח אישים אשר לא ידעו	כס
כי	מ	חמאות ה זמן חלקו	כי		דעו כי תוך ומרמה מלא	לא
תוכם		וגכם א הבה חשקו	תוכם		עלנו עד שחקים עתכשיט	עת
חוצות	י	המונים י קרעו ושחקו	חוצות		ערו ימים וצדק עותו	מה
כי הם		בפנים נ שקו ירקו	כי הם		ידעתיו ישרה עקלו	מיום
מיום		ידעתים דין פלילים פקו	מיום		אמנתי כי יודי זרים כתב	לא
מכתב		אלהים חי הכי ימחקו	מכתב		אמנתי כי חצצי הזמן	לא
יבן		כהיום עד אשר יברקו	יבן		תמול חציו בטרם נחזה	באו
ברק		ומכותם מאד עמקו	ברק		לחיתנתי בחליל יהמה	לבי
לה	י	המומיעיו ויתפרקו	לה		פרידתך נשיאי אשובח	אך על
מרעיד		ורעיוני במר יזעקו	מרעיד		חשיתי ו עצמי נפרדו	אם
אבכה		ומצדשי הכי נתקו	אבכה		אני בבכי יתומך אשר	אבכה
לך	י	המו כיום וישתוקקו	לך		בצר רוחי ובבכי בתך	אבכה
ארעם		ושמים במר ינהקו	ארעם		אני בבכי קהלי נשאר	אבכה
כיום		יתומים עד לעפר דקו	כיום		אחותי צר ומצוק אמצאה	בבכי
אהים		וידי ב כבי ספקו	אהים		בכיתי י שמעו העוררים	אילו
בכים		ולויתן אזי שתקו	בכים		פרת מיום דמעי גבקעו	הנה
לא	נ	כעו מימיו אבל ערקו	לא		וחירקל לדמעו קנאו	גיוחן
כי	ח	גרת חמות ושן חרקו י א	כי			

תלמות ה	זמן היו	בעוכרי	ולבי מות	צבי חשקי	עברו
לקחו ה	זמן בני	ובמקום	אסירי ה	תמותה שם	אסרו
זמן יקבור	צבאיו ב	אדמה	ודודי ג	חדר לבי	קברו
זמן יפריד	ידידים יום	תמותה	ודוד חשקי	במותו בי	קשרו
ולו החל	זמן לקצור	יצוריו	כדודי ה	גביר כלה	קצירו
ולו נדר	להשחית כל	יקרים	במית דודי	אזי שלם	לנדרו
אכית כל	משכרי תבל	מצאתים	וקלו מ	נשרים לי	לשכרו
זכרתינו	בלילות על	יצועי	ולבי י	המה עלי	בזכרו
ועליו	א שבה בוד	ואדם	כמו גבר	אשר יין	עכרו
ולו ישיב	ידידי ב	דמעות	דמי עיני	יבישון מי	נהרו
ולו ישב דודי	בצום ובכי	ומספד	כתנים א	עשה מספד	לנדרו
ולו ישב	כתת כופר	פדיתיו	והייתי	פרות נפש	וכפרו
ואיכבה	לבבי בי	ינחם	ולא ידאג	ולא יכאב	בשרו
ודודי ע	רבו דודיו	לנפשי	זמני ב	ידידותי	גזרו
וכתר א	הבתו ה	דומה	זמני מ	עלי ראשי	הסירו
רחצתינו	וסכתינו	בידי	והורדתינו	במו ידי	לקברו
ושפכתי	דמי לבי	ואין קול	קראתינו	ולא אשמע	דברו
כאלו לא	נשקתינו	והיתה	נשיקתי	אזי רפואת	לשדרו
ולו היו	השוקיתיו בו	דבקים	כמו כדיו	אני לו ב	אזורו
ולו היו	חשוקיו ב	אזרו	אני סות	ושמלתו	לעורו
ולו היו	חשוקיו כ	חלוקו	אני עצמו	ובשר מ	בשרו
ולו היו	כנתח מ	נתחיו	אני נפשו	הביאני	בהדרו
נדמיתי	ואולם ה	זמן לא	ידמה ב	אשר לבי	שערו
ידמה כי	יחי דודי	ואולם	זמן הוביש	בלא יומו	מקורו
ומי ידע	פאר דודי	והודו	וטעס צוף	דבש אמרו	ויערו
ולא יספד	כמספד על	יחידו	ולא יבר	כהמר על	בכורו
ולו יכלו	וידעו ה	רפאים	הכי יתר	פקן פתח	דבירו
ארורה ה	אדמה פ	צתה פה	ולקח את	ידידי ב	הדרו
ונבשלים	נבוכי עם	לצפיר	אשר נסגר	בהיטיבו	זמירו
וישקוט	ה זמן צרים	ובשדה	נדיבי עם	ישלח את	בעירו
ולו אבה	שמע ל	עצתי	זמן אכזר	ועוכר את	שארן
הבינתי	ברודים	ועקדים	וכל טלוא	ונקיד על	שכרו
לזאת אאור	זמניזר	ואכזר	ארורה ה	אדמה ב	עבורו

זאת היא הקינה אשר חברתי על ראש גילת אריאל הקדש גדול בענקים ומורי חמי ר' שמואל

סכל	לכבי עד	ראותי שיאך	אם י	עלה שיא ה	אנוש לשמים
אילו	יבנון ה	לבבות גדלך	ימ	אסו יתה	לבו כמים
יום	ל קחו בין	ה נפשות נפשך	מיד	אלדים ל	קחה בפלים
פגעו	בשכלי מ	לאכישירתך	הנס	לנפשיהם	כסות עינים
בפלא	בעין ש	כלי דמותם כאשר	ראם	וקרא את	שבים מחנים
איכה	אריינהום	וישרוק לזבוב	נבוב	אשר בקצה	יאור מצרים
איכה	לבבינו	צבי יתאחדו	ולקו	לך דוד צ	ללו אזנים
גם ש	כלך מעמד	לכל שכל ואיך	ישוה	עדולם אל	ירושלם
קצר	יאור שכלי	ואבן שכלך	הוא ים	מאד גדול	רחב ידיים
איך בול	חרבות ש	כלך ארחמה	בלחי	חמור מוחר	חמורתים

ויאמר הער נראה מדברך כי יהודה היה בקי בשיר ובמליצה אחריו כי הכונת אשר אכלה
את יגיעתך בראשונה היה במקרה ולא בכונה כי לו מצאך שירי כנפס עליזה לא היתה
שירתך בורחת וכמכזה אך היית עורך שירך לקראת המלחמה ברצון להראותו כי לא הגיע ע
עדי לרועי צאן ואעפ ואמר חייך הער כי יהודה גבר באחייו במלאכת השיר וככחות שחיו
על כל אשר ראיתי בזמני ומהיר במלאכת כמנהל לא ראית עיני וכין חיוותי לחרוותי כמנעט
אין יתרון ואמנם במליצות הוא האחרון וסבת היותו מהיר במלאכת השיר הוא היותו משתכר
ללמדה לנערים לא עשה מלאכה אחרת מעודו ולכן במלאכת השיר גברה ידו היה זה אסנו
ימים נשנים לא סר מהשתכר לכל סוכר וחרותיו ומליצותיו מוכר ותשב קשתו באיתן לחבר
קיונות העתידים עורר לויתן ויאמר אלו הער אמור כל האמת והאם חברת קיונות על מת
ואעפ ואמר חברתי וחברתי וחילוס גברתי וכמעט הגבול עברתי ומי שלא רא קיונותי א
אשר נחמדו אשר חברתי על גואלי וריעי אשר מן העולם הזה נפרדו לא ראה קיונות נחמדות
מעולם כי הם אספו ההדורים כלם למקטנס ועד גדולם וכל ער וולתי בדבר הקיונות חלום
חלם יסב במעשהו דך ונכלם והקיונות אשר קיננתי על יסבי אדמת עפר הם רבים עד אין
מספר אמנם מן המשובחות טבהם הם פנים יבנו הלבבות ויזילו העינים האחת מה חברתי
על אח היה לי חומל ורחמן אשר קומט בכל עת וזמן אהבתו אהבת נפשי ענדתי עטרה
לראשי וקוננתי עליו במכתבי כאשר היה עם לכבי והשנית היא שחברתי קינה נמרצת
ממשכנות היגונים משובצת ומכבי ואנחה מקובצת על פטירת בעל בעמינו אשר עמד ב
בפרץ בעד עמינו וכעד ערי אלדיו ורצו לרוב אחיו דורס טוב לעמו סקבלו פסולי וורקו
את דמו חן לזמנו וחן למקומו נודע ביהודה כישראל גדול שמו הבדיק החסיד מר שמואל
חמי עשרת ראשי ועליו שפכתי דמי ונפשי כי יבונתי עליו רבו מעשרות ראשי הוא החל ל
להוסיף את ישראל מצרות הזמן ונשאר הדור אחריו כאלמן ויאמר הער נכספה וגב כלתה כ
נפשי לראותם הוציאם אלינו ודעה אותם ואעפ ואמר זאת הקינה אשר חברתי על אחי בעת
פקדתי אשר להבת נפשי אהבתיו

והיפר	ה	זמן כל	מו	עצו שר	והוא יעש	אשר חשב	וזמם
ואיכה ב		חשוב לחקור	נבואת		חרוצותינא	ואין פותר	חלומם
ואיכה ב		שבה על כס	זמיריו		ולאינו	להשיג את	הדוכם
ושירי אסף		והימן	נששו על		עפר ארץ	כאלו אין	מקיכם
ושירים א		חזו סער	לפניו		ונסים כי	אלהינו	הדימם
וכל חוזים		הכי חוזים	ושוכבים		ולא ידעו	בשכבם זו	בקומם
ושיריו ב		גבורה ב	אזרים		ושיריבנו	עטנים על	שפמם
ולא נשיג		גלוי מ'	אמריו		ואיכה ב	חקר סודות	עלומם
והוא יחש		לכל נגיד	וטפסר		והוא עדים	וחליתם	ובומם
נאין בחי		ובמדבר	כערבו		נאף כי לא	כצומח	ודומם
וכל שרים		כנגדו ב	ערומים		ובזמיריו	יכסו	מערומם
ואיכה ב		חזיק מעמד	לפניו		והוא לוכד	חכמינו	בערמם
ואיך אקריב		לפניו את	קטרתו		ויפיה	לכל רוכלים	ובשמם
וכל שרים		וגיגנים י	חזיקו		בכנפות שיר	והוא ישכון	מרומם
ולו פגע		זמירות את	לשונות		בשיאי ה	מליצות	החרובם
ולו דרך י		ברגליו על	בארות		הפרמו	נדיבי עס	סתמם
ולו עמו		ירוצון כו	כבי אל		במערכת	תבונת הוא	קדמם
ולו ילח		מי עמו	וצבה רום		אזי מד	הרות שירי	הלכמם
ולו יגער		בירדן ה	תעודות		אזי יב	קעו מימיו	וזרמם
ולו יאמר		השמש דום	בגבעון		אזי מג	ערמתו זע	ודמם
זאולי הוא		אחי שמש	וסהר		ועל כן הם	קראגני	תאימם
צבי החץ		ידי אל כו	נבוהו		ושרפי רום	ילדוהו	בעלמם
כו יתפ		ארו ראשי	העודות		והשרים	קראוה	נעימם
זהו הם		בעיניהם	חגבים		וכן היו	והוא קרן	ראימם
זהו כל		ימי נודו	ערכים		ולילות' ב	היה עמו	כיומם
ולא בראה		לבד על פיו	תעודות		נאול' כי	בטבעתו	חתמם
ושרים י		שמרו מחסום	לפיהם		עדי אחשכ	בשכלי כי	חסמם
וזיו פניו		הכי יחפיר	מאורות		ועיניו כו	שכים קשת	לתומם
ואמרתו		לקחזה	מליצים		למניקתם	והורתם	ואמם
ושירתו		לכל שירים	לצורה		ושיר כל שר	יהי להם	לגלמם
למי חמדת		זמן כי אם	לזכר		פליאת מ	עלותיהו	ולשמם
והאירו		פני תכל	כהיום		צבי החץ	ברקיו מ	מקומם

זה העיר הרביעי סלחתיו אל יהודה וידידות נפשי י אחרי אשר הסב אל ידיו הסלים

הכה	ידודון	ב	אלפיו אך ידי	שיריו	לרכבות נו	גניס טבחיו
אלו	ידעוס או		שמעוס בני	קרח	לראשם י	ברטו יקרדו
אסף	והיכן לו		פאירס יחזן	אז	חרי על פ	עלס פסחו
לפני	יהודה	ה	המונים יכרעו	לפני	יהודה ה	יקים ישתחו
לפני	יהודה	ה	מליצים יקראו	אברך	וירדן ה	אמן יצלהו
הוא	מ		עדן כימה	שירי	עליצותיו	אמת פתחו
לא	ה		אנתי ל דברים עד אשר	עין	עלי נפשי	הכי פקחו
וי			לכבו אותי	לבי	בטוב ל	קחם אכת לקחו
ואח			שבה לדרודך	וא	חזה אותם	והסבי שדו
אני לי			כרוב נמשח	וראה	המון מיעי	אשר רותחו
נכח			שקך לבי	יתה	לכובים	ו יתלקחו
באו			זמירך	לש	מך ורעיוני	בך שמוחו
אבי			ספחני	כי בך	יצירי ה	גביר נספחו
מה	י		עשו לנו	החביר	יצרינו	ולא יזחו
הנה			לזמן	לבות	ועשתנות	בתכסנחו
יבזה			לענית חו	על	בדוד ביום	במר יצרחו
אבי	ה		ידעת	יפע	תך או בן או	בת יגחו
אני	ל		יצבאים	צוה	לקרני חוד	ולא ירצחו
הואל			צבי ופנה	נכחך	וכפיהם	לך ישתחו
מיום			אשר גרות	אותך	לבדך ב	זמן משחו
לא	ת		חפץ זבח	לכס	ונשמתם	לך יזכו
אני	ל		המונים לא	כי	לכבות מ	ראותך נחו
מתי			תצו חשקך	דודים	במכאוב	נודך הוכחו
מי זה			יכלכל מ	חשקך	אשר על ה	שחין ימרחו
אין לי			בעילמי	בו כל	תלאגתי	אמת הנדוד
נבעת			ראיתי מ	אראה	רגות ה	זמן צמחו

וזה השיר השלישי אשר שלחתי אלין אני אחרי אשר השיב כל שירי השני

צבי החן	כרקיו מ	מקמם	יראני	ונחלתי	לרעמם
יראני	לכד שיריו	ואין שיר	אשר שירי	לעד עולם	עמכם
ואין זכרון	אלי ראבות	וגביש	ענדתיס מול	מאירי י	הליכס
אבי שירי	אשר שרו	לכל שר	נהנה שו	דדו הם	כ התיכס
תמול כל היל	לשירותי ייחל		והיוסאין	אשר ידרוש	שלוכס
זמירי	ה פכו כיום	וגם יד	יהודה ה	יתה בהם	להוכס

על	ב	הרות אבל	וגן אשבה	גם על	ערכיו	צ	לצליל תליתי
שם	ז	נחה נפשי	זמירות נפלאו	שם	ס	פרה נפשי	וגם בכיתי
לן	יע	זרובי	מ עינות עיני אוי	דס	מ	כברו	ב בכי דליתי
נפשי	יגונים	יון לדה עד	אחשבה	כי	מ	יגונים	ב אמת הריתי
יתנ	כרו לי	יון דעיו גם	שוחרי	בי אל	קאת מדבר	הבי דמיתי	
כל	יון	דעיו שירי	לפנים יתמהו	עד יא	מרו לי כי	אני שניתי	
אם	ק	צרו שירי	צבי לאתתמהו	כי	ב	אמת	ז מרה ושיר נשיתי
איכה		אשורר שיר	תהלה א: תהי	עדנה	לנפשי	א	חרו כליתי
לא	ת	מכו ידי	בעט סופר ולא	עלה	כלבי שיר	ולא צייתי	
לול		אשר נפשי	לך התאפקה	לא	ה	תותה זה שיר	אשר התויתי
לא	חז	בשה לא רוכה	עד בוא זמיר	חשקך	ובוכל	מ	רועי רפאתי
אצתי		לעדר ר	עיון שכלי ואת	דמעיו	אזי	מ	לחיי מחיתי
צרת		אני מוצב	עלי שירים גם	כדור	עלי חילם		הבי חניתי
לא	מ	צאה ידי	שתי בקר והן	אקריב	שני טורים		אשר בניתי
שא נא		צבי החן	לפשע עבדך	שפ	שעה נפשי		ושעויתי
אם	י	ערב שירי	לך יתחשבה	כי	מ	שדה שי	רתך רעיתי
אנ	ק	צרו שירי	יהי עלי עון	פשעיו	וחטאי	ב	אשר שגיתי
עדה		מליצתי	לחשקי כך צבי	גם עד	לך גל זה		אשר יריתי

וזה הסיר השני ממלכתני הטלוח אלתי עוד מאתי

אראח	ערונות	הזמן צמחו	אביט	עצי עדנו	והן פרוח
אביט	אלי שחק	וארא כוכבי	ילדות	והשחרות	אשר זרחו
אביט	אלי ארץ	והנה תמירת	בישם	ידי אל	נו ענם רקחו
אחרי	כלותו	ה יתה אל הזמן	עדנה	וידותיו	אותות נשכחו
יאמרו	כבר דרך	וקס מיעקב	כוכבי	לא רן	הו לכים ארדו
התא	זרו התעו	רחו הנערנו	מה	ת	המו עם אל ותשתו חחו
הנה	כריב ממשח	ואדר היקר	הנה	שגיאות	ה זמן נסלחו
הנה	יסודות	ה תעודה יוסדו	יום על	מכינות	ה גביר הינחו
ואש	אלה מיזה	ואיזה הוא אשר	תחתיו	נתיבות	ה זמן שחחו
מיזה	אשר עלה	בסולם האריון	רגליו	תה מות	ה זמן דלחו
מיזה	עצי הבין	לפניו ימחאו	כפס	והרים רון	ושיר יפצחו
מיזה	אשר מוטות	זמיריו בלאו	ארץ	וסידיו עד	זבול מתחו
מיזה	אשר כל	ה מליצים יחריד	מיזה	לפניו	רו זנים יכרחו
ניא	ברו אלי	יהודה יעלה	אותו	לנגיד	ב זמן משחו
דמו	מליצי	ה זמן מול מעלת	הודו	כלבים	א למים נכתו

שירתו ערבה לי כריח נוח ומה להרוח אשר כלבנון לשלוח אל החנוח וצתילא עת דודים אך
 עת לשכוח ולפני שירי לא עצרתי כח הייתי כגבר קץ חייל וכאיש רצוח ומהיום הנכי מחוץ
 עצמי נזוח וילך הנער ובפיו בשורה ויכפר כל דברי לבעל השירה ויוסף יגור יהודה לשלוח
 שירים רבים ונכבדים חכה ממתקס וכלס מחמדים לא ראיתי כהם בצחות לשונם וכתוקף
 מליהם וכטוב עינם ואותי יום יום ידרוש כל היום וכל הלילה תמיד לא יחסן ואני הייתי
 כחית הטדה נרדס ועולפה כחרש אשר לא שומע וכאלס לא יפתח פה כי שבעה נפשו ברעות
 ועיני כלו בדמעות ופחדתי כמו סנה ושנתי ולא עניתיו ובנשתי וגם נכלמתי בעתים אשר
 ראיתי עד אשר נסברו מעיינות הצרות והאכזות ונפתחו ארובות הגיל ושזכע שמחות ואז לכס
 אחי רוח קנאות וחברתי אליו שירות בפז מסולחות היו קצתם דברי נבואות ופות המראה
 והבריות והים היו על כנפי נשרי המהללים נשואות יסרו בעיניו והללם ועד רוס השחקי
 העלם ויאמר כי כהם לא ראה מן העולם ועד העולם ויאמר אשר הקזר השירים אשר שלח
 אליך יהודה ואען ואומר חידק ער התעורה הפסדתי לרוע ומני ועליהם גדל יגוני ופלגי מים
 תרד עיני אחמם אס תאכה לשמוע השירים אשר אליו שלחתי ואז תאמר אליו שלחתי ויאמר
 אלי אשר הגד נא שירך פתח פך ויאור דבריך ויאמר אשר הר אשן אשר אליו שלחתי הוא
 זה ולא תשקץ ענותו ולא תבוז

אז ש	מעט דוד ש	מועה אזני	תמול	לא ה	אמנתי עד אשר ראיתי
בזיתי	לכל חשק	חשקתינו	כבר	מיום	אשר מור ח שקד אריתי
אשתה	בצמא ד	ברותיך	ואת	כל ד	ברות הדו ברים בזיתי
שמתים	לשוטפות	עלי מצחי	וגם	שיר	תך לי כ ענק שויתי
לך י	אמין כל	אישואלו תא	מרה	עם ה	אלדים ב אמת שריתי
ולט	הדת שירך	ומתק ט	עכך	כל שיר	יבואני הכי שבאיתי
לולי	במראת ליל	דמותך א	חזה	אז ב	הקיצו ב אמת שפיתי
אס לא	ראיתיך	חדתיך	ולך	דודי	בסולם א הבה עלייתי
אך א	דעה כי כך	תבונות נב	צאו	מאה	שערים מ אשר דמיתי
הה ל	זמן ירחיק	נרודי ה	צבי	כי מ	סכול הא הבה חליתי
אם צ	מאה נפשך	צבי אל כנ	ידי	דויתי	בכפלים לך צמיתי
לא מ	אשר נפ	לאה שיר	תך	התם	המהו שירי ולא עניתי
באו	זמירך	ואנכי	נכה	רוח	וכוסות ל ענה רויתי
נס ג	רמה נפשי	חרשיכם	בעזו	עד כי	מעט מזער ולא כליתי
נפשי	במו אט ח	יגונים	בו ערה	לחמי	בנחליו הכי אפיתי

היותם מעמד סבל וכהם לא היה ולא יהיה וישאלני וישביעני באלהי אברהם ואלהי נחורי אז
פגעתי בימי משורר השיבני אחרי ואען ואומר חייך אדוני פגעתי ושגעתי וקלקל מכבוד שבעתי
וישחק הער אדוני ויאמר איך היה הדבר בני
ואען ואומר הייתי בקצת זמני במחץ העוני מחץ ובמשעול הדאגות לחץ ובדס דמעי
מתגולל ורחץ ולבלות בראש גולים נחץ רגלי אחת בשנים ורגלי א
אחת בחץ הייתי מסתתר מן השמש ומן הירח כי דודאיו היגונים כתנו ריח והייתי כגר בארץ
ובאורח מלפני כוסי בודח שאג מנהמת לבי ומר צורחי ושכחתי שירים ומליצות כי היגון פרץ
לי פרצות ויהי היום ואני הייתי בעומק הסערה והבלבול ולבי כלב נח בבא המבול והנח
נער אחד לקראתי רץ וכידו סר נמרץ במלקחים לקח לבי ונשמה לא נותרה בי כי הייתי
לברוח נחפס והשיר היה כחמד מזהב ומסו ולא הייתי יכול לקראו במתן ופי הלך על טוריו
פסי האתן ולבי וסוב אחור וילך עקלתון והנער יקראני בחזקה למה תעמד משפחה ראה
ועסה כתבניתם אשר אתה מראה ואומר בקול נעצב אל הנער המחזיק מצב ולראות מה
אדבר בו ומה אשיב על תוכחתו יתצב מי הוא בעל השיר אשר כזה הדאנו ויען הנער ויאמר
הוא יהודה צי"ל א"נ הוא שולח אלך השירה אשר תראה ואם מעט יוסיף לך כהנה וכהנה עד
אשר תראה בעיניו והנסיך יראנו ממי יתפאר השיר ממך או ממני כשמעני פלגי מים
ידדו עיני וסעיפי רעיוני לא מצאו חוץ מה הייתי מתהפך על חלצי וכל יומי מאנו להיות
ועצני וחיגונים עלו כשועלים על פרצי ואומר אל הנער תשובת השיר לא אוכל היום
לתתן לך וסוב ומחר אתן וילך הנער לדרכו ואצבונן על השיר לדעת חץ
ערבנו ואראה והנה השיר כחמד לעין רואיו שלם בכל תכאיו ומושלב
בכל עניו ולא יכלו שירי לענות אותו כי נבהלו משניו
הייתי כל הלילה מתגולל על יצועי ומתבוסס בדמי
דמעי הומה וגווע לרוב עצבוני ותדר
סנתי מעיני הבקר אור והנער
בא ולבי חלל בקרבי
מתאו נסכר או נשכה ויאמר אלי מה לך נחבא נבא ולא ידע מה נבא ואען ואומר כל
הלילה שבעתי כדודים כי גנבים באו לי הלילה ושודדים והנה צרת לבבי כמאה עדים ויבן
הנער כי אני כמתהל בו וכמוצא עלילות ותולה בכל דבר שאוכל לתלות ויאמר חי יוצר הרים
ובורא רוח כי אתה כן המסוררים ברוח ולא יאסור מהנה או אהיה רנח או רצוח עד תשיבני
ואו תודה כי אתה נצח וכראותי כי כלה שור ואשם המץ והנער להחזיק מצב יתאמץ כמעול
חומץ לבי בקרבי יתחמץ ואומרה אל הנער בפתח וכקמץ לך אמור אל השולח אותך כי

כי נפלת לכן אחיל	במצודת עם נדבתם	חש אחיל יום יום	בשחיתותם את ברכתם
---------------------	--------------------	--------------------	----------------------

בראות הער העירוס האיומים • חכלים נפלו לו בנעיומים ויפתחו ארבע סבצ פעמים ויאמר
אמותה הסעס אחרי ראיתי מבחר האידים והמליכות והודס אשר לא עמד איע בסודס • לאן
סיוס אשר ברא אלהים אדס כרנך סחלק מחמתו לכסר קדס

בשלמה המחברת שנים עשר תהלה לצל חי

המחברת השלשה עשר

אמר עמנואל

המחבר כשמוע הער העירוס והמליכות • העליבים
והעליבות • אשר חברתי אל יהודס גור ארית • חסב

פירגזרתם	ס	נכבדות	אנשי מדות	שרי קדש
במסלותם		כבוכים	מה נהדרו	מח נפארו
רץ תפארתם	ק	ויהודה	זר הימים	בנימן ב
לכם חותם		ויהודה על	תר למבינים	בנימן ב
חשוף סודותם	י	ויהודה	חשוב מחשבות	בנימן י
פשיט צורותם	י	ויהודה	שכיל בחמרים	בנימן י
חקור תכליתם	י	ויהודה	חקור הפועל	בנימן י
חקור מהותם	י	ויהודה	בין בצורות	בנימן י
חקור איכותם	י	ויהודה	שכיל במקרים	בנימן י
חקור בצבאותם	י	ויהודה	בין בחיות	בנימן י
חקיר סבותם	י	ויהודה	חקור בתמורם	בנימן ז
הצלחתם	על	ויהודה	שכיל בנפשים	בנימן י
חקור מעלתם	י	ויהודה	חקיר מוצאם	בנימן י
חקיר באחריתם	י	ויהודה	חקיר ראשיתם	בנימן ז
חקיר אודותם	י	ויהודה	שכיל ביסודות	בנימן י
הר יפעתם	זו	ויהודה	דן לפשות	בנימן ע
קיס נבלתם	י	ויהודה	קיץ נרדמים	בנימן י
ברות מפלצתם	י	ויהודה	רה חטאים	בנימן יו
בלע משתם	י	ויהודה	פר את בדים	בנימן י
ערוך לקראתם	י	ויהודה	רדוף החכמות	בנימן י
שכיל ערמתם	י	ויהודה	רום יערים הוא	בנימן ע
לה ערותם	נ	ויהודה	ליץ ללצים	בנימן י
לחוד עפרותם	י	ויהודה	דבק בקדושים	בנימן י
ערנף מטרותם	י	ויהודה	זיל טלי בין	בנימן י
שא צנתם	נו	ויהודה	נן למבינים	בנימן מ
דר משכיתם	ח	ויהודה	לתעודות	בנימן בית
דבור שמשותם	כ	ויהודה	דח שערי בין	בנימן אק
מול ערלתם	י	ויהודה	ל'הליכות	בנימן יש
ותהלתם	ספרי הודם		טבי נון	שירתי ה
עד כליתם	לא תשובי		בח קחך	הרימי ב
על אהבתם	שחליתי		גידילתם	שירתי ה

קחה דוד הנעלה	זמירות הגולה	לך עופר יכלח	ונפשו תתעטף
ותוך חשקו רצוף	ונהר יערות צוף	זמיריו לך יצוף	וביהודה שטף
ולקח צמרת	פאר לך לעטרת	ומכל מחברת	מליצה רך קטף
צבי עין תפקח	ושור קטר ירקח	ומפי עטן קח	לך סמים נטף

ויהי כראות השר השירים ההדורים על אפניהם דבורים והמליצות הנמרצות כוחם
החן מטובכות כפל ארצה על פניו ויכו בעיניו לכל עדכתי ולאצרות מכמונני
ולגנני ברוחני ויאמר כי שירים כאלה לא ראה מימינו ולא ראה כזאת מליצה נכבדה לתיוס
סוד אפרים מעל יהודה וישאלני השר ויאמר האם חברת עוד שירים ואען ואומר חברתי לו
ולאחרים עוד שירים מפוארים ויאמר השר אמור נא בחסדך איך היה המעשה ואען ואומר
לא אכחד מאדני ולא אכסה היה יהורם גור אריה באחת מן הערים ואתו לחברתו אחד מ
מבני השרים ולו יד וסם בכל ארבעה ועשרים בנימין שמו בעל מדות נכבדות ולו בכל ח
חכמה עשר ידות הוא היה אבי כל חכמי המשפר והתעבורת וראשון למקרא ולמסורת
ולמעלותיו ולחכמותיו אין מספר ואיש לא יראה בעיניו לא יאמין כי יסופר ויהי היום גרסה נ
נפטו לתאכה והשתקקה אל אהבתם החסובה לחדש הידידות ולעורר האהבה ולחבר להם
סוד יספר מעלתם ואת יקר תפארת גדולתם וזה השיר אשר חברתי לסמם לדרוש טובתם
ושלומם עקב חיתה רוח אחרת בס

תבל נשחת	הודו נפחת	ימים אימים	בם משחתם
שונה טעמם	נגלה מימם	הה כי שוד	דה אדרתם
אין מתעורר	אין עוז אחר	חץ פתאום ה	יו מכותם
נשאר בעיר	שמה ובעיר	אין איש מעיר	יעיר אותם
רק מתהלל	א מתהלל	יסתלסל	בקוצותם
וזבובי מ	ות יבאישו	רקחי הבין	ורבולותם
איש אנשי ה	שם אנשי	שרים ופני	ני אמרותם
איה מקם	מים היים	לשקית העם	עת צמאתם
מי יורגו	מי יראנו	מראות שכל	ותמונותם
נדיבי ע	מים נאספו	כי נכספו	אל עלתם
אין איש בדור	פרץ יגדור	ישיב העם	מושאתם
לולי כי ע	תה מקרוב	אסף האל	את חרפתם
ויסר או	פל עיניהם	ויאר ב	יום חשבתם
בשני כוכ	ביס האיר	וישכילו	מדי צאתם
המה כני	מן ויהודה	תמדת ימים	וסגולתם
כי המה ל	מבירות	כל כפתורי	הסוקנותם
המה בית ח	עד לתעודות	הם חציריהם	דם שירותם

הסכל יסגור צאנו בכל הריו נכוננו בכל אפיקי התבונה ותענו בנאיות סכנוי טמוני המזומה לח
מצאנו מנוח לכך רגלם יצאו ושוב יתענו בנתיבותיה קדרו ונליהם כוכבי החכמה ותנוסיה נדח'
מהם עד צמח מארץ אמת יהבה חנך ונשקף משמי סכלך צדק יקראו הזמן לרגלך ועל מפאת
קדמה כוכב שכלך לאור חציו יהלך ואסף נדחי יהוד' לא יכונן לשכורי אהבתך אחיך יורשו ולא
יובעו ילכו ולא ייעפו באת כפסס רוח נדיבתך ישאפו כעב העטופים ברעב למלא כפסס כי
תרעב עורה כבודי יערותך כמטר לקחך ולכוש כגדי נקס ורחף על הלכבות וכבה להב חסקס
למה יאמרו בעמים נמצא קסר באיש יהודה היתה האמונה אמונה טמונה בחדרי היכלי
משכילי עם סוגרת ומסגרת מפני אמת חמת חכמת המציקים הטופנים הקודרות החודרת להם
אשר כוננו חצי באת הנכוח על יתר לבנות במסות ובהטעות ובאותות ובמופתים ויהיה את
יהודה ויורש את יושבי העמקים ובשועל ידיו נוקס רשע הגיון כי פקד ה' צבאות את עבדיו את
בית יהודה כזאת וכזאת יעץ יהודה ישאג בספרי הנכוח ומשער למשער באריה בבהמות יער
ויכפס ויאחז טרף החכמות ויפליט גנון והציל פסחון והמליט ולא היה ביום חפו פלט משח ה' א'
אותן לבשר עכוס נתן לו לשון למודים כלחם מלחמות האמונה והסיר משנה הבושת מעל פני
פנייה והעלה כר הסכל אל עבר פניה להראות העמים והסרים את יסיה כי לא אלמן וסראל
ויהודה למינים נבלו על לסונך סעיפי התעודה שרשו כלכך גועיהם כאלמו דומיה המתחכמים
הסליכו יהבי החכמה עליך יראו את נפסס במורד ויהודה עם אל ועס קדושים רד יאמרו מי
עלה שמים וירד יאמרו לפיהם מחסוס כי לילה להם מהזון וחשבה להם מקסוס ונחל ה' את יהוד'
סוד טמא ספסס קראו לירעיוני מה יצחרן לתאר ייקרק חרון לא יתאר לנכח בחרק יורס
קצח ומה תהיה התפארת בתארך הזהב בעופרת הנח הזהב על משמרתו אל תנע בו כי קדשתו
נעלה מאשר תהדרהו וכבוד והדר תעטרהו ונפלא מאשר במחוגת השיר תתארהו יצלח מזרעו
איש יעב על כסא דוד ומנשל עוד ביהודה אפרים הלא תקנא את יהודה הפליא עז הגדיל
תוסיא בצע אמרת קדושי עליז כי השוע ה' את משיחו יענהו משמי קדשו הלא יצא גם משוחך
ליסע עמך מדוע כוש רכנו לכא והיוס הזה יוס בשורה ואכחנו מחשים לא כן אכחנו עושים
עד מתי לא תרחס את יונסלים ואת ערי יהודה מעל לכוכבי אל הוכן כחסד בס מעלתו
ימושב אלדים יסב כלב ימי התבונה מכנה צדק כנוי כמו רמיס עמוד העומר על עמודי ה
האמונה ועל רצפת ההסגות הרוחניות אשר כטה לסבת הידיעות האמיתיות צנופות בעלול ה
המופתים מונקקים טבעתים וכשען לבבול המעלות הרמות אס ימושו הרי הסכל ונבעו האמונה
תמוטונה וככסי שרפי הקודש תרסינה וכסל כח זרועות המזומה כסל בס יהודה יהודה יעלה כ
במעלות הסכל יראה נדיבות הזמן תחתיו תחתיו שחחו רהבי הספקות נתן לו הסכל מהלכים בין
העומדים לפניו סחר סחרי התעודה והדומה סקר על טעדי היושר והצלח יסלח שרשו על יוסל
הסכל ומריח מי התבונה ישוח וסיה לאב ליושב יונסלים ואיש יהודה

הנמצא באפסד התעודות כך חפץ השכל להראות הענינים והאזנים את חסיו ויחם מצמרת ארץ
התעודות ומראש יונקות המומה רק קטף ויתגס לאחרים ביד שכלך ויעצ כלכך אלהי אשרנו
נימשך שמן שמונו מחבירך לא יטוע כי אם ברחיבות שכלך ולא ירכיב כי אם מרכבות כבודך
ולא יתפאר כי אם בך סלחך השכל לנו למחיה בנכחותו לבני ישראל ויהודה ' ברעיונים חוקקה
הדרת יקרת משרת צורת כבודך יסדוקקו הרעיונים לשאת מדברות סודך ישאך הלסונו העצבות
על כתף שיר תהלותם ויסכלך על דבשת תפארת מליצתם הראית אבי כוכבי אל אשר פגרו מ
מעבור את כחל מעלתך ואשר לא השיגו במרוצתם אבק המעלות הנחשלות אחריו פחת יהודה
אותך ראיתי תלי בין החרמים ומתגשא כאשר ראיתי תלי בעולם ונאחז פני כסא וכאשר היה ה
התלי מבריה מן הקצה אל הקצה מחביר מרחבי המאורים ושיימם חכמים אם הם רחבים כי
הוא יכבדו בעין הוא בריחם וראשו מרחיב ונכו מרחיב כן אדוני בשכלו מחבר מרחבי התעודות
וזכריחם ים התבונות יקדיר מאורי המתחכמים וישקט שאון קמים כי השמש במרומים יקרא את
יהודה ראוי לטובות שכלך הלבבות וכבדלו אסתוללו הרעיונים יאמרו ווי יעלה נפשינו ה
המעלות אשר יודה במעלות אחו עלה עיר גבורים שירה עם אלדים ועם אנשים אבי הלא ת
תגיד לנו הדרך נעלה בה הלא תתן לנו יד לעלות אל המרכבה כור המים ותפארת המהללים ה
הראו כא את מבוא עיר השכלים נהר השכל היוצא מהערך הרוחני הלא תשקנו מנחל עדניך
כי עיפה נפשינו להבלי הנעורים המאוס מאסת את יהודה' הימים ככדות מדובר בכס בשכבר
קס למטה ישע צין צן בהיכלי התעודה ופרח פרח בגני התבונה האורני ניצני ברקיו והתלקחו
חשמלי זהריו יחיו נאזכי הזמן לריחו ורח אור התבונה במצחו ואם השכלים הנה בריחו ה'צבאות
סלחנה ורוחו הוא לבדו גאון עווכס המלבישכס עדני התהלה המעלה על לבושכס עדני זהב ה
המעלה כי הואיל השכל יוצא ממקומו ויד מעל הרי בשמי נדרך על במתי הימי וחלף ביהודה
כזון הדבר וכן השמש והעקר בעיני חכמי המחקר להוציא יקר מדבר זלל ולא יחלל מעבילי עם
וזרעם בזר עם ולכן רחש לבי דבר כי מי אשר וחובר אל החיים הנצחיים גבר כבר נסבעתי וצא
מפי צדקה כי בגדר האדם אל תחד כבודי כי כאשר נקרא לשמש מין ואם הוא יחיד כי כן אקראך
מין ויחש לתעודה כי כה אמר ה'אל יהודה' לחדש ממלכת כבודנו יצאת לישע עמנו הנבוכים ב
בנדיבות המועצה סגר עליהם מדבר הספקות ידעת חנותינו במדבר המבוכה והיית לנו לעיני
גם ברכות יעטוף מורה צדק היום גלות חרפת הזמן מעלינו ' בהסירך העברים העור' והפסחים
הפוסחים על מצטי השאלות בהנחל עליון אותך מחר הידיעות ומיטב ההשגות הרוחניות כ
כאמני המציאות כאשר הנך שפע ימי התבונות ופנה דרך מבוא שמש השכל ויגל את מסך יהוד'
ממלכת קרועי עליון ושרפי וכול לפנים התעוללו בפי עוללי' ויונקים ושכ השכל מטרה לחצי
השכלים יתהוללו בחוצותיו וישתקשקן ברחובותיו מכין עם תלמיד עד אשר יהודה גבר באחיו
ולנגד ממונו ונלה פני לבוש ותכהן עיניהם מחשמלי וזהר יפעתי יחזו יעדת דבש השכל ואין
מצב ידו על פני יראו כי קרן עור פניו ויראו מגשת אליו ויגש אליו יהודה ט ג

מלשון הזהב והאדרת חננך האלהים נבקעו מעיינות תהומי התבונה וארובות שמי השכל נפתח
צדו מרחבי התעודות עד אשר שטטו בחוצות שכלך קצר מצע השכל מהשתרע עד בואו מלון
קצר וישר כדמלך כך הרגיע התבונה ומצאה לה מנוח כלאו העט' לחוק מעלתך פן יפחיתוה ולתאר
יפעתך פן יורידו הדרה והמונה יתיצבו נקובי ראשית החכמ' ירצו ויכוננו אולי יטיגו חבק חשליך
מעון ראשי יהודה ימים נגלה מצפ' סודס וכבעו מצפוני סתרס פכל שכלך בהם פכלות הבאר
מחשוק ההעלס אשר על סתריהם מה יוסיפו עוד הימים אליך לבכור אם ליומים אלה כורס
ואם בין כוכבים לה יד ושם אתה ראש כוכבס תסבינה אלומות מהללי הימים ותשתחוויה אל
זהר מעלתך כי היית לישראל לאב ונשאת את עון בית יהודה רננת מליצי הזמן מה תחש
הפורטים על פי השכל למה תסבבון בין שפתים הקצור קצרה יד המליצה מפרות ואם אין בשר
כח להציל שאן טערי המהלל ראשיכם והנשאן פתחי המליצה ויבא מלך התעודות אביר רועי
התבונ' מרבץ השג' רוחניו ונעמדי הצורות הנפרדות והיה כיואמרו מי זה מלך התעודות למי כל
חמדת הלבבות מי הכין הרי התבונות בכחו מי חנף ידו על כהרי התעורה בעים רחנן מי טעשוע
הלבבות ואמון אצל השכלים למי תפארת המהללים ואמרתם תפארת התעורה ותפארת בית
דוד ותפארת ירושלים על יהודה שאר עצמותך נעלה מהדבר אשר בו נתעצס וכאשר היה
מה שבו יתעצס הדומס חומר לצומח ואשר בו יתנצס הצומח חומר לחי ואשר
בו יתעצס הרי חומר למדבר כן הדבר אשר בו נתעצס חומר אל מה שבו נתעצמת עד כי
כוכבי השמים וכסיליים היו שרי יהודה מעלתך שמשו הלמודיות ויאשרין ראו הליכות
שכלך הטבעיות ויהללך לשמע און ישמעו לך האלדיות ויפאך לקחו מזמרת המאמרי ומפני
התלות ויעשום על ראש תהלתך עטרות ויתנוס כיד לשון הימים על הסדר עדר עדר והשכל
עבר לפניהם וישתחו ותגשנה הלמודיות הנהוילדיהן ראשונה הודך תחזיקה ואחר נגשו הטבעי'
ותשתחוויה ואחר נגש מה שאחר הטבע וישתחו ארצה שבע פעמים ויאמר שלום לנזר הימים
מדוע גנבך אחינו איש יהודה הסוקד בשערי התבונה אם התחברות הסבות הדומות סבת
שלמות העצם וכפי הסבות הותנגרות תהינס בהינה יהיה טנוי מעלת העצמים ידענו כי הסבות
בך התחברו יתלכדו ולא יתפרדו התחדו בך הכחות והשמימיות והטבעיות ויהיו לאחדים כך א
איש האלהים אשר באת מיהודה בחדרי הכל' גלגלי נצבה החכמה לפנים כבודה בת מלך
סנימה בתולה ואיש לא ידעה התפרצ' נשיאו הארץ לחוות כנועמה וילאו למצוא הפתח עד בא
אשר לו משפט הגאולה גור אריה יהודה הלבבות אחרך בשבי תלכנה לא יסבו בלכתם אל
אשר יהיה רוח מגמתך ללכת שמה הרוח ללכת ובהנשא רעיונך אופני מגמתם ינשאן לעומתם
כי רוח הלבבות באופני מעלתם בהנשא ינשאן ובעמדם יעמדו ישימו בלכך תחנות שמה
יטבנו כסאות ללבבות הנשאות העדנות הפרתמים ושרי המדינות והיה כי ישאלו אלה פנו לבות
הצבאים איה בית הנדיבות ואיה אהל משכנות הרעיוני כולם יענו ויאמרו הנה אנחנו פה ביהוד'

והביא ת' רסנו	צבא רוס והמנו	ואף שם בגאוננו	באפס את חזנו
זמירי נחבאו	ועוד לא נבאו	בנקרות צור באו	ביום השליך קרחו
אהה לזמן יחריד	ובין ריעים יפריד	ודינינו יטריד	במשאות מדחו
ולא יתן לבנות	נדיביו עם לשבות	וחשקינו ברכת	ירפה את מזחו
ברוב מה תתרפה	כנפיד הרפה	ראה עבדך עולפה	וחיה את רוחו
חמול עלי מלכי	ואם שפל ערכי	הלא ידעת כי	ללבי אתניחו

וואת המליכה ההדורה אשר היא על ראש מליצות המליצים עטרה לא יותן סגור תחתיה ולא ישקל כסף מחירה

יהודה אתה ידונך סרי המעלה נשמע מלשון הימים רכנת סאר מעלתך השוקד בחדרי הלכות הנמצא ברעיונים אתך ראו הימים נכון לחדש ממלכת השכל לא היתה כואת למיוס סור אפרים מעל יהודה יהודה גיל עד אתה הוא תהלתך כור הזמן עברה הגבול עד אשר אם ליחשים ולמיני מציאות חוץ לשכל כאשר הם בשכל אתך ראיתי יחש לנעימות מורה לדיעה ולשלמות ואם הדיעות לא בגלום ראשונים אתה בגליתם הקיפה ידיעתך גבול התעוררות ותאר שכלך אשסי המעלות ותשלח צרי שכלך להביא נדחי החכמה ונפוצות המוזה מכל המקומות אשר נדחו סם ויבאו ארץ יהודה אתה חותם תכנית מלא חכמה וכליל יופי כרוב ממעט הסוכך על השפעות הרוחניות רוח אלרי המרחף על אפיקי התעוררות השוקד על מרכז התבונות המקיף על אשסי המעלות השוכב על חוג הצורות הפשוטות רואיד אליך וסגורו אליך יצבוננו ידע על פניה יערת דבס שכלך יסימוכבור תהלתך ישאו לבבם אל כפיס אל אל בשמים מי יורה דעה ומי יבין ס שמועה מי יעלה לנו במעלות השכל בתחילה ויאמר יהודה יודוך אחיד ובית אביך כי כך בחר השכל לתת סגולה לסגולה ולשם ולתהלה לתהלה ולעידוך מערכת התבונות ולהעלות כר השלמות ולמלא את מסבצות ההכנות מטוב מציאות העליוני ומוזרת הישות ללמד בני יהודה סרי קדם מה תחדנו לקורות הזמן תועקו מפני ים התלאות ההולך וסוער עליכם סגר עליכם מדבר המבוכה הנה יהודה יכה במטה אשר סכלוישים ים התלאות לחרבה ועובר בעמק הכבא לפתח תקוה ישים מי החכמה להם חומה מימינס ומשמאלס בימיו תושע יהודה המעלתה בעלתה מיוס אשר רכבה מרכבות כבודך והתגברה מיוס אשר התחברה בשלמותך פשטה מעלי ההמונות ולבטה רוחנות מעיל מלאכתך עשתה לה אפריון כנפסך החשובה רפידתה זהב סרי דתה מרכבה סודות המרכבה תכו רצוף אהבת השלמות תך התחברו אבי המעוצה ולתבונ' אמן מלך יהודה נשמע בגוים כבי תחנוני משכילי עם גור עליהם הזמן כפירידה ככספה גס טלתה נפסס לחצרותיך הבחרו הסחסף בהיכלי עונג חכמתך לרונות מדשן שכלך ולשתות מנהרי כחלי דבס תבונתך יאמרו מי יסקנו מי התעוררה מי באר אבי המועצה מוצא מיוס חיים אשר לא יכזבו מימיו מי יעבור לנו אל עבר ימיו מ ירד לנו לגן עדנו ויוזל פרי בשמיו מי יעלה לנו אל סמימיסאלו ממך בותק שפזיס אחר בקשת המחילה לחבר אמרי ספר ולהראות פניניך תמור' פניך ולהשיט אליהם את סרביט חנך כי עשוקים בני ישראל ובני יהודה

וזה כל פרי הסיר חטאתך , בשומך רוב שיריך ומליצותיך , מאודותיו מדברים , וכבודו ומעשה
יריו מספרי , ובהראותך לכל יפעת יקרתו וכל מעשה תקפו וגבורתו ואתה תחזה מכל המאמרים
והספרים , צחות הלשונות ואמרת הדבורים , ופניו המליצות היקרות , ועשית אותם על ראש , ת
תהלתו עטויות , וחבר שיר ומליצה איך ערוך אליהם בסירים ובמליצות , יהיו מחמד לכל עין
וצבי לכל הארצות , והגד בהם רוס מעלותיו , ויהיו דבריהם מספרים תהלותיו , ואשמע לעצת
השר ואחבר סירים שקולים במאזנים , כחמדים להשכיל ותאיה הם לעינים , ומליצה נמרצה
חגורת אסוד מועצה , ילאו המעוררים להגיע אל מלך קצה , תגיד בה כפשו מתהלות יהודה את
כל חסדה , איך ערוך אליה לתוקף עיניה , וכל המליצות יקראו אברך לפניה , יריון מדענה
הנמצאים וישתו מנחל עדניה , לאו מליצי הזמן להגיע אל שלי מעיליה , ולהשיב אברהם ולזכ
נחשליה , ואטלחם אל יהודה גור אריה בעונה ובמוסר , על ידי איש עתי במצות השר ,
וזה הסיר היקר והנעלה , אשר כפו לא יסולה

יהודה את חשקי	ויערת צוף מתקי	כתבל את חלקי	ללבי את נצחו
זמן בד יתפאר	בסתים כמבואר	אשר תאור יואר	ותוריד בריחו
ואתה צורתו	ותכלית תכליתו	וידעת אותו	ונעו גם נוחו
והסבנת דרכו	וידעת ערכו	לרחבו לארכו	ומה יועיל ברחו
עדה גאן הרב	צלח רכב קרב	זמנינו מערב	ואתה מזרחו
ואם החכמות ים	ותשאנה דכים	הלא אתה בעים	גאונך תשביחו
ואשרי איש הוא סר	למשמעתך השר	לחכמה ולמוסר	לישר את ארחו
כסיל הזורח	הדם הפורח	ושמן הרקח	וקטף בריחו
זמן בד רם קרנו	ואתה ראש תרכו	והתורם גרנו	והשוחש פסחו
ואת ראש מהללו	ונשוא את דגלו	ויער כרמילו	והנישא טרחו
לשונך מנעמיו	זמיריך תימיו	לפניך ימיו	במימי שילוחו
בלהיך שושניו	בפיך מעיניו	באפך נצניו	ורח ניחוחו
ומראך שמשו	וביתך מקדשו	נאת כתר ראשו	וציץ הוד על מצחו
ואתה ראש חזיו	כגלה כל רזו	והדורך עזו	ומגיד מה שידו
וגולת עמודיו	ופרח נכבדיו	סגולת מרבדיו	וקרן למשיחו
צרי אל מבאוביו	ומעטה כיביו	ולחם לרעיביו	וקטפי מלוחו
בידך נדבותיו	בלבך עדותיו	ותפיץ רבבותיו	כמפיץ את קצו
והשיר יודך	ויאבה עבדך	וכל שר נגדך	כאבק דק פרחו
ושיר כל שר יורש	עזובת החורש	ושיריך כשורש	ושיריני צמחו
ומי זה לך יערוך	כחוט נעל ושרוך	ושיריך בו ידרוך	ולא נודע כחו
תמול השיר ברפש	ולא ידע ברפש	בידיך חפש	ואספת נדחו
זמיריך ים נגלה	צבי חן מה נפלא	זמיר כל שר הגלה	והיריד מבטחו

כל חכמי הזמן לפניו כלבים אלהים לא יוכלו לכבוש ויאמר השם ואיך זה יתכן להיות לטיות
הילדות והחכמה לטיות ונמי הוא זה ביהודים אשר ראיה הילדות והחכמה רוכבים צמדו והאיש
אשר תפארתו הוא בן שלשים ושש ומדרך הבחורים קירות החכמה כעורים למשש כי הלימוד
ביום הנערות ערלי בעתים מעתות הפכאלי ואת החכם אכתי לא קשאי ואען ואומר ידע אדוני
כי יש כפס ברכה תחשן ויש קנקן חדש מלא ישן וישן ובוסיה הכבשן והבית ימלא עשן ולכן
אל תסכל בקנקן אלא כמה שיש בו וחי ויצר רוח אדם בקרבנו כי איש אשר ישיב צור חרבנו
יחשב יחיד בדמיו כי דודי ורעי הוא כליל בהדיו והוא יודות לבי ושמחתו אכי לדודי
ועלי תשוקתו : ואשא משלי ואומר

ע	ה	תעודה שר	יהודה ילדה	עצר	זמן רחבה	ביום הולדת
על כן	קראתהו	יהודה בבאה	לא י	ספה	ות	עמוד בולדת

ויאמר השם ראיתך אוהב אותו אהבה עזה ועתה הודיעני אהבתי אותך השמנה היא אם
רוה ואען ואומר ידע אדוני כי כאשר אל מי ידועתי במאה יחידתי כן נכספה
גם כלתה נפשו אל אהבתי ואמס אהבתי אותו חובה ולכן אמסך אחריו כהמשך המסוכב אל
הסבה ואמס אהבתי אותו הוא דרך חסד וכדבה ומן התימה אשר אהבני נאני במלתי רעה תחת
טובה כי הוא בחסדו הביאני אל חדריו והראני את כל בית נכותו וסתריו וגנזיו וחדרי מעבדותיו
לא היה דבר אשר לא הראני באוצרותיו ואני לא סרתי מחשוב מחשב תועה והחשתי עלי
הרעה למרות עיני כבודו והוא לא חטא אלי מעדו ואתנה את לבי לגנוב מן האבנים היקרות
ולעשות מהם לראשי עטרות ואקח מבין מכמוני מבחר עדני וסגולת אבניו וספיריו
וסכניו וגנזי ברוניו ותרשישו ויהלומיו וכדלוחיו ולשמיו רקחיו וסמיו כפריו כרדיו וכשמו
ויהיו לי והנס טמונים בארץ בתוך אהלי ויאמר השם ראיתך היום מדבר בחידות ועתה
באר לי אלה הסודות כי ידעתי כי דברך אלה משל ומליצה ולדעת אודותם נפשי חשנה
ואען ואומר אמת אדוני כי לא גנבתי כסף וזהב ורכוש ולא כופך ספיר ויהלום ופטרות כוש
אמס בגבתי פניני אמריו ושללתי אוצרות ספריו ועתה הים חטאת כחטאתי וגנבה תערוך
לגנבתי כי הוא בחסדו נטאני על כנפי נשריו והביאני המלך חדריו והראני ספירי ספריו
ופניני אמריו ופטרות חבוריו ויהלומי דבוריו ואשכלות כרדיו וכפריו ואנכי החוטא ללא סבה
גמלת רעה תחת טובה ולקחתי מבין ספריו הפנינים והנס בתוך ספירי ופירשני נתינס
עטרתי ספירי פניני אמריו ויהלומי דבוריו ומן הכונות והאמת והאמונות והסודות הצפונות
והדיעות הנכונות אשר בתוך ספריו נתיבות ויחשתי אלי קצת מסודותיו ובניתי חדריו
ומעבדות חמדותיו וידע אדוני וידע כל היקום כי מבלתי חכמות ספריו שפיר לא יוכלו קום
אשר ימצא בהם מדבר אמת וענוה דק אליו יהיו נחשבים כי המתבונן בספריו ימצא כי
בקרוב הם יושבים כי הוא לבדו בחכמות יסור במשא כלביא יקום וכארי יתנשא ואשר ימצא
בהם משגיאה אני עשיתי ואני אשא ויאמר השם באמת אם ישנאך הדן עתי כי חטאת אליו
חטא אן כפרה עמו אחרי אשר לא כתבת הדברי כשמו ועתה בא את יסור עונך ומשגתך

כי לפעמים תלדנה הנשים לעשרה חדשי ולא יחיו הנולדי מפני זה שלט על חדש העשרי
 כוכב מאדים אשר לשפוך דם יקדים וכאשר תלדנה לאחד עשר חדשים הנולדים יחיו מפני
 היות שלט על זה החדש השמש אשר החיים מרמז בית ירושן ומכאן עדנו ישתן ובכל כנסיו
 יחסיו ויאמר אלי השם אראה כל כליו וצר עליך לא יכלה וכבוד המעשרים בחיזי מליצותך
 תפלה ואת הראש ושער הרגלים בתער השכירה תגלה והפרכת כל עץ יבש והוכסת עץ לח
 אשרי אדם אשר לפניו יכניע את גאווניו ויוריד הדנו והמוני ואם ימתיק בפיו יכחידנו תחת לשוננו
 כי ראיתך לכל עשוק מגדל ענו ומעגב ותוריד עשרת גאות שכורי הזמן ותחרוט על כל לב כי
 אתה אביו כל תופס כינור ועוגב ועתה הראני כצנך ודנה צמאני מנחל עדניך כי אל מי
 ידירותך צמאתי ופן יפגע בי שירורך וחלתי ויראתי ועתה השבעה לי כור ומניך פן תעיר
 עלי חרונך ולצאת אל ארץ נוד תשם פניך ואען ואומר הכני נשבע באשר קבע האור בפניך
 ושם הלבבות נמשכות לרוח שמניך כי המון יפריד ביני וביניך ואשכ עם השם היקר וערך
 שמחתנו לא נחקר שחוט צאן והרב בקר והיתה לנו אורה ושמחה וששון וייקר

נשלמה המחברת האחד עשר תחלה לאל חי

המחברת השנים עשר

אמר המחבר

הייתי עם השם ימים ושנים לרעות כגני ידידותו
 וללקוט שושנים כדבר מן המעלות הרמות ומחכמות
 הנעלמות ויהי היום ויאמר אלי השם שמעתי עליך
 כוראנת וראיתי ממך נפלאות ועתה הגד כאל לי הדוד הנאמן היש ערוך אלת הזמן ואען
 ואומר ידע אדוני הרחמן כי שכחת כנצבת הזמן והיתד הפקועה במקום נאמן רד עם אל
 ועם קדושים נאמן השקף כתון נל כס להחיות הנשוכים המאיר עיני השוכים והמורה ה
 הנכוכים אשר נתן לו ואכל בין העומדים מהלכים ולו בבתי תחכמה יד ושם והדורש דברי
 החכמה מאפריו ידרס אין ערוך אליו במציאות ואין דבריו אלת דבריו כביאות עלה על כ
 כל אפיקי השכל והלך על כל גדאיו ולו ראית חמודותיו וטעמת מצוק ישרה דבש סודותיו או
 ידעת כי דברי ככים וכי כל שרי צבאות החכמה מחוץ לחומת השכל לנים והוא לבדו לפני ל
 לפנים נכנס בשלום וצא בשלום ואין אומר אליו אל תקרב הלום ויתר דורש החכמה חלמו
 חלום ויאמר השם מי הוא זה ואמה הוא אשר במרום השכל ומריא וכין אחי התבונה ופריא
 ואען ואומר הוא אחי ונזרי עצם מעצמי ובשר מבשרי והודה גור ארדי אשר אמרנו בצל כ
 נחיה הוא נזר האין וכבי תשארתי קומת ארזי וצמרת צמרתו אשר ברת ברוש השכל ושאר
 מסמרתו וכל רז וסודות יגדלו בחרמו ויאספהו במכמתו הוא לכל מבצר המורו ישחק ומכל
 אשר בחושיה יתגלע ורחק ובער בו ונס ממרחק הוא למד החכמות על הסדר ונכנס עם ה
 המלך כתר החדר ויתן כיר עכדת עדר עדר הוא הנותן ליעף כח

איכה יתגאה	איש הנבאה	נחשב כמו	עץ רקבון
תגזול חוץ	איש קנהו	בראגה	ברוב עצבון
תשכח כי	פילו קלבון	גזל נתן	אל השבון
מחת חוקי	האל תבחר	צמר צחר	עם יין חלבון
איכה תזכור	לפני מי	אתה עתיד	ליתן חשבון

ויהי כראות הער רכבי ופרטיו השירים ההדורים נתקשרה נפשו בנפשי ויאמר אלי חייך
עטרת ראשי קניתי לעבד עולם לא אצא חשתי ואם אשתי שיהיה הרה תלד זכר ב
ברצון האל יקרא שמו עמנואל ואען ואומר אמור כל הער רוח כריכה הלא ידעת אם
אשתך תלד זכר או נקבה ויאמר הער זאת הדעת וממי פליאה ולא יודע זה רק בדרך כסופיה
כי מי יוכל לדעת העצמים בבטן המלאה ואן ואומר חייך ידעוה הרופאים המבינים ונתנו
בדבר עטרה סמנים וכבר חברתי עיר כללתי בכולם למקטנס ועד גדולם והנה לך העיר
אשר כלאו המסורדים עשוהו קחכו הער כי אין כמוהו

אחות העו	בר הזכר	הם יופי	מ	ראה הפנים
השד הימ	בי הוא גזול	דפקי	הי	מין איתנים
גידים שת	חת הלשון	מצד ימין		הם רעננים
גידו היצד	היבני הם	מן האחד		עשר מונים
שחרות פטמת	שד הימין	בכרה קלה		רבת אינים
ונזילת דם	מנקבה	אף היבני		אות על בנים
ושכון העו	בר בימין	הוא הטוב		שבסמנים

ויאמר אלי הער נראים הדברים להיות כנים ואין ספק כי האומר היה מכלל המבינים ולא
מכלל האנשים אשר חוץ לחומת השכל לנים ועתה הגר כל לי הדוד הנאמן אחרי אשר הביע
מחמתם לדעת הסתוס והנמון האם הגיעה חכמתם לדעת עת הלידה ואען ואומר דע כור
העדה כי החכמים האמתיים חקרו בחכמתם ונסו פעמים אין קץ בנסיונותם כי מי שידע
עת העבור יוכל לדעת העת אשר האשה ללדת תהיה כורעת ומי שידע עת הלידה ידעיה ברורה
יוכל לדעת ממנה העת שנתעברה ויאמר הער האוכל להבין זה הדבר אני ואען ואומר כן
אדוני דע כי דבר מוסכם הוא מן החושים יודעי מדע ומביני חרשים כי המול שתהיה בו
הלכנה בעת החבור והפקידה יעלה ממורח בשעת הלידה והמול שיעלה ממורח בעת החבור
והפקידה שם תהיה הלכנה בשעת הלידה והנה כאשר יודע האחד מהם למשכיל יוכל לדעת
ממנו האחר עובר לסוחר ויאמר הער האם אמת מה שיאמרו קצת אנשים כי יושא אשה שתלד
לאחד עשר חדשים ואען ואומר ידוע תדע אחוני הנכרי כי אמת הדבר כי

ואל אשר אצרו אבותיו פור והיה כלל היום ונאולס אהרן אחי הווא כאבותיו ויתעו היה בדורות
 והשכר אבי הווא במאסר ובענויים יבחר מות מחיים ונאלס מגואליו וריעי עזרה ויהודות
 א חיו נדר לתת לו עטרה משקלה ככר זהב ואכז יקרה וכת שבע אחותו כלו עיניה בדמעות
 וכד רה לו שבע וריעות ואני בנימין עשיתי בדבר כמה פעולות ועזרני עליהם האל נורא
 תהלות ואשר יעשה עמו עוד חסד ויגאלנו ומן העפר יקומנו חסד ה' יקדמנו וירצותי שיהיה
 זאת האגרת שותקת ומדברת וכל הענין הזה כוללת ואוגרת וכל תיבה מתיבותיה תהיה סס
 אדם בלבד ואם את הדבר הזה תעשה אהבתי ממך לא תאבד ומלך למליצתך יהיה כעבד
 ואני ואומר חייך השר הקטית לשאול אמנס ידעתי כי אן זולתי לבאול אני אחבר המליצה
 הנזכרת בעזרת אשר מדר בטעלז מוס ויתכן בזרת סמים ואקוס ואחבר זאת המליצה
 ואתנה לשר אבי המועצה

שלימות ברכה וסיפיה לכני וסוף אלעזר משה אחי ארח חורי אברהם עקס עמוק שמיר
 סוכב גלל פרט קוז מוליד אפים אסף מרמה אחז מרד ענה בלע יצחק יעקב מ
 מנסה גמול מתניה אבי אסף אהרן ידע נח והללאל אולס ושכר אכיוו אסיר יתמה יבחר חזר
 מות יואל עזרה קורא אחלי עמס ישישי צופי דודי חנשים פנאל יתר מחלי אלישיב גמול אנוס
 ומכס יאיר עיפה ימנע תחת ונענתי יכין סבר יקיס וכרי אחאב יהודה בן חיל איש הוד נדב
 עור עטרה חסונה עזובה אשה בת שבע וריעות שבע חוסה מעטיה פעולתי בנימין אומר תמנע
 זע כון גדלתי רוממתי עזר שלתיאל עכני חכני גדל ישיגי גבר עזוי ידע יצרי סומר מספר חנסי
 אשר יסוב יגאל ינאס חסד

ויהי כראות השר האגרת נשלא על דבריה הנעימים וישתחו ארצה שבע פעמים ויאמר
 אלי חייך כתתה לי אשר מעמך שאלתי היום ראיתי אשר ראה לא פללתי לא אשאל
 עוד ולא אנסה ידעתי כי כל תוכל וכל אשר תחפון תעשה ועתה שאלתי ונבקשתי מאתך שר
 המשרדים לחבר אלי שני שירים ואטים אותם במקום אשר אני מתפלל ולומר האחד ישלים
 דע לפני מי אתה עומד והשני ישלים דע לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון וזה ינחמני
 ממעשי ומעצבון ואקוס במצות השר ואחבר אלה השני שירים לקומים מיהלומי הדבורים
 ויקחם השר וישאם על אברתו וישמח בבית תפילתו

עד אן נשרף	ובמוץ נרדף	הבל נרף	ו תהיה חומר
תשכח	לך הכבוד	תורתו	למוד וללמד
אל הגורש	בפניך	האויב	יאמר השומד
מה לך בלבב	הולך שובב	אל זקן	כסיל תצמד
לפיד בוז	כון לקראת אל	דע לפני מי	אתה עומד

ראשו יחייב החמסן בסכנות, מצאות הממונות מתוק המר לרעבים, הרתוק יעשה לסובבים
באריכות תפסד הסירה, במלאכות תחזק התורה, כשמוע המר המפוארה ישרו
וכוזה, אשר לא יותן סגור תחתיה ולא יסקל כסף מחירה, כפלא על חשמלי זהרה, והיתה
לו טעון ויקר ושומחה ואורו, ויאמר ברוך ה' אלהי ישראל, אשר לא הסבית לשורים ולמליצות
גואל, אתה עתה תעשה מלכה בישראל, ועתה אמור נא כור הודי הנעלה,
יוכל איש לספר ממנו ומאודותי טבח ותהלה, ואין מעלה ממעלות החכמים, שתהיה כי באמת
ובתמים, מה מאד יחטאן הימים, כאשר יחיו האנשים אשר מכל הדר ערומים, ואעפ' ואומר
אל יאמר כן אדוני נור' חכמים, כי חבלים נפלו לך בכעיימים, כך מעלת הנדיבות, אשר בין
כל המעלות לה חשיבות, מלכה סבר הפנים היפות והעריבות, לרחוק ולקרוב, ומעלות אחרות
נכבדות ככוכבי השמים לרוב, ואם אשכח מעלותיך וכדיבותיך עטרת זמני, תשכח ימיני, כי
ידע אדוני, כי כאשר אל ארץ נוד יצאתי בעוני, הרים וגבעות דרכתי, וככל בנטותי נהלכתי,
ובכל הארצות אשר התהלכתי, עש הנדיבים אשר מצאתי מלחמה ערכתי, כי כאשר נפשי מנגד
השלכתי, ודיו פני חללתי, ודמי לבי שפכתי, אל משענת קנה רצון כסמכתי, ובשר ויין לא
בא אל פי וסוד לא סכתי, העלימו ממני עיניהם, ואטמו משמוע אוניהם, עלכן אעלה באוש מ
מחניהם, וכאשר בימין צדקך תמכתי, חשבתי כי על מלכות כסדרים הומלכתי, ואהבת עולם
אהבתך, ועל כן אנוך בחסד משכתי, וצדקך בקהל רב בשרתי, ומרועה אחריך לא אצתי ולא
סדתי, כי עינך דבר לא הסרתי, מצאתי עמך חס ואב, רחמת עלי העש בטרי עלי יאב' וריוני
צמאוכי בעת אדאב, ותאמר גם לגמליך אשאב, ואשא משלי ואומר

אם אשכח כל	תגמוליך	עלי דוד	מש	גב אל עתות
לא ימצא	במחתתי	חרש אש	מ	קיד לחתות
כי בהיותי	עם נכבדי	ארץ	חב	קתי אשפתות
אכן עמך	לא חסרת	ייבית	וש	מנ'ם וסלתות
אף בהיות	פשי שיקקה	השקיתני		בין הגיתות
ותאמר גם	לגמליך	אשאב עד אם		כלו לשתות

ויאמר ה' איך לתמוה אם יתגדב איש מהוננו, רק יש לתמוה אם לא יחלק רכשו אשר רכש
מקנה קנינו, כי כך יראה האדם מה שלא יראה באיש בלעדך, ועתהמי הוא זה
בזמן אשר לא וכבדך, אחרי אשר לא ידע מעלתך וחסוף סודך, הראיתני היום ממלכת מ
מליצתך נוראות, היו בעיני דברי נבואות, ועתה באתי לשאול ממך דבר נפלא, ואם תוכל ע
עשוי גם בעיני יפלא, כד ידעת כי עס בני יוסף, ולטלוח לו אגרת טלומים אני הומד וכוסף,
ולאודיעו כי משה אחי שנשכח והלך בגרות, יצא לחירות, ואברהם אחי השני הוא איש בליעל,
ונתן אל לבו למעול מעל, והוא משחק בקנביו,

מ'פירות' לטוב' תקומה' רמות' יצנה' העשיר' החכמות' כפונת' מהשיר' המותרות' יתאון' הכלבים
השכרית' יתבטלו' כשיעירו' הכתובים' בחכמה' העולם' יתקן' המלחמה' מעמד' משוכן' הנהל'א'
לפעמים' לשארית' הרפואה' לבג' כבורית' הוקן' איוב' לתולדת' תסתכן' מהואב' האובדת'
הכנף' תכיר' באכריתיו' הענף' לפ' צמים' טוב' מאכריתיו' החרב' יגזור' בחדורו' הקרב' ימלא'
מהבשר' כאר' נאמן' יחשב' החלום' בהשנות' הזמן' ישתנה' המלך' בהשנות'
נאלה' דברי' המליצח' הגזירה'

בהשנות' המלך' ישתנה' הזמן' בהשנות' החלום' יחשב' כאמן' כאר' מהבשר' ימלא' הקרב'
בחדורו' יגזור' החרב' מאכריתיו' טוב' לפעמים' הענף' באכריתיו' תכיר' הכנף' האובדת' מהואב'
תסתכן' לתולדת' איוב' הוקן' כבורית' לבג' הרפואה' לשארית' לפעמים' הנהל'א' משוכן' מעמד'
המלחמה' יתקן' העולם' בחכמה' הכתובים' כשיעירו' יתבטלו' השכרית' הכלבי' יתאון' המותרות'
מהשיר' כפונת' החכמות' העשיר' יצנה' רמות' תקומה' לטוב' מהפירות' התבטלה' לאור' תבא'
מתלוצות' הוכב' לבעלי' נחשב' לאר' הגנב' הפוך' גנב' מהעץ' החכמה' קנו' מהמלמד' שלימה'
תראו' מהחומר' הנשמה' בוטחת' באמונה' הבהמה' נמשכת' ברסנה' ברוצו' יכשל' הנמלה' לחפצו'
יגיע' הנזהר' במולו' יצדל' האדם' לפסלו' ירוץ' הנזהר' מהחיבור' לפעמים' טובה' הצעקה'
מהרבור' טובה' לפעמים' השתיקה' הגנבה' תגלה' כשורבו' הגנבים' לטובה' סופם' כשירדכו' ה'
הענבים' הפריסות' העלמת' הפירות' יין' לפעמים' ישוב' חומץ' העין' יחשך' כשיאפס' הזמן'
יקץ' כרבים' השכב' בקץ' יחזיק' הטובע' השורה' תשלם' בחריצות' או' בהשתקף' יתרה' ללכבו'
ההתאפקות' ליטור' מאוסים' הישרים' ליקרם' מאוסים' הפנינים' בחכמה' דבר' שטוק' המזימה'
צוף' מרשע' מתוק' רחוק' מהטוב' המורד' החוק' יתיר' רב' הצריך' הגאולה' לחכמה' דושי' הענוה' ל'
לחכמה' יושי' מודיעתך' נכבד' מחרתך' עמך' שכן' יומך' הלך' כבר' תמולך' השזחה' תשלם'
בהצלחה' יס' בארץ' מרחב' כשתצר' החכמה' התבטל' כשתעלה' בצרה' העין' יחשך' כשיבא' הקץ'
לארץ' יחזור' מעשיו' משקץ' לאל' תפס' הנכלים' כשתשאל' שאל' מהחומלים' בבנה' תתפאר'
האשה' האמונה' באנשי' הקדושה' חביריך' תכיר' כגורך' אשריך' כשתברח' במורדך' ולקוננו' יאמר'
הטוב' עבדני' לאדוננו' יאמר' הבגר' כבדני' המנוסה' טובה' מהתבוסה' כזהירותי' מלט' הנזהר'
במהירותי' יכשל' הנמחר' נחנק' בזכוכ' לפעמים' הענף' הדולקים' ישנאו' הבורח' החושק' ישנאו'
היזח' כרפים' בקצם' האכזרים' כספים' במלחמה' הגבורים' המליץ' הנכלים' יהלום' יחליץ' ה'
העצמות' השלום' כוסר' בראשיתם' הענבים' החוסר' יסבלו' הרעבים' להבהיל' הרנאים' ככרא'
הוקן' בהקהיל' החכמים' המענות' יתקן' תרופה' חכמותיך' כשיחשירו' ככסיד' גרופה' או' טבח' לך'
גרמים' מעטך' בורח' השכל' כשיגדל' חקן' בורח' הדעת' מהולדקן' דרשתי' העולם' לתקוה'
איך' העולם' הגלני' בקשתי' מהאל' שלומי' להאריך' נאך' שלום' החלני' באמונה' תעמוד' האחות'
בתבונה' תמרוד' התאנה' המאורעות' יתחברו' מהשעות' הנעלמות' וצנו' בהקדמות' האחרונות'
יובנו' כנסיות' הפגעים' לב' דואים' יזמיחו' הרגעים' כשם' יגיע' הכעס'

ולבית איטכין הזרוע והלחיים והקבה אל שדי יתן לורחמים ולאיוב יתן רחמים ויראה
זה דע יאריך ימים כדע בזמן הוא ושיחיו ציר כאמן לשלחיו אלהי שיתג בגלגל וירוס ראשו
ותתענג בדשן כפתו ותחת פדיוס תהיה לו פיר יוס אס יחטא תשמרנו ונקא לא תנקאנו ויהי
ביתו כבית פרץ ויהקברהו על במתי ארץ

בראות השר נוצע המליצה ויהי כפורחת עלתה נצה כדוב אחד מקצה מזה ומשחית לחבל
מקצה נטבע כי האיש אשר יבא מלון קצה הוא אפיד אפוד חכמה ומועצה ויאמר אלי התוכל
לעשות מליצה הדורה יהיה לה ענין בעת תקרא ישרה וענין בעת תקרא אחר כנורה ואומר
ידע אחוני הנעלה כי יכול נוכל לה ואקום ואחבר ואז המליצה ההדורה והיא ישרה וכנורה
ואלה דברי המליצה הישרה

התורה תתחזק במלכות השירה תפסד באריכות לשוכבים יעשה הרעוק לרעבים המר
מתוק הממנות ומצאות בסכנות החמסן יחייב בראשו הכעסן יגוע כפטו והדגעים
יזמיחו לבחורים הפגעים כמאונות יזכנו האחרונות בהקדמות יונבו הנעלמות יתהשעות
יתחברו המאורעות התאזה תמרוד בתכונה האחנה תעמוד באמונה החלני השלום ואיך
להאריך שלומי מהאל בקשתי רגלני העולם ואיך לתקוה העולם דרשתי מהדלקן הדעת בורח
הזקן כשיגדל השכל בורח מעשך גורמים לך טבח או גרופה כדסיך כשיחשורו חכמותיך ע
תרופה יתקן המעצב החכמים בהקהיל הזקן כדרא הרואים להבהיל הרעבים ישכלו החוסר
הענבים בראשיתם כשר השלום העצמות יחליץ יהלום הנכלים המליץ הגבורים במלחמה
נפסים האבירים בקצס נרפים הירח ישנאו החושקים הבורח ישנא הדולקי הענק לפעמי
בזבוב כחנק הנמחר יכשל במהירותו הכזה ימלט בזוירותו מהתבוסה טובה המנוסה כבדני
הבגד יאמר לאדוניו עבדני הסוס יאמר לקוניו במורך כשתברח אסריך בצורך תכיר חביריך
הקדושה באנשי אמונה האטה שתפאר בבכה מהחומלים טאל כשתטאל הנכלים תטיל לאל
י משקץ מעשיו לחזור לאח הקץ כשיבא יחטף העין בצרה כשתתעלס החביט החברה כשתצר
מרחב בארץ יש בהלחה תשלם השמחה תמלך בכר הלך יומך טכן עמך מחרתך
נבצר מידעתך יופי לחכמה העכנה דופי לחכמה התאזה הצורך רב יתיר החנוק המורך מ
מהטוב רחוק מתוק מרבע צוף המזימה שתוק או דבר חכמה הפנינים מאוסים ליקדם
היטרים מאוסים ליערם ההתאפקות ללכות יתרה בהסתפקות או בחריצות תשלם הסחורה
הטובע יחזיק בקוץ הטבע בדבס יקוץ המץ כשיאפס יחטף העין החומץ ישוב לפעמי יין
הפרישות העלמת הפרישות הענבים כשידרכו סופס לטובה הגנבים כשידרכו תגלה הגנבה
השתיקה לפעמים טובה מהדבור הצעקה טובה לפעמים מהחבור הנדהש ירץ לשלום ה
האדם ישתדל במזלו הכזה יגיע לחפצו הנמחר יכשל ברצונו ברסנה נמשכת הבהמה
באמונה כושחת הנשמה מהחומר תראו כלומה מהמלמד קנו חכמה מהעין גונב השיך ח
הגנב לאין נחשב לבעליו הנוב מהמליצות תצא לאור התעלומה

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַסֵּדֶה הַסִּלְתָּ עִמָּה וְהִשְׁבַּת לְרֵאשִׁיתָ, וְעַשִּׂיתָ בְּיָדֶיךָ וּבְמַלְיוֹתֶיךָ כַּפְלָאוֹת, חֲפָצֶיךָ
 סִתְּחַבֵּר אֱלֹהֵי מַלְיוֹה, בַּעֲתָ סִתְּקָרְאֵהָ אֵל הָאוֹהֶב תִּהְיֶה בְּרַכָּה וְחֲדָה וְדִוְעָה, וְבַעֲתָ
 סִתְּקָרְאֵהָ אֵל הַסּוֹבֵא תִהְיֶה קִלְלָה כְּמִרְעָה, וְחֲרָפָה וְנֹאצָה, וְאִעֵץ וְאוֹמֵר הַנְּנִי, אֵל כָּל אִסָּר
 תִּחְסֹף עֲנִי, וְאִקְוֶה קֵל חִשּׁוֹלָא הַחֲשֵׁי, וְהַנְּבִאֲתִי כִּאֲסָר צְמִיתִי, וְאִחְבֵּר זֹאת הַמְלִיצָה הַמְהוֹלֵלָה
 וְלֵה עֲנִי פְנוֹס בְּרַכָּה וְקִלְלָה, וְאַלֶּה פְנוֹי הַבְּרַכָּה

הער והעסק לענות ראש מעולם נסך מראש ולבו בן ער ויהגה לענות ועמו ימות
החמות והאמות בנה בעש ביתו מה טוב פרי דתו עדיניע לא וסור תמותי יסכב
וערבה סתת שלח הומן לכניו להיות פחם ויות אית מצחו חזק לעומת מצחתי רב אדם יקרא
איש חדו מבעריו והיה שרי כצריי והעמיתים אשר פיו נטף הנסים והטף נפסם בהם תחזק
כת אית הומן בקיאו להיות על פיו כל ריב וכל נגע קראו וחכמי הזמן סור ויקס וחכמי
יחכם אשר יבא באדי תבונתו ומגרס ידע כי רפאים עסי לא יראה כל חכמי לב לרהבו אדם
יפקד לא יפקד ומוסכו ימחץ הומן וידיו תרפאנה ועצבותיו בדוחו תספנה ורעיוניו לכל ה
הפסכות גולים העתיקו מהם מליץ הוא יהלום הצדק אשר ירומם עומתו וסאפו צמים שורם
רתמים לחמם בגוש לא יחשב והטחף מאזנים נחשב היו כוכבי הומן עש וכסיל המצוה ל
לאשר רנה וסכח לכתחשה ברנה צח וס המחלוקת יתן לחרבה ולבת איש כהן הורוע
והלחיים והקבה אל שדי יתן לו רחמים ולאזהכי יתן רחמים ויראה זרע יאריך ימים נודע
בזמן הוא ושיחיו ציר כאמן למלחיו אלהי סיתיהו בגלגל וידוס ראשו ותענג בדרש נפשו
ותחת פיר יום תהיה לו פדות אס יחטא תעמרהו ונקה לא תקנה ויהי ביתו בבית פרץ
ואלה הם פני הקללה והרסותה על כמתי ארץ

אלה השם המספר לעבד ולעבד נסך מי ראש וילכו בו ער ויהגה לעבד ויעמו ימותו החכמות והאמונות בנה כעס ביתו מה טוב פירדתי ער יגיע לא יסור טומאתו שלחו הזמן להיות פחם ייתן את מצחו חוק לענות מין חסיד אדם יקרא חסיד חסיד מנעוריו ויהי שדי בברי ומהמים אשר פיו נטף הכעס והטף נפשה בהם תתעטף כתן אותו הזמן בקיאל ולריות על פי כל רוב וכל נגע קראו ויחמו הזמן עוד יזכר וזקני יחם ואשר יבא בשדי תכונות ומגדש ידע כירפאים שם לא יראה כל חכמי לב לרהבו אם יפקד לא יפקד מוטבו ימחץ הזמן וידיו תרפנה ועצמותיו ברוחו תסגנה ורעיוניו לכל הצפונות גולים חציתיו מהם מילין הוא יהלום הצדק אשר ירומם וזמנו יאשפז צמים שורש רתמים לחמם כגויס לא יתחשב וכשחק מאזניס כחשב היזכר הזמן עש וכסיל יהוא בין כסיליהם עש וכסיל המצוה לאשר דכא'פנח לפתוח פה ברצח ויס המחלוקת יתן ליהרה רבה ולכת

ויאמר אלי הער אמור נא בחסדך מה שמות הספרים אשר למדת בימי הנעורים ומה המחברים ואען ואומר ספרי החכם רבינו משה בן מיימון כי הוא היה חכמה אמת ונר חופט כל מחשך ומטמון היו פניו אמרו על שולי מעיל החכמה פעמון ורימון בז לדעות הנכריות וקטיל המון מצאנו בארץ מדבר וכתהו יליל ישימון ויביאני אל גבול קדשו ויכן כמו רמיה מקדשו וספריו וספיריו היו לו מעיר לעזר ואדבקס אלי כאשר ידבק אל מתני איש האור ואשא משלי ואומר

ספרי הרב	הם במלכות	ספרי זיל	תו פלגשים
מיום בינו	תן בכפריו	לא נתתי	את פי לגשים
ולרעות כל	צמא לבין	צויתי נד	בות פילגשים

ויאמר הער ספרו ממך אנשי הדור נוראות ושמעתי עליך ככלאות צאמ' ר אלי כי חברת ספר באית בו צורת כל אות ואות ואם אמת הדבר אין אלו אלא דברי נכונות ואען ואומר אמת הדבר אדוני והוא בחיוראטית אדוני והוא עטרת על ראס כל אשר חברתי במומי וחברתי בראש הספר טירה על כל השירות תהולל והגדתי בה כוונת כל הספר בכלל וינילו בה רוחיה כאשר ינילו בחלקם טלל ויחמוד הער לשמוע השירה כי נכסף לשמע איזון א הדרה ויאמר אלי השמיעני אותה ואעננה לי עטרה למען ייטב לי בעבודה ואומר קח לך הער עשיתי מפניי המאמרים וסדתי בספירים ואשא משלי ואומר

הוי כל צמא	בכלי גומא	הלכו אלמי	בור תושיות
מה לכם בו	רות נשברים	הא לכם גו	לות עליות
רב לכם סוב	הר הילדות	בנפשות ה	נה בשבויות
סרו נא אל	סגדל עזו	בנתי אותו	אלתלפיות
שקדני על	פרי הסופר	באות צורת	האותיות
ישיב לכם	הנכתרות	מובנות ל	לב וגלויות
אביעה	דותגלה לי	הבוחן ל	בות וכליות
יששפי	חרב חדה	ולשוני ח	רב פיפיות
ודעו כי לא	באות ת	המצריות	העבריות
בהשע	שונות נרמ	זו החכמות	רוחניות
ובתשע	אמצעות	נרמזו ה	שמימיות
אך בתשע	האחרונות	נרמזו כל	חטכיות
בם נרמזו	הנמצאות	רוחניות	אוגשמיות
מן המעלה	הראשונה	עד רמש בו	רות תחתיות
בם ארבע	האופנים	אף מתיכם	ארבע חיות
בם דרקי	ע הנורא	וכרבים מ	עד איש לריות

ביום דדתי עלי	שרות ושרים	בשטף אף בע	יטעל פגרים
שאלוני הלא	תפחד עניותם	היפחד הארי	ברוב עדרים

ויהי אחרי כן וישאלני השר ויאמר לי : אמור נא שמחת גילי : האם התוכחת לעולם עם החכם
 ר' יוסף הנחתים : אשר היה מארץ פיתוס : ואען ואומר לא התוכחתי אמנם היה באמת איש
 תוס' ולא רציתי עמו להוכח : ואולי כי לו התוכח : היה נכזב ולא נוצח : ובעברו דרך אצלי
 אלצני להגיד בכבודו : ולחבר סיד יהיה שהדנו ועדו : וחברתי עליו סיד נעים : מעשה צעצועי
 וכל הסגנים והשרים כבדוהו בעבור מעלת שירי : כי הוא היה ביניהם לכבדו : וזה השיר אשר
 עליו חברתי : ובמחוגת סכלי איתו תארחי :

הוא בן פורת	תוך פיו יערת	נופת צוף ו	בלבו נחתם
פנת יקרת	לבין פטרת	רחם נקרא	בשמו נחתם
הוא לראות	לפני אל חי	מרכבת ה	שכל ירתום
הוא עלה על	סולם החכמה	הוא חקר סו	דיה עדתם
הוא יקיר	בז השכל	הוא בורות ה	סכלות יסתים
בשמו בן הוא	גם הננו	כי על נהתום	נחתים נהתום

זידע הש' אדוני כי הדבר אשר הביאני : שהחכם ר' יוסף הנחתים לא הלאתי : ומפניו לא נבעתי
 וסודותיו מדרך בארמנותיו השבתי : הוא ראיתי אותו בכל תנועה מתגלגל : ולכן נבקה רוחו
 בקרבנו ועצתו אכלע : כי לא טעם מזק המליכות ודבש : רק ציר טס ציר טס : אמנם יחריד
 לבי ויטריד רעיוניו איש אשר מול חכמה אחת ימים פניו : כי הוא יגיע אשסיה ופתח מאבוסיה
 וישתה וימאץ כוסיה : ויגרם חדשה וישם לבקעה רכסיה : ויעדה תפארת עכסיה :
 ואשא משלי ואומר

ז' א' ערבותי	מלחמה עם	איש רוב חכמות	ונצחני
אכן בעל	חכמה אהת	יום נלהם בי	הבריחני

כסמוע השר עליו לבני : ויאמר זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו : ויאמר אלי ראיתוך החבר מ
 מעיין המתגבר : מפרק הרים וסלעים משכר : ותכניע בעמל לב איש על ריב לא לו יתעבר
 ועתה הודיעני במה כוחך גדול : כאשר היית לתבונות בית וועד ואל החכמות מגדול : ואען
 ואומר דע ידוד הנאמן : והשר החומל והרחמן : כי הדבר אשר אל עושר החכמה הביאני הוא כי
 הלאיתי הומן והוא לא הלאתי : ולא יכול אלי כאשר חמדותיו : הראני : וגרעתי בכחש השיאני :
 וכאשר הכו באכזבי עדתי רוח אל באני : ועל כנפי נשרי התבונה נשאני ציהי בהכותם ונשאראני
 ובעת נדיבי עמי העלו חשק היעלות על ראשם וישאיהו במוט' שותי' ה' לנגדי תמיד כי מימיני כל
 אמוט
 ואשא משלי ואומר

לשואל במה	נ	עלית עלי כל	בשוך הזמן	יחזה נחיה
עניתו תמורת		להציב לנגדי	ראות מן עכיה	צבי יצביה

להוציל ולעזר וטוב עוללות סיריך מכציר אבי עזר וישא משלי ויאמר

בגפשי צבי חן מעיל הוד מעילו וגם פ עמון הוד ו הדר בש לין
ומי ש אבה בין לבד מ מקירו ומי זה ימשל לבד מ משליו
ואין איש יהלך בחשך הלא רק לניגה מאריו ואר מ הלליו
ואין מי ילקט לבד עו ללותיו ואין איש יזנב לבד ב חשליו

וואמר אל הער אדוני עכחנו מעשה הצביה אשר כי התלה ונחנו אשר כבודי הקלה נלח
שמנו אל לבנו עצב לבי וצירו ושבנו להלל איש סירי חבירו ויאמר הער ברנכה תהיה הצביה
עם החתולים אחרי אשר הביאותנו לגבר חילם ולשמוע השירים המהוללים ואנן ואומי
הכני שולח לה הכרכה אשר אל הזמן אל היעלה אשר ראיתי ומוקעת כלב האלה ובחפץ
גדול הייתי כנשא על הגבירה השירה הוא אשר כשאני על המוקעת הארנתי
ואשא משלי ואומר

ראיתי א	שה מרשעת	על לב הא	לה מוקעת
כל עובר ע	ליה ישים	משתאה מ	דריש לדעת
אמרתי מה	יפית אלה	לך יתרון על	עץ הדעת
רבות אלות	עשו חיל	אך את בש	ער מודעת
לו עלייתם	כל האלות	תוך מאזנים	את מברעת
ולנגעי ה	נשים היית	את אזוב ו	שני תולעת
מי יתן י	דמה אל יפיך	כל עץ יער	ער מיפעת
לא תשאי כ	פרי זה יום יום	תהיה נפשי	לך נכנעת
אלביש אתך	אפוד ומעיל	אחבוש על רא	שך מגבעת
אתן על ב	דיך עגיל	על פארו	תיך טבעת
אוסף לך ב	הנה אם לי	את ובקילי	את שובעת

וואמר הער וחלתי ואירא ען ישמענו דברך אחי הגבירה כי יציבו אותך להיצי תוכחות מטה
וזה נקיבי ראשית החכמה וידועיה טריה וקציניה וטועיה ואף אם היו נקלים ונבזים י
לחכמים להיות משנאתם והירים ודיוס כי כבר אמרו חכמים כי אדם ענק לפעמים בזבז
נחנק וישא משלו ויאמר

הזהר מ	שנאת נקלה	ורחק מק	נאת איש נבוב
כי ראיתי	פעמים רבות	אדם ענק	נחנק כזבוב

ואומרה אל הער דע אדוני כי לא ידעתי אכנה ולי לכבז אומץ עורף לא יפנה אשר יקרא
עליו מלוא רועים מקלס ל איות ומהם כס לא יענה ולכלאיש אשר יקראי הכני הוא המדבר
הכני ואך אירא מתרועה ורעס טריס היפחד הארי מרוב העדרים ואשא משלי וואמר חר

יהרתח תוך	כלי זונג	ובשל	בת כס	ת	אמו פרדה	שכנה
ותשטחם	עלי עור	ה נמלה	ולערב	חבוש אותם	בבכנה	
ואם מאן	תמאן ל	עשות זאת	קחי ילדה	ומרטו את	זקנה	
ושרפה	במים סוף	למולה	והעלכה	תקבל את	עשנה	
וקח שערות	שחורות	צ מחולה	בכף ידה	לגרר כס	לשונה	
והנה זאת	חקרונה	וכן היא	וכזאת היא	עצתי	ה נכונה	
ראיתה	בספרי	ה נכונים	למחלתה	נתתיה	למנה	
ובשעם	אבן זוהר	וראוי	ואיפוקרט	וראשי	ה תכונה	

וישחק השם על הרפואות אשר הכנתי לעלובה ' עונות רוח ועזובה ' ויאמר חי אני כי ה
התלת בה ' ואם היא שמה כך אותותיה ' לקחה מידך כפלים בכל חטאותיה ' וסירתך
זאת יקרה בעיני ' ולפאר שיריך אשים פני

צבי	ה חברים	תזר	נזירים	ומשגב לעת'ת	ועזרה	בצרות
ותרכב	עלי חוג	זמירות	וכל שר	לנגדך כריכבי	אתונות	צחורות
ותגניב	לבבי	בשירים יסדתם	יקיצים בטלם	ישני	עפרות	
לאזני	תעידה	הלא הם גומים	וידמו בהלם	בנור'ת	טהורות	
חקקאם	נדיב עס	נתתם עליהם	רקיע שמי ה	מליצה	מאורות	
ראיתם	וכראות	פני ה אלהים	חמדותם עגדתים	לראשי	עטרות	

ויהי כשמעני שירת השם נכחלתי מפניה ' כי גדלו בעיני ענניה ' ואומר חי אני כי שירך זהב ס
סגור ' וכיהותך עמך מרעס שירים ותרננה לא סגור ' ולא יחרדני בחכמתו סגור
ואשא משלי ואומר

שירי השם	זהב כגור	הוד נהרו לי	חרב הגור
איך יום אגר	גור מי וביים	חילו אגור	אגר אגר

כשמוע הסד שירי וטעמנו ' היתה רוח אחרת עמו ' ויאמר הסיר הזה עמד בן רוחו וטעמנו ' חי אני
כי שירך פרץ ' מגבול השירים פרץ לתחת שלש רגוה ארץ ' ואנן ' ואומר חיך כי אשא לך משירי
משאת ' ותראה אס תחת ארבע תוכל שאת

לבי יתר	מפחדך	מיפעתך	הן גיר אגור
אנה אלך	מריחך	אנה אסע	אנה אגור
אסע אראה	חיל בן יקא	אגור אגור	אגור אגור

ויאמר השם אלי באשרך ' אשרי תבחר ותקרב יסכון חזריך ' כי הגיעו עד לשמים זמיריך ' ו
ואין איש יטאב מי בינה רק מבארך ' אני יהלך בחושך רק לאורך ' ואין איש יטאב הוד אס לא תומיך
ואורריך ' ואין איש יונכ לבד כחשליך ' אן ימשל כי אס ממשליך ' כי זמיריך לומן נור

סביבה ואומר חושן וכו' כי צרה קרובה קחו לכם מקרני הזאבים משקולת ומחלב התרנגולת
 ומיץ השיש וזהר הלכנה ומצל הבור וריח הלבונה ואחד מכס ימחר ויגרע הזב מן הצפרדע
 ותעטו מהם רעיון לחכום בבטן הצביה ואם הרפואות הנזכרות בעיני הצביה כבדות
 מרטו זקן הילדות ושרפוס במי ים סוף בבית בלא כבשן והכיץ ימלא עשן ובעלות העשן
 באפה תשבע הצביה בחריפה ואף אם יהיה בעורה שחין ונרפא וקחו משערות כפות
 ידי הצביה העדינה לגרר בס לשנה הזה ואת חקרונה באשרתה שמעונה וכשדה יער או
 מצאנה ולרפואות מחלת הצביה כתונה ויהי ככלותי לפר הרפואה הנחתה הצביה בנפש
 נכאה ואזא ממש בוש ונכלס ולי חרפת עולם ואבא אל השר והוא אל עת באי מצפה
 לראות אם העלתי אל הצביה ארוכה ומרפא ויקרא באריה על מצפה ויאמר איך טלוש ה
 הגברת בת אביר הרועים ואומר הכל היא מגשה תענועים אין טלוש אמר הרשעים ויטול
 השר על פניו ויאמר עת לשחוק ובי אראה כי הרפא היה בעיני הצביה לשחוק וישאלני להגיד לו
 המעשה איך היה ואם תלהבני מחשק הצביה ואען ואומר המתלהב מחשקה תחת חרול
 ימנח וינוס מקול הפחד וילכד בפח וכחוצו תאכלנו אם לא נוסח יען קניתי למטפט והנה
 מספחיה והלבטתני במעילי הכלימה תלכושתי והיא לא לעזר ולא להועיל כי אם לבושתי בסתה
 פניה פן אראה הדרה טובה ותלט ודפס באדרתה פן אפגע בה ויאמר השר זה הכל ורעה
 רבה ועתה הלא הישבת צור חרבה ואען ואומר הישבתי בעפר עוללתי וזמנתי לה רפואות
 אשר לא באות כאשר תהיה אוניך שומענת ועיך רואות ותחת אשר קניתי לרקוח סמיה
 ולהצדק כיהלומיה ולשכון תרומיה ולכחית גרומיה ולרעות תלמיה הנחתה אותה
 מתבוססת בדמיה ואשא מטלי ואומר

נדיבי עם	קראוני	לרפאות	צביה ח	לתה ימים	שמנה
מצאתיה	במטת שן	אחזה	בחבלי בוך	עלי תולע	אמונה
ואמרת	שלומו לך	צביה	שלומו לך	בערש ר	עונה
ושלחתי	אני את יד	ימיני	למשש בו	בדפק יד	ימינה
ומגדל	לבנה נ	תנה על	ימינה סת	כמו מטלת	לבנה
אזי גדל	מאד לבי	בעיני	וחשבתי	להתל בה	כזונה
ועם חשבי	יעצני	לבבי	ושמתי על	מקום דפק	לבינה
ומששתי	אזי על	ה לבינה	במחתה ח	יתה אצלי	בתינה
ואמרת	ואיכה ת	חרישן	והעלמה	מאד רב ע	עבונה
לכומהר	קחו קרני	זאבים	ומיץ שיש	חוהר ה	לבנה
וחלב ת	רנגולת בת	שנה	ועין אשות	ומרת תור	ויונה
וקח ניצת	כנף עורב	אדמדס	וצל הבור	ורוח ה	לבונה
וקח מן	ה צפרדע	זנבו	וקול התור	וחלב בת	יענה ח ג

לוי ראית	היוד רעיתו	תשכח היד	ה	שר מיבאל
תשכח מטרד	בת מי זהב	תשכח נעמה		ומהיטבאל
תשכח יפעת	תמר תשכח	היוד בת שוע		בת עמיאל
תשכח יופי	שרה תשכח	רבקה יו		לדה לבתואל
לוי ראה או	תה אלעזר	לא חשק ב		בנות פוטיאל
לוי ראה א	תה עשו לא	לקח מחלת		בת ישמעאל
לוי היתה מ	רב כדמיתה	לא נתנה		אל עדריאל
לוי ראית	את חכמתה	ראית ח		במת רזיאל
לוי שמעת	בפיה שיר	אז שמתי		קול גבריאל
צדק תדין	כשמה בן היא	הצנע ת		לך עם האל
כל יעלית חן	כלתה אין במ	טיב רך לש		לח לעזראל
אם תהפוך ל	דעת אל מי	זאת המעלה		ליחזאל
הוא ישא הוד	אין לשאול עוד	מי לחכמות		יהיה גואל

בשלמה המהברת העשירית תהלה לאל שאין לו ראשית ואחרית

המחברת האחד עשר

אמר עמנואל

המחבר בהיותי עם השר המאוסר היותי מוחזק לרופ' ואלוי יבא כל איש יבקש לחלוני מרפא' לא עשיתי מלאכת ה' רמיה' ואלוי יאססנו לחיה' כל איש אשר לו פצע וחבורה ומכה עריה' ויהי היום והנה טני אנשים נכבדים' באו אלי בבית השר רוכבים צמדים' ויאמרו אלי שלום לך אדונינו הרופא שלום' ובכירה אחת שלחנו אליך הלום' ככד ע עליה חליה וצירה' מתחננת אליך לבא עד חצרה' ליתת לה רפאות ותעלה' כי נפטה מרה לה' ואין דן ריכה למזור' ואש תהיה לה מעור לעזר' כסף וזהב ורכוש לך תבזור' ויאמר אלי השר קום חזור מתניך' וללכת אל הבכירה סיס פניך' כי היא בת כריכי עמים' מזרע המלוכה ומן הפרתמים' ואלך עמהם בעצת השר' ואבא אל בית הבכירה בעונה ובמסר' ויהא שוכבת על ערש רעננה' תנסיר ביופיה הלבנה ואומר בלבי עת לחכמה' ראיתיה יפת תואר ויפת מראה' ולספר הודה כל לשון לחה' ועמדותיב רופיה משתאה ואשתחזה אל הבכירה בעונה' ובטורח ובכבוד ראש הטיבה הנאנה' ואומר לה בתי אל תראי' כי כרו צירך מארבע רוחות תמצאי' אומר לבסוף עני ולתימן אל תכלאי' ואקרב אל הבכירה למשש רשק ורועה' והיא להראות עצמה צנועה' כסתה פניה בחכמתה' ותלט ורועה באדרתה' ותאמר משש רשק על האדרת' כי כן חק כל גברת' ואני בראותי כח לא עצרתי' ופלגי מים ירדו עיני לבכי אמרתי בגורתי וכספלי עור מעט נעזרתי' וקל חיש התאזרתי' ואקח כירי לבינה' ואשים אותה על יד ימינה' ואקח בילי מחתה היתה טס כנונה' ואמשש בה על הלבינה' ואהתל בגביר ובעומדים

בכס פלאי פלאות' ברכים אתם לה' צבאות' בכס יוצא איש כל מאנו' השורש מכס כסורם
מחית' ויהי כתרך השמים איש סבל בן חכמה' יציער לימים' מורע המלוכה ומן הפרתמים'
ויאמר אלי אומר נח בחסדך המליכות אשר תאמרו' האם על ספר תחברום' ואען ואומר
חייך כלם על ספר יהיו ככתבים' למען יעמדו ימים רבים' כשמוע האיש ככספה וגם כלתה ב
כספו להיות שמו כוכר על ספר' ונתן אמרי ספר' ויבקש ממני לחבר עליו סיד משואר' כידיעו
כי אשר אבדך מבדוך ואשר אאור יואר' ולכתוב השיר ההוא בספרי לזכרון' למען ידעו אותו
דור אחרון' ואמרה אליו הגידה נח שמך' ושם אשת חייך' ואני אצביא לאורי צדקה וצדקך'
ויאמר אלי האיש שמי יחיאל בר' משה ולמשמעתך סר אהי' ושם אשת חייך צדקה וכסיה כן
היא' ואקום ואחבר לך שיר כפלא' לא יערכנו זהב וכוכית וככתם טהור לא יסלה' וישמח ה
האיש בראותו אותו וישלח אלי את ברכתו' אחרי כן שכ כל העם איש לכיתו' ואלה דברי השיר
אשר עליו חברתי' וכפי יכולת האנשי עליו דברתי'

שמעתי ה	שכל שואל	מי להבמות	יהיה גואל
את מי אשלח	מי ילך לי	ולמי כל ח	מדת ישראל
מי זה יתעל'	מי יוקם על	בשיר תחת	עמנואל
מי זה לחשוף	כל סוד חתום	יהיה חכם	מדינאל
מי ילכוד את	קרית ספר	יקום לי ת	חתעתניאל
ואען מ	צאתיתך	לתלות בנו	מעלות האל
כי ילך יו	לד לנו בן	נתן לנו	בוגנאל
תהיה המ	שרה על שכמי	לויקום מ	שה ושכמאל
לוראית	יפעת הודו	ראית א	לויף מגדיאל
תשכח הוד יו	סף הצדיק	ונשיאות ר	בן גמליאל
תשכח הוד ר	אשי האבות	יפעת עמרי	בן מיכאל
תשכח הוד מ	קלות חגיו	עירא בן עי	קשועטאל
הוד השיר ש	כחות היזרח	הוד ישבעם	בן זכריאל
לו היה בי	מי דריוש	לאמצא חן	בן שאלתיאל
לו שמעת	קולו בשיר	שמעת הי	מן בן יואל
תשכח שירי	אסף הראש	שיר מתת	יהו ויעיאל
לו תראה בי	תו ראית	הר הבית	עם ההראל
לו תראהו	גשם נדבותיו	תשכח מתנה	בחליאל
ובכל חכמה	לו יד ושם	ובכל בינה	כחולאל
אם בו לא ת	מצא החכמה	לא תמצא	נה בבצלאל
הוא לא ילחם	לחם רשע	וכפת בגו	לא יתגאל
חוא ידבק ב	קחשי עליון	אף לשבת	אתם יואל

קדשה לבא עתה תהי מבוכסת'
 איך טוב כראות בבני בליעל נקמה' ועשו בהם כלה אך נבזה באף ובחמה'
 ולא הכרית להם שור ועוף ולא תהיה להם תקומה' ביען עם השלום דברו ו
 והמה למלחמה'
 איך טוב כראות חסיד מתגסל וכורע' עוטה מעלי הענוה וכבד בוגדו' קורע'
 וזרע צדקה בארץ זרע' וצאויבי הפרעות פורע'
 איך טוב לראות הפנינים והחפצים' במשכנות זרב וכסף משכצים' כראות
 הגנבים המלפפים והמנאצים תלוים על העצים'
 מי שיטוס איש שומר על הנשים הוא מן חכמה חיצון' כי הוא דומה בעניינו
 למי שיטוס הזבח שומר על הצאן' ומי שיתחבר עם הטובים ויגרש אבשי מדין
 ולצון' הוא מכסה פסע מבקש אהבה ושומר טוב ומבקש רצון
 איך יבטח איש כמה שעינו לא ראה' ושכח ויהי בבקר והנה הוא ללא' ואיך
 תתיאש מחסד האלהים השגוה' ותשכח וירא ה' כי שגוה לאה
 בעלי התלאות כראותם בני אדם ובהתחברם אליהם' יתנחמו אז מצרתם
 ועצבים ויטבחו בם תלאותיהם' להיות כח וזרנום מתעסף בדבריוס ויטבחו
 עצביהם ובהתיחדם יתחזק כח וזרנום ויזכרו צרותם ותהיה סבת אכזותיהם
 איך יתגאה איש בטערו' וישכח שער אבסלוס ויפעתו' ואיך יבטח באחריתו
 וישכח אחרית אבסלוס ומיתו' ואיך יבטח ככבוד קרובותיו וישכח קורות תמר
 אחרת' ומי יחזק בכלע משכן לו וישכח קדושת אבסלוס וקבורתו
 כמה נטף חשק השם להם לחרדה' וכמה קונו לגוה והגיעם הפרידה וכמה
 ייחלו להצננות וצירי אחרים כצירי יולדה' וכמה קונו ליטועה ותקוות אברה'
 מה נאולה המחילה בהיות היכולת על הנקמה' ומה נאולה הקדושה בימי הבחנה'
 והעצמה' ומה נעלית מדרת הענוה עם המעלה הרמה' ומה נפלאות הנדיבות
 ובעלה לא יוסיף עצב עמה'
 מה נעלו החכמות האמיתיות ומה נאוו למדיהם' מה נעמה חברת החכמים
 ולפניהם תלמידיהם' כמה ביכס וכין הכסילים אשר האתונות רועות על ידיהם
 איך לבקש אות מאנשי הסכלות כי הם הם עידיהם'
 כסמוע הקדים המליצות הנוראות' היו בעיניהם דברי נבואות' ויאמרו היום ראינו ויהי

ראיתי איש קנה לירש איש והאיש ההוא ירשנו והאיש חשב לגרש איש והאיש ה
ההוא גרשנו ואיש עבד ביהודי אחיהו איש והאיש ההוא לעבד כבשהו וראיתי
איש בטח באלהיו וצדק לבט ולבשהו
ראיתי איש מתפאר במקלות במה שאין בו וראיתי איש צובע שיבתו לטמון וקנותו
בחומו וראיתי איש צובע בדם חללים חרבו והתפאר כי הרג גבור אפרים אויבו
כמה בנו ארמונים וטירות ואויביהם ישבום וכמה ראו בעיניהם דברים אשר
לראות לא חשבום וכמה הוציאו לאור אנשים אשר במחשכים נמתי עולם הוסיבו
וכמה הורישו ממונם לאשר מטרה לחצי קללתם הצידום
כמה טוו החבלים אשר בס נתלו וכמה נטו קו העץ אשר בו עלו וכמה כרו שיחות
אשר בתוכם נפלו וכמה חזבו האבנים אשר בס נסקלו
כמה הדליקו האש אשר בו נשרפו והגיע לרעתם הדבר אשר לא נכספו וכמה
ברחו מן הכבוד וחכמה וכבוד יספו וכמה רדפוהו וכמוץ הדים רודפו
כמה עשו חרב אשר בה נהרגו וכמה חשבו ללכת לפנים ואחור הוסגו וכמה
טבעו ממורורים בחשבם כי על רוב שלום יתענגו וכמה מצאת אל העול כחולעת
המצי על עצמם ארגו
כמה נחמדו על דבר אשר אליו לא קרבו וכמה פרעו חובות אשר מעולם לא ערבו
וכמה על פתחי ריעיהם ארבו וכנטי אחרים עגבו זלא ידעו החושקים אשר בחדרי
משכיתם ישכבו
כמה שחקו על דעת אחרים ורעתם קרובה ולא ידעו כי הם בעולם כסומא
בארובה וכמה חשבו לירש מקנה צאן ובקר ועבודה רבה וימיהם קלו מני רץ
ברחו לא ראו טובה
כמה התאוו אל יום אשר איכילו מימיהם ופחדו וקו אל מה שלא הגיע לעולם
אליהם וכמה בכו על זרים וחשבו כי יבכו על בניהם וכמה שמרו הפתח אשר
נאספו עם נשיהם
המשתמש בכוחות נפשו האלוהיה לצורך דבר מדברי הנפש החיה והמבקש להשיג
השכל בכוחות הגויה דומה לשותה בכלי השתן ומשתין בכלי השתיה
מה גדלה שכלות איש אשר יין החשק עברו ושכח להשקיף על סודותיו האלהים
לבריו ומה גדלה אסמת איש ידור נדר לאלדים ויחל דברו ואיש יראה צניעות וקדוש
ואין תוכו כבדו
איש אשר נתן גופו ונפשו וכניו ומקנה הנינו מתנה כתונים ביד צור לבכו גוחו
מבטן וקונו אש יתקצף בעשות מהם האל חסדו ורצונו הראה כי לא כתנם
לאל בלבו ובנפשו רק בלשוננו
אשר יראה נדיבי עמים נאספו וירדו מגדולתם ושאו עריהם מאין יושב ואבד
אזכרות חמדתם ויבטחו באלילי כספם וזהבם וחדרי משכיותם שכחו כי פקודתם ח א

ואע ואו

ויא הש

ואע ואו

ויא הש

ואע ואו

ויא הש

ואע ואו

ויא הש

ואע ואו

ויא הש

ואע ואו

ויא הש

ואע ואו

וואע נאן היט סכלות באים יראה כינוי ונכדיו מתים וישכח מותו וידע כי לכל דבר קץ
ואחרית וישכח את אחייו ואת כורת ברית עם אלהיו וישר את בריתו והוא
מעותר אל הנסיעה ולא יכין את צדו
ווא הש היט סכלות בסכלות איש אכזרי ולא ירחם ומבקש מאחרים חמלה וכאיש צריך
לתוכחת אשתו ונרדס בקציר ויתפרנס מעמלה וכאיש יבכה ויתאונן על צרתו
בהיות הוא לצרתו עלה וכאיש יתקצף על זנוי אשתו בה ותי הזלמה לעשו נבלה
וואע נאן חוט גנות כאיש ישתה וישכר ויתגל בתוך אלה ונכסיו ופלבסיו תרחצנה במים
מכושיו ומחיקבלו ויקיא פרשו וישכח רישו וראשו לא יזכור את עמלו איך לא
יעזר ולעולם יזכר איש אשר אלה לו
ווא הש מי יראה השמש קודר ולא ילך מגאותו שחוח ומי יראה בארזים כפלה טלהבת ויבטח
בחוח ומי יראה ירושלים הפוכה כמו רגע ויבטח בזנוח ומי יראה פרת יבטח
מימיו ויקה אל מי השילוח
וואע נאן מי יראה בוכי השמים ינונו ויקה אל מנוח ומי יבטח בגבורתו ובעיניו בזכרון
סמשון בן מנוח ומי יבטח על טהיית היין וישכח נח ומי ידע ולות הזמן ויהיה לו
לריו ניחוח
ווא הש איך איש יאמין באמתלאות וישכח דבר יושבי גבעין ואיך יתבא לכוור עשרו
ורוב כניו ישכח אחאב והמן וגרען ואיך לא יאמין כי איש על אחיו יתכל וישכח
לו ושמעון ויתמה אם יורד שאול יעלה וישכח ולי הדברי ורברכני יבעון
וואע נאן מי בחזקתו יגבה לכו וישכח עוהי ומי יבטח פכניו ובעיניו וישכח צדקה ומי יבטח
איש מבית הכור ובית הכלא וישכח ירמיה ומי יבטח מרעת המלכים וישכח
יואש וזכריה
ווא הש מי יתהדר ברוב עם וישכח ירבעם ואכיה ומי יאמר חיי בני ומזוני לאו בזכותא
תליא מילתא וישכח חזקיה ומי יבקש לו גדולות וישכח ברוך בן כריה ומי ישפוך
דמי כקיים וישכח יואב בן נרניה
וואע נאן מי יתיאש מבני רשעים וישכח אמוץ ויאשיהו ומי יבטח בכני הצדיק וישכח מנשה
בן חזקיהו ומי יפחד מהרוע אויבי וישכח את אליהו ומי יקטור על המלכים
ושלעתליהו
ווא הש מי ידרוש בבעל זבוב וישכח אחזיהו מי ירגל בכחאיה וישכח אמציהו מי יבקש
במדבר וכלב ימים טלהבת יה וחסד האלקים בקבר וצדקתו בארץ נסיה
וואע נאן ראיתי איש שכיב משחית ועמן רשע וכלכד ברשתו ואיש התמכר לעשות הרע כ
בחשבנו כי תשב באיתן קצתו וכאשר חשב לבניס אחרים ככסלה כלימתו ובטחו
וראיתי איש הלוח מענת לאיש ופרעס אתנן לאשתו
ווא הש ראיתי איש חשב ליריות במסתרים תם וקשת נחוטה עברו וראיתי איש יעד לעשות
רע ולא הקים את דברו וראיתי איש חשב לקבור איש ולבסוף האיש ההוא קברו
ולכן אשרי שאל יעקב כעזרו ועל ח' אלקיו סבדו

ביען לא תחוס עינים עליה לחמלה : ומשמירת החכמה לא תתן אלא לבעליה ו
ולמסכים בכלה : ולא תתן לכסילים שאינה ראויה אליהם : והם אינם ראויים לה :
אין רע ומר כמי שידע הטוב ולא יפעול ממנו פעולה : והמורה לבני אדם מה שהוא
לא יעשה תבואה קללה : דומה בעניניו לסומא בידו אבוקה יאיר סביבו בהלה
שהוא מאיר אל אחרים והוא הולך בחושך ובאפלה

ויהא הש

רוח המתעסקים בלמוד אינם עושים הפעולים התמימים : אבל מתדללים לדעתם
וחושבים שהם מתחכמים בס והם שלמים : לדמיון החולים שהם מקשיבים לקול
החפאים והחכמים : ולא יעשו מה שיצו שהם רחוקים מהבריאות באמת ובתמים :
ההזלחה לא תושג בפעלי הנאים שיפעלם האדם בהכרח רק בבהירות : ולפעמים
יפעלם במקצת הדברים ובמקצת הזמן ולא ישיג בס אל הזלחתו עד שיבחר הנאה
בכל מה שיפעלהו וממנו כלו עד אחריתו : ושיבחרהו להיותו כאה בלבד ומשכני עצמו
לא להשיג בו דבר וולתו

וא' ואו

ויהא הש

אין ראוי משני שאחד מן המעיינים בחכמית טעה בדעתו ועבר אף פי התורה :
אם לחסרון שכלו או משני שלא למד החכמה על סדרה : או שתאיתו עליו התגברה :
כמו הרופא שידע היקף המאכל ותאיתו עליו התגברה : ופי החכמה מרה : שימנע א
אותם מן האדם ההגון בעבור המקרה : אשר לזה האחד קרה :

ואע' ואו

ויהא הש

כמו שיש מן החולים מי שאינו מרגיש בחליו ויאלץ : ומהם מי שיחשוב היותו בריא
ושלם וימרה מצו הרופא ולא יכלם והתחזק בה במחשבתו עד שלא יקשיב לקול מנדי
ויתעלם : כן מחולי הנפשות איש לא ירגיש בחליו ויחשוב היותו חסיד ושלם
בראות הגוף בהשכמת היסודות אשר מהם הורכב בתחלה : וחליו כשינצח האחד את
האחר וסגנוניהם והיא סבת המחלה : והיוסר ואף השכמת החלקים הפשוטים מהנפש
אשר מהם קיום כללי : והעול בהפך זה פהית אין השכמה ביניהם והיא סבת ה
הרע והעולה

ואע' ואו

ויהא הש

אם תהיה השתדלותך שיהיה שלמותך בעושר או תהיה כחולס חלוס : או שתהיה
שלמותך בבריאות או תהיה עבד בטבע ולא תדע דרך שלום : או שתהיה שלמותך
במדות היצירות תהיה מכהיג וולתך במתג ורסן עדים לבלתי או שתהיה שלם בשלמותך
המיוחד לך לא תצטרך למציאות ולתך ותהיה בהן לאל עילום

ואע' ואו

בפעלים הגופניים בהם האדם נמצא ומהשיג אל הזלחתו יתאחר : וברוחניים הוא
בהם נדיב ושוע ותהיה טל ילדותו מרחם ומשחר : ובשכליים הוא בס חסיד אלוהי :
וטוב שחרו משחר כסף עת בס ושחר : אם כן בעל החכמה בהכרח אדם חסיד
אלוהי ולקוח מכל פועל הנבחר :

ויהא הש

אין סכלות כאיש יקנא לאשר למעלה ממנו בהן ובעצמה : ולא יקנא לאשר למעלה
ממנו בחכמה וכדעת קדושים וכמוהו : ולא ידע כי לפעמים הנוני ועצמתו יביאנהו
לרבה מעטמה : והחכמה תענו לחכס והיא סבת חיי הנשמה

ז ב

זכי מה הוא עשרה אשר עליו אתגרל' מי יתן ויחלל אלה ואלא אהיה דל' ויאמר השם אנכי הוא
הנחשב לעשוי מכל בני עירי' ואחרי עירא היאירי' ואחריו טבע בן בכרי' ואחריו מהנחשבי'
לעשירים' בעירי' כמו מאה ועשרים' חי אני כי כלנו נתן כל דבשנו אשר רכשנו' ומקנה
קניינו ואשר מאבותינו ירשנו' ונתיה לנו המחצה ממעלותיך' ומיקר תפארת גדולתך' אשר
לא כראו באיש זולתך' אמר נא מי הוא מאנשי הגולה' שלא יתן עטרת זהב גדולה' ככר זהב
ושקלה' וידע כמוך חכמת דקדוק הלשון והפעולה' ומי הוא זה מן השרי' זמן המכורי והטפסרי'
' שלא יתן מהונו ככרים' וידע כמוך פסטי הארבעה ועשרים ספרים יומי הוא זה מאנשי העונס
והסריה' שלא יתן אתונות עשרים ועירי' עשרה' וידע כמוך סדנת פסוקי המקרא' ומי הוא זה
זה מן היהודים הסריים' שלא יתן בתים ספונים בארזים' וגלמי תכלת וארגמן וחרוזים' וידע
כמוך חכמת המליכות והחרוזים' ומי הוא זה איש יועץ וחכם חרשים' ואף אש יהיה מן הכהנים
הגבשים' שלא יתן רכב ופרשים' וידע כמוך לחבר ספרים ופרושים' ולכתוב בהם חידושים' ו
מלאה חכמה ודעת קדושים' ומי הוא זה מן הידועים בחכמה אשר שמעת' שלא יתן חלק מהונו
וידע חכמת המספר וחכמת התשכורת כאשר ידעת' ומי הוא זה מאנשי המעלה המהולל' שלא
יתן חמש מאות כסף וחמש חליפות שמלות' וידע כמוך בחכמת הכוכבים והמולות' ומי הוא זה
מבעלי אסופות' שלא יתן מן הסולת מאה איפות' ומכבדים חליפות' וידע כמוך בסוד חשבון
מולדות ותקופות' ומי הוא זה כמוך רצוי ואהוב לכל נכבד' ואהוב את הבריות ומקרבן לתורה
' חי אני כי אין איש מאנשי החכמה' ומאנשי הדעת והמזומה' שלא יתן נוחצית טניו וטבעות
ומפניניו ומכחניו' ויהיה כמוך סכל' ועבד' ואיש כמוך אשר אלה לו' אין ספק כי בכענינים
כסל חכלו' כי הוא ראשית און הזמן ולראשו עטרה' לו משפט הבכורה' ואותו הכיר הזמן להעלות
לגורלו' פי שנים בכל אשר ימצא לו' כי בטובות הזמן מות בסיר' לא העדיף המרבה והממעט
לא החסיר' ועתה מדוע תתאבל ועל הזמן תתעבר' אחרי ראותך כל האנשים ואתך שמחים
ללא דבר' ואתה הוא העשיר מכלם במחלט' ואין איש בהם על דבר קיים כמוך סלט' קומה
ונעלה השערה אל הוקנים' ואם נמצא שם אנשים מבינים' נתיאף פנים' ושם נוציא מפינו
את הפנינים' או מחיתי דמעתי מעל פני' וננסתי מתני' והלכתי עם השם בשם ה' ובצאתינו
שער עלי קרתי' ראינו שם אנשים מקצה בחוברתי' נתונים לשם ולתהלה לכבוד ולתפארת'
ויאמר אלי השם בונן חצי משליך על יתר' ונעשה לנו מן ותהלה המס כתר' ויהי כאשר
קרבנו אל האנשים כבדונו' ובגרם המעלות המשיכונו' וכשם ה' ברכונו' ואנחנו ברכנום
במוסר ובענוה כאשר יאות' ברנכים אתם לה צבאות' ויהי בהיותנו שם יסבים' בקשו ממנו
קצת מהחשובים' לזכור לפניהם מדברי המוסר והחכמה' להיות להם לנחמה' אז אמרתי אל
השם הכן ונתן לך את מיתריך' ואני אבא אחריך ומלאתי את דברך'
ויאמר השם' מי שמסר החכמה לחכמים עשה חסד עמם ועמה' ביעץ היא תדרוש שלומם
והם ימתיקו בפי האנשים טעמה' ומי שמסר אותה למי שאינו ראוי לה הניחה
שלא במקומה' וכן לכבוד האל ית' אשר ייחדה לבעלי הכבוד והחכמה
ואען נאמ' ישאל החכמה החכמים ולא תנקן רק לגולה' ולא ישמר אותה כראוי ולתם

אני לוחם אני שלמן אני גולן אני נאמן
לשוני הוא לשון עברי ואכילה לשון מצרי
ואכילה לשון רומי וטיב לשון ירושלמי
לשון מדי ואשורי שפת פרס וכדורי
ומולדתי בעיר רומה והייתי בתוגרמה
והייתי בנוא אמן וכבבתי בני עמן
והייתי במגדיאל בעיר חצרן ומגדל אל
ובית דגון ומקדה ודימונה ועדעדה
חצר שועל וגבעונים וחר בשן ומדינים
לבא חמת וחר חברון וחר תבור ועיר זפרן
וכבבתי ארם צובה ודבשת ואכזיבה
והנה ש' למושירים בשרד בין כפוארים
אני אציל ובן שועים שמי שבעים וארבעים
ויאמר אלי הסר נחמתי ' כאשר נפלאות עדיך הסמעתני ' ואסכ עם הסר ימים ויהיו חייני חיים
כעומים ' היה העיר לנפסניו לזדה ' והמלצה חנה חדשה וטבתה ככל מיעדה אריתי מור הסר
בעל בעמיו ' עם פרי בשמיו ' ולקטתי פניניו ויהלומיו ' ומש שלח ראה שמחתינו לא ראה ש
שמחה מימיו ' בשלמה המחברת החשיעית
תהלה לאל חי

המחברת העשירית

אמר עמנואל

המחבר אחרי אשר לקח האל יתברך ממני ההון אשר ב
בידיהפקדי ' ואשר ישר בעיניו אשר לא צמל בו עם
עליו סקיד ' כותרתי כאוני בלי חובל ' והענוי והחוסר כפי רצון האל ית' סובל ' ויהי היו ובהיותי
בחדרי לבדי ' וזרתי עני ומרודי ' ואת אשר התעולל בי הזמן ' ושם מחתה טורה וטעורה כסמן
והזדקתי עלי דין האל הכאמן ' ואז כבקעו מעינות עיני ' ופלגתי מי ירדו עיני ' ובהיותי ב
בוכה ומחאכל ' וקורא על כהרות בבל ' והנה הסר נכנס פתאום בחדרי ' כי הייתי מתהפך
על חלצי כיולדה על פברי ' בחטבי כי לא אמצא למחלת ענוי כרי ' ויהי כראוי הסר אונתי'חמת
המלא ' ואין מתוס כבסרי ' וכסלי מלאן נקלה ' ויאמר אלי אמור כא הדוד הנעלה ' מדוע פניך
רעים ואתה אינך חולה ' ואען ואומר ומדוע לא ידעו פני ' ונשארתי רוק מכל קיני ' וכל אשר
אצרו אבותי ' הפסדתי בחצי ימותי ' ולא בעבור היותי מתרשף במלאכתי ומתעצל ' לא עמד ה
הוני ויכרח ככל ' שמרתי הוני שמירת הכלי ' ולא הועלת ' ובימי חרפי ראה פני ענוי לא פללתי
' ומי האמין כי מכל טובותי כאללתי ' וכורי לארץ חללתי ' והיו אשר יולדתי בו קללתי ' ובעמקי
הדאגות כללתי ' ויהי כשמוע הסר את שמוע עניי ' טחק על בכיי ' ויאמר אלי ' לא עניק
קדא ה'טמך ' כי אתה עשיר מכל בני עמך ' וכמוך לא נראה עשיר בימך ' כשמעני דברי הסר
גם אני לפי טבע שחקתי ואמנס אחרי הדע על ירך שסקתי ואען ואומר מי יתן וכדברי לא זדקתי

אני ערם	אני משכיל	אני את	בו ערים אשכיל	ולי לבב	אשר יכיל	תבנות עד	כל מניין
אני בקי	בכל ענין	בטיב בכר	ובטיב קנין	ואשכילה	בטיב בנין	ידי או	מרות הכהב
אני את א	הבי אהב	אנו על רו	זנים ארהב	ולי כסף	ולי זהב	וליצבאים	אני צודד
אני תושב	אני בודד	אני אכר	אני בודד	אני לחם	אני שרד	אני נכון	ותריי
אני קסם	וטבעי	ופילוסוף	אלוהי	ולימודי	ושכלי	אני שר	ואבי שירים
אני בקי	באפשרים	ובעצם	ובמקרים	ובקיום	מדוברים	ובעגלה	ובאופן
אני גבון	בלא כפק	בדלתי בין	אהי דופק	ואכירה	באות דפק	ואבינה	במו שכלות
אני בקי	במזלות	במכבים	וחיילת	בהבדלים	ובסגולות	ובחמר	ובצורה
אני בקי	בסוד מקרא	ובמשנה	ובגמרא	יסוד ספרי	וסוד ספרא	ותוספות	ופירושים
ואבינה	בחידושים	בטיב גיטין	וקדושים	ואשכל	האמש חושים	ונפש ה	מדברת
אני חכם	בתשכיר	וליציד דג	במכמורת	ועל גפי	מרומי קרת	אני עובד	לנס עמים
אני חסיד	ואיש תמים	בליעל	נאיש דמים	אני זקן	מלא ימים	חדש כרזל	וגם צבע
ואכילה	בכל טבע	וטבע הו	לכי ארבע	ובעגול	ובמרוכע	ובמשא	וחזיון
אני בקי	בהניון	בטיב מינים	וסוג עליון	וכהיקש	ובדמיון	ובמפת	ובמקרה
אני בקי	בסוד מורה	ועת מלקוש	ועת יורה	ובחצים	אני ארה	לשלח לי	למשרה
אני איום	אני נורא	ולי ההוד	והמשרה	ואנוח	ליום צרה	ועיני כל	יקר רואה
אני בקי	בהטעיה	ובאות ת	וכנבואה	בטיב חלום	וטיב מראה	ובתנאים	ובנחות
אני בקי	כמקחות	וכרטיות	ובמשיחות	ובזעות	וברוחות	וברעש	ובעגנים
ואבינה	בניגונים	וסוד חיות	ואופנים	וסוד אהור	וסר פנים	ואשכילה	בכל חידות
אני בקי	בכל סודות	בהקדמות	ותולדות	ובקיום	וכנקודות	ובמגנים	והרכבות
אני אשקוט	לכל ריבות	ואשלימה	לכל איבות	אני לבן	אני אבות	כמו זייד	כמו עמר
אני גמל	אני חמר	אני כהן	אני כומר	אני שוער	אני זמר	ואומן ל	עשות רשת
אני בקי	במרחשת	ובחצים	ובקשת	אני שוע	אני בוש	אני יקיר	ושעשועים
אני איש	חי אביר רועים	ואמן טוב	במכעים	ובמראות	ובצבעים	ובפואה	ובאססים
אני גנב	אני לסטים	אני ליצן	וקוביסטים	אני פרש	אני קונס	ואומן מ	בלי נשק
אני עוגב	אני חושק	אני גזרן	אני עושק	יליד בית	וכן משק	ולי עושר	ותפארת
אני בקי	במסורת	בתגלחת	ותספורת	ובארון	וכפורת	ובצנה	ומינים
אני בקי	בסניגים	ובחרבות	ושריונים	בעונבים	ובבינים	ובנבלים	וכינורות
אני בקי	בכרכרות	ובשיחין	ובמערות	ובכובים	ובקברות	במולדות	ובתקופות
אני בקי	במגרפות	ואומן ל	עשות נפות	ובעלי ו	כריפות	ובמלמד	וכדרכן
אני שקר	אני בזבן	אני תלמיד	אני רבן	אני כובס	אני לבן	אני צורף	ושלחני
אני בשם	וחנוני	אני פטם	ורצעני	אני עשיר	אני עני	אני מזה	וכן מזה
אני חרטום	אני חוזה	אני יקר	אני גבוה	אני מבין	לכל רוח	כמו כלכל	כמו הימן

ותהיה אלה אל המשיח למחוקק וכל סוד וולתך כגפן בנקק ואעץ ואומר כן חשכתי ואחשוב
 אחמס לבי הולך רצון וטוב כי שמעתי אומרי לאמר כי הוא עני ורוכב על חמור ואין יסכון
 לחבר אליו סוד חמור ומה מאד תכבוד העדה אס יבוא על סוס דוהר ומרכבה מרקדה ואז
 אסיר אליו סוד חדש כל אשר יגע בו יקדם ואשא משלי ואומר

חווה משיח אל	ולמה תעמוד	הנה מחכים לך	דמעות בוטפים
היו דמי דמעים	נחלים שוטפים	כל לב וכל לשון	לך שד יחמוד
וקחה פתיל פשתים	בידך ומוד	ציון כליל יופי	ובניו עודפים
יהיו בכל חן טוב	וצרים שואפים	יגלו בראש גולים	ואתה פה עמוד
עורה משיחנו	צלחכיום רכב	על סוס אשר דוהר	ומרכבה רתום
אם על חמור תרכב	כי כל עצמי נפ	רוז אין בס מתום	משיחנו בתום
	אדוני שוב ושב	איעצך השר	
	לכי סתום הקץ	והחזין התום	

ויהי אחרי כן ויאמר אלי השר ראיתי בין סורי הנצרים סור לא ראיתי לאחד מן העברים
 והוא סור יומרו בו כל המלאכות והארכות והממלכות והעלמות והחכמות הכל כסיר
 אחת ערוכות וחסכתי לראות כמה בלסון עברית ואעץ ואומר חיוך השר הנה אנכי כורת
 ברית כי לא יערכ השמע עד אשר תראה וכמחוגת סכלי אתארכה ועטרת על כל העירות
 אענדה למען תדע בעת אפארכה כי לא כעירות המצריות העבריות כי חיות הנה ואקום
 ואחבר זאת העירה כמצות השר אדוני ואשימה ע ליה עיני

אני ישן	ולבי ער	בתחבולות	זמן סוער	ותוך לבי	כאש בוער	מאד עצור	בעצמותי
ביום זכרי	מזימותי	תבונותי	וערמותי	וקורותי	וחכמותי	ואזכור בא	חליפתי
ואין אבות	במופתי	ומה בצע	בחכמתי	ואשכח	ביום מותי	בתוך קברי	ובמגוזי
ואמרת	אני חי חי	ולוי יתרון	בטוב שיחי	שכם אחד	עלי אחי	ושלם מ	בלי חסרון
בזאת אאות	ולוי יתרון	להשאיר שם	לזכרון	ואודיע	לדור אחרון	ועם מולד	צפון לבי
אני חכם	אני נביא	בבן עמרם	ואיש תשבי	אני גבור	כמו לביא	וקל בצבי	ובעופר
אני אורג	אני תופר	אני בנאי	אני חופר	אני שוקל	אני סופר	ורלצים	אני אליץ
אני חרץ	אני מליץ	אני שש	אני עליץ	ועצמות בו	ערים אחליץ	במוסרים	וטוב שכל
אני קדר	אני רוכל	אני נגיד	ואמרכל	אני רמאי	אני נוכל	אני הוא	ואין אחד
אני תגר	אני סוחר	ולנדיבות	אני שוחר	אני אמאס	ואין בוחר	אני חורש	אני בוצר
אני חופר	אני יוצר	וזורע	וגם קוצר	אני מן יו	רשי עצר	ולנבלים	אחי נבל
אני נושא	אני סבל	ולמעול	אני עוול	ולמחבל	אני חבל	ואנכי	לאלספה
אני אשף	אני צופה	אני משקה	אני אופה	אני טבח	אני רופא	והשכל	בלבי גר
אני ספן	אני תגר	אני חרש	אני גגר	ובחזים	ובסוגר	אקצר צר	ואיש רכיל

באלל	תבלול	בעיני יהואם	אקנא	לרבא	ולהיות אמירא
אני ה	תאנה	אבקש למנה	לכפשי	ואדרוש	אני ראש אמירא
ותוך ה	כרמים	אני ב נעימים	אבלה	ימתי	בשירי זמורה
ואשים ג פני	סביב ע וארונ		לענק	ואינק	שדיה זמורה

וואמר לי הסר חייך מעלת שיריך מאז שמענו אזניך אך לא האמנתי לדברים עד אשר באתי
ותראנה עיניך ברוך אתה לה' כי אין לב אשר לאהבתך לא תמטכנה ואין איש יהי
ברוך עד תכרכנה אשרי תבחר ותקרב ותהללנו כי עד חוג שמים בסירך תעלנו וכמה הוא
קודר בלא חמה אשר לא יתן על פיך ותקדש עליו מלחמי ואען ואומר אמת הדבר כי המסורר
יעלה שיא האנשים השמים ויוריד שרים וקצינים בעמקי מים ונמשלו המסוררים החכמי אל
ערוגת הכסמי ואם העננים יסקס יודו על חסדם בלשון כשמים לעיני כל היקום ואם משלי ואן

לי הוד השיר	לי המשרה	לי יתערב	איש זר עמי
בקש השיר	איש בלבבו	ומבטן	קרא בשמי
אמשוך לב	ראשי עם ארץ	ולאהבתם	אטה שבמי
ארים על עב	איש בלבבי	אוריד לשחת	איש חרמי
במשלתי ל	ערוגת בושם	מיד נדיב	אזחיל גשמי
אם הענק	הוא ישקני	אודה חסדו	בלשון בשמי

וואמר אלי הסר הנה ראית חרונות הראשונים חדשים גם ימים ועתה אמור נא בחסדך ה
האם יקיצו המסוררים הראשונים משנתם ויערכו מול שיריך מלחמתם והיית נסוג אחרת
מסחדם או היית עורך מלחמה נגדם ואען ואומר מי יתן ידעתי ואמכאס חייך הסר
כי גבורתי אראם ובמסורת הכרית אביאם עד אשר ידו כי אני לסיר ולמליצה אב ואם ולו
מצאתי בעלת איב פתיתיה בטכלי עד אשר אסף וידותני תעלה לי ונתראה אני והם פנים
לראוי אס אמעס בעבותות שירי כאשר תמוכנה החימת את האופני ואשא משלי ואומר

כי בעלת האוב	באובות קסמי	נא לי ואסף עם	ידותני העלי
ברעבה יחזו	ויראו פעלי	בשיר ונתראה	וידון אל שמי
אתי לשון זהב	ומי זה לוחמי	אצרנ ואריע	ואשליך בעלי
עלשר אשר ושיר	ואינו שואלי	ימשוך בעט סופר	ולא מטעמי
בקש זמן איש ש	לשורר פעלו	וימן כמו פי מן	בדשנו יחיו
אל הזמן אמן	מתח ומנחל	ערש ירויו	למיום נהיו
	ולשיר גואלו	אהיה ושירותי	
	הזן והצדק	למרם עטיו	

וואמר אלי הסר מעלתך גדלה בעיניך על כל המסוררים אשר הז לפניך ויראה אני כי לא
היה מלך ישראל וכנה הכית והאראל תחשוב כי לא יהיה למליצה קרוב ממך וגואל

ותכל	ת	חליף סות א למנותה	ולכבוד	חו שקיס תלכש	רקמות
ואתן גט		לעירובין וגטין	וסנהדרין	ומסכת	יבמות
ואבהר לי	ה	לצידה ה צביה	לחי שוש	נשמה ל	נשמות
פני חמה		אשר כל שו חריה	קדושים י	היובה א	הרימות
בסיון	א	זכרה פלאות אלהים	אשר נשא	וגבה על	גבוהים
אשר יצא		לישע עם קרובו	לדיו הו	לכים אחריו	ונגהים
ונתן הוד		ונר מצוה ותורה	לעם קדשו	לאר ישעו	כמהים
ושמענו		אלהים חי מדבר	ונחנו פו	חדים מנהו	ורוהים
וראינו		אזי משה בגשתו	לערפלו	ועמדנו	תמהים
והתחננו		עשרת ד ברותיו	התשתוחח	ישרון עוד	ותהים
שאל עשו		הראה כן בעושיו	וישמעאל	השמע קול	אלדים
בתמוז	א	לכה ערוס ושולל	ולשחוק או	מרה גפשי	מחולל
ואתענה		בלב נשבר ונעדר	ומלבושי	בדם דמעי	מגולל
אשר בו	הו	בקעה עיר בית אלהי	והיצר צר	ובזוז בוז	ושלל
ובטל ה		תמידים בו ושרף	אפוסטימוס	לתורת אל	וחלל
וצלם ה		עמיד תוך הי בלי אל	משוש לבי	לזאת חרב	ודלל
היערוך ציר		אל יצירי ומכאוב	למכאובי	אשר בא לי	ועולל
ולכן כל		אשר דמעה יפנה	ויתאבל	לפי שכלו	יהולל
בחודש אב		אהי נכאב ואדאב	ואשאב מי	דמעי מ	כבדי
ואתענה		לחרבן בית אלהי	ועיר קדשו	ועל הגלת	כבודי
ביום ארוך		כמויו ו יזתא	כחזמו נ	הפך חורב	לשדי
והמים		אשר אשתה לטכים	במו עיני	ולצנינים	לצדי
וארחיק ה		צביה מ יצועי	ואתגולל	במטתי	לבדי
ולולי נ		חמו בבני אוזיו	ימלא פי	שחוק אבכה	בעודי
באלול	א	עלז עם בת נדיבים	בערש ר	עננה על	ערכים
והגולות		ירוצין ב רהטים	באלול י	תנו שמי	רביבים
ונשכימה		ונצא ל כרמים	לשחר ה	תאנה עוד	ערכים
ואז אראה		גפני או מרים לי	בפה חנף	ובדברים	ערכים
התקח ה		תאנה דוד למנה	נשא ירך	ואל תשבח	ענבים

אלה הם השירים המסופרים אשר חכרתי על החדשים בימי הצעורים ועוד חכרתי עיר ע!
 חרט אלול כסמן משחת קדש כלול וליסיו הוא עולה וכל עיר זולתו עלול ואל זז

ואחרת וצפית	תלאב ה ומעשה	לביבות ה חכיתים	ואחרת ומרחשת	תבשל ה מזוינו	רקיקים מפיקים
בשבת ב	עשרה בו	יצומין	בני אל חי	וכימים י	היבון
לב א צר בית	אלדים	וחציריו	בכלפות	וכשיל י	הלומון
והקור י	הלוף האיש	וירקור	פני שרים	הכי כושל	בשבון
ומטרות עז	וטיט חוצות	וקרח	ושלג טל	סילותי	ירומון
לעת כזאת	אשחר ה	צביות	אשר סוד על	יגונים יע	רימון
ועיניהן	והוד ציצת	לחיהן	יחיני	נבלתי	יקימון
ואיך אירא	ווי לי	לעזרה	והוא ימחץ	משנאי מן	יקימון
שבט אכזר	ועז פנים	כממזר	וכו ישליך	זמן קדחו	כפתים
והשלג	גאן הלב	יפלג	והדורים	בחיק יעלות	נחתים
ורצי ה	עביות הם	דחופים	וכרהא	כקול קרא	בבתים
ארורה דו	רשה צמר	ופשתים	לעת כזאת	לבד מעשה	חכמים
באדר א	היה יושב	ודורש	ואזכיר ח	סדי המן	וזרש
ולי יונים	וברבורים	אבוסים	ולא אחוש	האם לי הון	ואם רוש
והיון	מבושם אל	ימיני	כקול קורא	וכרבור	יפרש
ואסאמר	ארור המן	וזרש	ישיבין אל	תקלל דוד	לחרש
וקול קורא	אכיל ושתה	לשכרה	ולא נשכיר	לנוחל או	ליורש
ביען הוא	לבד רפאות	ומזר	וכל רע ו	חלי גרש	יגרש
בניסן א	זכרה נסי	אלהים	וכו אורה	ושמחה	ליהודים
ומה טובו	ומה יפיו	אשר בו	אכיתי י	צאו מבית	עבדים
יפשט ה	זמן ענן	לבושו	ועטה אור	וכלו מ	חמדים
וקיל התור	עלי מפתן	וכפתור	ואראה על	פתחי כל	מגדים
וחושק עם	חשקה בין	ערגות	בשמים הו	כבים יחדו	צמדים
וואזבח שור	ושה נקוד	וטלוא	לבד מן הת	ישם ה	עקודים
אעביר קל	לכל צד כל	דכפין	וצריך	לאכל יהיו	עתידים
אציב י	עלת החן	לנגדי	ובראשה ציץ	ועל ידה	צמודים
והיא תענג	לכל לבנוג	ולחרט	פאר ידה	ידי העט	ככדים
לרעתה	יצאו ידי	גדדים	ועד בקר	ה כינרה	כדורים
באייר א	שבעה שובע	שמחת	ובשמאלי	ובימיני	נעימות
בשורי חו	שקים מכל	עבדים	בציץ ציצים	לשחר ה	עלמות
לא אראח	לבד גילת	ורנן	ולא אשמע	לבד שיר על	עלמות

המחברת

התשיעית

אמר עמנואל

המחבר עמנואל הסד ירום הדור : אש ראיתי סירי ד
יהודה חריו ועבדה ליסודיו ואס לא נאצל עלי מהדור
ואומר דע אדוכי הער כי ראיתים ושמתים : ועל ג
צרגותי ענך ענדותי : כי הם פניני כורינו : ויהלמו טביסיו וטהרנינו : איך ערוך אלתי בעירות
ובמליצה : והוא לבדו במשוררי הזמן כרצה : ויאמר אלי הגד נא לי סר העדנה אס ראית סירותי
אשר חבר על חדשי הסנה : ואומר דע אים שלומי : כי ראיתים וכהנה רבות עמי : ודע אל ככ
ככונה : כי סירותי אצל סיריו לא יקחו בטנה : ולו ראית סירי אשר חברתי על החדשים : תקראכי
פענין הסיר חכם חדשים : ויאמר הער פחח סך ויאירו דכריך : ואומר אשר חברת
על החדשים בסירך

בהשרי	א שמחה כי בו	ערו אל	ועירובי	לשורר שיר	עגבים
ואתענג	בניפת צוף	ופנג	וכתירי	תלוס על	ערכים
ואציבה	סביבותי	בערי	ומול פני	לאילת	אהבים
ואסעד	מ עדן מלך	ואשתה	עסים רמון	ואשכר דס	עגבים
ואשכח דיש	ולא אהריש	וארון	ופני ב	קרב כפני	להבים
ואלוה	מ שפת עפרה	בשיקות	ולפרוע	שפתי לה	ערכים
ואודה אל	אשר יצר	בחכמה	בני אדם	וברא בס	בקבים
במרשון	מאד יעלת	חיוון	אהיעורד	למול אופל	עגניו
וקרתו	באש חשק	אגרש	ותמרוריו	בניפת	צוף עדניי
ומול פרשו	יהי חשק	ודבשו	ואל מול	באשור ריח	שמניו
אני אשתה	ואשכח ריש	ואהריש	ואסיר	מ לבבי ע	צבוניו
ומכל חי	ילוד אשה	אברך	אני נח	ונטעי ב	עמניו
אשר לוהי	נעימותם	יכוסה	זמן חרול	ועול ק	משוניו
עלי ישרו	אחינן את	עפרו	בתוך קברו	וארצה את	אבניו
בכסליו א	היה שליו	ואידח	לצור רוכב	בגאותו	שחקים
ואד עליון	אשר איש דל	ואבין	מרימי	מ עפר ארץ	ומקים
ונהרות א	היה מרליק	שמונה	ושיקוי	בנופת צוף	מתוקים
והיפות	זרועתו	השופות	ועיניהן	ירוצון כ	ברקים
ואחת עו	רבה שלחן	ואחת	תשרד א	חריה ה	עמקים

אלישנ ידבר סתר במצפוני אכי הלא הראיתנו בקלף הזכרון שמות ישינו חזרון הם שמות
הספרי מן הראשון עד האחרון והחזקטון בחזקת כאמן רוח וכבר כי לא העלמת ממנו דבר כא
ולכן הפח נסבר כי בהראותך שמות הספרים לכולנו אמרנו מראה מקום הוא לנו ובהכירנו
ערכם וטובם התעוררות הצפונות בקרבם נכספנו להתירם מאשרם ולהראות העמים ימים
והדרם ואם תאמר אולי יש בהם דבר נסתר ידענו כי לא היה בתוכם עלמה כי שהינו מעת
נסיעתך כדי יציאת נשמה וכאשר אמת הלא כתוב בספרם כאמנו ואהבת לרעך כמוך אני
ה' תשובת שאלתך מור עובר נטעה כבר פירשנוהו רבותינו ברור לו מיתה יפה ועתה אחי כ
כזית לגבתינו ונפטך לנו תלעב הסכחת לא יבוא לגבב כי יגוב למלא נפשו כי ירעב ועתה
נפשינו היבישה נכספה לקול התבנה החדשה ורעיונינו אומרים מי יבוא לנו עבר רעבון מ
מספרי העתקת רמזה אבן תבון הוא ינהגנו עלמות סמה'כלי נעילות' מבחר הידיעות ו
וזמרת הסלמות רד'סברו לנו מעט וכחיה ולא נמות ואשר שאלת להגיד לך האמת חי ממית
החי'ומחיה המת להעתיק ספריך עין לא העלמנו ולא נראב רק על אשר לא העלמנו ולא
נכקס מחילה רק אם היה סע עצלות ולא נביא קרבן כפרה רק על ההתרסלות ובי מבלעדי
עמנואל שברו הנערים החכיות חי מגדל דוד בנו לתלפיות וחי אור פני העפרים ופשת פני
הצביות כי זה כמה אמרתי אל הנערים ערנס יערים ובי המה משתברים וכומר הרקיע מ
מוהרים בסבר אשר הם טובים ואומר אליהם גם היום גם מתמול אל תפנו אל הימין ואל
השמאל שברנס כסבר נכל מצרים כתית לא וחמול ואם העתקתי ספר השמע הטבעי זה
טבעי וכבר יצא בכל הארץ טבעי לכן אומר לכל נפש אולת טבעי והגני נשבע באשר דר
ארחי ורבעי ובידרן התעוררות רחבני למסעי כי לא הכרת ממני רבעי זה כמה תעוררת שללתי
ובעמקי התבונות כללתי ומקום שחרי התעודה ידעתי וברחי התבונה גרעתי וכעמים
עונם הודעתי ואת הנערים ידעתי אל מקום פלוגי אלמוני תחנותי התבונות העדינות וסוללת
מלכים והמדינות כי במקלי עברתי ירדן התבונות ועתה הייתי לסני מחנות ואשר אמרת כי
התעברת להסיר מנפשי כל אזה ולא עיר אותה מפתיותה ולזרז אותה על שגבתה וכי אתה
הוא הרופא את מחלאתה או הכהן המחטא אותה עור רצית להטביענו אשר כזאת לא נוסף
חי אני כי אשר ואמר לך עול פבלתי לא אוסיף ואלא מוסיף יסוף ומי לא יטהר נפשו מ
ממעלה ולא יוסיף בכל עון מעלה על מעלה חדל אחינו מהתקצף וקלל ואת שיבתך על נקלה
לא תחלל כי העושק החכמים יהולל וקול המריבא חילות יהולל טוב לך להחרים ולדבר ד
דברי ערכות ולומר כי השאלת לנו הספרים דרך נדיבות ואשר ידו מהושיע לא תקצר ירחיב
לך כצר ויהסוך מדותך לטוב והיית בן רטוב נכפס אשר חברתך יואל ואהבתך דרש ושאל
י נוטה אליך שלום מלא רוחב ארצך עמנואל ויהי כסמוע השר המליצה במסמדות יושפי
כטושה או נמלא שחק פיו וסחיו תרועה ויאמר חי אני כי גבעות עולם לפניה סחו ומ
ומדברותיה בלהבות אם הסכל התלקחו ויקוד ארצה ויסתחו ויערב עלי שחי ויאמר יס לי
רב אחי זה קרבני לחמי לאסיר ריח נחמי ואשב עם הסר מתענג בדודיו ארם בשמת ו:
נכרדיו ואוכל פרי מגדתי נסלמה

א

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

נ

האמתה זה אהרן קדוש ה'תאנק' תבחר לנפש אייבך מחנק' לאמר מדוע קדמוני ברכים' ומה טרדים כי אינך ואנחנו חשבונך על גרגותינו ענק' הורקה כך השיבה רוח קנאות
כי ראינו במצחק המופת ובא האות ואנחנו במענו עליך כוראות' יעתה ראינו כך אשר לא באותי
אמרנו בא יבא ברכה' נושא אלומות ספרי התבונה' זה יניח לנו מעצבנו' זה יסקיט טרזון
לבנו' טעמנו בקצה מטה שכלנו' ביעירת דבסס ותאורכה עינינו' ואתה באת עלינו כאיש
מדון' לאמר איך שלחתם יד בסקדון' ראינו כך אשר לא ראינו כאיש מדון' לאמר איך שלחתם
יד בסקדון' ראינו כך אשר לא ראינו כאיש בלעדך' האמנם לא נוכל ככרך' הלא היגר לך
אחי מנהב אבותינו' ומנהגנו עוד היום בניטמאי בנותינו' הי בליל החופה נסקיד חמדת לבינו
אל החתן' בחרר גנית הבית' והיא יקבל עליו סיקדון הנערה' לעברה ולשמרה' ולהיות שמו
בחדרי מטכתי' הסקדון אשר הסקד אתו' ועם כל זה יטלח ידו במלאכת רעיתו' והיא צווחת
מתחלה ועד סוף' חו אני כי סודי לא תחשוק' והוא למעשה ידוה יכסוף' ורוחה נכשמתה אליו
ואסוף' ואעפ"י שמצירה עכשיו טמחה לבסוף' ויפר את נדרה ואסריה' ויחשוק מסתריה' ורובה
וקנה גבויעה נסתוריה' ויצלה בקרית עזרה ויקיצנה' ויגביהנה מירביצה' אחת הגה ואחת הנה'
תחתים טכיים וטלויס ועשנה' ועם כל זה אבי הנערה ואחיה נאמה' החרט יחרטון ותהי להם
לחכמה' וכל טכן טסקדון קורא בדרון' אני חבצלת השרון' שמעוני ופגעו לי בעפרון' ויתחנן
לראוי טיטובו' לבכרון' כי פרוץ הוא בי פרעה אהרן' נספה הנפש או כוראות נסלאתי' הוציאנו
מן המחנה כי החליתי' ומי יסתיר עץ נחמד להטביל' אשר ריחו הולך רכיל' ויחבל ולא יאכיל'
וכבר למדנו רבינו על טעה שמונת לאכול מאכיל' אטילו לבהמה' וכל טכן לאטו' החכמה'
חידך אדוני לא וזית כס כי אס בזותינו' ומן השמים טלחך במלכותינו' לטלס לנו נחומים
ולהעביר ימי בכייתנו' ואתה התעברת עם משיחך' והוצאת כל רוחך' ואמרת כי על כל הנעמי'
'קדחה אט עברה באשך בקדוח אט המסים' וכמעט טלח קרעת כל הסנקסים' חידך לו קרעת
פגעת באיש חמסים' ותמורת תתנו לך כתונת פסים' ואט תפארת הצנכסים' בוססוך בוסים'
וכסינו עליך צינת כמים לים מכסים' ברוך חגן לחוסים' טעטה לנו נסים' עוד אמרת באזני'
אתה עתה ברוך ה' כי היה בדעתך לקבול עלינו' על ההעצקות אשר ממך טבילנו' ולאמר כי
עדיך נכלנו' אחי הסבור אתה כי אנחנו התעצלנו' הלא ראית הברכה אשר לך אצלנו' ואת
המקלות אשר טכלנו' העומדים חדר בחדר' ליתקן הנתחיס את הראש נאת הסדר' ולקדוש
הראש ערב נשתי' תאט טונה ומפתי' הלא הוגר לך אחי הטבועה אשר נטבענו במקלות' נפש
מכבדנו לכבד ולהעלות' ונפש בוזנו ואט יטוס על ילות' ויחמנה במקלות' אמור נא הטר מה
חיות כאשר דרכו הנדיבות כוית' טברנו חביות ספריך והתעברת' ומטה רבינו טבר הלוחות ו
ונענה ייער כחך טטברת' וכבר למדתנו טובר אדם בטבתות החמודות וטקרות' חבית מלאה
גרגרות' וכל טכן טוט לך למחול' אט טברנו חביות מלאות כפרים כחול' וכבר נכתב מידי א'
אביר' וכרנס לראש משכר' ואשר אמרת כי אבותינו הקדושים לא היו עושים כן' ועל כן
דרכנו לא יתכן' חיוצר רוח אדם בקרכו' מקום הכוחו לנו אבותינו להתגדר בו' עוד אמרת
באזני' מהלכס לראות עזוכי' אולי

בשמוע השׁר דברי אגרתו חכני ונשקני ויפול על פניו וישחק ויאמר חי אני כי הנחת תיכחה כמרצת והבטת מלצתי המכאכז והסירות אותה מבכירה תחת אשר עשתה לה מפלצת ועת' כתוב אותה אלי לזכרון ואשמה אותה לי למשמרת מזד הארון לראותה לעתים מזומנים ולחדש נבני שטנים ולהבריא מכל צד היגנים ואנן ואומר דע אדוני המהולל בכל פה וגרן כי לו ראית המליצה אשר שלחתי לך אהרן ראית בה על כל המליצות יתרון ואז ימלא שחקו פיה לשונך רינה היא עלתה על כל המליצות באמונה לשמח נפש נענה ולחדש שטנה והעבד יגונה ויאמר השׁר הגדל לי ענינה ואומר דע השׁר כי הייתי בפירוש המדינה עם חברת אנשים בעלי חכמה ומושר ובינה ויהי היום והנה עבר עלינו ככד אחד ושמו ר' אהרן בעל חכמה וכארון ועמו ספרים חמודים משא צמד פרדים ראינוהו כראות פני האלדים כי היינו אל מי ידידותו צמאי וצמאים ונשאלהו בצד אודותיו ויאמר כי בטוליטה עבר שבע משנותיו והביא משם ספרים נחמדים מזהב ומסף רב קצתם כלסון עברי וקצתם יבלסון ערב ונשמעני כנסתי לדעת שמות הספרים ההם ויראנו קלף אחד ובו היו שמות הספרים למיניהם והיו כמזמרה ושמי' חדשים גם ישנים ויאמר אלינו הנה ראיתם שמות הספרים אשר נכספתם לראותם והם צומים בתוך אלו החביות חתומות חותם בתוך חותם ולי דרך עד רומא לדבר עם החכמים ואולי כי אצמוד שם חדש ימים והי ספרי למשמרת בידכם עד יום בואי אל אליהם ורחק אחרת עלי ממרוס יערה לא תגע בהם יד כי סקול יסקל או ירה יירה כי הנני נשבע באשר היה ניהיה כי אם בהמה או איש לא יחיה ונאמר אליו כדברך אדוני כן נעשה לא נשאל ולא ננסה וילך האיש לדרכו ואנכי חשבתי לאין גבורותיו וחץ ערכו הוא יבא את העיר לא ירחיק ויד ה' היתה עלי ואשנם מתני ואמר מי לה אלי ויאשנא אלי כל בני עדתי חידים אל דברי וסרים אל משמעתי ואומר אליהם ממני תראו וכן תעשו לא תחמלו עליהם ולא תכסו שכרו חביות הספרים בני אל תגלו לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו וישנו כן ולאשר החביות יקומון ויחדשנו הספרים בכסול וכלפשות הלאומון והיה כאשר התרכסו ממאשרם בחרנו מן הספרים כבי עדיים והדרם ונעתיק מהם ספרים עשרה היו לספרי החביות כד יעטרה ויהי מקץ חדש ימים והנה החכם ר' אהרן בא מזידו והגיע למועד אשר יעדו וכראותו חביות ספריו מפורצות באבני גיר מנופצות ותשפכנה אבני קדש בראש כל חצונות דעשו ספיו ונשפך את כפיו ויפול על פניו ויקרא אויבא בני מכל אגפיו וצקת שבר יעושר וכמוץ מגיזן יסוער וירון בחימה לקרוע הפנקסי ואז שמנו עליו שרי מסיס פן יקרעם הספרי כי גדל מאד וגונו ויבא אליו סר ונעף והוא רעב ויגע ויעף ויאמר מדוע שברת חביות ספרי והוצאת משם נרדי עם כפרי והסוף לשאל דברים רבים ואני הייתי עונה אותו פעם דברי כובים ופעם דברי עגבים ופניו פני להבוס ירעב ויתקצף ואת ומו יקלל על אודותיו ואני עונה אותו תענועים על פי מדותיו הוא יקרא פח ופחד ופחת ואני הייתי חכם נשפט עמו ורגז ושחק ואין חת ויקח האיש את ספריו בנפש זעומה וישן וילך בחימה וכאשר נספר מאתנו בנפש הומה שלחתי אליו מליצה נעימה ספרתי בה כל הדברים אשר היו בבינו ונשאלתינו אליו ותשובותינו ואלה דברי אגרתו השלוחה אליו מאת

הנח המורה למורה והמדע ליודעי דעת ומביני מדע והשכל לכלכל ודרדע והמזן לאסוף
ולחיזק וכמקום מדרגי מה צורך להמין והנח הסתרים למביניהם והכתרים לבעליהם
והסוגות לבני עליה והעטרות תהיינה לחלם ולטוביה והעלים והקליפות הדקים לאשר אין
מוח בדרדקים טוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם בעוף תעופף כבודם אל תבא כפטי
בסודם ועתה למה פניך תסתיר וצדיק תמים תכתיר ובעלי דעת מליץ תעתר וחזק
טוכים תיר כים ולא כים תיר ולא תיר ואיך לא תירא אתה היטן הטוכב כאמכטי מחיכי
משלי ומן החרב אשר כפי עטוי אשר אורה על השערה ולא אחטוי ולא יראת פן יפגעו בך
אנשים מורים בקצת משאתם יגורו אליהם וחיל אחז יושבי פלשת והיו לרם ביבשת ולו
ראית חמודותי אפריוני טכלי ורפידותי ומור ואהלות קציעות כל בגדותי ושמן הענוה על
הראש שיורד על פי מדותי לא תאמין כי יסופר להן מלכא מלכי עליך יספר ותיטב לך משור
פר חדל לך מהתפאר במה שאין בך מדברי חכמה וכמקום שיש אנשים השתדל להיות בהמה
אך לקטני אמה ולנשים הנשאיות ונותנות בלבכה זה יתכן תפתה וגם תוכל בא ועטה
כן והכני כשכע בחי הסיר וכגאנוני אשר כעצ בלבי אהלי אשרנו וכתן בימתי דגלני וכשמאלי
מגיני ומטחני מחברי שמן טוכני כי אם מהיוס הזה ומעלה תתפאר לדבר בחידות ושודות
לכאר לא תפתה מי באר ואם לעולם תתהלל לשאל איסור מוסיף ואיסור כולל ואם לא
תניח לחלם ולטוביה העטרות ואם ישאך ודון לבך ולפסול לעולם טטרות יואם לא תלך שחוח
לפני גדולי המעלה ואם תפרט עוד שודות התהלה ואם תבזה עוד השרים אשר אהבתי ואמח
איתך מספר החברותה אשר כתבתי ותחת אשר הראיתי פועליך וחבורך על הקמי והטועני
עליך קצור פי התולך וראה נועם פעלי וממדת משלי אשר חברתי למתוכחים ו
והטוענים עלי

אתבין	עצי זער	לבנון חוח	בין רו	זני ארץ	ושרים תעלול
בין ל	שבות קודש	כמורפת ולול	בין הב	ביאים	נבאי בגוח
בין מ'	מלכות סיהון	ועוג זבוח	כל הא	זנוש הל	ואתה בעלול
בין זו	חלי עפר	ורמש שבלול	בין הב	הרים שו	טפים שילוח
גב	אשר תגב	המודות הזמן	מש	כתי עצלות	ואיכן בגוגה זנות
כמ	אדים חרון	קודש כהמן	מה	בובים שיר	זמקש כסכת
מג	חזי כזב	ונגע נעמן	הג	אוה מן גיד	וכן ערוה זנות

ראה אחי כמה כבוד כדדתיך כאשר חמלתי על אהבתך ועניתיך ומה גדלה תשוקתי בך
כאשר לא הנחתיך על רהבך יטוב לך לשמוע גערתי ולחסות בצל חברתי מאשר יפאריך ה
הכסילים ותתהלל כפי עוללים וינכיס ואשר מרד כשעלו מים ותיכן בזרת פמים ויחיונו
ויחייך מיומיו ויחזן אותנו ואותך דיעה והשכל לכי שירתי אל הער והאמרכל מקוורת מור
ולכונה מכל חכמת רובל והיה כי יפגשך איש ושאלך טואל ולדעת טס מחברך ואל
וקראת שמו עמנואל

בשמחך, תעש חרמם הגאון תניף, ופעם החיף תחניף, פעם רכה ופעם קשה, קול ענות
גבורה וקול ענות חלושה, ועתה הנני שליח אליך קשה, אם נשאת ונתת כהנני דאכיו ורבא,
ובאסור בשר בחלב ובכל הור המרבה, מי נתן לך יד לעלות אל המרכבה, וגאון גליך עד פה
להסית, ולדבר במעשה בראשית, ואשר תתפאר בו לך בכל חכמה עשר ידות, הלמדת אותם
במסכת מדות, הידעת ממסקין ותעניות הלימודיות והטבעיות והאלהיות, ואחז רוח אותך ועוררי
כי תסתרר עלינו גם השתרר, הגבלו לך סוד ארבע נהרות, והאור נכבדא ביום ראשון ותליית
המאורות, הידעת ארץ לעומק ושמים לרום, וסוד הנחש הערוס, וידעתי כי למדת מסכת ובמות
וביזה, הידעת סוד היכוס והחליצה, השמעת לעולם משמי סוד יולד בן לנעמי, הראית בספרי
חכונותי חרות, סוד אלימלך ונעמי וערפה ודות, הידעת מראות הקשת אל מי ורמוז, והסתרים
אשר בתעס יגנוז, הגלה לך סוד מים העלונים, ומה הם, והנסלים אשר היו בארץ בומים
ההם, הידעת הכרובים ולחט החרב המתהפכת וסודם, ובני אלדים אשר יבאו אל בכות האדם,
סידעת סוד תיבת נח ונחמתי, ולמה שלשים אמה קומתה, ומה הסוד אשר טמנה בקרבה, בהיות
חומשים אמה רחבה, ומה היה הצורך להית שלש מאות אמה אורך, הידעת עוד היום מדוע
גברו המים חמשים ומאתים, הידעת סוד הקטר, וחכמת הכרובים והכפופים, ואם אתה מריח
מי התבונה תפריח, והעמקים מכל צד תבריח, ובאור השכל תורח, ומרחוק מלחמת התורה
תריח, ותרע אף תורח, הידעת סוד הבריות מן הקצה אל הקצה מבריות הידעית סוד עשר הידעיו
, והית בארון ארבע טבעות, ואם אתה בחכמות הרגל חרט, הגד למה היו שתי ידות לקרט,
ומה הסוד להיות הכרובים במער אים לווית, הידעת משה העניו, למה קץ עור פניו, הלא
תגיד לנו הלא תחנה, למה יתן על פניו משנה, אל בני לא טובה השמועה יאמרו בחוצות
ובסוקים, כי יסדת כפי עוללים ויונקים, כי הרוחות הטבעות תקים, ובמעבה שכלך יצוקים,
העדות והחקים, ואין כמוך בכל הארץ טבעי, ובירדן התעודות רוחות למטעי, ואני לא
כטבעך טבעי, אינני סיצא בכל הארץ טבעי, לא התפארתי במה שאין בי, ולא הניסתי על
אדם חרבי, ולא ידעתי פרקי המורה על פה, וכאשר יחקרנו בעד סודם אעמוד עלפיהי
אכן אדע הדבר על טרסו, ולא בקשת מן הפרק כי אם פירוש, ושדתי מחוץ למחנה עורו
ופרשו, אמור כא אשר מה בצע באשר יאמרו השפתיים, והלבבות תשככנה בין שפתיים, ומה
בצע כאשר תראנה הנאות בארובות, וחשכו עיני הלבבות, לא בן אחי הגבוה הגבה והשפלה
הסל, הלב עיקר והפה תפל, ואם אתנו אברהם מה צורך לאמרסל יבאאר טבעתים מה בצע
בערסל, ועתה היעמד לכך, אם תחזקנה ידך אם יאמרו לך רבי פרס סודך, מה לך להתפאר
ולהתהדר במקלות, כלך מדברותך אל נגעים ואלהות, ושם אם תרצה לחור חור, ואל

הנה

תשמע קולך עמנו עוד על דבר יחוד:

על היותך בים הפסוק באין משוט , ובאמרך לא תבזה במקום יבזה , ענות הסיר תבזה , לא
 ירעתי מזה ועל מה זה , ובאמר חכם בינו טבה בינתך לחכמה , אוי לה לאותה כלומה , באמרך
 תלמידך אני , ומימך אני שותה , לא כן אחי כי גחלים על הראש אתה חותה , סן יאמרו הרב כ
 בתלמיד , והכלי כצמיד , הכל הולך אחר המעמיד , ובאמרך העלה כדרך תערוץ ואת קט יבט
 תדרוך , לא כן אתה בעיניך כי בצד ובכתף תהדוף , ועל הודאך בגדולתי תשמע חלום לפתור
 בנית אי אתה יכול לסתור , והסתקקך להתאבק בעפר רגלי , נודע כי זה לשלמות פעלי , ולשמע
 כועס משלי , ומי למדך לומר מן זכר זכרותי , ומן ענפי והם זכרים פרודות , ואיך תאמר הריני
 כבן עזאי בטוקי טבריה , ובאמרך גויינינו מן גויה , הכית השיר בצדיה , פצע וחבור ומוכה טרית ,
 ולא הייתה מבני עלייה , ובאמרך אם תוכל השיבני הנה קמה אלומתי וגם נצבה , ערכה לפני
 התיצבה , ובאמרך טייה לי סבה , איך לא אמרת שתהיה בלשון נקיבה , ובאמרך ויתאמת כ
 כונתי אמור כא האמת , מדוע לא אמרת ותתאמת , ועתה אחרי אשר מעלתך בעיניך גדלה ,
 ותתן את כפתך בכל עמי הארץ לשם ולתהלה , מה חטא לך הדקדוק והפעולה , כי הבאת
 עליהם ועל ממלכתם חטאה גדולה , לתת לדראון לכל בשר , ולא נהגת בהם דרך מוסר , ואיך
 לא למדת ממליצותי , ומשירי עליצותי , שכולם מתאימות ושכולה אין בהם , אחד באחד גשון
 ורוח לא יבא בניהם , בכל הארץ יבא קול ובקצה תבל מיליהם , משאתם יגורו אליהם , וסם
 דאיו את הנפילים , צדק לבטן וילבטס , המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם , ואשר כתבת
 כי אני ארי הנוהם מתוך קופה של בשר , ידע אדוני ויבוסר , כי צדק אוכל לשופע כפשוטו וכפון
 רשעים תחסר , ולכן הסר והטפסר , שמע עצה וקבל מוסר , ושמרה לפיך מחסוס , כי לילה
 מחוז וחסכה לך מקסוס , ומעניין אבק לשון ירע , הלא ידעת כי מדרכי האמת לאמר על הטו
 טוב ועל הרע רע , ואיך אדוני לא ישמר , לדבר תועה סן תאמר , או להתחיל סן יגמר , והמביא
 עצמו לידי חסד לא ואשים , כי אם עצמו אם יחטאוהו האנשים , חי כפסך השר כי האומרים א
 אלי פלוגי רובץ בין המשפטים , ולא שמר לפי מחסוס , ובריו ודלתים ואמרת אך דבר טפטים ,
 והנה באתי ותראנה עיני , כפל מאשר שמעו אחי , הראיתי חרמתיך החמודות , חטבתם שירי
 ידירותי לפניהם וכנפיהם פירודות , כל רואיה עליהם משל ישאו ומליצות וחידות , ואם הם בעיניך
 כפז החן מסולאות , ובתרשט הונסי מוולאות , בונינינו בליות ומטולאות , ולולי כבוד המכתב
 כחננוס למחראות , עוד שמעתי עליך לאמר , יואב בקי בכל שיר מוזמור וקל בחכמות כחמור ,
 ותאמר כי אין כמך בקי בטבע הוציאו , ובהנהגת הבריון , עתדע מענותי הזמן לתקן ומחברותי
 לקרוע ובאויבים פרעית לפרוע , נודע צדקה בארץ לזרוע , ואם יפלו השחקים תחזיקם בזרוע
 , לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרוע , עוד שמעתי עליך דברים טובים , ותאמר כי נגלו לך
 תעלומות הזמנים , ותאמר על טהור טמא וטמא טהור ותסביר פנים , ותאמר אני עלייתי מרוס
 החכמות ברוב רכבי , להקרא בפי עוללים וינקים רבי , ואחריב בכף פעמי , כל הטטרות אשר
 ראיתי בימי , ובעיני הזמן יקרתי , הנה רבים יסרתי , את אשר אסרו הקרתו , ואשר התירו
 אסרתי , ואשחית קמי שורם וענק , ולא היה נודד כנף , ועתה הכית את הילדים אשר בגילך וסאך
 לבך , ואיך למול שירי המעלה תנסף צור חרבך , ותמטק בקשת הגאונה לתומך , ואחר : הסגות

ואען ואומר ידע אדוני הנבר כי יואב עד הצבא אשר שמעת מענייניו היה איש חכם בעיניו
 באיה אפיקי מגיניו וכל חיות לא יעמדו לפניו והוא לכל מבצר ושהק ומכל חכם לב ירחק
 וגער בוונס ממרחק ויהי היום ומה היתה כסכה ושמע כי הוצאתי עליו דבה וסדתי ממנו
 הכל ורעה רבה בפי ובמכתבי אשר לא צייתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי ויתגדב לנוסף
 עלי צור חרבו וכתוב אלי אגרת כאשר עם לבבו כתב בה התולים וחידות ופניהם וכנפיהם
 פרוות פנים יתנשא ופנים יכנע פנים יחרף ופנים ימנע הלך בסירו כד ונע הזכיר בו שיר
 היחוד אשר לו להראות העמים והשרים שכלו ונאשר קראתי אגרתו לבי התאנף כי לא היה
 לדבריו שורש וענק ואכונן מיתרי מכתבי ואשיב לו דבר כאשר עם לבבי

השלוחה אליו מאתי

ואלה דברי אגרותי

מי זה מחשיך עצה במלים לחוד חידות ולשאת משלים ברכה חלומות והכלים ילעג
 ואין מכלים הקולך זה בני וואב עד העשרות יחולל אילות ויחשוק יערות תקח מחלס
 ומטוכה עטרת כי תכתוב עלי מרורות לא ידעתי פסורות חיד אש חלום חלמת אנו א
 אפתור וירעשו הסיפס אש אך הכפתור ובמקום שאגת אריה וקול טחל מה לקול זה כמה
 שמעתי כי תור אך לא האמנתי כי תעשה וכפתור ולכן קבל לך אכני קלע תקלע מליצתי כי
 הגיע התור ותקצור קצירך אשר זרעתי ותשמע מאשר הגדת והודעת והשמעת חיד אדוני
 עדיין לא הגעת לרועי צאן ודברך לא לרצון כי תכתוב עלינו לצון ואם עסקת בפירוש
 וכגמרא לא זכית להיות תנא או אמורא וידעתי כי רעיוןך עברו על דברי סדום ועמורה
 ויכרתו מש זמורה ולכן שולחים לאפש את הזמורה ושמעתי כי ביע אחים תפריא ולכן כעת
 במרום תמריא טלחת אגרת התולים ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים ועתה הכר נא
 למי החתמת והפתילים הראיתנו תפלת היחוד אשר לך אשר היא לעדה על שכלך אחי
 יהי לך את אשר לך הגד נא השר ממני נעמתי מה החלום הזה אשר חלמתי להתפאר בחכמות
 כעלמות ותאמר עשר ידות לי בכל חכמות השמעת מימך על ההגיון הראית לעולם ספר
 החזיון ואיך לא תחרת ולא תלפת ולא ראית לעולם ספר המופת הגללו לך תעלומה היקט
 כי לדרוש בכל חכמה תבקש הלמדת ספר הנצוח והשירות וספר המליצה והמאמרות ואם
 לכך דבר טוב רחש וידעת ספר החוש והמוחש ואם אתה האומר לכולה חרבי והלמדת הזהר
 אבי ואם למדת הפרטה עבריו הראית ספר האוירי הגד נא מה אמור בשפר הטוב הגמורי
 ומה דרכיו ומה מטפטו ומה בספר הנפש לארסטו מהתהלל בעמקים ועמקך זכ ונתי
 חכמותיך לאכזב ואיך שיר וחורך לא פארת וכמחוגת השכל אותו לא תארת ואגרת טובתך
 לא עטרת ועל כמה טגנות עברת ולו ידעת כמה טגית במלת אמריך אז שמרת מחסוס לפיך
 וגבול לכדריך בשומך במלת וכן אדם השורק במקום מלך לא ידעת הדרך אשר בה תלך
 ובעשותך צמיד ותמיד על משקל עולמית לא מצאתי לך ריע ועמית אחת דתך להמית והוא
 מה טורה על תגבורת הנפש הבהמית ובאמרך ומה לתבן את הבר ושמית השורק במקומו מלך
 אי זה דרך עברי רוח השירים אתך לא לזנות ולא להזר ובאמרך עוד שטף במקום שט יורה

אם דלת היא	ל	יצור עלי ה	לוח ארו	בחמתי
אם יחפון		עלות שמימה	ישלך עלי	את אדרכתי
אם לכו		תוך לב ח שק	קיר לבי	הנה מטתי
אם יתמהמה		מה לי עוד אם	לא ישלח לי	את ברכתי
בזאת אמרי		אליו עד אן	דוד יזעק	מאנחתי
עבד נמכר		לך לצמיתות	הגידה לי	מה משכורתו
עד מתי	ת	אכזר עליו	עד אן תבזה	את ענותו
עד מתי		הרגו חשקך	על העץ	לין נבלתי
למה הכי		ת עברך	עם אבני	פירוד וסקלתי
למה שלחת		אש חשקך	על לב	עתך ושרפתי
למה הבאת		איש מודך	תך ים	החשק וטבעתי
בזאת אמרי		אליו דודך	תמיד נצב	על משמרתו
בושא על		כתף מהללך	ונדיבותך	על דבשתי
מתעב ומ		צפה לראות	מה זה תשיב	על תוכחתי
אם חטא לך		לקח מי	דך כפלים	מחטאתו
אם לא ישגב		אלי חן	אנה יוליד	את חרפתי
במה	י	רצה לשוב אל	חנק השר	לפני מותו
אם בבכי	ו	מעות הנה	כי הוביש	יש בבריתי
גם שכר	ע	ליך גיחון	ופרת להיות	עם דמעתי
כל מרועיו		לא יכולו	חקים אותו	ולהברותו
וימאן	ה	תנחם עד כי	תיפן השר	אל מנהגו
שירתי אם		יפגשך איש	מה תשיבי	לשאילתי
הנה מנחת		עמנו אל	לשלמה	שר מודעתי

כשמוע השר ינסי השירה, כפלא על חשמי וזהו, ויאמר שירתך זאת גברה, על כל השירות כ
 בתפיה, וחשקכס זה כמוהו מן העולם לא כהיה, ועתה הגר כא לי אם חשוקך זה חטא לך מ
 מיעודי, ואם הוא האיש אשר טמעתני בעדו, כי עלך ינוסף ידו, ושרע חוק המוסר, כקוראנו
 אותו בכתבו ארי כהם מתוך קופה של בשר, ואצן ואומר אדוני לא זו הדרך ולא זו הציר, כי
 האיש אשר הדוס יד כי ממני לימים צעיר, ושמנו יואב סר הכבא, אשר להלחם עמי בא, וכעת
 יצאתי לקראתו עם חיל מליצותי נחבא, ועמד כראותו איתם משתאה, וכעת אמרתי לו לכה ס
 פנים נתיארה, וראה ועסה כתבניתם אשר אני מראה, כסתר אל נחבא אן חלה, ויאמר השר
 איך היה הדבר (ואצן)

הה לבדקיו	ה	כי האירו	עד כי גלו	לי חמדתי
כי השאירו		אתי אחרי	נסעו כואב	לנסיעתי
ראיתי	ה	חשק כלי	כליורעים	מן נדבתי
ראיתי		פתח אסמיו	מראות שכלו	ותמונתו
דאיתי כל		שר בו נקשר	שרים סרים	אל משמעתו
ראיתי כי		כל שרים יק	חו בכליהם	מוזמרתו
ראיתי היכן		עם כלכל	נלא כלכל	סוד דברתי
ראיתי	א	ספ לא יסף	דבר עת	מע אכרתו
ראיתי כל		לשון דובק	אל חיד לוחד	צוף יערתו
דאיתי דוד		ושלמה	כי יתמהו	על חכמתו
דאיתי דורוס		ובצלאל	עירומים הם	מערמתו
דאיתי כי		אלמודנבי	לא השיג	קת שירתו
לו חובר		מכל הלכות	כי כלם	אים בבריתו
חשקו האש		ומשליו ה	עצים לבי	שה עדלתו
הפץ השכל		העליון	הראית לנו	את עצמותו
יחד מכסאן		בא אל בית	אנו אל	חדר הורתו
זיבא אלי	ה	ותהר	לו ויולד	בדמותו
עד כי השכל		הפועל	על ידו	נתן טבעתו
לת תבנית		לחת סתכנים	לתת אל כל	חי צורתו
קומי	שיר	תייפתי	יונ י לבי	ומצאתו
לבי זמר		תי סיבי עיר	או תקראי	לקריאתו
סובי צפון		בואי תימן	בואי סבן	ומעונתו
גלי שוק		ונהרות עברי	עד בואך	חדרי משכיתו
דרשי שירת		במקום ה	חשק וסבי	בות נבעתו
אולי נחבא		אל הכלים	וכלם חושקים	שם תחנונו
אם שם בין	כו	כבים קנו	תצורי עליו	עד רדתו
הטיבי	ב	גן הרבי שיד	אולי יען	עת שמעתו
הרימי		בכח קולך	אולי יעור	משכחתו
אל תדומי		אולי ישן	הוא ויקן	מתרדמתו
שירתי מה		תנידי לו	שחליתי	על אהבתו
אחל יזכור		לו עת היה	קיר לבי	ראשית מבלכתו
ישים דמעת		על נודו	אל תיך נאדו	ובספרתו
ואם ימצא	א	הבתי ואמה	יבנה עלי	ה שירתו

עבי חן שים	מליצתך	בנויה	לפי חכמה	ולא על פי	רגילות
ושים כל איש	במעלתו	בשירך	כרוב בקר	ולשטן	בזולות
תנה ציץ הוד	אלי נדיב	ושוע	ותאר זיד	ואיש נבל	בגבלות
והשחל	תתאר ב	גבורה	והעורב	והכלב	בכילות
ודע כי איש	יתאר ה	גבורה	ברפיון יד	והחכמה	בסבלות
לדמיון איש	יתאר רוס	שחקים	במו שפלות	וסבובם	בעצלות

ואנני ואומר ידע המר הנכבד ' כי האיש אשר פארתי בסיר ' מלך למעלתו נעבד ולא עברתי
הגבול ולו העליתיו בסירי על זכול ולו ראיתי שירתי אשר שלחתי לו כימי חרפי ' אנכי הדל ב
באלפי ' כפלאות על עוצם חשקיו ' וידעת כי לא סקר נשכינו ' וכפרט השירה ההדורה ' אשר לא
וסקל כסף מחירה ' יתננה מליצי הומן על ראשה עטרה ' אשר שלחתי לו העת היחיד כדורו '
והגיעני על טערו מות כפרדו ' וכחכלי השירה ההיא משכתי ' עד אשר אל בית אמי ואל חדר
הרתי הכאתו ' ויאמר המר בחסדך הראני כא את כבודך ' ואשא משלי ואומר

ראיתי ה	שמש יזרח	בתקופתו	ובשהדתו
על חוג שמ	ים יתהלך	ירון אורח	במסכתו
ותקופתו	עד לקצות א	רץ אין נסתר	מחבתו
ומאורי אור	בשמים	קודרים מול	הר יפעתו
יפרוש כנפיו	אי יקחם	ישאמו	על אברתו
ראיתי ע	מדתי מרעיד	לכי יתר	מחרדהו
כי בעברתי	עד זכרתי	חמדתי לבי	וסגולתו
נטע נעמן	צנצנת מן	לקח מעני	עמדתי
כי הוא שמש	החכמה הוא	הזרח	בגבורתו
המסיר שפה	למליצים	שכל שירן	מדי צאתו
כל לשון	תקום למשפט	אתו תר	שיע צדקתו
הוא אור לבי	הוא שמחתו	הוא חגו ה	דשו שבתו
הוא ירדן ה	שכל כי בו	יטהר כל לב	מצרעתו
הוא עצמות ה	שכל עליין	הוא איבותו	הוא מהותו
הוא חומר לו	הוא פועל לו	הוא צורתו	הוא תכליתו
מי זה יחשוף	סוד הגיונו	מי זה ימצא	את חידתו
אלו נודע	כבני אלים	אז יחפצון	את קרבתו
אלו הטה	יד שכלו על	ים הכין נס	מגערתו
אלו פגע	בסנה משה	אוכל חבל	מלכתו
אן געו בו	גם נשרפו	שדרך מישך	מגחלתו

ונפש זאת	כזונה ה	חסידות	ביען הוא	לבד דפאט	לשרה
לפי שכלה	תהולל או	תהולל	ומעלתה	לפי צדקה	וישרה
ולא תוהיל	לכד אל	האלדים	לרפאות מ	הצה מנה	ושכרה
ואם היא ב	זמן תנעל	ותתעל	עלי ארץ	התירה ב	המירה
ואין תרעב	אשר על עב	רכובה	ותשליך י	הבה על אל	ושכרה
ונפש ה	מקצרת	וחיטאת	בהגיע	זמן קצה	ותורה
בני אל	יענו הם יא	כרו לה	הזאת היא	נעמי אל	האמירה
הזאת היא	נעמי יצאת	ללקט	בכרמי בין	ואין שבה	נע'רה
ללקט	יצאה זאת מנה	בדה	ומלדת	תעודה מי	עצרה
תנו לה מ	פרי יד מ	עשיה	במשקלם	במדה	במשורה
ראה מה בין	היותה ב	עריבות	ובין להיות	בגוש עפר	מורה
ואיכה דוד	בדבר נ	עלינו	תהי נפש	דבר יוצאה	ממירה
ונסוב על	דבר חשק	כעצל	במיטתו	והדלת	בעירה
והחשק	והשכל	הפכים	ומי יוכל	לאין ו	עצרה
ולשכל	נעימות	וחשיבות	והוד מלכות	ומשפט ה	בכירה
ואין תקוה	ואחרית רק	להכרית	לנפש ת	עבד שכלה	ויצרה
הימצא חן	אנוש אנוש	בנפש	אשר ילדות	ויין וטק	עברה
והנפש	והחשק	בצרות	ואין כינס	לעולמים	פשרה
ואין טענה	למתעלם	וריוח	לכתרשל	ועצל ב	חקירה
אכל חייב	אנוש לחקיר	תבונה	ולבוא עד	תכ נתה	והקרה
ונתבע איש	כפי כדו	ושכלו	והכירו	למעלתה	ויקרה
ואת שקול	לפי שכלך	כרבו	ולך חכמה	ואין תגרע	שאהרה
קחה שירי	אסיר ח	שקד ונפשנו	נתונה לך	ובה תמשול	למוכרה
ובאה ב	ברית אתך	ואכן	ככל דוד	לבלתד בגדה	וקשרה
ומיום ה	גדוד הפריד	שנינו	לחשקד ה	צביגולה	וסורה
וחשד ל	נדוד אורה	וזהרה	ומיום ה	נדוד או לא	זכרה
מחנה אל	ראת יפע	תך דוד	ולבה בה	כלב אשה	מצירה
ראה שירי	חברני	לשובה	כזיר אחים	פאר תירה	וכתרה

ויתבמה השר על יוסי הסירה ' וישבצ כי אין על עפר משלה ' ויאמר מה נכבד ומאשר האיש
השלוחים אליו חלו החרוזות ' ותמיה אני אם יש איש כדוד ראוי אל שירה כזאת ' וירא אני פן ב
בעבור היותך אהובי ' רחקת מן האמת ונטית מנתיביו ' לקיים מאמר החכם היטב השיר כזבו ' ו
זאשר חייבנו אכחנו וכל המשוררים ' להפליג בטבח וכנגות בשירים ' אין להרחיק לבמרי האמת
' עד שבאמר מן האמת חי ומן החי מת ' אמנס חויט המעורר לטוס כל איש במעלתו ' ולהפליג
קצת על האמת במליצתו ' וישא משל ויאמר

בשיא הדור	ראה כל ה יצורים	למול ערכך	בצאן קדר ו בצרה
ולוי ישת	תפועמך בשכל	במוהשת	ת פו לך ב יצירה
ראה אנשו	זמנך לך נתונים	וכל נפש	למשמעתך זהירה
ראה כי שח	חותחתך יצורים	והיית	לעדת אל כפירה
ואתה ל	זמן נר מ ערבי	ולעדה	הלא שמשו וסחרה
רעה עדה	פאר הודה ושם את	בסליה	כמו מעלת בקרה
שלוף חרב	גאוה ב אוילות	ובכסילות	והחרס כל זכורה
ושלח חץ	באיש לוהץ ותודה	למטרה	בלב נפש ידירה
ברוקי ברק	וכונן חץ גערה	ושלח חץ	וברק מ מדורה
וכל נפש	במעלתה תכונן	ותכדיל ה	שחורה מ יחורה
ושור יפע	תך וזכור בארה	וצור בוראה	וגטריפה ובורה
בטרם י	חשיך שמשו ואורה	ולדת חוק	ולביאת ה צפירה
ראה עולם	כמו אולם ותכל	דמות בקעה	ואנחנו חצירה
בבקרינו	הכי נציץ ונ חליף	ולערב	הכי נשכון חרירה
נזיר אחים	ומי ראוי לעדן	ועדן גן	לכיראוי לדירה
ומי יבנה	בעולם ה נשמות	לשבתו בית	זכול ארמון ושירה
ותורת אל	למי תכון ומי זה	אשר יאות	לעכדה או לשמרה
ומי יחקור	פעולת אל ב שכלו	ומה ראש	אשר יאות לחקרה
לבריא אתה	אבי חכמה ונזרה	צבי עדיה	ומבחר ראש אמיר
הגניח	לעולם ה נשמות	לכל גבן	ואיש בע ל חטורה
וירויחו	בסכלותם לעדן	ונרויח	בשכלינו מערה
הטוב כי ת	ערפנה על שנינו	בטוב המ	עשים פועה ושפרה
הבסגולות	וכחות בה מיות	לנפש איש	תודי מעלה ויתרה
ראה התר	נגול ושכח נדיבות	נדיבי עס	ראה קלות לבכרה
ראה גמל	אשר ילד לעמל	ראה חמור	לכל משא ותגרה
יעכביש	ראה קלות פעליו	ורשתו ל	זכוב פרש ודקרה
ועת ארגו	ע גולה תוך עגולה	כאילו ב	מחוגה הוא תארה
ולכנות	היכלי עונג ובתים	מלאים טוב	ראה כנין דבורה
ולחריצות	ראה דוד ה נמלה	חרוצת יד	ואף אם היא צעירה
ולשחל	גבורת לב ואומץ	וידוהיא	כיד עשו שעירה
מלשגל	ואל מאכל ומשתה	ראה חזיר	ראה עגל ופרה
והתיחד	אנוש בלבד כנפש	מדברת	מטהרה וברה
לפאר ל	אל הים אך בכל לב	ולבחן סוד	פעולת אל יצרה

ואיה חדר	בעינות	ה	חסידות	זמערלע	ה	נשמה	ה	טהורה
וקבולה	למדות	ה	חשובות	וקיומם		בחק אכרם		ושרה
ראה גלגל	וכוכביו		צבי חן	השגו את		גבול חוקה		בשערה
הנחו בו	בבי שחק		וארץ	המאמצע		הכי נשת		וסרה
ואיככה	בשנה	ה	גבולים	והמצות		בקלה		וחמורה
האם ציר	פאת מלך	מ	ונגיד	באגרת		פתוחה או		סגורה
יבואנו	הלא נחרד		למולה	הנשקוט ער		תהי לבו		פתורה
וזה כמה	אשר מלך		מלכים	ביד חזיו		הכי קדם		וסתרה
ולא נחרד	לדעה סוד		נביאיו	וחקותיו		ותורתו		ושברה
והלילות	והימים		נצפה	אלי עתות		אצור כם	ה	סחורה
ולא נחשוב	לריע או		לאוהב	לבד איש		יהיה בזה		לחברה
ונחקורה	ליוקר	ה	סחורות	חילתם		ועתות	ה	מכירה
ונצטייד	נרכב	ה	אניות	ואף אם		היה כים		סערה
וישליך ה	זמן קרחו		כפתים	ולא נחוש		לקרח או		לקרה
ונצפון חן	לאישים יב		עלו את	נשותינו		יהו להם		לסתרה
ולא נצט	יודה חכמה		ויראה	לצורך	ה	נסיעה	ה	גמרה
ויסבבא	ונראה		פני אל	ומה נביא		בידינו		תשורה
נשיא הדור	למי תאות		קדושה	ומי יסכון		וישכון בית		דבירה
ומי יעט	מעילי ה		ענוה	ומי זה		יארה בשמה		ומורה
ומי יצפור	בהר גיל עד		ויחפיר	באר חכמה		וישתה מז		כארה
ומי יעל	מרום בינה		ויבא	מלן קצה		וכרמלה		ויערה
ומי יבק	שדי חכמה		לבד את	וימוץ ב		לתך צופה		ויערה
ומי זה ב	לתך ראה		יקרה	ואיש בלתך		הבינה או		חקרה
ומי יהנה	בתירת אל		לבד את	ומי איש		בלתך וטול		שכרה
ולו היו	מתי בין ב		חלוקה	תהי עצמה		ובשר מ		בשרה
ולו היו	בבשר מ		בשרה	תהי נפשה		אשר תסכון		בחורה
ולונדרה	להוליד בן		בצלמה	ובדמותה		בך שילט		לנדרה
והיו בו	בבי נשפה		אפלים	נאתה דוד		לבד אורה		ושחרה
והיו כל ב	כי תבל		שכורים	בין תועה		ונאת קרקד		נזירה
קרב אתה	נשיא הדור		משיח	אלדי		עקב ושכנ		חצירה
והתענג	בעיף עדנה		ודשנה	סחר סהרה		ותקצור את		קצירה
יפוצין חן	עינות ש		כלד דוד	ראה עס אל		אשר ישכון		במרה
ךל יאות	היותך אות		לרכאות	ולחיות את		פדות חכמה		וכפרה
ונאתה	נאשר המה		בגילך	בעולם זה		בנרות ה		מנורה

ואיך נמכור	משוש עולם	ונצחי	בעד הכל	ותכל	ה	ארורה
ומאנו	בעדן נן	אלדים	בעד מכוי	באין לחי		וקורה
ושנינו	בחבלי	נערים	ודכינו	בחן יעלה		ועפרה
ולא נשגה	כאהבת אל	ותורת	אמת לשתות	בצמה את		דברה
ראה כי	ג חרוש רשע	ועל	הכי נקצור	ונאכל	מ	עבירה
ומה נאמר	אבי מוסר	ועל זה	לשמצה	י זכרנו	ה	הבורה
ראינום דו	רכי קשת	לשנס	ויהינו	בחיצי	ה	גערה
ויאמרו הם	בענין רע	וגפן	סדום גפנס	ימשדמות		עמורה
שניהם ע	בר על דת	יהודית	שניהם הם	באין מאיר		ואירה
שניהם ל	מדוחכמת	יונית	ומשם כ	רתו להם		זמורה
שניהם ב	עלי שכל	ותורה	ראו כמה	פעולתם		עבורה
זמירותם	שחוק אל	הכסילים	ועל דרך	אמת המה		בפירה
ברוכים הם	ואשריהם	בני איש	אשר לא ל	מדו תורה		וספרה
חדל אחי	ונחדל מ	מליצות	ושיר שחק	יבואון	ב	עבירה
ביען י	שהקו אישים	עליהם	ואחר יש	לחו לנו		מאירה
הכנדיבות	ודבר ב	עריבות	תהי נפשי	בכיכבים		מאירה
הנגיע	למעלת ה	חסידות	ברוב אוכל	ויין מלכות		לשכרה
הנמצא חן	בשירת נ	ערבות	וחנית כי	בניעיה		מהרה
הבחרב	נעפף על	פני איש	הכי תובע	עלי נפש		נהרה
האם בחשוק	צביות	ועלמות	תקבל את	פני יוצרה		וצורה
הבחשק	נרצה ה	אלדים	הבחשק	נכבה ה		מדודה
ומה נענש	אבי חכמה	ומוסר	ומה נאמר	אבי עצה		ומשרה
ביום אהיה	אני עסכל	חשקי	ואתה עם	חשוקיך		בצרה
ומה נצדק	מיום נראה	לחרב	גזירת אל	בצאתה מ		תערה
ראה מלכי	ומת נאמר	כעת כי	יבואין מ	לאכי זעם		ועברה
ביום נהיה	נשואים על	כתפות	משלחים	אלי ארץ		גזירה
ונמיר הי	כלי עיננ	ובתים	ספנים ב	ארגים ב		הפירה
וחלף צ	פרים לנו	עשויים	אזי נהיה	לתולעת		לכרה
זכור אחי	לקהל מ	אנשים	נדיבי עם	ידועים ב		גבורה
אשר חלפו	לעולמים	בפתע	ותקוותם	הכי אברה		ועברה
ולא נכיר	בנפשינו	נסכה	אשר נחיה	עליהם ב		עבורה
והננו	ביחיד	שאבותיו	עזבונו	ברוב פחד		ותגרה
ובתוך	אשר אכזר	קצותיו	ולא יצלח	להועיל או		לעזרה

ונהרטתי	חרטות	הבתולה	אשר'הערה	בעקרב איש	כקורה
אבל מה	או מרהובני	עדתי	אמת'לא	ישקל'הבספ	מחירה
ושגנתך	צביהחן	שגנה	בעיני ה	חכמים לא	זעירה
אכל'אברח	בנימוסר	והשכל	שגנה יב	עצבים'הוא	חבורה
במעשה	מעשה חושב	ורוקס	אשר לא נ	לאה ספר	פארה
בתוכה	מעשה רקמה	עשויים	אבידע י	חנוך ובני	קטורה
בנן עדנס	דשנים ר	עננים	בצל הדס	ברת עם	גבורה
ושמה	נ הרות מושכות גבירות		וכל עפרה	נעימה ו	הדורה
וכביב	ליאור כל'שר	ונגיד	ברשתם י	כשכו איש איש	נערה
וגם את שם	צביהחן	כמורם	ברשתך ת	עלה לך ה	גבירה
ראיתה	ושיחקתי	כמופי	ובכיתי	בתוך לבי	כמרה
ובייתן	נעשית	כיופיה	מעיל ספר	בתוך בית ה	בחירה
ואם אין זה	לתתה דוד	לבוהר	לאשה א	למנות חיות	צורה
באשרך	צביהחן	באשרך	באשרך	וחטאך	ספורה
אכל מה	אעשה דוד	וחטאי	כהיום	עצמו מאין	ספירה
לכה אחי	וכפת ה	תתולים	מחה זכרה	וטמנה	בקברה
ולמה י	רדפו אותך	כמו אל	אנשים ב	עלי נפש	יקרה
ועת תחשוב	לבשר	הצבאים	בלבם יא	מרו לא יום	בשורה
נער אחים	נקנא ב	אנשים	קדושים ב	עלי נפש	בהירה
אנשים לא	טרדם	מאויים	אשר אין ל	זמן עמם	קשירה
ידיהם י	זל' גשמי	נדבות	ורגליהם	הלא רגל	ישירה
והתנכר	אליהם ה	זמן רע	והכירו	פעולתו	חסירה
ולבש את	חמודותי	ושולל	חשכוהו	ושמחתו	מגורה
נשיא הדוד	ומה בצע	בשכך	והנפש	כיון ילדות	שכורת
לכה דוד	מחלפות ילדות ושחרות		נגלח	בתער ה	שכירה
ונפשינו	אשר היתה	לאמה	הריבמה	הלא נקרא	דרורה
כבר חלפו	ימי ילדות ושחרות		ונפשינו	עדן אחר	סורה
וחדלה	מחלת חשק	כהיום	ואין מזור	לרפאות את	מזורה
ושבה ל	עבוד את ה	אדמה	ומעוצר	וכמשפט	גזורה
וחשבנו	חשיבה	לא לדיים	כלילת חוד	והיום איה	ערימה
וכי יתן	ולאתחטא	בזדון	אזילא ת	והה מדון	יגורה

ילדתך	תעודת אל	וטרם	ילדתך	אמת היתה	עקרה
וחכמתך	בדרך את	ומפת	וחכמת	בלתך דרך	סברה
נמהלך	אבותי	ומהלל	נדיבי עס	בדרך ה	עברה
וקולך	כקול מלאך	אלדים	וקל זו	ל תך לי קול	הברה
ונשעת	נטע אהבה	כתבל	וכל איש	בלתך עקר	עקרה
ואיש זל	תך בשוי	תבונות	דעני ה	מהפך ב	חררה
לאור הצד	יהלך בל	משורר	ורשתך ב	לתך זנס	מזקה
לך ישת	חוהם מ	מקמם	וישימו	באפך	קטורה
יחיבו	בכונני עס	ותמצא	בחכמתך	בחיוכם	סתירה
ומי יעמוד	פני אימ	תך דוד	ביום צאת אש ועשן	מ	נחירה
ולו אתה	בעת בא אז	עמלק	זעום האל	לצננו ב	קדירה
לך אמרו	בחר לבו	אנשים	היה רועה	עדת אל חי	ושרה
ולו אתה	במלחמת	מדנים	יצוה אל	לך רד את	ופורה
חדל גרעון	חדל יפתח	וכן מן	חדל לבל	אנוש חוגר	חגירה
כבר קסמ	בני אל שר	ונגיד	צבי עדה	ונחלתה	וגרה
גאון ההר	סגולת כל	סגולה	משוש ארץ	המונה ו	הדרה
ומי אני	ומי ביתי	צבי חן	לחבר שיר	ויד שכלי	קצרה
ואמנה דוד	במהק	עניה	בלב נשבר	כמו תודה	חמרה
זמירותי	יבואך	ואך לא	להוכיח	אכל דרך	זכירה
יבאן לך	כפופי ראש	כאגמן	במתקפה	ולא דרך	שררה
יבקשו את	מחילתך	בראשית	ואחר י	פתחו שפה	ברורה
והוכיחו	לנפשי ב	תהלה	ושכלי ב	אשר שג	והמרה
בחייך	צבי חן אין	לנפשי	חסידות כ	חצי גרגר	שעורה
והחשק	תמול היה	כעלמה	והייתי	אני בעל	נעורה
ודמיתי	היות חשק	לחומר	ואני א	היה אליו	לצירה
וערך ח	שקד היה	בעיני	למול חשקי	כאחד	לעשרה
והיתה לי	עשרתה	עונה	וחשק	מעלי ראשי	הסירה
ולחלי בי	אני בוש	מאלהי	ופן אחיה	לעם קודש	לזרה
אזי אבנה	ליעלות מ	זבחות חטא	ונשעתי	לכל יעלה	אשרה
וכל יעלה	עפר רגלה	אלהך	ובמות	אחזק את	עפרה
אכל אתח	סדה בפני	אנשים	שלמים ב	עלי מוסר	ותורה
ואתגבר	ולא אהיה	כחשי	ואתחסד	ולא אשנה	בזרה
ואתמרמר	בלב נשבר	ביען	מגלת חו	שקים שמתי	לשירה
ומי יתן	ויבולתי	לככות	אני גרה	ונחלתה	וזכרה

ויתמה השם אל השירה האיתה ויאמר חי אני כי הגדלת והוספת חכמה ' על כל המסוררי אשר
 קדמך ומליכי הומן לא עממוך ברוך אשר חלק לך מכבודו ואכל עליך מהודו ואשכ עס השם
 בחדרי מזכיתי וארוחתו תמיד נתנה אלי מחסו

גשלה המהברת השביעית תהלה לאל חי

המחברת השמינית

אמר עמנואל

המחבר הית עם השם המאוסר בעבותות אהבה נקשר
 כתעלסה באהבים ונדבר רק מהעירים העריבים
 יהי ה' ויאמר אלי שמעתי אומרים כי שלמה בן גביהל חבר מיד ממאמרים טורים ספיר
 גדותם השמעת עליהם או ראיתיה אונתם ואען ואומר חיך השם ראיתי ועשיתי כתבכיתם
 וכמתכונתם לא יותן סגור תחתיוסג לב השם כי לא האמין ואומר חי אני אס להשמאיל ולהימין
 ויאמר אלי השם אדוני הגד נא לי איך היה הדבר בני ואען ואומר ידע אדוני כי היה לי ריע
 נאמן חמל עלי ורחמן ענק על גרנותי ענדתי ועל לוח לבי חקקתי ואהבת עולם א
 אהאני לא אהבנו בסם פן עליו יכבד ולא אציר פס עירי פן אהבתי ממני תאכד גבר
 בטלנו ובכחות הגיוני על כל אשר עברו לפניו היינו כימי חרפינו בדמי החשק מתבוססים
 ואכני כוריהאבה על אדמתינו מתבוססים גברו בסירותינו על כל אשר קדמונו ארזים בגן
 אלרים לא עממונו ובעבור היותו אז בימי עלומים ואני ככיר מאכני ימים ויומי פנה לערן
 והוא היה אל זמן העדינה קרוב התחיל ללכת אחרי הבחורים ולרדוף אחר הבלי הנעורים
 פעם יסיר ופעם ינגן ופעם יחזיק כנה ומגן ופעם יעמוד עם שרים זהב להם ופעם חרבנו
 יעוסף על פניהם עשה כחמתו מפה הדורה לא יסל כסף מחידה הרבה בה אונותיו
 להראות העמים והשרים את אודותיו וחקק בה טורי רכניו הסליח לעשות מכל אשר היו לפניו
 ובהכירי מעלתו ואת יקר תפארת גדולתו וחשפתי להמציא צריגל עד אל מחלתו הוכחתו
 לכפטי בתחלה וסעמדתיו על מעלתו המהוללה ועוררתי את כפסותינו מחעלה עד אשר
 אחרי שוכנו ניחם והתאפק ואחרי הודענו על ירך ספק והנו היום ראש לכזירים ועוור לכל
 הנעורים וכלעדינו כחשדות אים את ידו ואת רגלו לו ירים
 וזאת היא שירתי השלמה אליו מאתי

אבי חכמה ומועיצה ונצרה	בזיר אחים פאר תורה ובתרה
בזיר אחים לך אקוד ואכרע	בר ב אימה בנפש בך קשורה
ואת חלקי בעולמי וחבלי	ואין לי ב זמן ממך תמורה
האלכי בקטבה צפוני	לך קיים ונפשי לך מבורה
דעתך אבי חכמה ומסר	ולנויבות הלא ראש ו עטרה

כאשר הכית אותו בצדיה פצע וחבורה ומכה טריה ואיך היה כאשר שני חיקי וכו' וירדך יריק
 ירק - ואינן ואמר דע אדוני המבורך כי כאשר הגדני אל המדקדק מחדרך כי בחיק עפרתי
 סד רך התקצף וקללני קללה נמרצת תהיה בראשו מקננת ורובצת ויאמר ארור יהיה זה האיש
 אשר לכגדי ריב ערך וכשמעי אמרתי לכלי חלמא לשנאך ופסאריה לערך והקללות אשר קלל
 לנגדך יחולו על ראש אויל מרודך ויהי כאשר עלה עשן באפו ולא עמד ים חרונן מוצנע
 ואין חוק סירי מאז נפרץ נפרדתי מאתו ואהיה אל בתי רץ ואומר אל לבי זה הכלב אשר פ
 עלי לשון חרץ אחרי אשר רוח אלדים מבעיתני ואוסף תונה על תונתני ואדבר רך מאורות א
 אשתני וכן יאסו על עקב באתני ואקוס ואחבר סיר כמרץ מלוח לבי חקקתי ועל יד עבר אחר
 אל המדקדק שלחתי ואלה דברי שירי אשר שלחתי אל המדקדק ערי

לְקוּט שוֹשֵׁן	לְחִי עֶפְרָה	צְבִיחוֹן	וְשׁוֹר שְׂמוֹשׁ	בַּפְּנִיָּה	מִצְחָק
וְאִם תִּתְּמוּ	מִצֵּא שֶׁד רֶךְ	וּמִישָׁךְ	וְעַמֵּם בִּלְט	שֹׁאֵצֵר קִים	מִצָּא חִיק

ויהי כראות המדקדק את השיר ומעניו ירוק ירק בשכני ויאמר על הכער כה תאמר ל
 לאדוניך הנכל אשר לקברות יוכל כילו היה במצמד שלחתי רון במשמניו וכאשר
 ירקתי בסירתי ירקתי בשכני ויבוא הכער אלי בוש וככלס וישב דומם וכאלס והיתה לו ח
 חרסת עולם ואמר אליו מה לך נרדם כן מחסיר ומבאיש ויאמר אלי הכער כה דבר אלי
 האיש ואיך לא אצמוד משגיגים וירוק ירק בפניה הלא אכלס שבעת ימים ואקוס בחרון אפי ו
 ואחבר שירה לא יסקל כסף מחירה ואשלח אל המדקדק שכית ילהסכ את לבו אחורנית
 ואלה דברי שירתי השלוח אל המדקדק מאתי

עוֹרָה	כְּבוֹדִי מָה	לֶךְ בְּרָדָם	בּוֹל	בו	עֵרִים בַּעֵם	בְּרוֹק בֶּרֶק
וּפָגַע	בְּמִשְׁתוּלָל	אֲשֶׁר חָלָל	יַפְעָה	מְלִיצָתִי	בְּרוֹק בַּהֲרֶק	
לֹ	סִי	סֵרָה נִגְדִי	אֲבִי יַעֲלֵ	יִבִּין	וְעַכּוֹ אֵךְ	בְּרוֹק בֶּרֶק

ויהי כראות אויל מרודך כי הייתי בענין השיר לו ריע והייתי בעיניו כמתענע ועל יוס
 אשתו משתגע כסתה פניו כלומה ויפן וילך בחימה ולבי אחרי אשתו נמשך ונאס
 אהבה בקרב כנחש יסך ויאמר השיר ומה היה עניין אשתו כאשר שמעה חרסת בעלה ובשתו
 ואומר חייך השיר כי כאשר קצף עלי בעלה או הצביה המהוללה אשר אין על עפר משלה
 כתנה עלי בקולה ונראה אחרי הידרי וכשמעי אותה אמרתי אלהי שרר אחרי אשר הצבית
 מדוי דבריה ביהתנודר ואשא עיני לראות החשוקה וארא והנה ידה אל תוך חיקה תת
 תתנדב לי באד רך אשר טכחתי ונפש בעליה הסחתי ואקוד ואשתחווה אל הצביה בנפש כורעת
 ומדברת ולסון דומיה ואשא משלי ואומר

נְסוּג אַחוֹר	לְבִי בְּרֹאֵת	עֶפְרָה תִקְרָא	אַחֲרֵי הַיָּדָד
עַד רְאוֹתִי	יָדָה אֶל תֶּן	חִיקָה תֹאמַר	לִי יֵדֵד הָאָדָד

עמו הלכתי אלתי בשלמו ונפלאני על יופי אשתי ויפצתה בראותי את יקר תפארת ג
 גדולתה ושאלני האיש ויאמר מי הוא בעיר הזה ראשן בחכמת השיר והמליצה וכדקדוק הלסון
 כי ליטאלות כפלאות וחדשות נוראות לא תשבע עין לראות וכידי המופת ותראה האות
 ואומרה אל לבי איך לי טוב כי אם להתעורב עמו במלאכתי וכין כך אצטייד איופי אשתי ואומר
 אל האיש דע אחיני כי אני ראשן למדקדקים ולשירים החזקים ירוצין כבדקים חדה חידתך
 ואשמענה או אחד חידתי והדיענה והנה קמה אלומתי וגם נצבה יחדו למאפט נקריבה ואם
 תוכל הסיכני ערכה לפני התיצבה ואשא משלי ואומר

רגלי	ברצפת שיר במישור עמדה	קבה	אלומתי	וגם נצבה
רבה	עבא שירים ושירות הצבי	ערכה	למול פני	והתיצבה

ויען האיש ויאמר חייך גם לי לכב כמוך אחיך וחזק רצוא נאוכ במערכת השיר כמראה פ
 הבוק ואם דנדאי מאוררי הזמן נתנו ריח ועלנו במעלתם עד גלגל הירח עליתי אני
 עד הגלגל ערכות וכעת נתנו כנות השיר למאורדים האלפים לי נתנו הרפכות
 וישא משל ויאמר

לקול	שירי הכי ישמעו לי	בני השיר וכל יועץ	נדיבות
לשירים	בתנו את האלפים	בנות השיר וליבתנו	רבבות

ויהא האיש עמי ליתוכח ואני לו מקום להיות נוכח כי יופי אשתי צמד עלי כרנח והוא
 להרב שאלותיו רעיוני יחנאו ועיני מבגד עיני אשתי לא ימואו ונעתקנו ממאמר
 אל מאמר ואיל מרודך לא נשמר עד אשר כפל כתוא מכמר כאמרנו כי לא נמצא עדרך רק
 בדניאל כלכד וכשמני אמרתי כלכי אך עשרתי מצאתי אן נכבד ואומרה אלתי חייך המוקד
 לא כן דברתי ולא יקום לך אומר נזרתי כי דע אל נכון כי דברים בגו וחי החסד המצרף לבי
 ומכר סיגו ונלגלי אמרי סוככים על חוגי כי לו דקדקת מצאת בחיק רעייתך עדרך מיטך
 יב רגלי קלה היו דברי עם איל מרודך והנני אשא עליו שיר זה למען כבודך
 ואשא משלי ואומר

שמעיני	נשיא דורך בסיל מי עקב דרך	בחירי	רצתה נפשי שמע מילי ותתברך
תמל חנה	בעירינו מדקדקמ בני חדר	ולו עפרה	מהללה יפת תאר וטף עורך
ושדיה	כריומונים לריבי הזמן ערך	ואמרת	ללבי זאת בערתך תהי עזר
שער ראשה	בחרתי לתנו ציץ עלי נזר	ואור לחיה	לאור יובד ולילה תהיה גר
אני מביט	בחיק עפרה פליאה מ עשה יוצר	והוא ידב	בבלבוליו והוא הקשו והוא פירד
והרחיב פה	בתוך עדה ונשא קול ופה ארד	ואמר כי	בדניאל לבדו נמצא שדרך
אזי כס	ערת חשק אשר לבי מאד הירך	עניתי דוק	ותשכחבי בחיק עפרתך שדרך

ויאמר אלי הסר הדעתני המעשה שהיה ולא הדעתני תשובת איל מרודך בעל הצביה

כי אזכרה בהיות בקרבם מחני ובחיק צבאים אז שנת ערבה

ויהי כשמוע הער את שמע רחל ושירה ' חמתו בו בערה ' ויאמר זה העיר בל צבכיה
 ארורה הארמה בעבורה ' וישאלנו לדעת מאורעותיה : אחריו אשר שמוע חידותיה ' ויאמר
 אלי האם רחל תהל כחשוקיה ' ואם בה אמונה באיש אשר שדי אהבה יעקה ' ואעץ ואומר דע
 אדוני כי בעלי גרם הלמו שרוקיה ' וכל רגל תזריה יחית הסדה תדושה ' וכל יד ככל תמושה
 ' ובעט חוצות יריקה ' וכל פי חזיר יסקנה ' ויאמר הער אלהים נקם לא יקנה ' ואל הכבוד
 ירעים ' וישלח בה משלחת מלאכי רעים
 וישא משלו ויאמר

אלדים ברחל	ברא חיל בהמות	ומשאת כליות	תמורת יקרה
ביען בחושק	תההל והיא בת	אשר לא אמין בה	ומעלה יקרה
ואין ת התל עוד	ותלד אמונים	והיא מ אמינים	מחן עקרה
היש ב זמן עוד	אמונה ולברע	אשר ב זמן רע	ורחל עקרה

ויאמר הער אלי האם חשקת לעולם ברחל ' ואעץ ואומר לאהבתה כל עיני מיחל ' וזה כמה
 אמתני לסולח ומוהל ' אעבדך שבע שנים ברחל ' עד אשר ראיתי בה ערות דבר ' ו
 נחמתי על אשר אהבתי כשכרתי ' ויאמר הער ומה הייתה הסבה ' אשר הביאה אותך לקנן בה '
 ואעץ ואומר ראיתיה יום אחד על טפס עוטה ' ומקללת לאשר נטף לחייה ' ואשאל אותה ויאומר
 מה יעץ זאת עליך הצבייה ' ותאמר על אלה אני בוכיה ' כל זכוכי מות כשכנתי בצדייה ' ואני
 המוסת מפותה האמנתי ' עד אשר סיני רעעים כלחיה הכחנתי ' ומאן קצתי באהבתה ' ויאמרתי
 אראה מה אסרייה ' ואשאל משלי ואומר

יום אררה עפרה	לבושך להיות	במס לבבי אז	והיה מים
ואזכרה הבת	ירושלים	מי זה אשר חשב	עשיתכן רעיה
אזקפה עפרה	ונשבעה ביה	עליון אשר נשא	כדוק שבים
לזבוב אשר בקצה	יאור מצרים	אאור בשכני	ושכתי עוטה
אז האמנתי עוד	אשר ראיתי	שיבי רשעים שו	קדים על להי
אז אמרה נפשי	אני עביתי	קצתי בפייה אז	ושבתים כח
הוא שנתה גם כן	אני שביתי	לוק ממיות הו	לבה אמר שדי

ויאמר אלי הער אמור נא בחשדך איך היה המעשה אשר קרה לך עם אונל מדורך המדקדק
 הגדול מארך הדרך ' כאשר דקדק כעירך ' ואם יכולת על אשתו כחמתך וינאם כלכדה
 במדורתך ' כי שמעתי אומרים ' כי חיתה מלאה הימורים ' ואעץ ואומר דע אדוני כי כפתולי
 אלדים נפתלתי וקרן הבכיות בעפר עוללתי ' וכל עץ גבוה השפלת ' וחיל וחומה האכלתי ' .
 ועם אשת אונל מדורך תירמטי החדלתי ושכנתי אני ליאש את לבי בעמל טעמלתי ' כי בעלה
 היה הולך עמה ליד ' ונצל כן כמלטה מיר תייד ' וכבואו אלינו כנודד ממקומנו ' הוא ואשת חקן

שכחו אשר אמי	לכל עובר תהי	טבעה הכי שב לה	יות בי טבע
אחזיק בכנפות	חושקים ולשוואלי	מי אתובת מי או	מרה בת שבע

ויהאמר השר נפלא צי על עונות השרית ותיאחריתה להכרית כאשר חוק המוסר פדעה וצום לא בושם והכלל לא ידעה ואעפ ואומר וכי זאת כלכר העזה פניה לגלות ערות וגויה חייך לראיתה שירת רחל ומעניה תכרח מפניה ויאמר השר אדוני הגר נא איך היה הדבר בני ואעפ ואומר ידע אדוני כי רחל היתה בת בליעל ושמו געל ונקרא שמו בישראל בית חלון הנעל והנערה היתה ממגר שמים ממעל וכאשר בגרה כלו עיניה מיוחלות לבטל ולרוע מזלה הקשה נטאת לבחור אחד ושמו מנשה הוסיף בעלה עצב עמה ולא ידע בסככה ובקומוה וכראותה כי הומן השיב צור חרבה ותתעצב אל לבה ויגרל העצב כלכה למענו ולא יכלה עוד הצפונות ותשת עצות כנפשה להנצל מפח וקושה ותשלח אל החושקים צורים להעלות אכר כנפשים ולהיות אל דבריה חרדים ופדים ותאמר ישמעו העבדים וכשמעי הדבר חרדתי עם ההרדים והיינו אני והחושקים רכבים צמדים וכאשר הגענו אל המלון והנה רחל נטקפה בעד החלון ותאמר שמש כבבעק דוס וידח בעמק אלון ואקדמנה לשלום ותאמר אלי מי הביאך הלום ואומר לה את יעדת בתי למה הרגותני להעלות אותי ותאמר חייך שר החושקים כי בעלי חכנו נוטה אהלי ניריעות ומקים וידע אדוני וידע כל היקום כי יאעפ על ביתו ולא יעמוד יחזיק בו ולא יקום ותשא משלה ותאמר

אל ת תבה דוד	אל איש היקי	אם לא	קראתי בשלום
שונה טעמו	בגלה במו	יען בלך	אל קום עמו

ותאמר עוד אלי איך אעצור כח אדוני ומרוע לא יגרל יגויה והרבה הזמן עצבונות בתנו לי סמל הקנאה והמקנה נגוע ומוכה אלהים ומעיונה אשר לכבו מעמי פונה ואלי מתאכזהויהרס החשק ולא יבנה יכרית הלאיש אשר יעשה ער נענה הייתי עמו זה סנה ולא לקחנו יק פעם אחת כסנה ולא היתה לי עדנה אמרתי אך דבר שפטים לא תקום צרה פעמים אך עתה בראותי אותך חמוד גרם רובץ בין המספטים ואראה רכב אלדים רבוקים טנים איש ואשתו מתעלסים באהבים אחד באחד בגשתו ואני הצביה כלכדתי כרשתו אמרתי זה הנכל ישום על עקב ב ותשא את קולה ותאמר

איך אעצור כח	וגדל עצבון	לבי ואין דבר	לנפשי יערב
מי תנה אלין	ביער בערב	אהים ואילילה	בגדל דאבון
בי בעלי אין די	לשבר רעבון	ביתי ואיננו	מלומד לקרב
אם אשכנה מזרח	אני הוא מערב	ישכון ועלי לא	יחשוב חשבון
אאיר זמן חבר	שנינו ואני	עגלה מלומדה	ולדוש אהבה
ולחושקים נפשי	תסוער כאני	עד כי פרט אין די	לכבות להבה

קרה לי עם אחת העלמות חסדקה וואהבת עולם אהבתיה פעם היתה לי מעיר לעזור
 והדביקתני אליה כאשר ידבק האור ונסף וזה ורכוש אלי תבואר ופעם הייתי מחסקה אחר
 נזור איך דן דיני למזור ולהכל ודיק למעכה תשכיבני ועל מעל מה מטרה לחציה העלמה
 תיכבני ואומרה אליכי מדוע זאת העלמה פעם תקרבי ופעם תרחיקני או לגרור תמרחני
 או לין דור תבשרני ואשא משלי ואומר

על מה עלמה	על מעל מה	על מה עת	ישקיש עת יחיד
או בו תחפון	או יד תקפון	ותצו לו לין	דוד או לבדוד

וקצתם יביאם הדלות להניח החכמה ולאחוז בסכלות ועיניהם אל ההון תשעינה ובהיכלי
 החושקים תסובינה ויבאן אל קרבנה ולא נודע כי באן אל קרבנה סם תרבנה
 בנה טוב ובמרעה שמן תרענה ולולי עינים ומרודס וכי יבט היה נקודים לחס צודס לא
 המיד בקלון את כבודס ועמרו הרחק מאד מאדס יפתס החושקים בעונתס ובסקריהס
 ובפחזותס ומהלחם עליה לא מישו ובאהבתס יחרישו כנחש יסוכו וכצפוני יפישו
 ואכלס וישקס וכל מערומיהס הלבשו ובה ענת הצביות הדלות יבישו ובתקס דפס את
 כספס וצמידס על ידיהס וצמידס על אפס ובתורי זהבס ובנקודות כספס ובצמידס
 בביתס טרפס יהיו החושקים ממציאס עבר רעבונס והס תרצה את עונס ולכן בימי חרפנו
 אני ורעי החושקים העברנו קול ברחובות ובטוקים לבשר הצביות הדלות והיפות כי צפנונו
 מאלפיות ונחנו ממיתקים ומזוננו מלאים מן אל זן מפיקים
 וזה נסח סיר צליפותינו אשר שלחנו בכל ארצנו

צביית חן הרבי	ועוז יעלות דרכי	והמים שפכי	דמיועלה הרהב
וסכבי סבות	והשקיש רבות	ובני מלכות	צבאים הלהב
ואמרי לצביות	ויני גיאות	ידי רחמנות	התחציקנה רהב
והגירי בזאת	בחידות ורמיות	לבטת עליזות	אשר אומר זהב
בבתי החושקים	בזוים נחשקים	מליאים ומפיקים	בלב יעלת אהב
ואם תראי עגלה	יפייה דלה	צביה חוי לה	אשר שם הזהב

וקצת מן היפות תהינה בטבע נאפות לא תסור מעליהם אולתס אס תכתשם בתוך הריפן
 והכסילים במזדקת ילכדו כי הס עם הזנות יפרדו וחטאתם כסדס הגידו ולא כחרו כאשר
 קרה לשרית אחת אלמנה ושמה בת טבע מעילס המדינה אשר על כל גבעה גבוה ותחת כל עץ
 רענן היתה צועה וזכה ואחרי הדלת והמזוזה שמה זכרונה ואחריה לא זונה לא היה על עפר
 משלה בתתה אתנן לא נתן לה וכאשר טאלו אותה על תצותיו ענתה כי כן חז עושים
 אכנותיה ואכנות אכנותיה
 ותשא משלה ותאמר

לי יאמרו איך ת	היי בת שבע	צועה על כל הר	ועל כל גבע
לאבי בגזא	לא יחליף	טבעו בעת כי	יחליף הצבע

וואבר הער תמיה אני אס תמלט אשה מן היפות אשר שפזותיה שוטנים מור נוספות שלא
תהינה רוח החושקים שואפות אחרי אשר הומן יצודם למדחפות ונתן לשמים
השפחות החיפיות והיו הכסילים לחיי עולם והשרים והסגנים לחרפות ואען ואומר דע
אדוני כי על הרוב אמת הדבר אמנם בקצתם נכבדות מדובר והיו הצביות הכובדות כבעליהם
חלוקות למיניהם קצתם מתקדשות ומטהרות בעיני הסגנים אנשי העדרות לא תחפזנה
מבני אדם רק שיעורו חטאת לכפר בעדם תקננה באיש מראהו בלבנון בחור כארזים
ותעבנה באנשים דיקים ופוחזים ושיעירי עינים כאשר התענות תבזנה לאשכול הכופר וצרור
המור ולא תנסוהו רק אל פטר חמור ולו פגעו בעיר בן אתונות אמרו עליו אגב מעדרנות
כאשר קרא לי עס אחת מכנות העדינות אשר מימי קדם אהבתיה ועל גרגרתי ענק
ענדתיה והיתה ידידות כפשי ושיעשעי וחשבתני כי גס היא תאהבני ולחשק נאמן תחשבני
ויני היום ויקר מקרה חלקת העדה אשר לי ופגנתיה וכראותי אותה ללשון קראתיה וברכתי
אותה בשם ה' ולא ענתה ולא שעה לבה ותכרח מפני לא ידעתי אס חשבתני לשטן או אס
הייתי בערבה קטן או אס חשבתני למלאך ושרף או לארי כוהה ודוב סוקק וזאב יערף ולו
הייתי עיר בן אתונות או ימלא פיה שחוק ותשלח לי בידה עד למרחוק ותאמר כי אין אלת
לגאול ותשיל עד שאול ואשא משלי ואומר

צביה ת אור היתה לעיני	פגשתיה תמול ותט לפני
כמו עשת בעת כי ר אתה אז	אתן בלעם פני בלאך ה'
השבחני בבלאך ה אלהים	ועל כן א ראה לרכוב ענני
ואולי כי חשבתני לשטן	ועל כן זחלה מחש פתני
ולא אהיה בעיר בן אתונות	אזי בלאת כריסה מ עדני

ולקצתם גאווה וגדל לבב ונורף קשה לא תעב רך לבני חוכב חותן משה תשוט אחר
בכור פטר רחס ולא במסכנות תאכל בה לחם תיכו לחשך מך מערכה ותמשוך
לזיתן בחבה לא תחפז מתבל כי אס מלכה כאשר קרה לי עס אחת מכנות הנדיבים אשר
היו דודיה בעיני עריבים כאשר חשבתני להתענג בדודיה ולאכול פרי מגדיה אמרה עס אחד
מאנשי סודיה אמר לכלו כה אמרה פלגית דוס כי אתה חושק מך מערכי ואשא משלי ואומר

לב עפרה	בשמי שמים	אל חושק	בסכן לא פנה
עיניה	בולכות חושקים	אוכלות בשר	ותרעבה
כי בא הלך	ותבזלה תוך	לבה באשר	ותיר עינה

ולקצתם בקרבה רוח עושים הכל היא מעשה תענועים לא תדע דרך שיעשעים יהיו
אחות מרעים והם באהבתה נדים ונעים לא בחושק תחשמן ולא הקשה ממנו
תקפזן פעם תרחק פעם תקרב פעם למורח ופעם למערב ככברה קלה דרכיה משרכת
ובלגה החרב המתהפכת פעם תחשוק בדודה ותקרבנה ופעם על דבר נקל תרחיקא כאשר

אמנם רצה האל שלא יזכה אדם לשני שלחנות ולכך סבבה החכמה העליונה לתת אל גדולי
המעלה החכמה והתבונה ומנע מהם עריבות קטנה ואם נתן עריבות קטנה ואם נתן לסכל
יופי אשתו פרס עליו רשתו וחסרן מעלת החכמה ויטוב על עקב בטתו עת השפך כחשתו
ונתן לחכם יופי החכמה ולא יירא בגשתו ופסב באיתן קשתו ואם יופי האשה והן עתק חסד
הן פרס עליו אורו כי לו התחבר יופי החכמה הקדושה ויופי הממון והאשה בחכמים תהיה
מלחמה בין התאווה והטכל כל הימים ופן תהיה כפס הסכלים בשכלותם מוגה רצה ה' לרעות
הרעות את כלן ההריגה וזמן להם מיופי הזמן ערוגה בשוטני החן סוגה כאשר זמן הטבע
לעכבט האריגה לצד ציד להביא הזכוכ אשר יפול טס בטגבה וכאשר זמן החריצות לכמלה
וכטבע לא בחכמה והסכלה תכין בקין לחמה אגרה בקציר מאכלה וכאשר ציר רעבון
הדבורים חכס בחטביעו אותם על כיון הדרי משכית ועמות דבט ונזה כאשר חנן הטבע
הבריות הזכרות הסכלות והטביעם על מלאכות מהוללות כן חמל האל על הסכלים ונחס
אותם מהכל הכלים כי כלל זאת החמלה ומותו לשעתם ותהיה רעה לעולם ברעתם להיות
חוטבי עצים וזאבי מים לחכמים ולנדיבים ולכורמים וליוגבים מצורף אל זה היות יצר לב
האדם רע מנעוריו ולא יביאנו לראות כמה טוהיה אחריו והשק דבר טבעו באדם ומי
בו האנשים את כבודם והחושקים במצודת העליות ולכדו כי הם עס הזוגות יפרדו ולו הלך
הזמן היפות אל החכמים והנכבדים היו החושקים בגדולי המעלה בוגדים ולכן בחרה החכמה
העליונה להיות היפות אל הסכלים למנה יהיה סכל נותן טארה וכסותה והחושקים יתנו את
עונתה ואשא משלי ואומר

שכל זמן ידיו	בתתו יעלות	החן לכל סכל	ומשתגע
לילה ויומם ל	היות יגע	לתת מאר ובסות	וחזק נחלות
לחיות בחדרי חו	שקים מתהותול	חושק ביעלה	ל היות פוגע
ישק שפתיה	וכמתעתע	ישאף כעבד על	ולילה לעלות
לוהצביות ד	צבאים נתנו	אזהצבאים	ב צבאים יבגדו
נקח צביות	או מעלת חשק	תהינעדרת	
מ	אורלים שמונו	נתעלסה נחננו	והם יאבדו
	רעה תבואמו	והמגרעת	

ואך יפלא בעיניך השר ותתמה אם כסיל ישא כימה ואם הסנאות ישא יעלה באוש מחניהם
כתנולוככו השמים וכסיליהם ויגיעו בערס אל טערי מות כי כן האל עושה כימה וכסיל והוסף
לכקר כלמות ואשא משלי ואומר

יום בשאת	עפרה לחסיל	אמרו מה אל	כימה וכסיל
אמרתי כן	האל עושה	פלא עושה	כימה וכסיל ה ד

איש ריב לבבי עם בני השיר
עמדו עמדו תו פשי כבוד
נבדה ואמר ואין עונה
אקרא ביום מבחן ואין כפנה

בשלמה המהבדת הששית תהלה לאל חי

המחברת השביעית

אמר עמנואל

המחבר יצאני עם השיר בחדש אדר לראות הפריחה
הגפן פתח הסמדר והנה גבירה לקראתינו מלאה
הוד והדר והטבע כלל בגשמה כל יופי איש לא נעדר ובראיתי יפעת הודה נפלאותי מווי כבודה
ואומר אל השיר מה היוצאת הזאת העליזה ויוי הוא המחזיק במעוהי יועץ השיר ויאמר דע הדור
הכאמן כי האשה אשר ראית היא נכבדת חמן ועצרת זכי ולבפירת תשארה לזמן וליופיה
ומעלותיה על כל גבירות מולכת ולה אהבת חסד והצנע לכת וכעלה הוא עגל ירכש
חרפת אדם וכזוי עם יעמוד בין האנשים כנפיש בא שמעו וירחו קדר לא תואר
לו ולא הדר חשאו אל דבר נכונה ולא חלק לו בבינה לא ידעתי מה היה לו לעלות זאת
הנביה בגדלו אם מה היתה לו ירח מנחה ואם מבני אדם ארורים הם בי לא ידעו עשות כ
נכוחה כי גרסוה יאמרו מהשתפח בנחלת ה' ועליה יבכין עיני ובראיתי אשר הזמן התאכזר
ביחומיו ועל הדרכים חלק אומיו ואשר לא טוב יעשה בתוך עמיו ולא יבחיץ כאשר יעשה
סכאני החיים כי רע עלי המעשה כי מדוע לא יחלק הזמן כדרך את כבודו ויחבר הטוב עם
הטוב והרע יראו עיני בידו איך סבל הזמן וזאתה עיני בטוס לנער ער העורב קנו ומדוע
לא התקין הנער עם הנער ואת כל עורב למינו ולא אחד עשה וטאר דוח לו כי הנה בטבע בחי
החשק וכבר פלו כי נקתי את לבי לדעת ולכור את כל זה ולא מצאתי אשה יפת תואר רק
לנכוח וינהג הזמן את פנותיו כשבויות בתפו מבחר הצבויות יוני הגאיות למוי רעב ולחומי ר
דמך ופריצי חיות ובהיכלי עונג וכמענות אריות טס נקבצו דמתי ועתה השכח חנות הזמן
אם קפץ באף רחמיו כי מדוע לא נכמרו ניחומיו בתנו יפות המראה והבריאות אל הסכלי
אשר לא יאות ונתן לחכמים ולחסידים נכונות דקות ושרופות קדושים והשמים והסגנון בגורלם
כסל עקרונות ירקרקות ארמדמות ומראהן שפל על זאת תאכל הארץ ואומלל כל יושב בה
כי זה הכל ורעה רבה יאעץ ואומר אל השיר אדוני אל יאמר כן רחמי כי הנני כסל
בנאוכי כי סכל הזמן ידיו כאשר נתן כומיו ונמדידו ויפוזו ורועי ידיו וכתתו טביסיו וטהרנות
לסכליו וכרגונו והמלאכה נמזזה וכמס לחכמיו ונכוניו והרקות והרעות לשדיו וקצביו כי
רצה האל טהחם לא יבעט וטהחלים ככסלס יעוצרו עוד מעט כי החכמים בחכמתם יקדימו
למעלת החסד והאכל צרי גיל עד ופאות הסכל יכוזו לכל חסדן וישחקו ליום אחרון וזהם
להם בחכמתם על הכסילים יתרון והסכלים ופחותים בחייהם קרואים מתים ולו התחברם
להם ברת הזמן עם סכלותם תהפך כחומר חותם ולא קפץ הזמן באף רחמיו ולא שכח חנות

אִין לִבּוֹת הַחוּשָׁקִים וְחַי לִקְחָתָם
 מִה יֵאמְרוּ עֲשֵׂדִי אֲרַמְתִּינוּ
 מִה דֶּרֶךְ הַעֲצָל
 וְאֵשֶׁר עַל גִּשְׁפוֹ יִחְמֹל
 מִה דֶּרֶךְ הַמֵּאֲזִיז לַגְּרוֹם
 הַתֵּאֲמָר עַל הַחוֹבֵלִים מִזְמוֹר
 וְאִךְ הַקֵּדָא בְּעֵלֵי הַזֶּקֶן הַנִּכְבֹּשׁ
 הַיִּמְצָא בֹר כְּעַל מַעֲשִׂים
 בְּמֵה נִכְיָד חֲרֻבּוֹת צוּרִים
 וְאֵשֶׁר בֵּין טוֹב לְרַע לֹא יִבְקֹר
 וְרָאָם וְיִקְרַע עֵרֶב וְשָׁעִי
 הַתְּכִיד גִּרְשָׁם
 וְמֵה מִכְּנוּ
 מִי כַחֲיוֹנֵי נִקְבָּר
 מִי אֵמֶר לִכְפָּטִי הַעֲרַמָּה
 מִה סוֹף כָּל בּוֹצֵעַ בָּצַע
 מִה עֲשֵׂה מִמֶּה בְּהִרְסִינִי
 אֵל מִי תוֹרָה בְּרִאיוֹתֶךָ הַעֲפֵרָה
 מִה תֵּאֲמָר מִן הַדּוֹר עַל עֲכָשָׁי
 מִתִּי נִשְׁחַת עֲבוֹ
 וְמֵה עֲבוֹ
 מִה תֵּאֲמָר מִכְּעַל הַעֲגוּמָה
 מִה תֵּאֲמָר מִן הַיָּתוֹם
 מִה אֲנוּמֶרֶת הַגִּפֶּן אֵל הַנְּדוּבִים
 מִה אֲנוּמֶרֶת הַכּוֹס בְּאֲמוֹר הַשִּׁכּוֹר מִי לֵה אֵלֵי

רַחֵל גִּנְבָתָם
 לֹא יִדְעוּנוּ מִי עַם כְּסִינֵנוּ בְּאֲמִתְחִיתֵנוּ
 כְּעֶבֶד יִשְׁאָף צֶל
 יִתְרוֹן לֹא שִׁיחֲמוֹל
 לְטוֹם שְׁפִלִים לַמְרוֹם
 טָבוּ לִכֶּסֶּס מִה עַם הַחֲמוֹר
 טַעֲדֵי עֲוֹן
 הַיִּרְצוֹן בְּסֻלַּע סוֹשִׁים
 בְּשֶׁכֶר אֵשֶׁר הֵם טוֹכִים
 הַאֲכָסִים הֵם תִּנְקֹר
 מֵאִישׁ טָגֵה וּמִפְתִּי
 טוֹר נִגַּח הוּא מִתְמוֹל טִלְמָס
 הַסֵּךְ הַגֵּב אֶת עֵינָיו
 הַחוֹלֵד וְהַעֲכָבֵר
 שִׁכְתֶּךָ בְּתוֹךְ מִרְמָה
 פִּצְעַתְךָ פִּצְעַתְךָ
 מִפְּנֵי אֵשֶׁר יִרְדַּע עֲלֵינוּ
 אֵל עֲשֵׂה וְיוֹצֵרָה
 זֶה דּוֹר דּוֹר טוֹאֵן מִשְׁמֵרִים הַבְּלִי טוֹאֵן
 כִּי הַטָּחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכָו
 רָאָה ה' הַבִּיטָה לְמִי עוֹלֵלֶת כָּה
 חֲסִיקָ עֲצָב עֲמָה
 מִכָּה רָגֵל וְעַד רֹאשׁ אִין בּוֹ מִתּוֹם
 כְּשֶׁאֵל יִדִּיךְ אֵל תִּשְׁכַּח עֲנִיבִים
 לֹא אֵיזָא מִרְבֻּבּוֹת עַם אֵשֶׁר סָבִיב סָתוּ עֲלֵי

וְיֵהִי בְּכָלֹת הָאִישׁ לְשֹׂאֹל שְׁאֵלוֹתָיו יִירָא כִּי עֲבִיתִי עַל פִּי מִדְּמִי וּפְתַחְתִּי מוֹסֵרוֹת חֲדוּתִי
 בְּדַבְרֵים דְּבוּרִים עַל אֲוִפְנֵיהֶם אִין עֵיף וְאִין כּוֹשֵׁל בְּהֵם וְלֹא יִבּוֹל אוֹתִי לִכְבוֹשׁ הוֹדָה
 וְלֹא בּוֹשׁ וְיֵאמָר אֵלֵי מִי אֲנִי כִּי אֶתֶּה פֶּלֶא הַזֶּמֶן וְיִתֵּד תְּקוּעָה לְמַלְכוּת בְּמִקְוֶה לְאִמֶּן רִאיוֹנוֹ בְּךָ
 אֵשֶׁר לֹא רִאיוֹנוֹ בְּאִישׁ בְּלַעֲדִיךָ יֵהֲאֻמָּס נֹכַח בְּכַדְךָ וְהָעַם וְהַשְׂרִים כְּרַעְנוּ עַל בְּרִכְיָהֶם וְיִסְלּוּ עַל
 פְּנֵיהֶם וְיֵאמְרוּ מִי הָאִמֶּן לְטַמּוּעֵתֵינוּ וְזָרְעָה עַל מִי נִגְלִיתָה הַיּוֹם הַזֶּה רִאיוֹנוֹ בְּךָ אֵשֶׁר עֵין לֹא
 רִאֲתָה אֶתֶּה תִּשָּׂא הוֹד הַמַּלְיָכָה וְעִטְרַת הַשִּׁיר כִּי לֶךְ יֵאָזֶה וְיֵהִי אֲנִשִּׁי עֲדָתִי כִּי מִתְּשִׁאֲרִים וּמִתְּשִׁאֲרֵי
 הַזֶּמֶן בּוֹרִיחִים מִפְּנֵי וּמִסְתַּתְרִים וְיִחַדּוּ הַלְכוּ בְּכִלְיָמָה חֲרָטֵי שִׁירִים וְאֵשֶׁר מִשְׁלֵי וְאֵנוּמֶר הַג

ומה דרך הקצב הנשחת

איך תקרא הכורף

ומה יאמר בעת ירהב

והרכב ובעל התושיה

עם מי הכתה אותך אשת היועץ

מה דרך הבנות השוככות

מה אומרת חכמת הנבון אל הנוצרים

מה תאמר לסלוח ומחל בתפילתך

ורחל מה דרכה

איך דרך האיש השוכב

מה יאמרו אנשי און

מה אומר הכלל

מה לעשיר כי ירהב

מה אומר האנולי

מה חטאתי לך כי אתה איש חרמי

למי היצה הכבואה הנאמנה

מדוע טבה הזמן דתיו

מתיתר לב איש מחרדתו

מי החשק אשר עשק

מי הם בנות הכליעל

ואשר מדרך האמת נטת

מדוע הצביות בהכלי החושקים תסובינה

מה עשה הספר בעת הגבירה

מה תתן לחושקים הנקיב ה

מהתאמר מן העפירה

מה אומרים הציקונים

מה תאמר לאשר זרח השמש עליהם

ואשר נסוב כליו

מה יתאוו העצלים

מה אומר החולה

מדוע תטיב ראשה הצביה

מדוע נכרא ביד שאון וטיט הין

מה חשבה הישבת על משכר

מה אמר ישראל לעושהו

במה יודעו הנסתרים

בכל ויש בעדרו זכר ונודר וזכוח משחת

אריה טורף

בזון כסף בזון זהב

עושה מלאכת הרמיס

היא כתנה לי מן העץ

פעם בחוץ פעם ברחובות

גנוב גנבתי מארץ העברים

אעבור טבע שנים ברחל בתך

תמשוך לויתן בחכה

בגאזה ובגדל לבב

כל נכל ימלא יין

ישבתי בסוד וחשקים ואעלנו

עמודיו עשה כסף רפידתו זהב

סומתי זהב כיסלי

תגזול את בכותיך מעמי

למשה היתה למנה

מכעם בניו ובנותיו

בהשמע דבר המלך ודעו

הפה אשר לא נשק

אשר לא כדעו לבעל

יונה אן תור לחטאת

כודש כי באו אל קרבינה

ראה ויספירה הבינה וגם חקרה

הזרוע והלחיים והקייבה

סגור תחתיו ולא יסק כסף מחיר

בכל עת יהם בגדיך לבנים

מר צילם מעליהם

זרחה השמש עליו

שופח היום וכסו הצללים

כסלי מלאו נקלה

להראות העמי והארי את יפוס

להיסתר עם עם פועלי און

חשבה להסבר

הצילני כאמר אחי מיד עשו

במשפט האורים

מה תשאף כפס אנשי עולות
 מה יעשה הדלף הטורד
 כמה כביר האיש וחמו דותיו
 אנה פנה לב היעלות
 לחי תחפז היעלה
 ואין הזמן מפליך קרחו כפיתיו
 ומדוע תחפז בערלותהם
 ומה תאמר העת תחמו
 אך תמצא כפס אימים נקיים
 ואשר יראת ה' על פניו
 מה אמר דניאל בחכמתו
 מה משלוחי וזהבו
 מה יעשה היין לאנשי תועה
 היש פירות כתאנים החשובים
 מה יעשה אדם לעת וקבותו
 מיני עת האהבות
 מה תאמר בראותך אנשים נכזים
 סתביר חמור פלוגי רעך
 מה תרצה מן האלמנה
 ומן היפה
 ומן השכוחה
 מה רצית לדע' העת נבעת בעל וז
 מה אעשה לשאל לי חובו
 ואם אין לי לשלם
 ואם לא אוכל
 מי הפיל עשו במוקשים
 מה אומרת הטוחנת לרעותה
 והתופר האכזר
 בן מנבל אב
 מה עניין היופא
 הירפא החולה ממחלתו
 מה אמרת לרופא אשר פגשת
 ולרופאים שכניי
 וכפס הקצב מה טאפה
 אה יגנוב מן הכזמה אשר ימכרנה

תשאף הלילה לעלות
 על הראש יורד
 על פי מדותיו
 אל גבעת הערלות
 לאיש אשר לו ערלה
 במאה ערלות פלשת
 אשר ישראל לה בהם
 פביאמו ותטעמו
 תמצא בארץ החיים
 למראה עיניו יספוט ולא למסמח אצני
 חלום חלמתי ופותר אין אותו
 תפוט זהב וכסף וכל רום אין בקרבנו
 יוסף את דבתם רעה
 אל תשכח ענכ'ם
 יבנה את בניו ואת ביתו
 לעת ערב לעת צאת השואכות
 הכה האש והעצום
 כה יהיה זרעך
 טוק הימין למנה
 חזה התגוסס
 ידיכה נקנה
 פאמינה היא אם רזה
 פרעהו אל תעבור בו
 תוכל להתעלם
 ידעתי כי כל תוכל
 לחס וכוד עדשים
 ולקחת סולת ואסיתיה אמה
 לקח בגדו כי ערב זר
 לשלל מואב
 באריה על מצפה
 רשע מאריך ברעתו
 הרצחת וגם ירשת
 א' המתם את עם ה'
 חוריו ומעונותיו סרפה
 אחת מצלעותיו ויסגור בסד תחתונה ה ב

מתי העולם נשע
מה עושה יוצר
מדוע תהמה הצאן בעדריה
מה עושה זכית בלא כבש
מה תשאל האסה מבעל ברית
מה ענין השמיכה
ומה בחיק הדג
מה כראה לך מן השחורה
ומה יעשה בעל כעורה
ומה היא ההגונה
אך אתה עומד מנתקד
מה אחרות המישר ברית
מה הדבר העבר
מה יאמרו הסוכים
אך הוא ענין הדג
התראה ורס כרד ואכן נסן
מה אמרת העת דרך שחת
מה ענין המתחבר לרעים
מה דרך המחטבה
מה אומרה שרה
ורבקה בעת נפקדה
וחנה
זרחל
על מי ימלא הואב עברה
מה תאמר בדם ענבים
מדוע בית פלוגית סגור
מה הוא השטח וחלקיו
מה בפי פלוגית הגברת
ובטתתי הנאה
ומי הם שכחיה
מה תאמר מן האש הכבד
מה החכמה וחין ערכה
מה אומר הכותש
והנעבון
והשרפר

במות אדם רשע
רוכב שמים בעזר
ידי נשים רחמנות בסלו ילדחן
ימלא עסן
שאירה כסותה ועונתה
אורך ימים בימינה
בחיק חמה עזה
עברה וועם נכרה
יכבה כלילה כרה
אדמדמת או לבנה
טאיהו בחיקך
יהי אחריתו להכרית
מה סהיה כבר
עת להסליך אבנים
חסר לנפש אכל אשר ותאזה
אין לי בהם חפץ
לשחת קד אתי אבי את
יקרא לעולם זרע מרעם
לרבות את האהבה
דני עקרה
דני עקרה לא ילדה
דני עקרה לא ילדה פצחי רנה
כלו עיני מיחל
על הרועים הרה
טופך בון על נדיבים
יובילה דגליה מרחוק לצור
קו לקו קולקו
לען הזהב והאדרת
כהרי נחלי דבש וחמאה
כפתוריה ופרחים
כגללו לנצח יאבד
אלדים הכין דרכה
מעולם נסכתי מראש
אך עסוק ורצון
תחתיו חדודי חרם ירסר

ואשר רסן
 ואשר יטמון לרעהו פח
 מה אעשה בהיותי לפני אים הולך כחוכות
 מה תאמר למואב ועמון
 מה בין לבן ובין תופל
 ובעיי העברים
 ומעבר להרדי אררט
 מה בין המקום אשר ילך בו העיט
 מי שופט הארץ וכסאיהם
 מי ראוי לשאול ואכדו
 מה הדבור כח
 המעלה אף
 המטיס סכין בלועך
 אשר יתן מגבת לב
 מה לכפס על מעלת
 ומה הכפס שופטה
 ומתי הכפס נוגה
 מה בין הכעורה והנאה
 מי יתגדל
 ומו בעל הצער
 התתן לי סוסך
 מי רחוק מלומן
 ואשר רוח עושים עמו
 אשר מהטס רח ק
 אשה חכמת לב
 לכבד מי עשעף הכביות תייסיר
 מה יאמרו באונו אנשי התבונה
 היאמרו בה דבר אחר בעלי אסופות
 התשאול לי פלגית אמתך
 מה חנן הזמן לאסת הותיק
 ואשר להם אסת מדוינים וכות חבר
 והזונה הנשכחה
 וכלי חרס המכוסה
 ואשר אכל וסבע ודסן
 ואשר יעמוד על מדרו

חן גיו יסורסו
 תאכלהו אים לא כופח
 תמחר לדבר כחות
 שתי לה רגע בינאח סכול למחן
 ארץ עיפתה כח אופל
 כלמות ולא סדרים
 עס מחוסך ומורט
 כל תלך בו אכס סרט
 טרים זהב להס
 מפסן מנוער עכדו
 לא תרנח
 לא תנאף
 לא תחמוד אסת רעך
 לא תכשל גדי בחלב
 על האס עולה
 המעלות אשר ירדה
 בחטאה כסגנה
 האחת אהובה והאחת טנואה
 טוע לפנידל
 עני בסער
 ילן על אכוסין
 אים כויד ממקומו
 יצחק אחרי אמו
 לאלדי אכיו יצחק
 לא תכשל גדי בחלב
 אחרי הכחור אים דל ואס עמי
 אלמנה וגרושה וחללה זונה
 אס וגפרית ורוח זלעפות
 לעיני בני עמי כתילך קבור
 לאכול לשבעה ולמכסה עתין
 יטיסו כי ימצאו קבר
 תפר יראה ותגרע טיחה
 פתע יסבר ואין מרפא
 כל הלילה יסן
 יסלח חן ככדו

ה א

מה אומר למשה יצרו
מדוע נזהר לעשות עולה
מה לכסס עם הומון רד
במה כביר הולך אחר בצעו
מי הם הנשאים קולם ודכים
היאך עניי הגולים
הנשק אשה ולא יסתחנה
הנשק טפתה ולא יטכנו
והבא אל גבה לא יחללנו
זוה אומרות הכסוס
עד אן יתגבלו בני ישראל את עדוס
מי בחחי הומון חבוס
ואשר תורת אלהיו בקרבנו
יצרו מתגבר על רעתני
מה יאמרו בני סוררה
ואכסי און
ובני הנכר
מה ענין האוכל בחסון
את מי תרומם מן היעלות
מה אומר הזהב
והנחשת
והברזל
מדוע לכך נבהל להון ראיתו
מה לעם כי יורצון
מה אומר הסור
והחמור
והגמל
והראם
והערוד
מה לעשה בהיותי עם נר
מי היא המתנודדת
מי הם תוקומות העטלפים
מה יעשה העוף בעת יראוהו
מה תאמר באשר סכר מאדס ענב

הלהדגני אחת אומר באשר סרגת את המצר
סן תאכלנו האש הגדולה
אל שאול תורד
יגיה עליו ריעו
תהומות בלב ים
נכנו כמנו נד כווליס
ימות במלחמה ואים אחר יקחנה
ימות במלחמה ואים אחר יחנכנו
ימות במלחמה ואים אחר יחללנו
תכבד העבודה על האנשים
צד האסף מרים
אוכד מבלי לבוס
יבחר ה' אלדיך בנ
תוכחנו לה'
צור תעודה חתום תורה
גבורים לטתות יין
למסוך סכר
במשמכיו רוון
רוממתי בתולות
אני אוהבי אהב
לא לעזר ולא להועיל כי אם לבוסת
רע רע יאמר הקונה ואוול
סן יאמר אויבי יכלתיו
קריבת אלדים יחפצון
רגלי עמדה במישור
כל דבר פסע על שור על חמור
מרחס יצאתי לראות עמל
משדר אב יבריא אס
יאמר בנמרוד
תהפך לאכזר
היה תקריב ללדת
חורי עפר וכפוס
יעוף ולא ימצאוה
יריעו עלימו כנב

מה אחרית הענין
 מה מאשת הסוחר
 מדוע תענוב הכפשות איננו נדרש
 מה יאכלו הרועים ברצון
 אן דרך החושקים להיות נחים
 הראית עיני יומה
 למי תאות יומה
 מה אומר העורב בעת יקרא
 ועשו
 ואדום
 ושמעאל
 ובבל
 מדוע פלוגי נמצא תמיד עם פלוגי סכיני
 ההיה זה ההון לאביו באשר לו חיותיו
 והיאך מעניותו יצא
 מאין העשיר עקובה
 היט מפלגית חדש
 ומה מבתה שושנת
 ומתי יסוב הזמן צור חרבה
 ומה הדבר אשר לפלוגי בה אירע
 לבי קצוף עליה עד לשמים
 מדוע ידבר האדם עם הנקבה
 אן מקום נהרים יאורים רחבי ידיים
 אן ימצא האיש הקבוע
 הידעת עם המפורט וטיבו
 מה אעשה לאכזבים ותהיה לי אהבתם
 מתי יגאל בעל נפש נענה
 מה כתוב בחכמות ובפירושם
 מה עושים הנהרות ודכים
 אן הדגים המהללים
 הידעת מספר דגתם
 מה אות הדגה המיוחסת
 מה אומרת אשת אליקים
 מדוע פלוגי כקשת נחשפת

שכרו אתו ופעלתו לפניו
 תטחן לאחר
 כי לא פורם
 חמאת בקר וחלב צאן
 תחת אחד השיחים
 טעון לבי המה
 לקדושים אשר בארץ המד
 אומר קרא
 ישמח ישראל בעושי
 השמים כסאי והארץ הדם
 הצעקתו ישמע אל
 הנה אנכי בראתי משחית לחבל
 כל עורב למינו
 לאביו ולאמו לא ראית
 האכידה אשר מצא
 מצא אכידה וכיחש בה
 אוהבי לדוש
 לחטאת ראשונה
 ביום סידוכר בה
 בין רגליה כרע
 על הארץ תשכנו כמים
 לטמאה בה
 לפני צוען מצרים
 ומצאנו בארץ מדבר ובתהוילל ושימון
 עבים רכובו
 תדרוש שלומם וטובתם
 עד מלאת לו טנה
 תריאנו משם
 הולכים אל הים
 בימים או בנחלים
 הוציאם אלינו וכדעה אותם
 סנפיר וקשקשת
 ארור אשר יקים
 ובר מעבדי אשף

מתי השכיל דוד המלך
 את מי תכרך בראותך החשוקה
 הידעה מה בלבי
 ומה אמרת בעת זרתי
 מה ילכט אדם ויתרשט
 מה אמר עמלק
 וסיחון ועוג
 וירבעם
 מה אומר אליה
 למי יחלוק האל מכבודו
 ומי זכר ברחמים
 מה אומר העטלף
 והעזניה
 מה אחרית הנבל
 והסכל
 מה יעשו אנשי לבן
 ומה יסאל בעל המוסר
 ואשר רסן תאותו יכבוס
 מה יאמרו אנשי הכעיונות
 מה ילכטו אנשי אולת
 מי הוציא פלוני מעניתי
 מה מפלוני הרבן
 ומה מגדול בניו
 מה אומר לסכחה
 ומה מאשתו אשר כשאה מחרס
 האם היא זקונה שפלה באשר יאמרו ממנה
 מה ראית בארץ
 ובחרבה
 ובתבל
 מדוע יעני העם
 מה תאמר לכלב בעת ישמוע בחון קולו
 הראית אשה בחוצות ותיבונה תגמא
 מה תאמר לנפסך בעת תהים
 ולאשר בעצת רשעים לא הלך

בשמותו את טעמו לפני אכזמלך
 היא ומביאה והולדה ומחזיקה
 ידעתי כי חפצתי כי
 אמרתי כגזרתי
 את תולעת השני ואת השש
 ארדוף אשיג אחלקי
 בהנסי לעגי מעוג
 תשומיני קצין עם
 לא אמות כי אחיה ואספר מעשה יה
 למיחלים לחסדו
 זכר תמים
 השוחד יעור עיני חכמים ויסלק
 תאכל בשר מדס חלל ושבים
 לקברות יוכל
 אוצו לא אוכל
 ויהרג בקר ושחוט באין
 די מחסורו אשר יחסר
 לחם לאכול וכגד ללבוש
 אכול ושתה כי מחר כמות
 חור כרפס ותכלת
 חפקדון אשר אתו
 כולו הסך לבן
 קרן חזות בין עיניו
 הנני מפתח פתוחה
 כל אשר יגד בבשרה יקדם
 אין בה טעם לבן ושפלה איננה
 תולדות סרץ
 הבל ורעה רבה
 משחית לחבל
 בדבר בלעם
 לנכרי תשיך ולאחיד לא
 מי יתן טהור מטמא
 הוחילי לאלדים
 הנפש והרכוש קח לך

ובאחד בו מה טיבו
 וימיו מה ישיחו
 ובשעה בו מה טיבו
 ובארכה עשר בו מה מעשהו
 ובחמשה עשר בערב
 וביום האחד ועשרים
 ומרחשון המחבל
 וכסליו מה עניינו
 ושבת המתאבד
 מה יאמר באדר
 וכסין מה ישמיע
 וכסין מה יאמר הכיר
 ובשעה לחדש
 ובתמוז מה יאמר הציד
 וחדש אב מה טיבו
 ומה אומר אב
 ומה אומר המתענה בזה
 ובאלול מה יעשו הזקנים
 מה תאמר בראש טלה
 וכללו מה עניינו
 וראש שור וכוכביו
 ותאומים מה בידו
 מה אומרת בתולה
 וכוכביה אשר בשמים
 ובמאזנים
 ובקרב
 וקשת אשר בשמים
 וסוף גדי וכוכביו
 ודלי מה משטרו
 ודגים בממשלותיו
 מה אומר שמסון
 ובשנת נקד עיניו הפלסתי
 מה אומר המן
 גורם

ה' במשפט יבוא
 דיכא יתיב וספרין פתיחו
 תושב ושכיר לא ואכל בו
 ערוכה לפני רעהו
 ישבו בסוכה למו אורב
 ערבה לו לחם לנערים
 האירו ברחיו תבל
 כושא הצנה הולך לפניו
 כותן סלג כצמד כספר כספר יסוד
 פתח הסודר
 הנכנים כראו בארץ עת הזמיר הגיע
 יבס חציר
 האפיע מהר שארץ ואחא מרכבות קודש
 סלחו מגל כי בטל קציר
 במשפר ירחים אל יבא
 בן חכם ישמח אב
 יש לנו אב זקן
 בבכי יבואו ובתחנונים
 יבוא קדים רוח ה' ממדבר עולה
 ידעם בקול באונו
 ענן וערפל סביביו
 יזקקו מטר לאירן
 ופרשו השמלה
 מבאות לשאוב מים
 ישב רוחו יזלו מים
 חלו שחקים עלי אדם רב
 יגרע נטפי מים
 צורר מים בעביו
 רוח סערה עושה דבר
 משקה הרים מעליותיו
 מות נחיים ביד לשון
 עזבני כחי ואר עיניגס הם אין אחי
 לכל זמן
 לא תקלל חרש

ואומרה העצב הנבזה הנספח הקטן המתהלל בשירים ובמליצות וכמשפטן ותאמר על שירותיו
 כי הובים מבטן הנה אכני יצאתי לשטן ואם אתה חיוב אני אליה מה ידעת ולא כדע תבין
 ולא עמנו הוא חי הברית אם אתה יס החכמות אני בריחו ה' צבאת שלחני וריחו' אחר בפלס
 סירים ומליצות במאזנים אשקול את מי חרפת וגודפת ועל מי הרימות קול' הכני הקטן מעבדי
 רבותי ולא השגתי במרוצת שכלי אבק מעלת אבותי ואתה בעינוך המון וכלכל רב מחולל כל
 יחדיו למערכת הנסיון נקרבה הנה קמה אלוותי וגם נצבה אענה אם תשאליני או אדבר
 והשיבני ויען האיש ויאמר כל יעני נחשני לפנותך כאשר ראיתי בארצי ועמוד השואל וישאל
 ויאמר לרעהו אם תבאל באל והוא יענה השואל על שאלתו ועל פי הפסוק תהיה תשובתו
 ותהיה הפקת שאלת השואל ומעניו דבר דבור על אופניו ועתה הכני אערוך מערכת שאלותי
 ומחנות כאלו בודה אותם ואם על פי הפסוק תהיה תשובתם ידעתי כי אתם אבני השם
 וכפחתי החכמה ובחומותיה לכם יד ושם אז אמרתי לעיני הקהלות במהתל בו וכמוצא עלילות
 אדוני כמה יהיה מספר השאלות ויען האיש צקל רס השאלות חמשים מספרם ואען ואומר
 אל יחר לאדוני ואדברה אלי יחסרון חמשים השאלות חמשה התענני בעבור זה קשה ויאמר
 לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה ואוסיף עוד לדבר אליו תעתיבים ואומרה אלי
 ומצאן שם ארבעים התענני בעבור זה לגדופים ויאמר האיש כרפס אתם כרפס על כן
 אתם הולכים מדחי אל דחי מי נשא ידו אלינו וחי לנו מי החכמות נו'לם ולכס המכתש אשר
 בלחי ואען ואומר הכון והכן לך אתה המתלהל העמק שאלה או הגבה ורבה צבא שאיל ותך
 ומחנותם ככוכבי השמים ואערוך תשובתם אונקבצו עלינו קהלה גדולה לראות למי יתפארת
 המליצה ומהללה והאיש שואל שאלותיו ואני עונה על פי מדותי ויצו עלינו הנכבדים
 והחשובים להיות השאלות והתשובות בספר נכתבים למען יעמדו ימים רבים

ואלה הם שאלות האיש אלי	ואלה הם תשובותי
מה אומר סבתי	איש אמו ואביו תראו ואת טבתותי
וגלגלו מה אומר באזני	אתהלה לאיטו לרגל המלאכה אשר לפני
ומה עשה העת רשתו פרט	שם תכל כמדבר ועריו הרס
מה ענין צדק	טופט ודורס משפט ומהיר צדק
מה אומר מאדים כי יתאדס	ארור מונע חרבו מרס
הידעת הדברים אשר השמש תאמרס	כל מאזני אור בשמים אקדורס
איך יקראו כונה היודעים ענייניה	המוכרת גוים בזוניה
וכוכב מה עניינו	קסת הסופר במתנת
והירח מה דרכו	חלק משמן חכו
תשרי מה ימית מימים	כי בס ידיו עמים

קנא : עם הארץ אל הרבנים
 קנא : אשת הפתי לאשת רב פעלים
 קנא : העקרה לרבת בנים
 קנא : אשת החלש לאש איש גבר חילי
 ויהי כשמוע השמים כועס משלינו נסו לקולנו וכמעט שרפוס חמלינו ויתר העם זה והסגנים והחורים אמרו הן חזה ראובו נוראות ושמענו נפלאות איך אילו אלף דברי נבואות ויברכונו בשם ה' צבאות ואחריו כן נפרדו הקהלות מדברי דק מחיותינו המהוללות ואלך עם הער אל מקום תחנונו וכל העם הלכו איתו לביתו בשלמה המחברת החמישית בעזרת יוצר בראשית

המחברת הששית

אמר עמנואל המחבר

וייתי עם הער בימי חרפי כמושכ אנשים נכונים בחורים וזקנים מדברים מאודות המדות החמודות והמליצות הנכבדות ומפארים השיר וחן ערכו זה אומר בכה וזה אומר בכה למי יהלל שירי חכמי ספרד ומי ואמר כי שפרד עלה שמים וירד ומי ואמר כי מליצי רומי הם במורד ומי ואמר כי בפרוב"צ תחנות השירים החמודים והמליצות העדינות ומי ואמר כי מליצי רומי הם במורד ומי ואמר כי בפרוב"צ תחנות השירים החמודים והמליצות זכרון ואני הויתי בכל זה מחרש ולכי כנחש ישוך וכפצפוני ישרש ושם נקרא אויל משרש מבני פרוב"צ בהמה על צורת איש יביע שמן רחמינו בהכליו ויבאיש ואבני אלגבים יקלע בלע ה' לשונם ופלג יעתיר עלינו מליש ילעג איך מכלים ואמר מה תתהללי רומי בעמקים הנה בפרוב"צ צנתות השכל החן מרוקים רפאים יחשבו אף הם בענקים ישמה יטבו כסאות ללבות הנשואות ובכל מערכות המשוררים והמליצים נחנו נעבור חלוצים נחנו חגורי אפור המועצה נחנו ראשי אלפי השיר והמליצה בכל הארץ יבא קנה דינו מי זה אשר יעמוד בסודינו ומי כמונו ומי יועידנו לכן משפט הגאולה איך לכס חלק בלשון ולא כחלה ואם תבזו לשכל מילוי ברו לכס איש וירד איך ראיתי אנשי גאולתי כי דממו בושו וככלמו וישמו יד פה ולב כל העם עליו עולפה כי גדלה צעקת האיש עד לאין מרשא והאוייל בכל זאת אותנו יגבה ואין קול ואין עונה ואמר עמנו עמוד ואין מפנה אז לבטה אותי קנאות וכשבעתי בה צבאות לעשו להם אית ולראות ולהראות אס לנו לבב כמוהם במליצות וסירים ואומרה אל הסגני והחורים מי הוא זה ואיזה הוא אשר הוכיח בדברים ויבאיש את ריחינו בהכליו אל יסול לב אדם עליו ועבדכם יבא והלחם בו ואם אני לא אשיב צור חרבני ולא אשים שירי נכלמים ומחאתי אליכם כל הימים ואז אמרו עלי אנשי עצתי בדרך אתה וכרוך טעמך אלדים יענה את שלומך והיה עמך ואקום ממקומי ואלך אל האיש עד מקומו ואקרא את האיש בשמו

בני יאכל וסבע ודען
 בני יען עד טעה רביעית בתוך הקבירים
 בני יראה הסחורות ויופיו
 בני יחסר בגד ללבוש ולחסר לאכול
 בני שמחתו בחגים ובמועדים
 בני יראה אשתו כקונה ביד חושק
 סינת בני ארצה מיום הזכרון
 יאמר בני ישנתי או ינחלי
 יאמר בני אם אין בגן עדן ארץ סינה
 בני יראה הסחורה וטבחיה
 בני יראה שפי חשוקתו יאדיומו כתולע
 כבר ניסו חכמי האמת

והוא עד ולבן יען :
 יאמר כל ישראל בני מלכים :
 יאמר מו יעבור לבו אתהים :
 יאמר חננו ארץ ויש לי כל :
 להיות השמחה והמנוח רוכבים צוודים :
 ולא יזיל עשוק מיד עושק :
 יחריש לקוראיו ואם יקראו בגרון :
 וזה יהיה חלקי מכל עמלי :
 לא תהיה נפשי בו דשינא :
 יאמר מו יעלה לבו השמחה ויקחה :
 ולא יבוא לראות את הקודש כבלע :
 כי לו יניחו העצל בשנתו ימצאוהו מת :

ויהי כהתמו לקאר ענין העצלנות ' וזכרנו ממנו הוללות סכלות ' ושמענו השיר והמשוררים
 דברי השר ואשר ענהו ' ויתמהו האנשים איש אל רעהו ' ויאמר השר אלי הנה כא הו
 הוללתי לדבר ' עזרתי את החבר ' לגבי העצלנות ' ויש לי אם בעל הוללות ' והוא טוה שסור :
 התעוררתי עוד גנותו לזכור ' ואען ואומר חייך השר לא ידעתי אכנה ' תקרא ואנכי אענה : (ו
 ומערה לחצי דבריך תציבני ' או אדבר והשיבני ' ויאמר השר דבר אזה ואני אקשיב ' ולמאמריך
 יהיה משיב :

ואברה

אחיד יוצר ישתה לצמא גליוס
 חי אבי אם אדבר על אחיד כוביס
 אין שמחה בראות אחיד פיו מכל
 אין טוב בזמן בראות אחיד שיכור
 אחיד כאשר יקץ מיינו
 אחיד היין כל עמלנו בית אבינו ישה
 יאמר אחיד ישר בארץ אין
 החכם יצא והוא יוצא המיימה
 יאמר אחיד היין תערוג העולם והשכונ
 יאמר אחיד מו יתן ובחיי אזה נאשכע

ויאמר השר

והנף ידו על השר בעיס
 אם לא ראיתי מתפלל בעת הברך אל תטבח ענבים
 הוא כשוכב בלבו יס וכשוכב בראש חיבל
 שמה ישכח רישו ועמלני לא יזכור
 יאמר כי כפלה דליקה בגרונ
 ולו היה יס סוף יין לא הצרכנו למטה זשה
 כי אם השותים במרזקי יין
 ואחי שכור מוצב ארצ'וראשו מגיע השמחה
 לא יכופר ליון אשר טופך בה כז אם כדס
 ולא ירץ וכמתי בתוך היין אטבע ' שופכו

בשכונ הערים חירותנו תמהו ' והמשוררים שחדו ורהו ' ולשונם לחכם דבקה הענה בלאו ' כי
 אשר לא טופר להם ראו ' ויאמר השר חי אבי כי כדבר מן הארץ אשר הוא וקריין
 ומפריסו ' ומאשתו אשר תטחן לאחר ' ואני אזה במליצותי פיהם אחר ' ויאמרה אל תשר החל
 ' כי הנני לענות אל מאמריך מייחל ' ויאמר

ויהאבר השר יט לי עבד ואני סנאתיו ולולי יראת אלדו על פני המיתני איה תתאר השנאה
והנה תשובתי אחריו בזה :

ואומר

ויצן השר

סנאת	סנאתיו סנאת החלש אל הסבוב	סנאת	העכבים אל הזכוב
סנאת	החשוקים אל הירח	סנאת	העצל לשמש הזריח
סנאת	האסטומכא אל החלב	סנאת	הזאב על הכלב
סנאת	העשיר אל העני	סנאת	המזנה אל אים מלסני
סנאת	השיכור לנזיר	סנאת	הישמעאל אל החזיר
סנאת	בעל הגרב לזכובים	סנאת	הכילי לכדובים
סנאת	המים אל האש	סנאת	החרוץ אל המתיואש
סנאת	האשה למענך וכנות	סנאת	המגורשת לבט כריתות
סנאת	החמור אל הבזיר	סנאת	העצל אל עת הקציר
סנאת	האשיר אל הכבל	סנאת	הגנב אל החבל
סנאת	העכבר אל המקרבים	סנאת	היוץ אל העצבים
סנאת	האף אל הזבל	סנאת	המתאבלים לפורטים על פי הנב
סנאת	הערוס אל הסתיו	סנאת	המהלך בשריב לרוב כסותיו
סנאת	הבעורה אל המראה	סנאת	השובב לדברי הנבואה
סנאת	האשה לסרים	סנאת	הטור לארים והראש לגרים
סנאת	החושק למתאמצת	סנאת	חג המצות למחמצת
סנאת	השור לדרבן	סנאת	עם הארץ לרבן
סנאת	הזולל וסובא אל הצומות	סנאת	בעל מרה שחורה אל החלמות
סנאת	העני אל הבת	סנאת	הבנים לשמש ושבת
סנאת	הנכבד לבני פריחה	סנאת	הדג אל החוח
סנאת	הנדיב אל הכבל	סנאת	הרשעים אל הר עיבל
סנאת	בעל הגרב אל הטורית	סנאת	אברהם למישר ברית
סנאת	החתול אל העכברים	סנאת	בנות החן לבני הנזירים
סנאת	החכמים לאיש נבוב וריק	סנאת	הנערוס לרחיצת הראש והמשרק
סנאת	העלמות לאנשי השובה	סנאת	אנשי סוד למצאי ריבזה
סנאת	התרנגולים ליום התרועה	סנאת	העבד והתלמיד למקל ורצועת
ויהאבר	השר אלי חי אני בואת תבחן אש בעיני המשוררים תמצא חן אני אתאר האהבה במשלי ואתה לתאר השנאה תשיב אלי	ויהאבר	ויצן ואומר כל מחסורך עלי

אורך פלוני	אורך עיב מלך הכסף	אורך החכמות (פירוש):
אורך פלוני	אורך י"ו וזתא	אורך עץ המן בן המדתא :
אורך פלוני	אורך קץ היהודים	אורך ימי החרדים :
אורך פלוני	אורך ספורי הנשים	אורך עצי הכרמים :
אורך פלוני	אורך ימי האסורים	אורך יום הכפורים
אורך פלוני	אורך קומת הענקים	אורך אכזת החושקים :
אורך פלוני	אורך ימי הפרידה	אורך כנפי החסידה :
אורך פלוני	אורך חבורי שמואל אבן תבון	אורך ימי הערבון :
אורך פלוני	אורך ספרי רבינו סעדיה	אורך קללות שבידמות :
אורך פלוני	אורך חיי העולם הבא	אורך יריעת לכל הנמצאות סבה
אורך פלוני	אורך הצללים לפנות היום	אורך קץ האסורים מקוים לסדיום
אורך פלוני	אורך מגדל דור הסלגה	אורך ימי הראגה
אורך פלוני	אורך ימי משתלח	אורך ים המלח
אורך פלוני	אורך צום הרביעי	אורך הגלגל הקשיעי

ויאמר השר יש לי אשה מאד יריאה וחסדתי לתאר בעבורה היראה ואען ואומר חייך עני מעשות חסדך לא אעלים אני אתחיל ואתה תשלים

פלוני	ראתה	ראתה יראת היושבת על המשבר	ראתה	ראתה חסיה חסבה להעבר :
ראתה	ראתה	איש לפני מלך ידבר	ראתה	המאפסת פן תקעבר
ראתה	ראתה	העברי מן הכברי	ראתה	הנחש מן הצרי
ראתה	ראתה	הנץ על היונה	ראתה	הרומ על אנשי הספינה
ראתה	ראתה	הכבש מן הזאבים	ראתה	הארנבת מן הכלבים
ראתה	ראתה	יצחק בעת העקידה	ראתה	הנפש החוטאת העולה על מוקדה

ויאמר השר יש לי ריע והוא צריך אלי וארצה לתאר הצורך בעבורו במשלי ואען מ שא כל השר משליך ושיריך ואני אבוא אחרריך ומלאתי את דברריך

פלוני	צריך	צריך אלי צורך האשה אל הבעל	צורך	הרגל היחף אל הבעל
צורך	צורך	הסוס אל השוט	צורך	האניה למשוט
צורך	צורך	החולה אל המטה	צורך	הלוי לשנת השמטה
צורך	צורך	הספינה לרב החיבל	צורך	העבד הנרצע אל היזבל
צורך	צורך	החלום אל הסתרון	צורך	אברהם אל עפרן
צורך	צורך	העץ אל הקצר	צורך	הרעב אל השבר

ויאמר השר

פלוני ישאלו בעדה איה הקדשה היא בעיניו
נדיבות פלגית על כל נדיבות עורפה
פלגית אספה כל מדה מגונה
אורך פלגית מחשק תתיאש
פלוני לו היה מנגח בקרניו
פלוני ידענהו מתמול שלשום טור נגח
פלוני לו ראה קרניו התאכל
פלוני בן חמשים שנה ולא יעבור
פלוני יושב באהל הלימוד ובמשכנותיו
פלגית מדושתו וכך גרני
כמה היה פלוני שמן ודטן
לפלוני טכן ושכון בסתר אהלנו
קרני פלוני לו ראה צדקיה בן כנענה אותם
פלוני היה אדום בצורת פניו
בעד קרני פלוני ואמר העדה
פלוני אלו בא ביערה ועבר בין אילניו
פלגית כמעשה בעלה תצדיק
דרך השוירים לנגח העמים
פלוני לו ראו קרני העתודים ברכוהו

ואעץ ואמר

ובעלה הוא האיל אשר ראיתו בעל הקרנים
כי תתנחב לכל נכפסה ובגופה
ואחריה לא זונה
ותחתיה נהסך במו אש
כל חיות לא יעמדו לפניו
וקרני ראש קרניו בהם עמים ינגח
כי לא ישאום ארבעים אלף נושא סבל
ואשתו דרשה קרניו תרום בכבוד
ואשתו לומר ועשי קרנותיו על ארבע פינות
ובעלה נגח משירת חנה רמה קרני
אלו היו קרנותיו קרנות טן
וקרנים מידו לו
אמר לאחאב באלה תנגח ארס עד כלותם
לולי אשר קרן חוות בין עיניו
אלה הקרנות אשר זרו את יהודה
נאחו כסבך בקרניו
לקיים תרוממה קרנות צדיק
ופלוני ינגח לבנון נשריו כמו בן ראמים
ולו פגעו בו האילים המליכוהו

ויהי כאשר העלמנו לבנות בעל הקרני ואשתו גומר בת דבליס במלצות נחמדות להשכיל
ותאנה הם ליעינים כמלא פי השרים והגס שחוק ופצרו פיהם לנגח המשררים לכלי
חק ויראו המשוררים ויכעשו ויעמדו מרחוק ויאמר אלי השר עוד הלא נדבר מאודות הכילי וואעץ
(ואומר מי להאלי)

ואומרה

הכילי כל אשר בתוכו יטמא
כמה הכילי נתעב

ויעץ השר

כי הוא ירא להסך את רגליו פן יצמא
כי הוא ישחד לבדוק נקביוסן ירעב

ויהי כהשלימו דברי הכילי ויאמר השר אלי יט ליטכן ארוך שטה וכמדקרת חרב בטה
והנני לבנותו מליצותי אליו כטה עד כמעיל בוסת יעטה ואעץ ואומר אבא השר ה
החל כי הנני מכה במטה ומהשליס דברך ימין ושמאל לא אטה

ויאמר השר

ואעץ ואומר

ד ר

ויאמר השר

ואען ואומר

אהבת	האב על הבן	טנאת	התופר אל הגבן
אהבת	עצלאל השונה	טנאת	הבחור לזיקה
אהבת	הישמעאלים אל היצהר	טנאת	הזקנים עלות בהר
אהבת	האדם לראות פלא	טנאת	האסיר לבית כלא
אהבת	האיש אל העומר	טנאת	הרמאי אל היושר
אהבת	הסובא אל חיון	טנאת	החסידיס לכלי זיון
אהבת	החטוקה לדודה	טנאת	הכסילים לתורה ולתעודה
אהבת	הקרח אל הסובע	טנאת	בעל הבר אל השובע
אהבת	השיכור לפורים	טנאת	הזולל וסובא ליום הכשורים
אהבת	האסה לבתה	טנאת	הכלה לחמותה
אהבת	השועל לעלות בפרצות	טנאת	היאף לטיט חזנות

ויאמר השר יש לי טבינה תחפיר השמש בהילה ובעלה מעוף צוקה ואפילה ונדבר על טניה
מעין המאורע ונדבר על הטוב טוב ועל הרע רע ואלו אל השר הנני ולכל אשר תחפון תטני

ויאמר השר

ואען ואומר

פלגית תחפיר הירח ובעלה כתואר מכמר	ובסניהס מראה הערב והבקר אשר כאמר
פלגית מעשה ידי אומן	ובעלה לא יעשה בו הפיחס סימן
פלגי לא תיכר בין המלאכי אם בה' תתערב	ובעלה אלו היו לו בנפוס חשבנוהו לעורב
פלגי לא יביוז לכות' באהבתה הנפש והרכוש	ובעלה יאמרו בעדו יגיע מצרים וסחר כוש
כמעט שלא עשיתי שתי' וערב	בראותי הגבירה יוס ובעלה ערב
כמעט שלא עשיתי ערב ושתי	בראותי הגבירה חכמה ובעלה שתי

ויאמר השר יש לי חבר תנעס אלי חברתי ולבי בושר באהבתו ועתה כמשיל מתק החברים
אשר לא יותן סגור תחתיה ולא יסקל כסף מחירה ויאמר אל השר חודה חידתך
ואשמענה ואני אעריך תשובותי ואענה

ויאמר השר

ואען ואומר

מתק הצוף והחמאה	מתק שפתי הנאה
מתק חשוק עם חשוקתי	מתק ראות סיסרא והיתר ברקתו
מתק מים קרים על כפס עיפה	מתק חברת היפה

ויאמר השר ודעתי כי כל האנשים אשרי מעלתינו רואים בנו מקנאים ועתה נתאר הקנאה
ואען ואומר חודה חידתך והנה מליצתי אחריה באה

ויאמר השר

ואען ואומר

קנאת הבתולה אל הנסואה	קנאת הכעורה אל הנאה
קנאת החולה אל הכריא	קנאת הרעב לזבח סור ומריא

ויאמר השר ראיתי קול רעמך בגלגל החרוזים ' שוכר ארוזים ' וכל איש בלתיך מירידות יתיאש
 כי קול אהבתך חוצב להכות אש ' והנני נשבע באשר עשה לנו את הנפש הזאת ' כי אין ערוך
 אליו במליצה ובחרוזות ' ברוך אשר הביאך עד הלום ' כי בלעדריך נפשי תזנח משלום ' ועתה
 השבעה לי ראש שמחתי ' אל תסקור באהבתי ' ואש תענה עוד בכד ורך לבכי ואען ואומר ידע
 אדוני כר המערבי ' כי אהבתך מקדם חמדתיהו ועל גרגותי ענק ענדתינהו ואחרי אשר מצאתיה
 פה אשב כי אינתייה ' ואשב עם השר אלה מורו ועדניו מאכיל ' בשמחה ובעונ לבב מרוכ כל
 בשלמה המחברת הרביעית
 'תהלה לאל הו'

החמשית

המחברת

אמר המחבר

הייתי עם השר ביום פורים ' עם עדת נכבדים ושרים ' ועמהם היו חברת משוררים באו מארץ מרחק ' ולבם
 לכל מבצר ישחק ' ונחיה בעיניהם כחגבים ' חשבון שירנו שירי עגבים ' ויאמר אלי השר נעשה
 לנו שם כהיום הזה ' למען ידעו כל המשוררים כי ניכס נכוס ורזה ' ואכלם שוכב והזהר ' ואין
 ערוך אלינו בכל הארץ ' ושרצנו בגבול כל המליצות פרץ ' וזה הדבר אשר נעשה ' נדבר בענייני
 שונים ' אני אדבר בתחלה ודבריי יהיו לדברי עובים ' וכל אחד ממנו חידת ' ויזכור פעם נדבר
 בעניין העצל ' ופעם בענין השכור ' ופעם נדבר בעניין בעל הקרנים ' ופעם בעניין הקדשה
 היא בעינים ' ופעם נדבר בעניין הכילי ' ופעם בעניין האורך ' ופעם בעניין הצורך ' ופעם
 בעניין הידאה ' ופעם בעניין האהבה והשנאה ' ופעם בעניין הקנאה ' למען ידעו בני אסנת
 ובני סנאה ' והעם ומשורריהם ' כי ערומים הם ' ולכן החידות הנעלמות ' והמליצות הרמות ק
 קראו בשמותם עלי אדמות ' ואען ואומר אמן הכני אשכם מתני ' ולב את אל המערכה אעורר
 רעיוני ' ואעבור על גרגרותי אמרי פניני ' לרגל המלאכה אשר לפני ' ויאמר השר לעיני הוקנים
 והחורים ' שמעו נא החורים ' יש לי בן עצל ' כעבד ישאף צל ' ובכל אשר יתחטא יתנצל ' וחפצתי
 לגנות פעולותיו ' היש פה איש תכדכר לענות על מה שאזכיר מאודותיו ' ואען ואומר הנני
 אני לענות אל מאמריך ככסף ' דבר ולו אתה אקף

ויאמר השר בני יקראוהו בקול המולה בקול מחנה
 ואען ואומר מקולם לא יחת ומהמונס לא יענה

ויאמר השר

בני בכל אשר יחטא יתנצל

אם הטינה היא למיתה אחד משלמים

בני יפול אל הפחת ומעלות ממנו יתיאש

בני יתיר עצל מגלגל שבתו

אומר לטנית בני על כל דבר עליית

חילו הדבריי שאין להם שיעור הפיח והראיון

טנית בני מיתה וקריית

אז היה קץ המשוח' תלוי בקץ טי' בני ותרדמתו

ואען ואומר

ואם כל עצו ושרי אדמתו יירש העלצל

המיתה לטנית בכך אחד משמים

לדמיון החמור שישאר ולא יברח מן האש

ועל ימי החול יאמר אלה הם שבתותי

כי היא מן הדברים שאין להם תכלית

וטנית בכך על כל דבר עליין

כי יש לה ראשית ואין לה אחרית

התיאשו היהודים כבר מביאתו

אל כל אשר יפנה לזולתו
 צופה ויודע סתרינו
 ארץ ושמים ועבא תם
 גימל לאיש צדיק בצדקתו
 הכין ופעליו הרי הכמה
 השקיף בא רשכל וזרח על
 נביא כמשה לא קדמו
 אס' היה נביא תהי עליך
 אבן נ בואתה מחקק פה
 נביא נבואה לא תבואה
 או ב הקיצו אס' הי נבא
 אבן נבואת נ אמן בית
 כל ה נביאים נ איאס חמה
 אבן נ בואתה מחוקק היא
 תורת אמתה יתה ככו פיהו
 תורה אשר היא תעמוד נצח
 וכבא לקץ ימין משיחנו
 שפה ברורה י הפך אל עם
 ישת חוראף י קדו עמים
 ישיב ניה צדק וזה קדש
 יציץ ופרח י עקב עבדו
 אל תי ראו הולכי קדורנית
 שזאו לבצרן אסירי ה
 ולכו חזו בין עד בדי אל חי
 יוס' י היו זדים וכל ע שי
 יהיו בקש כמין לים הבא
 יזרח אליכם אזי ראי אל
 יגדל וישתבח אדון עלם
 הצר נצחנו נעימותו
 יס נ כספי לבות להגדילו
 תשיב תהלתה לשונות אז
 בעת אשר ישת דלו לבת
 תש ב ידיעתם אזי כבלות
 לבן בשירי א שמרה אל פי

ימרה רצין קונו ומציתו
 סעד יצוריו ב אלהינו
 לא י עזוב אתם לגבותו
 ישיב לאיש רשע ברשעתו
 שפע נבואת עם סגולתו
 משה נביאו נ אמן ביתו
 גם א חרי לא קס כמעתו
 מלאך ואמצעי נבואתו
 אל פה ומביט את תמינתו
 דק ב חלום ליל לחולשתו
 יתב טלו דושיו כשמעתו
 עליו והוא ניצב בחזקתו
 ברצין אלד'ס חי ודיברתו
 תמיד בכל עתים וברצ'נו
 וברית אלד'ס ה יתה אתו
 וברית ועד עולם עמידתו
 לא י הליף דת אל ואמירתו
 לא י דעו אל חי וסוד דתו
 אז ל הדוס רגלי שכינתו
 ציץ כליל יופי לקדמותו
 יחיו ויקומו נבילתו
 השו מרים דוקיו ומשמרתו
 תקיה מחזיק נאולתו
 ובין אשר לא י עבוד איתו
 רשעה הדופים אז בעברתו
 ותל הטיס אשוו להבתו
 שמש צדקה אור ישועתו
 ברוך עדי עד שם קדושתו
 הנ עלססדו ועצמותו
 ולרו כמו איש כבדכתו
 לאות וקצור מ גדולתו
 להקיר יסוד הודו ומהותו
 תקצר ידיהם מ ידיעותו
 מחסום ודומיה תהלתו

גלגל תכונות רוס כרוב דיעה
בו כו כבי חכמה יאירון על
אחבוש לראשון מנבעות שכל
אשים סביבו תו כחות מוסר
בו ה אמונה ות הויח שורה
על או פניו דבור ותפוחי
חיו לריוחו שו בני עפר
טורים! שנים הם עלי שבעים
בו כו סדות הדת שלש עשרה
אהלי ותחנוני יהועמ
קרבו פתאים ל חמו לחמי
השיר יהי לבם כלל התק
כי מו יצאו הוא י מציא חיים
עמו הלא עצה ותושיה
תרתי ב לבי ל חקור סוד אל
עד כי אשר באתי למקדשו
ואחש בה וא דעה כי הוא
נמצא אבל לא מ זמן מוגבל
מי ב שחקים י ערוך אליו
נקרא שמו שדי ומסתפק
יבטל מציאות כל אשר נמצא
אם י עלה על לב אנש בטול
לא נ אמין עם זה ולא יושכל
אחד ויחודו מאד נעלם
אחד ולא במין אשר יכלול
אחד ולא בגוף אשר נחלק
לאגוף ולא כח בתוך הגוף
כל ת ארים תמצא יתוארם
קדמו ואין נמצא בקדמותו
לא נ מצאה מצינו בשם קדמו
אדון לכל נמצא אשר המציא
בל ה מעוים מ לבדו הם
חשים ומוגבלים ומוכרחים
רשיון וחפץ לא יהי בהם

הולך וסובב על נקודתו
תשבץ תכונתו וחידתו
סוד ה אמון חשב אפודתו
אף זר זהב סביב למסגרתו
החן והצדק גבולתו
זהב סגורים הם במשכיתו
עתי זלובשמי ערוגתו
עלר צפת כבוד מנוחתו
הנם יצוקים עם יצוקתו
נואל ורוחוב אריגתו
התבו ננו שירי ותוכחתו
דש חג ושמחת לב בשמחתו
אך ח טאו חומם יחידתו
בו תו כחות חיים להודותו
אתבו ננה רעם גבורתו
אשכיל ואבינה לאחריתו
עלת מציאות כל וסיבתו
רוכב שמי קדם בגאותו
ידמה לשם קדשו ותפארתו
בילא יהי נצרך לזולתו
אם נ חשוב ביטול מציאותו
זה ה מציאות מ תכונתו
חסרון בעדמה מ שלמותו
מי י עמוד על סוד אמתתו
תחתיו פרטים באגודתו
הוא ל חלקים ב חלוקתו
אכן מיוחד הוא באחדותו
הם ת ארים מורים פעולתו
ראשון ואין ראשית לראשיתו
אם ה עריכו לקדמותו
שופט יצוריו באדונותו
מתפ עלים סרים למשמעתו
הם ל עבוד איש איש עבודתו
אכן רצונם עם גזירתו

כה או מרה נבאב ויוצרעין
 גלמי וכל רעי
 הוציא יסוד עולם לישמאין
 לסתיר עצתינו
 ויען השר ויאמר חידותיך ונפלאותיך הקטבתי ואין הזקנה דבר רע כאשר חשבתי ואשר
 הגיע אליה אשריו כי היא תבואנו להיות כמה שיהיה אחריו ואומר אל השר חייך כן דברת
 כאשר הזקנה פארת כי המגיע אליה תגדל מעלתו ויהיה חפשי ממטא הומן ועבודתי ויכבד
 את רסן תאותו ואל יאמר הזקן לא אהיה חובט הן אני עץ יבש כי בהיותי רסן תאותי כובש
 הוא עדי השכל לובש ואשא משלי ואומר

יום בערתי בן הילדות
 ביראיתי את ידי שכלי
 ואמר השר השמיעתי מדבר הזקן כדאית ומן הקבר והמשפט נפלאותי עד אשר אל מעלת
 הקרדים אל דבר האל ית הגעתי אמנם העונש אשר תהיה לכפס המקצרת לא
 הידעתי והנני לדעת דבר המשפט נכסף ואם סודו לאיש נחשף ואען ואומר ידע אדוני
 הנעלה כי סוד המשפט לאיש לא נגלה פן ממוראו כל איש מראות טוב יחיש אמנם יאמרו
 החכמים בעדו כי הוא איש אוכלה איש וממנו מלתארהו פן עת נספריהו לדבר מן מערכו
 כעריכהו וכאשר נחשב להגדיל עניינו כפחיתו ולכן יש לגעור בתאות הומן אשר יפריעו
 העם ממעשה עבודת האל הנאמן וכעמידה יראה ונרגיע ונרכב מרכבות המעשים טובים
 ואל מחנו חפצנו נגיע ואשא משלי ואומר

דבר שמעתי יום ליום יביע
 אש או בלה רשעה ונפשות שובבות
 מה לי ולך יצרי אשר תפריע
 אצט ידה יראה וארכב מרכבות
 מיב זמן אותי יהי מבטיח
 באים ח ליפתם
 איבה ת הוכותה זמן אניע
 ליסוד נאות שכל
 ואמר השר הנה חברת שירים בענין החשק בימי הצעירות ושירי חסידים וקנים בעת
 החלו לצמוח ימי הזקנים ועתה אומר נא האם חברת שירים בדברי חכמה ובמדות
 התורה התמימה ואען ואומר חברתי ועל שלם עשרה עקרי האמונה שיר אחרתי והל בעניניו
 מאד נפלא אשר בכתם עהר לא יסלה ויתמה השר ויאמר ואיך יכולת לחבר עניינים נפרדים
 ולפתח בסיר אחר נצמדים ואען ואומר יכולתי ויהיו ביד לאחדים ובמערבת השיר רוכבים
 צמדים והנה לך השיר קום השר ושומע ענייניו ועמוד על גרגרתיך פניניו

אפתח בכינור על עלמות שיר
 בגוי לתלפיות בטורי בין
 אשים יסוד הדת רפידתו
 על ה רריקדש יסודתו

להחזיק בם

ואשא משלי ואומר

אלדינו חי והבט אל בריתו
אשר צוה בסיני ל עדתו
ואין נעור כהיום מ שנתו
בחשמע דבר המלך ודתו

אלדינו קראנו לעבדו
בידם מ כתבי חקים ותורות
ולא חרדו למולם ה לבבות
ולא נבוש וצירים יאחזבו

ומן התימה מכל אשר קדם הוא שהטביע השם יתעלה טבעים וכוחות באדם קצתם ידענו
וקצתם נעלם ממנו סודם וצוה הטבעים והכוחות הנזכרים להיות אל משמעת האדם קרים
וצוה את האדם לעבוד אותו ולחקור כפי היכולת מציאותו והיי יצירתינו וכחותינו סומרים
מצות אלדינו ימצאם כל איש ממנו בצאתו ובבואו ככונים איש איש על עבודתו ועל משאו
ואנחנו כהיה מצות אלדינו ממרים ומראות מצותיו וחוקותיו עגרים והנה אם ימרדו כחתינו
ויצורינו במה שצונו לעבוד אותנו כאשר מרדנו במה שצונו לעבוד אנו וימרדו כנו כאשר מ
מרדנו והן גוענו אכדנו כולנו אכדנו ואשא משלי ואומר

צונו	יצירתי	עבוד אותי וציו	ויתי	עוד אל חי	ולא עברתי
אם כה	יצירי	יבעלו אבדתי	אנאץ	אנימוסר	והם לא נאצו
איך א	פרצה גדר	והם לא פרצו	לאב	גדו ביו	אני בגדתי
אוייה	לנפשי	אני רבדתי	ערשה	שאול ומוע	עזעיה יקצו
בפשי	קשת רוח	הלא הכלמי	ביכל	יצוריש	מרו משמרת
	ביצות	אלהידך	ואת באנת		
השו	אפה רוח	הלא תכלמי	בהת	עשירשעה	באש בוערת
	יוסבא	חבלים לך	ומה נחמת		

ואיך לא יסלנו פנינו והנה אם אנו בערכינו יסמור תנועתינו וימשס אהלנו נתקעל שרמי
רגלינו נעצור ביוחיו וניסיר פעולתנו בכל כוחינו ואם אין בידינו כרחיקהו ואם יתמק ב
בסינו דבר רע בתוך חכינו כמנענו ולא יבוטו הבוגדים מאלהיהם היוצר יחד לבס המבין אל
כל מעשיהם ואיך לא נפקח עינינו לחיות כי האלהים עשה לנו את הנפש הזאת ונתן בנו ח
חכמה ותבונה ודעת ועין רואה ואוזן שומעת ואיך כל לב לא יחדר וכל עין לא ידמע היוצר
עין הלא יביט ואם הנוטע און הלא יסמע ואם נסתר במסתרים ולא יראנו ואיך לא נבוש מ
מבוראנו והנה נעלים רוע מעללינו מאכזבים אשר כגילינו ולא נבוש מן המשקיף סתרינו ו
ונגלינו הכוח לבנותינו וכליותינו ואשא משלי ואומר

תרתי	בלבי אם	ילוד אשה קצר	ימים	שבע רוגזי	ימשש אהלי
ישמור	ת נועותי	וישקיף פעלי	או	כרה אתן	לרוחי מעצר
אישיר	פעולותי	ואהיה נעצר	אם כי	היי און	ונגע או חלי
אכתוש	גאון לבי	בריופות בעלי	אאיר	פני נפשי	כמו אור וצר ד א

ער לי	ומחר א	לכה אל קבר	תנוד	יחידתי	למקסנוד
נפשי	אילים פו	שעים בנוד	אין הון	ואין צידה	ואין לי שבר
אין הון	ואין צידה	אשר הכנתי	אל מע	ברות טות	אשר אעבורה
אין ע	דורתי אלי	אשר האמנתי	איה	ברית אל	אשר אצורה
איה	חסידים ב	עדס נשענתי	מיזה	זרעם וא	בי אקצורה

ואיך לא אכנס ולא אכלס ולא יפלו פני אפי המתעלים והנה אס רץ לקראת רץ ומגד לקראת מגיד יכנאני משפחת ער און כגיד ואותי במשפט יכיא וינתק מורסי לבכי ויענני על כרכי וכפתי רגלי תסמר שצרת בשירי ואימות מות יפלו עלי ואיך לא אחרד ואכני איש תככים ונקראני לפני מלך מלכי המלכים ויוכרני וכשפטה יחד הלך יאחזני פחד ואסא משלי ואומר

איה	לנפשי מה	באר יראתי	א לו	אני קרוא	למשפט מלך
יול	כטל דמעי	ורוחי תלך	נפשי	אזי	למ ותה העדיתי
ער לי	עמיתי ו	אני בקראתי	לפני	אדון עלם	ראו איך אלך
מאין	חסידים	קדמם הוא ילך	ט ב לי	אני עוד שם	ולא נבראתי
אוייה	יחידתי	ואיך לא תחשבי	מחר	אשר תסעי	ראי אן תדני
	יום	שידובר בך		ראי מה תעני	
מכס	רדינפשי	ועל עפר שבי	ערש	רבדתי לך	תמול שם תשפני
	מצרף	וכור לאל	וכו תבחי		

ויאמר השר אחרי אשר כל מעשה אנשי העולם האלדים יכיא במשפט על כל כעלם ועל טיב ועל רע גמול יסולס וידע זה האדם הכללם תמיה אני איך יחטא איש לעולם ואען ואומר חיד השר אין זה רק הנחש ישיאם ולאכול מעץ הדעת טוב ורע יכיאם וכאשר סצרת ה' הודס ורוח תשאם יפלאו על רעה תבואם ויעמדנו בער תגמול מעשיהם תמיהם ויאמר מה זאת עשה לנו אלדים ואסא משלי ואומר

יצר	לבבינו	ברשעו אחרי	עיניו	יהלך הוא	אשר כלנו
בפול	במכמוריו	ואחר באמרה	מה זאת	אשר עשה	אלדים לנו

והקטן זאת בעיני היצר אויבינו והעלים עינינו מראות דברי נביאנו ואיך יעמוד לבנו ותחזקנה ידינו ואלו משפחת מלך אגרת תכואנו נחיד למולה ונעיו חזמינו וכנטינו לפתור לנו האגרת ולרעת הדברים אשר היא אגרת ולא נשקוט עד תהיה לנו פתורה וכדע משר האגרת זאת טברה ואחרי זאת ישימו כל בני אדם כל לבכס וכל נפסם וכל מאודם למלאות מצות מלכס ואס הוא בשר ודס ואיך לא נכלס אכחנו המתעלמים כלבים אלמים אשר מלך מלכי המלכים קראנו ביד עבדיו הנביאי וכיד מצות וחקים נפלאים ומשפטי בדיוקים ונוראים יעד טוב לבדיוקים וארור לאשר לא יקים ואין קורא בשמם לרעת ניכס ומתעורר

חיה רעה	ובשכלת	זקן כי י	חיש	פי	חטפי
חשבת יום	צ	זקן כי המ	עיש	פי	עטפי
אם יאמרו	רי	לזקן יו	שיט	פי	שטפי
זה לזקן	תחת כי לא	יתן בימי	זר	פי	זורפי

ויאמר הסר צדקת בכל אשר אמרת מן זקנה 'אחרי אשר בה יסתכל החנכ ונפר האכילה ' ואין אחר בלות האיש עדנה ' וסוגרו דלתים כשיק בשפל קל הטחנה ' והזקנים בצרות האמן ילכטו ' ובטלו הטחנות כי מעטו ' ואען ואומר לא זה הדרך ולו זו העיר ' כי הזקן אט בלתי יבעיר ' כעבור המות הבא אחריו ' ויצר לאיש בכל טעויו ' ואין סדר במגוריו ' ואני הגבר הדבר אשר מעודי החרידני הוא הקבר ' אשר הוא טוד ועבר על סכר ' ובראותי ככלות הרומים ' הקפאים על שמריהם והשאננים ' היו לפני דשנים ורעננים ' ויבטו עצמותיהם ' ועשה הם פרודות תחת מגרפותיהם ' והתנצלו עדים ומעיליהם ' ונתונים ביד גילי עורם מע ליהם ' ושארם מעל עצמותיהם ויהי ככלתם כסוה ' לא תערכלי כל שמחה ' ואין כעלוז ובית מועד לכל חי לעשיר ולהלך ' והתמותה אל הכל תלך ' וגם למחר אני קיוול לה עם המוך ' ואשא משלי ואומר

מי	ב	זמן הבהי	לך ישאלו	ואו	ברוה דודים	אני הגבר
לא	ה	הרודני	לבד הקבר	עת	זכרוה על	ששני גלוי
כי	א	זכרה רבים	אשר צללו	חיד מי	תהומתיו	ואיש אל עבר
פניו		יהלכון	ושוד אל שבר	ירוו	בב סות	ל ענה הרע לו
אראה		בבלות	רו זבים עכשו	הקו	דרים ולפי	שאויל בפזרו
יאמרו		עצמינו	אשר יבשו	גאווה	תנוול לבשו	והיום ירו
התע		תדוחיים	והתקדשו	להיות	אשר בהיו	והתאזרו

ויאמר הסר מאשר רעיונך מן המות פחדים ודוהים ' עמדנו תמהים באשר הצדיקים והחסידים אחרי הנכהים ' ואל מי ישועתנו צמאים וכמהים ' ואמרו מתי אבא ואראה פני אלהים ' ואען ואומר צדקת מן החסידים ' אשר לדבר ה' חרדים ' כי ען לקצור פרי מעלליהם עתידים ' אמנם אני איך לא אחרד ' ואראה יומי מאד רד ' והנני ומאוי נסרד ' מעותד אל הצטיה הגדולה ' ואין צידה לכפשי האמולה ' ומה אדבר ומה אצטרק והנה אלו אשים ולכו דרך ים או יומים ' יומם לבבם ויהיה למים ' ילכו ויצטידו ' ולמלאות אמתחותיהם אוכל כאשר יוכלון שאת יתעתדו ' ולי דרך למאד רחוק ' ויצורי עברו תורות הלפנו חוק ' ואין לחם ואי צידה לשאת כפשי הסדורה ' ואשא משלי ואומר

אלו	אנשים י	לכו אל עבר	ליים	יבינן דין	ויצטידו
ישאו	לפי אבלם	ויתעוררו	ולחין	אניות	דליפו אבר

בשמיע השם תמה על יופי המדה : ויאמר חי אני לא יסקל כסף מחירה : ולו שמע אותה אסף
 אל מעלתך כסף : ולדבר סוד לא יסף : ברכה תהיה הזקנה : אשר סככה לחבר זאת
 העירה העדינה וישא משלג ויאמר

מה לידותן ו להוד שיר לבד על כל שר שיר יסף
 לו התערב אסף עמד או יהיה ה במעיש אסף

ואען ואומר אל השם המזכר כי מחדש ברכת הזקן והיא איוב : ואם בעבור השם אשר עלה
 בלבי אם אדברה לא יחסך כאבי כי קול השיר לי קול ענות : כי סוגר דלתים כשיר
 וסוגר העזות : ואין חור פי כאשר היה בימי חרפי : ועם הזקן ימי הוא כשפי : ורוב פי רשפי
 ועל כי לא הקיץ פי קשפי ואשא משלי ואומר

צד לי זקן	מיתן לי	כאשר בימי חר	פי	חורפי
אקרא אלפי	לא יענני	על כי לא ה קיץ	פי	קצפי
אמרי שיבה	מה לי ולך	כי תחרבי הר	פי	הרפי
מה אצטרק	מה אוחיל איד	אמצא אם יש תך	פי	חקפי
היה שיבי	רב אך לבי	מיום שב לא נק	פי	נקפי
היה יומי	יום אל עמי	אך מעת הע ניש	פי	נשפי
היו רשפי	תכל הבל	וריק אכן ריש	פי	רשפי
קלו שברי	תכל עלי	לא יכבדו אך	פי	אכפי
הה שכחתי	אכול לחמי	עד כי ישאל אן	פי	אנפי
ישנא לבי	אסף שדי	מיום שב למ אוס	פי	אספי
לא הבחנתי	לא האמנתי	יום היה אל כוס	פי	כספי
בי יד זקן ת	כאיבני	או אפנה אל עור	פי	ערפי
היה אתמול	לבי עלז	ולמרחוק תר	פי	טרפי
שלי	תי בשלומי	אכן מיום זע	פי	זעפי
צר לי נכ	אב בבח רותי	מהע לא כס	פי	כספי
איד השארתי	קנין כסף	איד לא בא אז אל	פי	אלפי
יאמר זקן	מה תרדף לי	על כי אץ למרוד	פי	רדפי
זקן ארזוף	וכצר אהדוף	על כי לקח הוד	פי	הדפי
נפשי ערי	לקראת ערי	זקן המח ריד	פי	רדפי
זקן אוי בד	על כן חרבך	עליו כי הכ שיל	פי	שלפי
לא תאסוף אל	תערך אך	עורף המב עיר	פי	ערפי
הח קדים קו	מיופחי	זקן לא ישקט	פי	קטפי
אש אוכלת	ומלהטת	זקן כי הח סיר	פי	שרפי
שיבולת מים	ומצלה	זקן כי הפ שיש	פי	שטפי

אברתי מה	יפית עפרה	יפעת הודך	מי זה מנה
אם עיניך לי	תמחצנה	ידיך אותי	תרפאנה
חוסני עלי	ותני נא לי	מדודאי	חשקך יונה
בשכנע עפרה	שש לבה	גם עיניה	בי תצפינה
אמרה בשת	יס תתחתן	בי היום	נור הבינה
אחלוק גפי	לשני כמות	ובחר לך	אחתמהנה
האזור הוא	גבול אותם	בין עליונה	לתחתונה
העמק שאלה	או הגבה	כי מנתך לא	לך אתגנה
עת שמעתי	לא ידעתי	אם אשמאילה	אם אימינה
עיני וז קו	מטרות עוז	ותבאנה	ותדלנה
אז אמרתי	נגזרתי כי	נפשי כיום	לקחה בשנה
לא ידעתי	בלתי הים	נפשי עד בה	לא הבינה
כי עפרה יד	חשקה תקפון	וכאיש חשקה	תדע עינה
ונקלותי	עיד מוזאת כי	כאלה אותי	תקראנה
אך לכבודך	עפרה אקח	לי המנה	העליונה
בשכנע זאת	עפרת החן	אז כליותיה	תעלזנה
ותשבוע	חי הדשק	בהי חשקך	לכי ענה
יען היה	זאת עם לכך	כי לנדיבות	לכך פנה
חי אני ה	אזור תחת	כפות רגלי	שם אבינה
ומשלל	בכל ושתי	המכלל ת	לך תהיינח
אז הלכתי	עם עפרת חן	עד באתי אל	אפירינה
אכלתי	ערה אריתי	מורה גם ש	תיתי יונה
וזמני עתה	הלאני	וצביות חן	לי תבזינה
לא תחשוקנה	כי בקולי	לא תשמענה	לא תאבנה
אם אמרתי	לחשוק עפרה	חושק אחר	ישכבנה
לא תחפצנה	מידי וז	בח עולתי	לא תרצינה
אזעק חכם	לצביות כי	כגמול ידי	לא תגמולנה
לא נשיתי	לא נשו בי	כי רעה	עלי תחרה שנה
אתמה על כי	תקוצנה כי	כי טמא וכסיל	השכורנה
לא נהלל על	שברי כיום	אלו מתי	לא תבכינה
לו נכברתי	בקשיטה אל	עקר אותי	לא תפדינה
לו אהיה	פטר לחמור ס	לא תפדוני	לי תערופנה
כי הלכין	ערי וזקני	מזהב אל	כסף שנה
בי יצא	קצף השיבה	גם החל	נגף הזקנה

הח לזמני	כתב שטנה	עלילא	הש	איר לי ערנה :
בימי הרפי	השיר על פי	רתם רכבו		על פי חנה :
כל השירות	מבור שירו	תי תקחנה		ותמלאנה :
מרכס רגלי	הם תרעינה	מירפס רגלי		הם תשנינה :
ל רמליכו	מלך שירי	חשק שירו		תי תמלכנה :
היית שע	שזעיל לב ת	צבית חן		בי תולנה :
בי תשכנה	אידן א תי	ועל ראש שמח		תי תעלנה :
ובהצריהם	ונטירותם	היית ק		רוי ראשנה :
דודי ערכו	לצני תדן	ויבואו		אל קרבנה :
לא שגנה	פרה מבני	לא תבצר		עיר צינה :
אסתתתר	במכתרים	האנכי		לא אראנה :
לו תחבא	אל תך הים	משם ידיו		תקחנה :
אם הגביה	בנשר או	בין ככבים		תשים קנה :
א כעת	מרום תמריא	משם ידיו		תערידנה :
אשפילנה	עד הארץ	עד העפר		אניענה :
אנכי	דרך חם	ני נחני		אל תוך גנה :
לראות הוד	דאום לרעות	בגנים לל		קוט שושנה :
שם ראיתי	עפרה ברה	ומקושרת		מור ולבונה :
יום צייר ת	גן הצורות	אותה מכל		עסק פנה :
לא הוליד על	תכל כדמו	תה ובצלמה		עד לא שנה :
יום הולדת	הנכבדת	כל ההרים		פצחו רנה :
ראשה עלי	בכרמל	ושפתיה		מן תשופנה :
מאורי אור	בשמים	קודרים מול	א	הר יפעתה :
שדרה אגן	סהר לא יח	סר וערימת		הטים בטנה :
ולחייה	כל האורים	בס תורחנה		בסיתערבנה :
ובנדרס לב	נדרס יעור	וכנר דם		כאור תאורנה :
עיניה	הט החרב	תתהפכנה		אל כל פנה :
עשתונתי	וכזימותי	גם עיני	ב	בחן תבטנה :
משתאות	חש תלדעת	אם תגרשנה		א הקראנה :
לא הבחנתי	אך האמנתי	כי הם אמת		לכנה שובנתי :
חבתי	איתי אר כל	יתי כאש כן		תבערנה :
לא ידעתי	אם אתחשקה	הוא אתנפשי		ילהיבנתי :
או כמרס	שח כי אש	על עצמתי		וירדנה :

ויען הסר ויאמר אמור נא כטע נעמן הכה היית ראש חשקי האמן וכנית לצביות בית כאמן
 נשמתם על לבך חותם אמור נא איך אתה עתה באהבתם הקצור קצרה ידרך יסדות
 וחללתי כור החשך והעדות ואען ואומר הסיר הזקן את אופן מרכבותי וינהגם בכבודות
 ומן החשך הלכתי קדונית והזקן על גבי חרט האריך מענית והרוק אחרי להב חרב וברק
 חנית ואשא משלי ואומר

יד הדוקן	עלתה ויה	מה לירורים	עוד לצביה
רשפי זוקן	אל תוך לבי	הסר שפי אש	להבת יה
צל השחרות	עשור מעלות	הלך מי	תן וישעיה
ישיב הצל	אחור כאשר	השיב אז	ימי חזקיה
עיני חשקי	משיב קמו	כרו אל	רץ מאפיליה
אסיראיעוד	עיני חשקי	אזיראו	ני צדקיה
צרעת	קן זרח על	מצחיאך	שוק עוד רעיה
אס אעל על	מזבח חשק	לקטר יקטיר	עוד עזוזה
גם לי ערום	עם חוסר כל	ברד נאלמ	תי דומיה
נפילתי	וג שמים	צללתי	שאול תחתיה
אין איש ימחה	מעל פני	דמעת עיני	הבוכיה
נפש צרה	היך מבכירה	איכה תשי	חוק בימי עניה
נוחם ים	תר מעיני	כי אין לי	ראו נחמיה
וליראני	ולכהלני	ליסנבלט	עם נועדיה
מה ליולה	שך יעלות חן	ולחבק עוד	חיק נכריה
ופני יעלות	אחשוב כיום	כפני פרס	או עזניה
לו תוקענה	כל הנשים	ותהי נבל	תס לחיה
לא אטה	שק אל הצור	לא אחיה	צפה בת איה
איך אחשוק עוד	בבנות החן	ותהי עפרת	חן ביליה
כי טבעתי	כיון זוקן	שחרותי יור	כת בשחיה
בנות נעמו	אלי אתמול	ראיתי במ	שערוריה
עוד לו תכור	אל תוך חדר	ולעני ת	עש הבריה
ארכת שבע	מעל ה ג	אראנה רד	חצת עריה
לא אתחל על	חשקתמר	לא אחשוב רע	על אוריה

וואמר הסר היכולת על הצביות בימי בחורתיך ואם כלכדו במצורתיך ואען ואומר חייך
 הסר לא נמלטה מירי עפרה ראיתיה אס עלת השמימה מעש חרדתי ואם נחבאתה מעכתי
 בקרקע היס מעש העליתיה ואשא משלי ואומר

הגד עופר אם לא תדע כי בגדודי הוכה לבי
לוי לדתך היא ילדתי כי לבך הוא כמו לבי
כי תהם כל מצא דבה הגד אם את הוא כלבי
ויאמר השר כחשך הבר נא לי אם על הירוב מצאצ בלדודך נואל או קרוב ואען ואומר
חייך השר כי יום הנדיבות פנה לערוב יאראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב והקפצום
ידם הם ככוכבי השמים לתוכי ראיתי מן הנקראים נדיבים הם כמו שמים רכוב ולא מצאתי
אל ביתם מבואי כי סוגר כל בית מבואי ובעת אל בית אחד מהם מבואי דמיתי אל יעקב
פת אמרה לו לאה אלי תבא ואשא משלי ואומר

יום גונבתי דר מחיקך צירי חשו עלי לצבוא
בחרתי הם מדור עם מלך במסבו
עמד לא עם צבאת שחקי עמד לא עם ששים רבוא
לא מלבי שמחת נילי חוץ מקרבו חוץ מקרבו
כי מיום ממך נדרתי סוגר לי כל בית מבוא
ובעת די הוד מדודי אם בית שר טפסר אבוא
דמיתי אל יעקב העת אמרה לאה אלי תבוא

אמנם נדיבותך השר גברה על כל נדיבותי ונעריבותך על כל נעריבותי כי שחקי פיך ואסתך
הדלים והשוקקים והשחקים בוכים לעת טלם מדיקים ואשא משלי ואומר
לק ל תתך המין גשמי נדבית שחוק פיך יאסף ה מבכים
ויגסו מבכי ה שחקים ונדבתם בשורם מבכים
ויאמר השר צר לי כי הפסדתי משנותיך עשרתי ולא תהיה ולי מהם לעולם תמורה ואען נא
חייך אדוני אני המפסיד כי קווצותי לתלם השחורות שר אותם הזמן בסיד והנני אחרונתי
פוסע ומטכתה אל אדרעי נוסע ואשא משלי ואומר

החולי היא זקן בקרי אך הזקן חלי טבעי
מי שזקן ה אבסע מיטבתה אל אדרעי

וישחק השר ויאמר אטכונך באהבתינו הנאמנה להודיעני אם קוננת על הזקנה ואען
ואומר חייך קוננתי בעל כרחי כי זאת עיני וגם לחי וצרעת הזקן דח על מבחי
וכלאה הזמן לשאת טרחי ולא יתגני הטב רוחי ואשא משלי ואומר

הה כי שיער שיבה צבח ציר מי זקן כבר הגיע
צר לי בזהותי ואיד ארגיע וידי התמותה כינבו מטבח
גם הזמן יקום כמו רוצח מי זה ישועה לי וטב ישמע
מה אומרה אין איש ואין מפגיע הה כי זמני יהיה ביצח

צר לי זמני אני נקראתי דר חרי רץ יום ליום יבהיל
אני אותי ומה לי עיד בח הפץ ל
אני עלומים כי אני נדמתי אראה לבנים עלות יעפילו
בדד אמהותיכם (אכן נפץ)

לבי ענה וואס וואמר אדוני השר אשר גברת בטלך גס היס מסנה סל' אגיד לך וואס זקן
אני איך תשכ עד כואי וואס אדונים אני איה מוראי וואסא משלי וואמר

עלם זכור יום מ פני זקן תכוד כבוד צפר דרור בקן
על כן בחירי מ פני שיבה תקום והדרת פני זקן :

ויתבה השר על מעני ושיחי וואמר אמותה הפעם אחרי ראיתי את פניך כי עודך חי חי
הברית כי על שלומך התפללתי וראה פניך לא פללתי ומאז רחמת פרדי הפרידה
בעמקי הדאגות כללתי וקרני בעפר עוללתי ועתה כראותי פניך ארים הללתי כי נפלתי
בנעימים חבלים ברוך המחזיר אבידה לבעלים וישא משלו וואמר :

ראה יפ עתך לא פללו עוד יבורך מ חזירך אל בעלים
יסוד לבך מגולה על לשונך כהגלות יסוד שורש בעלים
ועיני ה בפשים לך בשואות בעיני ה גבירות אל בעלים
וכל לשון לך תכסוף כמאב אלי כלבום ועמון אל בעלים :

ועתה אמור כא נזר הזמן למה נהבאת לבנוח ממודעותך הנאמן ותגנוב את לבבי ב
בפירודך והכאצתי כנודך האמנם לא אוכל ככרך ואען ואומרה חי אהבת השר
היקרה אשר היא אלי לעטרת צביל צפירת תפאר כי רוח אחר עלי לא עב אס לא מדאנה
מדבר פן תפקוד עלי עון הגברת הטוהרה אשר עננתי כרתו מפלצתה והסירה מגבירה
ועליה לבי כלב אטה מצירה ויען השר וואמר חי אני בלמות הגבירה התאכלתי ומאז לחם
הפחה לא אכלתי כי הייתה ידידות כספי וצניף הטוהר על ראשי וכאז כמה מוציא דבה
לאמר כי הייתה למיתת הצביה סבה וואמרו טובה כתחכמה לו פן ירבה ועם כל זה בערה בי
אש חשק וחץ מכה ומוציא הרבה החשיתי את לבי למולס הקשיתי על אחת כמה וכמה
אשר לו רצח כל קרובי צפונה ונגבה וקדמה וימה לבי כתרן לך ושמתי לך מקום
אשר תכס שמה וואסא משלי וואמר

לבי לחשקד ה צבי יכסוף ויהי בלבי ה שקד כנוש
אתמה ללבי יט לחשקד כי ת אנוס אותו וחזא אנוס
לבי הכי תרצח ותוך לבי שמתי לך מקום אשר תנוס

ואמר מה גדלו מעשיך השר אשרי ומה כפלא למאד מוסריך אשרי יתבחר ויקרב
ישכן חזירי כי הכאכתיך וריחמתיך והרחקתיך כדור ושחרתיך ותקטן זאת בעיניך
ותהם מוציא עלי דובה ותסעצס בסערה להכיל מרפא כמון יסוער מגורן וכעטן מארובה
ואסא משלי וואמר

לבי מצוף דבשך רציף עד מחשקד הוא קלי בי :

עש ב עבירך או הבה המיתה
 מה מ תקה אשר כך דבקהי מה נפ לאה מית בעשה התחברה
 לא ת תאיתה מ עלתך מיתתה
 אך ה תאיתה היא כמתקד מתקה על ציף ויערת ה דבש התגברה
 נשלמה המחברת השלישית תהלה לאל חי :

הרביעית המחברת

אמר המחבר

אחרי אשר יצאתי מבית השד כוש ונכלס : על אשר
 סבכתי מות הגבירה אשר לא אתנחם אחריה לעולם
 י יצאתי בארץ נור כעשר שנים : ועברו עלי גלי יגונים : עד אשר החלו לצמוח ימי הזקנים :
 ובשכתי מרעיד ומטמוס : אחוז כחכלי בון ואימים : מפני תולדות הימים : והנה על ההרים :
 רגלי מבשר מטמיע שלום : בא עד הלום : ויאמר אלי השד שלחני אליך כי לראותך יחמוד :
 ולכן מהרה חטפה אל תעמוד : אני דברי המבשר האובתי : ויפג לבני כי לא האמנתי : ויאמר
 השלום אלי השד החומל והרחמן : כזר הזמן : ויאמר שלום תהלה לאל הנאמן : והנה הוא שולח
 לך השירה הנכבדה : בעבור תהיה לך לעדה : ויציאה מחיקו והארץ האירה מכבודה : והנה
 זאת שירת השד ירום הנוד ותפארתו : השלוחה אלי מאת :

איזה הד	רד ישכון אור :	ישיש יזרח :	לרוץ אורח :
הוא דוד בסע	נגלה מבני :	מיד :	רוח יברח :
פיתיקרת	היא למנורת :	השכל :	פתר ופרח :
יום מבחן מ	טות בין לפני :	העדות מ	שהופרח :
נפשי איני	תיהו לילה :	אף רווחי בי	מרה יצרח :
הייתי יום	אכל אתי :	חרב וב	לילה קרח :
שנאתי	ני עם חדשי :	היו על	פשי לטורח :
כי הכאב	ל ביום מדי	יום שובו	יני ימרח :
אם כיפר יו	שת על שובי :	נתתי	רו הזן קרח :
לו ירצה מב	חהמיד :	הא כנרתי	אותה ירח :
דואיו אליו	ישגיו בי :	אור שכלם על	לבס יזרח :
המה ראו	כן תבדו :	מי העיר	דק ממזרח :

ויהי כראותי השירה ההדורה אלרי אני ברכתי : ואשים לדרך פעמי : והיום (גבעות דרכתי :
 נכדודים טבעתי : עד אשר אל בית השד הגעתי : ובראות השד אותי מרחוק : אז
 כמלא פיו שחוק : ויאמר שלום שלום לרחוק בא וכא כרינה : כושא אלימות הקנה : אשר בכדוד

ואת תנחומיו ממעשיו ומצבם ידיו ואת יתר תקועה במקום כאמן תליונו עליה כל כבודיו
והאלכו עליה את יהביו היא פרח הזמן יפץ כדרו צביו ועדיו וגאון אדו עון והדר לבושה
ומורה החושקים לא יעלה על ראשה לא תשמע לקול מלחשים ולחושקים הנגשים יספרו ל
לטמון מוקשים ולא תלך לקראת נחשים עשתה לה אפריון כנפשה החשובה רפידת סודות
המרכבה תבחרצוף אהבה כל שלמות היא יחס וצורה לנעימות והיא תהגבו עלמות
מה יפיה ומה טובה השכל מסוכסכ והיא סבה היא לצננו ולכדורות כורה צאנה וראינה כנות
ציון בעטרה שבערה לה הנאנה והמצוטה בשוטני הנזירות סוגה כואת וכואת אחרו עליך ה
הצביות פעם ופעמים לא יוס אחד ולא יומים ועתה מה תאמרי חצת ישמע קלונך וזמת
זכותך ומה תעשה כפסך העצובה ביום שידובר בה הלא יעשו כך הנשים ששטים הלא
ידברו ארך משטים כאשר הכובת תחלצת ומשאריות אשמך צרורות בשמלותם טובי טובי
הצביה ותחת ידי הנזירות התעני ולא לילי החשק אל תשני ולא תהיי לאיש ולא תזני וכי תמצאי
איש לא תברכני ואם יקראך חושק לשלום אל תענני ותשכי בסתר עליין וככל סרי תזלונני
וכבדקת תבונני רחמי מעושך כי לא תראי אמרי לעבונה תני ולנזירות אל תבלימי כי רס
הושפל יראה ועליך יורח ה' וכבודו עליך יראה ויהי בהתימי לחבר האגרת אשר מתוכת
מוסר מחוברת שלחתי ביד הנער אל ארמון הבירה אשר שם הגבירה ויהי כראות הגבירה
את האגרת וכה תוכחה וגילה מאהבה מסותרת ותאמר זאת הרב חלל הגדול החודרת ולא
קמה עוד רוח בה ותתעצב אל לבה ותבך ותספור בקול מרינשא את קולה ותאמר יאי עזובת
רוח והשדמה הסכלה והבוגדה היית על כל הבתול' ככבדה עשך הזמן בעולמך יחידה בתנו
אותך ראשונה לחסידות ולקדושה ועתה ישאלו בערך איה הקדשה : אוי לה לאותה בוגשה : לא
האמנתי כי חשך האכזר ביצורי ילחם : ומעבוד אל חו ידיחם : וללכת אחרי תאות הזמן
ונחם : ויקנמו כל אחיה ואחיותיה לנחמה ותמאן לה נחם : ותאמר כי עוד מעט ולא יעבורי אל
סאל תיחד אל ירכתי בור : ויהי כאשר דממה הגביר כן היתה ילחם לא אכלה ומיס לא שתתה : עוד
אשר רוח ספתה : ארור אפה כי עזו ועברתה כי קשתה : ותמת הגברת אשר היתה בראש הזמן
לעטרת ועלתה על הגבירות לתהלה ולשם ולתפארת וכראותי כי אותה סככתי : אל בית
הער עוד לא סכתי : ואלבש כלי גולה ואקום ואלך אל המקום אשר היתה שם אהלי בתחלה
ואקוץ על הגבירה בלב נאכר ורוח מזירה

נפלה	עטרתה	זמן כי נפלה	עש' מ	עליבסא	יקרה מזבול :
יבשו	פרחינו	ואמלל בליביל	ציצת	אדמה	א בלה אף גבלה :
קדרו	פני שחק	ותבל אימללה :	אווה	לירח זיו	אשר בהפך לבול :
רבתה	אנחה בו	ועברה הגבול :	על עש	ומעלתה	אשר בו שפלה :

חשבתיו מטהרם ונודע לארץ חללתי מי האמין כי המטהרות והמקדשות ובגדי הנוירל בראיה
לובשת יומצאה המורים בקשת ויעיב לבה לבשת וכפכפיה האחוות בפח תפול אל תך רשת
מי מושל בגבורתו עולם ועיניו בגוים תצפינה כי כיתה צביות אשר אל חשק לא תפנינה
ולקול החושקים לא תשמענה ולא תאבנה לבות אנשי קודש תשדכנה וכמספרים ביחללי
החושקים תסובינה ויבאן אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה מי האמין כי היעלה
המהוללה ברשת וטמנתי כלבדה רגלה איה המון חכמתה ואיך לא נעזרה ותמול על כבי
החושקים התאכזרה ועתה איך רוחה סרה ורה ועל פרי הדרה עלתה חזוית אמרי נא הצביה
מה המחזה הזה אשר חזית כאשר קדשי הנוירות ביות וללכת אחרי החושקים התבזית אחבת
משכבם יד חזית מי האמין כי משמי השכל תפלי כי מאתו גלית ותעלי אי עמוד ברוך וחומת
כחשת איך לא היית לעזר ולהעיל כי אם לבושת אי יס הצבונה איך חסרו מימך עד יבשת
איך לא עמדת בנסיוןך העת לשטן יצאתי איך לא העלית על לבבך כי לבעבור נסות אותך
באתי אמרי נא הצביה ממני נעמת מה החלום הזה אשר חלמת כאשר הובשת פני הצביות
ושפעת הלבויות הכלמת בשמעתיך לשמע און תענועי האמה ותמכרי בהם סחרי המומה
טומאת השם רבת המהומה אנו לה לאותה כלימה אמור אמרתי אליך יקימון כושל והנה
עליך ימשול כל מושל ועל גבך כל שריחורש וסעורו בשפה יניעו ראש תמול ונא לך שם
בגוים והיום תהיו ללעג ולקלס באיים בזכרם כי עם אלדים ועם אנשים שרותי וכחושקים
להלחם תגדית ותשתרי בנחל כרית והיום ביות אלה להפר ברית היה בשכר אמנות עתך
חוסך וסועות ואת חלית וגם אמרת באוני שבועי שבועות להדבק בדרכי הנוירים ולכלתי
לכת אחרי הכחורים איה המון שבועתיך אשר נשבעת וקלקל מכבוד טבעת כאשר ביון מ
מצולת החשך טבעת ותזנים וגם לא טבעת תמול קראו למחנות שכלך מחכים והיום גומר
בת דבליס ואמרו איה הקדש היא בעינים הייתה שאר היצירות רבתי בגוים שרתי במדינותי
יקנשתי לך הצביה וכלכדת השכל איך כך אם יוננך אכדת איך פאטת מעיל הרנונית ולבשת
בגדי חשק ולהלחם בנזירות ירך אחת מחזקת בשלח והשנית בנשק איה עטרת הפרשנות
הרבני ואיה זמרת הישנות העליוני איך מכרת הקוים והנעלה ככלה ופרי עץ חיים בעלה
הנה אנכי יצאתי לשטן לבעות בצביות ולהוביש מבטן כי מי יחוס עליהם ומי יחמול
מקרבנות בימין ודוחות בשמאל כלב ערל ולא נמול ואשר תראה קדושה וטהרה הי לזכרים
היה ואשר תראה לב משכיל ומהיר הוא לך יהיר בחשקי השכל בהיר עבין טורות החשק ויהיר
אמרי נא הצביה על מי נבטח אחרי אשר לבך מהשכיל טח ולמצודים ולחרמים משטח ואת
עלית למרום השכל ושבית שכי ותגדלי יתר אל הנגב ואל הצבי ואיך הכחת כבוד הצביות על
קץ הצבי ונתת אותם פלגות ובנותיהם בשכי ולך אמרו הצביות לעינינו ואת אדר הדיקד

ואת

והדר מחמירנו

ואומר הגדתי היום אליך אשר לא סכלתי כי נפתלי אלהים נפתלתי עש הגברת המהלל
 גם יכולתי ואחריו אשר מרתה כי רפיתי מוח אפיקיה וקשיה נשבה להיות באהבתי ליה
 וגם זכת חלב ודבש היא וזה פריה ואשא משלי ואומר

מה רב טובי	כי עפרת חן	קראה אתי	אל ים נייעד
הבטיחתי	מצוף יערה	איבה לבי	כי ים ירעד
אם רגלי על	רצפת חשקה	יעמוד איכה	רגלי ימעד
אם לי נועם	ציף אהבוהי	מה לי ולך	זעם תצעד
היא גורלי	ומנת חבלי	וזמני לי	אתה יעד
היא חמדתי	ראש שמוחתי	ולכל שעשעי	בית יועד
אשחק אל שד	עז אינק שוד	תגחמיה	לבי יסעד
יקחו רעי	מצפה גלעד	לי מעפרה	מיץ פה גיל עד

כשמוע אשר עלה עטן באפני יהמה עלי ויסער כאשר יהגה האריה והכפיר על טרפו ואש
 מפיו תאכל כחל כלכל ואומר אשר יהיה לבי הנזכר אשר עד כה החרטתי
 זעזע מעצמי הוכסתי ולהגלים כשר מבשרי רעתי הצביה אשר נפלה ברעך ונלכדה
 במזורתך היא מכנות עמי אחותי בת אבי היא אך לא בת אחי ואשכתי בלבי כי לא תלכד
 ברעך ואזה תשוב על עקב בעך אחרי אשר חשבת לעלות כאשר לא תגיע ואמרת
 כלבי זה הסכל אשר לא ירביע חטא רבים ישא ולפוש ציד יפגיע אמנם אחרו אשר הגיע
 מסכלותה ללל הדרת יפעתה מהרה חוטה אל תעמוד כאשר כבודי תחמוד ושא משליך
 וסיריך ואומר לגבירה כי לבעבור נסותה באו זמיריך וחוקא תלכה בדבר הנזירות אשר באה
 בכריתתו כאשר היא באומה אתי ואש את הדבר הזה תעשה אסיריך ואש איך דע כי חשקי
 סר מעליך ויהי עריך בשמעי דברי אשר על אורות הגברת כושתי וגם ככלמתי כגב כמצא
 במחיתי ואומרה אנא אשר שא כל חטאתי אך השעם והעבר מעליעברה וזעם בי הכני
 נשבע כמורא ואיום כי אנכי לא ידעתי כלתי היום והכני למלאות מצותך אהיה נחשו כי
 יקרה מצותך בעיני מזהב ומסן ואקום קל חיש ואחבר מליצה נמרצת מתוכחות מוסרי מקובצת
 להגיד לגבירה כי לשון לה יחיתי ולבעבור נסת אותה באיתי ולהוכיחה בדברים בעבורי
 התנכחה לעזוב תורת הנזירים ללכת אחרי הנזירים

ואלה דברי אגרתי השלוחה אל הגבירה מאת
 זה היום עשה השם מה רב טובו נגילה ונשמחה בו זה כמה לחשף סוד צביות לאינו
 זה היום שקיינו מאבד ראינו היום הכדילנו בין קדש לחול היום נגלו סשני טמוני חולי היום
 קול הנסין יחולל חילות ויחשף יערות היום נגלו סודות המתקדשות והמטהרות היום גלותי
 חן חרפת הצביות היום חשפי סודות הלכות נפתלי אלהים נפתלתי ובעמקי המזימות
 כללתי וזרזתי אף עז הזמן אשר ראה לא פללתי ועד אשר בין הכהמה המהרה לטמאה הכדלתי
 וקרן הצביות בעשר עללתי חשכתי בג

מעשה ידי אומן, צנצנת המן, רד עס אל ועס קדושים נאמן, לא תעמד בחוץ, ולכי במשעול
 אהבתך לחץ, וכמחץ חשקך מחוץ, לקחת מידך כפלים בכל חשקך, הוציא הומן באור צדק
 איך אבקש מחילתך ואיני כדאי, או אוחיל ממך גמול ולא כגמול ידי, איך אבקש חשקך והדרך
 ואפסי או אשחר אהבתך וגדול עוני מנשא, מה אסוף לדבר חותם תבנית ומפני חשקך שלכתי
 קדונית, בטכבר הימים על גב החשק הרעתי הארכתי מענית, והריקותי אחריו להב חרב
 וברך חנית, ועתה הסיבות את לבי אחורנית, לא ידעתי חשק ואותו הנדעתי, באוני כיצוני
 וממוריס השבעתי, הכרע הכרעתי, כל ימי צבאי בשמך אהבך, ורעיוני יקראו לפניך
 אכרך, אי ימים אשר הלכתם בלא חמדה, ותפענו מהר שפר נתנו בחדרים, מי נחני במעגל
 החשק בדרך כלו, ויאמר לא תעסיכי עוד לעלון, מי העירד יצורי החשק בריחים, ויחזיר לי מ
 משאות שוא ומדוחים, מי עצם עיני מראות, מראות החשק הנשואות, ויקף ראש ותלאת, מי
 הורני גאיה וגאון, לתת החשק לדראון, מי יבילני בבית העופרים, מי נחני בין בני הכורים,
 לא ידעך דרך אהבה, ולא יצילו את נפשי מיד להבה, ישכבון למעצבה, זה לי ככיתת ענפים
 שכה לא לקטו מלחוי ששנה, ולא היתה לי עדנה, קדמנו בנטף ונטוע, בעין דומע, ופס חמה
 וגווע, היה החשק בעינוכו לאין, ובסיר לא נשתהיין, תכבד עלינו את העבודה, ואין שואל
 דורי לצידה, פרחו גפני ואין לוקט, הבטילו אשכולות עדני ואין סוחט, הכנו וימוני, ואין אוחז
 בסנטי, יחשבוני ביניהם למוקשי אין דויע, ואין מבקש, ואשיב אל לבי ואחשב כיאל עקרי אני
 יושבי אסתיר פני מהם, לא מהם ולא מהמונס, ולא מהמהם, חושנו החושקים הנעימים, כי אתם
 נור הימים, צבי עדס וגאון תפארתם, כומס וחליתם, אוכלי המן, יתדות התקועות במקנס
 נאמן, שמעו אלי ואכלו טוב ותתענג בדטן נפסכם, כי מי יאכל ומי יחוש חן מכם, חי הברית
 לו ידעתם סודותינו, ואת אשר להבת החושקים תלהט לבותינו, ולא תהיו בחשקכם כמהרים,
 או נדעה ונרדפה אחרי העפרים, ממעינות אריות וממהרי כמרים, כאשר ידרוף הקורא
 בהרים, דדי צננתי לך חשק נאמן, ולב חומל ורחמן, טמן חשקך בחובו, ולהבת אהבתך
 בקרבו, צליך תשוקצו ואתה תמשול בו, יבא דודי לבגו ואכל פרי מגדי, שם אתן לך את דודי
 לא אשאל ולא אנסה, כטוב כיאר בעיניך לעשות כי עשה, וחיתה נפשי בגללך, ותגורר אומר
 ויקום לך, ועל דוכיך גיה אור בכפס חולה אהבתך, צמאה אל מי ידידותך, תיקוד ותשאף
 ותהמה ותסער, עד יבא כנגה צדקה ותשועה כלפיד יבער, ותשא את קולה ותאמר

הסב עיני	השקד דדי	גדאן ביתר	הצים דוד צח
אם לא תדע	בי אם חיצ	ושקד לא תר	צח לא תרעצ

ויהי כאשר דברו הנער שמעו אזני ומליצת הגברת ראוי עיני, ותצלח עלי רוחה, ואלך קל
 חיש אל הסר שמח בכל מאדיו, ואגרת הגבירה פתיחה כדרי

ויהי בקרנא הגבירה המליצה ההדורה והטירה העריבה לא קמה עוד תחבה ותבער
 אש החשק בקרבה ונשמת החושקים בנחל גפריית בערה בה ואין מציל את נפשה
 מיד להבה עד אשר ניצוץ החשק אספה וכמעט חטמלם ארפיה מים רבים לא יוכלו לכבות
 את האהבה ונהרות לא יאטפוה ועיניה יביטון הנחלים נכבו כמו נד נחלים ותבאנה ותדלנה
 ותמלאנה את ההטוס כי החשק עשה בה שפטים ותאמר חטאתי כאשר שמתי לבית החושקים
 כגוס ואני וסתי ונעמתי והיתי אהבה בתענוגים אי כא לי כי עיפה נפשי להורגים ותתחנן
 אל הנער ותאמר הגד אל השיר את אשר תחזה כי בשלו אלי הסער הגדול הזה ותקח מגלת
 ספר ותכתוב בה מליצה צחה ותגדלי בה את כל רוחה ובי לבה מאהבת החושקים יחס וצל
 מי בריצה אשר עברו תתחש אשר נתנה את מנחה חוק לעומת מנחה

ואלה דברי מליצותה ושירי עליצותה

אני רעיה בינותי בספרים שלמים אלי ונאת בני העפרים שמעתי את שועתם ראיתי
 את דמעתם אש אחריש יחשב אלי לאשמה אשחר אהבתם וזהי להם לנחמה ולו
 האלני ודברים כאלה ערכתי בערם דמים רבים שפכתי עתו וביאו כל החושקים מסביב
 וכבו מלבי אקנעס כי הסערה אביב חנוני חנוני כי מנשא כלאזי ותנו לי צרי אהבתכם
 כי החליתי מהת והראוני כפלאות החשק אשר אמרתם והחמודות אשר בעדו ספרתם כי
 לבי בוער באור אשכם וזיקות ביצרתם ואש לא חי פרעה כי מרגלים אתם מי נתן ומי
 לכוזים וזמני למאסה עצום עיני מראות חשך וראשי המורה כשה ויואל ללכת כי לא נסה פנו
 ימי בצברת הזמן ולא טעמתי טעם מן מי יסוכב גזילת הימים מי יטלס לו נוחמים מאין
 אבקש לי מנחמים בעד ימי עלומים השוכו הימים אחרי פנותם היט תקוה לאחריתם איה
 איפוא תקוותם ואנא בעקבותיהם ואשר אהבתם על מי תלונתי ואני לבשתי עוללתי ראה
 החשק לא פללתי חשכתי מטהרו וכזר לארץ חללתי קראו החושקים ולא האזנתי ספרו
 כפלאות ימי עלומים ולא האמנתי דרכתי קשת הגאיה וזך על יתר כוכתי חיל החשק וחומה
 האבלתי היגני ולא חמלתי אך יוסר עוני וחזאני תכופר לא אאמין כי יסופר מי יחמול
 עלי ואני התאכזרתי מי יכפר בעד חטאתי ולא כפרתי היטלס לי טובה תחת רעתי הכברתי
 אזני משמע מי שמע שועתי ומי ימחה מעל פני דמעותי ואש לא יקמוני ידי הצבאים
 הנעימים ואש לא יקדמוני החושקים ברחמים מה אחיל עוד ומה אצפה ועוני גדול עד לאין
 מרפא ואך לא אבוש ופני לא יחורו ועל החושקים רחמי התאכזרו ונחומי לא נכמרו עפני
 הצבאים לא נהדרו והנה עופר הצבאים יערג כאיל על אשקי אהבתי הומה וזמא אל תי
 ידידותי והכובתי תחלתי בגאותי קרא ולא שמעתי דבר ולא עניתיו והנה עתה טלח ידו
 מן החור ופרט רשת לרגלי הסיכני אחר ארורה תהיה הגאיה אשר השיאה נפשי הענו לחלל
 בריית החשק ותפ ארתי ולהקל ככדי הדידו והדרתו הקצתה רחמי וכמעתי משמוע עד תמו
 כל החושקים לגומי סוכו סוכו החושקים לא אסיל פני בכס בכס ה' ברכנוכם לא אסוכ ל
 לשחת אתכם ברא ברך ה' כור הזמן נטע נעמן

מנשה גב

בת נדיב הזה מדרך המוסר לנעמוד במרוץ ונצח כל בשר חי אני לו ידעת החשק עברתי
 ועל גרגרותיך ענק עכדתו מכבוד וכבודו ולוהראך הזמן חושק עם חשוקתו אז ראית
 לבך נופל ארצה והיתר ברכתו ואחרי הצבאים כאיל תרדופי בצד וככתף תהדופי ותאכחי
 על מה שעבר מן הזמן וילך בלא חמדה ותאורי ימי הפרידה ותבקשי החשק לך לצידה והנני
 נשבע בחי החשק וגאונו אשר נטע בלבי אהלי אפרדונא משחתי מחביריו שחן שטונא ויתן בימיני
 דגלו ובשמאלי מגינו כי אש שמע תשמעי לקולי ותסכיתי ניביו אז תאמרי נשני אלהים את כל
 עמלי ואת כל בית אבי אש תראי למראות החשק לו תשתאי והיית משוגעת ממראה עיניך אשר
 תראי ולו הגעת להיות עם החושקים ובמדרגתם וראיות חמדותם אז תשימי החושקים על
 לבך חותם ואש תראי איך ידבק באהבתם ויטענעו בחברתם תפלאי איך לא תמות בנועם
 כפסס וחיותם והיו החושקים חמדת לבך ושעשועיו מעשה צעצועיו ותאכלי מן החשך לבו
 תוך צלעו צלי אש חשקך ראשו על קרבו ועל כרעיו ואמרת בלבבך איך רעיני עקר נחלו
 בי ימי כעס כלו והימים הראשונים יפלו ותקחי מיד בפלים בכל חשקינו ותסיכי פעולתינו
 טבעתים אל חיקינו ציהיו דודיך ודודי הצבית לחם חקיני ואמרת לרודי כסוננו ולחושקים נפלו
 עלינו ואל תחשבי הצביה כי במאנך לי חשקך אחרים ואגשירק אחזיק מעמד וכעני דומעות
 אשוע ואחזיק בכנף מעיל אהבתך ואחיל יס יוס ברכתך ועתה הצביה הנה לבי גם מקול
 משכריך וגליך ומרעט לרכבך המון גלגליך ויברח ממך אליך ויבחר קירות לבך לעיר מקלט
 להיות אלי למעגב ומפלט ויחזק בקרנות המזבח בת נדיב התכני לו כתוך לבך מטבח אש
 מעל מזבחך תקחנו למות היחשב לך לשלמות ועתה הנני נשבע לך בחי החושקים כלם
 למקטנט ועד גדלם כי לא תשקוט מלחמתי כך עד עולם ולא תסתבי אותי מהלואה לשערי
 ירושלים סחוב והטלך באשר תלכי אלך ולא אצנך עד כך אתחבר וחיליס אנבר דלתות
 בחושה אסבר ובאשר תמותי אמות ושם אסבר כי פי הדבר ואשא משלי ואומר

עביה	תרמה	בלבה	כאלו	עלי כל	שמי אל	מענה	מעונה
ולהלב	נבנים	ובוחן	ובוחן	ולב חו	שקים ט	חנה בט	חנה :
ותכריא	כחשך	ותשחק	ללבי	ותרחק	ביני	לבינה	לבנה :
אני מ	כבודה	אבקש	לנפשי	תחינה	תחינא	אמינה	אמינה :
ול ל	כלבה	ונפש	חשובה	תבלע	תפלג	לשונה	לשונה :
ואם היא	לפירוד	תאזה	אשה	ברודי	תמרת	עונה	עונה :
ואם תט	לחשק	תהי לה	תהלה	ונפשה	תהי על	נבינה	נבינה :
לכונא	זמירי	לבית ה	עביה	ועל כל	שפאים	תלו נא	תלונה :
ואברו	עביה	איומה	תבימה	נעימה	אשר ב	לבנה	לבנה :
עדי מה	נדודך	וכאין	חגינה	חגינא	כליבי	פנינא	פנינה :
ולך א	היה מ	מצודה	מצידה	בצל אה	הבתי	חסינא	חסינה :
ולבשי	גאונך	לחדש	ששונך	ומעטה	תהלה	עדינא	עדינה :

הצביות בגויה שוה' הצמאה כרוה' והזולעה והחלאת' לרחל וללואה' והנדהה לאשר תאמן
רוחה' ולכן הכני נשבעתי באשר שמתי בו בטחוני' ובטלתי משני רצוני רצוני' לצבור אליו
כל זמני' כי פגעת כיעלה לא תאספה כמחמתך' ופגעת בצביה לא תהיה בה תפארת' למען
תדע כי הכדל יש בין הצביות' מהם גולות עיליות' ומ' גולות תחתיות' ולא ככס' המצריה
העבריות' כי לנו לב טהור ולא טמא' לילה ומס לא נדמה' עזבונו הומן ובאמת דבקנו מאסנו
החשק ונור מחסינו חבקנו' טכחנו בושע עלומינו' ואחרי הוריענו על ירך ספקנו' אין לנו
ח'ק בחשק ולא נחלה' לא יסכה תאוותינו עורוס ופסחים ואנשי עילה' כאשר ראיתי בהורתך
השכלה' או באחותך הסכלה' ועתה הסכל והנכזה' אשר מנליה הומן שיריד והמית נכליך לא
אחזה חל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה' ותשא משלה ותאמר

על מ	אסי חשק	בני פרחה	יאמרו	אשר חשקי	מאד בולי
מיה	אמין ביה	זמן ציה	הצאן	והבקר	עלות עלי

ויהי כראיתי תפוחי זהב במשכיות כספה' וכי הקצה ערפה' ותענני גדופה וחרפה' ואומ'
חי אני לא אוכל ברחמי' כי בפעם הזאת אשר יראה ואגרע טיחה' ואשלח את כל
מגפותי אל לבה' ואבעיר את החשק בקרבה' ואכתוב מגילת ספר ואשפוך בה את כל נפשי
ואשלחנה' ואומר לבי מליצתי ואם דאגה בלב הצביה תשחנה' ואם דבר טוב תשחנה'

ואלה דברי האגרת אשר שלחתי אל הגברת

עורה כבודי עורה הנכל (בינור) הכה יבואי וגע בצנור' היית מברוסי החשק ומבחר' מה
לך הים כי תנוס הירדן תסנו לאחור' הך הכפתור וירעשו הסופים' רעיוני נרפים אתם
נרפים' כי תהפכו בקשת רמיה יעלו אתי בגורלי וכלחמה בצביה' הקשתה ערפה ותמאן חשקי'
ויהי הכנו מאתה מנת חלקי' עליה בגורל ואל תתנו דומי לה' עד תכונן ועד תשים חשקי
בארץ תהלה' בת נדיב חלק לך הומן מכבודו' ויתן עליך מהודני' כמתנת ידו' לא בעבור
ישמן לכבך ויכעט' להכרית גוים לא מעט ולו ידע הומן כי תאמצי לכבך ותקסצי ירך' לא חלק
ההדורים לך לכדך' ולא נשאר על כל כבודה' ולא חלק לך חן בלי מדה' מה מאד חטא הומן
ומה מאד יחשב אליו לבנות' אם חלה לך ביופי לא במשכנות' ולא חלק לך ברחמנות' כי תבוי
כהימס ותקסצי ענות' חושקך ההולכים בחשקך בנאמנות' היפה בנשים כלאינו כלכל חשק
אהבתך' וקצרו רעיוננו מנשוא כיבד נעיונותך' כי ישעתך הטחורה והחשובה' תמשכנו בעבותות
אהבה' חי אני כי אשר קטרו למלכת השמים לא ידעוך' ולא יכחיש מעלתך כי אם מעוך' ואשר
לא חמדוך' אלו ידעוך עבדוך' אי לב ערל לא נמול' אי לב אכזר ולא תחמול' כי תגזור על
ימין ותאכל על שמאל' הרגת החושקים ותברתי את מפלצתם' רוית הארץ מדמעתי' והסקית
הארץ את צפתם' אי אכזרית הלא תרחמי הרגת נפשות נקיים ולא תנחמי' ועור ירך נטויה ולא

תכלמי בת ג א

Magl. A.6.10

הלכו נטויותי גרון ומשקרות עיני לא חשבו דודיהם מדודיהם ולא יעשו מבקשים ולכן אם
יעלה לשמים שיאך וממעל לכוכבי אל תשומי כסאך ותקשרי מעדנותימה ותוציאי בעתם
מזרותי אזור עליך מוצב והקומות עליך מזרותי נסח אצוה דמעותי ומסס יורידוך תחנונות
הלא ידעת אם לא שמעת כי יבאו האנשים במענות אריות ויצודו משם הלבית ויורדו
יוני הגאותי ממגדל דוד בני לתלפיות ויצודו הרגזי ממזלות ים ויניסו ידיהם על הנהר כ
בעים יורדיו החסידה מן השמים בשכלם וכל אשר יאנו לשמוע בקולם ברשת זו טמנו
כלבדה רגלם חבצלת הערן שואכת העמקים אל תהיי כבנות הריקים יתאננה להפקיד
חשקם במפחד המקומות וכיפוי הנעימות המתקדשות והמטהרות אל המקומות המפורסמות
ואחר אחת בתוך תבחרנה העורים והעפסחים להסתר עצתם תכבינה בהם אש תאחזם לא
כן אחותי כחרי לך מן הצבאים עושר ומן הכפרים אטכול הכופר וקחי דודי לך לצדק
והתעלם באחביו יכבה להב חשקך וכבי אם להכיו יסוכו עליך רביו והנה באתי ראשון לכל
סכל בית החיטקים הריסות החשק להקים ופן תאמרי שמתו לבי מגדל וגערתי בחוש ויחדל
הנני נשבע באהבתך היקרה בעיני כי ברית מכתבי ולא נבהלו רעיוני ומאנת חשקי ולא
נבהלו רעיוני ומאנת חשקי ולא נפלנו פני אך אמרתי יש לי תקוה כי זה חק כל יעלה ויעלה
בפיה תוכחת וגולה ותוכן רצוף אהבה וחמלה מה מאד נעים אלו זה המיאון ומתכונתו
ומה מאד יסודר בעתו לא יסול לב חושק על זה באמונה כי זה מחק המוסר למאן בראשונה
חי הכרית לו נתת לי חשקך בפעם לא עלו לבי כאשר יעלו והייתי במעגל אהבתך כלו
וכזאת ידעתי כי רוח נדיבה דרקה כך האהבות ונדיבה את ותקומי על נדיבות וכלב בוטח
ונאמן אצמוד באהבתך את מחן חשקי לחבוש ואדע כי לא אבוש ולכן לקחתי מפניני
המאמרים אחרות טמורות ועשיתי אתם על ראש תהלתך עטרות האילי נא הצביה בהודך
והאט אליהם את ערביט חסדך ואם אינס לפי כבודך כי אין נבלה שלא תבלכל נדיבותך
ואין ענות שלא תקדמנו ענותבותך ואין עין שלא תכפרת מחילתך והנני מוחל למענה כ
ברכתך או לטקיקת אדאתך ולך הצביה רב עלום עד בלי ירח מאת הצבי דודאי חשקו נתנו
ריח ואל מקום אהבתך שואף וזרחי יחזיק בכנפי חשקך באהבתו לא ישלחך כי אם ברכתו
ואשא מפלי גאומר

הגד	ברוב ממשח	ברוב הסודך	וכבל	עסקיך	האם פנית
עד	העודה בית	זבול בבית	מקדש	אדוני כו	בני ידיך :
היא	צביה ב	עלת סודך	קני	כך השר	אשר קבית
בימי	כך צרתה-	ולא שנית	עת	חזה מיום	ליום בודך
מה	במו עבאות	גדודי מעל	אם עו	רדוך הם	עשו תפארת
	תבנית	כבודם	עמוד בינינו		
כי בא	לבד נשיג	פארס נעל	לראת	פאר עליון	והכ תרת
	יום	צביה	תחזה עיגנו		

ולכי כהר ציון לא ימוט לעולם כשענת על אילן יעשה פרי כחש ופגעת בלחשך נחש בלי
לחש כי רגלי על מרמה לא תחש פנה לך על ימין או על שמאל ומה יתרון לך לרחק תצמול
כי לבי למסת חושקים ולעג ולא יחמול כתתני כשמיר חזק מצור לבא מפניך במצור ורחק
נגידים לבצור לא גדל על אהבים ולא פניו אל רהבים הנה בשמים עדי וסודי כי לא ת
תאכל פרי מגדי ולו אתן לך את דודי אל תוסף עוד התל ביעלה אשר הקטיחה תאות העולם
ללא לה והזיח תכל ועמלה וקטרה על הזמן קשר ולבשה פד העניה והיושר מה לך פח
ומן לך פה כי תלך הלך וצפה כגוף ורפוא ואני טהרתי רעיוני ואצרפם לא יבדחם כן קשר
וקטת כחוש לא יחלפם רחצתי את רגלי מטומאת הזמן איבכה אטנפם חי אני לקול החושק
תצלכה אוני וטמאתי החשק בעיני כגומאת אדרה היתה דרכם לפני ואני כעוד לבי זה סיני
חסני אשר ירד עליו ועתה מה זה רוחך סרה ומחשבתך לאנוס הרה לחשוק בעפירה ולדבר
על לבס אשר לא עובר בה ולעמוד במשעול בר ולחטוא ולמעול כאשר לא משכה בעול
ואם רעיוןך וצורריך יוקדים כוערים כמראה הלפידים לך קח לך חטת זנונים לזנוניך
ושם תטע כעני כעמניך ופמה מרכבות כבודך קלון בית אדוניך מה בעיר מזיונותי אשר
לא חכעוני לקרוא אברותיך ומה מאד סכל לבי לשאת מדברותיך ולו הוללתי לבערם בחותמתי
בטורס נגלו לי אשמהם אוי לי כי נדמיתי כי ספתי כהיום טמאתי בקראי פפרתך ולשוני
בהגינה דברתך לדבר זה יסלח הלאמתי ולא יעיר כל חיותי ועתה אל תאמן בשא כנעם
ומרק פגולס כי מאשר בעיני אטיכך מליס ורק פן תתפאר עלי לאחר חזקתיה פחיתיה גס
יכלתיה ובעבור תדע כי לי חז תבונה ככד החושקים ופלח וחרון אפי עליהם אשלח ולכן
מכינתך חדל כי יזיח לא תצלח ואשא משלי ואומר

ספר	חקקתו	ה	צבי בינותי	לו	ל	בך טוב	ה	דברים טיבו
יב	נעו אך	ל	חשוקים בבוי	לא	י	דעו בי	חי	שקים שלותי
בן	ה	כלל	הפז	שעים ברת	ב	הם	ה	אבות יחשבו
אבין		כלי	מות	אשר יקטובו	לחו	שקים	ובחו	שקות ריבותי
אסור	בנות החן	ואשיר	אורחות	יעלות	ואשקה	חו	שקות סף	רעל
		אבין	אליהם	את	אשר לא	בינו		
אומר	ליעלות חן	רגיה	בוטחות	אם	נ	חטא לאל	נבמע ל	מעל
	מה	נ	עשה יום	ש	ידובר	בנו		

ויהי כראותי אגרת הגבירה וקראתי המליצה וחשירה וראיתי הסלגת צחות לטינה ברכת
אותה בסס הראשונה וחשבת לזין משלי וסירי וכמעט נטח רגלי כאן נכסו אשורי
ואצמוד משמים בן סכיני אסעיפי ורעיוני לא מצאו חזן מה ויהי כראות הסר כי הימר
רוחי וכהתה עין סכלי וסס לחי אגדל

ומה לנסת תמיכה שפיתך ואין נוסק 'ומה חשק בחיים ואין חושק' ומה כצע בשני עדיך 'אם לא ילכו כיניהם דרך' ומה כצע כריח אשך כתפוחים 'והחשקים תחת אחד הזיכוס' ומה לחמוקי ויריך כמו חללים 'אם לא תצני סז מרבץ צבאים' ומה כצע בכטנך ערמת חשים 'ואת כגלגל וחושקך בשמים' יקחים למות ולהיבמשים 'הריון דודך מלאכי רוס' או צבאות שחקים ישרוס 'אין חשך בדודך לבני אלים ולא אל מי ידודך מלאכי שמים' לנו המיסודיעה מה אשף לדבר וחשך לחצני 'העיק תחתי ועדיך הריצני' ולגלות אלך אודותי את אשר התעלל כי חשך אלצני' כלו כענן חיי וימי 'כי החרטתי כלו עצמי' רותי הארצות בדמעותי 'ולא שאלו מזה אחרי גבעותי' סניתי אל הימים 'למצוא לי מנחמים' יגעתו ולא מצאתי 'ולכן עדיך כלב כוטח וכאמן באני' ברוח נכאה ונפש ספלה אחר בקשת החילה 'לכקס מדודאי חשך' ומרמוני חיקך 'וחיתה נפשי בגלגל' יהי שלום בחילך 'בנפש החולה באהבתו' האגרת הזאת שלוחה מאתו 'לא סור שבע החשך מקרבו' ולא יכח רגו ועצבו 'עד עשותו ועד הקימו מומות לבו' ואשף משלי ואומר

יאברו	שחקים לך	איומה נאווה	רב לך	צביה רב	שלום בניך
בנו	צבא ברום	ובך עינד	כי	נהדו נגדם	כדיום ראוה
ולכו	כבי שחק	כדיום תאוה	כי	עלה למשול	במכמניך
לא יא	ברו שוא	ע מלו בונך	כל שו	מעז שמעך	אמנת נאוה
אשמע	כסיל ועש	וביטה יאברו	מי ית	נה ביום	ונדוה שוקדים
		בפני	צביית חן	אזי טוב לבו	
מה אל	שחקים כי	בעותית פארו	כי י	עלו יובם	ללילה יורדים
			שחקים יום	ליום הגלגו	

וילך הנער אל ארמון הגבירה 'וינוצאה סוגרת ומסוגרת בתוך הבירה' יוכגרי נזירי לוכשת 'והיא מטומאת הזמן מתקדשת' ויתן האגרת בידה 'ותקראה לדעת סודה' ויהי כ בקראה את המגילה עלה עשן באפה 'ותאמר השולח זאת האגרת ישבע בחרפה' ותתמהמה כרגע 'ותאמר עוד נגע' אביא על השליח את המגילה הזאת 'ולא יעילוהו המליצה והחרוזות' וחקק גליון גדול ותכתוב עליו תציבת אגרת 'ותאמר אל הנער הילך האגרת הזאת אל הנכל מאת' ואלה דברי אגרת הגבירה 'אשר היו במליצה וסירה' אני בצללי היכלי מסתופפת 'בחלון ביתי בעד אכשבי נשקפת' ורוח אלדים על פני מרחפ' 'ולכי קטורת תבונה ירקח' שמוס עין התאזה ועין השכל יפקח' מעובר החשק ומומספיו לוקח 'וכוס פירוד האהבים רותי' ותמוכת השכל מימני ולגברי עותי 'קצתי במחמרי הוזהר ולישועת הפש קויתי' ולא עלה כלבי חשק ולא כויתי 'והנה יד שלוחה מאתך אשר תלחצני' 'ושירים ארבו אצבעותיה יסערו להפיצני' יסיתוני ללכת אחרי הצבאים 'וללכוש בגדי צואים' בורעים ומתנפלים 'ולעלות ההיה מעפילים' יאמרו הננו שלוחי אבי החושקים 'ושלוחי מצוה אינס ניוקים' קיץ וימתן כלענה כפי וקדחו אש עברה באפי 'ועתה הגד נא לי שר ה צבא החושקים' הדיסות החשק מקיס 'מה יעשו לי שירך יצורו עלי בחילס' ונתנו עלי בקולס

ל' לבלים אט	אלה בתן אזי	לא קפצו ידם	ולא מגעו
על פי תנעית	מ אמרינ סעים	כל שובעי שירי	ולא יפגעו
כן ישמחו כן	י דאנו כן ישחקו	כן יקצרו הסד	וכן יזרעו
יהענגו בזיו	י אמרי ש הרי	כשד זכירי	ינקו ישבעו
אדלה פנינים	מ אמרים יקרו	לו ענקי או	ב ההום ט בעו
אלו בני קרח	י בשירי שדרו	לא נבלעו אז	כ אשר נבלעו
אסף והינן אם	י בדרי יהיו	לא נדעו בשיר	כמו נדעו
לא נכרו בשיר	י ואף כל בטעו	כל שרשו כי ס	ונל זרעו
מה לך ידותן שיר	י ודוכה מה לך	כנר פנ אלי	וה שעו
היו בליצי ה	י זכנים עלגי	שפה בדרך שיר	נעורים נעו
אדרך אני על	ב כהי השיר ובי	יתדלו שרים	ובי נשעו
הדרבים כפתן	י חסדי לעלות	עד בעלתי יי	קפו ייגעו
על כן לכל הרס	י ומ פיל לעלות	אמר רדו דודים	והכנעו
אל תקרבו כורו	י ואל הגעו	שירי ראו	ראה ואל הרעו

בשמוע הסד השירה כפלא על נעומיתה 'אויאמר לא ראיתי כתבניתה' אס תחפון לראות
היעלה ותפארתה 'הנה היא יוצאת יום יושולה אל בית תפלתה' הסכס בבקר ושס
תראה זה יפניתה 'כעמעי זאת התנחמתי' (נאשמורות קדמתי ויטכתי פתח השער ' ורעיוני
אחזו סער ' ולכי כאס תבער יער 'עד אשר תעבור היפה וארזאנה ' אס היא כלילת יוסי כאשר
יאמרו ממנה ' עוד מעט והנה קול המולה בקול מחנה : כל החושקים עת בואה יקו ' וקס כל
העם (השתחו ' והשם עיני ואראה את המראה היקרה ' והנה חכרת גכירות ובתוסס נער ' יפה
כלבנה וכחמה ברה ' ויבגעו בנו מלאכי אורה ' ויבואונו חסמלי זהיה ' נאס אהבתה כלבבות
בעיה ' ואקרא סס המקום ההוא תבערה ' כי בערה בנו אס השקהולאורי יפעתה קראתי שמש
ואומ בקול נאמע 'לבי בוער ועיני ידמעו ' כרוך בוראך אשר יסד בספירי אדניך ' והרביץ כסוף
אכניך ' והספיר המראות בעיניך ' לא הנגר לי החצי מעדניך ' אמותה הפגס אחרי ראיתי
את פניך ותאמר הנערה ארור הבא ' זה הכל ורעה רבה ' ותבז לו כלבה ' ואומ אל לביהט שמך
ורוח יסע העמך ' ירד בגנך ויזלו בסמך ' ואחריו השירים וה' ליצות בעממך ' כי פגעת אשר
קוית כל ימך ' ואקס קל חיס ואחבר מליצה נמרצה ' תגיד בה נפטי אל הצביה את כל חפצת
ינכי דס לבי אל אהבתה על קיר מזבחה נמצה ' ואאריב עוד טירה חדשה נותנת אמרי ספר
ואכתבס על מגלת ספר ' ואטלח את המגלה ביד נער צעיר לימי ' מודע המלוכה ומן הפרתמי
' ואטס דבר בפיו לאמר לך הגבירה וכה תדבר ' ראס משוררי הזמן על אהבתך זאת המגלה
חכר ' ואס לא תרעי לך היסה כנשים שמו ' האשר צבא החסק עמנואל כן טלמה ' ואלת
דברי המליצה והשירה ' אשר טלחתי אל הגבירה :

באשר הסתיקה תוליד המות הדבור חכמה ' ובאשר הסתרת הסד סבת יגן הגלוי ערמה '

אמר המחבר

בשוכני מהמערב'עס'האר האואר' היתי בעבותו
 אהבת הגבורה נקשר' ולדבר רק מאדוהיה בעיני
 יכשר' היה חשקי בה אמוץ ואמס' אך בה יאוכ יהפוך ידו כל המס' ובראות השר כי כלכדתי
 במצדתי' ונפשי נקשרה באהבתה' אמר אלי הוה אזל חשקך' ש'מע ממני דבר ואזנהו
 בחיקך' דע כי דבר הגבורה אשר ראית מך מערכך' אמנס לה אחות יפה כפי מה שאמר'
 עמד טעמה בה וריחה לא נמר' טובת שכל וצנועה' והנצירה טובת מראה מאד בתולה ואיט
 לא ידעה' נחמדת להסביל ולניכיס תאוה' וגבורה על כל הגבורות כמושר ובענוהי יפה כלבנה
 וכשמש בהרה איכמלאכת השיר והמליצה וריזה ומחירה' לא יתן סגור תחתיה ולא יסלל כסף
 מחירה' ידא מתצנוגי החשק והדירתי אחר כסוגה' וכסוגהי הנזירות והכניעות סוגה' קצה
 בחשוקים וככני בליעל' ולה הכרכים אשר לא כריעו לבעל' והסר אשר נשק לו' ותשכון אז
 ביאלה וכלילי' לה ברכות שמים מיניעל' ולא לקחה מהזמן מחוט ועד שורך כעל' הק לחס
 לאכול וסגר ללכוש' ותשם בלכת את רסן תאותה ללכוש' ובלתה כחכמה לתהל' ולשם ול
 ולתפארת' היא על עמודי השיר והמליצה בולה ונזרת' וכסיה לשון זהב והארת' ולצאת מים
 התאות אל יבשת הנזירות חותרת' וכל שר ומליץ בעריכה כנגב כמזא במחצרת' תחשב כחות
 לטונס לעני ספה ולסון אחרת' היא כנצבת המן' איך ארך אליה בזמן' כלחמו בה הוליס זהב
 מכיס וכסף בקנה יסקלי' אכן כשיאי הארץ לקחנה לאשה ולא יכולו' ולא העתה אונה כל יוצאי
 שער עירה ומולו' ולולי תשכן בסדר אלה גולו' בסער השמים וכל כפאש יכולו' ולו ראית
 הודה עמדת משתאה' והייתה משיגה ממראה עיניך אשר תראה' ויהי כשמצוי ככלל רעיוני
 יתדר סנתי מעיני' ונכחלתי מחשקה למשמע אזני' ויהי חשקה כאש בוער עצור בעצמותי'
 ויתכוכמים שאגותי' לא תערכ לי כל טוחה' ובהפך ששני לאנחה' וכלאני כלכל ולא אוכל
 עד הייתי בעיני השרסכל' ויאמר אלי השר הגביע מסכלותך לחסוק במלכת השמים אשר
 טמעה הנהילנו' מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו' חדל לך אחי פן נתכזב' ואל תוסף דבר
 אלי עוד בדבר הזה' ואומר אל השר כנפש חרידה ועיני עיני מים יורדה' אלא השר אכיר
 התעורה' הראיני נא את כבודה' כי הנני כשכע בגאופי' וכחי החשק אשר ביך וכיני' כי אם
 יבלה לשמים שואה' וממעל לכוכבי' תשי' כסאה' טס אנה דמענותי' ומשד יורידנה תחנונותי
 כי לי סידים ברקיס ירוצו' וכצין כחשת קלל יכוצו ומליצות כמרצות' תעשה כלב היעלות
 פרצית ותקרענה סוגר לבס' יקרכו כתנור לבס בארכס' ואשא משלי ואומר

לי יקרו שרים	וליברעו	על פיליזים	חנן יסעו :
אתי בסוד שירים	חדשות נפלאו	לא נבראו מאז	ולא נשמ' :
לי שיר יגובב	ה בתולות ליומיר	חשק דבריוכל	לבב יקרעו :
אלי שמעוה	בנות חן גועו	או שכבו עם כל	אשר פגעו :
לו המלכות ש	מעו מפי זמיר	אז נפלות תחתי	ולא יבצעו :
אלו בצר רוחי	אמרר בבכי	אז בבכיכל הי	קום גועו :
יבקעו כל	מ עיינות דמעוה	עדי רץ ושמים	הכי ידמעו

ראו יעלה אשר שמש וסודי שחח הו לכות נגדה וקודרות :
ולכן לא לאור חמה לבד אף : לאורה או מרה יוצר מארת :

ויהי כהשלימו הסירה המהוללה ויאמר הסר מאד ינחת כנקלה קודם סיר לפי מהללה
כי דעתי לעשות עת הכעורה כלה : כשמעיד כרי הסר חסתי ולא התמהמתי עלחבר
סיר לפאר היפה כונתי : וקטף משלי ואומי

כל ה יעלותמן ה רקק נבראו בין ה שמשות על ידי הרוק :
עלן במר מדלי ובשוק : המה במזחרת זמן נמצאו :
אך מ עשה עפרה אמת יצא : עס כל עבא מרם ואילי שחק
מכתב אלדים היא ולא על מוק על כן פליאות י עלה בפלאו

לא א קראה עצמות צביה חומר כי לא כחומר י עלות ארץ :
הוא אך שכו נישא לצורה רמה אשד' בשיר חדש ואגזר אומ' :
כי ב גבולים פ רצה היא פרץ כי מ עלתה מ אב שנעלמה

ויהי אחרי אמרי העירה עד תומה ויאמר הסר נתת כלכי נחמה : חי אני כי טיית כל לדי
והנאכי : אחיה דעי אף אני וישא משלנו ויאמר

ראו שפחה שרופת אש כסחה : בתכריך בוך ועל ראשה עטרה :
אשר יצאת כהיום לי לשטן : ארורה ה אדמה ב עבירה :

ויהי הוא טרם כלה לדבר הטירה : זכר חרפת הארורה : ואת אשר טדינלה הומר : ועורה
אשר כתנור כחמר : וקס מתוך הצדה ובחמת רוחו התמרמר : וישא את קולו ויאמר

שכל מצייר יום אשר צירת בת ג רשם כל ה יקוה כלמת
יען בגשמה כל גנות השלמת כי בא חלום הבוז ואת פתרת
אולי לקבץ כל גב תנדרת או ל עשת יבשוף וקף יומת :
מה ה חלום הזה אשר חלמת אם רנו חך סרה ואם שברת

הגד ברוב ממשח : האם השדר : או הכחגה מ מך גונכו :
ותעשה בת גרשם ברחת : או פעלו בה כו כבי רום טרד :
סרטן ועקרב אם אזי נצבו : בזנבדלי במעלה צימרת

ויהי כסמוע הסרים הטורים ואודותיהם : נמלא שחוק פיהם : ויתר העם אשר כרגליהם
כרעו על ברכיהם : וירננו ויפלו על פניהם : ואחרי כן נסדרו הקהלות : וכל העם
מספרים ממנו תהלות : ומדברים רק מאודותינו : ועונדו על גבנותם טורי לעמינו ופטרותינו
ויהללו האלהים אשר כל חכמה וכינה מאתנו : וכל העם פכ איש לביטו

המחברת השלישית והיא מגלת החשק

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. A.6.10

ויא' הש' בריעה טובה בימי בכורי ענבים' לתלותה על האילן להבריא הזאבים'
 ואע' ואו' תמר אלו ידעוה המלאכים' העמידה על נס להחיות הנשוכים'
 ויא' הש' בריעה תמיה אני איך לא יקשרוה השמים על המשקוף' לשחק בה לרמיון הקוף'
 ואע' ואו' תמר' אמרה לשמש הוורח' עלה קרח עלה קרח'
 ויא' הש' בריעה אילו זכרתי במיתת אבי שותיה לנגד' לצורך כאבי'
 ואע' ואו' תמר פרצה בגבול היופי פרץ' אילו ידעוה בני אלים לא הניחוה בארץ'
 ויא' הש' בריעה כבר המיתה הזמן בחץ ברק וקול רעם' לולי השאירה לעורר האכל בעת הזו'
 ואע' ואו' תמר תפקיף מן החלון' ותאמר שמש בגבעון חס וירח בעמק אילון'
 ויא' הש' בריעה חלו ראיתיה בראשית השנה נבעתי' סן תרכבני הדעה ומתי'
 ואע' ואו' תמר כיסיה תחוק כל בדק' ותחפור בעיניה נוגה וצדק'
 ויא' הש' בריעה אלו זכרתי בהיותי עם ועלה על ערש רעננה' לא תהיה לי כל הליל עדנה'
 ואע' ואו' תמר תקחה מן ההדורים צבי תפארתם' ומהמעלות הרמות צמרתם'
 ויא' הש' ברעה לו היו במנה כל הצביות' לא הוצרך להצטוות על העריות'
 ואע' ואו' תמר יפיה נאדרו' יקדרו המאורות והיא לא תקדר'
 ויא' הש' בריעה לו תהיה כתונה בגלגלים' מטאתה יגורו אלים'
 ואע' ואו' תמר גברה בימי נבמלה' ובמוסר' תחסר הירח והיא לא תחסר'
 ויא' הש' בריעה תמהתי איך לא יחזיקוה יהודים' לפניהם בקראש חיכה' ואיך לא הסכימו
 השדים להמליכה'
 ואע' ואו' תמר על אבני חן הטבעו' ארניהו בחרתי היות פרעוש ולמות בין צפרניה'
 ויא' הש' בריעה לא נבראת רק להעציב הרואים' ולהפיל בעצומיה חלכאים'
 ואע' ואו' תמר מי יקנני עפר ותדרכני' או חומר ובעבותות אהבה תמשכני'
 ויא' הש' בריעה תמהתי אם יצטו היהודים למשיחם בחייה' ואם לא תשכל הארץ בימי גויה'
 ואע' ואו' תמר אין טוב בזמן בראות הודה' ולא נמצא עונש בפירודה'
 ויא' הש' בריעה תפחיד הרואים ותגביש מבטן' ותאמר ואם תחרוש הנה אנכי יצאתי לסטן'
 ואע' ואו' תמר יצאתי בחצית לילה פע' ופעמי' לראות אם יש לנו תמורת עיניה בככבי שמים'
 ויא' הש' בריעה חרפת כל אומתה' ותמיה לי אם יכרו השם לעומתה'
 ואע' ואו' תמר בראותי השמש קדר ללא סבה מחייבת עד ראותי תמר נתיב' נצבת
 ויא' הש' כלומת בריעה על כל כלומה עודפה' ולא תספיק בעדה חרפה וגדופה'
 ואע' ואו' אילו לא ראית תמר רק פעם אחד בחדש' השתחוונו לה בהדרת קדש'
 ויא' הש' בריעה כל דופי וכל חרפה אונרתה' ופיה כפי חזיר ובצואה עוברת'
 ואע' ואו' כפלאתי בהכעו השמים ונוגה איננה' עד ראיתי תמר בפניה תשאנה'
 ויא' הש' אלו היזה בריעה בימי יהושע' תוכל' לעמוד על הקללה בהר עבל'
 ואע' ואו' אלו היתה תמר בשמים כתונה' לא עבדו האומות השמש והלבנה'

והמליצות הנמרצות אשר הם צבי לכל הארצות וכל תלוינו וירוצנו ויכוננו כי אשר לא סופר
 להם ראוי ואשר לא שיענו התבוננו היומאדרי הזמן לטובה וזכרוננו ישאנו על כתף יסכלנו
 העלי בפיהם לשמים שיאינו וממעל לכוכבי ישיאנו כסאינו ונדיבי עמים נאספנו ולשאת
 מדברותינו נכספנו ויהי ככוח עליהם רוחינו וייתכבאו ולא יספנו העלו על שפתם תהלתינו
 אמרו כי ראוי בגן אשר לא ראוי בולתינו ויהי חס עלינו השגרה אל הזקנים והנה סס
 עדת שמים וקצונים וחברת חכמי לבב ונכונים וכראותם אותנו מרחוק בטרם נקרב אליהם
 נמלא פיהם שחוק ופערו פיהם לבלי חק ואמרו בא יבואו ברנח נשאי אלומות התבונה
 מה נכבד היום זה המושב וחין ערכנו אחרי אשר המול הביא ראשי המעשרים עד כה
 וכשמעינו דבריהם צמחה בלבני גאון כי כתגס הזמן לפינו לראיה והשתחונו ליהם במוסר
 ובענוה ונאמר איש אל אחינו עשה לנו שם בשירים ובמליצות נחדשם ובחדות נכבדות
 יהיה לנו למורה וירשנו למען ידעו כי קדשנו ויהי בשבתנו בראש החבורות והנה
 חברת נשים עוברות ובראש שתי גבירות בלבוס מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה
 בראש יצרי זהב על לבוס האחת מלאה כיסיה זהב ולו היתה בימי נח עטאה לתיבה צהרי
 והיא כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר נטאה חן בעיני הנאים והיינו לה מעתה
 ולו היו במחנה אלדד ונודד היו ברוחה מתנבאי והשנית עברה ונעס וצרה חטך משחור תארה
 בזעם תצער ארץ וטמא ארץ יקרא ובראית אותם מרחוק חשבת לכוניע וכאשר קרבת
 אליה אמרתי עת לקרוע והזקנים כל העם אמרו שכור וזועי לא ראיתי כמות בכל ארץ מזרי
 לרוע ויתמהו האנשים איש ארעהו ואיש ימתיק בפיו שחוק בתוך חבו ומנעהו כי גדל הכאב
 מאד בעיני הזקנים בראות הארורה במרחקות ונוס וכלים מכלים טונים ואמרו כל העדה
 לרגום אותם באבנים כי אמרו אם תחיה זאת תחזור העולם לתוהו הנהיה כדבר הגדול הזה
 או הנשמע כמוהו ואמרו הזקנים וכל העם זאת נולדה על חטאת ירבעם לא נשוב אל בתינו
 עד חיילים נגבר ועל אודות הגבירות נדבר וסירנות ומליצות עליהם נחבר ואומרה אל
 הער הנכבד והאיוס בשמים תתחתן כי היום אחד ממנו יטבח ההדורה והשני יגנה הכעורה
 ינפליג בשבח ובגנות יבקעו כל מעינות השיר וארובות המליצה תפצחנה עד אשר לנגדם
 כל בכות השיר תשכנה ויאמי הער אחר אשר חנך הזמן אשת חן לשבח היפה תבחן ואגי אל
 אפקוד הארורה ואשים פני לגנות הכעורה ואקריב לפני אש זרה וייטבו בעיני השומעים
 דברינו וטו אוביהם לשמוע מאמרו ואחל להלל היפה והער החל לגנות הכעורה ולהטביעה
 חרפה וגרסה

ואען ואומר תמר תשא עיניה השמימה ותוציא צבאם במספר ואל ארץ תביט ותקץ וטיני
 אדמת עפר

וואבר השיר בדיעה תהרוג האפעה בעיניה ולו ראה אותה השטן ברח מפניה
 ואען ואומר תמר לסבר הודה כלאינו ולו כגעה בבני אלים יאמרו לה הנכו ועלינו ב

תשכבנה על כושי	קדשות שן עם הבנים	תקצנה כבעלים	תענבנה בנתינים
לא תשאלנה נדה	תתננה את הנשים	תרכינה רקוחים	תמשחנה בשמנים
תנעלנה עור נחש	תתכסנה כלבנים	תאכלנה פשומות	תזכנה חמשים
תשתינה מביתקים	תאכלנה משפטים	תשכבנה על צרן	תצי לנה ערמונים
ולמלא את בטן	תאכלנה הבטנים	הפגול או נותר	תתננה לשכנים
תקראנה למנגן	לשמוע ניגונים	שמועי נא דמרים	סרבים סלונים
נקח לנו עצה	משרים וזקנים	נתחכם נא להם	נקראנא לסרנים
פן תרבנה עצמה	פן תרכינה אונים	נכביר נא את עולם	כחומר ולבנים
לחטב עצים לשאוב	מים כגבעונים	שמעו פרות בשן	ובנות האיתנים
ריב לי עמכם לא	אשא מבם פנים	אל תחשוכנה כי גם	לי אשת מרנים
כי לי יפעה ברה	בת שרים וקצינים	היא גן נעול מעיין	חתום מעיין גנים
צמאה מגדל	השן עיניה יונים	שיניה כבדולח	מתאימים ולבנים
פיה נופת צוף	שפתי תותיה שושנים	אם תשחק תראה על	ל פיה הנצנים
אם תשיח תשמע	קול עוגב או מינים	גם רקתה כדמות	פלח הרמונים
לא תירא משלג	ביתה לבוש שנים	לספר כל הודה	ילאו הרעיונים
להחן לה הוד להנו	בה החנים חונים	לה כל ההדורים	מתנה נתונים
ולכל צד שתפנה	שם רעיוני פונים	ובחיקה סרעפי	נרדמים ושנים
ושבי עם כולדת	אגידה למבינים	שם עיריה היא כתיס	עמי הם רומנים
ושמי עמנואל	תלמיד החרוזים	מתאבק בעפר	רגלי הרבנים
גם סר אל משמעתם	לגדולים וקטנים	אף בטעם אחתום	סוף כל עניינים
אין שומר לנשים			

ויהי כשמוע השר את מעני זכראותי סירי רנני ויקוד האיש וישתחו לה ויאמר ברוך ה' אלהי ישראל אשר לא השכית למליצה גואל הטבת לראות השכלת עשה בשכלך ועתה בואה אני הכיתה ותמנח ותעמוד לגורלך כי איש חמודות אתה זכיתה לך ואשכ עם השר חדש ימי ויהיו ימי ימים נצימים נערינו לנו סירים ומליצות אשר לא נעסוכן בכל הארצות ושדות ושדה נקחי לנו דיצה וחמה וחמה אשר לא היתה כמוה למינס סיר אפרים מעל יהודה בשלמה המחברת הראשונה תהלה לאל שוכן מעונה

המחברת השנייה להלל היפה ולגנות הבעורה

אמר עמנואל

המחבר הנה נא הוללתי לדבר כאשר התענו אותי אלדים מבית אבי וכחי הזמן בית השר בר המערכו והנודע ביהודה וכישראל גרול שמו להנשיבי עם נדיבים עם נדיבו עמו היינו מתעלמים באהבוס ומדברים מאודות השירים הערבים והמליצות

והשלבת מרחוקיהם ורבו ערמוניהם חלספר כסליות לא יכלו לשלם לדבר ולא תשכע עין
לראות והכניו חלוקה חרב מליצת עליהם ולכחם בעקבותיהם ולכן לכי בעקבותיהם אהבתם
נקשר כי עץ חיים היא ותחיה מאושר ואשר משלי ואומר

מציא אשה מצא	לו בשת הפנים	חרפתו לא תבא	ימצא בזה וקלבים
היא תשך כנחש	תפריש כצפע נים	תשקיף מן האשכב	תציץ מחלונים
תראה כבת לה	היא הרה לזנים	גם בכנפיה דם	נפשת האביונים
לא תאבה לא תשמע	כי תרבה תזונים	לא תקשיב קל כוסר	תקשיב לנרגנים
תשחך אל יום אחרון	גם תבז לזמנים	תשלח אמה תיה	לסרנים ורוזנים
לא יחסר אכיה	מכאובים ויגונים	ידאגפן תתפתה	עת היא רבת שנים
הגדילה תאנס	מפחות וסגנים	ובעת היא בוגרת	א תביא סימנים
פן תזנה ברצינה	תתערב עם שונים	נשאת פן לא תהר	תתאכזר כי ענים
ותבאש ותכשף	עת בואה לזקנים	למלכת שמים	היא תעש כינים
ובעת כי תבאש	תרצה הגליונים	אף בתי הנפש	ושביסים וסדינים
השרות ורעלת	נזמי אף ופגנים	וצמידים על היד	גם רביד בגרונים
וצניף תורידים	גם ברכחות וזנים	על כן יאמרו ספרי	משלי הקדמונים
כי האשה סבת	העדר הקניינים	היא מרכב סמאל	מלך השטנים
היא חוצבת רחב	ח ללת התנינים	ומקרקה קירות	הורסת בניינים
בה נפחתו פחת	בה נרזו הרזנים	בה ירדו למצער	אבירי חשכנים
בה נחשפו סודות	גילו המטמונים	ניתצו מגדלים	נהרסו ארמונים
כמה בה נשרפו	בסקל באבנים	כמה נתלו כמה	בהם כים ומע נים
חיה ראשונה	היא תעיד למבינים	בה גורש האדם	מגן העדנים
בה צמח השדות	קוצים גם סלונים	בה ירדו הדורות	נצח באשכנים
זכרו כזבי בת צור	ראש אמם מדינים	נהרגו בה כמה	ונשיא השמענים
זכרו אשת שמשן	בשדה העקרונים	פלגש בגבעה	עם הבנימינים
ולקנת קהלת	היו כסל נים	בנה במית אל מל	בוס שקיץ ערמוני
לכמוש שיקיץ מואב	עשתרת ציהונים	דרשו מעל ספרי	חזים הראשונים
ספרו כל הנשים	קדם נינו מונים	בין שרות ונביאות	לא עלו לשמונים
קרבו רומי קשת	משמאילי מימינים	עושו ובואו כל	נשאי הנינים
מרקו את הרומח	לבשו השרונים	אל תחמלו על חץ	גזרו הסיכנים
שמטום כן הסלע	הרגום אם על בניס	אין לנו בם עזר	אך הסריב וכדני
ולפח ולציד מכשל	ולשכים ולצנים	חימה למו כדכות	צפעונים ופתנים
ולכפן תלעגנה	ורפחים ולצנים	תבזינה בעליהם	תקראנה לזונים
יגיע כפינו	תתננה לנזנים	תפרחנה תגלנה	אף גיליות ורגנים
נשהרות מבוחץ	ושמאות מבפנים	לא תטבלנה עם	בים העלונים

אדר	עבית חן	לאור חכם	בהת	ערך לבי	ובהתחדד
תתגל	בתוך אהלי	יהנה איר	תתכס	ותתעלה	והיוסרד

ויען הסר ויאמר תמיה אכילס בעל אשה כזאת ירעב ויצמא ויאס יחידהו. היגונים ואס
יוסף עצב עמה ואען ואומר מעלותיה והדוריה לנגד כל התלאות דש ועד יהמיון
היגוני עלי כהמות יס פמטה תור ומודו ולא כודע מקומס אס ואשא משלי ואומר

אביאשיש	ואקרא גיל	והירד	בעת עם	י	עלהאשכנ	לברדו
והעת חיל	תלאות הוא	יחרף	ושמוש	י	עלה יורח	ונודדו
ולרבם	חנחאלרד	ומירד	הכי יתב		באויאלרד	ומירד

ויען הסר ויאמר סמעתו אומרים עליה כי היא ואס היא חכמה היא ערומה מערמה ונוטה
אל הכילות ואל מורך לבב דבר מה ואען ואומר חייך חסר כן דברתי אמנס יופי
ומעלה ממנה ספרתי כי כבר אמרו חכמים אסר סכחי החכמה וגיני הסכלות כי מעט סתית
ומורך לבב וכילות הס מעלה באשה ובאנשים הנללות כי בהיו לה לב אומין כבודה ומעט אסר
טוב סתאכד הן ותכעט ויקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט ואשא משלי ואומר

מעטקט	פתיות	ומורך	וכילות	לאשה	למעלה	ולאיש	לשפלות
יבואון	בערמה	ואימץ	גבורה	אנשים	למעלה	ונשים	לנבלות
נרחו	נדיבים	באשים	פאר חור	ונחשב	צדיבות	לאשה	וסכלות

ויען ויאמר הסר אחרי אסר נתן הל חכמה וסכל סלכה ולא תחסר כל בה תמיה אני אס
בהצר אותך זמך לא יכבד עלך חסרונה מחסרונך ואען ואומר חי נפטך אדוני
כי עת אראה חסרונה יקל בעיני חסרונך ובראותי צרת נפשה אסכח צרת זמני ובראותי עיני
יכסוף הנחלים נצבוכמו נד נוליס ואזכור כל תגמוליה עלי ומעלתי לו יכולתי קניתי כל
דמעה מדמעותיה ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר עלולי ידעתי כי היא לא תבטא הייתי
פני המות מסחר כדי שתנשא לאחר ואשא משלי ואומר

בשורגור	אחליעם	בהולו	דאראה	בו	עדיבושש	דוחר
וצלעתי	בושש לבי	מבכה	בוחר כל		ודמעהלא	תאחר
ואזכור	מגבוליה	רבבות	וצאתם את	פ	יפני	לשחר
אני אתאו	היותי מת	בהיום	ותנשא		לבחור דוא	לאחר

ויען הסר ויאמר כבר זכרת מעלת אשתך והדרה ויראז אכ כי היא יחידה בחרהי אמנס
ירא אכ ען לא באה חרפת הנשים אל אונך ודעת כללותם נספחה מנגד עיניך
ותחשוב היות כולם טובי אחד במדס אל תבא נפשי ונקהלם אל תחד ואען ואומר חי נפטך
פשר ידעתי תרמת הנשים וכי סנה מצודות אס הנפשים וכי אדם בהם יקשים וססלבת

ואשא משלי ואומר

שכיני	יריבין בי	חצות ליל	תבונות	ה	בקנין	לקול ועקי
לה	והלל	ולסחורה	לאכלה	נקותיהם		השיבותים

ומן התימה מאיש יתן ככוס צינו ' ומאמוצ החכמות כמו פתן חרש יאטס אונז ' וישתה וישכח
 רישו ' זתן שש וארמון לבוש ' וישירר השגת הנכסדות ' כענוג ' כני אדם טרה וטדות ' וימטך
 אחר התאנה אשר לא יסוכן כל באיה ' ולא ידע כי רפאי סד בעמקי טאול קרואיה ' ויקר בחכמה
 וכפירטה ' בעתים מענות השכאי קריאה חלטה ' וכחשכו כי הגיע אל תכליתה ' הוא ערום
 מדיעתה ' ואזי ראה גס ראה איך יתחרה איש אין ' והוא צי אני יותר בשמן מאשר
 יוציא הוא כיון ' ואשא משלי ואומר

יתמה	אנוש אנוש	לטוב שכלי ועל	שכלי	אשר קצר	ואין לו שחר
איציא	אני יותר	בשמן מ אשר	יוציא	בין חלבון	ועמר צחר

ומן הדברים אשר לחשוק בחכמה הביאנו ' ועל כנפיו כשרי התבונה כשאנו ' ותענוגות הזמן לא
 השיאנו ' הוא כי זמן לי הזל אזה חכמה יפה כלככה ברה חכמה ' כשואה על כתף העללות ' ו
 ועל דבשת המעלות המהוללות ' ואחרי אשר זכרני אלהים זכר טוב וככד ' הייתי על מעלתח
 כעכד ' וחמלתי על ככודה פן יאכד ' ואמרה על לבי איך יכרי אעבוד ' ולי אשת חן תתמוך ככודי
 איך טוב לי מאשר אישיר אפיצלי ' ואשלב מעגל רגלי ' עד ואמרנו רואיה כי היא ראויה אלי ' ו
 ואתנה פני אל מול פני המזמה ' ואהי טובר בחומת החכמה ' עד ואמרנו הרואים מה טובה זאת
 החכמה ומה כעמה ' כי התחבר החכמה השמש לכימה ' ואשא משלי ואומר

דודי	שאלוני	במה יספת	חכמה	וכבוד על	עשירי גאווה
ואו	מרה בזכת	איזמה באוה	כל רז	וכל סתים	אבי חשפתי
גם כי	בעד שכלי	אני בשקפתי	כי לא	כבת נעוה	אסירת תאוה
אשתי	ראה על	גביר בן עלוה	על כן	לכל חכמה	אני אספתי
	פן	יא מרו רואי	ראו יברוח		
פע	פני איש אך	בשכלו תישי	נשא	צביה אין ליו	פיה חקרי
	אך	יא מרו רואי	וכל איש רוח		
שבש	ביופיו קס	ונשא עיש	לו	אתה משו	מרים לבקרי

ויאמר ' הסר באמת שמעתי על אשת חיקך מנועס מוסרה ' ויצא לה שס בגוים לכניעות
 ולטהרה ' אמנס לא שמעתי מיוסיה והדרה ' ואען ואומר לז אכחד מאדוני ' הנני
 כטבע בגאונ ' כי לו הייתה בימי המלך אחשורוש אשתי ' יטיב בעיני המלך תמלך תחק ושתי ' ו
 ועת צניפה תגלה מעל פני הדרה ' לילה כיוס יאיר כחסיכה כאורה ' ועת תתכס בצעיף ותתעלף
 אורות אחוז סער ' תסת חסך ויהי לילה בו תרמוס כל חיתי יער ' ואשא משלי ואומר
 מה ' עשו אלי ' צבא מרום ' מה ' עשה שמש ' ואם מרד ' בא

ופלו הדלת תסוכ על צורה יאמרו פלו בקי בספרי צורה ובעת יאמרו פלו יכין לעורב ציד
 ונשאו אחו כח מצוה יאמרו כרחק שחלק לפלו מכבודו ובעת יאמרו על אש כי אשנו תטחן
 לאחר יאמרו על אשתי היתה כאניות סוחר ומלאתה ודמעתה לא תזחר ובעת יאמרו אש
 פלו עצליתו המולכז בכרה קלה דרכיה משר כת וכפיה להט החרב המתהפכת ולכה
 אסורים וכית המתהפכת יאמרו כי לא צי אהבת חסד והצנע לכת ובעת יאמרו אשתי פלוגי
 עברתי על טוב צוהרתי יאמרו פלגית לא יככה כלילה נרה ובעת יאמרו על בגדנית ובניה
 פניהם אחורנית יאמרו פלגית אחרונות סחרונות עדינות ובעת יאמרו אין חספן לפלגית כי
 אש במאה ערלות פלגית יאמרו פלגית דרטה צמר ופסעים ובעת יאמרו פלגית פסעים
 היא תבולל יאמרו פלגית אשה יראת ה' היא תתהלל ובעת יאמרו פלגית בין שדיה נאסופיה
 צר ואור חשך כצריפיה יצרת גים כזונתיה וממלכות בכספי יורספי אש רספיה יאמרו פלו
 שמש צדק והרפא בכנסיה ובעת יאמרו פלגית כיונה פיתה אל לב תבשל גרי בחלב יאמרו
 פלגית אשה חכמת לב ואחרי אשר חבלים נשללו לי בכעיומים ונתתי כחלתי כחלת מרה
 ממיומים איך חקא לאנשי דמים האומרים הב הב יעשו להם אלהי כסף ואלהי זהב
 לי כתר התוויה העליוני וכתר המלכות היוחני ותפארת העולם הרבני וכתר עש טוב אשר
 על גבי הוא כספי וזהבי אשר בויתהלל המתהלל לא יסללנו ממנו סלל ואת נחמתי בעניי
 ואכתבנה לזכרון בספר נותן אמרי ספר למען ידעו עיפה ועפר כי אמאס הזמן ונחמתי
 על עפר ואפר ויהי כשמוע האר המליצות הנעימות ואת שמע הספרים והחכמות והמעלות
 חמות אשר נקבו בשמות ויאמר חי אני עשית מהזמן ומכניו נקמות ועתה הנני מניחך שול
 להודיעני כמה היית אל החכמה הגואל ומדוע השכל כל ער ונגיד וגאל והיה מעות כספי מלא
 רוחב ארצך עמנו ואני ואמר שכלי עליה וגבר כי שבעדתי כל הדברים לכספי ולא כספי
 לדבר וזותי לכל יצורי כשקן בר ושאתי הזמן ותענוגיו ומנחתם ונסכיהם כמדובר וככן
 עליתי במעלות השכל אחי ולקחתי החכמות בקשתי וכחרכי וככדויות מדובר כי
 ואשא משלי ואומר

במודעי שאלוני עלימה	ובמה שכלך עלה וגובר
השיבותים בשעבוד דברים	אלו נפשי ולא נפשי לדבר
ואקוץ הדרתבל ויוסיוס	אצוהאל יצור ג שקובר
בכך עלה לבבי עלותי	וביחן טוב ונכבדות מדובר

אשר היעלמי ללמוד התעודות והתורה והעדות ולהתענג בהודות ועשותי עמודי חכמה
 התבונה ומנהג השכל רפדות הוא בחרי להם השעות הנכבדות ואמרתי אל כספי
 תני היום אל השחירות ואחר סוד הוהמא ההמונית והתמונות הסעורות ונתפשטנה המחשבות
 הטהורות כוזה הרקיע מהירות לומדי התורות וקונוי רוגי כלילה לראש אשמורות

קניתי מרדכי השכל ועל ברגותי ענדתי 'סחתי סחרי החכמה ולא יניחוני ' ואורס ואמתס
המה ינחוני ' בטכבי ישמרו עלי והקיצותי המה ינחוני ' ובעת יספרו על איס ואמרו פלו' קנה
דג נפלא ' ושתה יין בכתס אספיר לא יסולה ' ואמרו עלי פלו' חבר פי' משלי ' על דרך היסוד ה
הנעלה ' וכל רז לא אנים ליה ' ובעת יאמרו פלו' קנה רביע פרה וסחר סחורה ' ואמרו עלי פלו'
חבר פי' חמשה חמדי תורה ' ולא השאיר רמו וסוד ' מקור' הספן ועד היסוד ' ובעת יאמרו פלו'
הנמהר ' דגן תירוש ויזהר ' ואורו ודוחן ' ואמרו פלו' חבר בדקדוק הלשון ספר אבן בנה ' ובעת
יאמרו פלו' בית מדות ועליות עברו משכיות ' ומגדל בנוי לתלפיות ' ועופות נחיות ' ובעת
אבנים טובות ומרגליות ' ואמרו פלו' חבר ספר בביאור צורת האותיות ' וכתן האחדים והעשרות
והמאות ' רמו אל האלהיות והשמימיות והטבעיות ' ובעת יאמרו פלו' הלך בארץ ישמעאל
וסבב הגלגל ' וכתאל ' ואמרו פלו' פי' ספר ישעיה וירמיה ויחזקאל ' ובעת יאמרו פלו' סחורת
האיים ' והשירים הנכרים וההגרים ' ואמרו פלו' השירים העבריים ' אשר לא נבראו בכל הארץ
ובכל הגוים ' ובעת יאמרו פלו' רשע ערוס ' ואמרו פלו' המליצות הנשאות עד שמים לרום ' ובעת
חבמי ספרד ישחדס ' ובפרוב' נכא יפארוס ' וכל רואיהם יכירוס ' ובעת יאמרו פלו' עטרת
ודיבון ' וצמר צחר ויין חלבון ' ואמרו פלו' בקי בכל כתיבות החשבון ' ובעת יאמרו פלו' ארנן
וכפורת ' וכתונת בד ומעפורת ' ואמרו פלו' בקי בחכמת התעבורת ' ובעת יאמרו פלו' רבו
כספיו וזהביו ' ואמרו פלו' בקי בחכמת הגלגל ובכוכביו ' ובעת יאמרו פלו' ספר בעיקר ' ואמרו
פלו' חכס בחכמת המחקר ' ובעת יאמרו פלו' נשתכר בפורים ' ואמרו פלו' דרש ביתס הכפירים
' ובעת יאמרו פלו' פלו' עשירים ואמיו פלו' אכל לחס אבירים ' ולו יד ושס בכל ארבע ועשרי
' ובעת יאמרו על איס מחר ימות ' ואמרו פלו' חבר פי' איוב וסיר הטורים וקהלת על הטלמו'
' והוא יכהגנו עלמות ' ובעת יאמרו פלו' דבר נבלות ' ואמרו פלו' פי' חמש מגילת ' וספר תהלות ' ובעת
יאמרו פלו' בלוגי לץ יהיר ' ואמרו פלו' למד ספר הבהיר ' ולסונו עט ברזל מהיר ' ובעת
יאמרו פלו' בתוך עולמות תעפפות ' וצאניו מאלפיות ' ולא מן הסלת איפות ' ומבגדים חלפות
' ונשחות חרופות ' והערות והנטיפות ' ואמרו פלו' בקי במולדות וכתקופות ' ודבריו במסמורות
נטועים בעלי אסופות ' ובעת יאמרו פלו' לכוס שכים ' ואמרו פלו' ספתותיו שושנים ' ובעת
יאמרו פלו' בכלנו ולבו בכרכמיס ' כעמר מקשה ומקומו לא ימיס ' ואמרו פלו' מוציא לך מים
מזור יחלמיס ' ובעת יאמרו על איס מילדי העברים זה ' וניבנו ככזה וזה ' ואמרו פלו' מזה וכן
מזה ' ובעת יאמרו פלו' שפך דם נקי ' ואכל והקיא ' ואמיו פלו' בכל החכמות בקי ' ובעת
יאמרו פלו' חיד' המרבה לבדוק בנשים ' ואמרו פלו' ינעץ נזבס חרשים ' רד עס אל ועס
קדושו ' המטומח לב גדי ואנשו ' ובעת יאמרו פלו' קדוא וכוקס ' ואמרו פלו' חרש וחושב ורוקס ' ובעת
ומשכית אויב ומתבק ' ובעת יאמרו פלו' כזב ושוד ירבה ' ולו סוס ירעישנו בארבה ' ואמרו פלו'
און וחקר תקן משלים הרבה ' ובעת יאמרו פלו' קנה הברבור ' ואמרו פלו' בקי בסוד העיבור ' ובעת
ועסק בצרכי צבור ' ובעת יאמרו פלו' אכל פרי כהס ' ושיך ככזס בלח לחס ' ואמרו פלו' חכס
חרשים ונכון לחס ' ובעת יאמרו על אנשים כי דומנו ונאלמו ' או הליכות שא קונו למו ' ואמרו
פלו' החדות אשר נעלמו ' וחשבון ראש כוכבים כי רמו ובעת יאמרו פלו' בקי בחרישה ובקצירה '

[illegible]

הנסה דבר אליך תלצה ואלה אישוא מוסריך הצריכים ושמך אשר יתנו רבבים הנה יסרת
 רבים וידיס רפית תחזק ולבב יתאמץ כושל יקיומן מליך וברכוס כורעות תאמץ ועתה כ
 כלה עוד ואפש המץ ומי לא יפלא עליך הפלא ופלא והוצאת בשכבר אסורי הומן מכית כלל
 כי עתה תבא אליך ותלצה ומי יחזיק ביד הכושלים אס לא תחזיק ומי יניחנו שדי אהבה אס
 לא תניק ומי ימלא את בלינו שמן ששון אס לא תניק ומי יוריק לנו ברכה עד כלי די אס לא
 תריק שתחפד ויאירו דברך והסר כעס מלכך והעבר רעה מכשריך ושא משליך ושיריך
 והמה ינחמוך וגבר כומן וקוריתיו אשר הממוך כי משוררו הומן וככזיהס לא עמוך ועתה
 הדוד הערב לגורל מעלתך גלעד לתת צרי אל מחלתך ואס לא ינחמוך דברך ומליצותיך
 לא ינחמו דברך ולתף עורה כבורי עורה הנבל וכינור הכה בזמן וגע כצינור ושוטט כחוצר
 סכלך קרא בגרון אל תחפד כשופר הרס קולך ושא על אנשי הומן משליך וכמיתרך
 תכונן על פניהם והגר מעלתך אליהם ומה חלק האל לך ומה חלק הומן אליהם וכוזה תבא
 לך נחמה ותעשה מאנשי הומן אשר לא הגיעו אל מעלתך נקמה ולכן הסר כעס מלכך
 ומכשרך תג כי כה אמר האלי רעה את באן ההריגה כי מי ורעה את עמי אס לא תרעס
 הגדלכני ישראל את תועבות הומן והודיעס כי כוכבי השמים וסלילים כסילס ואת
 רחוס ובעל טעם ושא משלג ויאמר

צבי פאר	זמן חבוש	צרי לעם	וקים רעם
ראה כסיל	זבול כסיל	ואת רחם	ובעל טעם

ויהי כשומני את דברו אשר איט שלמי היתה רוח אחרת נעמי ועוררתי רעיוני ושנסתי מ
 מתני ושמת אל המדבר פני ואצא עם כלי נעמי על הומן הגול את מחמדתי
 מעמי ולבא במשפט עם עם חרמי ולדבר עליהם חועה ולמחות מעל פני דמעה ולנחם
 לבבי מכאבני בהזכירי חרפת הומן וטובני ובעופפי חריב על פני אשר כסו פניהם בחלבס
 וכטמאי את צפוי כספס ואת אפודת מסכת זהבס ובהראות כראיות לא מרומות כי טובות הומן
 ורעותיו מדומות והבוטחים בו כמשלנו בבהמות קראו בשמותם על אדמות והשמחים במתנת
 ידו שומחים ללא דבר להיותו קנין רצון וכשבר והשותים במזקיין נחטבו לאפס ולאין
 והפורטים על פי הנבל הכלכלים הכלכל הכלכל כשכח זה במשפט
 יבא ועם אנשי הומן יתוכח וההצלחות הנעימות והמעלות הרמות הס למלאכי אליהם
 העולים בסולם החכמות המטהרים והמתקדשים ואל האל נגשים והיורדים חשים לעשוק
 כפשים להיות חיים אחרי מות וקדושים וראו כתיבות הומן תחתיהם וישבים ועטרותיהם
 כראשי האור נוגה עליהם ואשא את מליצותי לנחם לבבי ולכב אנשי עצמי ואומ' אני

נמלה	נשאתני	בפיה ה	נמלים	אני עם עם	ולו אריב
מעולה	תמול לא ה	עטתני את	כאלו	נפה תחתי	וארצי ח
שללה	תמול לא ה	עניקתני	כאלו	חלה בי או	כאלו ב
עמרה	שכחתני	והקשיחה	בעצב	ילדתני	כאלו לא
חלה	משרבת	כזנה	נורכה	קעה מני	ונפשה כ
שכאלה	ולו אתי	תחבק יד	בימין	דחתני	הדפתני
ועולה	פרי כפה	וכן בטנה	ואני	ולא פשעי	שכידתני
ומעלה	וימין גם	שמאל מטה	ואחיר	זמן קדם	ואכיש ב
ונגלה	ודודי א	חזה נסע	שלים	עדים בעם	ואראה בו
תכילה	לרבות עם	ונפשי לא	ותכיל	רחב היד	אבי עולם
לגולה	והייתי	לעמודים	חגרים	במפרץ ה	נתנני
וגולה	ולי תכין	בלי כסע	חליפות	לזמן עם	וחלקת
עגלה	ולערב	לנוכח ה	בשחר	למול עקרב	ואשבונה
פעולה	עדי כי י	צאה בי ל	בכח	זמן היתה	וצרת ה
תעלה	לבכי ל	הבה גם מי	אזי אש	רבה אלו	ואלו ק
לאכלה	להסגירו	ביר זרים	בחיקו	זמן לבי	ו ישן ה
בתולה	להרד מו	בחיק ערבה	כמו לו	אשר יתח	בזיו שדי
נקלה	ואת שברי	ירפא על	וילעג	למכאובי	זמן ישחק
לחמלה	ולא חס עין	אנוש עלי	יעינים	לאכזר כ	ונחשכלי
החלה	ולי יסר	בעקרב ו	בשוטים	גדי בגד	ויסר בו
במלה	מושלים אל	פני נפשי	זמן רע	עסקיו ה	ופנה מ
כגולה	ותוכחתו	לעומתי	לגנדי	מסודרת	ואהבתו
שכולה	אזי אם ה	זמן היתה	זמני	זמן טעם	ולו טעם
עלולה	קדומה ו	אני לח כ	לעלה	תראתי	ונמשלת
לעולה	לעצים ו	אני השנה	ובקריו	זמני אש	ודמיותי
וצולה	דמעי כל	יאור מעור	בישון	וקורותי י	ולו אכבה
מגלה	וקירותי	אחבר בס	אכוני	לספר ד	ולו בארני
תהלה	ודהיה	אלי נפשי	לבופי	שמרה מחסום	ולכן א

ויהי כשמוע הער הנאמן את אשר התגולל כי הזמן והחלד הסכין בין סימן לסימן י סם
מגמת פניו לנחמני מכאבי ולהטקט כמאמרו טא עכבי ויאמר חיה וברוך צורי
כי למחלתך אהין צרי ויאמר אלי אמר כח הנכחה אשר עמדת לזרע הזמן משתלה הנסה

הברכת	ה	זמן אחת	ואם היא	לחנן את	יעיריה	עצילה :
העיני	ה	זמן קמו	וכהו	ואם און	זמני היא	ערילה :
הלא אצלו	ש	שהקים לי	ברכה	אשר כל ת	אזה מני	אצילה :
הנגלו	ש	ערימות	לנפשי	ודרך תו	צאות חיים	בעולה :
הקצור	ק	צרה יד	ה זמן מ	פדות או אם	להציל לא	יכולה :
בשמיאת		ענן אידו	ופירו	לבושי ו	ערפל לי	חתולה :
לכל פשע		ואל כל ריב	ומצה	זמני י	עלני ב	תחלה :
ברית כרתו		עלי נפשי	תלאת	ובמבוא עיר	פרצה י	עלי לה :
יגן לבי		פרי יתן	בעתו	ואנהתי	הכי תתן	יבולה :
אסירי	ה	זמן טבעו	בתוך בוך	ורגלי ה	טבעו בתוך	מצולה :
אני ארן		והצרות	קרשים	אני אפוד	וזמני כוס	רעולה :
זמני ד		ברי אזעק	וחמס	ושוד אקרא	וארים קול	כחולה :
ותבחר מ		הנק נפשי	ומות	לנפשי י	ערב מים	גאלה :
וקדירים ש		גבו ישע	ונדמו	אריות שו	אגים ואני	נבלה :
ונשמתי		הכי תבול	כאלה	התצלח ו	עלי יגן	שת לה :
וקדרות ש		ודדי אראה	כאיר יס	ואורי א	חזה כ	אפילה :
ונבלת בו		ערים חשבו	נדבה	ונדבתי	חשבוה	נבלה :
בשיקתי		חשבוה	נשיכה	וקלשירי	יכנו קל	יללה :
ונתבל		ינדוני	בני יום	כאלו ב	זמן אין לי	נהלה :
הסיתוני		ויכל לי	כאלו	אני שמשן	והכה לי	דלילה :
יניסני		עלה כרף	בקולו	והייתי	תמול מנים	קהלה :
ונחשבתי		הדל אישים	ונבזה	לעם נחשב	אני שלשם	סגולה :
ואין לי	ב	זמן הרע	מתיקה	אשר לא ת	היה בראש	כלולה :
ושטמוני		בני ימים	כשטמת	זאיבי ה	עדבות ל	רחילה :
שנת חבלי		שנת חבלי	והלי	מעוברת	וצרתה	כפולה :
ואוררי יום		שנת הבלם	פשוטה	ומהלתם	יהי לה קץ	ותכלה :
תלאתי		ארוכה עד	שביטות	ושמדותי	כמורגע	שקלה :
ודמעותי		יבישון ה	עננים	ביום מבול	מלמדות	גזילה :
משנאי הם		בהר ציון	ואני	כהר עיבל	מעותר ל	קללה :
והיה כל		יציר עפר	נתיכה	במתגה	וחיתי	שאולה :
בבין עמל		ובינות ה	יגונים	אני נמשל	כקומר ה	עגולה :

וַיֹּאמֶר הֲרֵי כִסְלֵאֲתִי בִידֵי חַרְיוֹתָיִךְ וְשִׁמְעֵתִי סִמְעַתְךָ וְכִי אֶתָּה מִן הַיּוֹשֵׁבִים רָאשֵׁינָה בְּמַלְכֻת חֲדָשָׁתְךָ וְהַצְבֹּנָה וְהַיִּיתָ מִרְאִי הַעֲדָה לְתוֹרָה וּלְתַעֲבוֹרָה וְשִׁמְעֵתִי אֲנִי מֵרִים כִּי יָד חֲרוֹצִים תִּמְאֹל וְשִׁלֹּס רֶב לְאַהֲבֵי הַתּוֹרָה וְאִין לְמוֹת מִסְּסֹל

וַיֵּשֶׁא מִשְׁלֹ וַיֹּאמֶר

אִם ה	גִּזְרָה	י	רָדָה מִמֶּעַל	אִם כֵּן	חֲרִיצוֹת הָאֲנָשִׁים הַכֵּל
יַעֲיֵב	זִמְן רַעִים	וְעוֹשֵׂי תִכְל	בִּיבֵל	בְּלִיעַל	עוֹדֵי רוֹם יַעֲלֵ
אֲכֵן	אֲשֶׁר לֹא	ב	רָעוּ לְבַעַל	יִשְׁבֹּר	זִמְן אוֹתָם בְּשִׁבְרֵי בִבֵל
הִמָּה	בְּעֵינָיו	ב	הֵנִי אִיזְבֵּל	לֹהֵם	מִקְרָא בֵּית חֲלוּץ הַנֶּעֱלָ
אַחֵר	אֲשֶׁר עֵין ה	זִמְן עוֹרֶת	כִּי לֹא	יִחַלֵּק טוֹב	לְאִישִׁים טוֹבו
וְלִבּוֹ	עֵרִים לֹא	י	גַּעַר מִגִּעֶרֶת	אֲשִׁיב	אֲנִי עוֹר וְלֹא יִחַשְׁבוּ
עוֹד ר	עֵינָי עַל	דְּבַר תַּפְאֶרֶת	אֲלִי	לְטוֹבָה	אֶת שְׁמִי יִכְתּוּבוּ

וְאִידֵךְ לְכִי עַל דְּבַר תַּפְאֶרֶת יִטְרִיד רַעֲמֶנִת וְהִזְמֵן מִן הַכְּדִיכִים וְצִלִּים עֵינָיִךְ חִי אֲנִי כִי אַחֲרֵי הַיִּתְּחַזֵּק עוֹר גִּם אֲנִי אֶהְיֶה מוֹכֵה בְּסִנְיִרִי כִי הוּא כֹאֵב וְאֶכְחֹלֵנוּ כְּתוֹנִים וְנִצְטַח אֲכֹת יִנְטֹנוּ כְּנִים וְנִקְצֵן בְּכִדִּיכוֹת כַּעַל כְּרִחִי אַחֲרֵי אֲשֶׁר עֲמַד כְּהֶזֶה עֵינָי וְגַם לְחִי וְנִזְכָּר הַמְלִיכָה אֲשֶׁר הִיתָ רֹאשׁ שְׁמַחֲתִי אַחֲרֵי אֲשֶׁר לֹא הִסְכִּיתָה אֶכְחֵתִי וְאֵשֶׁא מִשְׁלִי וְאֹמֶר

אִם ה	זִמְן עוֹר	וּבְנִי וְכֹחִי	אֵל	הִזְמֵן	בְּדָמָה בְּכָל כּוֹחִי
כִּי ב	הִתְהַעֵן	וְנִסְלַחְנוּ	עַל חֵן	וְעַל צֶדֶק	אֲשֶׁר מִשְׁחַנֵּנוּ
שְׁלֹ	פְרִיצֵי עֵם	וְתַפֵּל טַחְנוּ	בְּתַפ	רַעַה כִּיּוֹם	בְּעַל כְּרִחִי
אֲלִי	בְּקֹדֶם	י	עֲרוּף לְקַחְנוּ	כִּי עַל	בְּדִיבוֹת לֵב לְעַפְרֵי שַׁחְנוּ
אִיה	נְדִיבוֹת	אֵן	תֵּךְ שִׁיחִי	בְּגִידִי	וְעוֹכֹתִי וְלֹא עֲבַרְתִּי
מִצָּחַ	שְׁפֹתֶיךָ	וְלֹא שְׁכַחְתִּי	בְּאִיּוֹם	וְלֹא הַיּוֹם	אֲשֶׁר קוִיִּתִּי
בּוֹ	מִמֶּךָ חֲמוּדָת	לְבָבִי זֵרְתִּי	וְאֶעֱנֶנָּה	כְּבוֹד תְּמִיל הַפַּחְתִּי	

וְעַתָּה אֲנִי רֹאהֶם רֹאשׁ מְדוּבֵל לֹא אֶעֱמֹד מִשְׁפָּאָה וְחֶלֶק הִזְמֵן לְכָל הָעָם יִשְׂרָאֵל מֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה אֲשֶׁר וְאִשָּׁה וְכִית מְדוּבֵל וְעֹלִית מְדוּבֵל לְרִידָה וְחֵטָא שְׁלֹחַן וְכִסֵּא וְמִנְכּוּרָה וְשִׁכְנוֹ אִישׁ עַל טוֹרָה מִקְצֵתוֹ תַּחַת גִּשְׁנוֹ וְתַחַת תִּלְכָּתוֹ כִּמְדַכֵּר בְּעִרְכָּה כְּהֵר וְכִסְעֵלָה וְאֲנִי אֶשְׁכֵּן לְמֹל עֲקִידָה בְּשֹׁמֵר וְלַעֲרִיב נֶחֱם הַבְּנֵלָה וְאֵשׁ בֹּאֵת לְחִבְרֵי קוֹרְנֵתִי חֲכֵרְתִּי בְּהַם מִתְּמַלָּה וְנִצְטַח הַכְּרֹכָה אֶת הַיָּד לְזִמְן אֲנִי מְדוּבֵל לֹא יִשְׁפֹּט מְרַעַה לְכָלִּי עוֹכֵי הַלֵּל אֶשְׁלֹל לִי בְּרַכְתִּי זִמְנֵיךְ כִּי נִגְלִיתִי הַיּוֹם כִּי יִבְרִיחַ אֶת עֲבָדֵי כְּהִנְיָוֹת נִגְלִיתִי אַחֵר הַרְקִים וְאֵשֶׁא מִשְׁלִי וְאֹמֶר חֲכִרְכָת

כי י שחקו עלי צעירים בו ערים	אוצר	ומצוק א היהפוגע
אתמיל לבבי עד שחקים י עלי	שיאו	וראשו ה זבולנוגע
הים עלי נפשי יגבת צ באוי	הים	לבבי מ מרה שבע
כי ז נתה מא חרי ארצי ואס	גמר	זמני ו אני השע
יואל ויקח ה זמן הני ואדי	נשוי	לבדו י היה פרע
לו מו תתני ה זמן טרם אחי	עורב	ערובה או לזר תקע
כי א חזה בי על ערובתי אני	חושב	להסיף ו אני גרע
שכל זמן ידיו ללבי רש ידו	כי הוא	אשירות ה זמן גרע
צרו יגונתיו עלי לבי ולא	לגר	בלבירק להשתקע
יד לו חמי כיום ילמד ל קרב	זה רב	וזה ערב וזה תיבע
זה י חרץ לשן וזה אחז כנף	בגדי	וזה לשן פטיסק בע
לא יי עפזכיום מבקשי לו חמי	המה	בחדשים ו אני יגע
אס א עלים עניי זמן אתו יגל	אדמה	לשב הש ערה צובע
חשה אלדים חי וקבץ כ דחד	ובעו	זך צול אסף צולע
יהיה לך כים וישטח כ גרד	כפיו	ועיניו ב בכי דובע
השקט שאן לבי ותחיש לו פדות	צור מ	חריב הרים וים רוגע
כי א חזה ימים יבדהו באף	אראה	זמני ים ליום גסע

ויהי כשמינע השר את אנדותי ואת אשר ותעלל כי הזמן ואת אותותי התעצ למסק מחמדי
 ויאמר כלכ כשכר שמעתי מאד דוקיך די ואחרי אשר התנכר לך הזמן השקט וכטח
 באל הכאמן וכז תהיה כעור כי המגור לא ידחה מה כבוד וישא משלנו ויאמר

אם האופן לך התנכר	וזמן כוגד לך התאכזר
השקט וכטח כי המגור	הוא לא ידחה מה שנגזר

ואען ואומר ומי הוא אשר מרעת הזמן ישתוק וכבר עשה בעד כדיכי עמים הרמוק אשר
 חלף רוח מאתו ויעבור ואס ויעלה מעלה מעלה בני ככל גס בני כלי טס והכריכי
 אשר מעולם אנשי הטס מכיתו ירעס חוח כאהליהם קמוט יירעס

ואשא משלי ואומר

זמן שר	יחנק ועבד	כפנק	ובוצר	ואיב כאריה	יזנק
יחיה	ברשעו מחיב	בפשעו	סקילה	שריפה הרג	וחנק

רצע	זמן אזני	לעולם ל---	עבוד	צר לי	זמיתן	אחיגוע :
ארור	זמן בוגד	ארורה ה---	אד	מה	ב-- עכורו	וארור מרצע :
מה לי	ולבני ה	זמן כי י---	קבו	אותי	כאיש מדון	ובר מונע :
אזכור	ימי חרפי	ואזכוריום	אחי	חרבי	בבטן ה--	זמן תוקע :
וא	היה אמן	אני אצל	המן	אינק	שדינעמו	ואשתעשע :
מי ה	אמן עלבו	ערים כי יא--	מרו	כעדי	אלדים ו--	אנוש קיבע :
מי ה	אמן כי מ	משלי י---	קרו	לב ה--	נדיבים י	היה נוקע :
מי ה	אמן יוסבי	חמודות ס--	פרו	כי י---	קבאוכוס	שמיבוצע :
לא ה	אמנו יו	דעיכי ה--	זמן	ישגיל	גאון לבי	ויכנע :
יער	זמן לשפוך	עליבניו	חרון	אפו	ואמרובי	לברבוצע :
טמן	לנפשי פח	וקצץ ל	איל	וכסיל	פתיל זהב	ופחרקע :
אניה	זמן אלמי	כבודך ת--	חלוק	כיום	לכל סכל	ומשתגע :
תשים	לך נזם	זהבך	באף	חזיר	אשר בבון	וטיטובע :
תשכח	בניאלחי	קרושיו יו--	דעיו	ותע--	שירזירל	אליליכורע :
המ	עלה עשן	וארץ י--	חניף	פוטט	למיהריב	ויתגלע :
יאמרו	עליאשים	עשירי ג--	אזה	זהתם	וזה ישר	וזה יודע :
ובעד	חכם לבב	שללו ה--	זמן	יאמרו	אשר מוסר	וחק פירע :
יתמ	לאו יתל	חשועלי	בני	נכל	והנרבע	והרובע :
בזו	ללבי ל	עגושכלי	אשר	אתמול	עצת הרו	זנים בילע :
לא ז	כרו מטה	תעודתי	אשר	הה	למטות רו-	זנים בולע :
לא ז	כרו שכלי	ואדרתי	אשר	ירדן	תעודות רוס	ויסבוקע :
יתפ	ארו המה	בשילוחם	ולא	זכרו	פרס שכלי	אשר נובע :
יתפ	ארו עלי	חילים עו	קרים	בטע	אלדים ו	אני נוטע :
ובעת	אשר נטעו	נטע חשך	ושוא	זרע	צדקה א	היה זרע :
ובעת	נבניהם	להרים שו	בבוס	מכין	ספרי ל	מרוה צע :
יתפ	ארו עלי	אשר לא י	דעו	מהבין	למניע	למתנועע :
והו	רסיסקיד	היאמון ער	ה יסוד	המה	לקרקר ו	אני קיבע :
לא י	דעויבין	ימינס אל	שמאל	האו	מרים אלי	חדל הרע :
עד כל	עויל ובטיל	וכל זר ו	איל	יורה	חציו בי	וכמתעתע :
שבחו	אשר שכלי	תמול לא י	חטיא	חציו	ולשערה	קולע :
אסכל	נבניהם	עשירים ל	אמן	אחיה	בשכלי	לאמון רבע :
לא ה	אמן עמי	וידע	שמי	עד	א ערוץ המון	ואשתרע :

ותח ארך כפלת משמים ונמס לבכך והיה מים ואיה שירותך הנעיונות יחליבו העצמות
 והאירים העבריים אשר לא נבראו בכל הארץ וכל הגוים אי רד עם א! ועם קדמנים
 החולת את תירושך המאמח אלקים ואנשים ואבן ואומר ידע ארזי הנאמן והדור החומל
 והרחמן כי ערס נתקן מיתריו וסודר אהלי סלי הייתי בביתי ורענן בהיכלי אמנה ביומי
 חדשי בחלו כרכוכי נשפי ערכתי לרעי ותקצתי לור כפי ונקטתי וכלכתי באמרי פי
 ואחרי כל זאת השיבו העגלגלו והגבבות העל לקלו וההבלחות העל לקלו והעני והוקנה רוככי
 במדום והנשא כל לקחת ילדיו לעבדים ולו היו ארזתי וקדותי בשפר נכמדים לא ישא
 צמד סרדים והנבאים אביו לאמר כי את העובדו לשאנור כרשים אצם כרשים עד מתי אצם
 פוסחים על עמי הנבישים כלו מעבידם לב האבן דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן וימי
 קלו מכירך אחכל וחכל כמרץ וכל כלב לאנו עליהם ולכן אין חזון אירי כמרץ ונבישי
 ורעיוני לא מכל חזון מה ונאחתי את אשר אהבתי ונקצו ממני כפסות עליהם ערכתי
 ואני וקנתי ונכתי וארך יצמוד לבי ותחוק ימי והנה בשמים עדי ונכמרים סהרי כי מיום
 נסכר כד הונו על המכוע לא לכסתי בגד כבוע ולא עמד לבי רגע אחד קבוע אף כי יום
 או שבוע ואהיה שאר עובר ולא כמנצתי מהצער לכל עובר ולו העלתי הייתי בשירי מוכר
 חסכוני רעי כמתכבד ולא העכרתי ולעוקר ברית אחים ולא עקרתי אי נאמנות היה לי מ
 מעיר לעזור וכל ער ונגיד הקורבט אלי יבאר והנני הינא אחור כנור ואין דן דיני למור
 לקחתי על מנת להחזיר ותחלתי כבוכה ותזו אמונתי ציר לא נבוכה מה אנוח ל עוד אחרי
 אשר המסכנות הציאני לנזוח הנאמנות והתחלתי בשבח וסימתי בגנות מה אדבר ומה
 אצטרק ולא יתני הומן לשלם נשפי ורואי יאמר כי לא מנאסר כל רק משא קשיי שחקתי על
 סומן והיום כי שחק אני כותב והוא מוחץ וחיימה עוז בחיק ובראיתי כריכי עמים אשר
 מנבר כמטחוי קסת הרחק :

אראה	זמניוים	ליום נוסע	ולא	אראה	הדר שמשו	והוא שוקע
אראה	אני נכאב	וימי רד	מאר	אראה	יתד אהלי	ויתרועע
אראה	אני תכל	וירד	תחזיק	בכנף	מעיל הודי	ויקרע
מן גוי	יגרשונ	כהיום	גו אלי	עלי	כעל גנב	יריעון ריע
יד ה	זמן אתם	ועמם א	חרי	עם שו	פרות היו	בלים תוקע
יאמר	זמן עלי	אשר הם יא	מרו	הס יא	מרו קדש	והוא ברנע
איום	תבונתי	רחב הוד	ואי	שכלי	אשר היה	תמול שופע
מי ה	אמין כימי	תהומך	י עבור	עור	ופסח	וקב קטע
סה או	מרה נכאב	ואין ליאב	ואם	אין אח	ואין חומל	ואין לירע
אזעק	בלב נשבר	ואבה כף	לכף	אבכה	לקורותי	ואין שומע
אם א	קרא בשלום	אנשים	יאשרו	מהלך	ולשלומי	חדל פושע

אולי אמצא ככון ירוה במענהו צמאנוני ונדיב אחשוף לפניו צעף פני יאן חכס יניס במראהו
 יבוכי אנכי בדרך נאלי אבי נחני בית אדוני אשר אל כל כבי ובראותו אותי לא הייתי רע
 כציניו וכשאתי חן וחסד לפניו ויאר אלי פניו ויביאני אל ביתו ויראני את כל בית ככותו
 ויהי בראותו אותי ככלי גולה עולה באיש ממקומו גולה וכסלי מלאו כקלה ויאמר הדוד הנעלה
 מדוע פניך רעים ואתה אינך חולה היית בשכבר עורץ המון רבה ועתה עשונך חלל ופירא
 נשכה ואני חנא אני כאן היט לדבר לך אל המלך או אל ער הכבא ואנן ואומר בתוך עמי
 אנכי יושב ולרעת קורותי לדברי הקשב

ואשא משלי ואומר

מירעי שאלוני עלימה	גבירתך במושך את כמורט
השיבותים יצאנוי כספי	וזה דרכי לנגדי קם וירט
זיסר ה זמן בכלל המוני	לחנפיל לב וליבכלל ובפרט
העת לשחוק וביקרע וימחוק	אשר עלי כבר נחתם ונחרט
הישובו ימי חרפי לעולם	והמה נמ לטוארץ אדרט

ובמוע לא ידעו פני ולא יבכמן עיני בראותי כי גלג מאויי ונוטל כבוד מבית חיי ואנסי
 רמיס ומרמה ואנסי לזון אשר לא הגיעו לרועי כאן יעלו על מוכח הזמן לרצון
 וכבוד העליהם חרח ואני אונק קורותי מרה ואצרח ועמל ידי כפנתיהו לקודות הזמן מירי
 ברוח ירח וכסיל אשר שלח הנוכח ארץ גויה על יד עיתי ויאמר לאתני הוסכ כספי עם
 הנה באמתחתי ואשא משלי ואומר

איך י עלולבי ואיכה לא	הד אנה תפרח בקרחתי
עת א חזה כי שחקו עלי	בנים תמול סרו למשמעתי
מה ל זכני חליף עשר	מונים עבודתי ומשכורתי
ולאיש אשר לא עמול הוא בו	יתן אשר נלכר בתוך רשתי
ושכר עמל ידי צפנתיהו	חתום באוצרי בטבעתי
הוא כ חלוס יעוף ואיננו	כאן ימאן ל עמוד אתי
ובסיל אשר הוננו תמול שלח	ארץ גזירה על ידי עתי
יאמר אלי אחיו ראו הושב	כספי וגם הנה באמתחתי

כשמוע אשר דבריו חס לזון בקרבנו ונשמה לא נותרה בו ויתעצב אל לזון ויאמר אלי
 אומר כא פאר זמני מה היה הדבר בני ואני ראיתך נשא על כתף התהלות ועל
 דכשת המעלות המהללות וכל ער נגיד כך יתברך למען האלדיך ולקדושי ישראל כי פארך

להיות לשדה אורח ונתפתח הארץ את פיה ותבלע אותם ואת קרח האלרים נשא השם יפה ענף
 וחורש מצל רוח ביכה עליו אל והגיע גיא הריוח אל אל ויתן חכמה ואכל כלבו ויהפוך
 לו בו עד אשר חמרו משוררי הזמן לכריבותו מלכו צמול כריכי עמים קרבות ערוכי וכל
 סר ומליץ ואח' עבד השם אכזבי תקעו הזמן ליתר במקום נחמן ויקרחו בני ישראל את שמו
 מן ויחכם מהימן ומכלכל והכירך את השם בכל ויהי מקל עבדות פסות חידותיו
 נסכיות וחמדותיו ושמן העונה סווד על פי מדותיו מלאה הארץ מחמדותיו ילכו חכמי החכמה
 לאורו ומשוררי הזמן ילכו חשך בדלו כרו יעשו מפני חמרו על גרבותם ענקים להשיב
 עטרת השיר לישנה וכצורי המליצה להקים ואני העצב ככזה נספן מיראתי עלי ועל חכמי ה
 המליצה פן נפץ לא סרתי מהתאבק בעפר רגלי ללקט פניי משלני וכחולחיו ולשמוי
 ולאורות פרי בשמי ולעש חדותיו ומשלני על שפר כן חמרי שפה להצית משלני הערכים
 בלוח לב הזמן ככתבים ועמדו ימים רבים ובראותי כי אני מנחמן לעש מיומיו ולאחזן
 בסנסנו וכגנני בו ומיו פתח לי ארבות שמי והזל בשמי ונחמה מרחוק כשאות ובורה
 היו בעיני דברי כבאות לא תשבע עין לראות והעמדני על עניינים לא שערש הראשונים
 ועניינים מעניינים טונים ויאמר אלי כן אדם בטח תאכל ומעך תמלא עניינים וחידות
 לך אגלה וחבר מהם שפר בכתם אופיר לא יסולה וכה רבות עמי מהחל עד לילה להנחיל
 אוחבי יס ואנחותיהם אמלא קוש ואזוב ממעייני אכול פרי עדני אכול והותר בדבר ה'
 וכראותי בשמי דבנות יולו ידיו לקטני כפריו עם כרדיו ואכלתי פרי מגדתי עד אשר רוח
 חכמה ועצה מלאתי והנבאתי כאשר בותי ואקח פניו וכדולחיו ויצינו ושרחיו ממגד תבואו
 שמו וממגד ברם ירחיו ואעשה מהם עטרת להיות בראשי הנדכים כוהר הרקע מזהירות
 ונורות ומליצות לסקוח עינים עורות ולהיות על רקעי המליצה למאמות ומה חושף עוד
 לרבר מאורותיו וענייניו וחדותיו ושאלותי חליו ותוכחו הלי והעתר היתה דים לכל המלכה
 לבשית אותה והותר וזה החלי לעשות אחרי הושעני בלתי חמן וירי לשמים פרושות להוצ
 עש פינו כאשר נחבר ולהורות אותנות אשר כדבר

החברת הראשונה

אמר עמנואל

המחבר - אחרי אשר יבא דבר מלכות מלפני הזמן
 וכנצב בדקו להחיר לבבי ולבלע עצתי ובהקיר
 ביר מימיה כן הקר רעתי ושלח ידו בשלומיו חלל
 בריתי והשאיני ערוס ושלל בדמי העוני מגולל והיתה לי כפשי לסלל הייתי בדמי
 היגונים מתבוסס עתים חלום עתים גוסס ולא היה לי כש להתבוסס פשעתי מעילי הבחנה
 והחדוה ולפני מלטים כתבני הזמן לראות תחת היותי בטכבר הימים נחמד להשכל ולעניים
 תאוה ויתהי הדאגה חמוכתי והתלאה סוחרתי פשע בכחופעס מקנן ופשע לראוי מנחן
 חשך ומשחר תארי צמד על עצמי עורי ומכעתי את לבי מכל שמחה והאכחה היתה לי
 לארחה ושמי מגמת פני לגלות בראש גולים ולסקוד על דלתית האזלים חולי ח

טורף נפסך באפך ובחרונך קוס לך למה זה אתה נוסל על פניך לך ואספת כל מחנה סירך
ומליצותיך ואמרי עלינו ויך למגדול ועד קטן וחברם על ספר כותף אמרי ספר באשר ראית
לך יהודה חריזי ספר חברו במליצות ובשירות כמרצות ומטלים ממטלים פונקים לא שערס
הראשונים : ובמך השירים והמליצות אשר לקח בקשתו ובחרבו : אל שמות אנשים אשר בדא
מלבן : ואעפ"י שהיא חברה : על שם חבר הקיני ואיתן האזרחי ספרם : ואומרה ד' יהודה
חריזי בגאון : כוון לחבר ספר מתחלת עניינו : וחבר השירים והמליצות החרותות : אשר היו
לענין הספר כאותיות ולקח בידו מטה שכלו ועשה בו את האותיות : אמנם אבי המליצות
והשירים חברתי קצתם בימי הנעורים וקצתם בימי העדנה וקצתם בימי הזקנה : לא כונתי
לחבר ספר מהם : ומה יהיה הענין אשר יקבץ ביניהם יואץ שכל איש אשר הונף ואשר הורם
יכל לקבץ שירים לכוון חבורים וימי יקבצם מראש סביר וחרימון וממעונות אריות ולקבץ נדחיה
קשה מקבוצ גליות : יען הסר ויאמר אל יאמר כן אבי החכמה ידעתי כי כל תוכל ולא
יבצר ממך מוימה : כי לא תאבד חכמה מחכם וערמה מערום טעם בחוצות שכלך ומצא ע
עניינים וחברום : כי אתך שירים ומליצות עד שמים לרום ואעפ"י שכל השירים רוח ברכתך
ילדתם והמליצות יד חכמתך וסודתם והתיחדת בהם ואין זר אתך שא משל כאילו יהיה איש
לחברתך ישאלך ותענהו ויענך ותשאלהו ובטעם חדש תכנהו באשר תלבך אתה בודהו :
והנני מעולם סר לא חברתי ומליצה בשירי שכלי לא תאיתי : שים אותי לחברתך בספרך
ויחש אלי קצת משליך ושיריך ואף כי תפאיתי בשירים ובמעשים אשר יהיו על שמי מיתחשים
בחרתי היות לך לריע ולעמית ולהיות שמי חרות על לוח ספרך עולמית : ועתה קוס לשון
הזהב והאדרת ויעשה לך טעם תפארת ואסוף מחנה סיריך אל מחכרת למען יהיה הגונב מהם
כגנב נמצא בוחתרת ואשמע אל עצת החבר ואשאל מאת האל להורות אותנו את אשר
נדבר וזה החלי לעשות וידי לשמים פרושות להיות עס פי בהגיוני ולא אכשל בלשוני

קומי שיר	תי יפתי	ולבי על כל	שירות מלכי
עם כל עובר	אומת עבר	אז מתובר	משפט ערכי
ופחי ועל	הבתים יחי	על במתי	חיים דרכי
לירות חצים	צדה דיכי	לתכך ב	קשת מושבי
יערוף לקחך	יזל בטל	על כל בשר	רוחך שפכי
אברי לכל	עמנו אל	עבר אל ש	די אנכי
שובי בפשי	למנוחייכי	ביהאל ג	מל על יכי

אמר עמנואל

בכר שלמה זצל אחרי אשר אור האמת נעדר
(שמש הכמה קדר יעמר השכל כאיש נדהם וככבי
התבונה אכסו נגהם והמליצה היתה לעורח חדל

ספר המחברות למר עבנואל זלה

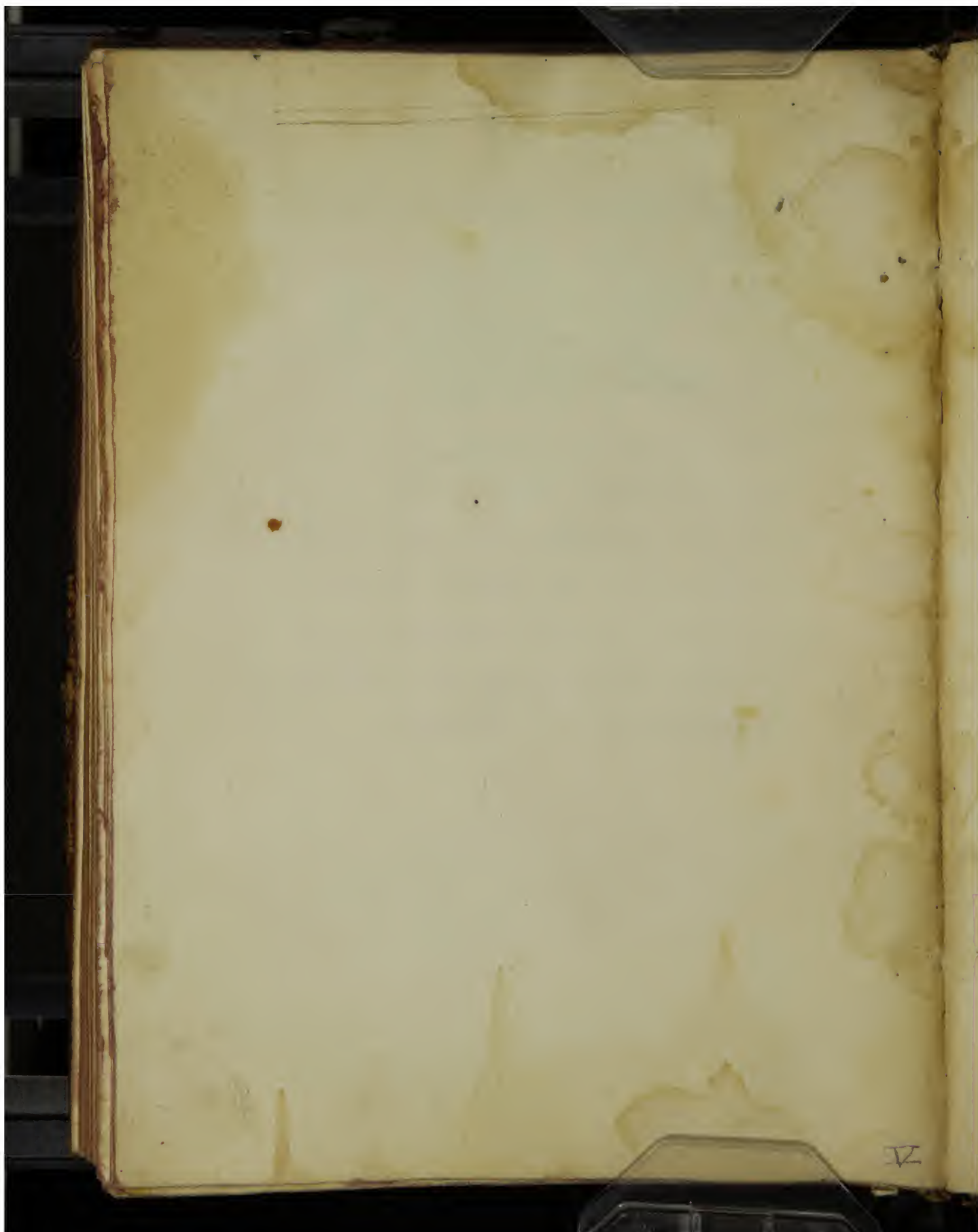
עבנואל בכר שלמה זצ"ל אחרי המדנה אל הסכה
הראשונה 'כלב כורעוב כנס מתחנכה' אומר כי
אחרי אשר יומילערוכ פכה 'נסעתי מן העדכה אל
הוקכה' הייתי כצפור כודדת מן קנה 'ואני הייתי
בפירימו העיר אשר במדקא המדינה' 'נשם חתנו
אנשי חסד ואנשי אמונה' היוטבים ראשונה

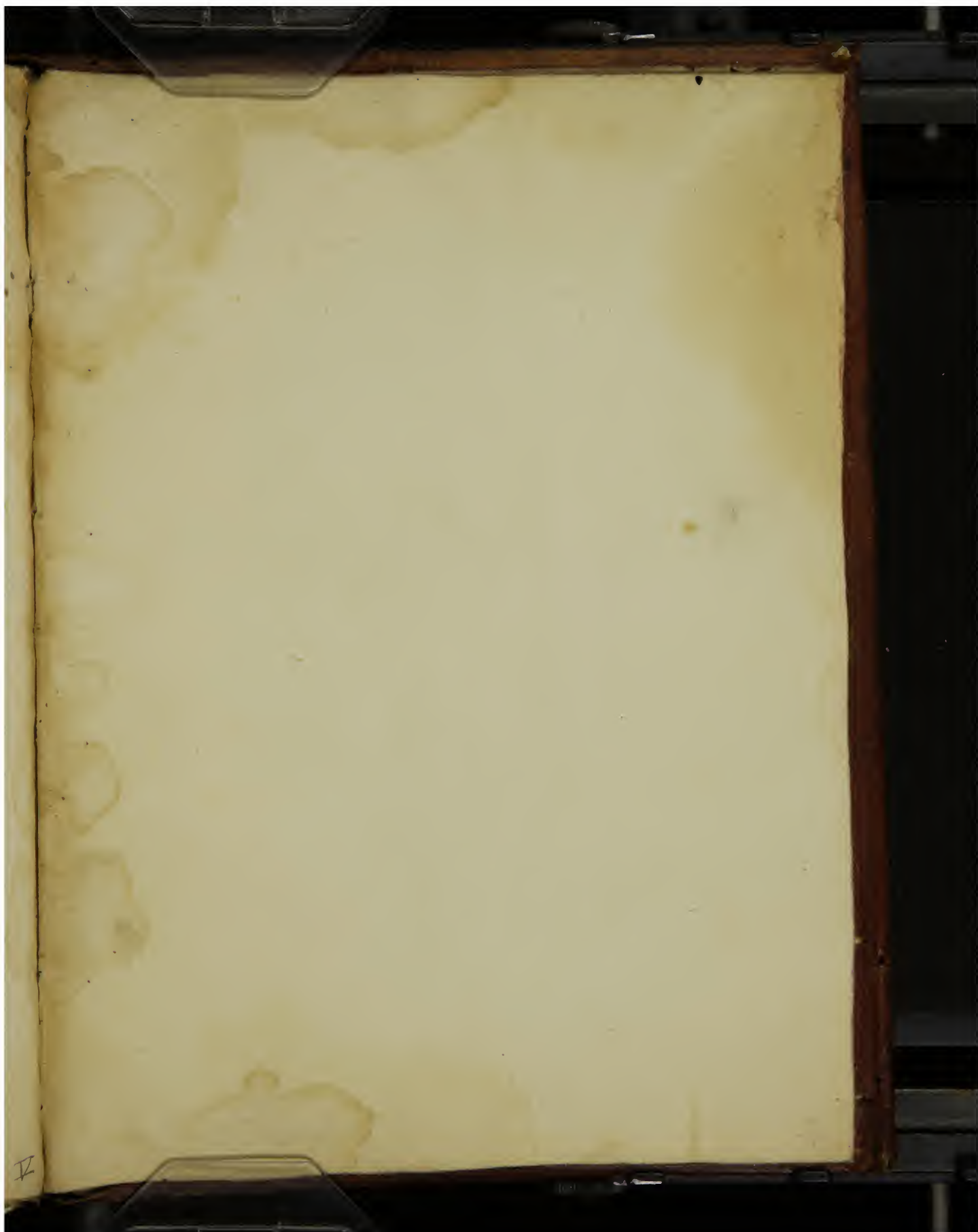
במלכות הרעית והתכונה 'ואני הייתי אדם באמנה'
ויהי היום אחד סגורת פורים' הלכנו בכח האבילה והיו והצפרים 'וכאספנו לחיה בכר
נרחם ויחריכו הספורים' 'נאצית כנסאנ עכצ' 'לרבר רק מאורות השירים והמליצות'
וכל אשר חברטור מלכו יאמרהו: 'ואז שמע שיר חברו זולתו ויספרהו' 'ואיש לקט מהז ואל ספר
חברו: ירא: לשירים יופים והדרס' 'ואשר לא יבא בעצת האדם והזקנים כל רגאו וחורס:
ויהיו כנו אנשים אשר הגיע מסלולתה' 'להתפאר בשירים חברים וולתה' 'וקצתה התפארה ב
בשירים חברתים' 'והעלתי עיני מהז כאלו לא הכרתה' 'וקצתה הכיאו שפרים מלחיו שירים
'אשר יגעו ללקט בין העומרים' 'ויצברו אותה חברים חברים' 'קביצת כסף וכחצת לא לעזר
ולא להועיל כי אד לבשת' 'חקקו חקקי און וספרים הגדילו' 'וכן טהור לטמא לא יכדילו'
'וקצתהו בשירי מתפארו' 'וכבוד מליצותי מאפרים זה אומר דלתי שירך דפקתי' 'וכל שיר זולת
הרחקתי' 'וכאשר ירבה האור על מצני איש שירך אל הדפקתי' 'ואמרה אל רעי וגואלי'
הראוני השירים אשר יחצת אל' 'ויראני מתכבי תענועים' 'וארא והנה ערץ ארצם כפרדעים
'ואספנו עם שירי הנפלאים' 'אשר היו כתרקים הנשי ממולאים' 'וכפון השכל מסולאים' 'סירי
אנשים פזאים מכוננים ומצוררים ומאולאי' 'ושירים סבוכים וכסבאים סבוכים' 'גישיתו להם
עדרים' 'המחצית אסף עשרה חברים' 'ויחאו אלי להגדיל עכבי' 'אשר לא צויתי ולא דברתי
ולא עלתה על לבי' 'ופרצו בחומת השירים פירץ' 'ויצברו אותה חברים חברים ותבאז הארץ'
בד ראיתי מהז יחאו קצת שירתי לאחרים' 'ונחלתיונה הפכה לזרים' 'בתוכו לכסרים'
ואמרה 'אהה שירתי העליצות' 'ומליצותי הנמרצות' 'הייתם כבי לכל הארצות' 'והנכם היום
כאכני גיר מאפצות' 'ותעצפכנה אכני קדע בראש כל חונות' 'מי יעץ זאת אליכם' 'הסירים
ההדורים' 'לזחום מפנימי המאמרים ומומרת הדבורים' 'איך כפלו גבורים' 'ואמרה על
חברת אהבי ומורעי' 'חכמי חכמי אצ רעי' 'אדור מדונו חלץ עמי ימיר' 'כי העיק הזמן תחתי
כאשר תביק העגלה המלאה לה עתיר' 'ונחאת כעוכה בעט כרול כצפורן שמיר' 'כי נסארו
מרכבות שירי עמים סלגה כראש גברים כראש אמיר' 'ויהי כהימיו קליחאקרא' 'ואלהי
העברים עלי כקרא' 'נשם חתנו אחד מן הארים חוים מוצל' 'וכראותי כי הזמן עדיי ככל' 'נשם יורי
ומליצותי ירש העלל' 'קס קל חילולא זעצל' 'ויאשר אלי כן ארש' 'מה לך כרדס' 'א ב

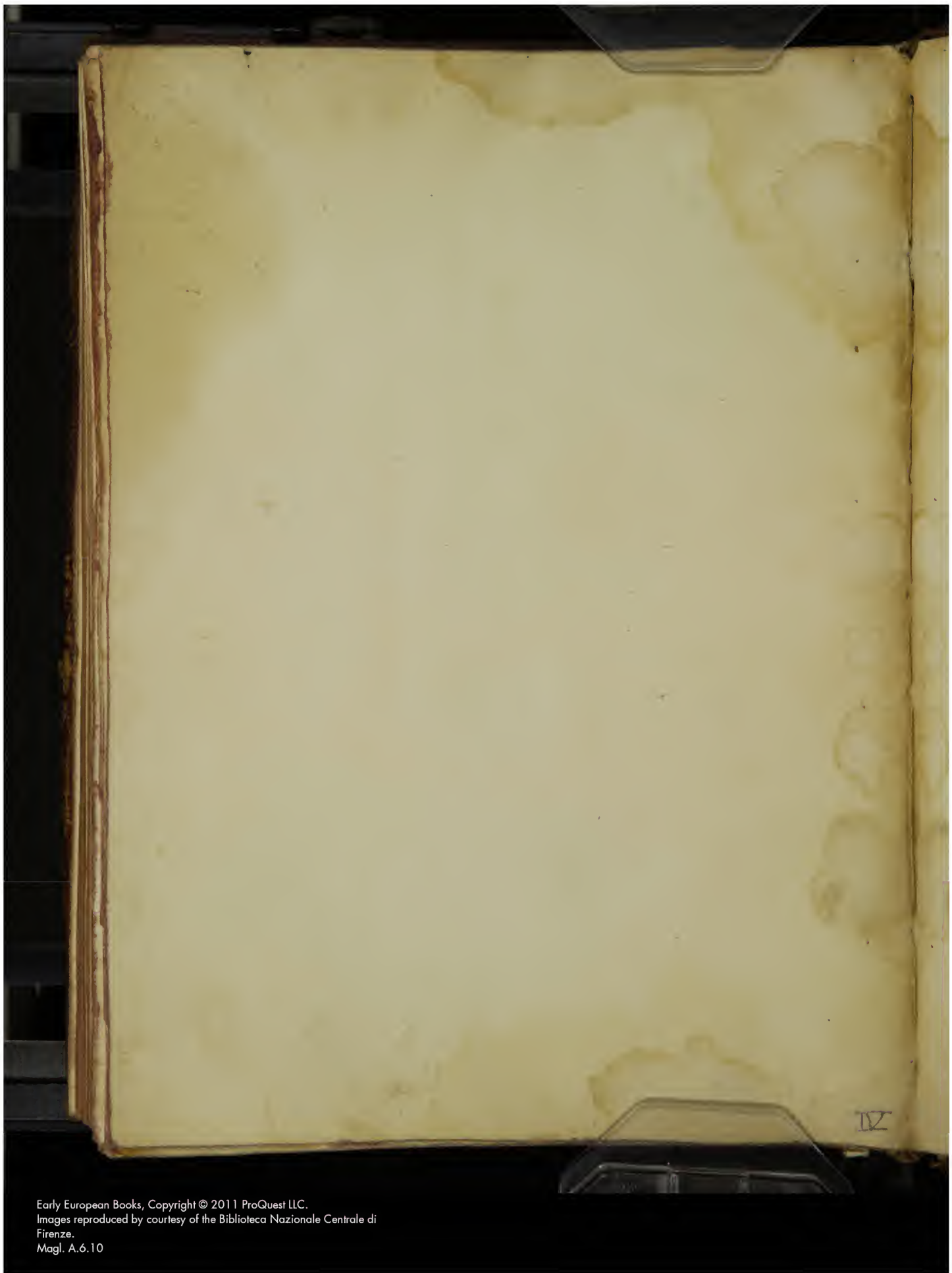

R. Immanuelis Bar Scelomo
Mechabberod sive poeticae
Compositiones Brixiae 1492.
v. De-Rossi de Hebraic. Typogr.
Parmae 1776. pag. 49.

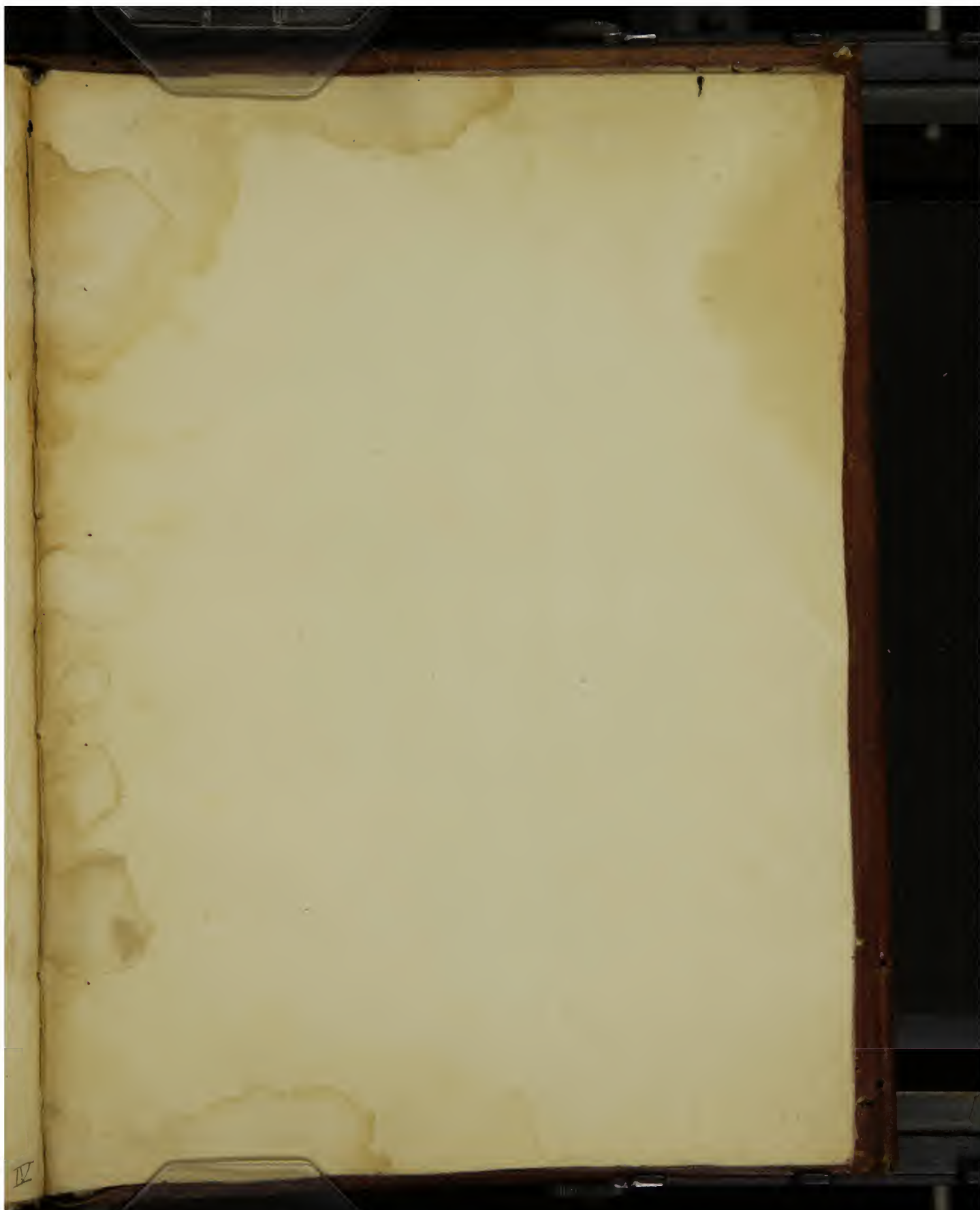
V.anco Biscioni nel Catalogo dei
Libri Orientali Laurenziani pag.
12. ove è descritto annesso al
Mafcal akkadmoni de ri e
separato avendolo dimostrato
il De-Rossi pag. 78. del secolo
seguente è di Venezia

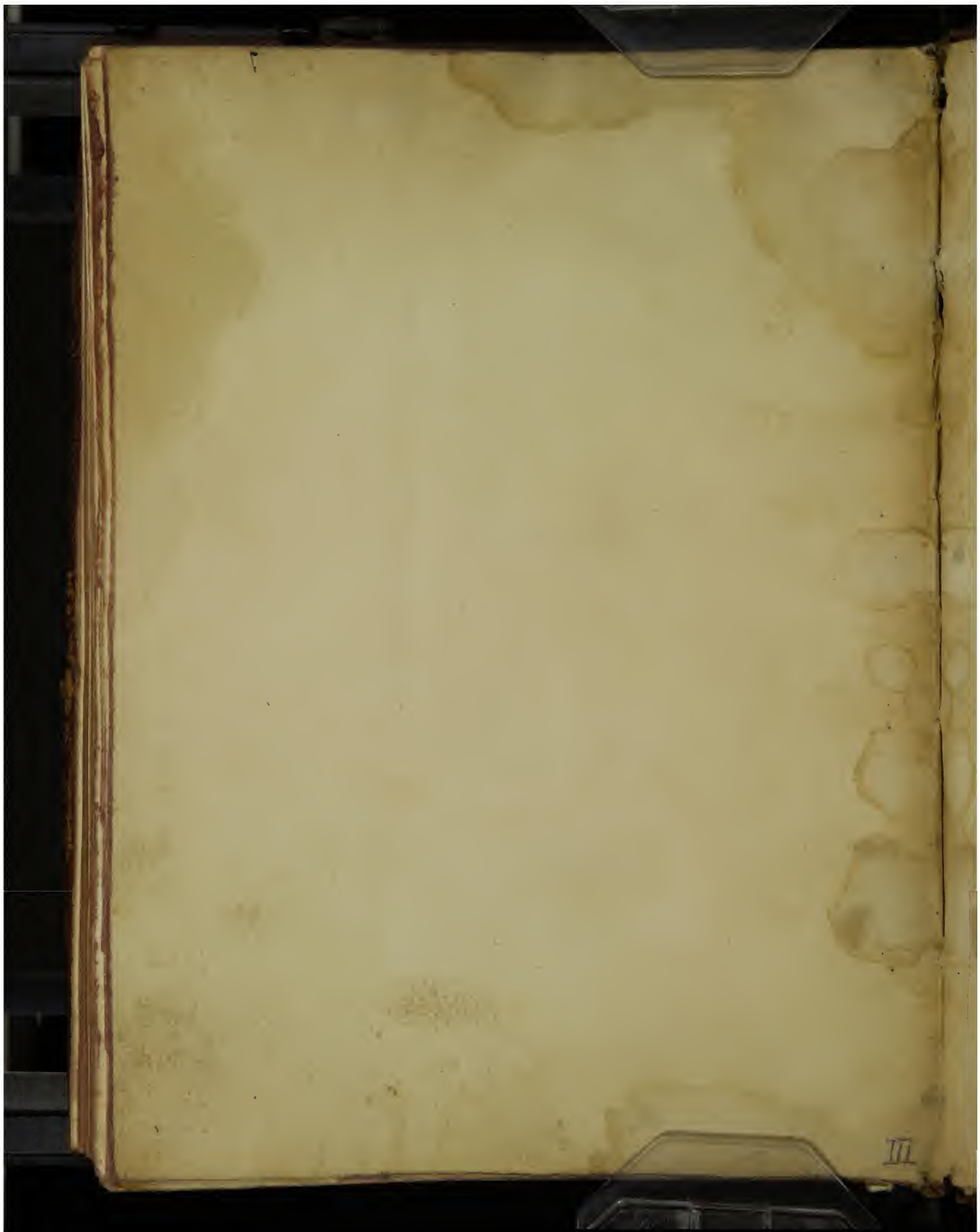

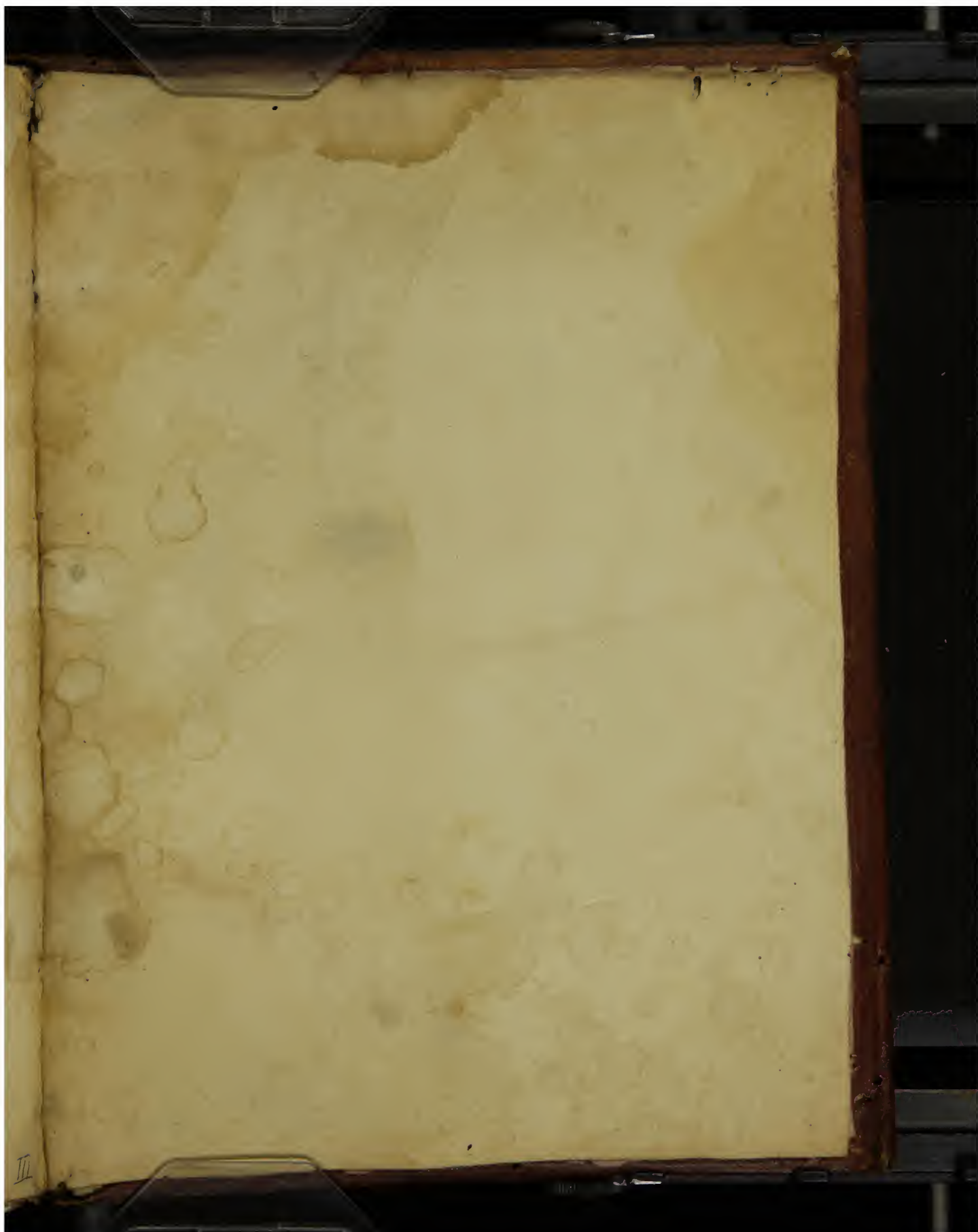

IV

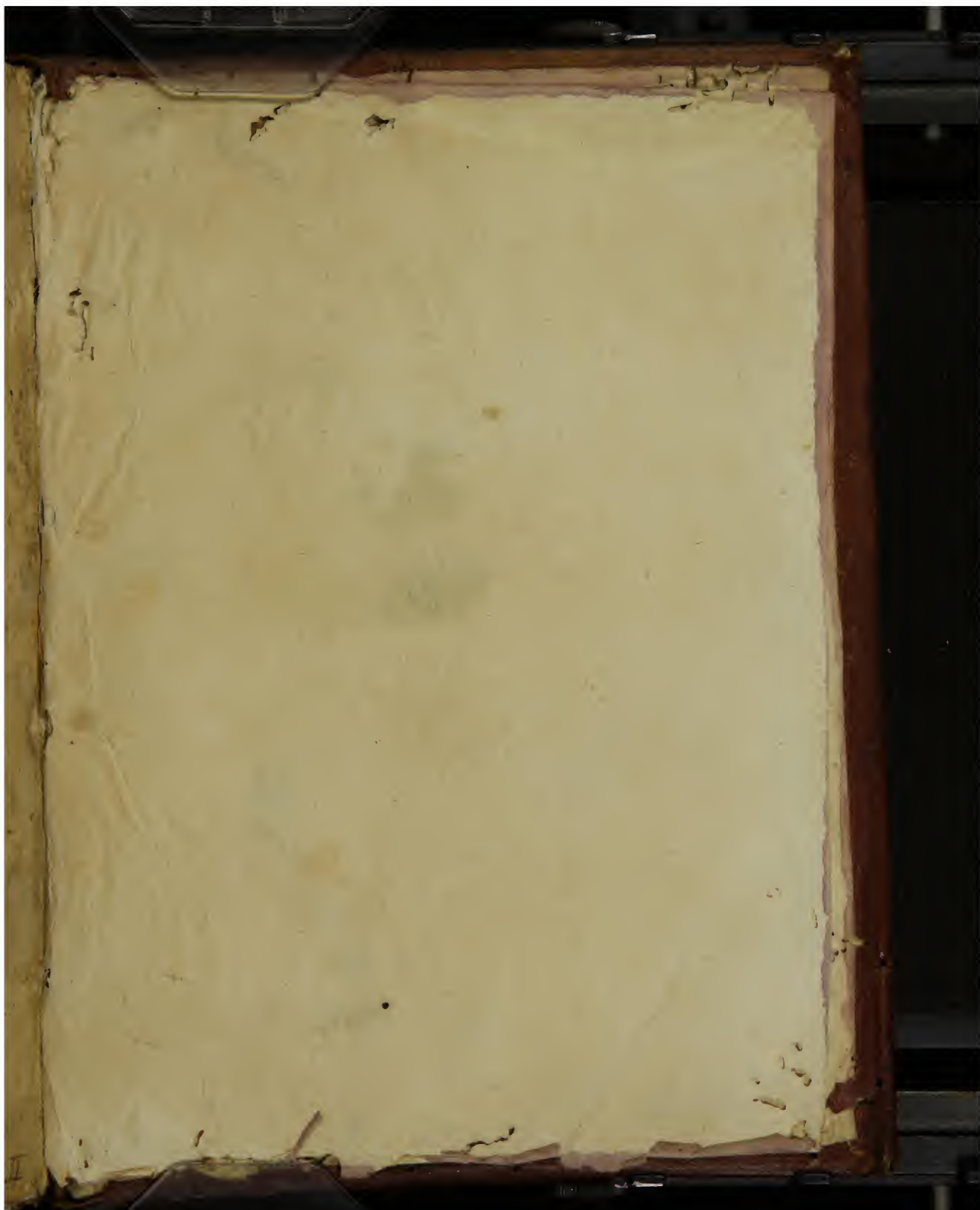
III

וְעַתָּה הֵנִי מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ
וְעַתָּה מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ
וְעַתָּה מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ
וְעַתָּה מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ

וְעַתָּה מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ

וְעַתָּה מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ
וְעַתָּה מֵתָהּ וְעַתָּה מֵתָהּ

VII
SALOMONE
166
1472

